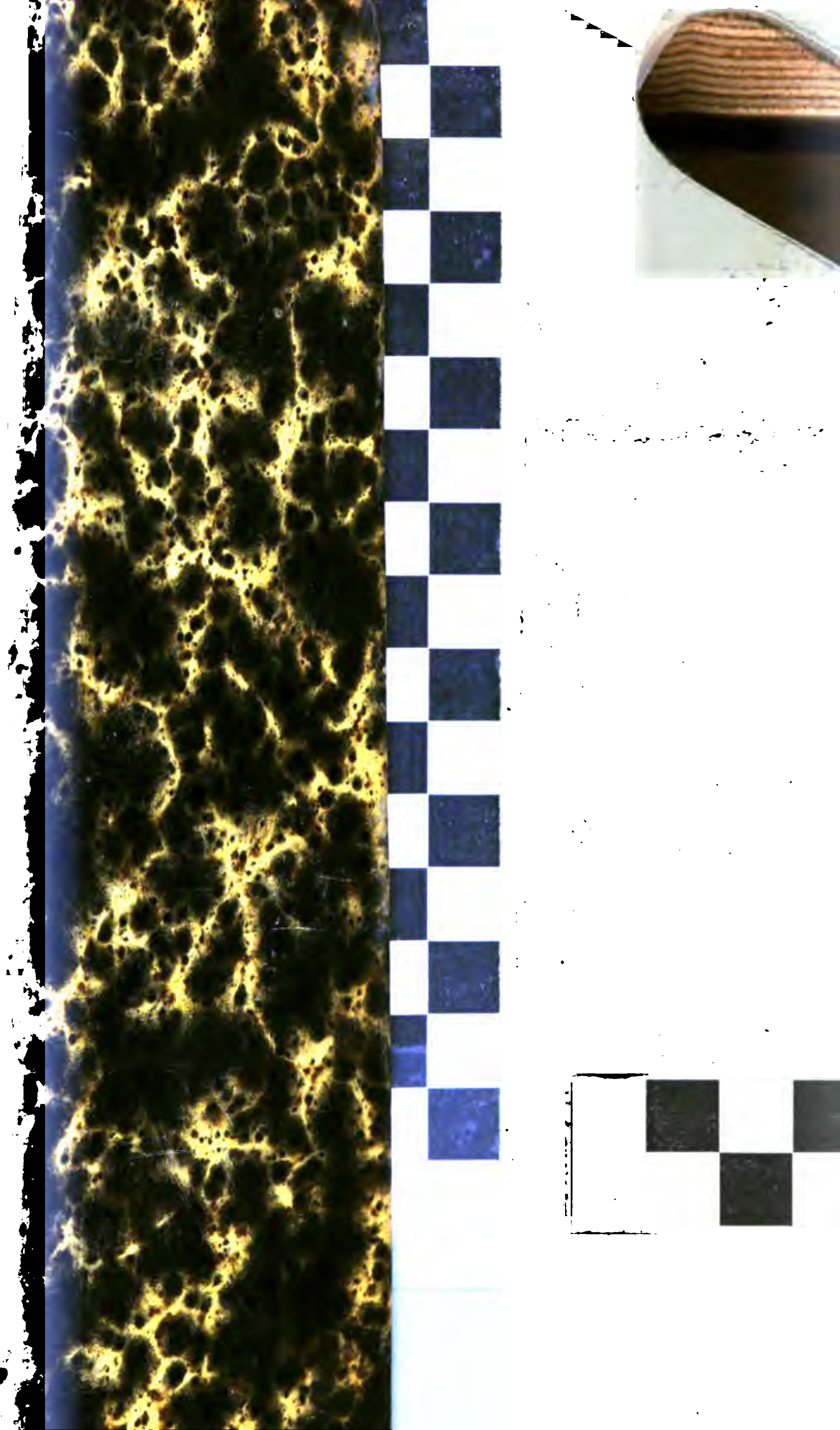

יהוה
INSTITVTIO THEOLOGICA
ANDOVER FVNDATA MDCCCVII.
Ps. CXIX
169.
כדברך
חבינני
JOH. XVII.
17.
ὁ λογος
ὁ σος
αληθεια
εστι
ΑΚΡΟΓΩΝΙ
ΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

PATHOLOGIAE
GRAECI SERMONIS
ELEMENTA

SCRIPSIT

C. AUGUSTUS LOBECK.

PARS PRIOR

QUA CONTINENTUR DISSERTATIONES
DE PROSTHESI ET APHAERESI, DE SYNCOPE,
DE PARECTASI, DE METATHESI, DE PARATHESI
ET SCRIPTURA HYPHEN.

REGIMONTII BORUSSORUM 1853.
SUMTU FRATRUM BORNTRAEGER.

LONDINI APUD D. NUTT, Strand and WILLIAMS & NORGATE, Henriette Street. — PARISIIS APUD A. FRANCK, rue Richelieu & FR. KLINCKSIECK, rue de Lille. — AMSTELODAMI APUD JOH. MUELLER.

VIRO ILLUSTRISSIMO

CAROLO BENEDICTO HASE

INSTITUTI FRANCOGALLIAE SOCIO

MANUSCRIPTORUM BIBLIOTHECAE PARIS. OBSERVATORI etc. etc.

GRATIAE ET REVERENTIAE TESTANDAE CAUSA

D.

C. A. LOBECK.

PRAEFATIO.

Huic libro praestruxi Prolegomena Pathologiae, quae vestibuli instar sunt; nunc lectores ad penetralia artis a Grammaticis opipare instructae deducendi sunt, quo si intraverint non admodum mirabor si spectatores novitii sibi in nosocomium quoddam devenisse videantur circumsistentibus undique vocabulis varie distortis similibusque versuum quos metrici acephalos, procephalos, ischiorrhogicos vocant; nam versus quoque quamvis divino ore fusi sua habent *πάθη*. Id caput fuit priscae disciplinae, cujus reliquias per multa volumina sparsas hoc in libro ordinatim componere constitui — *μικρὰς στράγγας ἀπ' Ὠκεανοῦ*. Initium quaerendi attulerunt celebres illae de origine linguae deque analogia et anomalia disputationes per multas aetates acerrimo studio continuatae. Imparilitas autem vel in ordinatione vocabulorum cernitur vel in formatione; illi subjectae sunt figurae eloquutionis, huic passiones; utramque autem sollertissime tractarunt Grammatici analogiae canones generales relinquentes Grammatistis. Illorum in numero primas obtinet Didymi explanator Herodianus, cujus

de dictionibus singularibus libellus multa ex hac doctrina delibata habet. Huic se aggregant scholae oecumenicae ductores partim Alexandrinorum dapes regales depasti partim suis viribus nitentes, omnes autem hoc studio ducti ut vocabula a recta et simplici ratione abalienata affectionis qualiscunque praescriptione excusarent. Prima igitur mihi et antiquissima cura fuit ut omnia, quibus Herodiani et proximorum vestigia impressa essent, studiose conquirerem partim antiquitatis reverentia ductus partim id ad artis literalis archaeologiam pertinere ratus ut non ea demum quae scholae principes protulissent sed etiam successorum et pedisequorum pericula et quasi crepundia artis in conspectu ponerem abjectis tamen quae nimis perverse hallucinati essent; cujusmodi haud pauca non solum novitii Grammatosophistae effuderunt sed etiam antiqui usque ab Heraclito etymologi omnium vocabulorum causas dicere conati; in quos convenit illud quod Hecataeus de universa gente pronunciavit *οἱ Ἑλλήνων λόγοι πολλοί τε καὶ γελοῖοί εἰσιν.* His omnium seculorum ramentis interposui varias de vocabulis controversis conjecturas, de quibus dubium est num uni illarum corruptionum, quas Technici enumerant, subjici debeant an simul pluribus an vero nulli sed potius a communi fonte profluxerint nullo inter se contactu sed libero solutoque in diversas partes flexu, qualia multa finxit Archaeus sive spiritus rector sive quo alio nomine appellandus est arcanus ille onomaturgus, sonorum quibus sensus humani promuntur modulator. Illarum autem vocum pars magna e remotis regionibus repetita ideoque vix summatim cognita est, cognoscendi autem facultas nulla nisi appositis tanquam adminiculis ejusdem coloris exemplis

quorum structura constat. Hac una ratione speciem insolentiae effugiunt inventoque, quo pertinent, ordine et genere certam notam accipiunt atque locum sibi a natura assignatum recuperant alioqui vagae, abruptae et inaestimabiles. Neque jam vereor ne quis hanc operam in literulis apicibusque positam micrologiae cujusdam incuset; nam ut physiologi a rebus manifestis profecti deinceps minutissima quaeque microscopii ope scrupulose perscrutantur, ita graecae analogiae investigatio, unde illa ab antiquis celebrata ἀκριβολογία ἐπὶ τοῖς ὀνόμασι pendet, quo ulterius progreditur eo altius ad interiores et reconditas partes descendit primorum elementorum speculatrix. — Quin aliquammulta praeterierim ad rem necessaria minime dubito, sed excusabit operis omnes fere graeci sermonis partes complexi varietas inexsuperabilis et quod opinione citius obrepsit τὸ τῆς λήθης γῆρας. Haec et multa illa quae disputavi quidem sed diffidentia consilii injudicata reliqui trado et mando iis qui hoc rude et silvestre solum excolere pergent. Quo facto *sulcos iterata priores orbita delebit.* Linguarum graecae et latinae affinium et ortu, ut ajunt, priorum si vel maxime notitiam habuissem quantam vellem hic tamen rationem duxissem nullam, non quo haec studia contemnam, ut quidam narrat [1]), sed quia non Ogygiam linguam tractare institui sed Graecam, quae per se ipsa satis superque negotii facessit. Jam nihil reperio

1) Sic fecit Rumpelius Casuslehre p. 69. Equidem contraria omnia dixi in Parall. 127. adn. Sed Mezzofantiis istis qui consultis lexicis et compendiis manualibus sibi graece scire videntur et jam missis habenis per centum linguas vagantur, non invideo.

quod hic praemoneam nisi has dissertationes plerasque jam prius singulatim editas conjunctas autem vere hujus anni ineunte typothetae traditas esse nondum cognito Hermanni viri immortalis commentario Aeschyleo aliisque libris quibus in Addendis et Corrigendis [2]) tomo alteri, reservatis usurus sum. Scrips. Regimontii Borussorum prid. Cal. Novembr. MDCCCLII.

---

2) In inscriptione dissertationis quintae *de parathesi et scriptura hyphen* hoc ultimum nomen paginis singulis addendum erat. Leviora sunt p. 72, 8. *ὀμείρω* pro *ὁμείρω*, 209, 4. *propositionum* pro *praepositionum*, 221, 16. *χρήδεμνος* pro *χρήδεμνον*, 224, 32. *Ἀπωλλώνιος* pro *Ἀπολλώνιος*, 593, 17. *simplice* pro *simplici*.

PROŒMIUM.

§. 1. Interversis quae Grammaticorum coryphaei Didymus, Trypho, Apollonius et Herodianus [1]) *περὶ παθῶν* confecere voluminibus, fortuna studiorum nostrorum cavillatrix supposuit libellos doctorum trivialium Josephi Ithacensis ejusque qui Tryphonem mentitur et his dignitate parium Gregorii, Moschopuli, Draconis, qui hanc amplissimam doctrinam ita attenuarunt ut nuda affectionum nomina reliquerint. Haec illi raptim tanquam monachi litaniam decantantes singulis tria quatuorve exempla supponunt ex Homeri potissimum carminibus excerpta delectu nullo sed ut fors et libido tulit. Neque plus professi sunt artium scriptores latini inde a Cl. Sacerdote usque ad Pompejum et Consentium, nomenclatione graeca usi, teste et auctore romano Virgilio, a quo pedem unum non discedunt. Graeci auctores nomine a medicis sumto *πάθη* appellant, Latini minus apte metaplasmos et nonnunquam barbarismos ut etiam figurae orationis vocantur soloecismi sed cum exceptione *si consilio consulto et cogitate admittantur vel elegantiae causa vel ob metrum* v. Technol. 329. Sic Donatus L. III. p. 25. *barbarismus est una pars orationis vitiosa in communi sermone; in poemate metaplasmus ut* relliquiae, olli. Et Festus p. 170. *metaplasticôs dicitur apud poetas usurpari id quod propter necessitatem metri mutare consueverunt, quod idem barbarismus dicitur in soluta oratione.* Ac ne Graecos quidem hoc duriore nomine abstinuisse cognoscimus ex

1) Non ita pridem innotuit Ori liber *περὶ πάθους* v. Ritschel. de Oro p. 37. quem usus numeri singularis non offendit. Et Zonaras quoque s. Ἐδεύησε p. 614. nominat Herodiani commentarium *περὶ πάθους*, sed nemo alius. De omnibus illis pathologiae conditoribus in Lerschii libro *die Sprachphilosophie der Alten* litera nulla invenitur.

farragine, quam Valckenarius edidit περὶ βαρβαρισμοῦ inscriptam; in hac enim enumerantur aphaeresis, metathesis aliaeque vocum conversiones licitae illicitaeque pag. 194. Eundemque usum loquendi sequutus Theodosius in Gramm. p. 40. non dubitavit pronunciare εὑρίσκονται βαρβαρισμοὶ ἐν τοῖς ποιηταῖς ἀμέτρητοι οἵτινες γίνονται ἕνεκα μέτρου [2]). Aliis placuit schematismos dicere et metaschematismos ut Quintilianus I. 8, 14. *poetis, quia plerumque metro inservire coguntur, adeo ignoscitur ut vitia ipsa aliis in carmine appellationibus nominentur; metaplasmos enim et schematismos et schemata vocamus*; quo loco verba *et schematismos* delenda censet Spaldingius, quia apud Grammaticos Putschianos hoc nomen non legatur. Veruntamen habemus Polybii libellum περὶ σχηματισμοῦ, in quo tractat systolen, metathesin aliasque affectiones [3]); hoc autem nomen sic describit μετασχηματισμός ἐστι λέξεως συνήθους κίνησις μέτρου χάριν καὶ κατασκευῆς, quae est tralaticia affectionis definitio.

Verum non solum de appellatione discrepant hujus aridae et exsanguis nomenclaturae compositores sed etiam de numero. Trypho in Mus. Crit. Cantabr. T. I. 33. universam materiam distribuit generatim κατὰ τὸ ποσόν et κατὰ τὸ ποιόν. Illius generis, quo quantitas mutatur, decem et octo species simplices recensent Draco p. 155. et Grammaticus Gregorio adjunctus p. 675. eaeque species κατὰ συζυγίαν componuntur, quia novem adjectione (πλεονασμῷ ἢ προσθήκῃ) efficiuntur, totidem aliae defectione (ἐνδείᾳ)

2) Quintilianus I. 5, 16 sq. in barbarismis numerat literarum mutationem, divisionem, complexionem et alias affectiones quae etiam in vocibus vulgo approbatis reperiuntur. Nec dubium quin Herodianus ceterique qui περὶ βαρβαρισμοῦ scripserunt nonnunquam in hanc regionem deverterint quam nos peragrabimus. Idem argumentum in Didymi aliorumque commentariis περὶ φθορᾶς sive παρεφθορυίας λέξεως per occasionem tractatum esse colligimus ex eo quod Schol. Dion. p. 943. dicit τὸ οὔτω παραφθορά ἐστι τοῦ οὕτως. Hujus generis nonnulla inserta sunt libello qui Herodiano inscribitur περὶ λέξεων ἡμαρτημένων. Hisque similia ἠλογημένα vocantur ut genitivi δουρός, γουνός Herod. Mon. 34, 30. εὔαδε Apoll. Adv. 509. etc.

3) Licentius Schol. Horat. I. Sat. II. 113. syncopen adjectivi *solidus soldus* figuram appellat; EM. 508, 38. κερτομέων σχῆμα παρασύνθετον.

cui non dissimilis est schematum divisio κατ' ἐπίτασιν et κατ' ἔκλυσιν Herod. de Fig. p. 590. T. VIII. ed. Walz. Adjectione constant prosthesis, anadiplosis, ectasis, epectasis, diaeresis, parenthesis, diplasiasmus, paremptosis, proschematismus [4]). Defectione vero aphaeresis, arsis, systole, syncope, synaeresis, ellipsis, paralipsis, ecthlipsis, apocope, quae singulae singulis respondent pleonasticis. Atque harum ellipticarum affectionum Choeroboscus Epim. in Psalm. p. 31. Can. p. 84. et Herodianus de Genit. parag. in Anecd. Cram. T. III. 230. tres tanquam primarias exsignant, aphaeresin, syncopen, apocopen, easdemque consociat Trypho p. 51. ἔλλειψίς ἐστι λέξις οὐ κατὰ τὸ πλῆρες ἐξενηνεγμένη· γίνεται δὲ κατ' ἀρχήν, κατὰ μέσον, κατὰ τέλος, οἷον ἀφαίρεσις (εἴβειν), συγκοπή (μώνυχες), ἀποκοπή (δῶ). Cujus comparationis haec causa videtur quod tribus illis tollitur litera syllabica, ceterae vero mutationis afferunt minus; nam ellipsis quae proprie ita dicitur (ἕταρος) paralipsis (Ἀχιλεύς) systole (ξερός) ecthlipsis (σκηπτοῦχος) syllabarum numerum non imminuunt; synaeresis (Πηλεῖ) vocales servat integras; crasis (ἔνθους) non opprimit sed miscet et involvit. Ad qualitatem spectant duae inconjugae, metathesis literarum et trope, quam alii metalepsin sive metabolen vocant, alii antithesin, hoc est commutatio elementorum ea, qua momenta temporum sive quantitas non mutatur velut μυελός μυαλός, νίτρον λίτρον. Verum si longa vocalis pro brevi ponitur aut contra, illa proprio nomine appellanda est ectasis, haec systole. Sed illo numero vicenario non omnia continentur, quae Grammaticorum aliqui passionum nomine comprehendunt. Trypho enim subditivus et Polybius p. 613. T. VIII. addunt τμῆσιν, qua vocabula vulgo copulari solita divelluntur πόλις ἄκρη pro ἀκρόπολις. Id vero non justius huc adnumeratur quam μητρὸς ἀδελφός pro μητράδελφος et contraria tmesi disjunctorum conglutinatio ἀγριόχοιρος pro ἄγριος χοῖρος. Nec satis cogitate Choeroboscus Can.

---

4) Hoc per errorem omisso in Epim. Cram. I. 131. numerantur ὀκτὼ εἴδη πλεονασμοῦ. Sententiam Grammaticorum parum accurate reddidit Matthiae Gramm. §. 33.

p. 103 sq. dativos ὑσμῖνι, Δωδῶνι affectis sive πεπονθόσι attribuit, qui potius a nominativis imaginariis ὑσμίν, Δωδών derivati sunt v. Parall. 305. Stultius auctor commentarioli jejuni et incomti, qui πάθη λέξεων inscribitur in Anecd. Boiss. T. III. 320. huc refert μετασχηματισμόν παρθενική ἀντὶ τοῦ παρθένος, μετατύπωσιν Ἰλιόθεν ἀντὶ τοῦ ἐξ Ἰλίου, παραγωγήν Πριάμοιο. Alia sunt quae vocantur πάθη prosodiarum ut Ὑφ' ἕν πάθος προςῳδιῶν Hesych. Etenim in App. Etym. Gud. 674, 40. recensentur quatuor barbarismi species, κατὰ ἐναλλαγὴν στοιχείων, κατὰ πλεονασμόν, κατ' ἔνδειαν, κατὰ προςῳδίαν [5]). Accentiuncularum vero duo sunt genera, unum tripertitum, quod proprie ita dicitur, τόνοι, πνεύματα, χρόνοι, alterum quod abusive ἡ ἀπόστροφος, ἡ ὑφέν, ἡ ὑποδιαστολή Cram. Anecd. IV. 309, 5. De tonorum et spirituum mutationibus praeter Donatum in Art. p. 26. agunt Grammaticus de Barbar. p. 196. Polybius 229. et Choeroboscus Can. 467. EM. 721, 50. his verbis: βαρβαρισμός ἐστι τὸ ἁμαρτάνειν περὶ τὸν τόνον, ἐάν τις εἴπῃ ἀκρᾶτος· κατὰ δὲ χρόνους βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες πινακίς ἐκτεταμένως, κατὰ δὲ πνεῦμα, ἐὰν ψιλώσῃ τις τὴν ὑπό. Temporum quidem immutatio proprio nomine distinguitur ectasis et systolae. Si vero ὀμίχλη dicitur pro ὁμίχλη vel μῶρος pro μωρός, id sine controversia huic quaestioni implicatum est sed in hoc tamen libro non tractabitur; nam doctrinae de accentibus dicata sunt solida doctorum volumina; pneumatologia ab omnibus ita neglecta jacet ut hac aetate vix ad aliquam maturitatem perventura videatur. Tres impropriae prosodiae a nonnullis πάθη vocantur διὰ τὸ ἐν παθητικαῖς λέξεσι τίθεσθαι Moschopul. Fragm. in Ritschelii Praef. ad Thom. CCXVI. Schol. Dion. 713, 17. ab aliis σημεῖα φωνῆς πεπονθυίας, easque a signis prosodiacis distinguunt, quia non solum vocalibus appinguntur sed etiam consonis Schol. Dion. 683, 22. Cram. Anecd. T. IV. 309. Horum nihil ad hujus scriptionis institutum pertinet. Ce–

5) Zonaras p. 370. βαρβαρισμός ἐστι παράτονος λέξις ἤτοι παρὰ τὰ στοιχεῖα ἢ περὶ τὰς προςῳδίας. EM. 200, 10. τὸ βλήμενος ἀναδρομὴν ἔπαθε τοῦ τόνου.

terum easdem illas formae nativae interpolationes Grammatici non semper iisdem nominibus appellant sed alii aliter et saepius credi licet librarios discrimina antiquitus fixa per ignorantiam confudisse. Sic, ut in passionibus defectivi generis subsistam, Pollux IX. 65. pro aphaeresi apocopen nominat *οἱ δύο χαλκοῖ τεταρτημόριον καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ταρτημόριον ὠνομάζετο·* alius hoc nomen ad syncopen transfert *τὸ σπέσσι ἀπὸ τοῦ σπέεσσι γίνεται κατὰ ἀποκοπήν* Etym. Gud. 537, 21. alius literae primae detractionem ad ecthlipsin ut EM. 702, 39. *τὸ ῥά ἔκθλιψιν ἔπαθε τοῦ α.* Nec minus fluxum syncopae nomen. Primum enim apocope sic dicitur *κάρη ἀντὶ τοῦ κάρηνα* v. Techn. p. 5. adn. tum aphaeresis *ἔφατο καὶ κατὰ συγκοπὴν φάτο* EM. 788, 43. *ἐγείνατο καὶ κατὰ συγκοπὴν γείνατο* 491, 5. tum crasis *ἄεργος καὶ συγκοπῇ ἀργός* Epim. Cram. II. 381, 7. *πρωίαν καὶ τροπῇ πρωίην καὶ κατὰ συγκοπὴν πρῴην* 398, 25. *τρέερος κατὰ συγκ. τρῆρος* EM. 764, 56. deinde hyphaeresis consonae: *τὸ ἔνδοι τινὲς ἐκ συγκοπῆς τοῦ ἐνδόθι* Apoll. Adv. 610. *γέγονα καὶ κατὰ συγκ. γέγοα* Schol. Eur. Hec. v. 3. vel etiam plurium *Εὐρύπων Εὐρύποντος Εὐρυποντίδης καὶ κατὰ συγκ. Εὐρυποΐδης καὶ κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ ι καὶ ἐκτάσει Εὐρυπῴδης* EM. 397, 12. *παρὰ τὸν Ἀχέροντα ἀχεροντίς καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν ἀχερωίς*, scilicet quia Hercules hanc arborem ex Orco attulisse ferebatur [6]).

6) Hoc apparet non prius credi potuisse quam ludorum gymnicorum victores coronis populneis remunerari coepti essent. Homerus autem nullam coronarum mentionem habet neque convivalium neque earum quae victoribus datae sunt, Herculisque ipsius nomen in ludis, quos celebrat, ne semel quidem interponit. Hoc nescio an illi spectaverint qui *ἀχελωίς* scripserunt vel ut aquaticam arborem significarent (*Ἀχελῷον γὰρ πᾶν ὕδωρ λέγουσι* v. Wellauer. ad Aesch. Pers. 850.) vel ut Acheloi accolam. Vulgato simile est *ἀχερώ* Cereris terraeve nomen Hes. Eaedem illae consonae *ντ* e medio abeunt ubi adjectivorum in *εις* exeuntium primus quartusque casus pluralis ad similitudinem singularis rediguntur, *φαρμακόεις πόσιες* Nic. Al. 293. pro *φαρμακόεντες* et v. 266. *ἀμπελόεις ἕλικας.* Schol. *ὁ τρόπος μετάληψις·–ἄλλοι δὲ αἰτιατικὴν φασιν ὁμόφωνον εἶναι τῇ εὐθείᾳ*, metalepsin vocans mutationem generis ut ad v. 129. *ψολόεντος ἐχίδνης–τὸ σχῆμα μετάληψις*, quo schemate idem poeta utitur ap. Athen. XV. 683. D. *ἀργήεις κύλικες·* et Matro Nicandri

Verum haec nominum technicorum confusio quam licenter vagetur, non unus erit dicendi locus. Universum autem numerum ad breviorem summam redigemus arsin aphaeresi subjicientes, anadiplosin prosthesi, ellipsin et ecthlipsin exaeresi, diplasiasmum capiti de paremptosi inscripto.

§. 2. Expositis nominibus et generibus affectionum, quae a Grammaticis tradita sunt, sequitur quaestio perdifficilis quid sit *πάθος*. Id Graeci quidem nullo loco distincte et explanate definiunt sic ut intelligi possit ubi cardo rei vertatur, sed nunc nativo opponunt ut Apollonius de Adv. 592. *φυσική ἐστιν ἐν τῷ αἱ (ἀντὶ τοῦ ται) ἡ ἀπόστασις τοῦ τ οὐκ ἐν πάθει*, nunc rationali ut Choeroboscus Dict. 731. *τὸ δέχθαι καὶ τὸ βλῆσθαι πεπονθότα εἰσίν· τὸ ἀνάλογον αὐτῶν δεδέχθαι καὶ βεβλῆσθαι*, et frequentissime *τῷ ἐντελεῖ, τῷ ὁλοκλήρῳ* Apoll. Adv. 573. Choerob. Can. 155, 2. etc. Illa Cl. Sacerdotis finitio in Art. I. 1. p. 29. *metaplasmus est dictio aliter composita quam debet metri vel decoris causa* et Diomedis II. 22, 435. *metaplasmus est transformatio quaedam recti solitique sermonis in alteram speciem metri vel decoris causa*, dupliciter peccat. Primum enim metri et decoris nulla est ratio in vocabulis quotidianis *χρυσοῦς, πατρός, ἔσται* et aliis, quae in soluta oratione aliter dici non possunt et tamen in numero affectorum habentur; et longissime abest a vocabulis quae in nullo genere sermonis mutationi obnoxia sunt ut *μεσημβρία, οἰκτιρμός*. Cujus rei observatione nititur illa distinctio Epim. I. 71. *ἀνδρός-τὸ πάθος πλεονασμός· τῶν δὲ παθῶν τὰ μὲν ἀναγκαῖά ἐστι, τὰ δὲ οὔ, οἷον κατ᾽ ἐμοῦ, ὑπείρ, καταί· τὰ δὲ ἀναγκαῖα διὰ τὴν σύνταξιν ὡς ἐνταῦθα*, hoc est *διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ ν καὶ τοῦ ρ*. Hujus autem necessitatis non una nec simplex est ratio. Mutationum, quas concinnitas exigit, aliae cum ipsis vocabulis natae sunt, *συμβάλλω, τριχός, δέδεγμαι* — quae aliter fingi non potuerunt; aliae vero vocabulis

aetatem non multum antecedens *κίχλας ὑψιπετήεις* Ath. IV. 136. C. Meinekio in Exercitt. ad Athen. I. p. 16. haec quasi ad rectos casus in — *όης, ήης* referenda, mihi usitatis accommodata videntur, de qua diversorum casuum homophonia dicam ubi in ordinem incurret.

mutatis adhibitae, μεσημβρία, ἀνδρός, quibus supersederi poterat si nativae voces μέση ἡμέρα vel μεσημερία (ut θερμημερία, μεσομηνία) et ἀνέρος servatae fuissent. Illae igitur continentur rationibus canonicis, quas Artigraphi in elementis docent; hae, quia praeceptis universalibus comprehendi non possunt, separatim tractantur in pathologia. Verum in Diomedis explicatione illud quoque displicet, quod affecta opponit rectis atque solitis, quasi haec duo verba idem sonent. Sed rectum est dicere πατέρος, solitum vero πατρός, ideoque adnumeratur τοῖς πεπονθόσι EM. 741, 48. Moschopul. Gramm. p. 28. Ἠδυνάμην, si ex ratione aestimamus, barbarum est, ut a Grammatico de Barbar. vocatur, et exlex; sin ex consuetudine, atticum. Sed consuetudo non semper in eodem vestigio stetit. Adjectivi forma antiquior est ξεῖνος sed ab usu repudiata, qui tamen ponti nomen non mutavit. Quo dubium fit utrum Εὔξεινος interpolatum dici oporteat an rectum et legitimum. Eaque perpetua est affectionum contrariarum concertatio. Alii veterum affectum dicere solent quidquid a primitivo parte aliqua deflexit, sive id usitatum est sive ab usu abalienatum sive etiam conjectando effictum; qua in re saepe modum et finem transeunt. Herodianus Mon. p. 41. μόνον τὸ χείρων πρὸ τοῦ ω ἔχει τὸ ρ· αἴτιον δὲ τὸ πάθος, significans vel χειρίων prototypon esse cujus nullum vestigium extat, vel χερείων, unde χείρων ortum esse nullo exemplo demonstrari potest. Sed multo audacius est quod idem fingit p. 22. μόνον τὸ ὕψος ἀπὸ τοῦ υ ἀρχόμενον ἔχει ἐπιφερόμενον διπλοῦν· αἴτιον δὲ τὸ πάθος· scilicet trope aeolica ὕψος pro ὄψος factum putat, hoc autem ab ὄπτω τὸ βλέπω ut Choerob. in Psalm. 99, 22. quod illi nunquam in mentem venisset nisi Grammatici officium esse putasset omnium vocabulorum, quantum fieri posset, analogias et affinitates ostendere. Huic non multum diversa est Apollonii ratio de Adv. 603. τὸ κεῖθεν ὑπὸ πάθος πίπτει καὶ τὸ ὄπισθεν - καὶ τὸ νέρθεν δύο πάθη ἀνεδέξατο. Nam quia vulgo ἑτέρωθεν, ἀμφοτέρωθεν et aeolice κηνόθεν, dorice τηνῶθεν dicitur, his consentanea comminiscitur principia κεινόθεν, ὀπίσωθεν etc. quae neque leguntur usquam neque graeco sermoni affingi opus est

exitus derivatorum libere varianti. Sed nimirum illi superstitiosi analogiae speculatores, quibus persuasum fuit vocabulorum fictores quasi praescripta lineamenta sequutos esse, facere non potuerunt, quin omnia, quae non ad libellam aequa reperissent, vel aucta vel imminuta vel alia quapiam corruptione contacta putarent. Nos vero hanc inaequalitatem a natura profectam et cum vocabulis ipsis natam esse statuimus. Sed maximam affectionum copiam produxit improba etymologorum sedulitas. Nam quum multa reperiantur vocabula, quae derivata esse pateat, principia vero eorum aut nulla inveniri possint aut valde dissimilia, propere recurritur ad syncopas, epentheses, tropas aliasque praestigiosae artis machinas: *ἀμιχθαλόεις παρὰ τὸ ἄμικτον τροπῇ, ἀσκηθής παρὰ τὸ σχέθω κατὰ σύνθεσιν καὶ ἔκτασιν καὶ τροπήν, ἐλεφαίρω παρὰ τὸ ἔλπω ἐλπαίρω πλεονασμῷ τοῦ ε καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ* et sic alia aeque portentosa: *ἀσάμινθος παρὰ τὸ τὴν ἄσην μινύθειν, αἰγανέη ἀπὸ τοῦ ἄγαν ἵεσθαι, καταῖτυξ ἀπὸ τοῦ κάτω τετύχθαι, καλαῦροψ παρὰ τὸ ῥέπειν τὸ κᾶλον, τιθαιβώσσειν παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βάσιν, ὀρυμαγδός παρὰ τὸ ὄρος καὶ ὅμαδος*, omniumque calidissimum *φιλήτης ἐκ τοῦ ὑφειλέτης κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ καὶ τοῦ ε καὶ ἐκτάσει τοῦ ε* etc. v. Diss. II. P. II. §. 5. quas ad ineptias illi nunquam delapsi essent nisi *τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐτυμολογίας* in primis Grammatici officiis duxissent. Nobis non eadem est persuasio neque pudet vel quotidianorum vocabulorum causas nescire, cujusmodi sunt *ἀνθερεών, ἀνεψιός, ἀσελγής, ἀγέρωχος, ἀνδράποδον, ἀβέλτερος, βαλάντιον, κενέβρειον, κρησφύγετον, κυρήβια, λαυκανία, περιστερά* et verba *ἀγανακτεῖν, ἀλισγεῖν, ἀρνεῖσθαι, ἀναισιμοῦν* et *καταισιμοῦν, ὀῤῥωδεῖν, περιημεκτεῖν, μεταλλᾶν* (Prolegg. 94.), *σκορδινᾶσθαι, ὡρακιᾷν* etc., quorum etyma qui eruerit, nae ille *ire per extentum funem mihi posse videtur*. Equidem statutum habeo omnes affectiones, quas Grammatici vel de etymis satagentes vel analogiae causa confinxerunt operosius, silentio praetermittere ne haec disputatio, quae jam satis saburrae habebit, oneretur gravius. Neque tamen ignoro quam difficile sit hujus regionis fines ita describere ut neque plus complectatur

quam causa requirat, neque minus quam necesse sit. Dialectorum idiomata ut excludantur auctor mihi est Herodianus de dichron. 288. τὸ Ἀθηνᾶ καὶ μνᾶ [7]) ἐστι κατὰ πάθος, τὸ δὲ Ἑλένα κατὰ διάλεκτον et de Parag. genit. 229. ἡ τροπὴ πενταχῶς γίνεται, κατὰ πάθος, ἐλαφηβόλος, κατὰ διάλεκτον ὄνοιρος etc. [8]), quo nomine significantur dialecti gentiliciae topicaeque, non ἡ κοινή, quae ab Homero repetitur, neque hujus moderatrix attica [9]). Sed ex illis tamen non pauca asciverunt scriptores numeris soluti, quos negligere nullo modo possumus, alius archaismi gratiam aucupans, alius assuetudine sermonis popularis, in quem omnium fere dialectorum rivuli confluxerunt, quae Apollonius vocat τὰ παρεισδύοντα τῶν διαλέκτων de Pron. p. 3. velut Εὔξεινος, ἀπηλιώτης, πανδοκεύς, Πειραιεύς (Trajectus), νεώς, καμμύειν, Διόσκουροι, κούρειον, alia. Itaque ad haec quoque attendere et oportet et opus est. Hinc succedit

7) Hoc restituendum est Arcadio 96, 24. τὰ εἰς να βαρύνεται, εἰ μὴ κατὰ πάθος γένοιτο, Ἀθηνᾶ, μηνᾶ. Hic canon plenius sed non suo loco repetitur p. 101, 1. ubi quae praecedunt τὰ εἰς α μακρὸν μὴ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα πλὴν τοῦ ρ παροξύνεται, Ἥρα, ὀπώρα, χώρα, nequiter mutilata sunt. Fuerunt enim duo canones, unus τὰ εἰς ρα μακρὸν μακρᾷ παραληγόμενα παροξύνεται ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα, πήρα, χώρα· πλὴν τοῦ φ διὰ τὸ Φηρά (urbis nomen). alter τὰ-ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα παροξύνεται Ἥρα, ὥρα, ὀπώρα, quibuscum continuandae sunt regulae p. 96, 26. et p. 101, 16. scriptae.

8) Tertio loco ponitur κατὰ παραγωγὴν λέγω λόγος, quarto κατὰ πάθος ἐλαιάφυτον ἐλαιόφυτον, quae corrigenda sunt κατὰ σύνθεσιν ἡλίου φυτόν ἡλιόφυτον. Hoc plantae nomen fuit, cujus facilis corruptio, quia lingua rustica ἐλαία in ἐλία, ἐλαιοτριβεῖον in ἐλιοτριβεῖον pervertit. Nomen πάθος ex superiore versu repetitum est.

9) Schol. Pind. Ol. III. 81. ἡ γραμματικὴ ἐπὶ μόνῃ τῇ κοινῇ διαλέκτῳ τὸ κράτος ἔχει καὶ δι' αὐτὴν συνεστάθη· πρὸς γὰρ τὰς ἄλλας, τὴν Δωρίδα καὶ Αἰολίδα καὶ Ἀττικὴν καὶ Ἰάδα, ἔχει ἀσυντελῶς· διὰ τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς κοινῆς κανόνας ἀπαιτούμεθα, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων μόνα ἰδιώματα. Nihilo secius illae a grammatica canonica aberrationes, quas affectiones appellamus, dialectis assignantur aliis aliae: αἱ συγκοπαὶ τῶν Αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι, αἱ ἀφαιρέσεις τῶν Ἰώνων, αἱ ἀποκοπαὶ καὶ ἐπεκτάσεις τῶν Ἀττικῶν Excc. Vat. Bast. 690. Schol. Oppian. Hal. I. 186. et 231 etc. Sed saepe etiam vocabulorum formas nativas et proprias in dialectis reperiri docent: τοῦ ἑταῖρος ἀναλογώτερον τὸ ἕταρος Herod. Mon. 21, 8. ἀνάλογόν ἐστι τὸ κοῖλος τρισυλλαβοῦν 21, 3. etc.

alia deliberatio pari difficultate atque haud scio an etiam majore impedita de vocabulis quae pro diversa scriptura diversum intellectum praebent. Nam universe quidem valet Grammaticorum praeceptio: *τῶν φωνῶν τὰ πάθη ἐστὶν οὐ τῶν σημαινομένων* Apollon. de Adv. 568. et iterum p. 623. *τὰ πάθη οὐ τῶν δηλουμένων ἐστὶν ἀλλὰ τῶν φωνῶν*. Neque aliud suadet Consentius p. 11. *pone metaplastum non est quia mutatio accentus significationem mulat, ut in graecis νόμος, νομός.* Hac igitur ratione removentur omnia, quorum origo quidem eadem sed intellectus pro specie diversus est ut ἔθος ἦθος, ἀσπάραγος ἀσφάραγος, ῥέμβος ῥόμβος, μόρος μοῖρα μόρα, ὀφέλλω ὀφείλω etc. Nonnullorum tamen tam tenue est discrimen et tam crebra confusio ut dubium sit utrum significationis causa mutata sint an *κατὰ πάθος* ut σκληρός σκληφρός, στριφνός στιφρός, ἐχυρός ὀχυρός, τέγος στέγος, λάρυγξ φάρυγξ, *σκαίρειν σπαίρειν, καχλάζειν παφλάζειν*, θάρσος θράσος, *pansus passus, lotus lautus, antiquus anticus, codex caudex, pulsare pultare,* quorum natura eadem est sed lenis soni inclinatio commoditatis causa introducta videtur ut res ejusdem generis specie diversae propria quadam nota insigniri possent. Et ex hoc genere persaepe difficilis est quaestio quid aut assumendum aut rejiciendum sit. Sed plurimum haesitationis circa vocabula ejusdem potestatis biformia et triformia, quorum ea conditio est ut et alterum ex altero conversum et singula seorsum nata esse possint ut πλόκαμος πλοχμός. Itaque imitabimur juris consultorum cautionem qui titulum quendam digestorum inscripserunt *de rebus dubiis*; quam dubitandi artem si perdidicissent Grammatici, disciplina nostra invidiae et dividiae haud paullo minus haberet. Verum haec, quae nunc breviter et summatim disputata sunt, si quid adhuc habent obscuritatis, clariora fient ipsa tractatione, quam auspicabor a syzygiarum, quas Draco descripsit, symplegmate primo.

DISSERTATIO PRIMA

DE

PROSTHESI ET APHÆRESI.

PROŒMIUM.

Josephus Synops. p. 566. T. III. πρόςθεσίς ἐστι προςθήκη κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς ἢ στοιχείου, οἷον ἄσταφις (hoc accentu), θαμά. Hic quod in cod. Ven. scriptum est πρόθεσις, idem legitur apud Gramm. Paris. Gregorio adjunctum p. 675. Moschopulum Titzianum p. 27. et 28. aliosque probantibus Endlichero et Lindemanno ad Cl. Sacerd. p. 29. sed Larcherus ad Orion. 116. not. 82. et Bastius ad Greg. l. c. merito praeoptarunt πρόςθεσις. quod et ambiguitate caret et infinito frequentius est, pariterque verbum non solum apud Grammaticos sed etiam Strab. XII. 589. ὁ ποιητὴς εἴρηκεν ἀμφοτέρως καὶ προςτιθεὶς τὴν πρώτην συλλαβὴν δῆμον Ἀπαισοῦ καὶ ἀφελὼν ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ. Aliter sed minus apte appellat Schol. Apoll. II. 1219. ἠθεῖος ἀπὸ τοῦ θεῖος κατ' ἐπένθεσιν τοῦ η γέγονε ὡς βαιός ἠβαιός. Prosthesi contrariam aphaeresin sic definiunt ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν συλλαβῆς ἢ στοιχείου οἷον κεῖνος, εἴβω Joseph. l. c. Tryph. §. 20. p. 36. Quia vero persaepe dubitatur utrum litera addita an recisa sit, de utraque conjuncte disputabo ita ut primo loco vocales enumerentur simplices, secundo consonae, tertio syllabae ex utrisque compositae.

CAP. I.

De litera alpha.

§. 1. Haec potissimum anteponitur vocabulis quae a sigma consona suffulto incipiunt: ἀσκαμωνία εἶδος βοτάνης Suid. quae vulgo σκαμμωνία scammonia et scammonium sed rectius σκαμωνία vocatur ab inventore Scamone

ut ferunt[1]). Hic Portus quidem librarios articulum doricum cum nomine *σκαμωνία* temere compegisse statuit, quo vitio cumulatus est Hesychius, Suidas non ita saepe[2]), nec tamen veri simile est eum herbae nomen vulgare e scriptore petivisse dorico, ipsumque *ἀσκαμμωνία* legitur in cod. Etym. Paris. in Anecd. Paris. T. IV. 119. *Ἤσκαιρεν ἐσκίρτα* Hes. Valckenarius ad Herod. VIII. 5. in suspicionem adduxit, sed certa est prosthesis derivati, cujus Phrynichus meminit App. 24. *ἀπὸ τοῦ σκαίρω παράγωγον σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω κατὰ πρόςθεσιν ὡς σκαλίζω ἀσκαλίζω*, quod pro *σκαλεύω* dictum videtur; *ἀσκαρίζει ἀντὶ τοῦ σκαρίζω ὡς ἄσταφις* (sic) *ἄσταχυς* Erotian. quibus convenit nominis scriptura duplex *σκαρίς* et *ἀσκαρίς*. — *Παρὰ τὸ σκῶλον, ὅ ἐστι σκόλοπα, σκωλιάζειν καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἀσκωλιάζειν, ὅπερ Ἐπίχαρμος σκωλοβατίζειν φησὶν* EM. 155, 35. sed hujus verbi, cui alpha nunquam detrahitur, aliud traditur etymon *κῶλον* v. Prolegg. Path. 134. cui sigma additum volunt ut *ἀσκαλαβώτης παρὰ τὸ ἀκαλῶς τὸ ἡσύχως* EM. 154, 16. Proll. 392. Haec perincerta est originatio; sed stellionis nomen interdum *σκαλαβώτης* scribitur v. Jacobs ad Aelian. p. 220. Capsam cacti Theophrastus *σκαλίαν* appellat, Plinius *ascalian*, quod Lexicographi perperam nominativo *ascalia* subjiciunt; idem vel affine genus *σκόλυμος* dicitur hodieque *ἀσκόλυμβρος*. De *σκύρον* et *ἄσκυρον* ne hoc quidem constat eandemne plantam significet an diversas. *Ἀσχαλίδωμα* a Suida sine interpretatione traditum fortasse idem valet quod *σχαλίδωμα*

---

1) *Σκαμμωνεῖα διὰ τοῦ ω καὶ τῆς ει διφθόγγου κατὰ παράδοσιν* Choerob. Orth. 262. Sed plantarum nomina terminantur vocali simplici *ἀρωνία, λειμωνία, παιωνία, ῥοδωνία* et all. v. ad Buttm. 406. et Parall. 317. quorum nonnulla interdum acuuntur more periecticorum v. Wimmer. ad Theophr. I. 9, 4. *Σκαμμωνία* duplici *μ* scriptum est in Arist. Probl. I. 41. et 43. p. 864. et saepissime apud herbarios et medicos, sed prima corripitur in Eubuli versu Com. Fr. T. III. 214.

2) *Ἀδένη ἡ φλύαρος ἡ δεῖνα* Bernhardy aeolicam glossam esse suspicatur ex *ἁ δεῖνα* conflatam. Eodem vergunt *Αἴθυια ἡ ἴγδη καὶ ἡ ὄρνις, Αἱ νῆτται αἱ νῆσσαι, Αἰνῖται δέ.* Ceteroqui articulum Suidas addere non solet nisi propriis *ὁ Κίς, ὁ Κώχ.*

sive σχαλίδες id est furcillae bicornes, quibus piscatores retia siccanda sublevant, similes furcis cancrorum sive *chelis* et hinc fortasse nomen sortitae; vulgo autem στάλικες appellantur. — Choeroboscus Can. 305. EM. 160, 7. παρὰ τὸ σπῶ γίνεται σπάλαξ καὶ πλεονασμῷ ἀσπάλαξ καὶ μεταθέσει ἀσφάλαξ [3]), cujus forma attica σκάλοψ verbo σκάλλω connexa fidem facit bisyllabum ab origine propius abesse. Et ab eodem σπάω derivata sunt Ἄσπαλον σκῦτος Hes. quod Vossius apte cum σπάτον *cutis* contendit v. Parall. p. 80. σπαίρειν et homericum ἀσπαίρειν v. Technol. 134. ἄσπαλος ἰχθύς Hes. sive hoc fuit piscium nomen generale, unde ἀσπαλιεύς fluxit, sive proprium ejus qui σπάρος appellatur; postremo ἀσπάλαθος ἄκανθα παρὰ τὸ σπᾶν EM. cui appositum est σφαλάσσειν pungere v. Techn. 247. Ab eodem σπῶ (σπαράσσω) originem ducit ἀσπάραγος τὸ ἐξ ἀκανθῶν φυόμενον τραχύ Hes. Hinc σπάραγος *cuma* in Gloss. et ἐλειοσπάραγον, ἀγριοσπάραγον. De ἀσπάζεσθαι dubito, etsi Corais ad Heliod. 175. veterum sententiam sequitur. — Ἄσπληνον, οἱ δὲ σπλήνιον, δύναμιν ἔχει σπλῆνα τήκειν Diosc. Mat. III. c. 151. Cum φάρυγξ cognatum est σφάραγος sive ἀσφάραγος, cui Herodianus ap. Zonar. p. 303. alpha pleonasticum tribuit v. Proll. 303. Praetermitto σπιδής et ἀσπιδής, quod qui praetulerunt, ab alio principio arcessivisse videntur, et pronomen aeolicum ασφι, ἄσφε. — Tertio ante στ: ἄσταχυς, ἀσταφίς, ἀστεροπή [4]) ἀστράβηλος, utrumque a στρέφω unde στράπτω, στραβός *transversa tuens*, ἀστράβη ephippium transversarium, ἀστράγαλος vertebra v. Techn. 41. et alia quae in Proll. 140 sq.

---

3) Pro ἀσπαλάκων Paus. VII. 24, 7. Mosq. et Ald. σφαλάκων, quod Schubartus probavit, alii ἀσφαλάκων.

4) Plat. Crat. 409. C. ἀστραπὴ λέγεται ὅτι τοὺς ὦπας στρέφει, si sic dixisset ὅτι στρέφεται καὶ στρεπτή ἐστι, ridendo verum dixisset v. Techn. 41. Proprie loquutus est Pindarus Nem. IX. 45. ἀστεροπὴν ἐλέλιξε. Orion. p. 17, 23. ἀστεροπή κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ ἀστεροπή. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν, quod hoc auctore indignum. Ceterum ex tribus appellativis κεραυνός, στεροπή, βροντή, conficta sunt totidem fabricatorum nomina Ἄργης, Στερόπης, Βρόντης· nam fulmen dicitur ἀργὴς κεραυνός, Jupiter fulgurator ἀργικέραυνος.

attuli. *Ἀστρηνές ὀξύ* Hes. nihil aliud est quam *στρηνές*. *Ἀστυφελίζειν* huic numero subtraxit Spitznerus ad Il. XVI. 7. *πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν*, scholion subscriptum *Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α ἀστυφέλιξεν* sic corrigens *ἐστυφέλιξαν*, quod summe probabile est. Si illud aliunde cognitum esset, Aristarchum *ἀστυφέλιξαν* propter sex, qui praecedunt, eosdem sonos praetulisse dicerem; nam *ἔχει τι ὄγκου σεμνοῦ τὸ α πλεονάσαν* Eustathius inquit ad h. l. laudaturque antiquis versus canorus XXIII. 116. *πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντα τε* — quem hic reprehendit [5]). Sed Aristarchus illo loco verbum plurale propter eandem rationem praeposuisse videtur qua *φύγον ἡνία* scripsit Il. VIII. 137. et *φάσγανα πέσον* XV. 714. quo modo Homerus alia nomina hujus generis cum verbo plurali conjungit *βέλεα ῥέον* XII. 159. *ἄγγεα ναῖον* Od. IX. 222. *πέσον ἄγγεα* XV. 13. *τρέμον γυῖα* XI. 527. *πέδιλα τά μιν φέρον* V. 75. [6]) Ante mutam cum liquida alpha abundare docet Herodianus ap. Orion. p. 28. *ἀπὸ τοῦ κρέμω ῥηματικὸν ὄνομα κρέμων καὶ κρέμονες τὸ πληθυντικὸν καὶ πλεονασμῷ ἀκρεμών ὡς ἄσταχυς*, quod confirmat Theognostus Cram. 35, 14. et 39, 10. *κρεμών ὀξύτονον καὶ διὰ τοῦ ο γράφεται (κλίνεται) καὶ τρισυλλάβως λέγεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας*. Bisyllabi auctor extat nullus; nam urbis nomen *Κρεμών*, quae a Romanis Cremona dicitur, per o mega declinatur neque unquam alpha recipit; sed est appellativum ab EM. 52, 24. disceptatum *ἀκρέμων ὁ κλάδος καὶ κρεμών λέγεται πρὸς διάφορον ἐτυμολογίαν· ἢ γὰρ παρὰ τὸ ἄκρον γίνεται ἀκρέμων* [7]) *ἢ παρὰ τὸ κρέμω*

---

5) Alia hujus parechesis exempla attuli ad Phr. 691. et Parall. 21. adn. Ab homerico *σπλάγχν' ἐπάσαντο* descivit Apollonius *πάντα φαάνθη* scribens III. 1361. v. Well. ad h. l. Alpha in eodem verbo quater repetitum habent homerica *ἀμφαγάπαζον* et *ἀμφαφάασθαι*, quodque nuper Quinto restitutum est *ἀμφαγάσαντο* VII. 722.

6) In singulari constat verbum *κεῖσθαι* in exitu senarii *εἵματα κεῖται* Od. VI. 26. *κειμήλια κεῖται* XV. 113. *ὀνείατα κεῖται* X. 9. et cum aliis nominibus IV. 127. XVI. 284. et in imperfecto modo aucto *τεύχε' ἔκειτο* Il. III. 327. *δέμνι' ἔκειτο* Od. VIII. 277. *δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο* XIV. 291. *εἵματ' ἔκειτο*, modo non aucto *τεύχεα κεῖτο* XXII. 109.

7) De accentu dixi ad Aj. p. 171.

κρεμών. Huic potius alpha praecisum videtur, quod idem 534, 54. eidem adjectivo accidisse putat: κράςπεδον παρὰ τὸ ἄκρα καὶ τὸ πέδον κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ α καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, idque etiam a Schol. Theocr. II. 53. aliisque comprobatur et a fide non abhorret, etsi ἀκρόπεδον intercidit nec satis stabilitur scriptura cod. ἀκροσπέδοις pro κρασπέδοις in Plut. Quaest. Plat. X. c. III. Θρέω quod Wyttenbachius verbo ἀθρέω substruxit Techn. 153. non minus ignotum est quam σκέω, unde Schneiderus in Lex. ἀσκέω repetit; illud veteres ad δρῶ τὸ βλέπω referunt Epim. II. 337. EM. 26, 4. hoc, quia aliquoties de politura dicitur, ad ξέω. Ἀβρίξαι τὸ ἀπὸ βορᾶς νυστάξαι Suid. fortasse ἀποβρίξαι scribendum est ut ἀφυπνοῦν dicitur pro obdormiscere, Ἀφλάσαι ἀπολέσαι Hes. pariter ἀποφλάσαι et pro Ἀχλυδιᾶν θρύπτεσθαι apud eundem χλιδιᾶν omissa vocali, quae a librariis saepius importune addita est. — Eorum, quae unam in exordio habent consonam, ordinem ducit ἄγαυρος, si sequimur Schol. Hes. Theog. 832. ἄγαυρος βαρύνεται πλεονασμῷ τοῦ α ἐκ δισυλλάβου τοῦ γαύρου γενόμενον. Verum enim vero Orion. p. 14. ἀγαυρός παρὰ τὸ γαίω - ἢ παρὰ τὴν ἄγην τὴν ἔκπληξιν ἀγηρός· οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανοῦ, qui adjectivum ἀγηρός de suo fabricatus est, sed verbo ἄγαμαι affine ἀγαίομαι a significatione laetandi non longe discedit ut in Apoll. III. 470. οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ et III. 1262. Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων a Scholiastis priore loco ἐπιχαίρω, altero ἔχαιρε, ἐγαυρία explicatur, huic autem accedit homericum γαίων, cui quum Glossographi idem interpretamentum γαυριῶν adhibeant, perdubium fit utrum harum vocum fundamentum fuerit γα an αγ [8]). — Ἄδοροι Antimachus maluit dicere quam ut Homerus δοροί-παρὰ τὸ ἐκδεδάρθαι κατὰ πλεονασμὸν ἄδοροι ἢ ἀντὶ κακόδοροι ἢ οὐ δεδαρμένοι· Οὕτως Ἡρωδιανὸς (περὶ παθητικῶν cod.) EM. 18, 39. cui de etymo adstipulatur Arcadius p. 68.

---

8) Eustathius 1161, 33. ἀγαυρός ab ἀγαυός, hoc autem EM. a γαίω repetit. Idem ille 199, 45. ἀγανός παρὰ τὸ γάννυσθαι, ὅθεν καὶ γάνος ἡ χαρά· id alii αὐγήν interpretantur.

τὰ εἰς ος δισύλλαβα βαρύνεται ὁπότε γίνεται ἀπὸ τῶν παραληγομένων τῇ ει ῥημάτων-σεσημείωται τὸ δαρός (scr. *δορός*) sed utrum Antimachi utres ex corio rudi an subacto confecti fuerint *εἰδείη ἂν ὁ ἰδών*. — *Ἀκακαλλίς* Athenaeus ait esse narcissi nomen, quod apud Hesychium *κακαλίς* scribitur. *Ἀκιδνός* saepius legitur sed *κιδνός* apud hunc solum; nam in Gud. 321', 35. pro *Κιδνοί σώφρονες* scribendum est *κεδνοί*, neque notum fuit Herodiano in Epimerismis *ἄκιδνος* a verbo *κίειν* repetenti ap. Orion. 8, 12. cui etiam synonymon *ἀκιρός* accommodari potest. *Ἀλαλή παρὰ τὸ λαλῶ* Arcad. 108, 23. cui praeivit Herodianus Mon. 39, 6. *Ἀλαλητός ἀπὸ τοῦ λαλητός προσθέσει τοῦ α* Arcad. 82, 1. Schol. Il. IV. 436. *τὸ α πλεονάζει τῷ ἀλαλητός* Apoll. Synt. I. 2, 4. quibus non plus concedimus quam hoc nomen et *ἀλαλά* et *λαλεῖν* vocis humanae sonos exprimere. Suidas illi alpha epitaticum tribuit sed substantivum *λαλητός* non magis usitatum est quam *φιλητός*, *φωνητός* aliave hujusmodi; nam *σπορητός*, *ἀμητός* ad diversum genus pertinent, de quo dixi ad Buttm. 402. *Ἀλάζών* Valckenarius Opusc. I. 128. ed. Lips. eodem modo auctum esse quo *ἀσταφίς* credidit Hesychii glossae *Λαζών ἀλαζών*, cui quodammodo auxiliatur verbum *λάζω* id est *ὑβρίζω* Techn. 76. et 83. sed jure abjicitur. *Ἀλαπάζειν* et *λαπάζειν* vulgo quidem de rebus longe diversis dicuntur, sed ab antiquis doctis rediguntur ad unum: *λαφύττειν καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ πορθεῖν τὸ ἀλαπάζειν οἱ ποιηταὶ τάττουσιν* Athen. VIII. 362. E. eoque intellectu Aeschylus *λαπάζειν* usurpavit et *λαπαδνός*, ut Hermannus corrigit pro *ἀλαπαδνός*, cui EM. sic, ut verbo ipsi, alpha pleonasticum assignat; *ἀλάπαθα οἱ Ἀττικοὶ τὰ κενώματα* Schol. Theocr. II. 85. et Sch. BL. ad Il. V. 166. ubi Bekkerus nescio quam ob rem *λάπαθα* scripsit. — *Τὸ μαλόν πλεονασμῷ τοῦ α γίνεται ἀμαλόν, ἐξ οὗ τὸ ἀμαλδύνω καὶ ἀμαλάπτω παράγεται* Eust. 690, 48. qui alio loco p. 1270, 58. antiquam scripturam *ἄρνα μαλήν* Il. XXII. 310. interpretatur *μαλλωτήν*, et hodie lana vocatur *μάλη* et *μαλίον* fortasse ob mollitudinem ut *μῆλον* ovis et *mollestra* pellis ovilla; mollis autem

convenit cum graecis *μωλύς*, *μολόχη*, *μαλάχη*, malva Proll. 333. Haec velificantur Buttmanni opinioni synonyma esse *μαλακός* et *ἀμαλός*, illud primitivo vicinius, hoc vocali amplificatum Lexil. II. 262. Nihilo secius quae cum *ἀμαλός* significatione maxime conveniunt *ἁπαλός* et *ἀταλός*[9]) alpha proprium et nativum habere videntur. — *Μέρδω τὸ μαρμαίρω καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἀμέρδω* Schol. Eur. Hec. 1005. Hoc *ἀμέρδειν* proprie idem significat quod *μαίρειν*, *μαρμαίρειν*, hinc autem transfertur ad res quae objacentia fulgore suo excaecant v. Techn. 74 sq. sive ut Philo dicit de Opif. Mund. p. 2. B. *ταῖς μαρμαρυγαῖς κατασκιάζουσι*, uno verbo *ἀμαυροῦσι*. Cujus id consequens est ut *μέρδειν* primitivi instar habeatur. *Ἀμιχθαλόεις* et quod Antimachus praetulit *μιχθαλόεις* jam diu interpretantium ingenia exercuit; plerique ad *μίγνυμι* referunt. *Ἄμυνα παρὰ τὸ μύνη ἡ πρόφασις μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ* EM. 8, 25. quibus nonnulli latinum *moene* apponunt, unde *praemunire* dicitur pro praetexere, assumtis germanicis *vorschuetzen*, *Vorwand*; sed aliis diversa videntur vocabula. Confuse idem p. 108, 8. *ἀνηρίτης ἀπὸ τοῦ Νηρέως· οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἀλλὰ παραγωγή. Ἡρωδιανός·* qui hoc, puto, voluit *ἀνηρίτης ἀπὸ τοῦ νηρίτης κατὰ πρόσθεσιν· τὸ δὲ νηρίτης παραγωγή ἐστιν οὐκ ἀπὸ τοῦ Νηρέως ἀλλ' ἀπὸ τοῦ νηρός·* sic enim alibi res decernitur Suid. s. *Νηρίτης* v. ad Phr. 42. Proll. 395 sq. *Ἄνηστις παρὰ Κρατίνῳ ὁ νῆστις πλεονασμῷ τοῦ ᾱ ὡς ἄσταχυς* Athen. II. 47. A. v. §. 2. Cum nomine gallico *benna*, quo Festus genus vehiculi significari tradit, comparatur *Πήνα ἀπήνη* Hes. *Ἀφαυρός* ut huc referamus admonet ejusdem glossa *Φαῦρος κοῦφος*, nisi pro *φλαῦρος* scriptum est ut Kuestero visum[10]) vel etiam vocalis excidit initialis. — Ultima sunt quorum principia a vocali: primum *ἀάζω* cujus alpha utrumque ad

9) *Τὸ ἁπαλὸν δασυνόμενον ἐπιφορᾶς γενομένης τοῦ ῑ ἐψιλώθη* Apollon. de Pron. 74.

10) Sic etiam *Γλαυρός σεμνός* Hes. pro *γαῦρος* subrepsisse suspicantur; *ἄγλαυρος* Schol. Nic. Th. 441. interpretatur *ἀγλαός*, cui cognatum videtur. Ab *ἀφαυρός* non longe distant *φαῦλος*, *παῦρος*, *parvus*, *parum*.

proprietatem soni pertinet sicut interjectio ipsa variatur pro affectu loquentis, ἄ, ἂ ᾶ et ᾆ. Tum adjectiva quaedam poetica: *ἀάσχετον-εἴρηται κατ' ἐπέκτασιν* Apollon. Lex. Zonaras pleonasmum vocat, Eustathius vero 618, 38. *τὸ μὲν πρῶτον ᾱ ἐπιτείνει, τὸ δὲ δεύτερον στερεῖ*, duoque Quinti Smyrnaei propria *ἀάπλετος* et *ἀάσπετος* v. Spitzner. Observv. p. 7. et quartum sine auctore traditum *ἀάθικτος ἀντὶ τοῦ ἄθικτος πλεονασμῷ τοῦ δευτέρου ᾱ* EM. 1, 7. quem locum a Sylburgio asterisco notatum omisit Gaisfordus; de geminatione brevis alpha dicetur alibi. Id num aliis vocalibus antepositum sit, non certum constat; dubium enim est *ἀειλῶ* sive *ἀΐλλω*, de quo loquutus sum in Techn. 113. et *Ἄοζος θεράπων*, *Ὀζεία θεραπεία* Hes. et alii; unde quaestio nascitur utrum *ὄζος Ἄρηος* Martis subolem significet sic ut homo amabilis *Χαρίτων φυτόν* vocatur Theocr. XXVIII. 7. et alibi *Κύπριδος ἔρνος* vel *θάλος*, an ministrum, qui etiam *ἄζος* dicitur a verbo *ἄζομαι* ut Schweighaueserus suspicatur ad Athen. T. III. 570. nec dissimilis est inconstantia nominis eadem fere potestate praediti *ἀοσσητήρ*, *ἐοσσητήρ*, *ὀσσητήρ*. — *Ὧρος ὁ ὕπνος καὶ ἄωρος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α μηδὲν πλέον σημαίνοντος* EM. 1175. quod si ab *ἄω τὸ πνέω* propagatum est [11]), unde verbum *ἀωτεῖν* repetunt, pleonasmi species tollitur.

His enumeratis duo supersunt ad tractandum genera. Unum est eorum quae praeter alpha unam duasve literas dissimiles habent nec tamen diversa videntur: *χειρῶν ἠδὲ ποδῶν ἀκινάγματα τὰ τινάγματα ἢ κινήματα πλεονασμῷ τοῦ ᾱ καὶ τοῦ γ καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ᾱ* EM. 48, 39. qui nisi gravem citasset testem Herodianum, non difficilis foret correctio *κινύγματα* vel *ἀμαρύγματα* ut Homerus dixit *ποδῶν ἀμαρυγαί*. Sed scripto suppetiatur Hesychius *Ἀκίναγμος τιναγμός κίνησις* [12]) et correptione eadem affectum

11) Sic a *θεῶμαι* fit *θεωρός* i. q. *θεατής*, cui *κνέωρον* apposui Parall. 81. Pro *κεωρία*, quod in Thes. e Theognosto affertur, scribendum est *θεωρία*.

12) Suidas et EM. *ἀμάρυγμα* multis nominibus exponunt *φόρημα εἴδωλον αἶθυγμα κίνησις* et quod Aeschylus dixit *αἰθέριον κίνυγμα* Eustathius explicat *αἰθέριον εἴδωλον*. Pro *φόρημα* illic reponendum

nomen leporis σκίναξ hoc est εὐκίνητος ταχύς Schol. Nic. Th. 577. Verum urgent alia super aliis: στελίς ἡ ἰξία et ἀστυλίς φυτὸν ὅθεν ὁ ἰξός Hes. ψόλος ἡ ἀσβόλη Sch. Od. XXIV. 359. quibus adjunctum videtur σποδός. Ad haec μᾶρον ἀμάρακος Proll. 310. μαῖμαξ μαιμάκτης ἀμαιμάκετος cf. Doederlein. Gloss. p. 95. δάκνω ἀδάχω, δηγμός ἀδαγμός, μαρμαίρω ἀμαρύσσω. Huc etiam reponi possunt Ἀφαρεύς regis Messenii nomen a Pharis Messeniae ductum correpta vocali; ἀφάκη vicia cognata τῷ φακῷ et Ἀστέλεφος τὸ περὶ τὴν κιθάραν δέρμα Hes. a neutro στέρφος, nisi fallor; Μούκηρος ἀμυγδαλῆ Hes. quorum primitivum ostendere videtur latinum *nux* affine graeco νώγαλα sive νωγαλεύματα, quomodo tum alia vocantur edulia in mensis secundis apposita tum praecipue varia nucum et nucleorum genera; amelli nomen, cujus frutices Columella tradit apibus gratissimos esse, fortasse specie modo differt a graeco μελίτεια et μελίταινα. Ad alterum genus pertinent quae cum prosthesi merismum mutant ut ἀφλοισμός, si a φλύω derivatum est, de quo paulo post; ἀραιός παρὰ τὸ ῥαίω [13]) πλεονασμῷ τοῦ α. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου EM. 134, 17. Theogn. II. 52, 19. de quo nihil definiam nisi quod sub oculos venit, adjectivo convenire voces ab Hesychio traditas Ἀρβόν διεστός ἀραιόν, Ἀρβάκις ὀλιγάκις, verbo autem latinum *rarus*. Sed manifesta ratione continentur λίπα, ἄλειφα, Ἀλῖναι ἀλεῖψαι Hes. latinumque *linere*, quibus vicina sunt ἔλαιον oleum ὄλπη. Ἄναυρος proprium et commune a νάω arcessivi Proll. 259. Huic persimile Ἄμυρος item fluvii nomen et appellativum ἄμυροι τόποι κάθυγροι καὶ ἄγαν ῥέοντες ἀπὸ τοῦ μύρειν Hes. cui assentior fere sed demto τῷ ἄγαν. Σπέρχω ἀσπερχές et quaedam similia paullo post expendam. Nunc autem explicabo prosthesi contrariam aphaeresin.

---

videtur ὅρμημα, quo Suidas αἴθυγμα interpretatur. In Euphorionis Fragm. CLXIII. Meinek. Anall. p. 158. ἀελλόποδος αἰθαρύτας, fortasse reponendum ἀελλόποδας σαθαρύγας ex Hesychio Σαθάρυγα ταραχήν et Theognost. Cram. II. 11, 14. σαθάρυγξ ἡ ταραχή.

13) Ap. Arcad. 445, 5. vitiose ῥέα scriptum est.

§. 2. Sermo novitius alpha nonnunquam ex supervacaneo addit, ut *ἀσπίϑα* scintilla, *ἀσκόλυμβρος* scolymus, *ἀρατζίνη* pro *ῥητίνη*, et multo saepius omittit *σφαλίζω* EM. 500, 26. Epim. II. 353, 22. *σπάραγγι* asparagus, *στράγγαλι* talus pedis, quae nemo dubitat incuria plebejae prolationis decurtata dicere etsi ad veritatem pressius accedant quam *ἀστράγαλος*, *ἀσπάραγος* vel ut Attici dicunt *ἀσφάραγος*. Quae vero Grammatici antiqui allegant aphaeresis exempla, ea aut ad alpha pleonasticum pertinent aut ob aliam causam in controversiam vocari possunt. Ad illud genus refero *μαῦρος ἀπὸ τοῦ ἀμαυρός γέγονε* Arcad. 69. *μαυρουμένη ἀπέβαλε τὸ α διὰ τὸ μέτρον* Schol. Agam. 303. Adjectivum quidem bisyllabum, si ex aetate auctorum aestimetur, multo posterius est trisyllabo sed verbum *μαυροῦν* hoc est fulgore excaecare, germanice *blenden* v. Techn. 75. alteri antiquitate antecedit vel certe par est et convenientiùs etymo quod Philoxenus tradidit *παρὰ τὸ μαίρω τὸ λάμπω ὅϑεν μαρμαίρω* Orion. 10, 13. Schol. Od. IV. 824. Anecd. Paris. T. IV. 10. quanquam alpha hoc non privativum est, ut ille dicit, sed pleonasticum, quo vacat *μαῦρος*. Et hoc primitivi loco habuit Apollonius in Lex. *ἀμαυρόν περισσὸν ἔχει τὸ α*. Cum *ἀμαυρός* naturali quodam vinculo cohaeret *ἀμυδρός*, cui quae in fronte accrevit litera sedem precariam deseruit in derivativo *μυδρίασις* hoc est *ἀμαύρωσις τοῦ ὁρατικοῦ* Galen. Definn. T. XIX. 435. Illi Suidas adjungit duo diversi generis nomina *Μοργούς· καλοῦσι τοὺς ἀμοργούς τὸ α ἀφαιροῦντες ὥςπερ μαῦρον τὸ ἀμαυρόν καὶ σφόδελον τὸν ἀσφόδελον καλοῦσι* [14]). Plantae nomen quum nemo sciat unde natum sit, quis asseveret alteri alpha deesse? Vocem plebejam *μολγός* in Arist. Eqq. 972. nonnulli interpretati sunt *τὸν ἐξαμέλγοντα καὶ κλέπτοντα τὰ κοινά* Schol. h. l. [15])

---

14) Epim. I. 264. *σφοδελόν ἀφαιρέσει τοῦ α ὡς παρ' Ἀριστοφάνει* (Fragm. T. III. 1198.) *τινὲς δὲ καὶ τῆς παφ ἀλλὰ* (scr. *τὸ τῆς Παφίας ὄνομα*) *παρὰ τὸ ἀπαφίσκειν· καὶ παρ' Ἡσιόδῳ μαυροῦσι.* De homerico *κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα* dubitatum est siccine scribendum sit an *κατὰ σφ. Τινὲς δὲ γράφουσι σποδελόν διὰ τὴν σποδόν* Sch. Od. XI. 539.

15) Hujusmodi nebulones latine dici possunt *sucones* et *hirudines aerarii.*

et Pausanias Eust. 838, 54. eundem *ἀμοργόν* dici refert *ἐκ τοῦ ἀμέργειν ἤγουν καρπολογεῖν·* sed alii *βραδύν* reddunt, alii *γλαυκόν*, alii *τυφλόν*, eoque nos ad diffidentiam etymologiae ab aliis traditae adducunt. Pollux Tarentinos utrem *μολγόν* nominasse testatur ac si Scholiastae verba ad Aristoph. l. c. *Ἐρατοσθένης μολγὸν καὶ ἀμολγὸν* ad hanc vocem pertinent, alpha quo latinum *bulga* caret (v. Aglaoph. 966.) credibilius est trisyllabo adjectum esse sicut latinum *mulgeo* si confertur cum germanicis et slavicis *μέλκη* v. Needham. ad Geopp. XVIII. 21. *milka*, *mleko*, *milac*, antiquius et integrius videri debet quam graecum *ἀμέλγω*. — *Ἡ τοῦ μακροῦ α ἀφαίρεσις σπάνιος καὶ ἴσως τὸ βάλε ἐκ τοῦ ἄβαλε* Epim. I. 264, 31. quod firmius asseverat Apollonius de Conj. 522. *τὸ ἄβαλε* (sic) *ἐντελές ἐστι-καὶ ἀφαιρεθὲν τὸ αὐτὸ δηλοῖ.* Sed haec aphaeresis eximitur diastasi: *ὁ Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι δύο μέρη λόγου εἰσί* Epim. II. 183, 1. — *Κύλλοι (δ')οὐ δίζοντο· ὁ δὲ ποιητὴς παρὰ τὸ κύλον· καὶ ἀττικῶς καὶ τῶν ἀκύλων καὶ τῶν βαλάνων· καὶ ἡ ἐτυμολογία βοηθεῖ· ἀχύλους γὰρ λέγει κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ. Πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν ἀφαιρέσει δεδώκαμεν* EM. 544, 50. quae ad hunc ferme modum accipienda videntur: *κύλλοι παρὰ τὸ κύλον ἤγουν κοῖλον· ὁ δὲ ποιητὴς ἀκύλους λέγει καὶ ἀττικῶς οὕτω λέγονται.— Ἄλλοι δὲ παρὰ τὸν χυλὸν κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς τὸ κ καὶ ἡ συνήθεια βοηθεῖ· ἀχύλους γὰρ λέγει. Ἡμεῖς δὲ πρὸς ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν ἀφαιρέσει δεδώκαμεν*, hoc est *nonnulli fructus ilicis ἀκύλους nominari putant quasi ἀχύλους (correpto ypsilo)* — *αἱ γὰρ ἄκυλοι σκληραὶ καὶ ξηραί εἰσι* Sch. Theocr. V. 94. — *et eosdem κύλους dictos arbitramur facta aphaeresi.* Sed haec quam incerta sit notatio latet neminem. Hemistichium illud *κύλλοι δ' οὐ δίζοντο* poetae epici esse puto de omissa post fruges repertas *βαλανηφαγίᾳ* loquentis ut Lucret. V. 1415. *sic odium coepit glandis;* pro usu attico quae afferuntur verba fortasse sunt Pherecratis Fragm. XXV. 217. *καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντες.* Idem EM. 514, 28. *κινάκης ὁ ἀκινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ· τὸ γὰρ Ἀνακρεόντειον χωρὶς τοῦ ι γράφεται καὶ γέγονεν ἔκθλιψις τοῦ ι καὶ κρᾶσις τοῦ ωα ὡς ὦ Ἄπολλον Ὤπολλον. Ἐὰν δὲ ἔχῃ τὸ η* (scr.

τὸ ῑ) δῆλον ὅτι ἀφαιρέσει τοῦ ᾱ οἷον ἀστεροπή στεροπή στραπή ὡς „σὺν τῇδε τῇ στραπῇ". Ἐν δὲ τοῖς ἀντιγράφοις ἔχει τὸ ῑ καὶ δῆλον ὅτι στραπῇ. Itaque apud Anacreontem dubium fuit utrum τὠκινάκῃ scribendum sit ut τὠκινάκεϊ apud Herodotum an τῷ κινάκῃ, qua forma Sophocles usus est; eaque imminuta videri debet si thema fuit ἀκή, unde ἄκων, ἄκαινα, ἄκανθα, ἄκανος, sed Guietus ad Hes. s. Κάνακις a καίνω repetit, ac fortasse ne ullum pilum graecae vocis habet sed persicum est ut in EM. dicitur. Στραπή non legimus sed modo verbum στράπτω, nec probatur loco Tragici, in quo codd. τῇστραπῇ praebuerunt ut θἠμέρᾳ, verbum autem si ex usu communi judicetur, pro affecto habendum est, si vero ex etymo (στρέφω) pro integro. Sequitur commentum calidius. Epim. I. 73. παρὰ τὴν αἶσαν αἴσυλος καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ ἀαίσυλος καὶ ἀφαιρέσει τῆς στερήσεως ἔμεινε τὸ αὐτὸ σημαινόμενον. Οὕτω δ' ἔχειν φησὶν Ἡρωδιανὸς καὶ τὸ ἐτώσιον παρὰ τὸ ἐτεὸν τὸ ἀληθές ἀετώσιον καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν ἐτώσιον· ἔμεινε δὲ τὸ ἐν συνθέσει σημαινόμενον· quibus in EM. 39, 47. levioris notae auctor subscribitur Methodius. Αἴσυλος alii paullo probabilius παρὰ τὸ ἆσαι τὸ βλάψαι. De altero eandem sententiam proponit Herodianus in Sch. Il. XVIII. 410. τὸ ἄητον σύνθετον παρὰ τὸ ἐτός, ἐξ οὗ καὶ ἐτεός, καὶ τὸ πληθυντικὸν ἐτά ἐν ἐπιῤῥηματικῇ συντάξει καὶ τὸ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὐκ ἐτός ἀντὶ μεσότητος τοῦ ἐτῶς. Vult igitur cum adjectivo verbali ἐτός *verus* composita esse ἄετος et ἀετώσιος *vanus, falsus,* his autem erepsisse alpha privativum manente tamen intellectu, quare οὐκ ἐτός (i. e. οὐκ ἀετέως sive ἀέτως) significare *non sine veritate* uno verbo *vere*[16]). Illa vero particulae privativae aphaeresis unde probabitur? num ratio concedit ut pro ἄκακος dicatur κακός? Imo ἔτος illud etymo caret. — Ἐκ τοῦ ἀρά ἡ εὐχή γίνεται ἀρήν τὸ

---

16) Hesychii verba Οὐκ ἔτος οὐ ματαίως, οὐκ ἀληθῶς vexant interpretes. Ille vero primum formulam atticam interpretatur verbum de verbo reddens, tum vocem simplicem unde adjectivum ἐτεός natum putatur v. Diss. II. C. II. §. 3. Ex ἀέτως illi αὔτως contractum volunt, sed hoc et ἄετος nusquam legitur.

πρόβατον καὶ ἀποβολῇ τοῦ ᾱ ῥήν EM. 140, 54. sed Gud. 79, 4. *ῥήν τοῦ ῥηνός καὶ συστολῇ ῥανός καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἀρνός*. Nos omissis nugalibus hoc contendimus thema primigenium fuisse in ῥ desinens praecedente vocali, unde *ἀρνός ἀρνειός aries ἐῤῥηνοβοσκός* et alia in Parall. 74. adnot. 6. collata; sed id quum nomen articulatum quaereretur, transiisse in *ῥήν*, quod quia solum in usu est, ab aphaeresi germana sejungi oportet. Ultimum est quod Stephanus affert *Ἀμαζόνειον τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ - ἔστι δὲ καὶ ἐν Βιθυνίᾳ Μαζαῖον κατὰ παραφθοράν*, quod nomen in Thes. omissum cum Amazonibus non plus commercii habet quam gentilicium *Μαζαῖοι* et andronymicum *Μαζαῖος*. De aliis hujus generis nominibus Grammatici concertant: *Ἀπαισός διὰ τὸ μέτρον Παισόν εἶπεν ὡς Σπληδόνα* Sch. Vict. ad Il. V. 612. quod Trypho p. 34. prosthesis nomine signat, sed aliter EM. 157, 34. *Ἀσπληδών πλεονασμὸς ποιητικός ἐστι τοῦ ᾱ· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν*, cujus haec fortasse ratio fuit quod alterius nulla similitudo extat, alterum cum *σπληδός* conferri potest cf. Meinek. ad Steph. p. 135. *Ἄρυπες Φερεκύδης ἀντὶ τοῦ Ῥύπες κατὰ πλεονασμόν* EM. 150, 56. *Ἄφθας ὁ Διόνυσος* (sic) *τὸ ᾱ ἐπιτατικὸν ὡς ἄσταχυς* Suid. *οἱ Ἴωνες τὸ Ἀθάμας κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ᾱ καὶ τροπῇ τοῦ ϑ εἰς τὸ τ Τάμμας λέγουσι* Sch. Il. IX. 193. *Ἀσσυρίην εἶπε τὴν Συρίαν* Sch. Apoll. II. 946. quae nomina Romanis quoque scriptoribus interdum indiscreta sunt. *Ἀβρεττηνή χώρα τῆς Μυσίας ἀπὸ Βρεττίας νύμφης* Steph. *Ἄθυμβρος ποταμὸς ἢ Θύμβρος* EM. 45, 21. De vocabulis rarioribus praesertim barbaris saepe dubitatur utrum idem significent an diversum, velut Stephanus cum *Ἀπαισός* et *Παισός* confert *Ἄταρνα* et *Τάρνα*, Eustathius vero Atarnam Mysiae assignat, Tarnen Achajae; *Ἀκύφας ὄνομα πόλεως, Κύφας χωρίον Λακωνικῆς* Choerobosc. Can. 39. *Κύφος* Perrhaebiae oppidum, quod Hemsterhusius ad Plut. p. 116. ab Acyphante non diversum putat. Montem et castellum Coeles Syriae Tabor Polybius *Ἀταβύριον* vocavit oberrante montis Rhodii memoria ut Schweighaueserus suspicatur ad L. V. 70. Benselerus vero de Hiat. 235. ut hiatus tollatur, *Ταβύριον* reponit. Boeotiae fons *Ἀκιδαλίη* nominatur et *Κιδαλία*, gens antiqua Phocidis

Ἀκραγαλλίδαι et *Κραυγαλλίδαι*, dux Galatarum alibi *Ἀκιχώριος*, alibi *Κιχώριος* v. Siebelis ad Paus. IX. 19, 4. *Κῖρις* Italiae fluvius Lycophr. idem puto, qui a Strabone *Ἄκιρις* appellatur. Mediae incolae *Ἄμαρδοι* et *Μάρδοι* v. Tzschuck. ad Strab. XI. 451. *Ἀζαριτία* fons Chalcedoniae Strab. a Stephano *Ζάρητα* nuncupatur, *Βάκαινον* urbs Siciliae eademque *Ἀβάκαινον*, rex Odrysarum nunc *Ἀμάδοκος* nunc *Μήδοκος* v. Vales. ad Harpocr. 216. Libys quidam *Ἀψεφᾶς* et *Ψάφων* Reisk. ad Maxim. Tyr. XXXV. 4, 170. Alumeto ut Festus ait pro Laumedo. Hoc in genere certum est librarios multifariam in utramque partem peccasse alpha nunc omittendo, nunc adjiciendo, praecipue ante lambda cujus forma vocalium primae simillima est: *Ἀλίβυες* Suid. pro *Λίβυες*, *Λύκος* pro *Ἄλυκος* ut Wesselingius censet ad Diod. XV. 17. *Ἀλύκαια* pro *Λύκαια* quod defendit Siebelis Paus. VIII. 27, 3. *Ἀλύβας* et *Λύβας* in codd. VI. 6, 4. Sed saepe etiam ante alias consonas, id quod veteres quoque Critici animadverterunt: *Μύρτις παρὰ Δημοσθένει — Θεόπομπος δὲ Ἀμυρταῖον ὀνομάζει· ἰδεῖν οὖν (δεῖ) εἰ γραφικά ἐστιν ἁμαρτήματα* Harpocr. Sic *Γελάδας* saepius scriptum est pro *Ἀγελάδας*, *Ἀριανός* pro *Ῥιανός*, *Ἀμελησαγόρας* pro *Μελησαγόρας*, quod jure praefert Keilius Anall. p. 156. namque nominibus sic compositis ut *Τιμησίθεος*, *Κτησίβιος*, *Χαιρησίλεως* etc. alpha non praeponitur, raro non propriis *ἀμνησίκακος*, *ἀδεισιδαίμων*, *ἀπισανδρεῖν*. Sic fluctuant alia multa [17]) quae propter obscuritatem etymi aut raritatem exemplorum ad calculos revocari non possunt, nec solum propria sed etiam communium nonnulla. *Ἀγρηνόν δίκτυον ἢ ἔνδυμα δικτυοειδές, Ἐρατοσθένης δὲ γρῆνον λέγει* Hes. cf. Proll. 200. idemque diversis locis affert *Ἄκιρις λύχνος* et *κῖρις*, *Σκάνθας κράββατος* et *ἀσκάντης* scamnum, *Ἀκακαλίς* sive *Ἀκακαλλίς νάρκισσος* et *κακαλίς*, quorum etyma longe retro posita. Sed quae in eodem glossario reperiuntur *Ῥη-*

---

17) *Βούῤῥας* et *Ἀβούῤῥας* fluvii nomen v. Jacobs. ad Aelian. p. 426. *Ἀμαζήνη* Strab. XVI. 767. *Ἀμαρσυάδης* Plut. V. Thes. XVII. *Stura* pro *Astura* v. Oberlin. ad Vib. Seq. 248. *Graephis* in codd. omnibus Plin. IV. 7, 12. pro *Aeraephia*.

γῶν βοηθῶν, *Φυσγετός συρμός*, *Χερωΐς εἶδος δρυός*[18]), *Ἀυσκάζει φεύγει*, haec igitur et alia talia peperit incuria librariorum literas initiales, quibus rubricam inducere vellent, inter scribendum omittentium ut postea appingerent; cujus officii nonnunquam obliti sunt v. Gregor. Ind. Lat. s. *Rubricatio* et Tittmann. Praef. Zonar. p. XVIII. Aliae glossae e libris vitiosis excerptae sunt ut *Μύγματα καταξέσματα* fortasse ex Eur. Andr. 828. *δάϊ' ἀμύγματα*, nisi quis ex alio Hesychii loco *Μύσχαι* (sic) *ἀμυχαί* colligat verbo *νύσσω* simile fuisse aliquando *μύσσω*. Sed *Κόλος ψωμός*, si comparamus nomina vulgatiora *κόλλιξ* et *κόλλαβος* id est bucca panis vel offa rotundula Proll. 287. non solum incorruptum sed paene magis nativum videtur quam homericum *ἄκολος* offa, quod ad idem principium *κόλος* et *κολοβός* referri licet. *Κοσταί κριθαί* nihil sane differt ab *ἀκοστή*, quod si ab *ἀκή* ut Valckenarius suspicatur Observatt. ad Origg. p. 299. derivatum est, bisyllabum aphaeresi addici oportet; sed idem nomen apud Hesychium *γοιταί* scribitur et in Theogn. Can. p. 13, 27. *γοσταί*, quod cum *hordeum* et *Gerste* concinit. Item serpentum nomina *ἀκοντίας* et *κοντίλος* a diversis principiis *ἄκων* (*ἀκή*) et *κοντός* (*κένσαι*) nata videntur, eademque specie sunt duo homerica nomina *ἁλὸς ἄχνη* et *ἁλὸς χνόος*· nam utroque significatur *ἅλμη*. Nomen *stella* Salmasius ad Tertull. Pall. 252. ex accusativo graeco *ἀστέρα* conversum conjectat; quod contra dici potest latinum atque germanicum *Stern, sterro, stairno* incorruptam originem prae se ferre, *ἀστήρ* vero et *astrum* aucta esse vocali ut *ἀστεροπή*[19]) ac proprie significare fulgorem. *Sparagus*, quod Nonius ex Varrone profert, Scaliger in Conject. 395. respuit tanquam barbarum; sed hic tamen barbarismus refert et quasi regenerat ipsum etymon quod in §. 1. indicavi *σπῶ σπαράσσω*. *Ἄνησις* supra in exemplis pleonasmi retuli auctore Athenaeo.

---

18) Sic etiam in cod. Mosq. Paus. V. 14, 3. scriptum est pro *Ἀχερωΐς*. *Ἄλιντος ἄμιλλα*, *Ἀλίνδεσθαι ἁμιλλᾶσθαι* Hes. quod Piersonus ad Moer. 52. *ἀλινδεῖσθαι* scribendum censet. *Ἀμύζει* pro *μύζει* sive *μυζᾷ* Xenoph. et *ἀβάρακες* Athen. jam ab aliis notata sunt.

19) Arist. Thesm. 1050. *πυρφόρος αἰθέρος ἀστήρ* Schol. ὁ *κεραυνός*.

Sed Doederlinus in Dissert. de Alpha intensivo p. 17. *ἄνηστις*, inquit, *potius forma primitiva est, νῆστις apocopata* (aphaeresi truncata). Quam in sententiam eo deductus videtur quod haec vocabula non aliter comparata putaret quam *ἀνήκεστος νήκεστος*, *ἀνηλεγής νηλεγής*, *νηλεής ἀνηλεής* et alia, quorum formam productiorem principatum tenere statui ad Phryn. 710. quia longe frequentior est omniaque vocabula, quae vocalem vel diphthongum in exordio habent, hoc modo componi possunt *ἀνάριθμος*, *ἀνέραστος*, *ἀνίερος*, *ἄνυδρος*, *ἀνείμων*, *ἄνοικτος* etc. consona vero *ν* raro reperitur et ante tres modo vocales *α*, *ε*, *ο*, *νήνεμος*, *νήγρετος*, *νώνυμος*. Num vero eodem loco numeranda sint *ἄνηστις* et *νῆστις*, jam antiquitus disceptatum esse apparet ex Epim. I. 289. *νῆστις παρὰ τὸ νη καὶ τὸ ἔδω ἔστης καὶ κατὰ στέρησιν νῆστις*[20]) *ὡς ἐγρετός νήγρετος, ἐλεῶ νηλής· ἐκ τοῦ ε ἡ σύνθεσις· οἱ δὲ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ α προφέρουσιν ἄνηστις*[21]). *Καὶ ἤτοι ἡ ἀνά ἐστὶ στέρησις ὡς ἐν τῷ ἀναίσχυντος, ἀναιδής, ἢ πλεονασμῷ τοῦ α.* Hoc verius esse sic colligo. Vocabula cum *αν* negativo composita epsilon ceterasque vocales saepe tum in eta vel omega mutant si sequitur consona simplex *ἀνήροτος*, *ἀνηλεής*, *ἀνηρεφής*, *ἀνήκουστος*, *ἀνώδυνος*, nunquam vero mutant sequentibus duabus consonis *ἀνέδραστος*, *ἀνέστιος*, *ἀνόστεος*, et eodem modo quae cum aliis praepositionibus conjuncta sunt *δυςήροτος*, *συνηρεφής*, *πανήγυρις*, sed *δυςαγρής*, *δύςεδρος*, *σύνεδρος*, *πανάγρετος*, *παλινάγρετος*, *εὐέγρετος*, *εὔοφρυς*, *σύνοφρυς*. Itaque cum *ἔστης* (*ἐδεστής*) si componeretur negatio, *ἄνεστις* foret. Sic autem efficitur *νῆστις*, quo Homerus utitur, integrum

---

20) In EM. 108, 26. *παρὰ τὸ ἔδω ἐστός ἔστις ὡς πιστός πίστις, καὶ κατὰ σύνθεσιν ἄνεστις καὶ ἄνηστις. Ἢ παρὰ τὸ νῆστις ἄνηστις ὁ ἐστερημένος σιτίων*, postrema corrigenda sunt ex EM. 605, 18. Epim. II. 294. *νῆστις οἱονεὶ νήσιτις παρὰ τὸ κενὸν εἶναι σιτίων.* Quod in Lex. Orion. 187, 30. Gud. 408, 40. Anecd. Bekk. 1402. et in cod. Havn. Sturzii ad EM. 548, 1. p. 978. ex Herodiani epimerismis affertur *παρὰ τὸ ἔδω ἔστης καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ν (νε) νεέστης καὶ (κατὰ συναίρεσιν νήστης) οὗ τὸ παρώνυμον νήστης* (scr. *νηστεία*) ex Pseudoepimerismis sumta puto.

21) *Ἄσταχυς, ἀσταφίς καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τῷ α ἐν ἀρχῇ ἀττικόν ἐστι* Suid. *Ἀσκαρίζειν* Atticis tribuit Moeris, *ἀσπαίρειν* Thomas.

esse, ἄνηστις vero fictum ad speciem abundantium ἄσταχυς etc. Eademque ratione contenderim ex homerico νήγρετος extitisse ἀνήγρετος Nonn. Paraphr. XI. 45. Namque vocibus αν et ἐγερτός in unum coeuntibus nascitur ἀνέγερτος, quo vulgo utuntur, ut δυςέγερτος, δυςδιέγερτος, et transpositis literis id quod in Anecd. Bekk. 395. et Zonar. 190. affertur ἀνέγρετος ἀνυπόστροφος [22]), ut εὐέγρετος, non ἀνήγρετος. Neo jam vereor ne quis mihi opponat νυκτηγρετεῖν· id enim cum nomine (νύξ) compositum est et pariter ὠμηστής, δερμηστής, θριπήδεστος. Alterum controversorum est conjunctio ratiocinativa, φασὶ γὰρ τὸν μὲν ῥά σύνδεσμον ἀφαιρεθῆναι τοῦ α, τὸν δὲ ἄρ ἀποκοπῆναι Apoll. Conj. 523. eamque quaestionem et proponit et solvit Epim. Cram. I. 383. EM. 134, 5. πότερον ὁ ἄρ ἐκ τοῦ ἄρα γέγονε κατ' ἀποβολὴν τοῦ τέλους ἢ ὁ ῥά ἐκ τοῦ ἄρα κατ' ἀποβολὴν τῆς ἀρχῆς; Ἔστιν εἰπεῖν ὅτι καὶ τοῦτο θέμα καὶ τοῦτο. Si tamen alterutri palmam dare obstinemus, encliticum ῥά postponemus orthotonumeno ἄρα, quod nonnullam habet cum verbo thematico ἄρω similitudinem. Atque hujusmodi particulas volaticas manifestum est ad hoc genus corruptionis multo magis inclinare quam solidiores orationis partes, in quibus dubito num certa aphaeresis exempla reperiri possint. Nam quae antea enumeravimus, aut ad alpha non ingenitum sed ascitum pertinent ut μαῦρος, στεροπή, aut cum metaschematismo conjuncta sunt ut ῥήν, aut propter etymi ignorationem dubium est quomodo affecta sint ut multa; uno verbo nullum ejus auctoritatis, quam prosthesis habent exempla plurima.

§. 3. Sed quoniam, quando redundet alpha et ubi significationem mutet, non usquequaque convenit, a proposito paullulum devertere cogimur. Choeroboscus in Psalm. p. 16. et Theodosius apud Bekkerum ad Apoll. Synt. 352. τὸ ἄλφα ἑπτὰ σημαίνει· στέρησιν ὡς ἄφιλος,

---

22) Νήγρετον ἀνέγρετον Schol. Od. XIII. 74. Qui a Nonno l. c. dicitur ὕπνος ἀνήγρετος et in Anth. VII. 338. et Tryphiod. 578. νήγρετος ὕπνος hoc est somnus aeternus, idem vocari poterat ἀνυπόστροφος ut *irremeabilis unda Stygis* Virg. Frustra Kuesterus ap. Suid. ἀνάγρετον substituit.

ἐπίτασιν ὡς τὸ ἄξυλος ὕλη, ὁμοῦ ὡς ἄλοχος καὶ ἀδελφός, κακόν ὡς τὸ ἄφωνος ὁ κακόφωνος, ὀλίγον ὡς ἀμαθής ὁ ὀλιγομαθής, ἄθροισιν ὡς τὸ ἅπας, πλεονασμόν ὡς τὸ ἄσταφις (sic), quae eodem fere modo leguntur in EM. 141, 52. cf. Bast. ad Greg. 892 sq. Pleonasmum jure praetermittunt Photius s. Ἀ. Glossae Apionis p. 601. et Schol. Dionys. p. 808. qui rem ad quatuor significationes revocat, στέρησιν, ἐπίτασιν, ὁμοῦ, κακόν· quinque numerat Apollonius in Lex. s. Ἀ. addito τῷ σύν, quod nihil differt ab ὁμοῦ, et huic etiam subjectum est τὸ ἴσον καὶ ὅμοιον, quemadmodum τὸ ὀλίγον et τὸ κακόν a privatione separari non debent[23]). Etenim nimis subtiliter Galenus De dogm. Hipp. et Plat. IV. 4. p. 380 sq. T. IV. adversus ea disputans quae Chrysippus in libro περὶ στερήσεων scripserat, στέρησιν esse dicit si pisces ἄφωνοι vocentur, κάκωσιν vero si cantor vel praeco, et hoc modo saepe usurpari ἀχίτων, ἄπους, ἄχειρ, nimirum sic ut non perfecta indicetur detractio sed παρέμφασις τοῦ εἰωθότος Simplic. in Arist. Categ. p. 100. A. (Brandis Schol. p. 85.). Sic etiam Proculus in Cratyl. p. 44. ed. Boiss. hominem indisertum ἄφωνον et socordem ἀκάρδιον vocari ait καθ' ὑπερβολήν, et Teles Stob. Flor. CVIII. 83. 577. τὸν ἄπλευρον ἔχειν μὲν φαμὲν πλευράς, μοχθηρὰς δέ. Sic ἄπρηκτος Schol. Apoll. I. 246. interpretatur δύςπρακτος, ἄλεκτρος Sch. El. 492. δύςλεκτρος, ἄγλωσσος Sch. Trach. 1060. κακόγλωσσος, ἀβάκχευτος Sch. Orest. 309. κακοβάκχευτος. Hyperbolae autem, quam Proculus dicit, contraria est attenuatio δυςόμοιος pro ἀνόμοιος apud Strattin Suid. δυςάλωτος Soph. Oed. T. 1723. pro ἀνάλωτος ut βραχύ, ὀλίγον et μικρόν dicitur pro οὐδέν. Ergo patet τὸ κακόν et ὀλίγον non esse proprias τοῦ α significationes sed pertinere ad detractionem. His autem remissis tres relinquuntur alpha significabilis species, privativum, intentivum et copulativum, quorum multiplex est et inter se et cum prosthetico contagio. Sic Schol. Il. XIII. 41. ἄβρομος et

23) Theophr. H. Pl. I. 8. (13.) 1. ἄνοζα λέγω οὐχ ὥστε μὴ ἔχειν ὅλως ὄζους ἀλλ' ὥστε ὀλίγους ἔχειν. *Sic illiteratum dicimus non ex toto rudem sed ad altiores litteras non perductum* Seneca Benef. V. 13.

αὐίαχος alpha epitaticum habere affirmat sed Schol. Od. VI. 268. inter ea refert quibus inest significatio *τοῦ ὁμοῦ*, nec defuerunt qui illa cum particula privativa conjuncta dicerent; *δοροὶ καὶ κατὰ πλεονασμὸν ἄδοροι ἢ ἀντὶ τοῦ κακόδοροι· οἷον οὐ δεδαρμένοι* EM. 18, 28. v. §. 1. *τὸ βυσσός πλεονασμῷ ἢ ἐπιτάσει γίνεται ἀβυσσός* Eustath. 1340, 37. *ἀβληχρός δύναται τὸ ἀσθενές δηλοῦν καὶ πάλιν τὸ ἰσχυρόν*[24]), *τοῦ α ἀναίρεσιν δηλοῦντος καὶ ἐπίτασιν· Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν* Orion. p. 7, 8. Sed idem particulae epitaticae notam quandam tradit propriam in Schol. A. ad Il. VIII. 178. Nam quum Heraclides *ἄβληχρος* scripsisset acuta antepenultima quasi syntheton esset *ἀπὸ τοῦ βληχρός* id est *ἰσχυρός*, ille contra monet *βληχρός* plerumque non robustum significare sed contrarium et *ἀβληχρός* positionem femininam habere instar simplicium *ἡ ἀβληχρά - τοῦτο δὴ πλεονάσαν τῷ α φυλάξει τὸν αὐτὸν τόνον ἀεί· οἶδα γὰρ τὸ ἄβορος, ἀγαυρός, ἄσταχυς·* quae sic scribenda videntur — *φυλ. τὸν αὐτὸν τόνον· πλὴν οὐκ ἀεὶ τὰ πλεονάσαντα τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει· οἶδα γὰρ τὸ ἄδορος, ἀγαυρός, ἄσταχυς*[25]). Idem in Sch. A. ad Il. XV. 607. *ἀφλοισμός ἔνιοι παρὰ τὸ ἀφρισμός, οἱ δὲ παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω φλοισμός καὶ ἐν πλεονασμῷ ἀφλοισμός*[26])· *διὸ οὐ δεόντως ὁ Τυραννίων προπαροξύνει·* cui duae rationes opponuntur, terminatio *σμος* et pleonasmus. Hoc tamen exemplum minoris est ponderis quia bisyllabum *φλοισμός* non reperitur. Sed illud sane rationi consentaneum videtur ut accessio vocalis, quae ad significationem

24) Sic Pindarum aliquo loco *νεῖκος βληχρόν* dixisse contendit Epim. I. 95. nec diffidit Schneidewin. Exercitt. Crit. p. 23. alibi contrarium significat v. Koechly ad Quint. II. 182.

25) Errorem a Lehrsio notatum ad Herod. 244. jam in proecdosi (Progr. 1844.) cerrexeram. Cum eo quod de alpha pleonastico dicitur congruit regula de pleonasmo praepositionum *ὅταν παρέλκῃ ἡ πρόθεσις οὐ ποιεῖται ἐναλλαγὴν τόνου* v. Parall. 196.

26) Huic sententiae favet Apollonius in Lex. utrumque facticiis adnumerans: *ἀφλοισμός εἴρηται κατὰ μίμησιν ψόφου* et *ἔφλυε τῶν πεποιημένων ἡ λέξις* atque EM. 796, 32. *φλοῖσβος ὠνοματοπεποίηται ἡ λέξις παρὰ τὸ φλέω.* Hesychius vero *Ἀφλοισμός ἀφρός* v. Hermann. ad Orph. Lith. 475.

nihil confert, accentum quoque immutatum relinquat. Et eodem modo fortasse de *ἀβυσσός* judicavit, cui nonnullos alpha pleonasticum asserere dixi; mihi tamen privativum potius videtur ut nos quoque, quae profundissima sunt, fundo carere dicimus. Neque aliter, puto, de *ἀστεροπή* et de *ἀσταφίς*, quanquam Arcadius p. 36. hoc terminationis causa acui scribit ut *κροταφίς* et similia; quomodo etiam oxytonesis nominis *ἀδρυάς*, si cum *δρυάς* compositum est, duplici ratione excusari potest, pleonasmo et charactere; nam quae in *ας* exeunt per *δος* declinata, oxytona sunt; sin a *δρῦς* processit ut *δρυάς* ipsum et *ἁμαδρυάς*, alpha copulativum habet ut *ἀδελφός*. Quae vero canoni illi repugnant, Herodianum arbitror synecdromae imputasse ut *ἀμαυρός* et *ἀφαυρός*, quae ex properispomenis *μαῦρος* et *φαῦρος* (si modo hoc cognitum habuit v. §. 1.) facta sunt oxytona; sed *ἀγαυρός*, si Orioni accredimus p. 14, 3. non a *γαῦρος* arcessivit sed ab *ἀγηρός*, quod nemo novit v. Proll. 259. Sic certe Epim. I. 85. *καθόλου τὰ εἰς υς λήγοντα ἀρσενικὰ*[27]) *ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεται ἁπλᾶ τε καὶ σύνθετα, πέλεκυς, δίπηχυς καὶ τἆλλα· ταύτῃ οὖν καὶ τὸ ἄσταχυς ἅμα τῷ πλεονασμῷ προπαροξύνεται*, quod praecepit Arcadius p. 91. Itaque *ἀβληχρός* et characteris causa acuitur, qui apparet ex *μελιχρός*, *πενιχρός*, *βδελυχρός*, *ἀμυχρός*, et quia alpha abundat. Hoc ipsum tamen addubitat Scholiasta Vict. ad l. c. *δύναται καὶ ἐν ἐπιτάσει εἶναι*, quae dubitatio mihi necessitatem affert de alpha epitatico separatim dicendi, cui notum est quantum Scholiastae et Glossographi indulserint.

§. 4. Vocabulorum quae huc trahunt pars ex integris constat, pars ex corruptis; integra aut verba sunt *ἀείδω ἀπὸ τοῦ εἴδω μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α* Sch. Il. I. 1. cui refellendo operam non impendam, *ἀλαπάζειν μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α* Sch. V. 166. quod alii redundare dicunt, et verbi *ἀάω* inclinamenta varia: *Ἀᾶται ἄγαν βλάπτει*, *Ἀᾶσαι ἄγαν βλάψαι* Hes. et *ἄατος* (*ἀατός*) *ἡ ἄγαν βλαπτική· τὸ γὰρ α*

27) Hoc nomen excidit in EM. 158, 20. Nam femininorum multa oxytona sunt *ῥυστακτύς*, *ὀϊζύς* etc.

ἐπίτασίς ἐστιν ὡς τὸ ἀχανές καὶ ἀτενές Sch. Apoll. II. 459. hoc autem verbum sine ullo significationis incremento a primitivo ἄω derivatum est ut a ψίω ψιάω v. Technol. 154. ἀλέγω τὸ ᾱ κατ' ἐπαύξησιν οὐ κατὰ στέρησιν Epim. I. 85, 32. EM. 58, 44. quod alio loco retractabitur[28]). Aut adjectiva sunt: ἀάσχετος, ἀδάκρυτος, ἀκρότητος, quibus nihil efficitur. Nam primum plus valere quam ἄσχετος nullo argumento probari potest; secundum jam olim refutavi ad Aj. p. 278. (p. 299. Ed. Pr.) ἀκρότητα κύμβαλα in Comici versu T. IV. 600. certe non sunt πολυκρότητα sed δυςκρότητα ut ἀκοίμητος ὕπνος Nonn. XVII. 119. πόρτις ἄνυμφος id est Helena Lyc. 102. quae et κακόνυμφος dici potuit et πολύνυμφος ut in Glossa exponitur, eademque ἀκλεής infamis et δυςκλεής atque etiam πολυκλεής famosa, quae diversorum nominum in unam rem convenientia procul dubio scholiastas induxit ut alpha privativo vim tribuerent intentivam. Sed multo major illis copia vocabulorum sic figuratorum ut alpha detracto aut substantivum evadat aut nulla relinquatur dictio effabilis: ἄοκνος πολύοκνος Sch. Trach. 843. ἄβιος, ἄεδνος, ἄξυλος, ἄπυρος, caetera, quibus τὸ ἄγαν et πολύ significari statuunt, seu quia crediderunt alpha ipsum hanc vim habere seu antiphrasis odorem sequuti[29]). Horum pleraque jam a Valckenario et Doederlino exagitata sunt, quorum memoriam non renovabo. Sed hi quoque vereor ne Grammaticis plus tribuerint quam res et veritas concedat. Doederlinus quidem p. 24. *alpha,* inquit, *intensivum agnovi in adjectivis* ἀγέρωχος, ἀμαιμάκετος, ἄμοτος, ἄπλετος, ἀπέρωπος, ἄσχετος, ἀσύφηλος, ἄσκιος, ἄστονος, ἄτρυτος, ἀχύνετος. Verum horum pars maxima tam impenetrabili quasi

28) Hesychius Λύσσεται μαίνεται falsa fortasse scriptura deceptus falsamque verbi ἀλύσσειν interpretationem sequutus de qua dictum est in Techn. 101. et 245.

29) Sic Erotianus Ἀσήμοις τόποις τοῖς πολυσήμοις κατ' ἀντίφρασιν, quod non convenit locis a Foesio citatis; Schol. Il. XIV. 465. ἀστράγαλος κατ' ἀντίφρασιν· πολύστρεπτος γάρ. EM. 177, 41. ἄφλαστον κατ' ἀντίφρασιν τὸ εὔθλαστον, pro quo Sch. Lyc. 26. κατ' εὐφημισμόν substituit.

robigine obducta est ut origo non dicam demonstrari sed vix probabiliter conjectari possit. Quare insistam notioribus, quorum non amplius sunt quinque. Primum ἄσχετος non τὸ ἀκατάσχετον significare sed λίαν σχέτλιον nescio quo argumento affirmatum sit. Nec video cur labor infinitus et inexsuperabilis dici non possit ἄτρυτος, quum idem dicatur πόνος ἀτειρής. Ἄσκιος vir eruditus contendit a Pindaro positum esse pro πολύσκιος. Sed illo loco scholl. et codd. nonnulli δάσκιος praebent quod Hermannus ascivit in Diss. de Pind. Nem. VI. p. 7. ac si poeta montes Phliasios ἀσκίους nominavit, tamen necesse non est umbrosos vel adeo umbrosissimos intelligi; nam multi sunt montes nullis arboribus vestiti hodieque nonnulli nominantur *Montes calvi Kahlenberge, Chaumont*, et jam olim πάντα τὰ ἐψιλωμένα ὄρη ἐλέγετο Φαλάκραι Steph. s. h. v. ἀφύλλωτον πέτραν ἄδενδρον Σοφοκλῆς Hes. Si vero illi silva incaedua obsiti fuere, vel sic ἄσκιοι vocari potuerunt, quia sine luce umbra nulla est, τὸ γὰρ σκότος σκίαν οὐκ ἔχει Clem. Strom. V. 568. A. quare sublustria lumina, quae luna nascens spargit, Tryphiodorus ἄσκιον ἀχλύν vocat v. 517. Sic etiam dici potuit Ἄσκιος ἡ δασεῖα ὕλη Hes. nisi consueto errore delta omissum est; nam δάσκιος ὕλη legitur apud Homerum, Quintum I. 536. et alios. Pro ἄστονος in Aeschyli loco nunc e codd. repositum est ναύστολος. Ἀχύνετον ὕδωρ, quod Schol. Nic. Al. 174. πολύχυτον interpretatur et Schol. Apoll. cum νήχυτον confert, non plus dicit quam χυτὴ θάλασσα Anth. VI. 66.[30]) et ἁλὸς χύσις Oppian. Hal. IV. 338. ut latine quoque *fusus* dicitur pro diffusus et late fusus. Itaque, quoniam χυνετός indictum est, ἀχύνετος alpha formativum habere statuimus, non intentivum ut illis videtur, nec pleonasticum. Nunc illa ad partes vocabo quae Buttmannus Gramm. II. 467. tanquam certissima literae intentivae documenta proponit ἀκηδής, ἀσπερχής, ἀσκελής, ἀτενής, ἀχανής. Horum primum nus-

30) Hic Paullus Silent. celebrat σπόγγον ἁλὸς βλάστημα χυτῆς λειμῶνα θαλάσσης, sicut poetae latini herbas pratenses *prata* vocant. In Alciphr. I. Ep. II. σπόγγους καὶ τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἔρια ἃ φύεται ἐν Εὐρυνόμης εἰς λῆμνον scribendum videtur ἐν Εὐρυνόμης λειμῶνι.

quam positum est pro πολυκηδής sed huc refertur quia ἀκήδεια hunc intellectum habere videtur in Apoll. III. 298. ubi Medea amore recens concepto aestuans nunc exalbescit nunc erubescit ἀκηδείῃσι νόοιο [31]). Verum tamen hoc tempore illa non est anxia sed omnium rerum praeter amorem incuriosa et oblita, sic ut ἀκηδής dici potuerit quemadmodum amor ipse a Theocrito vocatur ἀφρόντιστος id est expers rationis et inconsultus, quod Schol. falso accepit ὁ ἄγαν φροντίζων v. Adn. ad Aj. v. 355. neque ob aliam causam ἀκηδία a Glossographis exponitur λύπη et ἀκηδιᾷν animum despondere [32]). Cetera vero unius sunt generis; nam a χαίνω, τείνω, σκέλλω, σπέρχω adjectiva in ης exeuntia fingi non potuerunt nisi accedente vel praepositione διαχανής, ἐκτενής, περισπερχής, vel alia parte orationis πολυχανής, εὐτενής v. Parall. 158 sq. [33]) quarum ubi nulla conveniebat, decursum est ad praepositionem loquelarem α, quae quia per se nihil significat, ideo ad formandum aptissima est. Ἀσπερχής majorem vim habere quam σπερχνός et ἀτενές fortius esse quam ἐντενές intente nemo convincet; ac si ita esset, tamen id non propria quadam literae alpha virtute effectum crederemus sed sola nativae vocis immutatione, qua persaepe significatio alio deflectitur. Eadem ratione explanantur, quae veteres suggerunt: παρὰ τὸ ἔλλω ἐλλής καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀελλής EM. 19, 54. [34]) quod Eustathius 641, 63. alpha copulativum dicit sed neuter recte, nam ἀελλής vel ab ἀέλλω derivatum est v. Techn. 113. 117. vel ab ἔλλω (εἰλῶ) alpha concinnitatis causa adjuncto, quia a verbis adjectiva in ης ducere simplicia licentiosum est. Item ἄτλας ὁ πάνυ καρτερικός

31) In eadem verba exit Empedoclis versus 417. ἀλλήλους δάπτοντες ἀκηδείῃσι νόοιο hoc est per incogitantiam. Huic autem proxima est inopia consilii, quae desperantes eo adducit ut omnium rerum curam et cogitationem abjiciant.

32) Hesychius Ἀλυχή ἀδημονία ἀκηδία ἄση, Ἀσήκορος ἀκηδιαστής.

33) Σπερχής quod p. 163. memoravi, ab Eustathio rejici dixi in Addend. ad h. l.

34) Quod continuo sequitur ἐξ οὗ τὸ ἀολλίζω, pertinet ad partem amissam, quam Zonaras p. 231. servavit, ἀελλής καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο ἀολλής.

EM. 141, 55. cui quae accessit litera deest synonymo *τελαμών· signa quae mutulos sustinent, nostri telamones vocant, Graeci* ἄτλαντας Vitruv. VI. 10 (7), 6. ab eodem utrumque verbo quo ὄτλος et ὀτλήμων[35]). Ἀκραγγὲς παιδίον τὸ ἀεὶ κλαῖον καὶ ὀξύχολον EM. aut idem declarat quod κραυγαστικόν assumto alpha ad conformationem vocis necessario, vel δυςβάϋκτον *improbe clamosum*; gryphas κύνες ἀκραγεῖς Aeschylus dixisse videtur *mutos* ut distingueret a canibus latrantibus. Sic enim poetae audacius translata explanare solent apposito ejusmodi epitheto, quod rei, unde translata sunt, disconvenit, ut arcus vocatur φόρμιγξ ἄχορδος, mulier atrox δίπους λέαινα, apis ὄφις πτερωτή, fumus ἄπτερος ὄρνις et alia oxymora v. Aglaoph. 839. Wernick. ad Tryph. p. 133. Meinek. Hist. Com. 518.[36]) His ante oculos positis pro se quisque expendat alpha intentivum quam lubrico in fundamento locatum sit.

§. 5. Ab illo igitur alpha quod pleonasticum dicimus vel euphonicum, quia simplicem vocis naturam pleniore sono circumlinit ceteroqui otiosum ut ἄσταχυς etc. distinguimus formativum quod vocabulis concinne formandis necessarium est ut ἀχανής, et ab utroque tertium quoddam, quo itidem ut privativo et copulativo vis vocis subjectae commutatur. Huic vero subjicimus duas species, ablativam sive disjunctivam praepositioni ἀπό non absimilem, et eam quam paremphaticam dicere cogor quia non unam certam significationem habet unde denominari possit sed multas variasque. Illius vim mihi agnoscere videor in verbis ἀμβροτεῖν, ἀβροτάζειν et ἁμαρτεῖν, quorum principium est μείρω ejusque inclinamenta ἔμμορα et εἵμαρται. Hinc proficiscuntur μοῖρα, μόρος, μορτή ἡ μερίς, ἐπίμορτος partiarius, μορτός sive βροτός mortalis, εἱμαρτός pro μαρτός. Quibus omnibus communis est significatio partis, sortis

---

35) Indidem fortasse ἄντλος *labor* et ἀντλία machina aerumnosa a τλῆναι tolerare, tollere, unde tolleno; Vossius ad Fest. tullios quoque hinc nominatos censet quod aquam sursum tollant.

36) Cantus vocatur νέκταρ ἐναρμόνιον Anth. VII. n. 29. πόμα ἀοίδιμον Pind. Nem. III. 136. λίθος μουσαῖος VIII. 80. οὖρος εὐκλεής VI. 49.

fatique, et porro duo syntheta, unum ἀμορτεῖν[37]) pro quo ἀμβροτεῖν et ἀβροτάζειν receptum est, alterum ἁμαρτεῖν. Haec si ex etymo suo judicentur, nihil differunt ab ἀμοιρεῖν, ἀποτυχεῖν, nam τύχη et μοῖρα synonyma sunt; sed proprie dicuntur de iis qui vel jaculantes non collineant vel iter facientes a proposito aberrant; dehinc transferuntur ad alias a recto debitoque aberrationes; quo in significatu fixa sunt ἁμαρτεῖν, ἁμαρτάς, ἐφαμαρτάς, νημερτής. Ab eadem viae similitudine ductum est germanicum verbum *sich vergehn* hoc est peccare, graecum ἀλιτεῖν, cujus origo est ab ἄλη, ἀλᾶσθαι, et origini conveniens significatio ἀλιτῆσαι ἀταρποῦ Orph. Arg. 647. Quin etiam ἀμπλακεῖν nihil aliud est quam ἀποπλάζεσθαι deerrare; et hoc proprio intellectu Sophocles dixisse videtur ἀναμπλάκητος pro ἀπλάνητος ἢ οὐκ ἀποπλανώμενος· tum pro delinquere ponitur id est ἁμαρτάνειν φρενῶν Eurip. His continuo subjungam verbum ἀμείρω, cujus pars primaria est μείρω sive μείρομαι duas complectens significationes: *Μείρεται στέρεται κληροῦται μερίζεται* Hes. Ὅμηρος τὸ μείρεσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ στέρεσθαι τίθησιν ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μερίζεσθαι Schol. Il. VII. 127. Sed istius quoque significationis exemplum affert Hesychius *Μερθεῖσα στερηθεῖσα*, nec repugnat alteri; nam partiendo res conjunctae separantur, a separatione autem non longe distat privatio, eandemque vim habent particulae privationis et separationis: ἀκηδής securus, ἀκάρδιος socors. Cum μείρω igitur compositum dico ἀμείρω et ἀμέρδω, cujus alpha non privativum est ut EM. 118, 9. sumit, nam hoc cum verbis barytonis non componitur[38]), neque

---

37) *Ἔμορτεν ἀπέθανε* Hes. mendose pro ἤμορτεν id est τοῦ ζῆν ἥμαρτε. *Νηδύος ὄγκον ἄμβροτον* Anth. VI. 201. Meinekius Delect. 182. de abortu accipit, nam ἄμβροτος idem esse quod ἁμαρτητός, ἁμαρτωλός *frustratus*, nec differre ab ἀβροτήμων. Huc convenit ἄβροτον, quod in Anecd. Bekk. 322. exponitur ἄψυχον, ἀσθενές. Talia autem sunt τὰ ἀμβλωθρίδια, quae nostrates vocant *Fehlgeburten*. Heckerus tamen de Anthol. 123. ἄμβροτος sic ut vulgo solet accipiendum putat.

38) Schol. Il. XV. 10. ἀπινύσσω βαρύνεται ὡς ἀμείρω. Verum ἀπινύσσω non cum πινύσσω copulatum sed parasyntheton est prisci usus ab adjectivo imaginario ἄπινυς ἀπίνυτος declinatum ut ab ἀήθης ἀηθέσσω.

etiam, ut Eustathio videtur 1766, 53. pleonasticum, sed praepositionis *ἀπό* vices sustinet; unde sequitur *ἀμείρω*, proprie idem valere quod *ἀπομερίζω*, *ἀποδαίομαι*, divido, sed idem per consequentiam dici potuit pro *ἀφαιρῶ* viduo sive privo [39]). Hinc novum accessit incrementum. Epim. Cram. I. 81. *παρὰ τὸ μείρω ἀμέρσαι τὸ ἄμοιρον ποιῆσαι· τὸ δὲ ἀπαμέρσαι ἐπιτεταμένην ἔχει τὴν πρόθεσιν ὡς τὸ ἐξαφελέσθαι.* Similiora sunt *ἀφαμαρτεῖν*, *ἀπαμπλακεῖν*, *ἀπαμελεῖν*, *ἀπατιμᾷν*, cui praepositio non vacanter addita est ut in Schol. Il. XIII. 113. dicitur, sed negationi addit notionem ademtionis. Cum *ἀμβροτεῖν*, *ἀπλακεῖν*, *ἀμείρειν*, componi potest nomen *ἀτραπός*, siquidem id non viam *ἄτρεπτον*, at plerique veterum volunt, significat neque *πολύτροπον κατ' ἐπίτασιν τοῦ α* ut EM. sed callem deviam et *ἀποτετραμμένην* id est diversam a via publica quae facilior et planior sed minus directa esse solet. Vinum quidem non prelo elisum sed sponte profluens dupliciter appellatur *ἀτραπὸς οἶνος καὶ ἀπότροπος· τραπεῖν γὰρ τὸ πατῆσαι* EM. 162, 25. Hinc in sermonem incurrit adjectivum homericum *ἄπτερος* quo interpretes certissimi *τὸν οὐ πτερωτὸν* *impennatum* sive involucrem significari censent, argutiores quidam contrarium *volaticum* [40]) alpha intentivum esse rati, vel *ἀποπετόμενον* vel etiam *ἰσόπτερον*. Iisdem fluctibus jactantur adverbii explicatores in EM. 133, 34. *ἀπτερέως αἰφνιδίως· Ἔστιν ἀπωτέρω ἀπτέρω· οὕτως Ἡρωδιανός· Ἔστι ταχέως, ἑτοίμως, ἀφροντίστως· οἱ δὲ ἀπροθύμως, ἐλαφρῶς, ἡδέως· ἔνιοι δὲ ἠμελημένως*, quo in loco improbe detruncato tres sententiae proponi videntur; prima

39) Prorsus diversum est *ἀμέρδειν τὸ ἀμαυροῦν*, quod Grammatici temere immiscent Techn. 75. nec simile *ἀμέργειν* destringere, etsi hoc quoque pro *ἀφαιρεῖν* dicitur.

40) Hoc jure rejicit Wernickius ad Tryph. v. 85. *Ἀπτέρῳ τάχει*, quod Pollux IX. 152. cum *ὡς τάχιστα*, *ἐν τάχει* conjungit tanquam synonymon, poeta aliquis de homine vel deo dixisse videtur qui celerrime *tanquam* ales incederet sicut Furiae nulla alarum ope adjutae terras mariaque permeant *ἀπτέροις πωτήμασι* et columnae quaedam alio translatae in suum locum remigrant *ἀπτέρως ἀπέζοις ἴχνεσι* Lycophr. 622. ubi alpha privativum perspicue apparet.

ἐστιν ἀπόπτερος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄπτερος ὁ ῥᾳδίως ἀποπετόμενος, altera ἀγάπτερος κατὰ συγκ. ἄπτερος, quicum concinit Hesychius Ἀγαπτερέως ταχέως. Tertia a syncope sejuncta ἀπὸ τοῦ πτερόν πτερεός (ὡς στερεός) καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α ἀπτέρεος ὁ ταχύπτερος, ὅθεν τὸ ἐπίῤῥημα ἀπτερέως, cui alii epsilon pleonasticum assignant v. Diss. III. c. II. §. 2. Hujus varia illa interpretamenta ad unam celeritatis notionem revocari possunt; nam qui celeriter agit, idem modo alacriter agit et libenter, modo leviter, festinanter incurioseque (ἐλαφρῶς, ἠμελημένως, ἀπροθύμως, quod Karsten. ad Parm. p. 62. in προθύμως mutandum putavit). Horum igitur auctores alpha intentivum tuiti sunt et hoc modo usus est Parmenides v. 15. ὀχῆα ὦσαι ἀπτερέως id est promte, et Eudocia ἔρχομαι ἀπτερέως id est celeriter, cui Jacobsius tamen ad Anth. p. 479. εὐπτερέως substitui vult quamvis ignotum; in Apoll. IV. 1764. ubi de Argonautarum reditu et itineris fine loquitur κεῖθεν δ' ἀπτερέως διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες Αἰγίνης ἀκτῇσιν ἐπέσχεθον, Scholiasta τάχιστα interpretatur, Wernickius ad Tryph. v. 85. convenienter homerico epitheto *tarde*, uterque apte ad sententiam; nam in extrema profectionis parte alacritas eundi modo incenditur, modo defervescit; alius forsitan ἀσπασίως scriptum malit. Ad ablativam significationem propendet verbum Ἀπτερύσσεται πέτεται Hes. et quod in Arat. 1008. vulgatum est καὶ ὑπότροποι ἀπτερύονται. Vossius hic ex aliquot codd. αὖ πτερύονται recepit, sed πτερύομαι non solum aeque ignorabile est ut ἀπτερύομαι, tum etiam ab analogia laborat; namque non ab omni genere nominum talia proficisci solent sed ab iis modo quae in υς et υ exeunt, γηρύω, μεθύω, ἀλύω etc. v. Techn. 206. et receptum tuetur graecus interpres: τὸ α προσέθηκε διὰ τὸ μέτρον, pro quo sic potius dixerim, quomodo Homerus pro ἐξαφύσσοντες coactus est dicere ἐξαφύοντες, sic Aratum pro ἀπτερύσσονται usurpasse ἀπτερύονται et hunc esse paraschematismum usitati ἀποπέτεσθαι, nec procul distare ἀναπτερυγίζειν. Illud quidem jam veteres testati sunt magistri, praepositionem plenam saepe succedere loquelari: ἀπότριχες οἱ ἄνηβοι τῆς

ἀπό προθέσεως ἀντὶ τῆς στερήσεως κειμένης ὡς ἐν τῷ ἀποκηδήσαντε ἀντὶ τοῦ ἀκηδήσαντε καὶ ἀπότιμον ἔθεντο ἀντὶ τοῦ ἄτιμον EM. 131, 28. — Ad alteram speciem quae pertinent, vocalem paremphaticam habent. Cujus apud veteres aliquampiam fuisse suspicionem apparet ex eo quod ad Il. XI. 184. ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν adnotatum legimus: Ἀρίσταρχος μετὰ τοῦ α ἀστεροπήν, et denuo ἀστεροπὴν λέγει οὐ τὴν ἀποτελουμένην ἀστραπὴν ἀλλὰ τὸ ὄργανον. Ac verum est Homerum duobus in locis ἀστεροπήν vocare telum trisulcum Jovis, *den Donnerkeil*, fulgorem vero saepius στεροπήν, nec unquam contra fieri quin libri dissentiant. Interim Muetzellius de Theog. 223. ampliorem vocem illo loco positam censet non distinctionis causa sed ut majores nervos haberet versus clausula. A ποίνη processit τὰ ἄποινα, cujus vis circumscriptior est. A λέγω profectum est ἀλέγω significationis discrimine neque nullo neque tanto ut commutari non possint. In Marcelli Epigr. App. n. 50. v. 6. ἐν ἀθανάτοις ἀλέγονται fuerunt qui ἀθανάτοισι λέγονται corrigerent; sed vulgatum recte defendit Jacobsius Pindari exemplo ἐν τοῖςδε Κάδμος καὶ Πηλεὺς ἀλέγονται hoc est nominantur vel numerantur, quo intellectu Homerus verbo λέγειν utitur, Aeschylus adverbio ἡμερολεγδόν, ἀλέγειν autem et derivata ad eam deflexit significationem quam paronymon λογίζεσθαι habet nec ultra praesens declinavit [41]). Veteres tamen de hoc verbo aliter statuunt: ἀλέγω παρὰ τὸ λέγω μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ α EM. 58, 43. τὸ α νῦν κατ᾽ ἐπαύξησίν ἐστιν οὐ κατὰ στέρησιν παρὰ τὸ λέγω τὸ φροντίζω Epim. I. 85. ἀλέγουσιν ἀντὶ τοῦ συλλέγουσι· δηλοῖ γὰρ τὸ α τὸ ὁμοῦ Sch. Od. VI. 268. nec confido fore ut de superioribus omnes mecum consentiant. Sed esse tamen nonnullas voces, quarum alpha

---

41) Contrariam negligendi significationem habet simile verbum in Musaei Fr. XXVIII. 85. αἰετὸς τρία μὲν τίκτει, δύο δ᾽ ἐκλέπει, ἓν δ᾽ ἀλεγίζει et Ἀλγύνει (ἀλεγύνει) ἀφανίζει, sed pro illo in Plut. Mar. c. 36. scriptum est ἀλυβάζει, cui prope accedunt Ἀλιβδύειν ἀφανίζειν EM. et Ἀλεάζειν ἀφανίζειν Hes. atque sic illud quod de aquila dicitur convenit cum Horapoll. II. 99. p. 140. ἱέραξ τίκτων τρία ὠὰ τὸ ἓν μόνον ἐπιλέγεται, τὰ δ᾽ ἄλλα δύο κλᾷ.

neque nihil significet neque privativum aut copulativum dici possit, vix erit qui addubitet. Ac nescio an huic numero adscribi possint sonorum naturalium imitamenta, quorum genus universum tam flexibile est quam vocis ipsius modulamina. Ita canes hirrientes non solum ῥάζειν et ῥύζειν dicuntur sed etiam ἀράζειν sive ἀῤῥάζειν v. Jacobs. ad Aelian. p. 200. et ἀραρίζειν, non vano literarum complemento sed prout soni ipsi exaudiuntur. Fragorem exprimunt ῥήσσειν, ῥάσσειν et ἀράσσειν tam tenui separata intervallo ut glossematum scriptores unum alteri interpretandi causa adhibeant: Προςαρασσόμενον προςῥησσόμενον, Ῥακτηρίοις ἀπὸ τοῦ ἀράσσω Hes. τὸ ἐπιῤῥήσσειν οἱ μεθ' Ὅμηρον καταῤῥήσσειν καὶ καταράσσειν φασίν Eust. 1358, 32. quod Pollux dicit πρὸς τὸ ἔδαφος ῥῆξαι IX. 105. et sic saepe a scriptoribus antiquis, saepissime autem a librariis commutantur [42]).

§. 6. Alpha copulativi vim primus notavit Plato nomine tacito Crat. 405. C. τὸ ᾱ σημαίνει τὸ ὁμοῦ ὥςπερ τὸ ἀκόλουθος καὶ ἄκοιτις. Horum vero exemplorum impugnatur utrumque. Primum in Lex. de Spir. 213. τὸ ᾱ σημαίνει τὸ ὀπίσω ὡς τὸ ἀκόλουθος ὀπισθοκέλευθος, idque in EM. p. 168, 44. p. 171, 43. Schol. BL. ad Il. VII. 413. cum αὐέρυσαν sive αὖ ἔρυσαν confertur quod illi ὀπίσω εἵλκυσαν interpretantur, hoc αὖ autem ex ἄψ factum esse demto psi additoque y psilo. Sed haec est importuna atque audax opinatio nec digna cui postponatur nominis interpretatio platonica; αὐερύειν, ut nunc scribitur, nihil aliud est quam ἀνερύειν sive ἀναῤῥύειν, quod EM. 92, 56. recte interpretatur ἐπὶ τὰ ἄνω τρέπειν sicut Sophocles dixit Aj. 298. ἄνω

42) Ὁ βορέας τὰς ναῦς ταῖς Σηπιάσι προςῥάξας Paus. VIII. 27, 9. Δημοχάρης τὰς ναῦς ἐς πέτρας συνήῤῥαξε Appian. Civ. V. 83. etc. v. ad Aj. p. 191. De multiplici librorum dissensione dixerunt Corais ad Heliod. p. 35. Jacobs. ad Achill. p. 821. ad Philostr. 460. ad Aelian. 418. fin. Popp. ad Thuc. VII. 6. cf. adn. ad Buttm. 286. Cognata sunt Ῥαβάττειν τύπτειν καὶ ψόφον ποιεῖν καὶ ἀράσσειν τοῖς ποσὶ καὶ ῥάσσειν et Ἀῤῥαβάσσειν ὀρχεῖσθαι Hes. Ῥάττει ἐπιφώνημα χαιρόντων καὶ ὑπορχουμένων Phot. De interjectionibus huc referri possunt παπαῖ et ἐπαππαί.

κρείττων ἔσφαξε cf. Lehrs. Quaest. 277. Alterum majore impetu aggreditur Porphyrius Quaest. c. 28. qui alpha copulativum omnino nullum esse in rerum natura pertendit; nam nec ἄξυλος ὕλην dici τὴν ὁμόξυλον, nec ἄλοχος et ἄκοιτις cum eo composita esse sed proprie significare τὰς κουριδίας, παρὰ τὸ ἑτέρου λέχους καὶ κοίτης μὴ μετασχεῖν. Quam levis vero haec sit reclamatio manifestum faciunt adjectiva ὁμολεχής, ὁμόκοιτος, σύγκοιτος, quae ab ἄλοχος et ἄκοιτις nihil admodum differunt. Neque alia in vulgus recepta est sententia: Ἀείρω τὸ ὁμοῦ εἴρω Sch. Il. V. 486. eademque opinione ductus Spitznerus XV. 680. ἵππους συναείρεται pro συνείρεται dictum censet, Matthiae vero §. 168. a. p. 382. σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι verbi εἴρω imperfectum esse putat extrinsecus auctum. Mihi utroque loco unum ἀείρειν inesse videtur, cui connectendi et coaptandi (ut hoc utar) significationem tribui posse ostendit affine ἀραρίσκω. Plura complectitur Schol. Od. III. 268. ἀλέγουσι συλλέγουσι· τὸ γὰρ α δηλοῖ τὸ ὁμοῦ ὡς ἐπὶ τοῦ ἀκόλουθος ὁ ὁμοκέλευθος καὶ ἄλοχος καὶ ἄκοιτις et Schol. Thucyd. VII. 78. ἄπεδον ὁμόπεδον ὡς ἄλοχος ἡ ὁμόλεχος. Schol. Od. III. 412. ἀολλής ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ εἰλῶ, sed hoc ipsum verbum aliquando alpha vocali auctum esse supra significatum est. Argutius Apollonius in principio lexici triplicem hujus particulae differentiam constituit: τὸ ὁμοῦ οἷον ἀδελφός, τὸ ἴσον καὶ ὅμοιον ὡς ἄλοχος καὶ ἄκοιτις, τὸ σὺν ἐν τῷ· ἀβόλησε ἀντὶ τοῦ συνέτυχε. Haec ad duas species rediguntur in Gloss. Apionis p. 601. qui ἀδελφός, ἀκόλουθος, ἄλοχος primo generi subjicit, quo etiam ἀβολεῖν referendum erat cum derivatis [43]), alteri vero ἀτάλαντος. Sed si verum quaerimus, notiones ἑνότητος, μονότητος, ὁμοιότητος, ἰσότητος et inter se et cum adverbio ὁμοῦ ita connexae et continuatae sunt ut commode unius vocis angustiis includi potuerint. Primum nominum εἷς et μόνος quanta sit vicinitas monstrat Hesio-

---

43) Ἀβλητήρ et ἀβολήτωρ ὁ μάρτυς, proprie ὁ συμπαρών v. Diss. II. P. I. c. 4. §. 1. ἤβολον ἦμαρ dies festus quo multi conveniunt, ἠβολεῖν pro ἀργεῖν feriari et praefixa ejusdem potestatis praepositione συνηβολεῖν i. q. συμβολεῖν et συνηβολίη.

dus Opp. 11. οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, quod Moschopulus adnotat poetice dictum esse ἀντὶ τοῦ ἕν, et Pind. P. IX. 145. ἐν μόναις ὠδῖσι pro μιᾷ ὠδῖνι Schol. nec minus ex aequalitate nominum ἑνάς et μονάς, et e compositis; nam ἑνίγυιος dicitur et μονόγληνος unoculus et monoculus. Cum εἷς, μία convenit ἴος, ἴα quod Hesychius μόνη καὶ αὕτη (αὐτή) interpretatur, sed pro ὁμός dicitur in syntheto ἰογάστριος quod Zenodotus edidit Il. XXI. 95. ab ἴος autem Apollonius Pron. 71. A. οἶος ortum dicit κατὰ πλεονασμὸν τοῦ o, unde verbum Οἰώθη ἐμονώθη Schol. Il. VI. 1. et syntheta οἰέανος μονοχίτων, οἰόκερως μονόκερως unicornis, assumtaque consona οἰνός καὶ οἰνή παρὰ τοῖς Ἴωσι μονάς Poll. unio, uncia[44]), ex hoc autem verbum Οἰνάζειν μονάζειν. Praeter οἰέτης sive ὀέτης, quod non anniculum sive ἐνάετον significat sed τὸν ἰσοετῆ sive ὁμοετῆ, invenimus etiam ἀετής et αὐετής v. Diss. II. P. II. c. 1. §. 4. utrumque idem significans quod αὐτοετής et ab eadem stirpe quae obscure apparet in Ἀάθι αὐτόθι Cyrill. Tittm. p. XCVII. et in homerico αὖθι, ipsoque pronomine αὐτός unde αὐτόθι. Hoc autem successit obsoleto ἵ, a quo adjectiva ἴος et οἶος repetuntur Apoll. l. c. Illud ἵ per se constat, alpha vero copulativum tantummodo e derivatis cognoscitur, primum ex adverbiis ἅμα simul una, et ἅπαξ semel quod ex ἁμάκις contractum est Parall. 131. tum ex adjectivo ἅπας, quod compositum quidem est nec tamen sic ut in EM. 655, 16. traditur τὸ ἅπας Ἡρωδιανὸς βούλεται ἐκ τοῦ ἅμα πᾶς εἶναι ἐν συγκοπῇ. Περὶ παθῶν, sed cum alpha inseparabili, cujus locum obtinet praepositio copulativa in σύμπας sicut ἄκοιτις, ἀλέκτωρ et ἄλοχος synonyma habent σύγκοιτος, ὁμόκοιτος, ὁμόλεκτρος. Idem quod ἅμα valet alpha in ἀθρόος

---

44) Ἰγγία εἰς Πάφιοι Hes. Librarii nonnunquam pro numerali posuerunt alpha ut ἀκληΐδα pro μίαν κληΐδα, quod in Hippocratis editione Kuehniana T. I. 299. religiose asservatum est; et saepius pro ordinali hujus numeri ἀβεστιάριος pro πρωτοβεστιάριος v. Albert. ad Hesych. s. Ἀσήκορος, et ἀσπαθάριος v. Hase ad Leon. Diac. p. 512. cf. Bast. ad Gregor. 850. similiterque στάγιον pro ἑξάγιον, quia στ est nota numeri senarii. Κόρη πρωτογόνη, cujus aram Pausanias memorat, eadem est quae ab Apollonio μουνογένεια appellatur.

confertus et in compositis Ἀδρυάς Dryas, Ἄδρυα μῆλα, Ἀμάδρυα κοκκύμηλα Hes. sed μονότητα significat in Ἄδρυα τὰ μονόξυλα lintres monoxylae quae eadem dicuntur αὐτόξυλα, ut saepe τὸ αὐτός εἰς τὸ μόνος μεταλαμβάνεται Apoll. l. c. idemque Hesychius et Proculus ad Hes. Opp. 425. αὐτόγυον ἄροτρον interpretantur μονόβολον. Eandem simplicitatis notionem alpha impertit multiplicativorum primo, de quo errat Epim. I. 331. EM. 123, 1. ὥςπερ παρὰ τὸ δύο καὶ πέλω γίνεται διπλοῦς, οὕτω παρὰ τὸ ἄλφα τὸ σημαῖνον τὸ ἓν καὶ τὸ πέλω γίνεται ἁπλοῦν τὸ ἓν πέλον, sed errorem retractat Choeroboscus Can. I. 245. διπλοῦς τριπλοῦς οὐκ εἰσὶ σύνθετα ἀλλ' ἁπλᾶ παράγωγα, idque non solum motione (ἁπλῆ) probatur sed etiam eo quod Attici cardinalia in compositione incorrupta servant πεντέπους, ὀκτώπους, mutant vero in simplicibus πενταπλάσιος, ὀκταπλάσιος. Hinc autem derivata sunt vestium nomina ἁπλοΐς et ἁπληγίς, quibus Salmasius ad Vopisc. Aurel. c. 46. apponit syntheton ἄβολος χλαῖνα Arrian.[45]) latinumque *singilio* v. Ducang. praeeunte Polluce qui laenarum nomina ἁπλοΐδες, ἁπληγίδες, διπληγίδες et δίβολοι conjuncte affert. Denique, ne quod praetereatur particulae multijugae deverticulum, ab eodem principio profectum videtur pronomen ἀμός sive ἁμός Sch. Od. I. 10. unde composita sunt adverbia ἁμηγέπη καθ' ἕνα τινὰ τρόπον· ἀμός γὰρ τὸ τίς κατὰ γλῶσσαν Thom. M. ἀμωςγέπως κατά τινα τρόπον Apoll. Adv. 566, 4. etc. Nam ut in nostra lingua aliisque cardinalium primum et pronomen indefinitum eandem gerunt speciem et *unus* quoque interdum ponitur pro *aliquis*, εἷς pro τίς v. Heinrich. ad Mus. v. 14. Boisson. ad Eunap. 345. Jacobs. ad Achill. Tat. 398. ita fieri potuit ut ab adverbio unitatis produceretur pronomen infinitum. Hae si recte subductae sunt rationes, nihil opus est duas constituere alpha copulativi species, quas Theodosius imaginatur in

---

45) *Assus*, quod idem ad Capit. Max. XII. 36. sic ut ξηρός pro solus μόνος dici probat, Menagius Orig. Ling. Gall. p. 53. ad nomen unitatis *as* refert, hoc vero ille ad Vop. Proc. p. 760. b. T. II. ex dorico αἶς sive ἅς ortum statuit. Hujus testis comparet nullus.

Bekkeri adnott. ad Synt. 352. et EM. 141, 53. Is enim septem enumerans τοῦ α significationes tertio loco collocat τὸ ὁμοῦ, sexto ἄθροισιν. Et pneumatologus ille l. c. commemoratis ceteris ὁμοῦ, ἴσον etc. addit εἰ δὲ ἄθροισιν σημαίνει, δασύνεται οἷον ἅπας. Id universe praecipit EM. 25, 54. cum aliis τὸ ἀθροιστικὸν α δασύνεται, neque repugnant substantiva a Porsono ad Schol. Od. I. 26. opposita ἄλοχος et ἀδελφός, nam haec et cetera ἄκοιτις, ἀγάστορες, ἀγάλακτες non ἀθροισμὸν significant sed singulas personas[46]). Alpha congregativi exempla duo affert Choeroboscus Can. 266, 10. ἀθρόον ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ et ἅπας, quod solum novit Schol. ad Apoll. Synt. 387. μονῆρες τὸ ἅπας· εἴτε γὰρ τὸ πᾶς φήσομεν ἐντελές, οὐδέποτε πλεονασμὸς δασυντικός, εἴτε τὸ ἅπας, οὐδέποτε δασὺ ἀφαιρεῖται· sed geminum addit EM. 655, 20. τὸ α δασύνεται ἕνεκεν ἐμφάσεως ἐν τῷ ἅθρους· οὐκ ἄρα κεκώλυται τὸ ἅπας - περὶ παθῶν. Hic ἅπας sine dubio eadem ratione qua ἅμα aspirari putavit, ἀθρόος autem magis diastolae causa quam significat Choeroboscus l. c. ἀθρόον ἀντὶ τοῦ ἐξαίφνης ψιλοῦται et ab hoc Herodianus Il. XII. 391. distinguere videtur adjectivum aspiratum quum vocales ante θρ spiritum lenem habere dicit ὑπεσταλμένου τοῦ ἅθρους πρὸς διάφορον σημαινόμενον. Sed sine dubio unum solum extat ἀθρόος quamvis variante accentu et spiritu etiam in derivatis ἀθροίζω, ἐπαθροίζω, quae improbant Critici v. Meinek. Delect. 136. Sic etiam Hamadryadum nomen apud Nonnum ter quaterque scriptum est Ἀδρυάδες v. Unger. Paradox. Theb. 440. qui in Propertii loco pro *Adriacis* sive *Hadriacis* non *Adriasin* sive *Hadriasin*, ut plerique, sed *Hydriasin* scribendum esse docuit in Anall. Prop. p. 27. Aspiratio nominis convenit regulae Schol. Dion. p. 716. τὸ στερητικὸν α ψιλοῦται, τὸ δὲ ἀθροιστικὸν δασύνεται, ὅθεν καὶ ἅλυσις. Sed hujus quoque spiritus incertus et origo in occulto est, nec patescit e compositis μονάλυσις[47]) αὐτόλυσις et ἀλυκτοπέδη. Ceterum

46) Homerus etymologiae grammaticae ignarus Medontem Oilei filium e pellice natum Αἴαντος ἀδελφεόν vocat Il. XIII. 695.

47) Idem significare videtur οἰοπέδη, quod Lexicographi cum οἶς compositum putant. Simplici spiritum asperum assignat Schol. Il.

alpha ante delta aspirari dicitur v. Lehrs. ad Herod. 261. Argutiarum captatores Apollinis epitheton ἀφήτωρ hoc est ἀφέτης sive ἰαφέτης interpretati sunt ὑποφήτορα, idque cupidius amplexi scriptores quidam finxerunt nomina ab Hesychio custodita Ἀφητορεία μαντεία, Συμφήτωρ μάντις. Verum jam satis apparet quanta sit rerum, quas in hoc tractavi sermone, implicatio et cohaerentia et quo consilio cum alpha pleonastico, cujus causa haec omnis instituta est disputatio, conjunxerim significabile. Hujus tres numerantur species, una copulativa non ita multis testata exemplis partim compositorum ut ἄκοιτις, ἅπας, partim paragogorum ut ἀθρόος, ἁπλόος, ἅπαξ, altera intentiva, quam in dubitationem vocavi, tertia privativa sive derogativa [48]) quae per totum Graecorum sermonem diffusa est. Jam his praemissis reliquarum vocalium tractatio brevior erit et facilior.

CAP. II.

De prosthesi et aphaeresi vocalis ε.

§. 1. Apollonius de Pron. p. 74. epsilon dicit ante vocales saepe redundare ἔειπεν, ἔοργεν, ἔεδνον sed nunquam ante consonas; ἐδείχθη γὰρ ὡς τὸ ἐχθές ἐντελέστερόν ἐστι τοῦ χθές καὶ τὸ ἐθέλω τοῦ θέλω. De ἐχθές loquitur in libro de Adv. 556 sq. ubi Tryphonem ait idem pronunciasse idque confirmat praetextu etymologiae εἴγε παρὰ τὸ ἐκτὸς τοῦ χρόνου πεπτωκέναι τὸ κατάστημα ἐσχημάτισται ὡς ἔχθος [1]). Duobus argumentis utitur EM. p. 405, 23. et

---

XVIII. 487. sed aliam ob causam τὸ ἄλυσις ἐδασύνθη εἰς ἰδιότητα. Scilicet cum alpha privativo conjunctum putavit ut multi. Nomen ἀλύτης latinumque *lictor* Graeci pariter interpretantur ῥαβδοφόρους, lictores autem a ligando dicti putantur.

48) Hoc nomen a Lexicographis nostris neglectum sumsi a Charisio II. 5, 139. (208. Putsch.) *eadem praepositio In derogativa et* στερητική *improbus, indoctus, nonnunquam etiam adjectiva* προσθετική *impotens id est valde potens.* Sed haec est αὐξητική ut in Ed. Fabr. legitur.

1) *Παρὰ τὸ ἐκτός ἔχθομαι καὶ ἔχθος τὸ ἀπόβλητον καὶ ἐκτὸς ἡμῶν* EM. Aeque futilis est originatio Sch. Aesch. Prom. 37. παρὰ τὸ ἔχω.

809, 24. Epim. I. 437. ὅτι τὸ ἐχθές ἀναλογώτερον καὶ κυριώτερον τοῦ χθές δῆλόν ἐστι πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ἐτυμολογίας ὅτι ἐχθές εἴρηται παρὰ τὸ ἐκτὸς γεγενῆσθαι τῆς σήμερον, δεύτερον δὲ ὅτι πᾶν μονοσύλλαβον ἐπίῤῥημα ἢ φύσει ἢ θέσει μακρόν ἐστι, ναί, νή, γνύξ, μάψ, χωρὶς τοῦ πρίν [2]), quod ab Herodiano quoque solitariis adnumeratur sed ob aliam rationem ὅτι οὐδὲν εἰς ιν μονοσύλλαβον ἐπίῤῥημα, neque nativum habetur sed contractum ex πάριν EM. 688, 19. Sunt vero duo alia adverbia brachycatalecta δίς et τρίς, quae illi quidem e δυάκις, τριάκις concisa dicunt sed fidem non inveniunt. Ac si nullum esset brevitatis exemplum, tamen Grammaticorum sententia non vinceret; nam particulae jugum analogiae detrectant. Monosyllabum χθές non solum antiquitate auctorum vincit sed sustentatur etiam similitudine eliacae vocis Σερός χθές Hes. [3]) et latinae *hesi*, eorumque quae in germanica lingua et huic affinibus reperiuntur. Verbi ἐθέλω principatum quibus argumentis demonstraverit Apollonius et quo loco nescimus, sed possunt duae rationes proponi, una quod antiquiores scriptores hoc saepius quam bisyllabo usi sunt, duo autem antiquissimi nunquam aliter dixere; altera quod hanc formam sequuntur syntheta et paragoga ἐθελόδουλος, ἐθέλεχθρος ἐθελούσιος etc. discrepantia autem θέλημα, θέλησις ab antiqua consuetudine abhorrent. Si vero proportionem consideramus, in contrarium ducimur, τὸ γὰρ ἐθέλω τῶν παραλόγων κατὰ τόνον ἐστὶ τρισύλλαβον Herodian. ad Il. I. 227. et EM. 318, 25. relato Apollonii decreto μη-

---

Neque credibile quod Apollonius l. c. addit ἔνιοι δὲ καὶ τὴν χεῖρα παρὰ τὸ ἔχειν φασὶν ἐσχηματίσθαι hoc est ab ἔχειρ EM. 605, 49. consentiente Herodiano in Epimerismis Theognost. Can. 133.

2) EM. 405. addit οὐ μάχεται τὸ ψό, ἐπίφθεγμα γάρ. Plerique tamen epiphthegmata adverbiis adnumerant, v. *Addenda*.

3) Ex hoc colligi potest principium vocis fuisse ἕρ sive ἕς aspiratum et hinc processisse χές, χθές, interjecto theta ut χθαμαλός et χθών v. Meinek. ad Steph. p. 699. postremo ἐχθές. Piersonus etiam pro Σές ἴλαθες scribendum putat ἐχθές. Neque incredibile videtur *serus* et ἕσλος proprie hesternum sive pridianum significare ipsum que *heri* genitivum esse vel ablativum ut *die crastini, proximi*.

δεὶς οἰέσθω ὅτι τὸ ἐθέλω ἐκ τοῦ θέλω ἐστί· τὸ γὰρ ε ἐπὶ φωνήεντι πέφυκε πλεονάζεσθαι, ἐπὶ συμφώνου δὲ οὔ, brevi post adjicit δοκεῖ δὲ τὸ θέλω ἀναλογώτερον εἶναι· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ελω ὑπὲρ δύο συλλαβὰς περισπᾶται ἀμελῶ etc. Haec ratio valet aliquid sed non tantum ut rem conficiat; nam in omni genere vocabulorum multa reperiuntur paraloga et sine exemplo ficta. Tertium est pronomen, cujus causa Apollonius Pron. l. c. hanc quaestionem instituit. Hic enim dicit κεῖνος nonnullis primitivum videri ob eam causam quod Dores τῆνος dicant, Aeoles κῆνος, et quia epsilon nativum extra praeverbium ἐκ ante kappa semper aspiratum inveniatur ἕκηλος, ἑκατόν, ἑκάς, ἑκών [4]). Illud sic refellit ut dialectos certam judicandi normam praebere neget utpote quae primitivas vocabulorum species saepe immutent. De defectu aspirationis hoc respondet, aspiratis illis non prorsus simile esse ἐκεῖνος, quippe quod demto epsilo relinquat dictionem (λεκτόν) ac fieri posse ut ἐκεῖνος ex aspirato ἑκεῖνος natum sit sicut ἀταλός ex ἁπαλός. Aspirationis quidem in neutram partem magnum pondus est, sed illa pronominis dorici, aeolici et vero etiam germanici consensio opinionem praebet κεῖνος integrum esse, auctum vero ἐκεῖνος, quod in sermone quidem praevalet sed ab Homero (ut nunc quidem est) non ponitur nisi metro necessarium vel ad sonum suavius est, τεύχε' ἐκεῖνοι Il. XVIII. 188. ut τεύχε' ἐσύλα etc. cf. Voss. ad Arat. 75. ἐκεῖ nusquam sed saepissime κεῖθι, κεῖθεν, κεῖσε, quibus contraria κἀκεῖθι, κἀκεῖνος jam Aristarchus sustulit cf. Duentzer de Zenod. p. 59. Et ad hoc exemplum Archilochus κεῖ scripsisse videtur, cujus hic unus testis nominatur Epim. I. 249. κή (sic) ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ τροπῇ τῆς ει εἰς η αἰολικῶς Theogn. Can. 155. Ceteri Grammatici paria in utroque esse affirmant analogiae momenta; nam quia pro-

---

4) Sic etiam Schol. A. ad Il. V. 759. Epim. I. 249 sq. τὸ ε πρὸ τοῦ κ δασύνεσθαι θέλει ὁπότε μὴ ἐκ κλίσεως τυγχάνοι ῥήματος ἢ ἀπὸ προθέσεως ἢ μεμελετηκὸς ἀφαιρεῖσθαι· τὸ δὲ ἐκεχειρία οὐκ ἔχει γνήσιον τὸ κ ἀλλὰ τὸ χ, ἐχεχειρία. Id cum ἑκάς compositum ideoque spiritu aspero scribendum esse non persuadet Goettlingius ad Theodos. 214.

nomina primitiva nunquam duas excedant syllabas, κεῖνος prototypi similius esse, sed quia eadem, si unius personae sint, primam literam habeant vocalem, ἐκεῖνος praeponi debere EM. 508, 30. Anecd. Ox. T. II. 442. Eust. 966, 84. Quartum affert Epim. I. 290. νέρθε ἀφαίρεσις· τὸ γὰρ ἔνερθε πρῶτόν ἐστιν, acceptum illud ab Apollonio Adv. 608. τὸ ἔνερθε δύο πάθη ἀνεδέξατο, συγκοπὴν καὶ ἀφαίρεσιν· ἦν γάρ τι ὄνομα τὸ ἔνερον. Hoc cum latino *infer* cohaeret, quod a praepositione *in* repetitur v. Hand. Tursell. III. 374. νέροι ignotum est, Νεῖραι κατώταται et Νειρόν ἔσχατον Hes. ab alio principio deduci possunt, unde νειόθι, νειόθε, νέατος. Quintum hoc proponit Adv. 557. τὸ ἀφαιρούμενον ε λείπειν θέλει λέξιν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, βῆ, φῆ, θέλω, ῥυτῆρες, cui subscribit Epim. I. 253, 3. τὸ ῥυτῆρες ἀφαίρεσιν ἔχει· ἐρυτῆρες γὰρ τὸ ἐντελές. Sed contra insurgit Schol. Il. I. 239. ῥύω τὸ φυλάσσω καὶ ἀττικῶς ἐπενθέσει τοῦ ε ἐρύω ὡς τὸ ἐθέλω et Eust. 1009, 39. θέμα ἐστὶ τὸ ῥύω καὶ πλεονασμῷ γίνεται τὸ ἐρύω. Nec facilis litigantium conciliatio. Ῥύω quidem abjectum est sed locum tenuit syntheton ἀναῤῥύω et hanc trahendi potestatem acceperunt etiam paragoga ῥυτός, ῥυμός, ῥυστάζω. Medii forma duplex percrebuit ῥύομαι et ἐρύομαι, illud una significatione servandi (ἐκ θανάτου ἕλκειν Ammon.), hoc duplici trahendi et servandi, parque ambiguitas et formae et intellectus in nonnullis derivatorum; sic vulgo tutamentum ἔρυμα dicitur sed Lycophro se non tenuit quin galeam ῥῦμα δορός appellaret. Et in Il. VI. 305. ubi a precantibus invocatur Ἀθηναίη ἐρυσίπτολις, nonnulli aut ῥυσίπτολις scribendum aut certe pro hoc positum esse rati sunt πλεονασμῷ τοῦ ε, ne intelligatur ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις, nam ἐρυσίπτολις etiam vastatricem significare posse, precantes vero voce inauspicata abstinere debuisse [5]). Itaque

5) Verba parum emendate scripta sunt ἐρυσίπτολις πλεονασμὸς τοῦ ε· οἱ δὲ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ (Fr. 462.) τὸν οὐκ ἀγαθὸν (Lips. τῶν οὐκ ἀγαθῶν) ἐρυσίπτολιν· ἄλλως ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις· ἄμεινον δὲ ῥυσίπτολις καὶ οἰκεῖον ταῖς περὶ σωτηρίας εὐχομέναις. Callimachus certe Minervam vel aliam deam nominavit ἀνδρῶν vel φωτῶν οὐκ ἀγα-

de quinque vocabulis quae Apollonius pro aphaeresi attulit, primum *νέρθε* sane detruncati speciem habet; *χθές* et *κεῖνος* non accisa esse propemodum pro certo habeo. De tribus postremis neque ad assentiendum neque ad contra dicendum rationum satis suppetit. Sed jam reliquos testes interrogemus.

§. 2. Eustathius p. 82, 32. *τὸν Ἐξάδιον τινὲς Ξάδιον γράφουσιν· οὕτω καὶ τῆς ἐν προθέσεως ἐστιν οὗ ἀφαιροῦνται τὸ ε, νέρθεν, νέρτερος, σκορακίζειν, σκερβόλλειν, σκαρδαμύττειν, προνώπιον.* Illud quod de Exadio dicitur Heynius ad Il. I. 264. falso ita accepit, in hoc Homeri versu nonnullos *Ξάδιος* scripsisse; nam clare Schol. prior *Ἐξάδιος παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ χωρὶς τοῦ ε.* Id hodie non legitur, *Exadius* vero saepius, sed hoc e praepositione *ἐκ* et verbo *δίειν*, ut in EM. dicitur, compositum esse sic ut significetur *ὁ ἐξοχὴν ἔχων ἐν τῷ διώκειν*, primo auditu absurdum est. Alii ut ab *εἰκάς Εἰκάδιος* sic ab *ἑξάς Ἑξάδιος* derivatum esse statuerunt Eust. 101, 20. quod contra monetur epsilon aspiratum nunquam omitti v. Proll. 352. Nos de hoc Lapithae nomine fabuloso non curiosius quaeremus, quam de aliis proprie appellatis ut *Βυσσός ἔθνος λέγεται καὶ Ἐβυσσός* Steph. et fluvius *Χείδωρος* et *Ἐχέδωρος*, insulaque *Βοῦσος* et *Ἔβουσος* quod improbat Bernhardy ad Dion. p. 641. et quomodo illud formatum sit nescire hoc minus pudet quod ne attici quidem demi *Ξυπέτη* etymon expedire cuiquam contigit. Percelebrata vero est aphaeresis verbi vernilis *σκορακίζειν*, quod contractum esse constat *ἐκ δύο λέξεων διεζευγμένων ἐς κόρακας* EM. ut *τὸ αὐτὸ ταὐτότης* et alia quae in suum locum differri debent. Sed *σκερβόλλειν* et *σκαρδαμύσσειν*, utcunque et undecunque formata sunt, certe praepositionem *ἐς* nullo gradu contingunt. Pro *προνώπιον* Eustathius rectius protulisset id quod huic antecedit *προνωπής*, quanquam id quoque alio traduci posse dicetur in Syncope. Itaque ex illa Eustathii caterva

---

θῶν ἐρυσίπτολιν id est *περσέπτολιν* ut illa in H. in Lav. 43. vocatur; Neoptolemum vero Heliodorus in cantico III. 2. celebrat *περσέπτολιν Τρώων, ῥυσίπολιν Δαναῶν.*

unum remanet adverbium νέρθε, quod jam absolvimus. Eandem vocalem praeverbio ἐπί defluxisse probatur exemplo unico φιάλλειν, si hoc cum eodem verbo compositum est ut ἀπιάλλειν et ἐπιάλλειν, de quo propter significationis similitudinem vix dubitari poterit. Idem tamen bis modo, non saepius, legitur et in utroque loco intercedit alia scriptura ἐφιάλλειν metro aequaliter apta [6]). De nomine avis, quam nonnulli ardeam esse volunt, contrariis pugnatur sententiis: οἱ μὲν παρὰ τὸ ἕλος εἶναι ἑλωδιός καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ ἐρωδιός, οἱ δὲ παρὰ τὸν ῥοῖζον ῥοίδιος καὶ ἐκτάσει ῥῴδιος καὶ πλεονασμῷ ἐρῳδιός· Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν Orion. 57, 13. et in Exc. Koesii p. 186, 14. Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται ἁρμόδιος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοίζω (ῥοιζῶ) ῥοίδιος καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω (ῥῳδιός καὶ πλεονασμῷ) ἐρῳδιός [7]), quam sententiam sequens EM. 380, 40. τὸ ῥωδιός, inquit, ὡς μὲν πρὸς τὴν συνήθειάν ἐστιν ἀφαίρεσις, ὡς δὲ πρὸς τὸν σχηματισμὸν, ἐντελές· scilicet ἀπὸ τοῦ ῥοίζου. Lis tota ex consuetudine pendet; nam etymi investigandi via occlusa est. Eadem obscuritate laborat nomen plantae ἐρύσιμον — ἰδίως δὲ νῦν αὐτὸ ῥύσιμον καλεῖ ἄνευ τοῦ ε Schol. Nic. Alex. 620. quorum illud similius est latino irion. Homerico adjectivo λάχεια Eustathius p. 1667, 12. epsilon detractum censet, ejusdemque sententiae est Scholiasta Nicandri λαχύφλοιος explicans μικρόφλοιος, alii vero hoc pro δασύφλοιος acceperunt et λαχειδής, quo idem poeta utitur, pro λαχανοειδής, homericumque illud nonnulli εὔσκαφος interpretati sunt, Zenodotus vero ἐλάχεια scribi jussit. Quod in Schol. Pal. ad Od. III. 316. scriptum est: ἐμοὶ οὕτω δοκεῖ σὺ δ ἐτηΰσίην ὁδὸν ἔλθῃς, indicium praebet

6) In altero loco, ubi poeta lusum captat e similitudine nominis φιάλη, paronomasia clarior est si ἔργῳ φιαλοῦμεν scribitur quam si ἔργῳ ᾿φιαλοῦμεν.

7) Trisyllabi simulacrum praebent Hesychii glossae Ἄσιδον ῥαδιῶνα et Ἄσιον ῥοδιῶνα. In Hipponactis Fragm. LIX. 523. emendationem in proecdosi propositam παρ᾿ Ἀρήτην praeceperat Schneidewinus merito laudatus a Lehrsio, qui de illo avis nomine accuratius egit ad Herodian. p. 55.

nonnullos pro τηΰσιος in duobus Homeri locis substituisse ἐτηΰσιος, quod nusquam legitur sed cum adverbio ἔτος et ἐτώσιος mirifice congruit, et proinde τηΰσιος, quo posteriores utuntur, aphaeresi assignasse. Frustra tricatur Schol. Apoll. I. 1266. ἐλεσπίδας τινὲς τοὺς ἐλώδεις τόπους· ἄμεινον δὲ τοὺς πετρώδεις παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀνέμου καὶ ὑετοῦ· ὅθεν καὶ λέπη τὰ ἀκρωτήρια, quod ineptum est; illam deductionem παρὰ τὸ ἕλος confirmare videtur Hesychius Λέσπιν μεγάλην ὑδρήλην νοτεράν. Ergo ut λίσπος a λεῖος, θέσπις a θεῖος, sic aliquis conjiciat ἐλεσπίς ab ἕλειος deflexum esse spiritu lenito. Plura offert Hesychius Λέβινθοι ἐρέβινθοι v. Proll. 368. quo a legumine fortasse dictus est mensis Creticus Λεβίνθιος sicut alius Πυανεψιών v. Hermann. *Griechische Monatskunde* pag. 78. Νῆς τὸ ἔνης ὅπερ ἐστὶν εἰς τρίτην· Δωριεῖς δὲ νᾶς λέγουσι v. Ahrens. Dial. Dor. 386. Ῥέψας στεγάσας a Criticis mendosum habetur sed sustentatur aliis Ῥέφεα ἐστεγασμένα, Συῤῥέφῃ στεγάσῃ, Συνρεφειῶν συνσκεπῶν (sic). Jure vero in suspicionem venerunt Ῥίσαντες φιλονεικήσαντες, Τήτυμα ἀληθῆ etc. v. Albert. ad Πιτίμια, Δωτύς ἡ τροφή Suid. pro ἐδητύς et Photii glossa quam attigi in Parall. 34. πτύσχλοι καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι, jam vereor ne ex mendoso libro ducta sit ubi quum forte πτύσχλοι scriptum esset pro ἔπτυσχλοι omissa, ut saepe, litera initiali [8]), ille erroris ignarus aphaeresin commentus est τοῦ ε. Addit Hesychius Ψία παιγνία, Ψιάδδειν παίζειν, de quibus Hemsterhusius in Ruhnken. Epist. II. 214. ita disserit: *sunt haec*, inquit, *capite truncata ex usu loquendi communi, quibus tum integritas constabit si ε sive lene sive aspiratum (neque enim hoc plane liquet) praefixeris.* Non liquere ait, quia verbum quidem in synthesi aspiratur, ἀφεψιᾶσθαι, ἐφεψιᾶσθαι, καθεψιᾶσθαι, nomen vero ἐψία Grammatici lenem habere docent seu usum sequentes hodie neglectum seu quia ab ἔπος ductum putarent. Si vero, ut Lexicographi nostri opinantur, ἐψία a ψιά sive στία id est ψῆφος originem

8) Contrario errore Ἐτανηλεγής μακροκοίμητος Hes. Ἐπηός ὁ συγγενής Suid. etc.

habet proprieque lusum calculorum significat sive puerilem sive aleatorium, pro aphaeresi succedit prosthesis, qua ἐχθές, ἐκεῖνος aucta videntur. Ademtionis vero documentum firmissimum praebet γρήγορος et γρηγορεῖν, quae Apollonius non ignoravit, opinor, sed propter novitatem auctorum neglexit, et composita ὀξυρεγμία, κρομμυοξυρεγμία, quibus conveniunt latina *ructo* et *rumo*, atque neotericum ῥεύγομαι, quod per se nihil momenti faceret; nam Graeci semibarbari cum alias vocales compendi fecerunt tum etiam epsilon λάμνειν dicentes pro ἐλαύνειν, ῥημάζειν, ῥωτᾶν, ῥίφος pro ἔριφος, σπερνός pro ἑσπερινός, σχαρά pro ἐσχάρα [9]) sed ῥεύγεσθαι et *ructare* si ad naturae veritatem revocamus, germanam vocabuli speciem referre videntur, ἐρεύγεσθαι pleonasticam. Novitium ῥούσιος *russus* indubitate ex ἐρυθρός conversum est demto epsilo; sed si huic latinum *ruber* et substantivum ῥόδον adhibemus, rursus gliscit pleonasmi suspicio. E contrario Salmasius Exercitt. Plin. 201. nomen *lutra* ex graeco ἔνυδρις natum putat; alii ἐλαφρός et *levis*, ἑκατόν et *centum* componunt. Hinc ad illa transeam quae epsilon in declinatu vel assumsisse vel abjecisse dicuntur. Quod Eustathius narrat 648, 5. φασί τινες τὸ ἐκυρός παρὰ τὸ κῦρος γενέσθαι κατὰ πλεονασμὸν, διὸ καὶ ψιλοῦσθαι [10]), merum somnium est. Aliquanto tolerabilius illud ἀπὸ τοῦ ῥώω ῥωή καὶ πλεονασμῷ ἐρωή, ἀφ' οὗ ἐρωέω· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων Orion. 59, 20. et eandem literam adjectam putarunt qui homericum αἷμα ἐρωήσει interpretati sunt ῥυήσεται EM. 381, 1. Hi enim a ῥέω repetunt ut Buttmannus et alii v. Spitzner. ad Il. XXIII. 433. unde fluvius denominatus videtur Εὐρώτας id est εὐρείτης.

---

9) Sic etiam medici vocant crustam ulcerum, quam nos dicimus *Schorf*, cui simile fingit Scaliger squara sive scara, idque ipsum graecum esse ἐσχάρα. Hoc sequitur Schneiderus ad Aristot. T. IV. 284. sed nomen inauditum est. *Squarosum* Festus recte a squama denominatum putat unde *squalor*, *squalidus* et piscis *squatus*, *squatina*, quem Graeci ob asperitatem cutis ῥίνην appellant. Eundem a Graecis ἰσχάραν vel ἔσχαρον vocatum esse non constat.

10) Hoc ex canone illo τὸ ε̄ προσερχόμενον καὶ ἀποπῖπτον ψιλοῦται Epim. I. 250, 2.

Ἐρείπω duo verba in confinio habet ῥίπτω et ῥέπω. Et τὸ ῥήσσειν καὶ ἐρείκειν λέγεται, διὸ καὶ τὸν ῥαγέντα χιτῶνα ἐρείκεσθαι λέγει Eust. 941, 31. quo accedit ἐρέχθειν EM. 371, 15. Techn. 97. tertiumque ἐρᾷν (ἐξερᾷν) sunt qui cum ῥεῶ cognatum putent v. ad Aj. p. 96. Ἔθειρα si proprie τὰς τημελουμένας τρίχας significat, non incommode ad θέρω τὸ θεραπεύω referri potest v. Techn. 138. Κηλεῖν ex ἕκηλος factum esse non eadem qua Buttmannus Lexil. I. 145. asseveratione affirmem, primum quia κηλεῖν non de quolibet tranquillandi modo dicitur [11]) sed fere sic ut θέλγειν de vi cantionum et veneficiorum et ἀκήλητος non inquietum significat sed inexorabilem vel insanabilem, δύςκηλος ὁ δυςθεράπευτος Sch. Aesch. Eum. 789. tum etiam propter aspirationem adjectivi; nam vocales aspiratae elisioni resistunt pertinacius; adjectivum ipsum Herodianus ad Il. V. 759. ab ἑκών repetit, alii cum ἀκαλός, ἦκαλος componunt, quae a significatione verbi κηλεῖν longius discedunt. — Ἕδνον proprie donum δάνος significare, vocalemque extrinsecus ascitam habere Wyttenbachii opinio fuit ad Plut. de Aud. Poet. 228. Epsilon, quo verba praeterita tanquam propria nota distinguuntur, quando omitti possit Grammatici nostri in parte rhematica abunde demonstrant. Hic nihil amplius adjiciam nisi scriptores incultos augmento legitimo saepe superponere supervacaneum ἐπροέταξα Theodos. Gramm. 40, 8. ἐκατέλαβε Schol. in Dion. Gramm. 650. παρεσυνεβλήθη Phot. Cod. CCXXII. 580. et similia e faecibus emarcescentis linguae collecta. Et nonnunquam etiam augmento temporali accumulant syllabicum, quem pleonasmum Homero ipsi obtrusit Zenodotus pro οὐχὶ μεθίει Il. XV. 716. scribens οὐκ ἐμεθίει quod cavillatur scholiastes ὡς εἴ τις λέγοι ἐμετεκάλει. Hoc aptius exemplum erat ἐμεθώδευσε Diog. La. VIII. 82. Illi convenit quod Photius tradit: μεθῆκεν

---

11) Hesychius Κηλήτειρα ἡσυχάστρια Hesiodeum εὐκηλήτειρα interpretari videtur quod in EM. eodem modo explicatur, id compositum esse ratus. Verbum εὐκηλεῖν non legitur nisi copulatum κατευκηλεῖν et παρευκηλεῖν tranquillare. Hoc nullo modo de Sirenibus dici potest sed κηλεῖν, unde Κηλέστης ἀπατεών Suid. et Κηληδόνες incantatrices Sirenum et Iyngum similes.

καὶ ἐμέθηκεν λέγουσιν ἑκατέρως, μᾶλλον δὲ μεθῆκεν· τὸ γοῦν ἐμέθηκεν ἰακὸν καὶ παλαιόν· cui par et geminum affert EM. ἐσυνῆκε (sic) Ἀλκαῖος καὶ Ἀνακρέων πλεονασμῷ· sed hic continuo calculum reducit: οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἀλλ' ἀττικὴ κλίσις ὡς πεπαρῴνηκα, ἠνώχληκα, quod quia duo habet augmenta temporalia minus apte confertur cum ἐσυνῆκα, cujus unum est augmentum temporale, alterum syllabicum ut ἐπαρῴνησε Themist. ἐνεπαρῴνησε Hesych. etc. A pleonasmo neutrum sejunctum est, neque hoc ille negasset, nisi haec hyperauxesis Atticis tam familiaris esset ut tanquam singulare hujus dialecti idioma [12]) a pleonasmo vulgari ἐθέλω, ἐκεῖνος etc. separanda videretur. Aut etiam Apollonio assensus est epsilon pleonasticum consonantibus omnino non proponi sed modo vocalibus. De aphaeresi nulla unquam fuit dubitatio: τὸ ἀφαιρούμενον ε καὶ λεπτὸν καταλιμπάνον ψιλοῦται, ἔστησα· ἀφαιρεῖται γὰρ ἐν τῷ στῆσα Apoll. Pron. 74. ἔστασαν ὁ παρακείμενος δασὺ ἔχει τὸ ε καὶ ὁ ὑπερσυντελικός· οἱ δὲ ἀόριστοι ψιλὸν ἐπειδὴ καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ε λέγονται, στῆσε καὶ στάν Herod. ad Il. II. 777. Communis consuetudo unum verbum hoc modo decurtavit χρῆν ἀντὶ τοῦ ἔπρεπε κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ε Thom. M. de quo mirum in modum dissentit Heraclides Eust. 1647, 37. χρῆν et ἐχρῆν infinitivos esse verbi χρᾶν, illum simplicem et nativum ut ζῆν, hunc auctum ut ἐχθές, alioquin enim ἔχρη dicendum fuisset ut ἔβη. Ac fuit quaedam huic similis suspicio de infinitivo medii; λέγουσι καὶ χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ δεῖ Suid. s. χρή, sed hoc ex Comicorum locis, quos profert, nunc remotum est v. Meinek. Vol. II. P. I. 299. et imperfecti ἐχρῆν ipsiusque praesentis χρή conformatio insolens minus admirationis habet quam infinitivi pro imperfecto usurpatio quamvis placita Goettlingio de Acc. 46. et Matthiadae.

§. 3. Apollonius, quo obstinatius vocabulis a consona incipientibus epsilon pleonasticum denegat, hoc promtius concedit alteri generi; τὸ πλεονάζον ε ᾤκείωται λέξεσι ταῖς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομέναις ἔεδνα, ἔειπε, ἑώρων, ἔαδε (εἰ μὴ

12) Schol. Il. XVI. 221. ἀνέφυγε πλεονασμῷ τοῦ ε ἀττικῶς.

διαίρεσις τοῦ ἦδε, ἀπὸ δὲ τοῦ ἅδε) ἔηκεν, ἕεις de Adv. 557. et iterum in Pron. 74. *τὸ ε πλεονάζον ἐν δισυλλάβοις ἀναβιβάζει τὸν τόνον ἔειπε, ἔοργα, ἕαδε (εἰ πλεονασμός).* Hic igitur duo complectitur vocabulorum genera, verba et nomina, et duas affectiones, pleonasmum et diaeresin. De ultimo quod addubitat, praecidit Herodianus ad Il. XIV. 340. et Od. XVI. 28. *τὸ ἕαδε διαίρεσις τοῦ ἧδε*, eodemque nomine XIII. 543. explicat aoristos *ἑάγη, ἑάλη, ἑάφθη, ἑάλων*, sed simul monet eta non in quibuslibet verbis dissolvi sed in his modo quae ab alpha incipiant; quare *ἑάφθη* ad *ἅπτω* referendum esse non, quo Aristarchus voluerat, ad *ἕπομαι*. Ergo etiam *ἑάλη*, quod XI. 192. *συνεστράφη* sive *συνειλήθη* interpretatur, sine dubio non ita ut Buttmannus et Matthiae p. 527. ab *ἕλλω* derivatum putavit sed a synonymo quodam *ἄλλω*, cujus inclinamenta *ἀλείς* et *ἄλεται* ipse subjicit [13]) cf. Techn. 117. idemque praesens praescripsisse videntur ii qui, si *ἑάφθη* ab *ἕπομαι* derivatum sumatur, id *πάθος μονῆρες* esse contendunt Epim. I. 169. Eustathius 945, 32. utrumque ab *ἕπω* et *εἴλω* repetit sed de affectione nutat 939, 48. *ἀπὸ τοῦ εἴλω γίνεται ἄλην καὶ πλεονασμῷ ἑάλην· ἢ κοινῶς ἥλην καὶ διαλύσει ἑάλην.* Hoc nomine EM. 307, 2. explicat perfectum *ἕαδα* et p. 367, 5. aoristum *ἕασα*, quem Didymus in Il. XXIV. 557. posuerat tanquam dissolutum ex *ἧσα*, nec aliter Schol. Arist. Plut. 545. *ἦγα καὶ ἐν διαλύσει ἔαγα* et Thomas *κατῆξα κατὰ ἀττικὴν διάλυσιν κατέαξα*, cujus verbi alpha natura longum subsequente consona duplici corripi dixi in Parall. 400. Sed longum manet in *ἕαδα* et *ἑάλων*. Quare qui haec quoque dissoluta dicunt, parum proprie loquuntur. Eximie vero convenit hoc nomen diphthongo, de qua Herodianus agit ad Il. XIII. 543. *ἡ ει ἐν τοῖς παρῳχημένοις ἄρχουσα, εἰ διαιροῖτο, εἰς δύο εε διαιρεῖται, εἶρτο ἔερτο, εἶργνυ ἐέργνυ* et Epim. I. 169. *ἡ ει εἰς δύο εε διίσταται ἔερτο, ἐέργει, ἢ εἰς ε καὶ ι ἐΐσκω,*

---

13) Quod in fine illius scholii legitur *τὸ δὲ ὅλον γέγονεν ἀπὸ τοῦ ἀλῶ τὸ πλανῶ*, Herodianus aut non dixit, aut alio loco dixit secum dissentiens.

in quo sequitur Aristarchi scripturam εἴσκω ab Herodiano rejectam Il. XI. 799. XVII. 41. τὰ διὰ τοῦ σκ πρὸ τοῦ τέλους οὐ δύναται δίφθογγον ἔχειν ἐκφωνουμένην εἰ μὴ τὴν διὰ τοῦ υ [14]) et ideo τὸ εἴσκω, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἡ ει πρὸ τοῦ σκ εὑρίσκεται, διαλύεται. Dialysi diversa affectio est quam illi nomine nimis ambiguo pleonasmum vocant et nonnunquam epectasin, nos autem, ubi ad perspicuitatem pertinet, prosthesin appellabimus. Huic igitur Apollonius l. c. de verbis subjicit tria ἔειπε, ἕηκε, ἑώρων, primoque simillimum ἔειξε in Pron. 142. B. illud etiam in EM. 318, 28. huc refertur et a Choerobosco Can. 625, 12. qui ἔειδε adjungit nescio unde sumtum; postremo ἐείλεον et ἐείσατο a Scholiastis homericis. His accedunt Hesychiana Ἔεικται ὡμοίωται et Ἐνέεικαν ἤνεγκαν, quod in media voce auctum est ut Ἐνεείκω ἐνέγκω. De ἕηκε cum Apollonio consentit doctrinae perfector in EM. 176, 50. ἧκα πλεονασμῷ τοῦ ε ἕηκα καὶ τροπῇ τοῦ η ἀφέωκα, ἀφέωνται· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν· qui si probasset Zenodoti scriptionem ἕηξα (Duentz. 61.) eadem, puto, vocali auctum dixisset. Plura complectitur ad Il. IV, 3. ἔθος τῷ ποιητῇ ἀποβάλλειν τὸ κατ' ἀρχὴν ε τῶν παρῳχημένων, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ πλεονάζειν, ἔωσε, ἀνέῳγε, ἑῳνοχόει, ἑήνδανε, ἑέσσατο· quorum tria priora natura ipsa a diaeresi secludit, quartum aegre huc admittit; de ἑέσσατο autem cur ille aliter existimaverit atque de ἐέργνυ ratio parum aperta est nisi quod εἴσατο non legitur [15]) sed εἶστο modo apud Hesychium pro ἕεστο, cui ε pleonasticum tribuitur EM. 317, 32. Semel epsilon ante iota reperitur si ἐΐσκω ab ἴσκω et ulteriore ἴκω ἴκελος

14) Significat πιφαύσκω v. Techn. 62. ubi ceteri testes citati sunt praeter Choeroboscum Orth. 268. qui eandem ob causam τρισκαιδέκατος dici refert ut nunc apud Homerum scribitur pro τρεισκ. In hoc tamen literae εισκ multo laxius cohaerent quam in verbo simplici, eademque ratione eximitur εἰςκομίζω et cetera cum hac praepositione composita, cui Homerus tamen sequente consona qualicunque iota eximit excepto uno quod in versu septies repetito οἱ δ' αἶψ' εἰςβαινον legitur variante subinde scriptura ἐςβαινον, ἔμβαινον. Sed Epim. I. 172. vulgatam ex professo tuetur.

15) In Il. X. 334. non εἴσατο legitur, quod Epim. I. 162. hinc profert, sed ἕσσατο.

repetimus; semel item ante diphthongum in perfecto ἔοικα, quod prisci una cum ἔολπα, ἔοργα, ἑώρων etc. ad pleonasmum referunt[16]). Nostri vero docti hisce omnibus digamma aeolicum et antepositum huic augmentum syllabicum assignant v. Hofmann. Quaest. Hom. P. IV. c. III. et IV. a qua cogitatione illi adeo alieni fuere ut ipsum εὔαδε vel in duas voces dirimerent vel ypsilon pleonasticum habere statuerunt. Augmentum autem solis relinquunt verbis a consona orientibus λέγω ἔλεγον· quae aliter se habent, pro natura vocalis epsilon excipientis explicant: τὸ ἑήνδανε καὶ ἑώρων οὐκ ἐκ κλίσεως ἀλλ' ἐκ πλεονασμοῦ Arc. 197. et sic cetera. Atque ad hanc opinionem fortasse deducti sunt ea re quod temporibus modisque praeponitur iis qui augmentum, quod vulgo ita dicitur, non recipiunt. Praesentis exemplum proponit Grammaticus Bastii ad Greg. 675. ubi tres constituit prosthesis species ἀττικὴν ἑώρων, ἑώνημαι· ἰωνικὴν ὡς ἐν τῷ ἐωθοῦσι παρ' Ἡροδότῳ, ποιητικὴν ὡς ἕεις, ἕηκεν. Verum hoc ἐωθοῦσι e libro mendoso hausit. Pro κατεάσσω Artemid. I. 66. Reiffius p. 267. reposuit κατάσσω quod apud hunc scriptorem legitur saepius; indubitatum vero est κατεάξω in Evang. Matth. unde Apollinaris sumsit Psalm. XLIV. 23. Antiqui hanc prosthesin non admittunt nisi ante ε, ει et ι, ἐέργω, ἐέλδομαι, ἐέλπομαι, ἐείδομαι, ἐΐσκω, quorum primum exsignat Choeroboscus Orth. 268. Gud. 182, 41. ἀδύνατον ἔνθα ἀμετάβολον ἀφώνου προηγεῖται πρὸ τοῦ ἀμεταβόλου οἷαν δήποτε δίφθογγον εὑρεθῆναι· Σεσημείωται τὸ εἴργω, ὅπερ οἱ παλαιοὶ ἀναλογώτερον κατὰ διάλυσιν εἶπον ἐέργω et ex hoc Zonaras 643. εἴργω factum esse affirmat κατὰ κρᾶσιν[17]). De ἐΐσκω jam dictum est. Modorum obliquorum nullus tam frequens est quam participium verborum quae epsilon in principio habent, ἐέργων, ἐεργόμενος, ἐελ-

---

16) Sic EM. 350, 42. et alii; epectasis appellatur in Anecd. Oxon. T. IV. 173. quod nomen reservamus proschematismo.

17) Duo epsila in eta contracta invenit Hesychius ἤρχατο καθεῖρκτο et ἠλδόμενοι pro ἐελδ. Sed hoc ficticii simile ut ἤλπω Choerob. Can. 592, 32. nam eta ante liquidam cum muta in initio vocum extra augmentum non reperitur.

δόμενος, ἐειρόμενος in Certam. Hom. et Hes. p. 319. ed. Goettl. cui Barnesius ἀνειρόμενος substituit; subjunctivum ἐνεείκω Hesychius praebet, infinitivum ἐέδμεναι Empedocles 377. ἐέλσαι et imperativum ἐελδέσθω Homerus ipse, cui Zenodotus etiam ἔειπε tribuit Eust. 1410, 58. Is hoc loco Dionysii et Heraclidae sententias exponit sed ita confuse ut nesciamus quis quid dixerit: οὐδεμία εἰς ων λήγουσα μετοχὴ ἐπεκτείνεται διὰ τοῦ ε- ἀγνοεῖ δέ, φησιν, ἐκεῖνος τὸ ἐέργων, ἐέλπων, ἔειπε ἀντὶ τοῦ εἰπέ, quod ab hoc loco alienum est nisi ille, cui obloquitur, hunc quoque modum regula comprehendit; participiorum alterum nemo ignorare potuit, alterum ἐέλπων non invenitur. Nec magis Ἐεχμένη συνεχομένη Hes. quae si accurata est interpretatio, illud non perfecti est participium sed praesentis syncope corrupti ut ἄρχμενος, de quo alibi agimus. Aliis vocalibus epsilon nunquam praeponitur praeter id quod ab aoristis ἔαξα, ἐάγην transfluxit ad modos transversos κατεάξας, ἐξεαγεῖσα et ad ipsum praesens κατεάσσεται (omiss. in Thes.) Aristot. Mech. XIV. 852. b. 22. Verum ne multos circa eandem rem ambitus faciam, ad alteram partem transgrediar, qua continentur nomina extrinsecus aucta.

A verbo, in quo desivimus, originem habent nomina obscuris auctoribus vulgata ἔαγμα Suid. κατέαγμα Gloss. Graecol. εὐκατέακτος[18]). Ἀπεωστόν ἀπωθητόν Hes. ἐξεώθησις Synes. de Febr. p. 42. Ἕδνον ex ἥδανον concisum esse tectis verbis significat Apollonius Synt. IV. 12, 334. (342.) clare eloquitur EM. 316, 39. neque incredibile videtur dona nuptialia olim ἥδανα dicta esse quasi ἡδύσματα sive μειλίγματα sicut amantium munusculа a Mimnermo Fr. I. vocantur μείλιχα δῶρα. Ἥδνον, quod ille fingit, dici non potuit quia literae ηδν insociabiles sunt, sed aut ἕδνα dicendum fuit correpta vocali ut Ἕσμιον νόστιμον Hes. idest ἡδύ, aut ἔεδνα dissoluta. Veteres contra communi sententia decernunt hoc *adjectionem supervacuam habere ut*

---

18) Ὀσφυὴξ ὁ κεκλασμένος τὴν ὀσφὺν Lex. de Spir. 234. ὀσφὺν κατηγὼς in proverbio Eust. 364, 16. unde latinum *catax* videtur. Perfecti ἦγα nullum vestigium superest praeter Ἠγός κατεαγός, Hes. ut Albertius corrigit pro ἦγον.

ἑώρων, ἑῳνοχόουν Macrob. de Verb. 710. idque sancitum est edicto catholico Apollonii τὸ ε πλεονάζον ἐν δισυλλάβοις ἀναβιβάζει τὸν τόνον, sed addidit, puto, cautionem εἰ μὴ ὁ χαρακτὴρ κωλύοι, necessariam illam propter vocem homericam a Grammaticis disputatam in Sch. BL. ad Il. XIV. 465. EM. 735, 8. παρὰ τὸ ἔχω γίνεται ἐχμός καὶ διπλώσει (adde ἐεχμός) ὡς ἐέλδωρ, εἶτα τροπῇ ἐοχμός καὶ συνεοχμός, quod non alio accentu notari poterat quam πλοχμός, μυχμός etc. v. Parall. 395. De monosyllabis contrarium praecipere videtur in Pron. 107. τὸ ἑέ εἰ κατ' ἀρχὴν ὀξύνοιτο παράλογον ἕξει τὸν τόνον· εἴτε γὰρ τὸ δεύτερον ε ἐπλεόνασεν, ἐν αὐτῷ ὁ ὀξὺς τόνος γενήσεται ὁμοίως τῷ ἥ καὶ ἠέ· εἴτε τὸ ἄρχον, εἴ γε οἱ πλεονασμοὶ τοὺς τόνους τηροῦσι ἑοῖ ἑοῦ [19]). Id fortasse intuens Schol. Hes. Th. 145. numeralium primum a pleonasmo sejungit τὸ ἕεις ἐστὶ διαίρεσις περισπωμένης· sed plerique id rejiciunt; primum Apollonius loco illo unde profectus sum, tum Schol. Od. XII. 417. τὸ θέειον πλεονασμός ἐστιν ὡς εἷς ἕεις et Herodianus ipse in Choerob. Can. 246, 24. EM. 16, 18. τὸ ἀδελφιδεος οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀδελφιδοῦς, οὐδέποτε γὰρ εὐθεῖα διαλύεται· τὸ γὰρ ἕεις κατὰ πλεονασμὸν ἔχει τὸ ε. Quod si generatim atque universe edixit, non solùm nominativos πάϊς et ὄϊς pro nativis habuit, monosyllabos pro contractis, sed idem etiam de ὀϊστός et ὀϊζύς statuisse existimandus est, etsi haec a primitivis οἴω (unde ἄνοιστος) et οἴ οἴζω longius remota sunt quam bisyllaba quae Attici receperunt; quare vulgo diaeresi subjiciuntur v. Apollon. Adv. 538, 10. EM. 620, 8. Verum aut valde erro aut ille quoque regulam accuratius determinavit exceptione characteris, quem indicat Arcadius p. 92. τὰ εἰς υς θηλυκὰ ἐκτείνοντα τὸ υ ὀξύνεται, πληθύς, ἐδητύς, ὀϊζύς etc. et de altero genere p. 83, 20. τὰ εἰς στος προςηγορικὰ ὀξύνεται

19) Sic Mehlhornius Gramm. T. I. 232. scripsit pro ἑοι, ἑου, ἑε cf. Skrzeczka Observatt. in Apoll. p. 19. n. 54. Genitivi ἑοῦ auctores nominat Muetzell. de Theog. 205. Ἑοῖ pleonasmum atticum habere dicit Schol. Od. IV. 38. Ambigue loquitur Apollonius in Lex. p. 62. τὸ ἑέ κατ' ἐπέκτασιν, sed hic quoque epectasin primae syllabae indicare videtur, non eam quae proprie ita dicitur hoc est prosschematismum.

ἀγοστός, ὀϊστός. Cur autem ἕεις, etsi epsilon pleonasticum habeat, tamen diversum a monosyllabo accentum acceperit, Theognostus Can. 134. hanc causam affert quod nomina in εις, quae supra syllabam sint, graventur ἐρόεις τιμήεις, participia acuantur τιθείς-καὶ διὰ τοῦτο τὸ εἷς εἰς δισυλλαβίαν μετελθὸν βαρύνεται ἵνα τὴν ὀνοματικὴν σημασίαν ἀποφήνῃ· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων v. Lehrs. ad Herod. p. 59. Cum ἕεις propter pleonasmi speciem in Epim. 1. 446, 11. confertur genitivus pronominis ἕης et imperfectum ἔην πλεονασμῷ τοῦ ε ποιητικῶς EM. 317, 56. atque adeo subjunctivus ἔῃ 581, 34. utrumque falso, nam epsilon ad substantiam verbi pertinet. Certum vero est incrementum pronominis personalis non solum in quarto casu sed etiam in secundo et tertio, quorum neutri convenit diplosis ab Apollonio explosa l. c. ὑπόψυχρόν ἐστι τὸ λέγειν ὡς ἐδιπλασιάσθη τὸ ἑέ. Pleonasmum ratum facit Herodianus Il. XX. 171. ἣ ἑέ ἀντωνυμία ἐπλεόνασε κατ' ἀρχὴν ὥςπερ ἐπὶ τοῦ ἑόν, ἑοῦ, ἑῷ et Sch. Apoll. I. 1032. τὸ ἑεῖο ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ τῷ ἑαυτοῦ προςληπτικὸν λεγόμενον τοῖς παλαιοῖς hoc est assumtivum epsili, quod hinc transiit ad pronomen ejusdem personae possessivum ἑός. Diaeresis vero adjudicatur affini generi; τὰ ἄρθρα διαιροῦνται, αἱ δὲ ἀντωνυμίαι πλεονάζουσι Sch. Vict. Il. Il. 325. EM. 614, 40. Sicut vero pronominum pleonasmus uno illo continetur genere ἑοῦ, ἑοῖ, ἑέ, sic diaeresis uno articuli postpositivi casu nititur genitivo, et hujus non amplius quam duo exempla habemus, unum masculini generis τὸ ὅου οὐ πλεονασμὸς ἀλλὰ διαίρεσις· εἰ γὰρ κατὰ πλεονασμὸν ἐγένετο, ὤφειλεν εἶναι περισπώμενον ὁοῦ· λέγει γὰρ Ἡρωδιανὸς ὅτι ὁ πλεονασμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάττει, ὥρακα ἑώρακα, ἥνδανεν ἑήνδανε, ἐείκοσι, ἡ δὲ διαίρεσις ἐναλλάττει EM. l. c. Epim. I. 316, 18. alterum feminini τὸ ἕης διῄρηται ὡς τὸ ὅου Sch. Vict. Il. XVI. 208. Una igitur, qua duae affectiones discriminari possint, nota traditur accentus et hunc dubium reddit raritas exemplorum. Hodie tamen fixus ratusque est in utroque genere et credamus licet eum jam multo ante signorum prosodiacorum inventionem in scholis per manus traditum vocesque illas

ficat sed substantiam ut *κοίτη*[23]). Delicias facit ille in Etym. Gud. 164, 40. *ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ἕεις γίνεται εἷς κατὰ στέρησιν τοῦ ε, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἐείκοσι εἴκοσι.* Imperfectum *ἦν* ex *ἔην* natum esse plerique consentiunt, sed alii crasin appellant, alii aphaeresin et cum *χρῆν* componunt, *ἐὼν τὸ ἐντελέστερόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἔω, τὸ δὲ ὤν κατὰ συναίρεσιν* EM. 350, 31. Utrumque vero epsilon et quod vocalibus praemittitur et quod consonantibus, ab alpha pleonastico hoc differt quod significationem vocabulorum nulla parte immutat. Nam quod in Epim. I. 202. dicitur *τὸ θέλω ἐστὶ τὸ ἁπλῶς βούλομαι οἷον θέλω περιπατεῖν, τὸ δὲ ἐθέλω τὸ ἐξ ἔθους καὶ κατ' ἀνάγκην, ἐθέλω φαγεῖν,* somnium est. Inter *ὡς* et *ἕως* aliquid cognationis intercedere, nemo facile negaverit. Sed non ideo assentimur Eustathio 1055, 12. *τὸ ἧς ἕης ἔφη ὡς τὸ ὡς ἕως πλεονασμῷ τοῦ ε ἀττικῶς* cf. ad Aj. v. 1117. p. 442.

CAP. III.

De vocali eta.

§. 1. Ut via coepta pergam primum examinabo vocabula in quibus eta aliis vocalibus praemissum putatur. Hujusmodi est quod EM. 420, 6. profert *ἤειρεν ἔδησεν ἀπὸ τοῦ ἠείρω πλεονασμῷ τοῦ η ὡς ἠμύω.* Illud jam removimus; cum *μύω ἠμύω* Epim. I. 416. componit *ᾔδειν* (sic) *ἠείδειν.* Huic diphthongum accrevisse censet EM. 419, 55. *ἠείδει πλεονασμός ἐστι τῆς ει ἐκ τοῦ ᾔδει ὡς ἐπὶ τοῦ ἑξῆς ἑξείης,* quem apparet non *ᾔδει* scripsisse sed *ἤδει* sicut saepe in Edd. antiquis scriptum invenitur probante ut in EM. dicitur Apollonio. Verum et hoc rejectum est et in adverbio, quod ille apponit, diphthongus insiticia quae dicitur non subsequitur vocalem sed antecedit. Haec igitur rectius verbo vel extrinsecus addita vel ex epsilo nata putatur, *ἠείδης ἀντὶ τοῦ ἠπίστω μετ' ἐπιτάσεως τοῦ η* Schol. Il.

23) Choerob. Can. 593. *Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ ἔολπα δύναται εἶναι ὡς ἀπὸ ἐέλπω.* Sic etiam dicere poterat *ἐοχμός ἀπὸ τοῦ ἔεχμαι* etc. v. §. 3. Sed *ἅλις δρυός.*

XXII. 280. qui sic scripsisse videtur *μετ' ἐκτάσεως τοῦ ε ἀντὶ τοῦ ἐείδης* plusquamperfecto *εἴδειν* epsilon pro augmento additum ratus. Nec quenquam moveat quod neque hoc neque *ἐείδειν* reperitur, ac ne perfectum quidem *εἶδα* praeter modos obliquos sed *οἶδα* ex *ἔοιδα* natum. Ectasis certe convenit imperfecto verbi substantivi, quod Eustathius 1865, 32. ad pleonasmum revocat: *ἤην ταὐτόν ἐστι τῷ ἦν πλεονασμὸν παθὸν τοῦ η* sed veri similius est id ex *ἔην* procrevisse. Verbi *εἶμι* imperfectum si sic scriberetur ut Buttmannus voluit Gramm. I. 559. *ἤειν*, ex primitivo *εἶν* natum haberemus, sed ubique *ᾔειν* legitur iota subscripto quod poscit praesens *εἴημι*, sicut altera forma *ᾖον ἀπὸ τοῦ εἴω τὸ πορεύομαι τροπῇ τοῦ ε εἰς η* Choerob. Orth. 217, 24. Ab *εἶν* repetunt pluralem *ἴμεν ἴτε ἴσαν καὶ πλεονασμῷ ἤισαν* EM. 423, 43. *Ἠΐσκομεν* in loco impedito Il. XXII. 332. idem 423, 52. dubitat utrum pro *ἴσκομεν* positum sit *πλεονασμῷ τοῦ η* (quod excidit in Epim. I. 194, 15.) an pro *ἐΐσκομεν* per ectasin. — Hesychii glossas *Ἠέλδεται ἱμείρεται, Ἠέλμεθα συνήμμεθα, Ἠέρχατο καθειργμένοι ἦσαν* suspectas reddunt loci homerici ubi haec tempora aliter scripta leguntur *ἐέλδεται, ἐέλμεθα* etc. Et quod idem praebet *Ἠελεοῦσιν ἀντὶ τοῦ ἐλεοῦσι* e loco mendoso sumtum videtur. *Ἠερέθονται ἀντὶ τοῦ ἐρέθονται πλεοναςμῷ τοῦ η ὡς ἠμύω* Sch. Vict. Il. XXI. 12. peritiores cum *ἠγερέθονται* componunt EM. 421, 5. — De nominibus huc refertur Scamandri epitheton *ἠιόεις ἢ ἀντὶ τοῦ ἰόεις πλεονασμῷ ἢ ἀπὸ τῆς ἠιόνος ἠιονόεις καὶ κατὰ συγκοπὴν ἠιόεις ὁ καλὰς ἠιόνας ἔχων* EM. 426, 6. quibus tertium addit Hesychius *ἢ καλὰς φωνὰς ἔχων* scilicet ab *ἠίων auditio* quod Zenodotus fabricatus est. Scamandri ripas violis abundasse non constat. Itaque tenemus non secundo loco propositum est *ἀπὸ τῆς ἠιόνος·* namque fluviis quoque, non mari solum tribui *ἠιόνας* Hermannus ostendit Opusc. T. IV. 210. Sed ut syncopae occurratur pro *ἠιών* substituimus quasi primitivum *ἤιον* a verbo *ἰέναι* unde non solum *ἤια τὰ ἐφόδια* sed etiam *ἠιών ὁ παραθαλάσσιος καὶ ὁδεύσιμος τόπος παρὰ τὸ ἰέναι* Didym. ad Il. XII. 31. et *ἠιόνες τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τὸ τὰ δάκρυα δι' αὐτῶν φέ-*

ρεσθαι EM. 423, 5. parsque facie his subjecta *παρήιον*, cui praepositionem detraxit Hesychius Ἤιον παρειὰ ἢ γνάθος. Hinc argumentamur ἠιόνες et antiquius ἤια proprie significare ambulationes, meatus, sed praecipue ripas spatiosas et amoenas, quales Cicero *ambulationes* ἀλιτενεῖς vocat, et ab hoc neutro poetas, qui ἠιονόεις versui aptare non possent, derivasse ἠιόεις[1]). Alterum est heroinae nomen Ἠερίβοια ἀπὸ τῆς ἠέρι δοτικῆς ἢ ἀέρια καὶ μεγάλα βοῶσα ἢ παρὰ τὸ ἐρί ἐπιτατικόν EM. 421, 30. Hoc Buttmannus amplectitur Lexil. I. 148. Ἠερίβοια ex ἐερίβοια ortum arbitratus. At haec epectasis particulae intentivae ignotissima est, neque quidquam efficitur eo quod Ajacis matrem alii Ἠερίβοιαν vocant, alii Ἐρίβοιαν v. ad Aj. p. 285. namque nomina propria heroica praesertim ad sua quisque libita fingit. De Ἐρίβοια dubium est utrum sic ut masculinam ἐριβόας interpretandum sit an ut mulierum nomina Ἀλφεσίβοια, Εὔβοια, Πολύβοια. Sed Ἠερίβοια sic dici videtur ut praecones homerici ἠερόφωνοι, quod si quis mulierem non admodum clamosam dedecere judicet, remedium a pleonasmo sumi potest. Quemadmodum enim pro ἥλιος dicitur ἠέλιος, ita fortasse Ἠερίβοια pro ἠριβόη id est ὀρθροβόη vel ὀρθρογόη sive γόοις ὀρθρεύουσα Eur. Suppl. 977. Hesychius adjicit Ἤειδος πνῖγος id est εἶδος, quod vulgo ἶδος scribitur, sed corruptum videtur ut paullo ante Ἤβρετας ἀνδρὸς ξόανον.

§. 2. Videamus nunc quo jure eta consonis anteponi contendant; ἠθεῖε ἀπὸ τοῦ θεῖος κατ᾽ ἐπένθεσιν (πρόςθεσιν) τοῦ η ὡς τὸ ἠβαιός, ἠμύω Sch. Apoll. II. 1219. ἠμύω ἐκ τοῦ μύω πλεονασμῷ τοῦ η Ἡσίοδος· „πολλὰ δ᾽ ἀπὸ χλωρῶν δενδρέων ἀμύοντα χάμαζε[2]). Ὥςπερ τὸ σταφίς γίνεται ὄσταφις καὶ ἄσταφις κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α

---

1) Homericum dativum ἠιόεντι Hesychius (post Ἠιχθήτην) interpretatur ἀφρώδει, non ex etymo sed quia multi fluvii *spumei* vocantur, nisi potius ὀφρυώδει scripsit; nam ὀφρύς, ὄχθη, ἠιών, persaepe synonyma sunt.

2) Fragm. Marckscheff. p. 380. Subjectum est ἔρνεα ut in Apoll. III. 1399. ἔρνεα — κατημύουσιν ἔραζε, Theocr. VII. 145. ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. *Rami pondere nutant* Ovid. Art. II. 263.

καὶ τοῦ ο̅, οὐ κατὰ τροπήν, οὕτως ἐπὶ τοῦ μύω πλεονάζει καὶ τὸ α̅ καὶ τὸ η̅ EM. et Epim. I. 85. Buttmannus Lexil. II, 118. ἀμύω ex ἠμύω natum putat correptione ionica ut πάρη, λάξις. sed potest contrarium sumi ἠμύω ex ἀμύω extitisse ut ἠκή pro ἀκή (ἀκμή, ἀκωκή), ἠφλυσμός pro ἀφλοισμός Suid. qua ratione non eta prostheticum est sed alpha ut saepe. Quin etiam quaeritur num ἀμύω sive ἠμύω idem verbum sit atque μύω. In illo quidem Hesiodi loco pro ἀμύω nullo modo scribi poterit μύω. Hoc enim de palpebris, labris [3]), vulneribus coeuntibus dicitur, ἠμύω vero de capitis et corporis inclinatione animive demissione v. Spitzner. Exc. XXXIII. et si nonnunquam alterum pro altero substitui potest ut in Nic. Al. 453. ἠμύοντα χάλινα (si vere ita scriptum est) idem valet quod συμμεμυκότα χείλη [4]) multo saepius tamen notabiliter differunt. Quare illud ab affectis, quae quidem proprie ita dicuntur, separari debet; τὰ γὰρ πάθη τὸ δηλούμενον οὐκ ἀλλάσσουσι Schol. Dion. Gramm. p. 959. Nomina hujus generis congregat Schol. Il. VI. 518. τὸ ἠθεῖος γέγονε παρὰ τὸ θεῖος ὡς μύει ἠμύει, πεδανός ἠπεδανός, εὐγενής εὐηγενής, βαιός ἠβαιός· ἢ παρὰ τὸ ἔθος ἔθειος καὶ τροπῇ τοῦ ε̅ εἰς τὸ η̅ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου· ἀναλογώτερον δὲ ἐκ τοῦ θεῖος, ὅτι ἡ αὐτὴ τάσις σώζεται καὶ ὀλίγα πάθη δίδονται. Horum primum Eustathius quoque p. 659, 47. pro θεῖος positum dicit κατὰ παράχρησιν, quia hujus longe alia est significatio, Aristophanem vero accepisse pro συνήθης ab ἔθος sive ἦθος. Atque hoc sine dubio vincit; nam quod ἠθεῖος accentum non eum habet quem τέλειος et alia a nominibus in ο̅ς derivata, id excusatur diversitate significationis cf.

3) Posteriores ad aures transtulerunt; μύε τὰς ἀκοάς Galen. Eup. II. 5. p. 419. T. XIV. Βύει καμμύει φράσσει Hes.

4) In Nic. Ther. 626. κόρκορον ἠμυόεντα (ἢ κονίλην) rei herbariae periti decernant utrum ἢ μύοντα, ut Schneidero placuit, scribendum sit id est μεμυκότα φύλλα ἔχοντα, an ἠμύοντα id est ἀεὶ κατακλινόμενον· nam utrumque spectat Scholiastae interpretatio; ἢ μυόεντα et ἠμυόεντα, quod Thesaurus recepit, improbabile est quia a verbis adjectiva in ο̅εις exeuntia non ducuntur. Doederlein in Glossar. Hom. p. 62. μύειν, ἠμύειν et ἀμεύειν sive ἀμείβειν idem esse putat. Homericum ὑπεμνήμυκε veterum nonnulli καταμέμυκε et νένευκε interpretati sunt.

Nauck. Aristoph. 159. De altero huic subjuncto dissentit Hesychius Ἠπεδανός οἷον ἀπέδανος (sic) ἄπους et Schol. Il. VIII. 104. qui Vulcanum sic vocari ait ob infirmitatem pedum οἷον ἀπεδανόν. Hic igitur sumit eta non ex abundanti additum sed ex alpha privativo ortum esse quod interdum huc mutatur ἤκεστος, ἤπειρος, ἤμοιρος, πανήπορος, ἠτίζω. Verum tamen ἀπεδανός non legitur, quod si cum πεδανός compositum esset, accentum in antepenultima haberet ut πιθανός ἀπίθανος. Itaque ἠπεδανός nomen simplex esse videtur a voce thematica, quae ex ἤπιος cognoscitur, cum paragoge bisyllaba ut βρυκεδανός, πευκεδανός [5]). Tertium εὐηγενής pertinet ad parectasin ut εὐηπελής, cui alium locum destinavi. De ἠβαιός consentit Trypho ap. Apoll. de Adv. 524. et plerique alii, etsi non ignorant id homericum esse, alterum βαιός τῶν νεωτέρων Schol. Od. III. 14. Il. II. 380. sic ut dubitari possit an illud nativum, hoc affectum sit; nam de origine vocabuli prorsus non constat. Cum hoc Eustathius 659, 47. confert aeque obscurum ἠλύγη, de quo Schol. Acharn. 692. (684.) ἠλύγη βαρύνεται, παρὰ τὴν λύγην γάρ· πλεονάζει τὸ η. Hoc λύγη apud unum Appianum legitur diluculum significans v. Proll. 306. sed sustinetur similitudine affinium; nam et λυγαῖος [6]) hinc arcessitur quamvis disparata prosodia, et syntheta quae inter gamma et kappa fluctuant: λύγη ἡ σκοτία, ὅθεν λυγόφως καὶ λυκόφως καὶ ἀμφιλύκη νύξ Schol. Apoll. II. 671. *prisci Graecorum primam lucem, quae praecedit solis exortus, λύκην appellaverunt ἀπὸ τοῦ λευκοῦ* Macrob. *lycophos λευκὸν φῶς* Fest. idemque σκιόφως

---

5) V. ad Aj. p. 403. In EM. 434, 20. ἤπιος σημαίνει κυρίως τὸν λογισμὸν παρὰ τὸ ἔπος, in quibus laborat Sturzius; verba sunt transponenda ἤπιος παρὰ τὸ ἔπος ὃ σημ. —

6) Hoc ita frequens est ut apud Suidan Ἠλύγη καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἠλυγαία scribendum videatur ἡ λυγαία. In Theogn. Can. 22, 4. λυγαίη σκοτεινή, λυγίσασθαι κρυβῆναι, hoc in ἠλυγίσασθαι mutandum; ἠλυγισμένος κεκρυμμένος Hes. Pro τανηλεγής Od. XI. 398. veterum Criticorum unus proposuit τανηλυγής id est τεταμένην τὴν λύγην ἔχων. Sed hoc λύγη, quod Blomfieldius ad Thucyd. VI. 36. Luciano reddere tentat, antiquis ignotum.

dicitur et λυκαυγές, laconice μιργάβωρ, germanice *Daemmerlicht* conjunctis lucidi et creperi notionibus, quia tempus hoc sublustre caliginis lucisque medium est, quare a Graecis κνέφας, a Romanis contrarie diluculum appellatur. Itaque ἠλύγη pleonasmi suspicionem vix effugere potest eodemque nos ducit trope adjectivi ὠλύγιος σκοτεινός Hes. Minus fidei habet quod in EM. 433, 17. proponitur: ἠπανία ἀπὸ τοῦ σπάνις σπανία καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ πλεονασμῷ. Etenim si σπάνις cum πεῖνα et πενία contendimus, sigma insiticium ideoque abjectioni opportunum esse non diffitebimur; et si Mesapiorum vocem πανία ἡ πλησμονή huc adhibemus, ἠπανία eta non pleonasticum sed ex alpha privativo ortum habere videbitur. Ἥμισυς *dimidius* Coraes ad Plut. T. V. 334. et Atact. I. 163. idem esse statuit atque μέσος *medius*; nam etiam Graecos hujus memoriae μέσος dicere pro ἥμισυς et μεσότομος nihil differre ab ἡμίτομος· quibus addi poterat Μεσόψηρον ἡμίξηρον Hes. Sed hoc non ad omnia convenit; nam χιτὼν μεσόλευκος, qui etiam διάλευκος vocatur, differt ab ἡμίλευκος et δόρυ μεσσοπαγές nullo modo ἡμιπαγές dici potest, neque significatio solum mutatur sed etiam exitus. Ex ignotis fontibus hausit Hesychius Μισυοί οἱ ἔχοντες τὸ ἥμισυ λευκὸν τοῦ σώματος, τὸ δὲ ἥμισυ μέλαν, οὓς ἔνιοι μισγούς, quo misticii significari videntur; ἥμισος, ἥμισον legitur in Curtii Anall. Delph. p. 20. et 22. Ἡμιμαλλόνες αἱ Βάκχαι Kuesterus vitiose scriptum putat pro αἱ — Si pleonasmus est, nomini proprio et peregrino haud aegre indulgetur[7]). Inter partes orationis indeclinabiles duae temporales ἤδη et quod Klotzius ad Devar. II. 393. ex illo natum censet δή tam similem inter se habent significationem ut alterum ex altero ortum videatur, sed praetermittuntur a Grammaticis quia

---

7) Suidas ὤμιλλα ἀπὸ συναιρέσεως ἡ ἅμιλλα ὤμιλλα, sic statuisse videtur contracto ὅμιλλα ionice detractam esse aspirationem articulo debitam ut ὡὐτός, ὥριστος et hanc nominativi formam transiisse ad ceteros casus cf. C. V. §. 1. nam ὤμιλλαν ex Eupolide affert. Alii ὥριστος simplex esse volunt alpha dorice vel boeotice in ω verso, sed hi neque ὤμιλλα afferunt, neque aliud hujus tropae exemplum.

ἤδη plus ponderis habet quam δή, quod particulis expletivis adnumeratur Apoll. Conj. 519. Dionys. Gramm. 643. Choerob. Orth. 197. Ἠμέν et ἠδέ etsi quilibet intelligit οὐκ εἶναι πλεονάζοντα ἀπὸ τοῦ μέν καὶ δέ, tamen admonemur saepius EM. 465, 5. Epim. I. 284. Schol. Dion. Gramm. 959. qui quod refutationis causa subdit οὐδέποτε γίνεται πλεονασμὸς μείζων τῆς δεχομένης τὸν πλεονασμὸν λέξεως, adversus eos dici potest qui ἠθεῖος, ἤειρεν, ἠείδη eta pleonasticum habere crediderunt — τὸ γὰρ η μεῖζόν ἐστι τῆς ει διφθόγγου Herodian. de Genit. parag. Cram. T. III. 234, 12. Aphaeresis exempla nulla proferunt.

CAP. IV.

De prosthesi et aphaeresi literae iota.

§. 1. De hac quae strictim adnotavi ad Aj. p. 313. nunc explanatius edisseram initium sumens a nomine divino: Ἤιε κατ' ἀφαίρεσιν· Ἀρίσταρχος δασύνει ἀπὸ τῆς ἕσεως· οἱ δὲ περὶ τὸν Κράτητα ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰάσεως Schol. Il. XV. 364. v. Lehrs. Arist. 346. Cratetem non moramur. Sed de Aristarcho quoque, si illud a verbo aspirato ἵημι derivatum putavit, valde considerandum est ne erret. Nam si hinc denominatus esset deus jaculator, sine dubio ἥσιος diceretur ut Ζεὺς στήσιος et θεοὶ κτήσιοι, vel ἕσιος ut Jupiter ἀφέσιος et Apollo ἐκβάσιος. Ἤιος potius sic figuratum est ut ἰήιος et εὔιος, hoc est ab interjectione ἤ, quae non invenitur quidem nisi addito iota, sed etiam breviore sono exprimi potuit, sicut cetera epiphonemata varie expromuntur pro affectu loquentium ἰαί, ἰώ, ἰή, ἰού, ἰεῦ, ἰαῦ, ἰαυοῖ et sine iota ἆ, αἴ, ὤ, ἰύ τὸ θαυμαστικὸν, ὃ λέγεται καὶ ἰηύ Epim. II. 1. cf. Lehrs. Arist. 339. eaque omnia thematica sunt ut ἀτταταί et ἰατταταί, αἰβοῖ et ἰαιβοῖ. Itaque Tryphonis sententiae ἰώ ex ὦ factum esse jure repugnat Herodianus: σχετλιαστικὸν ὂν οὐχ ὑποπίπτει ἀναλογίᾳ EM. 481, 11. Nec dubium habemus quin ἰαλεμίστρια et ἠλεμίστρια Proll. 158. ab eadem interjectione ἰή et ἤ

profecta sint [1]). Sed ad verbum illud ἵημι Grammatici saepius recurrunt: ἧλος παρὰ τὸ ἵημι EM. Schol. Dion. Gramm. 716. quod ab approbatione non abhorret sed nollem addidisset ὤφειλε τρισυλλάβως λέγεσθαι ἵηλος, nam paragoga a prototypo ἕω sumi solent ἧμα, ἥμων, ἧτις Parall. 441. excepto Ἰήτης τοξότης Hes. cf. Proll. 397. Ac si sincere scriptum est Ἀπάλλεις ἀποπέμπεις. Anecd. Bekk. 414. sequitur ἰάλλω quoque, quod ab ἴω τὸ πέμπω repetunt, capite deminutum esse. A verbo ἰέναι Schol. Od. II. 289. nomen ἤια deductum ait τὰ εἰς τὸ ἰέναι ἐπιτήδεια ἤτοι ἐφόδια, ἀποβολῇ τοῦ πρώτου ι· sed ut Homerus ἤϊκτο dixit pro εἶκτο sive ἧκτο, posteriores ἥγμαι (v. ad Buttm. 162.) ita ἤιον ectasi ex ἕϊον, hoc autem diaeresi ex εἶον factum videtur quod Arcadius ponit 119. εἶον τὸ εἰς τὸ εἶναι (ἰέναι) ἐπιτήδειον, hujus autem primitivum est εἴω sive ἕω Techn. 191. [2]) Quod Hesychius refert ἦσαι non solum pro ἡδῦναι dici sed etiam ἐπὶ τοῦ ἰάσασθαι, fortasse poeta aliquis hoc usus est de medico aegroti dolores leniente sicut ἰαίνειν duplicem habet significationem exhilarandi et sanandi v. Techn. 157. Suidae notatio Ὠκάς τὰς διώξεις, quam codd. omittunt, nisi ex libro mendoso fluxit, manifesto probat alicubi nomen ὠκή lectum esse, quod aliquam cum adjectivo ὠκύς similitudinem habet; sed usitata ἰωκή et ἰωχμός, quae isti eodem modo interpretantur δίωξιν, ab alio principio διώκω repetunt EM. 481, 24. Hesychius, qui homericum ἀσπὶς ἑάφθη interpretatus est ἐβλάβη, verbo ἅπτεσθαι tribuit laedendi significationem, quam ἰάπτειν habet, et huic iota detrahi posse affirmat non debilis auctor; ἄαπτος Ἡρωδιανός φησιν ὅτι γίγνεται ἀπὸ τοῦ ἰάπτω τὸ βλάπτω κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι Schol. Il. I. 567. Suid. cui contrariam sententiam paulo mox propositurus sum. Eandem vocalem ante consonantes exterminari valentissimum documentum hoc est in EM. 582, 50. μείρε-

---

1) Pro Ἀλεμός κόμπος Hes. fortasse ἄλεμος id est ἰάλεμος κομμός scribendum est.

2) Optativum Homerus dupliciter figurat, ab εἶμι εἴην, ab ἵημι ἱείην EM. 467, 44. Hesychius Ἐπήια ἐπίστια vitiose pro ἐπιστια.

ται εἰ μὲν σημαίνει τὸ μερίζεται, γίνεται ἀπὸ τοῦ μέρος· εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἐπιθυμεῖ, ἀπὸ τοῦ ἵμερος ἱμείρεται καὶ κατ' ἀφαίρεσιν μείρεται. Hujus auctorem unum novimus Nicandrum Th. 400. βασιλίσκον ἰυγὴν οὐ μίμνουσι κνώδαλα ὅτ' ἐς νομὸν ἠὲ καὶ ἀρδηθμοῖο μείρονται, quod non aliter accipi potest quam ut Scholiasta dicit, ἱμείρονται[3]). Vocales autem longas deteri tam contra naturam est, ut paene credam primitivum fuisse ἀμείρω *amo* vel ὁμείρω, quod codd. optimi N. T. praebent. Alterum affert Schol. Il. X. 335. κτιδέη κατ' ἀφαίρεσιν· ἰκτὶς γάρ ἐστι τὸ πρωτότυπον, quod contra dici potest cogitatione antecessisse κτίς sed, quia monosyllaba hujusmodi repudiantur, continuo auctum esse litera quae longius productis rursus decessit v. Parall. 84. Sic etiam ἰξύς dici pro ξῦς ἐπεί ἐστιν ἀνθρώποις ξύσαι αὐτήν Eust. 1531, 4. fortasse Herodianus ipse credidit v. Lehrs. p. 104. cui multo stolidior sententia tribuitur in Gud. 350, 34. παρὰ τὸ ἵκω ἰκτῖλος καὶ ἀφαιρέσει κτῖλος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Minimum ponderis habet EM. 464, 43. ἶβυξ εἶδος ὀρνέου κρακτικοῦ, ἐξ οὗ Ἴβυκος κύριον καὶ ἰβυκηνίσαι, ὅπερ κατὰ μεταφορὰν λέγεται βουκηνίσαι, pro quo βυκινίσαι et παραφθορὰν reponendum est ex Eust. 1321, 34. ἐκ τοῦ Ἴβυκος παρεφθάρθαι δοκεῖ τοῖς τεχνικοῖς τὸ βυκινίζειν. Sic enim et βυκανίζειν Graeci posterioris aetatis dicunt latinum *buccinare* reddentes et βυκάνη pro buccina quod a bucca ductum est et utrumque a βύω unde βύκτης ὁ φυσητής Epim. I. 38. et instrumentorum musicorum, quae inflantur nomen commune φυσητήρια et βόμβυκες. Sed Ibyci nomen, si vere graecum est, onomatopoeticum videtur a verbo ἰΰζω, cujus

3) Quod ad Od. XVII. 518. ἀοιδός-ὅςτε θεῶν ἐξ ἀείδῃ δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα in Harl. adscriptum est γράφ. ἐπιμερόεντα, dupliciter accipi potest vel ἔπεα μερόεντα a recto μερόεις i. q. ἱμερόεις vel ἔπε' ἠμορόεντα sive ἀμορόεντα id est μόρου μὴ μετέχοντα Apollon. Lex. uno verbo ἄμβροτα ut Sophocles Ant. 1121. ἔπη ἄμβροτα. Qui in Il. XIV. 183. pro τρίγληνα μορόεντα scripserunt τρίγλην', ἀμορόεντα, huic eandem significationem incorrupti tribuisse videntur homericum εἵματα ἄμβροτα spectantes. Ἀμορόεις illi ab ἄμορος derivatum esse crediderunt ut ἀχυρόεις ab ἄχυρος etc. v. C. III. §. 3. fin.

iota pariter longum est elisionisque impatiens. Breve iota Graeci istius notae persaepe elidunt, σχάδιον dicentes pro ἰσχάδιον, στορία etc.

§. 2. De nonnullis controversia est inter doctos quomodo affecta sint, pleonasmo an ellipsi. Schol. Nic. Th. 263. τὸ αὔει ἐξενήνεκται χωρὶς τοῦ ι· τὸ δὲ πλῆρες ἰαύει⁴). E contrario Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὸ ἰαύω παρὰ τὸ αὔω EM. 464, 32. qui addit aoristum ἀέσαι ex αὖσαι natum esse. Αὔω tamen alibi non legitur et in illo ipso Nicandri versu pro ἐνδυκὲς αὔει in codd. nonnullis scriptum est αἰὲν ἰαύει, quod glossam sapit, in altero 283. Valckenarius αἰεί substituit. Qui si jure verbum αὔω *dormio* ex Graecia exterminat, hoc certe relinquitur ut ἰαύω ad ἄω sive ἀέω referamus tanquam ad thema. Pertritum est αὔω clamo, sed qui in Odyss. IX. 184. ἔνθα τε πολλὰ μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον hoc acceperunt pro ἐβόων, protinus explosi sunt. Ἰωγή veteres ab ἄγνυσθαι derivatum dicunt ad significandum locum ἔνθα κλῶνται τὰ κύματα ἢ ὁ ἄνεμος Sch. Od. V. 404. sive, ut Virgilius ait *ubi omnis ab alto frangitur unda* Aen. I. 160. Certe eadem cernitur vocalium ᾱ et ω̄ vicissitudo in compositis περιαγή curvatura et περιώγανον canthus rotae v. Proll. 183. neque extra fidem est iota extrinsecus adjectum esse, ut aliis quae ad Aj. l. c. contuli ἰαείρω, ἰῶλκα et quod Schol. Apoll. I. 972. tangit οὖλος καὶ ἴουλος ἡ τῶν δραγμάτων δέσμη καὶ Οὐλώ ἡ Δημήτηρ, quae apud Athen. XIV. 618. D. Ἰουλώ vocatur a verbo ἴλλω εἰλῶ v. Technol. 117. et 261. sed parum cogitate EM. 469, 38. huc admiscet ἴηλα ἀντὶ τοῦ ἑλισσόμενα ἀπὸ τοῦ εἴλω, quod Scholion pertinet ad Il. XV. 19. Hic interponam quaestionem de duobus vocabulis, quae antiqui synthetis adnumerant: γνής γνητός ἦν ὥςπερ Κρής Κρητός, καὶ ἐγένετο ἐν συνθέσει μετὰ τῆς ἰ ἀντωνυμίας Ἴγνης Ἴγνητος καὶ ἐφύλαξε τὴν αὐτὴν κλίσιν

4) Ahrens. Dial. Aeol. 26. comparat ἠχή ἰαχή, ἀρά ἰαρός ἱερός, his quoque iota detractum putans. Ad verbum ἀχέω referendum videtur Μέγ' ἀχήσεται μέγα βοήσει Hes. Activum ἀχέει Ilgenius posuit in H. H. in Pan. 18. θρῆνον ἐπιπροχέουσα χέει μελίγηρυν ἀοιδήν.

ὡς Κρής Ἔγκρης Ἔγκρητος (scr. *Ἐτεόκρης*) Choerobosc. Can. 144, 7. et 175. et accuratius Apollonius de Pron. p. 70. ubi de pronomine illo disserit: *τὸ ἰωροί παρὰ ἀττικοῖς ὁμολογεῖ τὴν ἀντωνυμίαν-ἰωροὶ οἱ αὐτῆς τῆς πόλεως φύλακες· καλοῦνται δὲ καὶ οἱ αὐθιγενεῖς παρὰ Ῥοδίοις ἵγνητες τῆς δασείας ἀττικῶς προςελθούσης*. Horum igitur sententia fuit inter Gnetes et Hignetes idem interesse discriminis quod inter Cretes et Eteocretes, Butadas et Eteobutadas. Adjectivum monosyllabum *γνής* non minus absonum est quam *βλής* vel *δμής* Parall. 82. cf. Lehrs. ad Herod. p. 326.[5]) sed ut alienigena dicitur *ἑτερόγνης*, ita indiges sive verna, quod nomen Festus interpretatur *ibidem natum*, appellari potuit *ἴγνης* intellectu duplici, vel pro *ἐνδογενής* ingenuus, si cum praepositione *ἴν* compositum est ut *Ἰσχερώ* *ἑξῆς* Hes. i. q. *ἐνσχερώ*, vel pro *αὐθιγενής* sive *ἰθαγενής* si, ut Apollonio placet, cum pronomine coaluit. Eodem tamen jure affirmari posset iota pleonasticum sive formativum esse, nisi satius videretur nominis peregrini et obsoleti, quod fortasse nullum habet cum verbo *γείνεσθαι* commercium, interpretationem ancipitem defugere. Justiorem vero pleonasmi suspicionem praebet appellativum *ἰωρός*, quod Apollonius quidem cum eodem pronomine *ἵ* copulatum dicit sed hoc nullo modo conciliari potest cum legis antiquae verbis, quae Suidas affert *Ἰωρός φύλαξ καὶ παροιμία Οὐδ' ἐντὸς ἰωροῦ· Καὶ νόμος ὁ παρ' Ἀθηναίοις ἐκτὸς ἰωροῦ ἐκέλευεν εἶναι τοὺς ἀνδροφόνους·* hic enim prorsus non convenit *ἐκτὸς φύλακος*. Sed si vel pluralem illic scriptum fuisse ponimus, eumque sic interpretamur ut Paroemiographus *ἐκτὸς τῶν φυλακτηρίων*, tamen illa pronominis assumtio permolesta est. Quemnam enim intellectum habet *ὁ αὐτοφύλαξ* vel *ὁ γνήσιος φύλαξ*? sic enim nomen *ἰωρός* interpretatur Arcadius v. Proll. 275. not. Itaque retractans quod hic Apollonio assensus sum, nunc ita statuo, si legis auctor *ἰωρῶν* scripserit, incertum esse utrum

5) Schol. Eur. Or. 18. *τὰ εἰς ης ὀξύτονα μονοσύλλαβα περιττοσυλλάβως κλινόμενα διὰ τοῦ τος, Κρής, βλής, σής*, simplex *βλής*, quod Grammatici rejiciunt, sumsit e compositis *ἀβλής, ἐπιβλής* etc.

terminos significarit ut Plato dixit in simili causa *ἐκτὸς τῶν ὅρων τῆς χώρας* Legg. IX. 854. D. an custodes *οὔρους*[6]), sic enim plerique vocem homericam interpretantur convenienter compositis *κηπουρός* sive *κηπωρός*, *θυρωρός* etc. si singulari usus fuerit, nihil aliud significari posse quam *ὅροι* termini, quod nomen Cratylus Platonicus haud inepte cum nominibus temporis determinati *ὧρος* et *ὥρα* componere videtur. Equidem prius praefero; sed utrumcunque vicerit, certe iota redundat; quod si cum *ὅρος* cohaeret, spiritu aspero notandum est ut *ἔεδνον*, si cum *ὦρος οὖρος*, leni.

§. 3. Alia quaestio est de iota consonis anteposito. Strabo IX. 437. de Ithome Thessalica loquens *τὴν Ἰθώμην*, inquit, *οὔ φασι δεῖν οὕτως ἐκφέρειν ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀφαιρεῖν· οὕτω γὰρ καλεῖσθαι πρότερον*, hoc est vel *Θώμην* vocatam esse ut EM. 470, 9. *Θώμη πόλις καὶ πλεονασμῷ Ἰθώμη*, vel *Θούμαιον*, quomodo Stephanus hanc urbem appellari tradit *ἀποβολῇ τοῦ ι καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον*. Hic igitur trisyllabum antiquius esse statuit; Strabo e contrario bisyllabum anteponit incertum qua ratione; nam graecorum scriptorum antiquissimus *Ἰθώμην* vocat. Sed fortasse illi innotuerat urbem aliter nuncupari ab indigenis idque ad fidem faciendam putavit plus pollere quam testimonium poetae, idemque analogiae convenientius judicavit. Nam *Ἰθώμη* intellectu caret, *Θώμη* vero concinit vocabulis usitatis *θωμός* et *θημών*, quae aggestum et exaggeratum indicant, hoc autem convenit urbis illius epitheto homerico *κλωμακόεσσα* sive *κρωμακόεσσα* id est clivosa et confragosa vel, ut Polybii verbis utar, *πόλις περικεκλασμένη καὶ βουνώδης* IX. 21, 7. id est montium anfractibus incisa. Praetereo alia locorum vocabula, quorum etymon funditus ignoratur, *Ἴσινδα* urbs ionica et *Σίνδα*, *Ἱσπανία* et *Σπανία* v. Bernhard. ad Dion. p. 885. Miller. Praef. ad Marcian. p. VI. eademque Pania a Panibus scilicet Liberi patris commilitonibus in Iberia post

6) Rossius in libro de demis Attic. p. 35. eosdem esse putat *ἀκροφύλακας* in Inscr. X. nominatos h. e. *φύλακας τῆς ἀκροπόλεως*.

emerita stipendia relictis. Et mons Galilaeae Thabor, qui a Graecis Ἀταβύριον, a Josepho et LXX. Ἰταβύριον nominatur; gens iberica Γλῆτες et Ἰγλῆτες. Sed praestat animum advertere ad notiora: *μάστιξ παρὰ τὸ ἱμάσσω, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἱμάς ὁ λῶρος*, Epim. II. 391. quibus cognata sunt ἱμάσθλη, μάσθλη, μάσσαι id est ἱμάντι δῆσαι Techn. 10. Ἰβάνη ἀντιληπτήριον et Ἰβανεῖν ἀντλεῖν i. q. ἀντιμᾷν. Hes. Hic certamen oboritur utrum praeferri oporteat, pleonasmum an ellipsin. Etenim cogere et vincire sive constringere tam sibi vicina sunt ut non absurdum sit credere vocabula cogendi graeca ἴς, βία, βιᾷν, et constringendi latina *viere, vimen, vinculum* ejusdem esse stirpis et naturae ac proinde ἶνες id est nervi et ἱμάντες proprie vincula et ligamenta significare cf. Parall. 83. et 337. Doederlein. Gloss. Hom. I. 25. Quod si ita est, ἱμάς et ἱμάσθλη iota nativum habent, μάστιξ autem et μάσθλη [7]) aphaeresi affecta sunt. Atque hac ratione fortasse ille dixit μάστιξ παρὰ τὸ ἱμάσσω. Verum enim vero ex verbo, quod Homerus huic nomini adjungere solet, μάστιγι ἐπεμαίετο ἵππους, argumentum duci potest etymon esse μάσασθαι *intendere*, atque hanc significationem *tenti* etiam ad illa vocabula funium restiumque convenire res est in oculis posita. Cum μάσθλη et ἱμάσθλη conveniunt duo vocabula ab Hesychio apposita, primum Ἰσμῆναι θῆκαι [8]) et Σμῆναι τῶν μελισσῶν αἱ θῆκαι, quo significantur alvearia sive σμήνη, ab hoc autem nihil differt ἑσμοί examina, utrumque ab eodem verbo ἰέναι derivatum v. Parall. 548. cujus thema duplex ἵω et ἕω. Alterum est Ἴβηνοι, σοροί, θῆκαι ὀστράκιναι, κιβωτοί et Βῆνος κιβωτός, quorum illud cum θίβη convenit, alterum adminiculo caret. Suspecta vero est alia ejusdem glossa Ἰκιών πορευθείς, pro quo et κιών scribi potest et ἰκών, nam ἶκον veteres aoristum esse statuunt participio acuto. Cetera cum iota mutant terminationem variante intellectu. Sic corporis partes sibi vicinas et op-

---

7) Cum δίγονος μάσθλης in Sophoclis Fragm. convenit διπλῇ μάστιξ Aj. 239.

8) Ungerus in Theb. Paradox. 127. corrigit Ἰσμήνιαι Θῆβαι.

positas, quas Latini diversis significant nominibus *genu* et *poples*, Graeci non iisdem sed similibus appellant γόνυ καὶ τὸ κατόπιν ἰγνύα ἢ ἀγκύλη (ancale) Galen. Isag. X. 708. T. XIV. quorum alteri γνύξ, alteri ἴγνυσθαι apposui ad Buttmann. 68. not. v. Techn. 207. et 209. Et ἱμαλιά sive ἱμαλίς, quod Lexicographi explicant τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, nescio an ad μάλευρον pertineat. Ἰσχαλεῦσαι θηλάσαι Hesychii interpretes conferunt cum Σχαλίσαι θηλάσαι, ac fortasse utrique commune fundamentum est σχᾶν, σχάζειν, χαλᾶν, namque ubera lacte distenta mulgendo laxantur; sed in EM. p. 739, 42. illud aliter scribitur σχαδίσαι τὸ θηλάσαι et pro lambda, quod in verbo ἰσχαλεῦσαι apparet, delta successit in adjectivo ἀνίσχαδος [9]) hoc est ἀθήλαστος, ἀνήμελκτος, ἄτοκος, idque in EM. ad σχαδών refertur propter similitudinem melctus et mellationis, similiterque ἀμέλγεσθαι etiam mel dicitur, non lac solum, et *promi ubera* itidem ut mella sive favi v. Techn. p. 14. Θύω θύνω, ἰθύω ἰθύνω in hunc numerum non admiserim. Etsi enim nonnunquam in eundem locum conveniunt nec raro a librariis confusa sunt v. Jacobs. ad Anth. p. 152. tamen sua cuique propria potestas et origo diversa est; illud enim cum θοός θοάζω cohaeret, cum ἰθύς vero ἰθύειν id est cursum vel cogitationem aliquo dirigere. Jam, ne quid praetermittam, illud iota quod nonnulla verba in μι exeuntia inchoat, prostheticon quidem est sed alio nomine insignitur: ἀναδιπλασιασμὸς κυρίως ἐστὶν ὅταν τὸ ἑξῆς τῆς λέξεως δὶς τὸ αὐτὸ σύμφωνον παραλαμβάνῃ, καταχρηστικῶς δὲ ὁ ἐξ ἑνὸς φωνήεντος οἷον ὦ ἰῶ, στῶ ἱστῶ EM. 477, 39. qui pro ἰῶ afferre poterat accommodatius ἵπταμαι.

CAP. V.

De prosthesi et aphaeresi literae ō.

§. 1. Vocalium, quas hoc sermone complexus sum, tres novissimae significationem per se non immutant, sed

---

9) Hesychius Ἀνίψαλον ἀβλαβῆ παρὰ τὸ ἴπτω· οἱ δὲ ἡλικίας τάξιν id est ἄτοκον, ἀνήμελκτον. Videlicet ancipitem fuisse vocis scripturam,

ejus, quae sequitur, species complures sunt. Omicron significabile habent syntheta ὀγάστωρ etc. v. §. 2. et pronominalia, de quibus Apollonius loquitur de Conjunct. p. 502. τοῖς κατὰ πεῦσιν προοιστοῖς παράκεινται ἀναφορικὰ κατὰ πρόςθεσιν τοῦ ō, ὁποῖος, ὁπόσος. Atque hoc genus a pleonastico disterminatur spiritu: πᾶν φωνῆεν ταῖς λέξεσιν ἔξωθεν προςτιθέμενον ψιλοῦται, δύνη ὀδύνη, νόμα ὄνομα, στάχυς ἄσταχυς. Τὸ ὁπότε καὶ ὁπηνίκα οὐ λυμαίνεται τῷ κανόνι· ἄλλη γὰρ ἡ σημασία Sch. Dion. Gramm. 716.[1]). Id parum attendit Schol. Odyss. VIII. 204. ὅτινα γίνεται ἀπὸ τοῦ τινά πλεονασμῷ τοῦ ō. Haec relativa pathologiam nulla ex parte attingunt. Nomen δύνη, quod quidam cum δύη componunt, teste caret; Gregorius ὀδύνη ex aeolico ἐδύνα, hoc ex ἔδω ut ἔδοντες pro ὀδόντες natum putat, quod probat Doederlein in Gloss. I. 27. sed exemplum hujus paragogae ἔδω-ἐδύνη nullum apponit. Alterius substantivi duas causas afferunt; ἀπὸ τοῦ νέμω γέγονε νόμα καὶ κατὰ πλεονασμὸν ὄνομα Choerobosc. Can. 368. παρὰ τὸ νέμω νόμα καὶ προςόδῳ τοῦ ō ὄνομα τὸ ἐπιμεριζόμενον ἑκάστῳ καὶ νέμον τὴν σημασίαν Epim. I. 327. *dicitur nomen vel a graeco, quod est νόμα et adjecta ō ὄνομα dictum a tribuendo quod νέμειν dicunt, vel quasi notamen.* Priscian. I. 5, 70. *Nomen* quidem a nosco derivatum est sed hujus verbi principium videtur priscum et insolitum νόω. Huic

---

1) Ὁπόσον ap. Demosth. in interrogatione directa positum Schaeferus App. T. V. 285. in πόσον mutat; cetera hujus confusionis exempla quae ad Phr. 57. attuli, Graecitati citeriori assignat forte oblitus Platonicorum locorum, in quibus ὁπότερος pro πότερος legitur v. Heindorf ad Lysin p. 25. sine ulla codd. dissensione atque eo contextu verborum ut ratio a Fritzschio Quaest. Lucian. p. 140. inita admitti non possit. Euripidis testimonium Rhes. 702. mihi subtraxit editorum novissimorum correctio; pro ὁποῖα Plat. Alc. I. 112. F. quod Buttmannus tuetur, successit ποῖα. Ὁππόθεν ab Homero non directe positum esse Hermannus monuit ad Eur. Bacch. 655. neque ego eo usus sum l. c. sed utitur Bernhardy Synt. 444. sententiam mihi tribuens a me rejectam. Allatis addo ὅπως ταῦτα δοξάζεις κἀξ ὅτου; Philostr. V. Ap. VI. 3, 231. ἔσχες δὲ πόθεν ἢ ὅπως; Heliod. IV. 11, 154. ἀνθ' ὅτου λοιδορῇ; Julian. Ep. LIX. 119. οἵην, γαῖ', ἀμφέχανες κεφαλήν; Anth. VII. 440. pro τίνα. Aristaen. II. 23. ὡς εἴπω quomodo dicam?

proximum erat *νόμα*, sed quia substantiva in *μα* brachyparalecta, quae quidem antiqui probaverint, perpauca sunt, v. Parall. 426. hanc causam fuisse suspicor cur pro *νόμα* succederet *ὄνομα* id est nota qua res singulae determinantur. Similiter qui a verbo *τλῆναι* adjectivum fingere intenderent a participio *τλάς* soni quodam flexu distinctum, additamento uti coacti sunt aut paragogico *τλήμων* aut praepositivo *ἄτλας* vel *ὄτλας*. Hoc igitur *ο* formativum est ut alpha in *ἀσπερχής*. Sed pro *ὀδάξ*, quod Schol. Vict. ad Il. XIII. 291. cum *ὀτλάς* (*ὄτλας*) confert, dicitur etiam *δάξ*, raro quidem sed congruenter primitivo *δάκνω*, unde quae propagantur, inter utramque vocalem fluctuant, *ἀδάξω* et *ὀδάξω*, sicut *ἀσταφίς* et *ὀσταφίς*, quod Athenaeus III. 105. B. atticum perhibet, *τρύγη ὀτρύγη* Hes. *ὀτρυγίας* Gud. *τρυγηφάγος*, *ὀτρυγηφάγος* [2]) et *ἀτρυγηφάγος* Hes. *ὄστλιγγες οἱ βόστρυχοι παρὰ Φιλητᾷ διὰ τοῦ α* Schol. Apoll. I. 1297. a verbo *στρέφω* mutatis antistoechis ut *στρεύγω* Prolegg. 140. Sed *στλίγξ* monosyllabum non dicitur; neque magis *μέργω*, quod Eustathius ponit 1608, 54. sed *ἀμέργω* et significatione paullum diversa *μόργνυμι* atque *ὀμόργνυμι* v. Techn. 54. nec diversa videntur *Ἄμοργμα σύλλεγμα* [3]) et *Μόργμα ψῆγμα* Hes. Ac latino verbo *mejere* duo respondent graeca *Ἀμίξαι οὐρῆσαι ἢ ὀμίξαι* Hes. *ἀμίς παρὰ τὸ ὀμιχῶ ὡς ὀκριόεις ἀκριόεις, καὶ ἀμίξαι οὐρῆσαι* EM. 83, 32. Sed *ὀκριόεις* et *ὄκρις* vocalem *ο* vel natura insitam vel ex nativo *α* conversam habent per-

2) Hoc scriptum est in Archilochi versibus Fragm. LXXIX. (XXXI. Bergk.) *ὥστ' ὄνου Πριηνέως κήλωνος ἐπλήμυρον ὀτρυγηφάγου*, quibus quae in Anecd. Paris. substituuntur verba corruptissima *οἱ δὲ οἶσα θήκην ὃ σημαίνει τόνου κήλωνος* (v. Schneidewin. Beitr. zur Krit. der Lyr. 89.) eorum quinque primae syllabae dimidium versus continere videntur sic redintegrandi *αἰδοῖα δ' ἧ* (id est *ὡς*) *Πριηνέως κήλωνος ἐπλήμυρον ὀτρυγηφάγου*, hoc est *inguina stillabant prurienti velut asino admissario* ut Virgilius dixit de equis *ἱππομανούσαις lentum destillat ab inguine virus* Georg. III. 282. et de muliere libidinosa Juvenalis VI. 64. XI. 166. *Tuccia vesicae non imperat* etc.

3) *Σύλλεγμα* dicere videtur faecem olei sive *τὴν ἀμόργην*, quae in fundo colligitur.

inde ut ὄρχαμος, quod Epim. I. 13. minus idonee illi confert. Verum hic agitur de pleonasmo, cujus exempla plurima proferuntur ex omnibus fere partibus orationis: *Βριμός ἰσχυρός* Hes. *Βριμώ καὶ Ὀβριμώ ἡ Περσεφόνη* Tzetz. ad Hes. Opp. 144. *Βριάρεως καὶ Ὀβριάρεως ὡς Ὀϊλεύς καθ' Ἡρωδιανόν* Eust. 650, 46. additque etiam *κέλλω ὀκέλλω, κλάζω ὀκλάζω.* Horum primum non legitur praeter infinitivum *κέλλειν* Hes. et tempora ulteriora *κέλσω* et *ἔκελσα*, sed antiquius tamen esse colligitur ex nominibus *κέλης, κέλευθος, δίκελλα*, quibus Vossius accommodat latinum *celer, cillere* etc. Alterum *κλάζω* ille finxit propter adverbium *ὀκλάξ* verbumque *ὀκλάζω*, quod Hemsterhusius ad Hes. s. *Οἰκίδδειν* et Ruhnkenius Epist. Cr. 244. a nescio quo ὄκω arcessunt, Orion vero et alii probabilius *ἀπὸ τοῦ κλᾶν καὶ κάμπτειν τὰ γόνατα ἐν τῷ καθέζεσθαι. Ὀκλάξ* autem non futuro, ut ajunt, dorico *ὀκλάξω* assimilatum est sed adverbiis, quae Theodosius Gramm. 78. *ὀργανικά* vocat *γνύξ, πύξ, λάξ, ὀδάξ.* — *Δύρεσθαι ἀντὶ τοῦ ὀδύρεσθαι· οὕτως Ἡρωδιανός* Zonar. 585. aphaeresin *τοῦ ο* significans quam nominatim designat EM. 192, 43. et confirmant ii qui *ὀδύρεσθαι* et *ὀδύνη* ad unam stirpem *ἔδω* referunt. Gravius vero est quod trisyllabo soli utuntur poetae tragici, altero promiscue omnes. Firmiter velut a natura insitum ο micron haeret in duobus ejusdem fere potestatis verbis *ὀλολύζω* et *ὀλοφύρομαι.* Sed adjectivi his cognati *ὀλοφυδνός*, quod Schol. Il. XXIII. 102. inconsulte cum *ὀλόπτω* confert[4]) alia ab Hesychio affertur scriptura *Λοφυδνός ἢ ὀλοφυδνός*, dubia tamen, quia hoc modo ille glossas sibi suspectas introducere solet: *Λιγηπελές ἢ ὀλιγηπελές, Λίζονες ἢ ὀλίζονες, Λέκρανα ἢ ὠλέκρανα*, quod saepe *ὀλέκρανα* scribitur. Haec nemo aphaeresis nomine tuebitur. Verum de aliis quaeri potest ad utram partem adscribenda sint ut quod idem praebet *Ξυόεσσα εὖ ἐξεσμένη* et testatius *ὀξυόεις*, cujus tria proponuntur etyma in Lex. de Spir. 233. *ἀπὸ τοῦ ὀξύς ἢ ἀπὸ τῆς ὀξύης· τινὲς*

---

4) Quae apponit *ὤλοψας δ' ἄϊηφι (βίηφι)* verba sunt Callimachi H. Dian. 76.

δὲ τὸ καλῶς ἐξεσμένον ἀπὸ τοῦ ξύω ξυόεν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ὀξυόεν. Horum secundum probavit Porphyrius et plerique interpretum; primum sequitur Nonnus ὀξυόεντι γενείῳ XIV. 335. ὀξυόεντι ἄορι XXXVI. 281. ὀξυόεντι κέντρῳ. XLII. 177. et exemplo non satis apto confirmat Schol. BLV. ὀξυόεντι ἀπὸ παραγωγῆς τοῦ ὀξύς ὡς φαίδιμος φαιδιμόεις. Tertio fidem affert femininum ξυόεσσα, nisi, qui hoc usus est, ut aliquid novi procuderet, homerico ὀξυόεις detraxit vocalem manente sententia, Hesychius autem similitudine verbi ξύω ad falsam deductus est interpretationem; si poeta ipse a ξύω ξυόεις propagavit, certe descivit a formula consuetudinis similiter illis qui a μύω finxerunt μυόεις. Pro Ὤβρατο εἵμαρτο Hes. scribendum videtur ὤμβρατο· sicut enim a verbo integro μείρομαι formatur εἵμαρμαι, sic ab aucto ὀμείρομαι perfectum ὤμαρμαι et literis transpositis ὤμβραμαι. Cum ὀτρυγηφάγος EM. 167, 25. confert κρυόεις ὀκρυόεις et Epim. I. 302. ὀκρυόεσσα πλεονασμῷ τοῦ ο, quod nonnulli ὀκριόεσσα scripserunt hoc est τραχεῖα, sed jure deserti sunt. Τρηρόν ἐλαφρόν δειλόν τραχύ Hes. non diversum videtur ab usitato ὀτρηρός, de quo ambigunt Grammatici: ὀτρηρός παρὰ τὸ ὀτρύνω ἢ ἀπὸ τοῦ τρῶ τὸ δειλιῶ Eust. 110, 1. et planius Schol. Il. I. 321. Epim. I. 301. τρῶ τρηρός καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀτρηρός καὶ τροπῇ ὀτρηρός ὁ μὴ δειλός, quod Orion 121, 9. e Philoxeno affert. Alpha privativo non utimur sed etymon probamus; nam ut trepidare dicitur pro festinare, sic etiam τρέω stirpitus habuisse videtur significationem agilitatis et incitationis, quam concretum τρέχω regenerat; hinc adjectiva τρηρός, ὀτρηρός, ὀτραλέος, quibus simile ἐντρεχής i. q. γοργός, σπουδαῖος v. Techn. 69. et germanicum *ruehrig*; neque ab alia origine verbum Ἀτρύνων ἐγείρων Hes. et nomina propria Ἀτρεύς καὶ μεταθέσει τοῦ α εἰς ο Ὀτρεύς Epim. I. 332. — Arcadius 118, 26. τὸ ὀστέον ἀπὸ τοῦ ἵστημι στέον καὶ ὀστέον· quo pleonasmo Herodianus Mon. 37, 30. accentum excusat sed vix convenit latino *ossum*. Pro σκάλσις Theophr. H. Pl. II. 7 (8), 5. in libris plurimis et optimis scriptum nuperque a Wimmero receptum est ὄσκαλσις. Id vero ex ἀνάσκαλσις

contractum esse ut Ὀσκάπτω ἀνασκάπτω, Ὄστασαν ἀνέστησαν Hes. parum credibile est; nam haec praepositionis ἀνά corruptio aeolica est, ipsumque ἀνάσκαλσις incognitum. Itaque ex eo quod Phrynichus tradit Atticos pro σκαλίζειν dicere ἀσκαλίζειν, conjecturam ducimus etiam verbo primitivo σκάλλω ejusque inclinamentis adhaesisse vocalem mobilem α et ο. Κιμβάζειν et ὀκιμβάζειν Hesychius iisdem explicat verbis διατρίβειν καὶ στραγγεύεσθαι, quorum alteri vocalem extrinsecus additam esse argumentamur ex affini σκιμβάζειν id est σκάζειν claudicare. Vix mentione dignum habeo Theodori grammatici commentum a Choerobosco Orth. 243. memoriae proditum παρὰ τὸ ῥιγῶ γίνεται ῥίγανον καὶ πλεονασμῷ ὀρίγανον. Quippe Theodori aequales, quos Du Cangius nominat, plantam illam ῥίγανον vocarunt ut et hodie appellatur. Novitia autem consuetudo ο micron principiis vocabulorum modo addere amat ὀσκιά pro σκιά, ὄπτερον filix pro πτερόν, ὄβρυα i. q. βρύον lichen v. Schneider. ad Theophr. T. V. p. LXVII. modo abscindere; ψάρι enim dicitur τὸ ὀψάριον, φίδι τὸ ὀφίδιον, σπῆτι hospitium, στρίδι ostreum, ξυνός pro ὄξυνος, ῥέγειν pro ὀρέγειν, hisque simile est ῥίγανον· graecumne an barbarum sit, nescimus. Ὀκωχή, quod EM. 596, 50. cum ὀπωπή similibusque contendit auctore omisso, fundamentum est verbi ὀκωχεύειν et nominis ἀνοκωχή. Κωχή nusquam legimus sed syntheta ἀνακωχή, διακωχή κατακωχή (v. Boisson. ad Marin. p. 137.) et verbum hinc derivatum in Sophoclis versu πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας, quod Hesychius interpretatur ὀχοῦσι. His omnibus facile est literam ο restituere sed non faciendum videtur. Praeter Ὀπίπας ἀπατεών Hes. id est speculator et insidiator, atque syntheta παιδοπίπης, παρθενοπίπης Grammatici afferunt πίπας et verbum πιπᾶν eodem quo illa intellectu v. Parall. 542. Techn. 7 sq. quae nisi ab alio verbo πάω (παπταίνω) profecta sunt addita reduplicatione ut πιφαύσκω, effici non poterit quin vocalem primariam amiserint. Si omnium vocabulorum etyma nosceremus integumentis suis evoluta, fortasse aliquanto plura hujus aphaeresis exempla proferre possemus et certiora. Sed in Olympiodori loco quem

Schneiderus indicat *Πτιλλία ἡ Ἀθηνᾶ· πτίλους γὰρ ἐκάλουν τοὺς ὀφθαλμούς*, scribendum est *ὀπτίλους* et *Ὀπτιλία*[5]. Quod superest, Eustathius 1485, 48. exemplum promit articuli cum nomine ita coaliti ut speciem pleonasmi praebeat: *ὁ μῦς παραφθείρεται τοῖς πολλοῖς εἰς ὁμύδιον.* Id Du Cangius corrigendum putat *εἰς τὸ μύδιον*, sed haec est legitima deminutivi forma ut *ἰχθύδιον*, non corruptela vulgi, ut ille dicit, et spiritus indicium praebet articuli masculini cum nomine licenter conglutinati ut sermo plebejus ab *ὁδεῖνα* declinavit *τὸν ὁδεῖνα.* Neglecta est aspiratio in Schol. Oppian. Hal. I. 138. *χήμησι-ὀμυδίοις* et v. 316. *μύες-ὀμύδια.*

§. 2. A vocabulis, quae hactenus disserui, differunt ea quae a principio aucta formam aliqua immutant ut *λέπω ὀλόπτω*, unde *ὀλόψας ἀντὶ τοῦ λεπίσας* Schol. Nic. Th. 595. Homeri interpretes nonnulli, quia idem poeta nunc *κύματα ῥοχθεῖν*, nunc *κύματ᾽ ὀρεχθεῖν* dicit, utrique significationem mugiendi et alteri *ο* prostheticon tribuunt; alii vero hoc ab *ὀρέγειν* productum censent, de quo ipso disceptari solet utrum latino *regere, porrigere*, successerit an antecesserit. *Παρὰ τὸ βρῖ γέγονε ῥῆμα βρίθω καὶ ὄνομα βρίμη* EM. 214, 12. unde etiam *ὄβριμος* repetit 612, 23. vocalis correptae causam praeteriens. *Ὀξύς* idem 626, 49. *παρὰ τὸ ξέω (ξύω)* quae vocabula etsi plerumque diversum valent, tamen nonnullis locis ambigitur utrum *ἀποξέσαι* scribendum sit an *ἀποξῦσαι* v. Buttmann. Lex. II. 70. Techn. 131. *Ὄτλος* communem cum *ἄτλας* originem habere *παρὰ τὸ πλῶ* Orioni assentimur p. 119, 12. *Ὄμβρος*, quo poetae utuntur pro *ὕδωρ* v. Ellendt. Lex. Soph. h. v. ad *βρύω* retuli in Techn. 69. quod suadent glossae *Ἀνομβροῦσαι ἀναβλύζουσαι* Suid. *Ἀναπηγάζει ἀνομβρεῖ* Zonar. v. ad Aj. p. 96. adnot. 13. Absurde Cheroboscus in Psalm.

---

5) Praetermisi in hoc sermone quaedam nimis dubia ut Hesychii glossam *Ὀρήχου τῆς αἱμασιᾶς*, quod alii *ῥήχου*, alii *θριγχοῦ* scribendum putant. Schol. Nic. Ther. 868. *ἄῤῥηχος ἀπὸ τοῦ ἐπιτατικοῦ α καὶ τοῦ ῥῆχος ὁ φραγμός* e cod. correxit Schneiderus. *Ἔραχος τὸ δράγμα* Hes. fortasse sic scriptum fuit *ῥᾶχος τὸ φράγμα*, aeolice *Fρᾶχος.*

66. Gud. 224, 50. παρὰ τὸ ὀφρύς ὀφρυάσσω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ο φρυάσσω, nec memorassem nisi intercederet nomen ὀφρῦς, quod Herodianus in EM. 644, 23. Epim. II. 396. parum dextre explicat παρὰ τὸ ὁρῶ ὀρῦς πλεονασμῷ τοῦ φ. Nam vocalem potius adventiciam esse indicat et mutabilitas et defectus; macedonicum enim est ἀβροῦτις, latinum *frons*, germanicum *Braue* (bra, prawe), sanscriticum *bhru*. Consimile affert Orion. 116, 11. ὄνυξ παρὰ τὸ νύσσω· nam et hoc in linguis, quas nominavi, sine vocali promitur. Idem p. 115. et EM. 613, 2. ὀβελός παρὰ τὸ βάλλω ἢ βέλλω πλεονασμῷ τοῦ ο· Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν[6]). Eodem vinculo inter se continentur nomina locustarum: τοὺς πάρνοπας οἱ Οἰταῖοι κόρνοπας λέγουσι Strab. XIII. 613. ὀκορνούς τοὺς πάρνοπας Phot. ἀκορνοί ἀττέλεβοι Hes. Cum ἱμείρω et ὁμείρω, quae supra attigi, congruit Ἰσχίς (ἰσχίον) ὀσφύς Hes. quod nonnulli ἰξύν vocant ut Galen. Isag. c. X. 707. T. XIV. ἡ ὀσφὺς ἥτις ἰξὺς ὠνόμασται et Choerob. Can. 232, 25. ὀσφῦς καὶ ἰξύς σημαίνει τὴν ῥάχιν, sed distinguit Schol. Od. V. 231. ἰξύς τὸ ἄνω, ὀσφύς τὸ κάτω et Galen. ἰξύες τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὀσφύος et ab hoc vulgo discernuntur ψόαι sive ψυῖαι αἱ κατὰ τὴν ὀσφὺν σάρκες Hes. sed idem confuse Ὀσφύς ψύα[7]) quibuscum propter similem dialysin consonae et accessionem vocalis comparari possunt ψόλος et ἄσβολος, σφίν ψίν et ἄσφι. — Χέα καὶ χεία Φιλόξενος παρὰ τὸ χέω τὸ χωρῶ, οὗ ὁ μέλλων χείσομαι· καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ο ὀχεή παρὰ Καλλιμάχῳ (Fr. CCCCXXXVIII.) Orion. 164, 34. Ruhnkenius ad Hes. s. Ὀχή hoc et ὀχεή e χεή natum facit; Valckenarius ad Adon. 255. de hoc adstipu-

---

6) Ὠβάλλετο διωθεῖτο Hes. fortasse aeolicum est pro ἀνεβάλλετο ὠββάλλετο. Choerob. Orth. 232, 28. κατιτήριον ὁ τοῦ νεκροῦ βόλος hoc est numulus qui Charoni pro vectura solvitur.

7) Ὀσφὺς κατὰ Πλάτωνα ἡ ψύα παρὰ τὸ φύειν τὰ παιδία Gud. 438, 31. Anecd. 1096. Cyrillus Albertii ad Gloss. N. T. 175. ἐκ τῆς ὀσφύος ἐκ τοῦ σπέρματος, ἐκ τῶν ψυῶν. In nonnullis Germanorum dialectis dicitur *Eisbein*, *Ischbein*, *Isbeen* simillime graeco ἰσχίον. Ἡ ῥάχις τρεῖς ἐπωνυμίας ἔχει, αὐχήν, ἰξύη, ὀσφύς EM. 636, 24. sed confundit Galenus Introd. c. X. 707. T. XIV. ἡ ὀσφὺς ἥτις ἰξὺς καλεῖται.

latur Philoxeno, ὀχεή autem similem quidem significationem sed diversam originem habere, quaenam ea sit dicere dedignatus; sed videtur verbum ἔχειν significare. Inter ὀρύσσω, ὄρυγξ et ῥύγχος numquid commercii intercedat dubitavi in Techn. 303. Ὀῤῥωδεῖν et ἀῤῥωδεῖν nonnulli referunt ad stirpem exoticam *rud* timere. Ῥάμνα sive ῥάμνος id est talea, termes, apud scriptores mediae aetatis convenit antiquis ῥάδαμνος, ῥόδαμνος, ὄραμνος et ὀρόδαμνος, quibus cognata sunt *ramus*, ῥάδιξ, ῥάβδος, ῥαπίς, *rudis*, *ridica*, sed stirps quae fuerit haud facile inventu. Ὀλιβρός et ὄλισθος in Proll. 298. adn. retuli ad γλία, γλίσχρος *lubricus*. Postrema hujus disputationis pars consumetur in vocabulis quorum principium est vocalis. Cum Ἐξάδιος et Ὀβριάρεως, quorum illud integrum, hoc auctum perhibent auctores supra citati, Schol. Il. I. 264. et EM. 346, 40. conferunt Ὀϊλεύς et Ἰλεύς, quod nomen Hesiodus poetice ludens ab adjectivo aspirato ἵλεως arcessivit (Marckscheff. Fr. 329. Duentz. de Zenod. 45.) alii fortasse ab ἴλη ut Ἶλας, et hinc primum Ἰλεύς; tum pleonasmo Ὀϊλεύς extitisse putarunt. Sin hoc primitivum fuit, ab οἶς sive ὄϊς derivatum est ut Ὀϊκλῆς sed adhibita productione ut οἴομαι ὀΐομαι. De duabus sententiis EM. 620, 8. ὀϊστός παρὰ τὸ ἵημι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο ἢ παρὰ τὸ οἴσω praestat sine dubio posterior. Ab utroque differt οἶος ὁ μόνος παρὰ τὸ ἰός, οὗ τὸ θηλυκὸν ἴα, κατὰ πλεονασμόν Apollon. Adv. 70. quod Orion 123, 3. ex Herodiani epimerismis profert; nusquam enim ὄϊος reperitur ut ὀϊστός. Sunt vero aliae vocales quibus ο micron praemitti putatur, velut fluvii cretici urbisque nomen Ὄαξος quem Herodotus Ἄξον vocat ex etymo ut Stephanus significat: Ὄαξος, τινὲς διὰ τὸ καταγῆναι τὸν τόπον καὶ κατάκρημνον ὑπάρχειν· καλοῦσι γὰρ τοὺς τοιούτους ἄξους καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμούς, idque convenit naturae loci confragosi, ut ajunt, atque asperi qualis Boeotiae urbs πολύκνημος Ἐτεωνός v. Hoeck. *Creta* I. 397. Sed incertum tamen an haec vera sit nominis illius interpretatio, quod fortasse ne graecum quidem est sed ab exteris illatum. Προμάχων ὀαριστύν Il. XIII. 291. nonnulli pro ἀριστύν positum esse statuerunt non fieri posse rati ut

pugnantium conflictiones eodem appellentur vocabulo quo colloquia amantium. His refellendis vel illud sufficit quod substantiva in $\overline{\tau\upsilon\varsigma}$ exeuntia, de quibus egi in Parall. 439. ab adjectivis duci insolitum est. Ex EM. 612, 43. *ὄαροι αἱ γαμεταὶ οἱονεὶ ὁμόαροι παρὰ τὸ ὁμοῦ εἶναι*, patet hoc $\overline{o}$ pro copulativo haberi, quod in nonnullis vocibus fixum et immutabile est, *Ὄθροος ὁμόθροος, Ὄξυλος ἰσόξυλος* Hes. *ὄπατρος, ὄζυξ, ὄθριξ, οἰέτης*, alias cum alpha participat *ἀγάστωρ ὀγάστωρ*, ipsumque nomen perfectum *ἅμα ὁμός* et quae hinc composita sunt *ἁμαρτῇ ὁμαρτῇ, ἁμαρτεῖν (ἀκολουθεῖν) ὁμαρτεῖν, ἁμορβεύειν ὁμορβεῖν (ἀκολουθεῖν), ἁμαμηλίδες ὁμομηλίδες* Athen. XIV. 650. D. et spiritu leni *ἄμηροι οἱ ὅμηροι* EM. 83, 19. *ἀμμορίη* pro *ὁμορίη* Anth. IX. 786. — Ad accentum mutandum num quid contulerit $\overline{o}$ pleonasticum exemplis quidem nullis probatur, nam *Οἰλεύς* et *ὀδάξ* non aliter pronunciari poterant quam cetera hujus generis in $\overline{\varepsilon\upsilon\varsigma}$ et $\overline{\alpha\xi}$ exeuntia, sed ex regula illa, qua *ὄου* ad diaeresin transfertur, consequitur tonum non retrahi.

CAP. VI.

De $\overline{\upsilon}$, $\overline{\omega}$ et de diphthongis.

§. 1. Duae quae restant vocales neque redundant uspiam neque deficiunt nisi in nomine règis barbari *Ὑσπασίνης*, qui vulgo *Σπασίνης* nominatur et in sermone barbarie corrupto; *βρίζειν* pro *ὑβρίζειν* hodie dicitur v. Corais Atact. I. 364. et jam aliquot abhinc seculis *τὴν ὑπερτερίην ἐθνικοὶ ἰταλικοὶ παρακόπτοντες βερτέρην φασὶ κατὰ παραφθοράν* Eust. 1550, 25. quibus similia recenset Du Cangius *γία* pro *ὑγεία, στέρα* pro *ὑστέρα, λάσσειν* pro *ὑλάσκειν*, idque fortuito congruit cum poetico *λάσκειν*, quod latius quidem patet sed praecipue dicitur de latratu: *Λάσκουσι κύνες ὑλακτοῦσι* Hesych. *σκύλλη λελακυῖα* Hom. *κύνες λελάκοντο* H. H. in Merc. 145. Perinde fortuita videtur similitudo nominum *μήνιγξ* et *ὑμήν*. *Φηλητής* ex *ὑφειλέτης* natum esse Moschopulus opinatur ad Hes. Opp. 373. et conclamant alii Choerob. Orthogr. 271, 30. v. Vater. ad

Rhes. p. 122. sed nemo audit. Ὕφαρος, unde Doederlein Gloss. 69. φᾶρος arcessit, ficticium est. Nec probabile videtur quod Coraes dicit ad Plutarch. T. III. 398. idem esse κνώσσειν et ὑπνώσσειν. Ῥίσκος et ὑρίσκος (v. Proll. 337.) quodque Hesychius offert Ὑλιγγες λόγχαι reconditiora sunt quam ut argumenti vim obtineant. Pari obscuritate premitur ejusdem glossa Ὠκλίνασαι κλίνασαι, neque aliud reperio hujus pleonasmi exemplum nisi quod Passovius suspicatur διωλύγιος cum λιγύς vel λύζω cognationem habere. Sed quomodo a voce traduci potuerit ad significationem spatiosi, intellectu difficile; nam quod διαπρύσιος de utroque dicitur, alia causa est. Veteres qui ὠλύγιον et διωλύγιον interpretantur σκοτεινόν ut Hesychius, Schol. Apoll. IV. 1258. et ad Plat. Theaet. 162. A. hoc fortasse argumenti habuerunt quod nonnunquam σκότος διωλύγιον vocatur ut in Damascii loco, idque repetiverunt a λύγη sive ἠλύγη, quicum convenit Ἠλύγων ὀρέων ἐν σκότῳ κατεχομένων ut ἐπῆλυξ πέτρα[1]) apud Euripidem id est ἡ ἐπηλυγάζουσα καὶ ἐπιπροσθοῦσα. Vocalium omnium longissimam aliquando detritam esse valde incredibile est; μαφόριον ipsa specie refert aetatem cucullatam. Γύγος pro Ὤγυγος olim scribebatur Polyb. II. 41, 5. errore librarii.

§. 2. Diphthongorum enumeratio consummabitur brevi. Αἰγυπιόν οἱ παλαιοὶ ἀλλ' οὐ γῦπα Suid. Homerus quidem utroque utitur sed num de diversis an de iisdem, interpretes certant: αἰγυπιούς οἱ μὲν εἶδος ἀετοῦ, οἱ δὲ γῦπες ἐδέξαντο Schol. Il. VII. 59. nec quidquam pronunciare audet Schneiderus ad Aristot. T. IV. 59. Nicander vero et Aelianus distinguunt. Si verum est quod hic dicit τοὺς αἰγυπιοὺς ἐν μεθορίῳ γυπῶν εἶναι καὶ αἰετῶν II. 46. haud absurdum videtur credere nomen illud ex αἰετός et γύψ compositum esse terminatione recisa fere ut αἰπόλος et λεόπαρδος. Nam quod Dammius suspicatur significari *magnum vulturem* alpha intentivo per iota producto, id

1) Matthiae ad Cycl. 674. *nominativum ἐπῆλυξ*, inquit, *non magis in usu fuisse credo quam καλλιγύναιξ*. Hoc dissimile est. Ἐπῆλυξ (sic enim scribendum erat) non aliter sonat quam καταῖτυξ.

quidem convenit cum veterum opinione *αἴζηούς* dici *τοὺς ἄγαν ζέοντας* Hes. sed haec ipsa nihilo probabilior est ceteris vocabuli prisci explanationibus, quod si proprie juvenem significat, cum *αἰζήεις* i. q. *εὐτραφής vegetus* conferendum videtur; si universe hominem (*ζωόν*) cum verbo *ζῆν* conjunctum est ut *Μινύζηος ὀλιγόβιος* Hes. Itaque vix effugere possumus quin primam syllabam supervacaneam dicamus, neque alia ratione expediri potest *Αἰζηνεκές διηνεκές αἰώνιον* Hes. et *Αἰολίγγη σκιά, ὀλίγος χρόνος*, quorum interpretamentorum alterum cum *ἠλύγη* convenit, alterum cum *Ὠλίγγη ἀκαριαῖον ἐλάχιστον* EM. sed origo omnium alte abstrusa est. Quae Grammatici proponunt hujus pleonasmi exempla, invalidissima sunt: *ψαρός ταχύς ἀπὸ τοῦ ψαίρειν, ὅθεν καὶ αἰψηρός* Sch. Arist. Nubb. 1226. *αἰκάλλειν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλεκτρυόνων· κάλλαια γὰρ τὰ τούτων γένεια* Schol. Eqq. 48. Neque aptiora sunt ellipsis documenta: *γλήνη ἡ κόρη παρὰ τὸ αἰγλήεσσα εἶναι* Schol. Il. XIV. 493. *γλήνη ἢ παρὰ τὴν αἴγλην ἀποβολῇ τῆς αι συλλαβῆς - ἢ ἀπὸ τοῦ γλαύσσειν* EM. et Sch. Ap. I. 1280. quibus hoc modo assentior *γλήνη* a *γλάω* ductum esse, quod evanuit; *αἴγλη* vero et *αὐγή* fortasse aliam stirpem habent cui *ἀγλαός* et *ἄγλαυρος* adhaerent. Eadem mihi sententia de *θύσσω* et *αἰθύσσω* v. Technol. p. 101. Suidan, qui *αἰσυητήρ* interpretatur *χοιροβοσκός*, apertum est animum ad *σῦς* retulisse; primam syllabam fortasse extrinsecus additam putavit; sed hoc omnium quae de voce ignorabili excogitata sunt, levissimum est. De nomine topico *Αἰσύμη ἴσως ἡ Νιρέως Σύμη* Sch. Il. VIII. 304. nihil decerni potest. — Diphthongum *ει* aut pleonasmo adjectam aut aphaeresi ademtam qui dixerit cognovi neminem; sed a perfecto *εἵμαρμαι* transmigravit ad adjectivum *εἱμαρτός* et, si vera est Athenaei sententia VIII. 362. F. nomen *εἰλαπίνη* proprie *λαφυγμόν* significare *ἀπὸ τοῦ λάπτειν*, id quoque retinuit duplicationem perfecti cogitatione effecti *εἴλαπα*. Liberum patrem *Εἰραφιώτην* dictum esse *παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι τῷ μηρῷ τοῦ Διός* Sch. Il. I. 39. EM. nihilo probabilius est quam aliorum conjecturae. De prosthesi diphthongi *ευ* nemo sermonem intulit,

nisi forte hujusmodi quid significat Schol. Thuc. V. 16. εὐλάκαν ἔνιοι τὴν δίκελλαν ἀπὸ τοῦ λακαίνειν (hoc est λαχαίνειν) ὅ ἐστι σκάπτειν, qui fortasse sic sibi persuasit λάκην, quod Hesychius fissuram (φάραγγα) interpretatur, et λάχην, quod Schol. Sept. 896. διόρυξιν exponit, non solum actionem findendi vel fodiendi sed etiam instrumentum declarare, idemque esse εὐλάκη syllaba prosthetica auctum v. Proll. 335.[2]) In homerico versu Il. II. 585. οἵ τε Λάαν εἶχον ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο Tyrannio scripsit ἠδ' οἱ Τύλον, et hanc appellationem urbis celebratiorem fuisse Strabo declarat his verbis ὁ Τύλος καλεῖται ὑπό τινων Οἴτυλος, quanquam sic vocatur a scriptoribus, qui nobis cogniti sunt, omnibus et ab incolis ipsis πόλις Βειτυλέων in Inscriptt. De diphthongo ου quae commenti sunt quidam, dicis causa apponam: παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω γίνεται θάρ καὶ πλεονασμῷ τῆς ου συλλαβῆς οὖθαρ EM. 640, 20. τώς γίνεται ἀφαιρέσει ἐκ τοῦ οὕτως Epim. I. 405.

CAP. VII.

De prosthesi et aphaeresi consonantium.

I. *Beta* praepositivum, quo abundant vocabula aeolica et dorica βάναξ, βρίζα etc. a communi dialecto abest. Nam vox canum baubantium duplici sono exprimitur, uno tenuiore αὖ αὖ Arist. Vesp. 938. (898) ubi Schol. μιμεῖται τὴν φωνὴν τοῦ κυνὸς διὰ τοῦ αὖ αὖ, altero pleniore, de quo Joannes de Ton. 32, 23. τὸ βαύ κατὰ μίμησιν κυνὸς ὀξύνεται,[1]) ἐξ οὗ καὶ τὸ βαΰζω, sed uterque naturalis

---

2) Oppianus Hal. V. 264. de balaena undas sulcante βύθιον διὰ κῦμα λαχαίνων id est ἀλοκίζων sive αὐλακίζων, undas sulcans.

1) Accentus in hoc genere nominum parum constat; τὸ φὺ φύ ἐπὶ τῶν φυσώντων πῦρ, τὸ βῦ βῦ ἐπὶ σιωπῆς, τὸ αὖ αὖ ἐπὶ τῶν ὑλακτούντων κυνῶν, τὸ μὺ μύ ἐπὶ τῶν ἠχούντων διὰ μυκτήρων Anecd. Barocc. in Mus. Cantabr. II. 115. Theodos. Gramm. p. 79. Horum primum in Arist. Lys. 405. φῦ φῦ scribitur; secundum non legimus sed ἣ ἣ σιώπα Nubb. 106. Καύηξ ἀπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ EM. Vocales bitempores monosylla-

est sonus. *Αὖλαξ* et *βῶλαξ* ejusdem stirpis esse ac proinde *ἐριβῶλαξ* idem valere quod *ἐριαῦλαξ* Hermannus suspicatur Opusc. VI. P. I. 237. veteres vero *βῶλος βῶλαξ ὡς λίθος λίθαξ, αὐλός αὖλαξ* Gud. 94, 18. clareque Apollonius III. 1333. distinguit *βώλακα* et *ὦλκα.* Si *ἰός* et *βιός* pro conjugatis habenda sunt, libentius credam huic beta additum, quam ut Thierschio videri video Gramm. p. 235. n. 12. illi detractum esse, horumque altero, cujus penultima longa est, missile significari, altero missorem hoc est arcum. Bellerophontem a nescio quo *Ἐλλεροφόντην* vocatum esse *κατ' ἔλλειψιν* Eustathius tradit 635, 6. Cetera cum praepositione mutant vel terminationem vel merismum vel utrumque: *Βαῦνος ἡ κάμινος παρὰ τὸ αὔω πλεονασμῷ τοῦ β* EM. 192, 4. et cumulatius in cod. Paris. Bekkeri p. 785. *βαῦνος κατὰ Λάκωνας· οὗτοι γὰρ τὸ ἰδεῖν βιδεῖν φασίν· οὕτως Ἡρωδιανός.* Nec dubie batilli nomen *πύραυνος* sive *πύραυνον* cum *αὔω* compositum est, sed caminus *βαυνός* sive *βαῦνος* ab omnibus dicitur. Minus vero probabile videtur quod ab eodem Herodiano dictum refertur in EM. *βεύδεα τὰ ποικίλα ἱμάτια παρὰ τὸ εὕδειν πλεονασμῷ τοῦ β*[2]), nam ubicunque legitur vestes pretiosas significat non *ἐνεύναια.* Theognostus Can. 105, 14. *ἴς ἶα καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ μία. (τοῦ β βία) οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου* et probatur usu utriusque promiscuo praecipue in periphrasi personae *ἲς Ἡρακληείη* et *βίη Ἡρακληείη*, sed discriminantur quodammodo Od. XVIII. 3. *οὐδέ οἱ ἦν ἲς οὐδὲ βίη.* — *Λεύσσω παρὰ τὸ βλέπω* EM. vel potius utrumque a *λάω* v. Techn. 109. Alia hujusmodi a doctis nostrae memoriae observata sunt magis minusve certa. *Βαλλίζειν* id est ballare et *βαλλισμός* saltatio Menagius in Origg. p. 73. ab *ἅλλεσθαι* repetit sed nescio an paragogum sit a verbo *βάλλειν* ac primariam saltatorum artem, chironomiam dico, significet ut in Anth. V. 129. de mima dicitur *βάλλει τὰς ἁπαλὰς ὧδε καὶ ὧδε χέρας,* et eodem modo Latini *jactare brachia*

---

borum, si producantur, circumflecti docent: *γρῦ μῦ* Anecd. Bekk. 1160. sed Arcadius 181, 21. *πᾶν ἐπίῤῥημα μονοσύλλαβον ὀξύνεται, μύ τὸ θρηνητικόν* etc.

2) Vitiose Orion. 38, 11. *βάδεα* et *ἅδεα.*

v. Jacobs. ad Anall. T. IX. 129. et Adn. ad Aj. p. 314. Ab ἄλσος vero, quod alii cum verbo ἄλλομαι cognatum putant, alii cum ἀλδαίνω Technol. p. 300. Coraes in Ataet. p. 77. ducit nomen mediae Graecitatis βάλτη id est *palus* collato Pausaniae loco V. 11. καθυγρὰ τὰ ἄλση. De Pollucis testimonio X. 157. ἀκτηρίδα τὴν βακτηρίαν Ἀχαῖος ἐν Ἴριδι ὠνόμασε — ὥσπερ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἁμάξης κνημίαν, non improbabilis est Passovii conjectura Achaeum βακτηρίδα scripsisse sola terminatione mutata ut κνημία dixit pro κνήμη· nam Hesychii glossa, quam interpretes et Urlichsius in Fragm. Ach. p. 65. huc referunt Ἄκτιροι αἱ κράνειοι ῥάβδοι, nulli usui est. Ab εἴλω derivatum est βολβός bulbus et volva, a themate verbi ὁρῶ nomen Βῶροι οἱ ὀφθαλμοί Suid. laconicum fortasse, cui simile est οὖρος ὁ ἔφορος. Inter βράγχος, raucus, ῥόγχος, ῥέγχειν, βραχεῖν ea intercedit cognatio, qua soni genere similes, specie dispares continentur. Ἐβρατάγησεν ἐψόφησεν Hes. pro quo vulgo ῥαθαγῆσαι dicitur, fortasse doricum est vel aeolicum ut Βρατάνα τορύνη Ἠλεῖοι ῥατάνη, nisi haec nomina cum βράττειν cohaerent (nam hoc ἀνακινεῖν exponitur et τορύνη τὸ κινητήριον τῆς χύτρας) et cum verbis Βραδανίζει τινάσσει, Ῥαδανίζεται τινάσσεται. Quod idem praebet Ῥυτά τὰ στέμφυλα, si mendo caret, imminutum est; vulgo enim fraces βρύτεα dicuntur. Sed in alia glossa βύσσος χρῶμα ἀντὶ τῆς ὕσγης παραλαμβανόμενον fortuito congruit nomen coloris et materiae. Ἀρδιαῖος ὄνομα ἔθνους Suid. hoc est illyricae gentis cui nomen Βαρδιαῖοι. Sic etiam Aristot. Mirab. Ausc. c. CXXXVIII. ἐν Ἰλλυρίοις τοῖς Ἀρδιαίοις.

II. *Gamma* Graeci in barbariem delapsi modo addunt modo auferunt: ἄλλικα οἱ ἰδιῶται γάλλικα φασί Suid. γλυκόφως οἱ χυδαῖοι τὸ λυκόφως Eust. 689, 23. γιατρός etc. et vicissim ῥάφειν pro γράφειν v. Du Cang. Sed exemplum hujus inconstantiae ab antiquitate proditum est Αἶα καὶ προςθήκῃ γαῖα Tzetz. ad Hes. Opp. 159. Exeg. Il. 107, 7. cui plerique adversantur, non solum Lexicographi αἶα παρὰ τὸ γαῖα ἀποβολῇ τοῦ γ EM. αἶα κατ' ἀφαίρεσιν Hes. et Gregorius p. 466. αἱ ἀφαιρέσεις τῶν κατ' ἀρχὴν συμφώνων Ἰώνων εἰσὶν εἴβειν, αἰνός καὶ αἶα, sed etiam Apollonius de Pron. 74. αἱ ἀφαιρέσεις

ψιλὴν καταλιμπάνουσι τὴν ἄρχουσαν, λείβειν εἴβειν, φημί ἠμί, γαῖα αἶα, cui consonam detractam esse Epim. I. 173. hoc argumento demonstrat quod αἶα neque componatur neque in initio versus collocatur v. N. VII. Quin dubitari potest an nunquam admissum sit nisi si metrum posceret. Id certe accurate observavit Dionysius, qui in Periegesi communi forma usus est ubi licuit, poetica ubi debuit, illa quidem quadragies octies, hac, si omnia attendi, tricies bis, eandemque regulam sequuntur poetae tragici et epici quoque exceptis paucis locis, quorum correctio non difficilis habetur v. Spitzner Observ. ad Quint. p. 192.[3]) — Alterum exemplum ex Herodiani libro περὶ παθῶν depromtum praebet EM. 621, 31. ὀλίος κατὰ διάλεκτον· Πλάτων μέντοι διαπαίζει τὴν λέξιν καὶ τὸ ὄγιννος ἴννις φησί, quod emendavit Meinekius ad Com. Fr. II. 669. τὸ γίννος ἴννος φησί cf. Lehrs. ad Herod. 63. adn. 25. Illa tamen distinguit Photius Ἴννος[4]) ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου· ὁ δὲ γῖννος ἐξ ἀμφοτέρων ἵππων ἐν τῇ κυήσει νοσησάσης τῆς ἵππου οἷον νάννος[5]), neque non veri simile est nonnullos fortuita figurae discrepantia usos esse ad discriminandas significationes: νάννοι (νᾶνοι) λέγονται οἱ κολοβοὶ τῶν ἀνθρώπων, οἱ δὲ κολοβοὶ τῶν ἵππων ἴννοι (al. ἰνοί), οἱ πλείονες δὲ τῶν ὑστέρων γίννους τούτους φασί, pro quo apud Hesych. ὕννος scriptum est. His G. Vossius in Etym. componit veteres glossas Ἶνις υἱὸς νέος, Ἴννη κόρη μικρά, Ἴννους παῖδας, latinumque *hinnuleus* et germanicum *Hindinn*, quibus omnibus animantia significantur vel statura vel aetate pusilla animantiumque pulli et pumiliones. Ter-

3) Ἔτρεφεν αἶα Oppian. Cyn. II. 176. et Nic. Th. 168. ubi duo codd. ἔτρεφε γαῖα praebent ut Quintus scripsit VIII. 466. In Lycophr. 1404. αἶα nullam rationem habet v. N. VI. adn. 1.

4) Properispomenon edidit Bekkerus in Arist. de Gener. Animm. II. 8. p. 748. b. 35. paroxytonon vero in H. Ann. VI. 24. ubi illud legitur in codd. Oxytonon est ap. Zonar. 1109.

5) Photius Νάννος κονδός, pro quo Nauckius de Aristoph. 169. adn. κολοβός scribi jubet; sed κονδός sive κοντός idem significat. His adhaerent νινίον pupa sive icuncula puellaris et νύννιον ὃ ἐπὶ παιδίοις καταβαυκαλουμένοις Hes. id est lallus sive naenia nutriculae, quae hodie γαγαρίστρια nominatur.

tium est Γλιχώ ἡ φειδωλός EM. Λισχρός φειδωλός Hes. Suid. Phot. pro γλίσχρος, quod adnititur nominibus γλία γλοιός glus glutus, hisque finitima sunt *lubricus* (ὀλιβρός) λεῖος λισσός λίσπος λίστρον, nam in glutinosis inesse solet tenacitas laevitasque [6]). Sophoclem pro λαμυρός dixisse γλαμυρός apparet e Schol. Rann. 596. γλάμων ὁ λημῶν. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπί τινων ὀρνέων τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν. Hic vix intelligi possunt λημῶντες sive τυφλώττοντες πρὸς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς τροφῆς sed potius id quod alibi dixit γλυκὺν θησαυρὸν εἰςορῶντες πρὸς χάριν βορᾶς, neque illud voluisse videtur Scholiographus sed cum γλάμων et λημᾶν ob similem prosthesin comparavit vocabula diversae potestatis λαμυρός et γλαμυρός. Denique fieri potest ut in vitiosum codicem inciderit. His subdam nomina propria: Γάζα — ἐκλήθη καὶ Ἄζα Steph. Ex Eratosthenis, ut videtur, poemate EM. 135, 51. affert versiculum Νιψόμεναι κρήνης ἔδραμον Ἀργαφίης additque τὸ ἐντελὲς Γαργαφίη· ἡ ἔλλειψις ἀπὸ ἱστορίας, quo significat nomen illud antiquitus traditum esse, ne causam mutationis ad metrum transferamus cf. Meinek. Anall. 282. Unger. Anall. Propert. 92. Γραικούς a nonnullis Ῥαίκους dictos esse veteres Lexicographi testantur. Verborum ex numero nullum subvenit praeter suspectam Zonarae glossam p. 442. γλίχων ἀντὶ τοῦ λείχων [7]) et quae Hesychius suppeditat Γλάμπτειν πίνειν hoc est λάπτειν, et Λίγξαντα ἐπιθυμήσαντα, Λιχάζω ἐπιθυμῶ, pro quo Ruhnkenius in Ep. II. 137. γλιχάζει scribi voluit, sed eadem litera deest affinibus λάω, λελίημαι, λίπτω. Quod apud eundem legitur Γδούπησεν ἐψόφησε suspicio est per negligentiam transscriptum esse ex Homeri loco ἐπὶ δ' ἐγδούπησε Il. XI. 45. de quo recte judicat Scholiastes: διὰ τὸ μέτρον· τὸν δὲ δοῦπον οὐκ ἂν

---

6) Λειῶσαι dicitur pro γανῶσαι id est incrustare velut figuli ollas solent, sive stannare v. Schneider. ad Veget. I. 18. Hinc est verbum mediae aetatis *glissire* nostrumque *glasuren* id est vitreare v. Reisk. ad Const. Porph. I. 9, 72. (p. 173.) Ἐκλιπαίνειν τὸ πέλαγος pro λειαίνειν Anth. App. LXVII.

7) Γλίχων nomen amplificativum videtur vel *leccatorem* sive liguritorem significans vel idem ac *cuppes* ab affini γλίχομαι Techn. 69.

εἴποι γδοῦπον. Id Epirotis tribuit Heraclides sed Graecorum elegantius loquentium consuetudo repudiavit ut inconcinnum dictu: *τὸ γ οὐδέποτε προηγεῖται τοῦ δ ἐν τῇ ἀρχούσῃ* Theodos. Bekkeri ad Apoll. Synt. p. 353. Illi similem peregrinitatis colorem habet quod Eustathius suggerit p. 1926, 56. *ῥινός λέγεται κατά τινα γλῶσσαν περισπωμένως γρῖνος*, cujus aeolicam originem indicat accentus retractus, sed *γρίντης ὁ βυρσεύς* Herodian. de Quant. in Cram. II, 290, 16. nihil causae est cur dialectis gentiliciis adscribatur. Haec dicta sunt de ellipsi et pleonasmo literae gamma in iisdem vocabulis. Ad alterum genus pertinet nomen *γλάμων* et verbum hinc derivatum *γλαμᾷν*, quod atticum perhibetur. Haec enim a primitivo *λήμη* differunt non solum adjectu consonae sed etiam correptione vocalis et declinatione ipsa [8]). Illa deest congeneribus vulgo receptis *λάπη, λέμφος*, lippus, quae a significatione *τοῦ λίπους* non procul absunt, sed redit devio *Γλαμός μύξα* Hes. nec denegata est latino *gramiae* hoc est *pituitae oculorum, quas alii glamas* (cod. *gramas*) *vocant* Non. et Fest. Falsa veris temperans Heraclides Eust. 1064, 5. *ἐκ τοῦ νοῶ*, inquit, *γίνεται νοΐσκω καὶ κατὰ συναίρεσιν νώσκω καὶ προσθέσει αἰολικῶς γνώσκω, ἐπεὶ καὶ τὸ νοῶ γνοῶ φασὶν οἱ Αἰολεῖς, ἔνθεν ἀγνοῶ· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ νέφος γνόφος, καὶ γλάμων πλεονασμὸν ἔχει τοῦ γ*. Primitivum fuit *νόω* v. Techn. p. 21. cui veteres Latini praeposuerunt gamma *gnosco*, a Graecis non admissum nisi accedente syllaba vel in reduplicatione *γιγνώσκω* vel in synthesi *ἀγνώς, ἄγνοια* et aliis; eaque ratione nomina, quibus propria est significatio *τοῦ γιγνώσκειν*, discernuntur ab iis, quae vim verbi *νοεῖν* exprimunt, quanquam, quia una utrisque stirps est, saepe accidit ut hoc discrimen transiliretur: *ἄνοια ἡ ἀφροσύνη, ἄγνοια δὲ καὶ μετάγνοια ταὐτόν* Moschopul. Dict. Att. Hoc quidem semel legitur apud Sophoclem eo loco quo *μετάνοια* metro non convenit, eadem-

8) Schol. Il. XXIV. 192. *γλήνη παρὰ τὸ γλαμυρόν-καὶ τὸ γλάμων*' et Arcadius p. 111. *γλήνη ὁ ῥύπος* errore viae ad *γλίνη* delapsi sunt, quc significatur *γλοιός ὁ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου ῥύπος* id est strigmentum gymnasii

que necessitate adstrictus pro ἀμφιγνοεῖν substituit ἀμφινοεῖν. Sed inter ἄνοια et ἄγνοια tantum interest quantum inter inscientia et amentia, etsi haec saepe indiscreta et creberrime a librariis confusa sunt v. Lennep. ad Phalar. Ep. LXIX. 215. Benseler. ad Isocr. Areop. 369. Nec minore intervallo disjuncta sunt ἀπόνοια et ἀπόγνοια, quod Schol. Thuc. III. 85. inter σημειώδη refert quia vulgo ἀπόγνωσις dicitur; item σύννοια et σύγγνοια, quo Sophocles pro συγγνώμη usus est. Verbi γνοεῖν nullum vestigium extat. Nam quod Musurus edidit Γνοιῆσαι γνῶναι, non ita in cod. scriptum est sed Γνοιίσαι γνοῦαι, quod aliter corrigi potest γνοίησι γνοίη ut Παραφθαίησι παραδράμοι v. Spitzner. ad Il. X. 346. Nec γνώσκω invenitur nisi reduplicatione auctum vel ordinaria ut βιβρώσκω, vel ea quae ἀναδίπλωσις γράμματος vocatur; de quo in ultima hujus dissertationis parte disseretur. Cum ἀγνώς etc. operae est conferre ἐγδούπησε, ἀλίγδουπος, μελίγδουπος, quia haec quoque ante gamma habent vocalem et quia, quae cum gamma cognata est litera kappa, apparet in affinibus κοεῖν, κοννεῖν, κτύπος. Nullius vocalis antecessione emollitum γνόφος, quod rhetores posterioris aetatis asciverunt, diversum a primitivo νέφος genus habet nec eandem significationem sed propius ad κνέφας accedit mutatis antistoechis kappa et gamma. Similiter cetera, quae gamma in principio habent, ab iis, quae non habent, aut figura differunt aut aliquo significationis flexu: Ἄγλιθες ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ τοῦ σκορόδου σύγκειται· τὸ δ' αὐτὸ καὶ γέλγιθες Anecd. Bekk. 327. Γρυπὸς ὁ ἐπικεκαμμένην ἔχων τὴν ῥῖνα· ῥυβὸν γὰρ τὸ ἐπικαμπὲς παρ' Αἰολεῦσι τροπῇ καὶ πλεονασμῷ. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐλέγχοις Orion. 41, 8. EM. 242, 2. quibus adjuncta sunt ῥαιβός et ῥοικός, tam simili inter se potestate ut nesciatur utrum Archilochus in Fr. IX. (XXXIII. Liebel.) ῥοικός scripserit an ῥαιβός. Ἐξέλειψεν ἐξέγλυψεν Hes. utrumque de avibus ova excludentibus sed *glubere* significatione magis cum λέπειν quam cum γλύφειν [9]) congruit.

---

9) *Gluma* est graecum λόπος et indidem *liber* (cortex) consona fluctuante ut γάλα lac, γραῖος ravus, ὑβός gibbus.

Λαύκη (hoc accentu) *φοβερά* Hes. incertum utrum vitiose scriptum an propter proprietatem significationis huc demutatum sit ut *λεύσσω γλαύσσω, λευκός γλαυκός, λάμπω γλῆνος γλήνη* a communi fonte *λάω*. Hyrtii herois Mysii patrem quum edere vellet Homerus, id consequutus est unius literae impensa; appellavit *Γύρτιον* Il. XIV. 512. Utrum *δεῦκος* ex *γλεῦκος* ortum sit aphaeresi primae consonae et antithesi secundae an assumto gamma delta in lambda abierit, disputare nolo v. Parall. 133. Nec mihi sat explorata est cognatio nominum *ὀργή* et *γοργός* EM. Epim. I. 103, 17. *γρῖφος* rete et *ῥίψ* teges, quibus Schneiderus unam notionem *contexti* tribuit. *Γέντο* pro *εἵλετο* et *γέντα* pro *ἔντερα* quamvis epicis approbata, tamen literae aeolicae vestigia ostendunt.

III. Inter vocabula, quibus Grammatici delta detractum esse volunt, unum eminet et difficultate interpretandi et temeritate interpretantium, homericum illud *ἱερὸς ἰχθύς*, de quo Herodianum in Pathologia disseruisse discimus e Gud. 288, 38. *ἱερὸν ἰχθύν παρὰ τὸ διαίνω διερὸς κατ' ἀποβολήν· οἱ δὲ παρὰ τὸ δίω· οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν·* et hoc nititur Hesychii notatio *Ἱερόν ἔνυγρον*. Aliud non minus controversum hujus abjectionis exemplum admixtis dissimilibus affert Schol. Lips. ad Il. II. 413. EM. 35, 41. Epim. I, 183. *παρὰ τὸ δῆλος ἥλιος ὡς παρὰ τὸ διωκή ἰωκή καὶ δαίω τὸ μερίζω δαῖσα καὶ αἶσα καὶ δαίμων αἵμων ὁ ἔμπειρος*. De primo leviter errat; et *διωκή* non dicitur sed *διώκω* modo ideoque sic ut *αἶσα* ad alium locum pertinet; *δαίμων* pro *δαήμων* semel invenitur apud Archilochum, nam de Hesiodo minus persuadet Goettlingius ad Opp. 314.[10]) Eundem vero intellectum habere *αἵμων* ex uno sumserunt Homeri loco Il. V. 49. ubi aspiratum est *Σκαμάνδριον αἵμονα θήρης*. Id autem praecise negat Hermannus ad Hec. 89. *αἵμων* enim potius cupidum vel avidum significare a nomine *αἷμα* derivatum, id autem ab ea radice ductum videri unde verbum *ἀΐσσω* proprieque declarare id quod saliat. Hoc quidem in con-

---

10) *Δαιμονέστατοι* in Gud. 131, 42. rectius *δαημονέστατοι* EM. Suid.

jectura positum, sed Grammaticorum interpretatio mihi quoque parum apta videtur; canes venaticos quidem poeta εἰδότας θήρης vocare solet, non duces militares [11]). Unius Hesychii auctoritate nititur Ὄρκη ὄψις id est ὀρκή fortasse per errorem scriptum pro δορκή; nam in nomine dorcadum, quod ab eodem verbo δέρκομαι propagatum est, ζόρκες, ἴορκοι, ἴυρκες, dentalis vocali iota cognata non prorsus evanescit. Αἰνός παρὰ τὸ δεινός τροπῇ τοῦ α εἰς ε καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ Theognost. Can. 65. EM. 35, 58. quam tropen illustrant exemplis verborum doricorum κταίνω, φθαίρω Eust. 1648, 8. De hoc alii aliter ariolantur. Δέψω ἀπὸ τοῦ ἕψω EM. 15, 35. quibus diversas origines assignavi Techn. 284. Iis qui particulam ἤ ex δή ortam conferent ὡς εἰ καὶ τοῦ μία ἀφαιρεθέντος τοῦ μ ἐν τῷ ἴα ἢ τοῦ γαῖα ἐν τῷ αἶα, obloquitur Apollonius: πρῶτον τί (οὐ) μᾶλλον ὁ ἤ πεπλεόνακε τῷ δ; ἀλλ' ἴσως τις φήσειε ταῦτα καὶ πλεονάζειν καὶ λείπειν τὰ σύμφωνα, ὅπου γέ φαμεν τὰς ἰωκάς διωκάς εἶναι καὶ τὴν ἄχερδον ἄχερον, καὶ παρὰ τὸ ὕω ὕδωρ de Conj. 525. Hic igitur ἰωκή (nam cetera nihil ad rem) a διώκω derivatum statuit, idque approbatione non indignum videtur; nam si quis contra dicat primitivum esse ἰά, ἰωή, et hinc ductum δίομαι proprie de iis dici qui fugientibus instant et cum clamore persequantur, itidem ut βοή (βοηθόος, πεζοβόας) et ἐνοπή dici solet de tumultu bellantium Schol. A. ad Il. XVII. 714. id minus convenit ad προΐωξις et παλίωξις. Itaque sequimur opinionem antiquitus vulgatam: ἰωχμός κατ' ἔλλειψιν τοῦ δ καὶ ἰωκή Eust. 701, 16. διωκή ἰωκή, Διωξίππη Ἰωξίππη (omiss. in Thes.) EM. 426, 47. Sequitur ut de prosthesi dicamus. Quod apud Hesychium legitur Δίψαι βλάψαι, interpretes imperitiae Lexicographi imputant duo vocabula δ' ἴψαι conjuncte legentis ut antea Δαμάρη ὀχετός, Δελεδώνη ὀσμύλος, Δαιάζω ἀναβοῶ, sed videtur ab ista Grammaticorum haeresi profluxisse, cui se adjungit Schol. Paris.

---

11) Si illud apud aliquem inferiorum poetarum legeretur, facilis foret correctio ἴδμονα θήρης.

ad Apoll. IV. 14. *τὸ δοάσσασθαι ἔοικεν ἀπὸ τοῦ δοίασθαι γίνεσθαι κατὰ πρόςθεσιν τοῦ δ καὶ μεταποίησιν τοῦ ι εἰς α ὡς τὸ δνοφερός (δνόφος) ἀπὸ τοῦ νέφους· καὶ Σοφοκλῆς δίψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον καὶ Ὅμηρος πολυδίψιον Ἄργος τὸ πολυβλαβές*, quod commentum placuit EM. sed ignotum fuit Straboni, qui aut *πολυπόθητον*, ut Aristarchus accepit, hoc nomine significari ait aut scribendum esse *Χωρὶς τοῦ δ πολυίψιον ἤγουν πολύφθορον* VIII. 370. Sophocles fortasse syntheto quo Homerus utitur substituit simplex, id autem scholiasta ille interpretatione infuscavit Aristarchea.[12]) *Δείκελα εἰκόνες ἢ κατ' εἶδος ὅμοια* et *Δείκηλα εἰκάσματα*, a *δείκω* potius quam ab *εἴκω* repetendum videtur; *Δεικές λαμπρὸν ὅμοιον· γράφεται καὶ δευκές* EM. et *Ἐνδευκές ἐμφερές* Hes. cohaerent cum *πολυδευκής*, quod nonnulli Homero obtulerunt ad significandum *πολλοῖς ἐοικώς* cf. Technol. p. 60. Nominis *εἷς* fuisse formam reconditiorem *δείς* Grammatici, quos Mehlhornius in Gramm. §. 110. p. 113. adnot. in testimonium vocat, non testantur sed Gud. 439, 19. *ἐκ τῆς οὐ ἀρνήσεως καὶ τοῦ εἷς γίνεται οὐδείς πλεονασμῷ τοῦ δ.* Ceteri hoc modo dicunt *εἷς* numerale esse, *δείς* vero pronomen idem significans quod *τίς* indefinitum ac proinde *οὐ δείς* nihil differre ab *οὔ τις* vel *οὐδαμός* id est *οὐδ' ἀμός*, quod si ita se haberet, pleonasmo laboraret *οὐδείς τις* v. Hermann. ad Alcest. 79. Verum illud *δείς*, ut Eustathius docet 710, 30. omnino inusitatum fuit; neutro *δέν* Democritus usus est ad significandum id quod contrarium esset *τῷ οὐδέν* hoc est *τὸ ὄν* oppositum *τῷ μὴ ὄντι* sive *τῷ κενῷ* v. Mullach. Democr. 421. ac videtur hoc nomen nunquam aliter usurpatum esse quam in disjunctione ut Alcaeus dixit *οὐδὲν ἐκ δενὸς γένοιτο* id est *οὐδὲν ἀπ' ἄλλου ὁτουοῦν* cf. Parall. 79. Ahrens. Dial. Aeol. 128. Certissimum vero argumentum praebet femininum *οὐδεμία*, quo plane probatur *οὐδείς* ex *οὐδὲ εἷς* coaluisse accentu propter typum mutato. — *Δείλη* ex *εἵλη* ortum esse ut *αἵμων* e *δαίμων* Buttmannus contendit in Lexil. II. 191.

12) Multo improbius errasset si ut Doederlein suspicatur in Gloss. 104. scripturam vitiosam *δίψιον* arripuisset pro vera *δ' ἴψιον*, cujus adjectivi ne analogia quidem dici potest.

eoque nomine non illud tempus declarari quo calor se frangat (sic enim veteres Homeri interpretes statuunt) sed id quo aestus increscat. De tempore assentior antiquis; de etymo non liquet. Adjectivum εὐδείελος qui compositum putarunt ἀπὸ τοῦ εὖ καὶ τοῦ ἕλη ἡ θερμασία Sch. Od. II. 117. haud dubie sic senserunt delta in commissura interpositum esse quomodo nonnulli ἐνδίεσαν pro ἐνίεσαν acceperunt Sch. Il. XVIII. 162. sed est potius cum δῆλος copulatum v. Nitzsch. ad Od. IX. 21. Si Δολβαί θύματα Hes. non post δολοφρονέουσα sed suo loco positum esset, hanc doricam esse dicerem vel aeolicam appellationem nominis sacrificalis οὐλαί, unde ὀλβάχνιον τὸ κανοῦν ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰς οὐλάς EM. 257, 53, quod alibi ὀλβάχιον et ὀλβακήιον scribitur, hoc est οὐλοχοεῖον, nam haec nativa est nominis forma ut χρυσοχοεῖον. Neque diversae dialecti est Ἀδανῶς ἐγρηγόρως Hes. quippe compositum cum aeolico δαύειν, cujus vulgatior forma est ἰαύειν, thematica, ut Herodianus dicit, αὔειν. Forsitan eodem pertineat Δίλαξ ἡ ἀρία Λάκωνες et Ἴλαξ ἡ πρῖνος ὡς Ῥωμαῖοι καὶ Μακεδόνες, quod quia post εἰλεθμός legitur, Musurus in latinum nomen ἴλεξ mutavit, ilex autem et πρῖνος et ἀρία significant species quercus. Adhuc non attigi διαίνειν humefacere et ἰαίνειν tepefacere et liquefacere, de quibus duplex est dubitatio. Nam si ἰαίνειν cum ἰᾶσθαι, quod ad ἰός τὸ φάρμακον refertur, cognationem habet quamvis diversa vocalis mensura, sola terminatione convenit cum διαίνειν, cujus consona prima haeret in synonymis δεύω, δεῖσα, διερός, Ἐνδιές ἔνυδρον Hes. Si vero iisdem stirpibus nituntur, haud facilis est dijudicatio utrum utri praecesserit cf. Technol. 124 sq. Ἔρις si cum ἐρεθίζω et aliis agitandi verbis componimus et synonymon δῆρις cum δαΐς (μάχη καύστειρα) longe dispares ortus habere videntur. Hactenus loquutus sum de delta quod iisdem vocabulis aut deesse aut superesse creditum est; nunc ad illa veniam quae in derivatione consonam aut accipiunt aut amittunt ut διώκω ἰωκή, de quo dictum est, δαίω αἶσα, si quidem stamus veterum judicio, quod confirmatur quodammodo comparatione synonymi μείρομαι partior, μοῖρα Parca sive Morta; et omnium certissi-

mum *Ἀνεδάρδανε ἀνεμόλυνε· δαρδαίνει γὰρ μολύνει* et suo loco *Δαρδαίνει μολύνει* Hes. quod si solum legeretur, fortasse aliquis pro *ἀρδαίνει* subrepsisse diceret; nunc dubitari non potest quin ab *Ἄρδα μολυσμός* derivatum sit, cui in latino sermone aliae consonae accessisse videntur *merda, sucerda, muscerda*. *Γνόφος* et *δνόφος* cum *νέφος* cognata esse Heraclidae assentimur Eust. 1722, 48. hujusque significationem refert *ἰοδνεφές*, nam flocci lanae quandam habent cum nebulis similitudinem quas Latini *vellera* dicunt; sed si forma spectatur, cum *δνόφος* congruit et magis etiam *Ἁλιδνοφές ἁλουργές* Hes. Nec fide alienum *Δρόσος* (*ros*) *παρὰ τὸ ῥέω* EM. sed Grimmius *Gesch. d. deutsch. Spr.* II. 1026. deflectit ad verbum gothicum *driusan* id est cadere. *Δελφύς* si cum latino *volva* componitur, protinus in cogitationem venit utrumque ab *εἰλεῖν* involvere denominatum esse ac proprie significare *τὸ ἔλυτρον τῶν βρεφῶν*.

IV. *Ζειαί αἱ ὀλύραι — πλεονασμῷ τοῦ ζ· εἰαί γὰρ αἱ τροφαί, οἷον λύκων ἤια πέλονται* EM. 410, 12. qui pro hoc Homeri loco Il. XIII. 103. aptius attulisset alterum Odysseae ubi *ἤα καρφαλέα* memorantur, hoc est *ἄχυρα*, quae etiam *εἰαί* et *εἶοι* vocari Hesychius tradit, neque improbabile est non modo paleas sed etiam legumina ipsa, zeas aliaque farra sic vocata esse. *Ζάγκλον οἱ Σικελοὶ τὸ δρέπανον καλοῦσι* Steph. cujus manifesta est ab *ἀγκλός σκολιός* Hes. et *ἀγκύλος* derivatio. De verbo *Ζάει πνεῖ*, *Ζαίντες πνέοντες* quaestio est simplexne sit pro *Ἄειν πνέειν* an compositum ut *ζαβάλλειν* v. Proll. 141. sed illud praeferendum videtur vel ob hanc causam quod praepositio *ζά* non reperitur cum vocali verbi confluens nisi forte in sermone plebejo ut palus vocatur *ζύγρα κατὰ ἰδιωτικὴν παραφθοράν, ὅπερ οὐδὲν ἀλλ᾽ ἢ διύγρα τίς ἐστι* Eust. 295, 27. sed nominis divini interpretatio *Ζαγρεύς ὁ μεγάλως ἀγρεύων* Gud. 227, 20. et quod Cyrillus Tittmanni CV. proponit *ζάγκυλον τὸ λίαν ἀγκύλον*, ab etymologis manavit omnia experientibus. Neque ferendi sunt qui, ut *ζάκοτος* dicitur *ὁ μεγαλόκοτος*, sic *ζάω* vivo interpretantur *πάνυ πνέω* Epim. I. 181. Quod Eustathius dicit 936, 3. *μέρδειν* et *ζμέρδειν* significare *τὸ ἄγαν βλέπειν*, harioli nescio cujus

inventiuncula est nomen σμερδνός enodare conantis. Ζαλαίνω τὸ μωραίνω sicut Δαλίς μωρός Hes. congruit cum ἠλός, ἠλεός, ἀλεόφρων, ἠλίθιος, ἠλέματος, quod simplex est ut αὐτόματος. Haec nonnulli ad ἄλη referunt.

V. Θάμα ἐκ τοῦ ἅμα πλεονασμῷ τοῦ θ· τὸ γὰρ πυκνῶς γινόμενον ὑφ' ἕνα καιρὸν γίνεται Epim. I. 451, 1. EM. 442, 17. sed hic diversa signa sequens p. 75, 9. ἅμα παρὰ τὸ θαμά. Illa Tryphonis sententia fuit Apoll. de Adv. 563. haec Characis Epim. I. 199. et Apollonii ipsius, qui frequentia derivatorum nititur theta tuentium θαμέες, θαμειαί, θαμινά, θαμίζω, hisque addendum videtur Θάμυρις πανήγυρις Hes. et θάμνος (densetum) παρὰ τὸ θαμά ὅ ἐστι πυκνῶς Eust. 1554, 62. sed si rem a stirpe repetimus, ἅμα *una* (ὁμοῦ) primitivi similius est quam θαμά *frequenter*. Fuit etiam nomen proprium ancipitis scripturae, de quo Eust. 298, 2. ἐν τῇ παροιμίᾳ Θάμυρις μαίνεται τινὲς Ἄμυριν ἔγραψαν δίχα τοῦ θ. De hoc nihil constitui potest. Conjuncte cum ἅμα Trypho de Pass. p. 34. et Josephus in Synops. p. 566. ad prosthesin referunt οὖρος θοῦρος, sed haec disparia principia habent ὀρνύναι et θορεῖν. — Θειλόπεδον κατὰ πλεονασμὸν πεδίον τὸ ἔχον ἕλην (al. εἵλην) Sch. Od. VII. 123. Choerob. Can. II. 219. aptum est Homeri verbis l. c. θειλόπεδον τέρσεται ἠελίῳ, quibus significatur area aprica et εἰληθερής, uno verbo εἰλόπεδον, quod ipsum Doederleinius (*Reden und Aufsaetze* T. II. 295.) Homero reddendum putat, ceterum non legitur nisi apud scriptores Byzantiae aetatis Scholiastas et Glossographos [13]). Illud indocti quidam pro trisyntheto habuerunt: τὸ θειλόπεδον σύγκειται κατά τινας παρὰ τὸ ἄρθρον οὐδέτερον καὶ τὴν εἵλην καὶ τὸ πέδον, οἷς καὶ ἀρέσκει θειλόπεδον ἀεὶ ἄνευ ἄρθρου προφέρειν ὡς ἐγκειμένου τοῦ ἄρθρου· οὐδὲ ἡ θάτερος εἴποι τις ἵνα μὴ βαρβαρικῶς ἀδολεσχοίη Eust. 1573, 32. Articulus cum genitivo et aliis casibus prono-

13) Hesychius Ἐλάπεδον τέμενος — Ἐράπεδα ἃ ἡμεῖς ἐλάπεδα, illo nomine fortasse εἰλόπεδον significavit ut Homerus τέμενος οἰνοπέδοιο dixit; ἐράπεδον vero si cum ἔρα compositum est, quod idem pro γῆ dictum invenit, nihil differt a γήπεδον solifundium.

minis ἕτερος concretus θατέρου, θατέρῳ etc. nonnullos eo abduxit ut in prima positione ὁ θάτερος dicerent, quod et Grammatici cum summa hujus barbariae detestatione declarant et crebri librariorum lapsus τῇ θατέρᾳ Heliod. III. 4, 113. etc. — Ὁλός ὁ τῆς σηπίας, ὃν καὶ θολόν καλοῦσι, ψιλοῦται καὶ ὀξύνεται· τὸ γὰρ περιεκτικὸν τῶν θρεμμάτων δασύνεται καὶ βαρύνεται Schol. ad Dosiad. Ar. v. 1. ἀναθολοῦσθαι παρὰ τὸν θόλον (sic) τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θ ὅλον λέγουσι Phryn. App. 12. Ab horum societate non sejuncta videntur ἀλαρῦναι v. Proll. 262. et μολῦναι, unde conjecturam ducimus theta huic familiae non natura ingeneratum esse. Quartum affert Orion. 124, 25. θαλερόν (scr. θαλυκρόν) ἀλυκρόν ἀποβολῇ τοῦ θ et EM. 71, 29. ἀλυκρόν ἀντὶ τοῦ θαλυκρόν, οἷον ἃ πάντῃ πάντα θαλυκρὸς ἐγώ· εἶτα γέντο δ' ἀλυκρά, utrumque pro metri necessitate ab eodem poeta, Callimacho si forte, posita similiter variantibus cognatis ἀλέα et θάλπω v. Proll. 345. De spiritu non convenit; in Suidae Lex. ἀλυκρός legitur ut ἀλέα, ἀλεαίνω, ἀλεεινός, quae Grammatici quidem ab Atticis aspirari dicunt sed Aristophanis, Platonis et Xenophontis libri aliter scripta praebent. Quod ad Il. XIX. 393. ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν adnotatum legimus θέσαν ἀντὶ τοῦ ἕσαν κατὰ παράληψιν τοῦ θ, si sic ut suspicor scriptum fuit ἕσαν ἀντὶ τοῦ θέσαν κατὰ παράλειψιν τοῦ θ, inane est ellipsis commentum. Sed quemadmodum ῥαίειν et θραύειν actiones consimiles significant, sic etiam verba εἶναι et θεῖναι et vocis et significationis affinitate conjuncta esse cognoscitur ex derivatis συνώμεθα ταὐτὸν τῷ συνθώμεθα Schol. Il. XIII. 381. συνημοσύνη σημαίνει τὰς συνθήκας παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα Schol. Il. XXII. 261. (omissum a Bekkero). Copiam exemplorum auxerunt eruditi recentiores. Velut Pindarica ἄλπνιστος et ἔπαλπνος Heynius ad ἔλπω, Passovius ad θάλπω refert; θάλλω Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. 234. ab ἅλλομαι et indidem ἅλς et θάλασσα repetit; θεμερός Karstenus ad Emped. p. 206. idem esse statuit quod ἥμερος, sed Hesychius σεμνόν interpretatur, quare Wyttenbachius l. c. verbo σέβω subjicit; mihi ad θεῖναι εὔθετος εὐθήμων accedere vide-

batur in Proll. 261. Ἴβη et θίβη prius attuli C. III. §. 3. Ὑή Σεμέλη Hes. incertum habemus graecumne sit nomen significans thyiadem, nam eadem Θυώνη vocata est et Bacchae θυῖαι [14]), an quia Bacchus a Thracibus Phrygibusque invocatus est Ὕης, hinc matri ejus nomen affinxerint Ὕη sive Ὑή. Sed θυᾷν subare et surire ab ὗς sive σῦς derivatum esse pro non dubio habetur. Ἰακχά στεφάνωμα ἐν Σικυῶνι et Θιακχά ἄνθη ἐν Σικυῶνι Hes. patet idem esse vocabulum; nec dissimile videtur βάκχος ὁ κλάδος v. Aglaoph. T. I. 308. Θολκάζει χαλιναγωγεῖ, quod Bentlejus confodit, ab eodem errore profectum est unde δαιάζει.

VI. *Καυλός τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος κατὰ πλεονασμόν· αὐλῷ γὰρ ἔοικε* EM. 493, 1. Etenim utroque nomine corpora tubulata significantur et hinc *αὐλὼν τόπος ἐπιμήκης καὶ στενὸς ἀγκάλαις οἷον περιεχόμενος* Anecd. Bekk. 463. *ἔναυλος χείμαῤῥος διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων παρὰ τὸν αὐλόν, ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ αὖλαξ* Eust. 1236, 50.[15]) *Καυλωνία πρότερον Αὐλωνία λεγομένη διὰ τὸν προκείμενον αὐλῶνα* Strab. VI. 261. et Scymnus v. 320. In hoc igitur nulla praeter prosthesin facta est mutatio; sed *αὐλός* et *καυλός* diversum intellectum habent, idemque discrimen inter ea quae Epim. I. 251. et 254. cum illis confert *τύπος καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ κτύπος, νέφος* et *κνέφας*. Item si *κῆλα*, ut in EM. traditur, ab ἵημι ἥσω derivatum est proprieque missilia significat, res ab affectione abit ad denominationem; item si *κέλευθος παρὰ τὸ ἐλεύθω* Sch. A. ad Il. I. 312. Gud. 314, 5.[16]) alii vero ad *κέλλειν* referunt

14) Thyiades etiam Ὑάδας vocatas esse Hesychius docet Ἔναστρος Μαινάς Ἀχαιός ἀντὶ τοῦ Ὑάς· τὰς γὰρ Βάκχας Ὑάδας ἔλεγον. Achaeus igitur audaci metalepsi nomen Maenas, quia idem dicitur Θυιάς et Ὑάς, transtulit ad Hyades caelestes, quae a longe alio verbo denominatae sunt.— Ἑλισμός ἥσυχος fortasse θέλημος fuit, cujus eadem interpretatio.

15) Servius ad Aen. IX. 60. *caulae est graecum nomen c detracto; Graeci enim αὐλός vocant animalium receptacula.* Neque aliter sentit Coraes ad Heliod. 23. *αὐλή λατινιστὶ caula ἢ ἔπαυλις.* Sed rectius Festus *Caulae a cavo dictae.*

16) Heraclides, si ut Eustathius dicit 734, 36. cum *Καυλωνία* et *κέλευθος* comparavit *κανθηλία* tanquam idem significans atque *ἀνθήλια*,

v. C. V. §. 2. Sed Hesychii notatio *Τυπεῖ ψοφεῖ κτυπεῖ κροτεῖ* et quod Nonnus dixit XX. 351. *αἰθερίου πατάγοιο τύπος βρονταῖος* ostentui est kappa in iisdem vocabulis sine ullo significationis dissidio adesse et deesse. Nec minus Libyum epitheton apud Aeschylum *ἡλιόκτυπον γένος* hoc est *ἡλιόβλητον*. Alia subjicit Helladius Phot. 866. *καὶ τὸ καίνυτο περισσὸν ἔχει τὸ κ καὶ τὸ καῦρος· ναῦρος γάρ ἐστιν οἷον ὁ κατὰ νοῦν ἐλαφρός*. De primo, quod nostri Grammatici alio trahunt, consentit EM. 126, 40. *ἀποκαίνυμαι τὸ νικῶ παρὰ τὸ αἴνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἆθλον τοὺς νικῶντας πλεονάσαντος τοῦ κ*, idque confirmatur consimili usu verbi *αἱρεῖν* (id est *ἄρνυσθαι* sive *αἴνυσθαι*), de quo Scholion Aristid. a Wyttenbachio ad Plutarch. de S. N. V. p. 8. evulgatum, a Dindorfio p. 472. praetermissum: *Εὔπολις περὶ τοῦ Περικλέους φησὶν Ἐκ δέκα ποδῶν ᾕρει λέγων τοὺς ῥήτορας* (Meinek. II. 458.) *αἱρῶν ἀντὶ τοῦ νικῶν* etc. et comparatione poetae ad Buttm. Gramm. 210. excitati *πάντας κλεπτοσύναις ἐξαίνυτο* id est *ἐνίκα*. In Photii loco Bekkerus *αὖρος* e cod. Par. scripsit pro *ναῦρος*, cui aptior quidem est interpretatio ista *ὁ κατὰ νοῦν ἐλαφρός* (quasi *νόαυρος*) sed repugnant quae antecedunt, nisi Helladius in opere integro non solum de pleonasmo literae kappa sed etiam de hujus consonae pro aliis suppositione loquutus est; *ναῦρος* praeter ancipitem Hesychii glossam *Ναῦρα ἢ ναυρὸν ὄγκος*, non legitur sed a grammatico, qui *νοεῖν* et *κοεῖν* idem esse meminisset, fingi potuit ad explicandum *καῦρος*, quod glossographi consensu interpretantur *κακός*. Neque alterum testatur quisquam praeter Hesychium *Αὖροι λαγοί ἴσαυροι*, quod vereor ut Coraes ad Heliod. 345. recte in *σαῦροι* mutaverit; nam ille hoc dicere videtur lepores per denominationem *αὔρους* vocari quasi *ἰσαύρους* vel *ἰσανέμους* ut Nicander *ἠνεμόεντα λαγωόν* dixit Ther. 454. Idem *Αὐριβάτας· ὁ Αἰσχύλος τὸ αὔριον* (vel *αὖρι*) *ἐπὶ τοῦ ταχέως* et *Πόδαυρος ἐῤῥωμένος τοὺς πόδας* fortasse ab eadem stirpe. — Herodianus in

---

aut indigne alucinatus aut ignotos nobis auctores sequutus est; nam apud eos, qui hodie leguntur, summa est horum vocabulorum differentia.

EM. e Pamphili glossario affert *Κμέλεθρα οἱ δόκοι* hoc est trabes tecti, quae ab aliis *μέλαθρα* vocantur. Quod Diodorus scribit IV. 56. ab Argonautis portum quendam ad Formias Italiae appellatum esse *Αἰήτην τὸν νῦν Καιήτην προςαγορευόμενον*, id ne Straboni quidem persuaderi potuit quamvis ad hujusmodi mangonia geographiae fabulosae sat proclivi. *Παρὰ τὸ ἁρπάζω ἁρπάλιμος καὶ καρπάλιμος πλεονασμῷ τοῦ κ καὶ τῆς αλ* EM. 492, 27. Anecd. Par. T. II. 26. quae originatio confirmatur convenientia adverbii latini *raptim* id est *ἁρπαλέως* verbique *carpo*, sed quia *ἁρπάλιμος* non reperitur, prosthesis proprie dici nequit. *Καπάνη* Thessalos usurpasse pro *ἀπήνη* Athenaeus Comici testimonio approbat. Hic autem inseram veterum quorundam de consona syllabae quae dicitur reduplicativae sententiam, etsi non ad kappa solum pertinet: *κέκτημαι λέγει ὁ Ἡρωδιανὸς*[17]) *ὅτι κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ αἰολικῶς· τὸ γὰρ κοινὸν ἔκτημαι ἐστὶ, καὶ τὸ πέπταμαι ἀπὸ τοῦ ἔπταμαι· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ κτ οὐκ ἀναδιπλασιάζονται, οὐδὲ τὰ ἀπὸ τοῦ πτ* EM. 501, 26. *ἀπὸ τοῦ πτῶ ἔπτωκα καὶ πλεονασμῷ πέπτωκα* 662, 37. Sed *πέπτωκα* et *πέπταμαι* differunt a *κέκτημαι* eo quod consonam nunquam amittunt, huic autem kappa non per pleonasmum appositum sed ex verbo ipso iteratum esse in scholis Grammaticorum posteriorum pro certo obtinuit: *τὸ ἐκτῆσθαι ἀττικόν ἐστι καὶ ἰωνικὸν ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως ὡς τὸ τυρὸς ἐξεγλυμμένος καὶ ἄλλα* Eust. 759, 42. *ἐβλαστηκότες ἀποβολῇ τοῦ β* EM. 508, 30. quorum utrumque reprehendit Choeroboscus Can. 549, 35. *τὸ ἐγλυμμένοι καὶ ἐβλαστηκότες παρ' Εὐπόλιδι παράλογά ἐστι* v. Meinek. Com. Fr. P. I. 561 sq. Sed idem aoristo secundo, quia vulgo non duplicatur, kappa praepositivum addi dicunt: *ἐκάδοντο καὶ προςελεύσει τοῦ κ κεκάδοντο* Epim. I. 244. alibi vero rectius *κάμω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ κεκάμω ὡς λελάχω* I. 243. de quo posterius dicetur. Hac autem

17) *ἐν τῷ περὶ παθῶν* addit Gud. 313, 28. Aeolico *πεπτερύγωμαι*, quod ille cum *πέπταμαι* confert, simile est *Ἀναπεπτοημένοι* pro *ἀνεπτ.* Hesych.

occasione data a pleonasmo transgrediar ad ellipsin. Huic parti primum Eustathius 244, 43. assignat *αὔχημα* tanquam imminutum; quippe idem valet *καύχημα* Hesych. ut verborum quoque declinatio quidem diversa est *τὸ καυχῶ δευτέρας ἐστὶ συζυγίας, τὸ δὲ αὐχῶ πρώτης* EM. 527, 1. sed significatio indiscreta: *καυχᾶσθαι ἀντὶ τοῦ αὐχεῖν Πίνδαρος* Antiatt. Bekk. 102. quare hoc quoque defectivis adnumeratur: *τὸ καυχῶ δευτέρας οὖσα συζυγίας ἐν τῇ ἀποβολῇ τοῦ κ ἐγένετο αὐχῶ αὐχεῖς* Anecd. Bekk. 1152. quorum alteri *αὐχηματίας* subnatum est, alteri *καυχηματίας*, sed adjectiva *αὐχήεις* et *αὐχαλέος* kappa non assumunt. Utrique vero antecedunt nomina *αὐχή* et *καύχη* et hoc potius quam illud pro interpolato haberi oportet, si translata sunt ab illo gestu corporis, quem Graeci proprie signarunt verbo *ὑψαυχενεῖν*, id quod Methodius indicat quamvis ratione perversa in EM. 174, 24. *αὐχήν παρὰ τὸ αὐχεῖν καὶ γαυριᾷν· γαυριῶντες γὰρ καὶ ἐπαιρόμενοι ἀνατείνομεν αὐτόν· οὕτω δὲ τραχηλιᾷν τινὰς λέγομεν.* Dubito vero num *εὐχή* huc applicari possit, quod intendit Schol. Pind. Ol. VII. 36. *τὸ καυχᾶσθαι ἀπὸ τοῦ εὔχεσθαι*, etsi hoc apud Homerum, qui verbis perispomenis in totum abstinet, saepius hunc intellectum habet et ab Hesychio quoque sic explicatur *Εὔχεσθαι καυχᾶσθαι αὐχεῖν* et ab Eustathio 710, 8. *εὐχωλαί αἱ καυχήσεις*. Sed pergam. *Ἀπὸ τοῦ κυλίω, ὅπερ Ἀττικοὶ καλίω εἶτα καλινδῶ· ἐκ τούτου κατὰ ἀποβολὴν τοῦ κ ἀλινδῶ* Phryn. App. 5. Verum tamen eadem litera deest synonymo *εἰλινδῶ*, hoc autem ab *εἴλω* originem habere constat v. Technol. 205. quapropter res ad prosthesin magis inclinat quam ad aphaeresin. *Δοάσσατο ἀντὶ τοῦ δοκάσσατο ἀποβολῇ τοῦ κ ὡς ῥαδαλὸν δονακῆα ἀντὶ τοῦ κράδαλος*[18]) *εὐκράδαντος* Sch. Il. XIII. 485. Illa Zenodoti scriptura fuit, cui nunc *ῥοδανόν* substitutum est; alterum *κραδανόν*, quod Buttmannus Aristophani tribuebat, omnino non legitur. — EM. in Supplem. Koenii ad Greg. 446. *ὄτταβος οἱ Ἴωνες λέγουσι καὶ οὐ κότταβος ὡς αἶα καὶ οὐ γαῖα.* Verum hujus quoque vocis exemplum non extat sed

18) Eustathius rectius *κραδαλός* v. Prolegg. 104.

ὄποβος significatione aliquantum simili v. Proll. 286. Gentilicium Κοροπαῖος a nonnullis Ὀροπαῖος dici κατ' ἔλλειψιν τοῦ κ Stephanus testatur. Duplici mutatione affectum dicitur ὑβός ἀπὸ τοῦ κυφός ἀποβολῇ τοῦ κ καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β Schol. Theocr. V. 43. EM. 774, 8. quorum illud antiquius est et frequentius, nec tamen primitivum esse contenderim vel hujus adjectivi vel ceterorum quibus corpora incurvata et recurva significantur: ὑβοὺς καὶ κυφοὺς Ἱπποκράτης ὀνομάζει οὓς πάντες οἱ νῦν ἄνθρωποι προςαγορεύουσι κυρτούς· τῷ μὲν οὖν κυρτῷ τὸ κοῖλον ἀντικειμένως λέγεται, τῷ ὑβῷ δὲ καὶ κυφῷ τὸ λορδόν Galen. Comm. in Aphor. 46. p. 74. T. XVIII. P. I. Sed λορδός quoque interdum non repandum sed incurvum significat. Alia quaedam Glossographi omissa designatione auctoris retulerunt: Ἴχλα ἡ κίχλα Suid. nisi illo nomine potius significatur species turdi, quae etiam ἰλλάς et τυλάς vocatur; Κόγχναι αἱ ὄγχναι Hes. idemque Ἰνύρετο ἐμύρετο id est μινύρετο vel κινύρετο, quod ipsum Vossius hoc loco restituendum putat, nec suspicionem effugerunt Ἠληθμός κηληθμός, Ἦλον κατακεκαυμένον λαγνόν, cui Reiskius κῆλον (κηλόν) substituit alterum interpretamentum ad κήλων referens[19]). Cum Κηλός ξηρός congruunt Καυαλέον ἢ καυαλές τὸ κατακεκαυμένον καπυρόν ξηρόν et καγκαλέον sive κάγκανον, quae eodem modo interpretatur, neque aliud valet αὐαλέος, quod ad ἀλέα *calor* inclinat; ipsaque verba his praecurrentia καίω sive δαίω et αὔω, etsi nunquam inter se commutari possunt, tamen hactenus cohaerent quod altero antecedens significatur, altero consequens. Nec refert utrum ἀλέα calor a καίω derivatum sit an ut EM. 58, 39. ἀπὸ τοῦ δαίω, unde Δαεινόν καύσιμον et Δαηρόν ξηρόν καυματηρόν. Camarinae nomen probabiliter ab ἀμάραις sive canalibus repetitur, quae saepe formicatae sunt ut καμάραι v. Proll. 223. et 255. Κίλιξ βοῦς τὸ ἓν κέρας ἀπεστραμμένον ἔχων Hes. ad ἕλιξ referri potest; Ἰσκός κλέπτης

---

19) Manifestius peccant Ἄρυα τὰ ἡρακλεωτικὰ κάρυα et Ἔνανδρον κενὸν ἀνδρῶν.

ad *κιξάλλης*[20]). Similitudinem verborum *κλύζω λούω* cluo luo[21]) animadverti in Techn. p. 87. *Ἰένναι* et *κίειν* ut inter se connexa videntur, ita hoc cum *κιχάνειν* convenit v. ad Buttm. 218. Meinek. Delect. 91. Et hujusmodi exemplis defenditur etiam illa Hesychii glossa *Κάνδαρος ἄνθραξ*, quibus diversa fortasse origo, illi a *καίω*, unde *carbo* ductum putatur, huic ab *αἴθω ἐξ οὗ ἡ αἴθρακος* (*ἢ αἴθρανος*) *ἡ καὶ ἀνδράχλη λεγομένη* Eust. 1571, 25. *Κάρνος βόσκημα πρόβατον* suspicatus sum nihil aliud esse quam *ἄρνος*, *ἄρνα* v. Proll. p. 74. neque improbabile videtur Apollinem *Καρνεῖον* dici a cura ovium sicut idem *Ἐπιμήλιος* nuncupatur et Mercurius *μηλοσόος*, *Ζεὺς Μηλώσιος* ib. p. 323. et ab hoc dei cognomine ductum esse nomen mensis ut ab aliis deorum epithetis *Ἐλαφηβολιών*, *Ἱππιών*, *Παρθένιος*. *Κίψει κακοποιεῖ* (vel potius *κίψῃ κακοποιῇ*) una litera differt ab *ἴψαι βλάψαι φθεῖραι*. *Ἄχλαξ ἡ λιθώδης καὶ ψαμμώδης ἄμμος* Suid. et *κάχληξ*, *ἔρεβος* et *Κέρβερος*, *ἕρκος* et *κάρκαρον* carcer, *ὄϊς* et *κώς* casune congruant an natura, incertum. *Ὀχεύειν* et *κωχεύειν* supra comparavi.

VII. Lambda nativum deesse verbo poetico *εἴβω* Grammatici argumentantur ex eo quod similiter ut nomen *αἶα* neque in principio versus reperiatur neque hinc derivetur quidquam sed a *λείβω λιβάς*, *λοιβή*, *λέβης* Epim. I. 173.[22]) Illud comprobatur Homeri et Hesiodi usu qui *εἴβειν* et *κατείβειν* non admittunt nisi quando alterum metri ratio respuit ut duorum versuum continuorum Od. VIII. 531. 532. unus in *δάκρυον εἴβων* exit, alter in *δάκρυα λεί-*

---

20) *Ἰψόν κισσόν* Albertius natura idem, dialecto diversum esse putat et ad *ἴμψαι* id est *ἅψαι* refert. Idem de *ἄδδιξ* et *κάδδιχος* suspicatur. *Λῶμα ῥαφή κλωσμός* fortasse a *κλώθω*. *Εὖτέ με θυμὸς κορθύσῃ* Hymn. in Isin v. 60. idem est quod *ὀροθύνῃ*, et *κορθύς* acervus ad *ὀρθός* convenit.

21) His conferri possunt *ἀρνεύω* cerno, *ἠλύγη* caligo, *κόλαφος* alapa, *ὤρα* cura, *κάπρος* aper.

22) *Οὐδέποτε*, inquit, *εἴβειν τεθεῖται ἐπὶ τοῦ σπένδειν, τὰ δ' ἄλλα ὁμοίως, δάκρυα λεῖβον, καταλείβεται ὕδωρ, κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ· ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γαῖα μὲν ἐγένετο σύνθετον γαιήοχος καὶ παράγωγοι* (adde *γαιήιος*) *οὐ δὲ παρὰ τὸ αἶα, οὕτω καὶ οὐδὲν κίνημα παρὰ τὸ εἴβω, παρὰ δὲ τὸ λείβω λιβάς, λοιβή* etc.

βων, quomodo idem variavit Il. III. 244. τοὺς κάτεχεν φυσίζοος αἶα — φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. Sed posteriores illud saepius in primo versus loco collocant Apollon. II. 664. Anth. VI. 253. Quint. XII. 410. Neque de omnibus valet quod iste ait οὐδὲν κίνημα εἶναι παρὰ τὸ εἴβω, nam εἴβιμος ὁ στάζων κατὰ τοὺς παλαιούς Eust. et εἰφθῇ εἴβηται Hes. His simile affert Eustathius 1471, 28. Ἰώνων καὶ Αἰολέων ἐστὶ τὸ εἴβειν ἐκ τοῦ λείβειν καθὰ καὶ τὸ αἰψηρός ἐκ τοῦ λαιψηρός. Neque secus sentit Hesychius Αἰψηρὰ καὶ σὺν τῷ λάβδα λαιψηρά. Homerus quidem, si scripturam tralaticiam sequimur, αἰψηρός dixit pro αἰφνίδιος de rebus quae cito fiunt ut κόρος αἰψηρός, δαὶς αἰψηρή, alterum vero epitheton facit citorum hominum, pedum, telorum. Hoc tamen discrimen jam Hesiodus transiluit si Borean αἰψηροκέλευθον nominavit, in quo libri variant v. Muetzell. de Theog. 47. et qui αἰψηρὸς πούς, αἰψηροὶ ἄνεμοι usurparunt ut Philetas et Lycophro, non dubium est quin unam utrique sententiam subjecerint. Neque tamen ea re unitas stirpis confirmatur. Αἰψηρός quidem certum est ab αἶψα propagatum esse sed λαιψηρός fortasse ab alio themate, cui λαῖλαψ adhaeret. Nec minus haesitationis habent reliqua Grammaticorum argumenta: ἀφύσσειν δωρικὴ ἡ λέξις, ὅπερ ἐν πλεονασμῷ τοῦ λ λαφύσσω γίνεται Epim. I. 39. et EM. 180, 8. qui quod addit ἀφύω ex ἀρύω factum esse, eo pertinet ut utrumque verbum non idem quidem sed cognatum esse dicamus Techn. 244. λαφύσσω vero a λάπτω derivatum est onomatopoetico. Λεχεποίην — εἰ μὲν τὸ ἔχειν ἔγκειται, πλεονασμός ἐστιν, εἰ δὲ τὸ λέχος, ἀντίθεσις· πρὸς τὴν διάφορον σημασίαν διάφορον πάθος Schol. A. ad Il. IV. 383. et brevius EM. 180, 8. Pleonasmus ille in verbo tritissimo ἔχειν prorsus inauditus et sua sponte incredibilis est. Relinquitur ergo compositum ut sit cum λέχος vel omisso ο micro genitivi quod integrum servant ἑλεόθρεπτος et ὀρεοτύπος, vel, quomodo ille dicit, per antithesin ut Θηρεφόνη, ὀρεφοίτης et alia quae veterum sollertia notitiae nostrae tradidit v. ad Phr. 677. et 679. Nemo autem in hac quaestione attigit τεκεκτόνος, quod quia apud unum vulgaris notae poetam legitur, suspectum habui.

Verum ne extra ordinem excurrat oratio, disceptatur etiam syntheti illius pars altera, verbumne sit an nomen. Primum Sextus Grammaticorum cavillator c. Gramm. 258. n. 307. poetam censet λέχος hic posuisse pro μίξις et conjunctis duabus vocibus βαθύσχοινον λεχεποίην significasse semen schoeni παραστατικὸν πρὸς συνουσίαν εἶναι. Mirum ni propter hoc inventum hecatomben fecit. Procul ab hac sapientia Suidas λεχεποίην interpretatur λέχη ποιοῦντα, cui opponi potest nomina cum ποιεῖν conjuncta praeter νεωποίης in Inscr. Asianis secundam sequi declinationem et λεχεποιός si ex similibus existimetur potius lecticarium κλινοποιόν significare; nam quod Ceres καρποποιός nominatur quodque Hymettus μέλι ἄριστον ποιεῖν dicitur non omnino simile est. Ergo ad nomen devertimus et quemadmodum ὁ χρυσῆν κόμην ἔχων uno verbo dicitur χρυσοκόμης et pratum quod bubus larga pabula praebet λειμὼν βούχιλος, sic λεχεποίην interpretamur τὸν ποίαν λεχαίαν ἔχοντα, quod genus herbas Apollonius I. 1182. φυλλάδα λεχαίην nominat hoc est, ut Scholiastes ait, ἐπιτηδείαν πρὸς λέχη. Sequitur aliud non illius tenebricosae aetatis vocabulum sed in luce consuetudinis positum: Ἰκμᾷν λικμᾷν, Ἰκμῶντο ἐσείοντο Hes. ἀνικμώμενα ταὐτὸ τὸ λικμώμενα ὡς ἐν τῷ Τιμαίῳ Πλάτωνος Anecd. Bekk. 405. Itaque quod in Plat. Tim. 52. E. vulgatum est τὰ ὑπὸ τῶν πλοκάνων τε καὶ ὀργάνων τῶν περὶ σίτου κάθαρσιν σειόμενα καὶ ἀναλικμώμενα, id Ruhnkenius librarios ignotiori ἀνικμώμενα praetulisse censet. In Theophr. Caus. IV. 12, 9. Schneiderus pro λικμᾶσθαι ex Urb. ἰκμᾶσθαι dedit et c. 16 (17), 2. pro ἀπολικμῆσαι e duobus Medd. ἀπικμῆσαι, quibus omnibus probatur ἰκμᾷν et λικμᾷν idem significare negotium frumenta purgandi, sive id fit vanno, quae λίκνον dicitur et λικμός, sive cribro, quod Plato l. c. πλόκανον vocat; eodemque pertinet ἰκλᾷν apud Hesychium Ἀφικλῶντο ἀπεσείοντο, Ἀνικλώμενον ἀνακαθαιρόμενον [23]). Caput hujus discordis familiae Guietus (ad Hes. s. Λικμᾷν) cognoscere

23) Quae idem affert Νικᾷν λικμᾷν, Νίκλον λίκνον trajectione literarum corrupta judicantur.

sibi visus est in thematico *ἴκειν icere*, cujus similitudinem gerunt aoristi *δικεῖν* et *κίξαι, ἀποκίξαι*. A cribrando vero non multum distat percolare et similia sunt utriusque actionis verba *ἠθεῖν* et *σήθειν* v. Techn. 93. quare non miramur Nicandrum *ἰκμαίνειν* posuisse pro *διυλίζειν* sive *σακκίζειν* sive *διηθεῖν* ut Schol. ait in Alex. 96. *τέφραν πλύνεο, τὸ δὲ ῥύμμα ἰκμήνειας*, Hesychiumque *απικμᾶσθαι* reddere verbo *ἀποψᾶσθαι* id est tergere et siccare detracto liquore. Hac igitur ratione verba ventilandi et eliquandi conciliari possunt, quorum unum de siccis dicitur, alterum de liquidis, sed utrumque unum habet effectum epurgandi; neque multum repugnem Schneidero qui illud *λικμᾷν* sive *ἰκμᾷν* cum *ἰκμάς ἰκμάζειν* et porro cum *ἴχωρ lix liquor* cognatum putat neglectis veterum auctoritatibus *Ἴξαι διηθῆσαι* Hes. *ἴκμενος ψιλῶς ὁ δίυγρος ἀπὸ τῆς ἰκμάδος* Sch. Od. I. 7. II. 420. Il. II. 479. — Mortarium *ἴγδην* Nicander transnominavit *λίγδον* fortasse propter formae quandam similitudinem; nam vulgo *λίγδοι* vocantur infundibula, quibus flaturarii utuntur. Eadem similitudinis ratio intercedit inter *ἄχνη* et *λάχνη*· nam quod Virgilius dixit *canum tenera lanugine malum* id est *λελαχνωμένον*, a Philippo in Anth. appellatur *μῆλον πεποκωμένον ἄχνῃ*. Idcirco confunduntur haec nomina a Glossographis *Λάχνη θρὶξ δασύτης καὶ ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης* Hes. et ceteri; *οἴνωπον ἄχνην τινὲς τὴν οἰνόχροα τρίχα* Schol. Eur. Or. 115. quod hoc loco perineptum est. Attamen diversa utrique progenies; nam *ἄχνη, ἀχώρ* acus, *ἄχυρον* cum *ἄκρος* cognata sunt [24]), *λάχνη* vero cum *λῆνος* lana. Sed scriptura modo differunt *λαπήνη εἶδος ἁμάξης· ἔνιοι ἀπήνη* Hes. qui quae praeterea affert *Λατμενεία δουλεία, Λαύστρανον φρέατος ἅρπαγα*, contrariaque labe affectum *Ἡραίνει ληρεῖ* Critici relegarunt substitutis aptioribus *ἀτμενία, αὔστρανον, ληραίνει*.

VIII. *Ἀκήριος τροπῇ τοῦ η εἰς α καὶ πλεονασμῷ τοῦ α μακάριος· πλεονάζει δὲ τὸ μ ἐν πολλαῖς λέξεσιν,*

---

24) Hesychius *Ἄχνη — τὸ ἄκρον·* sed paullo post *τὸ λεπτὸν ξύσμα*, quod animum ad synonymon *χνοῦς* traducit velificante Homero qui spumam maris *χνόον* et *ἄχνην* vocat.

μία, μεστός, μάλευρον EM. 573, 38. Choerob. Epim. in Psalm. 4, 34. quorum partem repetit Epim. II. 390. adscripta in margine Herodiani auctoritate: *μηνύω παρὰ τὸ ἀνύω τὸ διέρχομαι· ἐν πολλαῖς γὰρ λέξεσι πλεονάζει τὸ μ, ἀκάριος μακάριος, ἑστώς μεστώς* hoc est *παρὰ τὸ ἕω τὸ πληρῶ ἑστός μεστός* EM. 580, 44. Haec futilia sunt; probabiliora illa quae Schol. Lips. Il. II. 201. et Helladius pag. 867. suggerunt *μὶν ἀπὸ τοῦ τρίτου προςώπου τοῦ ἵ πλεονασμῷ τοῦ μ ὡς ἴα μία, ἄλευρον μάλευρον.* Hoc ex uno innotuit Achaeo, sed molendi vocabula in omnibus fere Europae linguis in principio consonam illam habent quam veteres in stirpe insitam esse negant: *μύλη παρὰ τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω* Choerob. in Psalm. 151, 6. *μύλλειν τὸ ἐλαύνειν, ὠθεῖν, ἀπὸ τῶν ἀλούντων καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων* Sch. Theocr. IV. 58. quod Pollux dicit *τὴν μύλην στρέφειν, περιάγειν; περιελαύνειν.* — *Ὄσχος καὶ μόσχος τὰ κλήματα καὶ αἱ ἕλικες* Galen. Gloss. *ἀπὸ τοῦ ὄζω, ὅπερ δύο σημαίνει, ὄσχος καὶ μόσχος πλεονασμῷ τοῦ μ* EM. 591, 37. ac similiter Latini animantium arborumque germina *pullos* vocant; *ὄζος* fortasse sic ut *olus, proles* et *soboles* ab adolescendo dicitur. Cetera pleonasmi exempla, quae Grammatici suppeditant, ad derivationem pertinent: *Μοχλός παρὰ τὸ ἔχω, ἐπεὶ καὶ Ὅμηρος ὀχῆα λέγει τὸν μοχλόν· ἢ παρὰ τὸ ὀχλεῖν καὶ ὀχλίζειν τὸ μετὰ βίας κινεῖν* EM. 592, 3. *ἀπὸ τοῦ ἔχω ὀχός (ὀχεύς) ὁ συνέχων τὴν θύραν καὶ ὀχλός καὶ μοχλός* Choerob. Dict. 316, 10. quibus auctorem addit Orion. p. 103, 4. *ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἔχω*, nec indigna auctore sententia. Duas igitur significationes, quas latinum nomen a vehendo ductum complectitur, Graeci distinxerunt adjectu consonae, repagulum *ὀχέα* dicentes, vectem vero, qui proprie ita vocatur, *μοχλόν*, quanquam hoc etiam est ubi pro repagulo ponatur et verba *ὀχλεῖν, ὀχλίζειν, μοχλεύειν* indiscreta sunt. Quod vero Eustathius 1236, 5. huic addit *ἐκ τοῦ ὀχλεῖν καὶ τοῦ ὄχλος* (hoc accentu) *πλεονασμῷ τοῦ μ γίνεται ὁ μοχλός ὡς ἐκ τοῦ ὄχθοι ὁ μόχθος*, id in EM. ad *ἄχθος* refertur, cujus longe alia est origo ab *ἄγω*, et hoc quoque incertum redditur similitudine vocabulorum *μόγος, μόγις, μόλις*, unde non long

distat μῶλος et μόθος [25]). Haec cum ἄχθος et ὀχθῆσαι haud facile conciliaveris sed potius ex abscondito quodam themate fluxisse videntur sive id μόω fuit movendi et moliendi significatione praeditum sive aliud simile. Aquilae epitheton μόρφνος ἢ παρὰ τὴν ὄρφνην ἐσχημάτισται ἢ παρὰ τὸ μάρπτω Sch. A. ad Il. XXIV. 316. v. Parall. 344. Illud jure praefert Eustathius et similiter romanam avem a colore aquilo dictam putant. Μέρμις παρὰ τὸ εἴρω EM. 580, 21. et hinc etiam μήρινθος et μηρύω duci possunt v. Proll. 368. Μαλερῷ πυρί παρὰ τὴν ἀλέαν πλεονασμῷ τοῦ μ ἢ παρὰ τὸ μαλεῖν τὸ ἀφανίζειν Schol. BV. ad Il. XXI. 375. Hoc μαλεῖν nemini cognitum est sed ἀμαλοῦν et ἀμαλδύνειν vulgo ἀφανίζειν interpretantur et ab ἀμαλός arcessunt, unde fieri potest ut nonnulli ἀμαλεῖν deflexerint. Μαλερός vero Etymologorum conjecturis huc illuc trahitur praeponderante nulla v. Proll. 261. Μυδᾷν ἀπὸ τοῦ ὕδωρ πλεονασμῷ EM. 593, 27. vere fortasse, nisi quod nomen μύδος putorem potius quam humorem significat cf. Techn. 301. adn. — Μακκοᾷν παρὰ τὸ μή καὶ κοῶ ἢ ὅτι Ἀκκώ γυνὴ γέγονεν ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη EM. 574, 10. Illud comprobat Helladius, alteri auxiliatur Hesychius Ἀκκός παράμωρος, de Macco Osco neutrum quidquam inaudivisse apparet, nec juvat verbum plebeji saporis ad calculos etymologiae revocare. Joculare est quod Scholiastae ad Il. V. 661. in mentem venit μαιμώωσα τοῦ αἵματος γευστικῶς ἔχουσα τοῦ μ πλεονάζοντος. Hinc ad ellipsin pergo. Ἄχρις Ἀρίσταρχος ὡς μέχρις ἀνεγίνωσκε, παρ' ὃ καὶ ἐγένετο Herodian. in Schol. Il. XVI. 324. cui lubrico fundamento superstruitur canon EM. 36, 35. οἱ Ἴωνες ὅταν ὕφεσιν ποιήσωνται συμφώνου, τότε καὶ τὸ παραλῆγον φωνῆεν τρέπουσιν εἰς α δεινός αἰνός, μέχρι ἄχρι. Hoc Herodianus praecepisse dicitur in Orthographia Gud. 100, 49. et convenit synonymo μέσφα sive μέσφι, quod cum μέσος cognatum videtur. Alii μέχρι a μακρός repetunt, ἄχρι vero,

25) Μόλος πόνος μάχη Hes. et hunc intellectum habet μάχη in composito χερομάχος hoc est agricola ὁ χειρὶ πονῶν, et vicissim πόνος apud Homerum praecipue laborem bellicum significat.

quod Buttmanno Gramm. §. 18. Adn. 4. ab alpha unitatis significativo productum videtur, ab ἄκρος v. Klotz. ad Devar. II. 225. — Πολλαὶ λέξεις ἐκπίπτουσαι τοῦ κατ' ἀρχὴν συμφώνου τὸν αὐτὸν νοῦν σώζουσι μῆλα ἦλα Eust. 701, 47. sed sensum eundem non manere Athenaeus docet, a quo ille haec mutuatus est; hic enim dicit II. 50. A. prunorum tria esse nomina βράβυλα, μάδρυα et ἦλα et haec ita vocari οἷον μῆλα. Sine ulla affectionis significatione Pollux VI. 60. αἱ περιτταὶ σκευασίαι ὀνθυλεύσεις ἐκαλοῦντο καὶ μονθυλεύσεις. Verbum μονθυλεύειν Phrynichus Epit. 356. quum ita interpretatur μολύνοντα ταράττειν, non procul aberrat ab Eustathii opinione p. 1329, 14. ὀνθυλεύουσι τὸν οἶνον ἴσως ἀπὸ τοῦ ὄνθος, unde ὠνθυλευμένος ὁ κοπρίας γέμων Suid. quod quomodo contrariam condiendi significationem accipere potuerit, breviter disputavi in Proll. 126. cum ὄνθος autem conjungitur μίνθος in Hesychii glossa ψώιζος ἄφοδος ὑγρά, ἡ ὄνθος καὶ ἣν καλοῦσι μίνθαν. His succedunt nutricularum nomina ab EM. et aliis prodita Αἶα ὑπὸ Κυρηναίων τηθίς καὶ μαῖα, Ἀμμά (vel ἀμμάς) ἡ τροφός καὶ ἡ μήτηρ, Μᾶ et μάμμη ἡ μήτηρ, ut πᾶ et πάππα pater. Haec sunt prima vocis humanae rudimenda quibus grammatica serperastra applicari nefas. Verum eadem inconstantia inter se conflictantur duo vocabula aetatis, unum laconicum εἴρην, alterum pervulgatum μεῖραξ v. Parall. 128.[26]) nec dici potest utrum ἐτυμώτερον sit variante praesertim significatione. Ὁ χοῖρος ὗς λέγεται καὶ ὕραξ· ἐνταῦθα δὲ τοὺς μύας ἐκάλεσε, διότι παρεοίκασι χοίροις τὰ ῥάμφη Sch. Nic. Al. 36. quaeritur vero an ὕραξ h. l. non mus dicatur sed sorex. v. Proll. 447. adn. 20. Plura Hesychius suggerit sed suspecta pleraque: Εἴλιον παράφερνον id est μείλιον, Ἐλίνη μελίνη ὑπὸ Λακώνων, Ἰαιφόνος μιαιφόνος[27]), Μέλδων et Μελδόμενος ἐπιθυμῶν, Μολπίς ἐλπίς[28]).

---

26) Μίλαξ Meinekius Com. II. 392. ἦλιξ scribendum putat.

27) Ob hoc nemo crediderit μιαιφόνος dici pro ἰαιφόνος id est ἰαινόμενος φόνῳ EM. 587, 21. quod vel accentus refellit; sed ἰαιφόνος, si mendo vacat, cum ἴα id est ἴς, βία compositum est ut βιημάχος.

28) Ὀλύκραι πόλις περὶ Ναύπακτον Steph. non diversa putatur ab

IX. X. Consonae ν pleonasmus comprobatur Oppiani exemplo ὑπὸ νηπεδανοῖς μελέεσσι dicentis pro usitato ἠπεδανοῖς. Et haec adjectiva non dubito quin ab ἤπιος et νήπιος derivata sint, inter quae differt quidem aliquid sed non plus quam mitia et imbecilla differre solent. Νήπιος alii ny pleonasticum habere, alii ex negativo νή et verbo εἰπεῖν vel ἠπύειν contextum esse dicunt, qua ratione vulgo *infans* explicatur et ἀβακής παρὰ τὸ μὴ βάζειν. Simplicior quidem dilucidiorque illa videtur originatio sed exemplis destituta est [29]). Quod enim veterum aliqui sumunt ab ἡδύς productum esse ἥδυμος, ab hoc νήδυμος, ex utraque parte vacillat. Nam et adjectivorum in υς exeuntium nullum huc inflecti animadvertimus et pleonasmus literae ν Graecorum doctissimis adeo insolitus visus est ut Posidonius Hesiodum reprehenderit quod ἥδυμος dixerit τὴν Ὁμήρου λέξιν παραφθείρας, Aristarchus autem, qui Homerum ipsum ubique νήδυμον scripsisse censeret, id longe aliter interpretaretur τὸν ἀνέκδυτον, quod amplectitur nescio qui in EM. 420, 47. ἥδυμος ἀπὸ τοῦ νήδυμος. Id tamen refellitur duplici ratione; nam a verbo δύω et similiter terminatis adjectiva in υμος produci insolitum [30]) et si Homerus hinc duxisset νήδυμος, ambiguum fecisset utrum ἀνέκδυτον hoc est inexcitabilem an ἀνένδυτον intelligi vellet. Cur cum intentivo νή compositum esse non possit dixi in Proll. 165. Itaque ad illam pleonasmi rationem revocamur quamvis inviti et ἥδυμος ab ἡδύς derivatum esse credimus

ea quae Μολύκρια dicitur. Alii comparant ὕδειν ὕθλος μῦθος, ἕρπης μύρμηξ, οἶος μόνος, ἅρπη μάρπτω, ἀκή mucro, μάλκη algor, αὔξω mactus, μίτος ἰτέα vimen, nam *non multum a salice vitilium usu distat vitex* Plin.

29) Tertiam proponit Clemens Paedag. I. 5. p. 39. οὐκ ἐπὶ τῶν ἀφρόνων τὸ νήπιος τάττεται (in Paulli epistola) νηπύτιος γὰρ οὗτος, νήπιος δὲ ὁ νεήπιος ἢ νεωστὶ ἤπιος ὡς ἤπιος ὁ ἁπαλόφρων. Thierschius Gramm. §. 200. adn. 11. utrumque cum particula νέ conjunctum putat sed νήπιος ab ἔπω arcessit, νηπύτιος ab ἀπύω.

30) Σπόριμος, κύδιμος et alia quae Stollius affert ad Antim. p. 97. aliena sunt. Νήδυμος Goettlingio ad Theog. 171. ex νή et ἀδεῖν conflatum videtur. Pro ἡδέα posuit Paul. Silent. Amb. II. 187. νήδυμα πορφύρουσι et v. 431. νήδυμα κυμαίνει.

vel sine exemplo. *Ὀρύη* legumen et *νορύη* planta num qua affinitate juncta sint, ignoratur. *Ἐνώπηται τεταπείνωται* Hes. non certius est quam *ἀπεδήμηκα* et *ἐπαττάλευμαι*, quae Grammatici e Comicorum scriptis proferunt. *Ἐνίηλος ἀνόητος* si ad *νενίηλος* et ad *Νενός εὐηθής* referimus, mendi suspicionem movet, sed ex usitato *ἐνεός*, quod *ἄφωνος κωφός μῶρος* exponitur, colligi potest consonam hujus familiae mobilem fuisse [31]). Quod Bekkerus in Anecd. 1097. inter lexes miscellas edidit *Εἰρίνας νεραΐδας*, nobis in memoriam redigit Joannis Canabutzae locum a Du Cangio in Append. Gloss. allatum *τὰς Νηρηΐδας αἱ γυναῖκες βαρβαρίζουσαι Ἐραγίδας καλοῦσι*. Nam illo nomine veri simile est *Νηρηίνας* significari, quas plebs graecula *ναγαρίδας* et *νερίδας* transnominavit. Transeo nomen regis barbari, quem Suidas et alii *Νάνναχον*, Stephanus *Ἀνναχόν* vocat, quod Meinekius rejicit ad Babr. p. 151. — Litera *ξ* neque suum locum deserit, neque occupat alienum.

XI. XII. *Ἀπφῦς ὁ πατὴρ εἴρηται ὑποκοριστικῶς ἀπὸ τοῦ ἄππα ἀφαιρέσει τοῦ κατ' ἀρχὰς π καὶ τροπῇ τοῦ δευτέρου π εἰς φ* EM. 133, 53. De hoc idem valet quod paulo prius de *ἄμμα* et *μάμμη* diximus et de omnibus hujusmodi vocibus *ἄττα*, *τατᾶ*, *tata* dici potest, *ἀμφότερα φυσικά ἐστι καὶ πρωτόθετα*. Utriusque affectionis exempla miscet Schol. Arist. Lys. 987. *ὥςπερ τὸ πήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει τοῦ π ἤγανον λέγουσιν, οὕτως ἐνταῦθα κατὰ τὸ ἐναντίον πλεονάζει τὸ π ἠλεός, ἀλεός, παλεός τουτέστι λῆρος καὶ μάταιος·* Eustathius vero 1443, 64. utrique consonam non detractam sed additam censet *ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ* [32]) *εὕρηται κατά τινα γλῶσσαν τὸ παλεός ὁ μάταιος πλεονασμῷ τοῦ π ὁμοίως τῷ ἤγανον πήγανον*. De hoc longe errat; nam *ἤγανον*, quantum hodie constat, non pro *πήγανον* dicitur sed pro *τήγανον*. *Παλεός* in Aristophanis loco, ubi Laco loquitur, Hermannus tuetur ad Soph. Oed. T. 1219. sed codd. plerique *παλαιόρ* laconicum ex-

31) Pro *ὑσιαλωπιᾷ νυστάζει* Hes. scribendum est *νυκταλωπιᾷ*, quod Eustathius eodem verbo *νυστάζειν* interpretatur.

32) Hoc in EM. non legitur.

hibent correpta, ut saepe fit, diphthongo, idque de fatuo dici potuit per translationem ut hodie παλαβός[33]) non proprie ut παλεός, quod ab illo recte distinguitur in Gud. 447, 45. παλαῖος ὁ ἀρχαῖος, παλεός δὲ ὁ ἄφρων. Hoc igitur Eustathius ex ἀλεός factum putat, quod EM. 59, 45. eundem intellectum habere affirmat: Ἀλεός ὁ ἥρως (v. Siebel. ad Paus. VIII. 4, 3.) ὡς Κελεός, σωρεός, ἄλεος (scr. ἀλεός) δὲ ὁ μάταιος καὶ ἀλεόφρων ἢ ὁ θερμός καὶ ἐνεός. Id si cum ἠλεός, ἠλέματος, ἀλεόφρων confertur, primitivi similius esse apparet quam παλεός[34]), neutrumque cognatum cum παλαιός, quo Hesychius illud interpretatur falsa scriptura deceptus Ἀλαιός ὁ παλαιός ἄφρων, pro quo ἀλεός scribendum erat; eandemque significationem perverse alteri tribuit ille canonum orthographicorum turbator Theognostus substantivis trisyllabis in λεος exeuntibus immiscens adjectivum παλεός ὁ σκώπτης, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄφρονος p. 50.[35]) quod regulae conditor sic, puto, enunciaverat παλαιός ὁ ἀρχαῖος, σκωπτικῶς δὲ τίθεται ἐπὶ τοῦ ἄφρονος. Verum hoc missum facio ut ad aliud aeque reconditum deflectam. Hoc est verbum παπᾷν, cujus aoristum EM. 651, 1. ex ignoto poeta profert τὸν ἁπαλῇ χειρὶ παπήσαντα, ἀπὸ τοῦ ἀφῶ τὸ ψηλαφῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν φαφῶ καὶ τροπῇ τῶν δασέων εἰς τὸ ψιλὸν παπῶ, eodemque utitur Epim. I. 122. τὸ δείδω ὤφειλε περισπᾶσθαι· καθόλου γὰρ τὰ δισύλλαβα ῥήματα ὁπότε ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἔχει μακρᾷ

33) Sic etiam πελλός, quod in glossis graecobarb. Du Cangii exponitur λῶλος, ἀβέλτερος, non diversum videtur a πελλᾶς ὁ γέρων ἐπὶ σκώμματος Arc. 22, 2.

34) Παλεός Herodianus Mon. 9, 18. in numero oxytonorum in αλεος conjuncte cum ἀλεός refert, quod et adjectivum esse potest et herois nomen proprium. Illud librarii pro παλαιός saepius supposuerunt ut metro consulerent v. Jacobs. ad Anth. 518. interdum ob similitudinem soni ut in cod. Lucian. Pisc. §. 35.

35) In sequentibus μαλεός est viri nomen v. Aglaoph. 586. πελεός urbis Πελεός sive Πτελεός (nisi στελεός scripsit) Ἐλεός τὸ κύριον fluvii (non insulae ut Goettl. de Acc. 168.), cui adjungit adjectivum ἐλεός τὸ ἐλεεινός ἀπὸ τοῦ ἔλους (scr. ἐλέους) quod Schol. Hes. Opp. 202. acui dicit.

τε παραλήγεται, περισπᾶται[36]) τητῶ, παπῶ, μαιμῶ. Sed παπῶ non anadiplasiasmo, quem ille dicit, auctum videtur sed eo qui vere ita appellatur hoc est reduplicatione thematici πάω unde percutiendi verba παίω et πάλλω latinumque *palpo* atque etiam novitium πασπατεύω hoc est palpo. — Ἀπὸ τοῦ ὄπτω τὸ βλέπω γίνεται παπταίνω ποιητικῶς Schol. Soph. Aj. 11. quod alii rectius anadiplosi attribuunt v. C. VIII. §. 2. — Ἐκ τοῦ πάλλω τὸ κινῶ πάλλιξ καὶ ἀποβολῇ τοῦ π καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η ἦλιξ· οἱ γὰρ Ἀττικοὶ τοὺς νεωτέρους πάλλικας λέγουσι Epim. I. 320, 28. et II. 373. Sed hujus quoque nominis, quod in novella Graecia viget, testis nullus praeter Grammaticos, ac si quid cum ἧλιξ commercii habet, certe hoc multo antiquius est. Synonyma fere sunt ἄλειαρ τὸ ἄλευρον[37]), ἄλημα τὸ λεπτὸν ἄλευρον et πάλημα πάλη πασπάλη *pollen* v. ad Aj. v. 380. sed a diversis fortasse etymis ἀλεῖν molere et πάλλειν quatere, nam πάλη sive παλή dicitur farina cribro pollinario excussa, τὸ ἀποπαλλόμενον λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου Eust. 786, 20. vel ut Schol. Il. X. 7. dicit τὸ ἐκπασσόμενον λεπτομερέστατον. Quemadmodum autem πάσσειν, πάλλειν, παλύνειν, παλάσσειν multis partibus se contingunt, sic etiam ἅλλεσθαι et πάλλεσθαι saepe significationes inter se communicant, unde illa multiplex dubitatio de aoristo ἀνέπαλτο, quam diserte explicat Spitznerus Exc. XVI. Neque tamen ob eam rem amplectimur sententiam ab EM. 648, 14. latam τὸ πάλλω παρὰ τὸ ἅλλω τὸ πηδῶ. Πελάτης et ἐλάτης veteres jure summo diversis assignant principiis et ut ab hoc βοηλάτης compositum est, sic ab illo βουπελάτης bubsequa; βουπελάται οἱ βουκόλοι ἤτοι τοῦ π περισσεύοντος, βουελάται γάρ εἰσιν, ἢ παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι, ὃ καὶ βέλτιον Sch. Apoll. IV. 1342. sic enim pleonasmo illo supersedetur. Ἐρί ἐπίῤῥημα παρὰ τὴν περί EM. 374, 12. sed illud Buttmannus Gramm. II. 468. cum

---

36) Eandem ob causam Arcadius p. 149. βαβῶ (βαυβῶ) πιπῶ καὶ ὀπιπῶ etc. circumflecti docet sed non excludit brachyparalecta ut βιβῶ.

37) Pro ὀρόβοιο παλήματι Nic. Al. 564. duo codd. praebent παλήατι ut καρήατι, quod forsitan παλείατι scribendum sit.

εὐρύ, alii cum ἀρί connexum putant; ἀριστερεών herba lustralis eadem περιστερεών dicitur. Πτίλα τὰ ἁπαλὰ πτερὰ παρὰ τὸ τίλλω πλεονασμῷ Orion. 128, 5. quo defendi potest Hesychii scriptura vulgo damnata Τιλλά (sic) πτερά accedente Pollucis testimonio II. 50. pilos, quibus palpebrae munitae sunt, a nonnullis τίλους vocari. Magis tamen huc inclino ut πτίλον paronymon esse putem a πτερόν leniter deflexum ut penna, pinna πίννα [38]). Non majoris aestimo quod EM. 646, 24. proponit πραΰς ἀπὸ τοῦ ῥάων EM. 686, 24. Παρδακός vero Vossius ad Hes. haud inepte ad ἄρδω comparat. Verba ἕψειν, ὀπτᾶν, πέττειν eam inter se similitudinem habent ut communi solo niti videantur, eundemque colorem servant derivata ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ καὶ πεπτὰ βρώματα Plutarch. de Sanit. T. VII. 382. (126. D.) et *coquere*, quod thematico πέπω proximum est, non solum de carnibus dicitur, quae ἕψονται, sed etiam de operibus pistoriis. Λατύσσομαι et πλατυγίζω, *latus* et πλατύς, lanx et πλάστιγξ composui in Proll. 304. non ut alterum alteri subnatum esse affirmarem sed propter vocis et significationis convenientiam. Cacti caulem Aristoteles et alii πτέρνικα vocant, Hesychius τέρνακα. In ejusdem glossis Εἴθεσθον ἐπείθοντο, Ὠρητύς πήρωσις, consonae primae defectus non injuria librariis imputatur iidemque nonnullis in suspicionem venerunt ne in Lucan. II. 406. pro *junctus Sape Pisaurus* scripserint id quod vulgatum est *Sapis Isauro* [39]). Itaque conjugatis quidem vocabulis π mobile concedi debet sed ut iisdem aut additum aut detractum sit nullo sat certo et inexpugnabili argumento effici posse videtur. — De litera rho nihil afferri licet praeter quod Arrianus affirmavit ap. Eust. 364, 8. Ὀδίον ducem Halizonum ab Homero celebratum olim vocatum fuisse Ῥόδιον.

38) Νῆια πτερά ἤγουν αἱ κῶπαι Sch. Nic. Ther. 814. νῆες λευκὰ φαίνουσαι πτίλα Lycophr. 25. gloss. ἱστία ἢ κῶπαι, hoc ex homerico ἐρετμὰ τάτε πτερὰ νηυσὶ πέλονται Od. XI. 125.

39) Πόλχος in numo Gnosiorum non ὄχλον *populum* significare sed vel hominis cujusdam vel magistratus esse nomen jam diu docuit Eckhelius v. Dietrich. Comment. de Transpos. p. 16. Veterem errorem sequitur Grimmius in Hist. linguae germ. T. I. 380.

Quod mirum est unde resciscere potuerit. Pro Ῥοῦτο τοῦτο Hesychium ῥοῦτος οὗτος scripsisse Sturzius censet Dial. Al. 45. sed Ῥεῖρος ταλαίπωρος Ruhnkenius a librariis pro Ἶρος invectum esse criminatur; pro Ἰστήρ σφῦρα scribendum est ῥαιστήρ.

XIII. Super ceteras consonas, quae ad hunc locum pertinent, facile excellit sigma exemplorum multitudine et varietate. Quae si pro natura literae subsequentis distinguuntur, duo existunt genera, quorum alteri vocales subjectae sunt, alteri quatuor consonarum species. De utroque autem saepe eadem quae antea subit haesitatio hinc prosthesi proposita, hinc aphaeresi. Sed primum de iis loquar, quae demto sigma a vocali ordiuntur. Quin Lycophro Ἄλπες vocaverit Σάλπια vitandi hiatus causa nemo dubitat; sed de aliis locorum hominumque vocabulis, quorum non eadem celebritas, in neutram partem quidquam statui potest; velut Ἀγάλασσος et certius Σαγάλασσος v. Tzschuck. ad Strab. XII. 190. Ἁλμυδησσός et Σαλμυδησσός idem ad Mel. Vol. III. P. II. 96. Ἀνδρόκοττος et Σανδρόκοττος Indus Schweighaues. ad Appian. Syr. c. LX. Ἑρμύλιοι et Σερμύλιοι Ducker ad Thuc. I. 65. Ἔγεστα Σέγεστα etc. cujus generis nonnulla a veteribus quoque adnotata sunt: πότερον λέγειν χρὴ Ἑλλοὺς ὡς Πίνδαρος ἢ Σελλούς, ὡς ὑπονοοῦσι παρ' Ὁμήρῳ κεῖσθαι, ἡ γραφὴ ἀμφίβολος οὖσα οὐκ ἐᾷ διισχυρίζεσθαι, οἴονται δὲ ἀπὸ τῶν ἑλῶν οὕτω καλεῖσθαι Strab. VII. 328. cf. Ellendt. Lex. Soph. II. 704. Ἴτων πόλις Θεσσαλίας, τινὲς δὲ Σίτωνα αὐτὴν καλοῦσι διὰ τὸ σιτοφόρον Steph. Appellativorum copiam praebet Hesychius Ἄγανα (hoc accentu) σαγήνην Κύπριοι, Ἀκκόρ σακκός Λάκωνες, Ἴγα σίγα Κύπριοι, Ἰπύα σιπύα, quorum duo prima Grammatici a σάσσω repetunt, cetera thematicorum locum obtinent, sed ex usu communi si judicantur, sigma proprium et nativum habent[40]. Ad pleonasmum vero vergit Σαμβή ὀφρῦς, cujus synonyma sunt

40) Pro σημαντήριον Du Cangius e Glossis affert ἡμαντήριον, quod Bernhardy Suidae s. Ἀργυροκοπεῖον exemit. Ἴριγγας τὰς ἀρτηρίας Ἱπποκράτης Zonar. Tittmannus corruptum censet ex σύριγγας.

ἄμβη ἡ τῆς ἴτυος ὀφρῦς et ἄμβων umbo. Ambiguum est Ἕλμα σανίδωμα utrum idem sit atque σέλμα, quod ex σελίς derivatum dicunt EM. proprieque tabulatum significat, an potius sedile ut Ἑλλά καθέδρα et labiali auctum σφέλας. Quod restat Ὄμβρος χοιρίδιον et Σύμβρος κάπρος (ante Συβώτας) originem habent a vocabulo biformi de quo Schol. Arist. Ach. 749. (741.) ὗν ἐπὶ θηλείας, σῦν δὲ ἐπὶ ἄῤῥενος· κέχρηνται δὲ ἀδιαφόρως, neque ulla est distinctio derivatorum συηνία καὶ ὑηνία EM. ὑώδης συώδης, ὑφορβός συοφορβός etc. Quod vero Athenaeus narrat III. 94. E. τὸ σιαγὼν οἱ διὰ τοῦ υ ἐκφέροντες κατ' ἀναλογίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ὑός, Eustathius ita accepit, hos ὑαγών dixisse ut σῦς et ὗς, sed iota unde venerit non explicat, neque id reperitur nisi in ignoto Σίκα ὗς Λάκωνες Hes. Siagones vero unde denominatae sint non minus inexplicabile quam θιαγών, quod aliqua ex parte illi cohaeret v. Aglaoph. p. 1071. Pro Aristophaneo ἰλλὸς γεγένημαι προςδοκῶν Lexiphanes Lucianeus §. 3. substituit σίλλος (σιλλός) γεγένημαί σε περιορῶν, quod adjectivum quia alibi non legitur Hemsterhusius in ἰλλός mutavit sed defenditur persona loquentis. Substantivum σίλλος *cavillatio* quam conjunctum sit adjectivo ἰλλός *limus* cognoscitur ex verbis utrinque derivatis ἰλλαίνειν, ἐπιλλίζειν, σιλλαίνειν τὸ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν, σιλλοῦν τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα περιφέρειν Phot. sigma praeposito, non ut Pollux ariolatur παρὰ τὸ σείειν τοὺς ἴλλους τουτέστι τοὺς ὀφθαλμούς. Postremum hujus generis est Συρίσκον — τινὲς δὲ ὑρίσκον Hes. quibus affinia attuli in Proll. 337.[41]) Ab his vero quamvis tenui muro intersepta sunt quae aut terminationem mutant ut σύφαξ ὀπός sucus v. Techn. 341. ἕλη

41) Herodiani verba Schol. IX. 540. τὸ ε πρὸ τοῦ θ οὐ δασύνεται εἰ μὴ εἴη ἀντωνυμικὸν ἐξ ἀποβολῆς τοῦ σ σέθεν ἕθεν, nihil amplius continent nisi pronomen secundae personae sigma habere, tertiae spiritum modo. Sic etiam EM. 616, 10. ἀπὸ τοῦ πόθεν ἀποβολῇ τοῦ π ὅθεν, καὶ δασύνεται, sed nemo alterum ex altero ortum dixerit. Haec sunt brevia scholae compendia ad oculos magis quam ad animum directa ut pleraque anadromae exempla.

σέλας[42]) ex Ruhnkenii sententia ad Tim. 96. σαυκός ξηρός Hes. ab αὖος, ut opinor; aut merismum ut εἴρω σειρά (seria) ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ Choerob. Orth. 260, 29. εἵλω ἑλίσσω ἕλινος[43]) pampinus, σέλινον, nisi veteres hoc rectius ab ἕλος repetunt v. Proll. 313. — Eadem distinctio est vocabulorum quae consonas in principio habent. Ex labialibus huc pertinent duae nominum familiae, quarum utraque suam et propriam significationem habet sed in summa conveniunt; πέλεθος ἀττικῶς, σπέλεθος ἑλληνικῶς Moer. πελλία σπέλεθοι Hes. v. Parall. 364. quibus jam alii eruditorum composuerunt πύραθοι Nic. σπύραθοι et Σφυράδες τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων Hes. *a forma globosa, unde baccae vocantur a Palladio, pilulae a Plinio Valeriano*, inquit Reinesius Varr. Lett. II. 9, 199. A conglobatis autem non longe distant convoluta, quorum nomina familia altera continentur σπεῖρα et σφαῖρα, cui Lacones sigma detraxerunt φαιρίδδειν dicentes Proll. 362. Cum σπεῖρα autem cognata sunt σπυρίς sporta et πήρα ut ab alio volvendi verbo εἰλῶ οὐλάς ἡ πήρα Proll. 440. Num vero sigma in ipsa stirpe horum vocabulorum insitum an aspirandae tenui additum sit, propter obliterationem etymi dijudicare arduum est. Eodem loco censemus Πέργυς πρέσβυς Hes. pro σπέργυς sive πρεῖγυς et aviculae nomen πέργουλος et σπέργουλος, cujus origo maxime disputabilis v. Proll. 132. et Ahrens. Dor. 558. Denique nullum indubitabile et invictum vel aphaeresis vel pleonasmi exemplum in expedito est praeter quod Herodianus offert in EM. 724, 32. Cram. I. 362. τοὺς πυροὺς οἱ Συρακούσιοι σπυροὺς λέγουσι, nam triticum a colore burrho nomen habet non a σπείρω ut Schol. Apoll. III. 413. σπορός πυρός, quod prosodia refellit; πάλαξ pro σπάλαξ codices Aelian. H.

42) Ἕλη, εἵλη fortasse non calorem significat sed clarorem coeli sereni, qui tempore aestivo fervorem affert, hiberno frigus, quod nos dicimus *Frosthelle*, Siculi et Osci γέλαν, *gelu*.

43) Hujus vocalis media brevis est sed necessario producitur in composito Nonn. XVI. 278. ἑλινοφόρῳ δὲ κορύμβῳ et XVII. 333. Βάκχοι μὲν θεράποντες ἑλινοφόρου Διονύσου. Quod Thes. s. h. v. proponitur σελινοφόρου neque versui convenit neque deo.

Ann. XI. 37. praebent consensu mirabili sed mendosum habetur ut *Πληνώδης ἀσθενής* Hes. *Παστρεύειν* mundare (Techn. 136.) et *πασμάρειν* spasmo laborare sermo novitius a recto detorsit. At nonnunquam sigma accedit in derivatione *σπανίζω ἐκ τοῦ σπάνις· τοῦτο δὲ παρὰ τὸ πένω καὶ πένης πλεονασμῷ τοῦ σ* Epim. II. 409. et *σπεκλοῦν τὸ συνουσιάζειν*[44]) *κατὰ παραγωγὴν παρὰ τὸ πλέκειν* Schol. Arist. Plut. 1083. pro quo nunc *σπλεκοῦν* scriptum est idemque altero loco Lys. 145. pro *πλεκοῦν* restituendum censet Dindorfius. Sigma aspiratae detractum denotavit Schol. Callim. H. in Dian. 125. *φίν χωρὶς τοῦ σ διὰ τὸ μέτρον*, quod laconicum dicitur Homeroque abjudicatur Apollon. Lex. p. 163.[45]) Verbi prisci *φάω* (*σφάζω*) vestigia manent in aoristo reduplicato *παφών* Techn. 9. et in compositis *Ἀπέφατο ἀπέθανε* Hes. *ἀρηίφατος, ὀδυνήφατος, μυλήφατος ἀκτὴ ἐν τῷ ἀλετῷ πεφονευμένη*, quod etsi praedurum videtur, tamen nemo repertus est qui melius suaderet. Quod vero Eustathius 1728, 14. adjungit *ἐπίσφατος πλεονασμῷ συνήθει τοῦ σ*, a *φαίνω* descendit proprieque *τὸν ἐπιφανῆ* significat tanquam vox media *παρὰ τὸ φημί φατός ἐπίφατος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἐπίσφατος ὁ ἐπίῤῥητος* EM. 365, 12. cui similis est interpretatio adverbii *περισφάτως περιβοήτως*. — Sphingis nomen antiquius fuisse *φίξ*, ut Hesiodus appellat, colligitur ex nomine montis ab ea obsessi *Φίκειον* et ex eo quod Plautus gryphos affine sphingibus genus *picos* vocat; quibus accedit Hesychius *Βῖκας σφίγγας* cf. Muetzell. de Hes. Theog. 343. *Σφήν καὶ χωρὶς τοῦ σ φήν* Epim. I. 388, 26. cujus desideramus testem, sed *σφήν* EM. 738, 27. recte cum *σφίγγω* consociat et ab hoc Choeroboscus Orth. 272, 28. et Orion. 160, 4. *φιμός* repetunt ut myrta, quia *τὸ στόμα τοῦ φαγόντος φιμοῖ καὶ σφίγγει*, a Nicandro *φιμώδη* appellantur Sch. Ther. 892. cf. Techn. 54. — *Φῆλος*[46]) *ὁ ἀπατηλός*,

44) Hesychius *Γυναῖκες εἰλίποδες διὰ τὴν πλοκὴν τῶν σκελῶν κατὰ τὴν συνουσίαν*. Hoc est quod Plautus dicit *conturbare pedes*.

45) Id undique expellere conatur Blomfieldius ad Callim. l. c. oblitus Empedoclis v. 328.

46) Hoc rectius *φηλός* scribitur in Theogn. Can. 61, 11. Apud Ar-

φηλοῦν, φηλητής cum *σφάλλειν* cognata esse communis est doctorum sententia v. Hermann. Opusc. I. 1, 160. et Coraes ad Heliod. 206. qui hinc francogallicum *filou* ortum putat; eodemque modo alpha cum eta commutant composita *βροτόφηλος* Hes. *ἀριφηλεῖς εὐχερῶς ἀπατώμενοι* EM. *ἀρισφαλής μεγάλως ἀπατώμενος* Hes. *ἀποσφήλωσις ἀποτυχία* Suid. ut *σφαλῶμεν ἀποτύχωμεν* Sch. Plut. 350. — *Ἀσφάραγος* idem significare quod *φάρυγξ* consentiunt Homeri interpretes et utrumque onomatopoeticum esse statuit Apio EM. 737, 56. *σφάραγος ὁ φάρυγξ ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν γενομένου ψόφου*, quod de illo concedimus, sed *φάρυγξ* fortasse ab alia stirpe propagatum est qua *φάραγξ*. Musci arborei genus *σφάγνος* dicitur et *φάσκος* v. Schneider. ad Theophr. T. III. 179. *Φρυᾶται βριμμενᾷ* Hes. quum ante *φρίξ* positum sit, fortasse sic scribendum est *φριᾶται βριμαίνει* similiter nomini *Σφριαί ἀπειλαί*.

De vocabulis, quae gutturalem habent cum sigma conjunctam, veteres literatores haec tradunt: *Ἀλέξανδρός φησι τοὺς παρ' Ὁμήρῳ χωρὶς τοῦ σ κῶπας εἶναι — καὶ Σπεύσιππος οὕτως αὐτοὺς ὀνομάζει* Athen. IX. 391. C. Theogn. Can. 136, 4. Schol. Paris. ad Theocr. I. 134. qui utroque nomine eandem avem notari indicant; sed ex Aeliani verbis XV. 28. *τοὺς τιθέντας τὸ σίγμα ἁμαρτάνειν τῆς Ὁμήρου περὶ τὸν ὄρνιν γνώσεως* sequi videtur eum scopibus aliam tribuisse naturam atque copibus, quos nemo memorat nisi forte Hesychius *Γῶπας κολοιούς Μακεδόνες*, quod nomen Sturzius *γῶπας* scribit. Sequuntur alii; Photius *σκόνυζα Φερεκράτης· καὶ χωρὶς τοῦ σ κόνυζαν λέγουσι.* Erotianus *Κορδίνημα γράφεται καὶ σκορδίνημα* et *Καρδαμύσσειν καὶ σκαρδαμύσσειν γράφεται· ἔστι δὲ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν.* Ac verbum *σκορδινᾶσθαι*, cui sigma nunquam decedit, cum *σκορδάζειν* id est *σπᾶσθαι* v. Proll. 225. et cum *κόρδαξ* [47]) cognatum esse suspicor. Alterum

---

cadium vero 52, 30. ubi de propriis agitur, pro *φῆλος* ponendum est *Σφῆλος*.

47) *Κόρδακα ἑλκύσαι* Aristoph. *σύρειν* pro saltare et *ἡ τῶν συρτῶν ὄρχησις* recentiores v. Keil. Inscript. Boeot. p. 143.

EM. ex *σκαίρειν* et *μύειν* conflatum censet, quae quidem paulo insolentior est compositio nec tamen Graecis inconcessa; nam et *σκαλαθύρειν* concrevit e verbis *σκάλλειν* et *ἀθύρειν*, et quod illi persimile est *κιλλαμαρύζειν* *nictare* ex *ἀμαρύσσειν* et verbo a Graecis derelicto *cillere*, unde *cilium* dicitur et *supercilium*. Verbo *σκαίρειν* sigma non detrahitur sed nomini *Καρθμοί κινήσεις* Hes. *Σκίδνημι καὶ χωρὶς τοῦ σ ὡς σκάπετος καὶ κάπετος, καὶ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν καρίς* Epim. Cram. I. 388. Hoc ultimum, quod alii ad *κέρας* et *κάρα* referunt, in vicino habet nomina *κάραβος* et scarabaeus Proll. 286. Quod antecedit nomen, attestatur Hesychius *Κάπετος τάφρος, οἱ δὲ σκαπετόν* (sic) cui si componimus laconica *Καφά λουτήρ* Hes.[48]) latinumque *cavus* et alia rerum cavarum vocabula *κόοι* et *κῶοι τὰ κοιλώματα, κώθων, κώδων, κώδεια*, eo deducimur ut sigma huic familiae a principio defuisse putemus, quod usitatis *σκάπτω, σκαπάνη*, scapha etc. penitus increvit. *Κίδνασθαι* et *κεδάννυσθαι* Homerus Hesiodusque non ponunt praeter si aliter versum concinnare nequeant; quare in H. H. in Merc. 232. pro *κίδνατο* in principio versus scribendum videtur *σκίδνατο* ut in H. in Cer. 277. et Paull. Silent. Amb. 124. idemque codd. plerique praebent in cantico Eur. Hec. 916.[49]) Nec *κεδάζω* et *κεδαίω* inveniuntur iis locis ubi metrum *σκεδάζω* admittit. Ab his modico spatio distat *κεάζω*, quod proprie dicitur de fissione lignorum, *ξύλα κεάσαι*. Quod vero hinc derivatum est *σκέπαρνον* nemini dubium videbitur quin idem sit *Κέαρνον ἀξίνη* Hes. et quod eodem nomine explicatur *κέρνα* v. Proll. 280. Neque tamen cuiquam in mentem venit in duobus Homeri locis, ubi syllaba brevis ante *σκέπαρνον* non producitur, *κέπαρνον* reponere etsi non defuerunt qui ob hanc causam *Κάμανδρος* et *Καμάνδριος* scriberent, quod probavit Nonnus III. 39. sed Priscianus de Metr. III. 404. neutrum ad-

48) Idem *Πύελος σκάφη, ἐμβατή·* Schol. Arist. Eqq. 1060. *πύελος ὄρυγμα, ἐμβατή, ἔνθα ἀπολούονται* id est solium.

49) Non aliter dicitur in oratione numeris soluta Aristot. Probl. XXIII. 16. p. 933. a. 30. Lucian. Dial. Deor. XX. 5. et alii posteriorum; Plato vero et Xenophon *σκεδαννύναι* praeferunt.

mittit; Timo autem in exitu hexametri fortasse non ἐλάσσονα σκινδαψοῖο scripsit sed quod aeque usitatum est κινδάψοιο. Ante σκιά vero et derivata σκίαινα, σκίουρος, constat vocalem brevem saepe non produci et huic quoque principium assignatur tenuius: σκιά παρὰ τὸ κίω τὸ ἀκολουθῶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἡ συνακολουθοῦσα EM. 717, 33. Choerob. in Psalm. 135, 8. quomodo latine assidui comites *umbrae* vocantur; vel potius a mobilitate, nam κίνυγμα Glossographi interpretantur σκιάν Parall. 72. κινεῖν autem et κίειν congenerata sunt; Schneidero, qui illud cum σκέπω componit v. Techn. 37. subvenit Platonis locutio σκιὰν καὶ σκέπην παρέχειν Tim. 76. D. et verborum ἐπισκιάζειν et ἐπισκεπάζειν apud interpretes S. S. synonymia. Sed reddam cetera Grammaticorum testimonia: σκάριφος καὶ κάρφος Sch. Arist. Rann. 1534. de quo dixi in Parall. 294. Σκνίψ καὶ κνίψ οὐδὲν διαφέρει ἢ μόνον κατὰ κλίσιν Epim. I. 391. quod confirmat Theognostus Can. 135, 31. σκνίψ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης μετὰ τοῦ σ λέγει, οἱ δὲ λοιποὶ χωρίς, idque convenientius primitivo κνίζω Parall. 114. σκόρδυλα — ἔνιοι κορδύλη Hes. cui nomini quum subjectum sit πᾶν τὸ συνεστραμμένον Suid. traducimur ad ὄρδημα *glomus* sive τολύπη v. Proll. 124. et 127. Κάμωνα λέγει τὴν σκαμωνίαν κατ' ἔνδειαν τοῦ σ Sch. Nic. Al. 484. et non diversa videntur andronymica Κάμων et Σκάμων pater Sapphus, quem Herodotus Σκαμανδρώνυμον vocat. Alia apud Glossographos leguntur locis diversis sed potestate eadem: Λάκτις ἡ σκυτάλη ἢ παρὰ Δωριεῦσι λέγεται κουτάλη Etym. Ms. Bastii ad Greg. 388. λάκτις ἡ κώταλις Suid. nisi hoc ab alio principio κόπτω natum est v. Proll. 97. Ejusdem notae sunt duo vulpis nomina καφώρη et σκαφώρη, κιδάφη et σκιδάφη Proll. 292. et quae idem praebet Hesychius κελλόν στρεβλόν, σκελλόν διεστραμμένον, κόρνος et σκόρνος ἡ κεντρομυρσίνη sive ὀξυμυρσίνη ruscum sive ut nunc vocant ruscus aculeatus, qui quum etiam μυρτάκανθα appelletur, in memoriam venit cardui genus cui nomen ἄκορνα, postremo verbum Κίμψαι ἐρεῖσαι pro σκίμψαι, cui quae conjuncta sunt vocabula omnia sigma fixum et ut sic dicam indelebile habent σκᾶπος scapus, σκῆπτρον, σκίπων, σκίμπους παρὰ τὸ σκίμπτω

Eust. 1077, 64. [50]) In Aristot. Probl. XVI. 4. τοῖς ξυρουμένοις (id est ὑποσυρομένοις) τὰ σκέλη καὶ ὧν τοὺς κολύθρους ὑφαρπάζουσι Hemsterhusius ad Poll. X. 48. σκολύθρους corrigit ex Platonis loco οἱ τὰ σκολύθρια τῶν μελλόντων καθιζήσεσθαι ὑποσπῶντες, sigma antecedentis vocabuli iterandum ratus. Eandem literam Meinekius Com. Fragm. T. IV. 124. temere repetitam suspicatur *in versu incerti poetae* κατοικιδίοις σκαλαβώταις. Vulgo enim stellio καλαβώτης vocatur v. Jacobs. ad Ael. 220. et Graeci novitii non raro consonae kappa praefigunt sigma σκύπτω dicentes pro κύπτω, σκόνη pulvis, σκεβρός pro curvus. Sed σκαλαβώταις legitur etiam in Nicephori scholiis ad Synes. p. 363. A. ubi versus ille ex oraculis Chaldaeis profertur, eaque scriptura convenientior est veriloquio; nam hoc animalculum muros subrepit ideoque a Simeone M. τοιχοβάτης nominatur, σκαλοβασιά autem dicitur ἡ ἐπὶ τοῦ τείχους ἀναῤῥίχησις Psell. in Vers. Polit. v. 279. p. 214. T. III. Anecd. Boiss. ubi meliores codd. καλοβασία praebent; σκαλοβατεῖν κλίμακι ἀναβαίνειν Hes. v. Techn. 392. Hinc venio ad vocabula quae pluribus modis inter se differunt nec tamen affinitatis speciem exuunt ut κνέφας et σκνῖφος τὸ σκότος, σκνιπαῖος, ἐπισκνιφοῦν et alia ejusdem stirpis Techn. 315. a κνίζω κνιπός sive σκνιφός et κίμβιξ, κιμβεία, et ab eodem verbo *Κνῖδαι* σκνῆφαι Hes. Σκίναξ leporis epitheton supra allatum C. I. §. 1., quod Schol. Nic. Th. 575. εὐκίνητος interpretatur, non diversum est a κίνδαξ εὐκίνητος Hes. Idem *Κύλλας* σκύλαξ Ἠλεῖοι, Σκύλλον τὸν κύνα, quam

50) Hic sellam plicatilem denotare videtur, quae proprie ὀκλαδίας vocatur id est δίφρος συγκεκλασμένος Sch. Eqq. 1381. sive πτυκτός ἀπὸ τοῦ ὀκλᾶσθαι (κλᾶσθαι) Hes. idemque σκίμπους dici potuit, nam σκίψαι et ὀκλάσαι synonyma sunt Hes. Vulgo autem hoc nomine non sella plicatilis declaratur sed grabatus sive lectus pedibus humilibus varisque; *σκίμπους τὸ χωλὸν κραββάτιον παρὰ τὸ σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας· σκιμβάζειν γὰρ τὸ χωλαίνειν* Sch. Ar. Nubb. 252. Synesius tamen de Regn. p. 23. D. utrumque nomen conjunxit τῶν ἀκολούθων οἱ τοὺς χθαμαλοὺς σκιμποδίσκους ὀκλαδίας φέροντες. Haec autem conveniunt eo quod claudicantes ὀκλαζόντων speciem praebent. Scimpodii synonymon est ἀσκάντης sive σκάνθης fortasse cum eodem adjectivo σκαμβός connexum.

scripturam confirmat Herodianus Epim. 73. fortasse a *σκύλλω*, *σκῦλον*, unde Eustathius verbum *σκολύπτειν* derivatum putat [51]), Hesychius vero quum id verbo *κολούειν* explicat, conjecturam praebet utrumque a *κόλος κολοβός* derivatum esse; *Σκυρίττω κερατίζω* Suidas solus novit. *Κύλλαρος* et *Σκύλλαρος* attigi in Proll. 255. *Σκύφος* incertum utrum cum *κύμβη*, *κύπελλον* similibusque vasorum vocabulis cohaereat an idem sit quod *σκάφος*. Sed communem a *κόρος* originem habere videntur *κυρσάνιος ὁ νεανίσκος* et quae idem significant *σκύθραξ* sive *σκύρθαξ* atque *σκυρθάλιος*. Verbum *κανάζειν* Hesychius *ἀποσκάζειν* interpretatur, *σκάζειν* autem cum *σκαιός* ut in EM. traditur, cumque *σκαμβός* et *σκιμβός* cohaeret v. Diss. III. §. 2. Haec exempli causa sufficient. Jam de duabus gutturalibus, quae sigma sequi possunt, restat altera chi. Pro *Χαστηρία ἡ ἀνείργουσα* Hes. Salmasius dubitat ne *σχαστηρία* scribendum sit et similiter Hippocrati pro *χασμός* Coraes restituit *σχασμός*, quorum ut neutrum improbo, ita de affinitate verborum cedendi et laxandi *χάζειν*, *σχάζειν* et *χαλᾷν*, quae dixi in Techn. 84. [52]) non muto. *Χελυνάζειν* et *σχελυνάζειν* Theognostus 12, 7. et Hesychius eodem modo interpretantur *φλυαρεῖν*, eaque Schneiderus ad *χλευή* refert, hoc autem EM. a *χεῖλος* repetit, cujus paraschematismus est *χελύνη*, et simili metaphora *μυλλαίνειν*, hoc est subsannare, a labiis sive *μύλλοις* translatum esse constat. *Σχέραφος*, *σκέραφος* et *κέραφος* grammatici pariter exponunt *χλευασμός λοιδορία* cf. Proll. 292. unde non longe absunt *σκερβόλλειν* et *κερτομεῖν*. *Σχῦρος ἐχῖνος* Hes. a *χήρ* derivatum videtur nec dissimile est *χοῖρος*, unde compositum *χοιρόγρυλλος* modo hystricem modo erinaceum significat [53]). Nomen *χίδρα* ad *σχίζειν*

---

51) Hesychius *Ἀπεσκύλυπτε ἀπέσκεπε τὸ δέρμα, ὅθεν καὶ σκολοδέφης*, quod vulgo dicitur *σκυλοδέψης*.

52) Arist. Nubb. 740. *σχάσας τὴν φροντίδα* et paullo post 761. *ἀποχαλᾷν τὴν φροντίδα* id est laxare.

53) *Ὕστριξ ὁ ἀκανθόχοιρος, ὁ χερσαῖος ἐχῖνος* Suid. *Χοιρόγρυλλος ἐχῖνος* Cyrill. Huc etiam verba conveniunt *Ἀποχοιριάσαι ἀποσκιρτῆσαι ἀποσοβεῖν — ἔνιοι δὲ καὶ διὰ τοῦ κ ἀποσκυρριάζειν* Anecd. Bekk. 439. cf. Techn. 134.

retuli in Proll. 291. a quo non multum abest *χιτών*, si id proprie pannum significat ut *ῥάκος*, quod ab alio scindendi verbo derivatum est.

Liquidarum uni *μῦ* sigma in eadem syllaba praecedere potest et hinc saepe soni aspirandi causa adjicitur neque non raro detrahitur. *Μάραγδον ἄνευ τοῦ σ λεκτέον· παρὰ γὰρ τὸ μαρμαίρειν ὠνόμασται* Athen. III. 94. B. sed alii pleonasmum haud inique ferunt v. Proll. 303. *Σμαράγνα μάστιγξ καὶ χωρὶς τοῦ σ* Hes. utrumque conveniens verbis quae l. c. attuli. Pro *μαρίλη*, quod ibidem p. 117. ad *μαραίνω* retuli, in Aristot. Mirab. c. 41. p. 835. a. 25. *σμαρίλη* scribitur codicum consensu summo. *Μωλυθεῖσα πυρὶ σμαλερῷ* Poet. de Herb. 101. Hermannus olim corrigendum censuit ad Orph. p. 718. postea revocavit. *Μέρδις* Persa Aesch. Pers. 774. alibi *Σμέρδις* vocatur, quod Blomfieldius substituit. Horum etyma sepulta sunt. Sed cum verbo *μηρύεται ὑψόθι κισσός* Theocr. I. 29. cognationem habent *Σμηρία κισσός*, *Σμήριγγες πλεκταὶ σειραί, βόστρυχοι*, *Μήριγξ ἄκανθα ἐν τοῖς ἐρίοις τῶν προβάτων γενομένη* Hes. et quod Eustathius duplici modo scribi testatur p. 1333, 32. *Ὅμηρος μὲν μήρινθον οἶδε, Παυσανίας δὲ ἐν τῷ λεξικῷ καὶ μετὰ τοῦ σ ὡς Πλάτων ἐν Νόμοις* v. Parall. 167. *Μίγω ὃ καὶ σμίγω λέγεται* Moschopulus Sched. 116. e sentina hausit. *Σμικρός* Atthis antiqua recepit v. Bredow Dial. Herod. 121. Eustathius 857, 27. *τὸ σμίλαξ καὶ δίχα τοῦ σ μίλαξ*. Milax Romani ignorant sed smilacis nomine diversas significant stirpes et Graeci quoque, si Eustathio credimus 1822, 21. cardui genus *σμίλακα* appellarunt, plantam *μίλακα*, sed hoc discrimen ob perpetuas librorum dissensiones approbari non potest v. Jacobs. ab Ael. p. 230. Elmsl. ad Bach. 108. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 163. *Σμοιός* et *μοιός ὁ σκυθρωπός* ad *μύω* retuli Techn. 274. *Σμογερός μοχθηρός* Hes. nihil differt a *σμυγερός*, cujus origo ambigitur *ἐπισμυγερῶς ἀπὸ τῶν ἐπισμυχομένων — ἢ ἐπιπόνως* (id est *μογερῶς*) *αἰολικῶς* Sch. Od. III. 195. IV. 672. Idem *Σμυδρός διάπυρος σίδηρος*, *Σμῦς ὁ μῦς*, cujus synonymon est *σμίνθος*, *Σμυκτήρ*

ὁ μυκτήρ, *Σμύσσεται ἀπομύσσεται* [54]), quod verbum etsi angustioribus quam *σμᾶν* sive *σμήχειν* septis continetur, tamen utrique communis est notio detergendi. Athenaeus VII. 312. C. *Ἐπίχαρμος καὶ Σώφρων χωρὶς τοῦ σ̄ μυραίνας καλεῖ*, *Πλάτων δὲ σμύραινα* in Com. Fr. II. 666. Aeschylus vero et Aristophanes in loco tragice exaggerato *μύραινα*, ceterum sine ullo metri emolumento sic ut poetae hanc scripturam propter solam raritatem praetulisse videantur; sed Aristoteli jure relinquitur *σμύραινα* quamvis variantibus libris H. Ann. V. 10, 543. Latini *muraena* dicunt non smuraena sed *smyrus* ut Graeci et *myrus*. *Μύῤῥα ἡ σμύρνα παρ' Αἰολεῦσιν ἐπεὶ τὰ πολλὰ τῶν μύρων διὰ σμύρνης ἐσκευάζετο* Ath. XV. 688. C. sed et Alcaeum comicum Meinekius Fr. II. 831. *σμυρίσαι* scripsisse putat, non *μυρίσαι*. *Μώλωψ* ab eodem verbo, unde synonymon *σμώδιγξ*, derivatum esse hoc minus credere recusamus quod Erotianus *σμωδικόν* interpretatur *μωλωπικόν τὸ πρὸς τὰς σμώδικας ὅπερ ἐστὶ μώλωπας ἁρμόζον* et *μώδιξ φλυκτίς* affertur ab Hesychio. Idem *Σμόρδωνες ὑποκοριστικὸν ἀπὸ τῶν μορίων ὡς πόσθωνες*, sed magis cum *merda* convenit, unde *mentula smerdalea* v. Scaliger. ad Priap. LXIX. Hinc alia series oritur, quam inducit Thomas *στέγος λέγε· τὸ δὲ τέγος ποιητικόν*, nimis ille universe loquutus; nam apud Homerum quidem et Pindarum solum *τέγος* legitur, quo ille tectum significat vel partem domus superiorem *τὸ ὑπεράνω τοῦ ὀρόφου* Poll. hic universam domum, Tragici vero poetae hanc *στέγος* appellant, altero abstinentes; posteriores epicorum utroque utuntur sed de tectis modo quae proprie ita vocantur v. Naek. Hecal. p. 101. ut Xenophon quoque et Thucydides cum Aristophane aliisque populariter loquentium, idemque Plutarcho restituendum putat Jacobsius ad Ael. 221. — *Στέρφος* idem est quod *στρέφος* id est *στρέμμα* et per consequens *δέρμα* v. Valcken. ad Callim. Eleg. p. 288. [55]) nec diversum *τέρφος* i. q. *λέπος*

54) *Σμιρεύς μέτρον οἰνικόν* idem videtur ac *μάρις οἴνου μέτρον* Poll.

55) Schol. Nic. Al. 248. *τὸ δέρμα οἱ Ἴωνες τέρφος λέγουσι, διὸ καὶ τερφῶσαι λέγομεν ἐν τῇ συνηθείᾳ*, quae Schneiderus in Adnot. aliter scripta exhibet *στέρφος καὶ στερφῶσαι*.

confusis pellis et corticis notionibus ut in sermone latino cortex nucleorum malorumque appellatur *cutis, corium, malicorium*, *σκύλος καρύοιο* Nic. Al. 270. idemque ordinem invertens *φλόον* appellat cutem humanam. Suidas *Τλεγγίς τλεγγίδος ἢ καὶ στλεγγίς*, cui sigma debetur ex etymo v. Techn. 55. sed glossa insiticia est. — *Ἐπιτέλλειν τὸ προςτάσσειν καὶ ἐντέλλεσθαι· ἐξ αὐτοῦ δὲ προςθέσει τοῦ σ ἐπιστολὴ ἡ ἐντολή* Schol. Prom. 3. quem pleonasmum Thomas quoque ex hoc loco enotavit metroque attribuit. Nec tamen unquam *ἐπιτολή* ponitur pro *ἐπιστολή* ipsaque verba *ἐπιτέλλειν* et *ἐπιστέλλειν* etsi saepe permutari possunt, nihilo secius diversa habent principia *τέλλειν* tollere et *στέλλειν* sistere, quorum illud ad *ταλάσσαι* inclinat, alterum ad *στῆσαι* v. Techn. 115. — Homericum *περιστένεται γαστήρ* Schol. interpretatur *στενοχωρεῖται· βέλτιον δὲ παρεμπεπτωκέναι τὸ σ ὥςτε εἶναι ἀντὶ τοῦ τείνεται*. Id potest quidem accipi pro *distenditur* sed proprie tamen significat *στενοῦται*. — *Τρύχνον τὴν πόαν· σὺν δὲ τῷ σ στρύχνον οὐδαμοῦ εὗρον* Phot. cui fidem affert Theophrasti cod. Urb. *τρύχνον* exhibens et Schol. Theocr. X. 37. *τρύχνος καὶ τρύχνη εἶδος λαχάνου· ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον*, nisi *φωνὴ τρύχνος* sive *τρύχνη* h. l. potius significat *τρύζουσαν* stridulam. Eadem est inconstantia verbi *τρύζειν οἱ δὲ στρύζειν* Erotian v. Techn. 80. adn. Huic simile *τρίζειν* sigmatismum effugit, sed nomen hinc ortum *τρισμός* sive *τριγμός* in codd. Aristot. H. An. IV. 9. p. 535, 19. *στριγμός* scribitur ut *στρίβος ἡ λεπτὴ καὶ ὀξεῖα βοή* Schol. Ar. Ach. 1048. strix a stridore ut Ovidius dicit. Praeter usitatum *θριγκός* quondam receptum fuit *Τριγκός περίφραγμα τειχίον* et *Στριγκός τειχίον* Hes. quo Moeris utitur *Σηκός ἔπαυλις στριγκῷ περιεχομένη*. Pro *Τριχῶσαι θάψαι* Hes. non *ταρχῦσαι*, ut Hemsterhusius suasit, scribendum est sed *τριγχῶσαι* hoc est sepire et per metonymiam sepelire; nam sepulcra septo circumdabantur, quare *σηκός*, quod Timaeus *περίφραγμα* interpretatur, praecipue sepulcrum significat [56]. *Στυμφαία* urbs eadem

---

56) *Κατεκοιμήθημεν ὅσον στίλην* Aristoph. fortasse non stillam

Τυμφαία sive *Τύμφη* vocatur v. Ellendt. ad Arrian. I. 7, 6. *Στυφεδανός* Suidas temere arripuit ex Aristophanis loco, ubi ante *τυφεδανός* posita est vox in sigma exiens. Sed *Στραχύ τραχύ* Hes. minus suspicionis habet. Idem *τυπάζειν κόπτειν* et planius EM. 120, 3. *ἀπεστύπαζον ἀπεδίωκον· παρὰ τὸ τύπτω ἀπετύπαζον πλεονασμῷ τοῦ σ*, sed 731, 38. probabilius a nomine repetit: *στύπος πρέμνον, ἀφ' οὗ Ἀρχίλοχος ἀπὸ θυρέων ἀπεστύπαζον* et p. 633, 27. *ὀροιτύπος ὁ ἐν τῷ ὄρει τὰ στύπη κόπτων· Ἀρχίλοχος ἀπεστύπαζον.* — Anecd. Bekk. 303, 10. *στυρβάσαι ταράξαι, ἀφ' οὗ καὶ τύρβη*, unde *τυρβάζειν* productum est, quod solum novimus. De affinitate verborum *τρέπω* et *στρέφω* disserui in Techn. 55. Nec dubitem adjectivum *στρηνές*, quod Schol. Apoll. II. 318. tribus verbis explicat *σκληρὸν ὀξὺ καὶ τορόν*, et cum hoc cognationem habere et cum *τρανός ὅπερ παράγωγον ἐκ τοῦ τορῶ τετραίνω* Eust. 1532, 4. proprieque dici *στρηνὲς βοᾷν* et *στρηνοφωνεῖν* de voce acri quae aures quasi perforat. Hesychius addit *Τέρεμνος ἰσχυρός ἢ στέρεμνος*, nisi pro hoc, quod non legitur, *στερέμνιος* scripsit idque non interpretandi causa sed corrigendi; nam *τέρεμνος* non *ἰσχυρόν, στερεόν* significat sed tenerum a *τέρην* derivatum (ut *βέλεμνον*) cujus contrarium est *ἀτέραμνος*.

XIV. Articulum *ὁ* e *τός* extitisse abjecta prima et postrema consona Apollonius docet Synt. I. 20. et amplius de Adv. 592. *ἡ οὗτος ἀντωνυμία παραχθεῖσα ἀπὸ τοῦ ὅς λείπει τῷ τ — ὅπερ δείκνυται καὶ διὰ τοῦ ἀρθρικοῦ καὶ τοῦ ἀντωνυμικοῦ· τὸ γὰρ οἱ τοί φασι Δωριεῖς καὶ τὸ αἱ ταί* cf. Ahrens. Dor. 265 sq. idemque etiam pro relativo *αἵ* ponunt non Dores solum sed poetae etiam epici praesertim posteriores improbante Scholiasta Nic. Al. 2. *τὸ τέων οὐκ ὀρθῶς κεῖται· σημαίνει γὰρ τὸ τίνων. βούλεται δὲ λέγειν ὧν*, nisi forte ob solam ambiguitatem reprehendit, qua caret *τέης* v. 539. *ἀσπίδας — — τέων αἱ μὲν* — Call.

---

significat sed *τίλην* titivillitium a *τίλλω* vello unde *τίλαι* flocci *τὰ καλούμενα ξύσματα* v. Techn. 255. Similiter translatum est *καταμῦσαι κἂν ἄχνην* Vesp. 92.

Del. 185. Schol. ὤντινων, alii pro τάων positum putant. Similiter particulae: τὸ τόφρα ἀντὶ τοῦ ὄφρα κεῖται Schol. Apoll. III. 807. τώς ἀντὶ τοῦ ὥς Sch. Nic. Th. 240. τότε ἀντὶ τοῦ ὅτε glossa interlinearis ad v. 595. aliaeque a Stollio coacervatae ad Antim. p. 34. cf. Hartung. *Ueber die Casus.* 270. quae enallage plerumque pertinet ad hiatum evitandum vel ad productionem syllabae brevis sed reperitur etiam in principiis versuum v. Naek. Hecal. p. 84. ut τῆμος ὅτε Nic. Th. 31. et ἦμος ὅταν 75.[57]) quodque in EM. 756. affertur τῷ τέως τινὲς ἀντὶ τοῦ ἕως ἐχρήσαντο, id non solum in carminibus deprehendimus sed etiam in sermone numeris soluto et apud Atticos ipsos v. Schol. ad Plat. Hipparch. p. 334 Bekk. licet negent Schaeferus ad Dem. 566, 16. et Rueckert. ad Pl. Symp. p. 108. — Τὸ τήγανον Ἴωνες χωρὶς τοῦ τ ἤγανον λέγουσι Athen. VI. 229. B. per aphaeresin si verum dicit Eustathius 1862, 8. ἀπὸ τοῦ τήκανον τήγανον. Quod vero in EM. 428, 27. huic praemittitur ἠλυγέτη· τοῦτο ποιητικὸν ὡς τὸ ἤγανον τήγανον, adhuc non inventum neque inveniendi spes est. — Τηΰσίη γίνεται ἀπὸ τοῦ αὔτως (hoc spiritu) μάτην Sch. Od. XV. 13. πρῶτον τὸ παρ' Ἰβύκῳ αὔσιον, δεύτερον τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι ταύσιον, τρίτον τὸ παρ' Ὁμήρῳ κατὰ διάστασιν καὶ τροπὴν τηΰσιον· οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 171, 7. Schneidewinus ad Ibyc. 155. omnibus anteponit ultimum et ob aetatem auctoris et quia vocabula seculorum decursu facilius atterantur quam increscant. Cautius judicat Hermannus ad Eur. Bacch. 110. formas quae plenius sonent *ut plurimum* antiquiores esse solere, satisque certum est adolescente sermone literas non solum defluere sed etiam affluere, et apud Homerum ipsum non pauca

---

57) Bernhardy ad Dion. 1158. ubi ἦμος ὅτε pro τῆμος ὅτε receptum est, haec duo synonyma esse statuit pleonasmo juncta ut ὡς ὅτε in Call. Dian. 4. Ἄρτεμιν ὑμνέομεν ὡς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι — — τάδε προςέειπε γονῆα. Hic tamen ὡς deesse non potest, redundat vero ἦμος, nisi pro τῆμος accipitur. Callimachus per inconsequens participio usus videtur pro indicativo. Longe alio fert Buttmanni opinio Lex. II. 228. ἦμος nihil aliud esse nisi nomen ἦμαρ proprieque significare ἤματι τῷ ὅτε.

leguntur vocabula composita, derivata, interpolata, quibus quae natura antecedunt uno aut altero seculo post eum quasi e tenebris emergunt [58]). — *Τάρπη κόφινος μέγας παρὰ τὸ αἴρειν τι ἄρη καὶ πλεονασμῷ τοῦ π ἄρπη καὶ τάρπη* EM. 746, 55. idque confirmatur quodammodo latino nomine *aerones*; sic enim fisci spartei vocantur *ἀπὸ τοῦ αἴρειν* ut *aerumnulae* v. Proll. 242. Multo tamen probabilius est *τάρπη* sive *ταρπός* non aliam originem habere quam synonyma *ταρσός* et *τρασιά* hoc est verbum *τέρσαι*. Eustathii notationem 773, 40. *τένδειν ἀπὸ τοῦ ἔδειν πλεονασμῷ τοῦ τ καὶ τοῦ ν* in medio relinquam et ex iis quae in Epim. II. 414. et EM. proponuntur p. 764, 37. *τραχύς ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ῥάχεως — ἢ παρὰ τὸ τάραχος* et p. 702, 43. *ῥάχις Ἀπολλόδωρος μὲν ἀπὸ τοῦ ῥῆξις εἶναι, ὡς δέ τινες διὰ τὴν τραχύτητα· καὶ ῥαχία παρὰ τὸ ῥάχει ἐοικέναι ἢ παρὰ τὸ ῥάσσω*, hoc modo assumo his vocibus significari res tactu audituve asperas, unde *βραχίαι αἱ τραχεῖς τόποι* Hes. et *ῥάχις* quoque, quae eadem *ἄκανθα* et *spina* nominatur, ab asperitate dicta videtur licet prosodia discrepet cf. Bredow. Dial. Her. 126. Cum *ἄῤῥοθος* et *τάῤῥοθος* in Proll. 143. conjunxi nomen urbis Boeotiae *Ἄρνη — καλεῖται καὶ Τάρνη ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν*, quem suspicor illam appellationem antiquiorem judicasse; quippe urbs sic dicta videtur quia *εὔαρνος* erat ut *Ῥήνη* et *Ἀρήνη* v. Parall. 302. Hic locus me admonet andronymici, de quo Sch. Apoll. I. 105. *Αἰσχύλος τὸν Τῖφυν Ἶφυν καλεῖ* consona praecisa, siquidem ille gubernator Argus navis denominatus est ab urbe patria Siphis, *Σῖφαι*

58) *Τύχης ὄνομα οὐκ οἶδεν ὁ ποιητής, τὰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ῥήματα* Sch. Il. XI. 684. *βαρβαροφώνους εἴρηκε τοὺς Κᾶρας, βαρβάρους δ' οὐκέτι* Strab. XIV. 661. Sic idem composito *εὐνομίη* utitur, simplici *νόμος* abstinens Plut. Vit. Hom. c. CLXXV. 564. eaque ratione Herodianus defendit adverbium *κρῆθεν* a primitivo *κάρη* derivatum, quod Homerus ignorat: *καὶ γὰρ ἄλλας παραγωγοὺς λέξεις ἐπίσταται ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις* (sic emendavi in Techn. 354.). Rosarum idem nullam mentionem habet sed deam *ῥοδοδάκτυλον* appellat; *Πρύτανις, Ἀλέκτωρ* et *Ἀλεκτρύων* apud eum nomina propria sunt ab ignotis appellativis.

autem sive *Τίφαι* dictae sunt a situ palustri (*παρὰ τὸ τίφος*) v. Proll. 59. (ubi male paroxytonon est). His subjungerem *ἴφυον* et *τίφυον*, si satis constaret utroque nomine eandem declarari plantam. Nicander metro coactus est ut tribus locis *ἔρφος* usurparet pro *τέρφος* vel *στέρφος*, de quibus suo loco dixi. Quaedam ignotiora praebet Hesychius: *Ταυληρόντα* (sic) *ἱμάντα*, quod Albertius *ταυληρόν τὸν* — scribendum esse monet et ad *Αὐληρόν χαλινόν* revocat; *Τέλα σπεῦδε*, *Τεπτά ἑπτά*, *Τρηγαλέον διεῤῥωγότα*, *Τάρ δέ ἄρα*, cujus particulae (encliticam dico) crebra est apud Grammaticos mentio v. Lehrs. Quaest. 131. sed non memini fuisse qui eam ex *ἄρ* natam dicerent. Mirabilis est verborum *εἰλίσσειν* et *τυλίσσειν* convenientia: *Ἕλιξ τύλιγμα*, *Ἐνετύλιξεν ἐνείλησε* Hes. *ἐνετύλισσε τὸ σῶμα σενδόνι καθαρᾷ* Matth. XXVII. 59. unus cod. *ἐνείλησε*, quo ipso utitur Marcus in eadem re XV. 46. De fasciis, quibus infantes involvuntur, Soranus Mul. c. LXX. 166. modo *περιειλεῖν*, modo *περιτυλίττειν* et Sch. Od. VII. 53. *ἠλακάτη τὸ ξύλον ἐν ᾧ τυλίσσονται τὰ ἔρια* sed v. 105. *ἔρια περιειλούμενα τῇ ἠλακάτῃ*, quod illo tritius est et ad vulgi usum appositius; quare adnotatur a Schol. Lucian. Nigr. §. 7. *σημειοῦ τὸ ἀνατυλίττων ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κείμενον.* Et res similes similiter appellatas esse documento sunt nomina *ἰλλάς* et *τυλάς*, quibus turdorum differentiae notantur Athen. II. 65. A. et alloquia familiaria *τὸ μὲν τέττα προςφώνημά ἐστι φίλου, τὸ δὲ ἄττα τροφέως, τὸ δὲ πάππα πατρός* Eust. 659, 52. quorum primum EM. 755, 1. ab *ἄττα*, Eustathius 167, 3. ab *ἄππα* ortum dicit, sed quod idem de uno horum pronunciat p. 1793. 11. *τὸ ἄττα λέξις ἐστὶν ἀπαράγωγος, ἀκίνητος, πρωτόθετος, διὸ καὶ ἀμετάληπτος ὑπὸ τῶν παλαιῶν λέγεται*, valet de universis.

XV. *Φαρῶ ἀπὸ τοῦ ἀρῶ πλεονασμῷ τοῦ φ, παρ' ὃ καὶ ἄφαρον τὴν λιπαρὰν γῆν καὶ τὴν πολλάκις ἀροτριωθεῖσαν* EM. 788, 25. *Βούφαρος ἡ εὐάροτος γῆ· φάρος γὰρ ἡ ἄροσις* Hes. v. Techn. 304. — *Ἕνω* et *φένω* Etymologorum commenta sunt, minimeque convenit quod Schol. Oppian. Hal. I. 154. et Tzetz. ad Lyc. 396. affirmant *φαύω τὸ λάμπω* ex *αὔω* sicco factum esse. — *Φλυσῶσα μαινομένη*.

Hes. certum est pro *φλυσσῶσα* scriptum esse sed utrum aliqui *φλυσσᾷν* dixerint pro *λυσσᾷν* an pro *φλύειν* et *φλυαρεῖν*, in incerto relinquitur; insanus *μανίης ὕπο μυρία φλύζει* Nic. Al. 214. Pro *Λυττεῖ πολλὰ λαλεῖ* Ruhnkenius *φλυάττει* restituit, pro *Λυάζει φλυαρεῖ* Kuesterus *φλυάζει*, sed immutatum repetit Theognostus Can. 22, 3. Ad alterum genus referuntur haec: *τὸ ἡ ἀπὸ τοῦ φῆ δοκεῖ γεγενῆσθαι κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ φ* Schol. Od. VIII. 186. *φημί καὶ ἀττικῇ ἀποβολῇ ἡμί* EM. 416, 26. atticam vocans hanc abjectionem non quo Attici solitum habeant aspiratam omittere sed quia *ἡμί* et *ἦν δ' ἐγώ* illis ita peculiaria sunt ut etiam ab imitatoribus Atticismi per omnem occasionem ingerantur cf. Fritzsch. ad Arist. Rann. v. 37. *Ὅμηρος οὐκ οἶδε τὸ φή ἀντὶ τοῦ ὡς* (id est *ἤ*) *ὁ δὲ Ἀντίμαχος καὶ Καλλίμαχος* Schol. A. ad Il. XIV. 499. cf. Stoll. ad Antim. 99. — *Φορμίαι λακωνικὸν κτίσμα ἐστὶν Ὁρμίαι λεγόμενον πρότερον διὰ τὸ εὔορμον* Strab. V. 233. Appellativum *φορμός*, quia non solum aeronem significat sed ut Schol. Plut. 542. dicit, *πᾶν πλεκτόν*, nostrorum doctorum aliqui ab *ὅρμος, εἱρμός, εἴρω* ductum putant, veteres a *φέρω* EM. 798, 55. quod nescio an praeferendum sit. *Αἰσύλη* Hyadis nomen est Sch. Il. XVIII. 486. quae in Hesiodi versibus saepius repetitis (Marckscheff. p. 353.) *Φαισύλη* vocatur ut soror ejus *Φαιώ* fortasse a *φάω*. *Ἀπὸ τοῦ φρίσσω φρῖγος καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ ῥῖγος· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν* Theogn. II. 89, 32. Hinc derivata *ῥιγῆσαι* et *ῥιγῶσαι* significatione differunt fere ut latina rigere et frigere, rigor et frigus, quibus accessit diversitas quantitatis. *Υἱός εἴτε ἀπὸ τοῦ ὕω τὸ βρέχω κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἴτε ἀπὸ τοῦ φύω, διὰ μόνου τοῦ υ ὤφειλε γράφεσθαι* Eust. 1459, 49. et sic attice scribi affirmat p. 22, 43. idemque Photius tradit de feminino *μῦα καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς*. Id quidem in codd. Aristot. H. Ann. V. 1. p. 539, 11. et saepius ita scriptum reperitur ut tabani nomen *μύωψ*, quod hinc derivatum putant v. Parall. 291. [59]) et in lapi-

59) Sic in derivatione iota diphthongis saepe subtrahitur *Ἀλαί Ἀλαιεύς καὶ Ἀλαεύς ἐνδείᾳ τοῦ ι κατ' ἔθος ἀττικόν* — *Αἴπεια Αἰπεάτης* Steph. *στυππεῖον στυππέϊνος, Εὔβοια Εὐβοεύς, υἱός ὑΐδιον* etc.

dibus etiam ἑστηκῦα et similia v. Franck. ad Inscr. Richteri p. 397. ipsumque ὑός in epigraphis sat antiquis v. Keil. *Zwei griech. Inschr.* p. 18. sed ut haec scriptura in Atticorum libros recipiatur necquidquam contendit Giesius de Dial. Aeol. pag. 27 sq. nedum ut Nauckio nostro accedamus in Aristoph. p. 53. ad n. 2. homericum υἱός in ὑός vertenti. De etymo non repugno et ab eodem φύω nomen ὕλη propagatum esse dudum consensi Techn. 275. Ex Photii verbis ῥάχους τὰς ἀκανθώδεις καὶ τραχείας ῥάβδους colligat aliquis eum huc inclinasse ut literam τ excidisse putaret, sed quod addit Sophoclem ita dixisse τοὺς φραγμούς ad aliud tendit etymon a Schol. Nic. 868. indicatum ῥῆχος ὁ φραγμός, unde consequitur ῥᾶχοι proprie significare sentes vepresque quibus sepes contexuntur et φράσσειν locum vepribus vel pariete craticio sepire, utrumque autem ap. Herodotum tropo etymologico junctum esse ῥηχῷ πεφρᾶχθαι, et ex synonymis compositum Κλαδάραχοι sive κλαδόραχοι φραγμοί Hes. — Adverbium Ὑράξ μίγδην Hes. certe a φύρω v. Parall. 77. — Φάσκωλον Grammatici ab ἀσκός derivatum putant Proll. 134. — Quod Josephus in Synops. 566. pro exemplo aphaeresis proponit φθισάνη θισάνη, ea mera est barbaries; *tisanam* scriptores infimae aetatis τὴν πτισάνην vocant ut *tisin* τὴν φθίσιν. De adjectivis φοξός et φολκός si quid dicendum est, nihil veri similius reperio quam alterum cum ὀξύς ut in Gud. 556, 42. dicitur cognatum esse, alterum cum ὁλκός ac proprie significare eum qui *pedes trahit* quod de choliambo dicit Ovidius Rem. Am. 379. ut Philoctetes δύστηνον ἐξέλκων πόδα Soph. Ph. 291. id est claudicans, alius quis dicitur ἐπισύρειν τὼ πόδε Diog. I. 81. utrumque autem hoc modo differre quod ὁλκός indefinitam habet trahendi significationem, φολκός autem, quantum ex unico illo Homeri loco colligi potest, de pedibus modo dicitur [60]). Idem ab ὀξύς, quod multis rebus commune est, differt φοξός, hoc est ὀξυκάρηνος· et sic saepius vocabulorum primitivorum potestates non compositione solum et

---

60) Doederlein. Synon. T. VI. 140. confert latinum *falco;* sic autem dicebatur qui pedem introrsus curvatum habet.

derivatione sed etiam intestinis quibusdam mutationibus pressius definiri solent. — Quod in EM. 792, 43. ad explicandum loci nomen *Φθειρῶν ὄρος* affertur *οἱ θῆρες λέγονται καὶ φθεῖρες*, qua fide traditum sit nescimus. — *Φάλος* id est *μῶρος* (Techn. 250.) *ἠλός* quod Hesychius *μαινόμενον* interpretatur, et *ἠλέματος* fatuus eadem ratione inter se colligata videntur qua *φρέαρ* cum *ῥέω*, unde traductum verbum *ἠλιθιῶσαι* apte exprimitur latino *infatuare*. — *Φειδώλιον δίφρος σφέλας* Hes. nihil aliud est quam *ἑδώλιον* sedile. — *Φοῖτος* fortasse proprie *itum* significat a verbo *εἴω*, *εἶμι* ut a *κεῖμαι κοῖτος* Parall. 349.

XVI. XVII. De litera chi fabulatur EM. 75, 14. *ἀπὸ τοῦ χάζω γίνεται ἅζω· ἔμεινε δὲ ἡ ἀναλογοῦσα τῷ χι δασεῖα, ὡς ἐκ τοῦ θάμα ἅμα.* Verba illa permutari quidem nonnunquam inter se possunt ut in duobus Euripidis locis libri *οὐ χάζομαι* et *οὐχ ἅζομαι* praebent certantibus Criticis, quia utrumque convenit v. Matth. ad Orest. 1109. sed origo haud dubie utrique diversa est. Post homericum *λιαρός* increbruit *χλιαρός*, quare Grammatici hoc illi interpretamenti loco subjiciunt cf. Athen. II. 41. B. D. Bredow Dial. Her. 122. et pariter verbo, quod extra illos nemo novit, *Λιαίνουσα πραΰνουσα* Phot. *Ἐλίανθη ἐχλιάνθη* Hes. Si primitivum est *χλίω*, quod in Techn. ostendi, sequitur homericam vocem non nativam sed aphaeresi affectam esse, quod et Eustathius significat 857, 27. nulloque jure impugnat Epim. Cram. I. 401. themate commenticio usus *ἀπὸ τοῦ λιῶ λιαρόν οὐχ ὥς τινες ἀπὸ τοῦ χλιαρόν κατὰ ἀφαίρεσιν.* *Χλαῖνα* vero, quod in EM. ad idem *χλιαίνω* refertur, Schneiderus rectius a *λῆνος λάχνη* lana arcessit, et hinc etiam nomen *laena*, quod Strabo pro exotico habere videtur IV. 196. *τοὺς δασεῖς σάγους λαίνας καλοῦσι* (Belgae). Idem XII. 549. dubitat utrum nomen urbis regionisve, quae in Catalogo navium *Ἀλύβη* dicitur, scribendum sit *Χαλύβη* an qui vulgo Chalybes, homericis temporibus appellati sint Alybes. *Ἰτώνη καὶ Ἰτωνία Ἄρτεμις* Suid. aut in nomine errat aut in cognomine; nam Minerva *Ἰτωνία* dicitur, Diana *Χιτωνία* et *Χιτώνη*. — Consonarum mobilium ultima est psi exemplo unico: *ὁ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἄμμος λέγει ψάμμος* EM.

817, 39. quod Josephus Synops. p. 566. ad prosthesin refert; ἄμαθος λέγεται καὶ πλεονασμῷ ψάμαθος Epim. I. 444. Utroque continenter utitur Nicander de serpentibus quibusdam loquens Ther. 155. discrimine ad intellectum nullo sed permagno ad metri tenorem πολέες δ' ἀμάθοισι μιγέντες σπείρῃ λεπρύνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι, quae Schol. ita explicat διατρίβοντες ἐν τῇ ἄμμῳ λευκαίνονται τὴν σπεῖραν κυλιόμενοι ταῖς ἄμμοις, additque ἄμαθος ἡ χερσαία κόνις· Ὅμηρος δὲ διαστέλλει, quae sic transponenda et explenda sunt: ὁ Νίκανδρος ἀδιαφόρως κέχρηται· Ὅμηρος δὲ διαστέλλει ἄμαθον λέγων τὴν χερσαίαν κόνιν ut Schol. Od. II. 326. ἄμαθος ἡ ἐν τῷ πεδίῳ κόνις, ψάμαθος δὲ ἡ περὶ θάλασσαν. Haec Aristarchi dicitur fuisse distinctio v. Lehrs. Arist. 128. Hoffmann. Quaest. II. 31. Etymon conjectanti a ψάω ψάμμος, hinc ἄμμος ductum videtur intercedente fortasse voce tenuiore σάμμος, quod confirmari posset comparatione latinorum *sabulum saburra*, nisi Romani consonas duplices ab initiis vocabulorum remotas haberent exceptis iis, quas sine ulla mutatione a Graecis mutuati sunt ut *psallo, psora, xystus*; sed aliquantum mutatis substituunt sigma ψιθυρός susurrus, ξηρός serenus i. q. sudus, ξηραίνω seresco. Graecos vero non incredibile est ψαμμός et σάμμος dixisse ut ψώχω σώχω, ψίττα σίττα, ψάγδας σάγδας etc. 61) — A duplicibus transeo ad conjunctas. Heraclides ap. Eustathium p. 756, 25. p. 842, 46. τὰ τῶν λέξεων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν εἰώθασιν Ἴωνες καὶ Αἰολεῖς ἄν τε ἓν ᾖ οἷον λαιψηρός αἰψηρός, ἄν τε δύο οἷον πλευρά εὐράξ, πλάνη ἄλη ἀντιθέσει εἰς λ· οὕτως ἐκ τοῦ φθείρω αἰολικῶς γίνεται φθέῤῥω καὶ ἄρσει τῶν συμφώνων ἔῤῥω. Hoc jure optimo reprobat Herodianus Mon. p. 43. τὸ ἔῤῥω εἰ αἰολικόν ἐστι, ζητητέον τί αὐτοῦ ἦν τὸ κοινόν· οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω ὥς οἴονταί τινες· hujus enim thema est φθέω φθείρω. Πλάνη cum ἄλη perparvam similitudi-

61) Voces ignotas σαυκρός et ψαυκρός Hesychius explicat eodem modo ἐλαφρός. Glossae ejusdem post αὖραι positae Αὔη πνοή ἢ ἄψηται partem alteram Kuesterus recte ad subjunctivum verbi αὔειν refert, quod Grammatici ἅπτεσθαι interpretantur Techn. 12. hujus autem synonymon est ψαύειν.

nem habet. Facilior est de adverbio assensus. Nam εὖρος et πλευρόν eadem ratione conjuncta sunt qua latitudo et latus brachyparalecton, ac nomen graecum vel ex πολύευρον contractum dicunt vel παρὰ τὸ πέλειν εὐρύ Epim. II. 399. sed acquiescimus in prosthesi; nam sic potius dixerim quam aphaeresin. Eademque convenit ad στόνυξ, quando id nihil ad derivationem aptius habet quam ὄνυξ, cujus usus antiquior, species simplicior tamque similis significatio est ut saepe nulla re nisi metro internosci possint. Sic pro ὀξύς γ᾽ ὄνυξ πετραίου λίθου Eur. Cycl. 400. Hermannus edidit secundum Scaligerum ὀξὺς στόνυξ ut Apoll. IV. 1679. πετραίῳ στόνυχι. Sed eodem intellectu ὀξυπαγὴς ὄνυξ κολώνης Nonn. XIV. 385. de unguibus vero Oppian. Cyn. III. 232. τμηθεὶς οὐχὶ στονύχεσσι λεόντων, idemque Hermannus restituit in P. Silent. Amb. 85. ubi onyx vocatur βροτέοισι σέλας στονύχεσσιν ὅμοιον pro τ᾽ ὀνύχεσσι. Quemadmodum autem Schol. Apoll. l. c. στόνυξ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον, sic etiam explicatur στόρθη et στόρθυγξ τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος Hes. Phot. sed Lycophro promontorium modo στόνυχα appellat 1180. modo στόρθυγγα 1406. nec tamen hoc ab illo natum sed alio etymo ortum videtur sive id στύραξ fuit ἐφ᾽ ᾗ στηρίζεται τὸ δόρυ, sive ὀρθός cum prosthesi consonantium, quas Latini primae semivocalium praemittunt, stlis, stlocus etc. Veteres magistros suspicor στόρθη pro syntheto habuisse παρὰ τὸ στῆναι ὀρθήν, sicuti Eustathius 1555,1. πτόρθος cum πτῶ (πετάννυμι) conjunctum statuit ὁ διαπεπετασμένος εἰς ὀρθόν. Sed πτόρθος quoque simplex est non a πέτομαι ut Hemsterhusio visum sed ab ὄρω orior, unde ὄρσος (pullus, surculus) et ὄρπηξ v. Techn. 283. — Σποργαί ἐρεθισμοί εἰς τὸ τεκεῖν Hes. et σπαργᾷν cum ὀργᾷν, quod Galenus illi interpretationis loco interponit, quin idem significent minime dubium est; ut vero ejusdem stirpis sint non puto effici posse v. Techn. 52. — Στρόμβος et ῥόμβος constat a verbis στρέφω et ῥέμβω ducta esse, quorum tam tenue est discrimen ut in cognatis numerentur Techn. 35. Στοργάζειν id est τὰ πρόβατα εἰς σηκοὺς κατακλείειν perspicue et re et voce conspirat cum ἔργω, ἕρκος, ὀρχάς

i. e. *φραγμός* sive *περίβολος*, ac, si sermo graecus ad nos pervenisset totus et integer, fortasse etiam *ὀρχάζειν* alicubi legeremus; sed opus non est, nam saepe literae in tractu et declinatu verborum alias accedunt alias excidunt. *Ἴσμα τὸ κτίσμα* Lex. de Spir. 230. verbaque ipsa *ἵζειν* et *κτίζειν*, etsi conveniunt in significatione verbi *ἱδρύειν*, tamen diversa habere videntur primordia *ἕω* et *κτάω*. *Ὑπομνήμυκε* quod in Il. XXII. 491. codd. haud pauci praebent, ipsumque praesens *Μνημύει σκυθρωπάζει* Hes. ostendit nonnullos verbo *ἠμύω* duas praetexuisse literas *μν*[62]).

XVIII. Ultima quaestio est de syllabis prosthesi vel aphaeresi obnoxiis. Sed in hoc quoque sermonis curriculo saepius haesitabitur multaque ob hoc solum afferentur ut species affectionis, quam objiciunt, excussa evanescat. *Βῖκον φιάλην, οἱ δὲ ἄμβικον* Bekk. An. 226. quorum illud multo frequentius sed anetymon, *ἄμβικος* et *ἄμβιξ* *obba* Gloss. arabico *Alembic* fortasse propriora sunt quam graecis *ἄμβη* et *ἄμβων* umbo, quod Schol. Il. IX. 441. *ἀναβαθμόν* interpretatur. *Ἄμβρυττοι εἶδος ἐχίνων· Ἀριστοτέλης δὲ αὐτοὺς βρύττους λέγει* Hes. quorum origo latet. *Ἀγκινάρι* hodie dicitur *ἡ κινάρα*[63]). Cum *κονεῖν* et *ἀγκονιᾶν*, quae enotavi in Techn. 153. cohaerent *Ἀγκονίς ὑπηρέτις*, *Κονῆται θεράποντες* Hes. EM. et fortasse *διάκονος* sive *διήκονος* alpha producto ut *κατηβολή* et *διαβολιά*, quod nonnulli *διαιβολία* scribunt. *Θρύσκον ἄγριον λάχανον* Albertius idem esse putat quod vulgo *ἄνθρυσκον* nominatur, sed *Τίθεον ἰσόθεον* Salmasius recte judicat pro *ἀντίθεον* scriptum esse. *Πᾶς* pater, *πάπας* et *ἄππα* matrisque hypocorisma *μᾶ* et *ἀμμάς* sive *ἄμμα* ad alium locum pertinent. *Ῥαβάσσειν ποδοκτυπεῖν* et *Ἀῤῥαβάσσειν ὀρχεῖσθαι* a proprietate soni facta sunt per imitationem. *Ἀῤῥηνοβοσκός* sive *ἐῤῥηνοβοσκός* et *ῥηνοφορεύς* sequuntur duplicem formam primitivi

62) Qui illud interpretati sunt *εἰς ἀνάμνησιν ἄγει*, legisse videntur *πάντα δ' ὑπο* — vel *ὑπαιμέμνηκε*. Cum *ὑπημήμυκε*, si sic scriberetur, conferri posset *ἠρήρειсται* Orph. Arg. 1135.

63) *Ῥαυλόν ἄγραυλον ἄγροικον* Hes. Albertius a librario corruptum putat. Romani quum *ἁλμήν* muriam vocant, graecum *ἁλμυρίδα* more Praenestino mutilasse videntur.

ἄρνες et ῥῆνες. Inter καλαβώτης et ἀσκαλαβώτης medium interjacet σκαλαβώτης, quare nomini vulgatiori, quo solo utuntur Latini *ascalabotes* dicentes, non duae simul literae sed una post alteram accrevisse videtur, sicuti verbo βασκαρίζειν, de quo posterius dicetur. Et fieri potest ut inter κάλαφος et ἀσκάλαφος ejusmodi quid interjectum sit, quo sumto prosthesis biliterae species evanescit. Similiter ἀσκωλιάζειν a nonnullis ad κῶλον referri supra ostendi. Ἀτάλματα ἅλματα παίγνια Hesychius praebet et Ἀτάλλει σκιρτᾷ, cujus synonymon est ἅλλεσθαι saltare. Hoc autem si componimus cum verbis movendi σάλλειν, σαλεύειν, σαλάσσειν, a σείειν repetere compellimur. Nec difficile intellectu quomodo ἀτάλλειν a neutrali exsultandi significatione traductum sit ad transitivam nutricandi; nam infantia gaudet et alitur motu ut Plato ait: τῶν παιδίων αἱ μητέρες οὐχ ἡσυχίαν αὐτοῖς παρέχουσιν ἀλλὰ κίνησιν ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀεὶ σείουσαι Legg. VII. 790. D. — Ἀτταγήν εἶδος ὄρνιθος τὸ λεγόμενον ταγηνάριον Lex. de Spir. 213. quod nomen etiamnunc durat v. Menag. ad Diog. IX. 114. aphaeresi manifesta affectum sed antiquis ignotum [64]). Hactenus de vocabulis quae ab alpha ordiuntur. — Ἐνέπειν unum est verborum, quibus Apollonius praepositiones subesse statuit vi sua destitutas: ἵζω καθίζω, εὕδω καθεύδω, ἕπω καὶ ἐνέπω οὐ διάφορα, ἐπεί γε καὶ εἰς ἓν ἁπλοῦν μεταλαμβάνεται Synt. IV. 7, 327. πᾶσα πρόθεσις ἢ χρόνον σημαίνει ἢ ἔμφασιν ἢ πλεονασμὸν οἷον ὑποδμώς, ἐναλίγκιος, ἐννέπω Schol. Dion. p. 927. Sed probabilior est Buttmanni opinio ἕπω primum in ἔμπω abiisse, dehinc in ἐνέπω, quibus respondent latina *inseco*, *inquam* v. Techn. 137. Germanam vero praepositionem habere videtur adverbium, de quo idem de Adv. 596. παρὰ τὸ ἀγχοῦ δύναται γεγενῆσθαι τὸ ἀγχός προςλαβὸν τὴν ἐν πρόθεσιν κατὰ

64) Indefinitum pronomen ἅττα ex τά id est τινά ortum esse addito alpha geminataque dentali affirmat EM. 167, 35. quam in opinionem sponte sua incidit Buttmannus Gramm. §. 77. adn. Verius Hermannus ad Vig. 713. aspiratum ἅτινα, si vim propriam amitteret, simul spiritum amisisse censet. Ac ne hunc quidem mutandum esse putaverunt Grammatici a Gaisfordo appellati.

παρολκὴν ὡς τὸ ἐναλίγκιος, ἐναντίος, ἐνέπειν. Αἱ δὲ τοιαῦται τῶν προθέσεων παρελκόμεναι καθάπερ πλεονάσματα οὖσαι οὔτε τάσιν οὔτε ἄλλο τι τῶν παρεπομένων ἐναλλάττουσι. De hoc pleonasmo praepositionum loquitur Choeroboscus Can. p. 524 sq. Anecd. Cram. IV. 180. συλλαβῆς προσερχομένης καὶ οὐ λέξεως ἐξαμαυροῦται τὸ ἰδίωμα τῆς προθέσεως — καὶ διὰ τοῦτο ἔξωθεν ἐποιήσατο τὴν κλίσιν, ἐκαθεζόμην, ἐκάθευδον, ἐκάμμυνον, ἤνεπον, ὡς σχεδὸν ἁπλῶν οὐσῶν τῶν λέξεων, hisque subjungit adjectiva ἐναντίος, ἐναντίβιος, ἐναλίγκιος[65]) quibus simile est ἔμπλην si pro πλησίον dicitur et ἐμπελάδην sive ἐμπελαδόν. Sed est aliud ἔμπλην, quod idem atque χωρίς *extra* significat, et simplex πλήν id est πλεῖν sive πλέον plus; nam quod extra numerum est, plus est. In hoc praepositio syllabae locum obtinet non dictionis, neque facile explicari potest nisi, ut ἔμπλεος dicitur pro πλέος et ἔμμεστος pro μεστός, eodem pacto ἔμπλην pro πλήν· haec enim omnia cum πολύς πλέων πλεῖν connexa videntur ut germanica *voll* et *viel*. Singulare est ἔμπη in Phalaeci epigr. aeolico ἔμπη νίκης i. e. ποῦ ἐνίκας, cujus syllaba prima aut prorsus pleonastica aut praepositio est rectione sua destituta ἐν πῇ *in ubi?* et hyphen ἐμπῇ, nam sic potius scribendum fuerit accentu non remoto. Naturae quidem haec consociatio praeverbii cum adverbio interrogativo, quod dativi figuram habet sicut redditivum τῇ *hic*, haud dissentanea videtur sed testimonio comprobari non potest. Praepositionis quiescentis exemplum affert Schol. Arist. Vesp. 1115. ἔμβραχυ τὸ καθάπαξ ἢ παντάπασιν· ἀττικὴ συνήθεια οὐδὲν πλέον δηλοῦσα ἢ τὸ βραχύ ὡς ἐμφαγεῖν τὸ φαγεῖν. Hoc minime quadrat. Adverbium illud interdum ἐν βραχεῖ scribitur et hinc illud contractum esse significat Timaeus Ἔμβραχυ συντόμως καὶ οἷον ἐν βραχεῖ. Consimili syllabae finalis corruptione Coraes ad Isocr. p. 226. ἔμπας et ἐγγύς ex ἐν πᾶσι, ἐν γυίοις orta putat et, quantum ad illud attinet, non dissentire videtur Hesychius Ἔμπαν πάντως. Verum

---

65) Ἀλίγκιος καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐναλίγκιος Tzetz. ad Hes. Opp. 128. prosthesin significans.

de hac attenuatione syllabarum finalium alias. Pro inusitato ἐννυός nurus Poll. III. 32. Bekkerus scripsit νυός, quod ab illo praeteritum esse minime credibile est. Ἐξατράπης et ἐκσατραπεύειν, quae in Inscrr. et libris leguntur, excusationem peregrinitatis habent. Adjectivum ἐξέτερος etsi in duobus illis Nicandri locis nihil aliud sonat quam ἕτερος, tamen intelligi potest nomini disjunctivo ἕτερος per quandam sympathiam additam esse praepositionem qua separatio significatur [66]). Adjectivorum ἀρπεδόεσσα et ἑρπεδόεσσα, quae Hesychius eodem modo explicat ἰσόπεδος ἐπίπεδος ὁμαλή, partem alteram esse πεδόεις ferme omnes consentiunt sed disceptatur de altera: ἀρπεδόεσσα ἡ ἄγαν πεδινή κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ ἀρί — πέπονθε δὲ ὁμοίως τὸ ἔρθυρις αἰολικῶς ἡ μεγάλη θυρίς [67]). Οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος. Τὸ δὲ ἀρπεδές — ὁ Νίκανδρος ἀντὶ ἐπιτάσεως μόνης δοκεῖ τὴν λέξιν (τὸ ἀρί) παραλαμβάνειν EM. 148, 8. Deterius suadet Schol. Nic. Ther. 420. κάρη ἀρπεδές τὸ ἐπίπλατυ καὶ ὁμαλόν, παρὰ τὴν ἔραν οἱονεὶ ἐροπεδές, quo altera scriptura ἑρπεδές [68]) explanatur. Sed expeditius est ἀρπεδές, sive syllaba redundat ut myrice hodie dicitur ἀρμυρίκη v. Sibthorp. Prodrom. Flor. Gr. T. I. 208. sive consona rho, quo tendunt Hesychii glossae Ἀπεδίζειν ὁμαλίζειν, Ἀρπεδίσαι ὁμαλίσαι, et adjectivum ἄπεδον i. q. ἰσόπεδον vel πεδανόν *planum*. Ὄλοσχος Schneiderus a Nicandro pro ὄσχος positum putat addita syllaba ut ὄνθος, ὄλονθος ὄλυνθος. Cum ὄσχη procul dubio cohaerent αὐροσχάς, ὀρεσχάς, ἀρέσχη. Ὑσπληγξ καὶ ὑστριχίς κυρίως μάστιξ ἦν ἐκ χοιρείων τριχῶν πεπλεγμένη, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ βούκεντρον Schol. Lyc. 21. Eust. ad Dion. 1190. Scuticas ὑστριχίδας vocatas esse quia e setis necterentur, concedi potest postulantibus; sed haec notatio minime convenit ad

---

66) Μετεξέτεροι, quod veterum Hippocratis enarratorum alii ἕτεροι interpretantur, alii ἔνιοι sive τινές, interdum neutrum significat sed *diversi*.

67) Quae his interjecta sunt verba πέπονθε δὲ ἵνα μὴ σημαίνηται ἡ ἄγαν ὁμαλή, eorum duo prima ejicienda, pro ἵνα μή scribendum est ἵνα δή vel ἵνα solum.

68) Ἔρθυρις, quod huic apponitur, differo ad Dissert. de Sync.

nomen ὕσπληγξ si praesertim vectem remissarium sive repagula declarat, quae est usitatissima significatio; quin etiam ubi pro βούκεντρον dicitur, manifesto a πλήσσω derivatum est; nam idem instrumentum nominatur βούπληξ et βουπλῆκτρος ἄκαινα. Neque tamen placet quod in Epim. I. 340, 24. dicitur, ex ὑπόπληξ contractum esse. Itaque nomini ὕσπληγξ prosthesin biliteram quamvis repugnanter concedimus.

De syllabae primae abjectione nihil antiquitus traditum invenio nisi illud pervulgatum quod ad defectum praepositionum attinet: ἦρα τὸ ἐντελὲς ἐπίηρα Sch. Od. XVIII. 56. de quo controversia est inter doctorum sententias, et ὄχα κατ' ἀφαίρεσιν τῆς ἐξ προθέσεως· ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα ὀνοματικόν EM. 644, 47. Epim. I. 319. Id totum rejicit Buttmannus veri se ignarum professus. Sed opportuna videtur Eustathii comparatio p. 54, 42. ἐν τῷ ὄχα λείπει ἡ πρόθεσις ἐξ καθὰ καὶ ἐν τῷ Ὄχη, ὄρος δὲ τοῦτο ἐξέχον [69]) eademque significatio eminentiae reddita est conjugatis ὄχθος et ὄχθη, quibus ob similem epenthesin literae theta conferenda sunt ὀχή ἡ τροφή id est *sustentaculum corporis*, ut ab Augustino appellatur, et εὔοχθος cum verbo εὐοχθεῖν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ Schol. Hes. Opp. 475. quo loco non εὐωχεῖσθαι significatur sed εὖ ἔχειν sive εὐθηνεῖν. Sic igitur sententia est, verba ἔχειν et ὀχεῖν respondere germanicis, quae Graffius in Lexico Ling. Germ. ad unam stirpem refert *haben* et *heben*, et hinc non solum elevandi et sustinendi instrumenta nominari ὄχος *vehes*, ὀχεύς *vectis* sed etiam ὀχή proprie significare *die Hebung*, et ὄχ' ἄριστος *eminenter optimus*, neque alium intellectum habere ἔξοχα [70]) quod quia expressius est idemque usitatius, ideirco ὄχα ellipsi apponitur, quam veteres minus apposite aphaeresin vocant. Praepositiones saepe poetae subtrahunt tum in nominibus χείριος dicentes pro ὑποχείριος ut Tragici, τάῤῥοθος

---

69) Ὄχη τὸ μέγιστον τῶν ἐνταῦθα ὀρῶν Strab. X. 445.

70) Si ὄχα proprie ὀχυρῶς *firme, valde* significat ut Doederleinio videtur Syn. II. 94. ὄχ' ἄριστος multo alium intellectum habet atque ἔξοχ' ἄριστος.

Lycophr. pro ἐπιτάῤῥοθος, πάτος et σκύνιον Nic. pro ἀπόπατος sive ἀφόδευμα et ἐπισκύνιον, πληγάδες Apollon. ἀσσύτερος Oppian. et quae Hesychius servavit Ἄλξεων τειχέων et Κάρσιος πλάγιος, tum in verbis πλόμενος et τελλόμενος v. Meinek. Anall. 97. ἀῤῥιχᾶσθαι sive ἀριχᾶσθαι pro ἀναῤῥιχᾶσθαι, quod Herodianus περὶ παθῶν ex Hipponacte protulit EM. 99, 20. parique libertate scriptores atticae dictionis desertores compositis praetulerunt simplicia ἀντᾷν, ἐρᾷν (fundere), δειλιᾷν, διδράσκειν [71]), ἐννύναι sive ἐννύειν, οἰγνύναι, ὀλλύναι, quibus adjungi possunt quae Grammatici soli memorant δεία pro ἔνδεια et πηλακισμός pro προπηλακισμός. De indeclinabilibus huc refertur ὠμαδίς, quod Theognostus Can. 163, 23. [72]) diversum a ceteris in αδις exeuntibus accentum habere docet, rationemque qualemcunque reddit Joannes 38, 27. ἴσως ἐκ τοῦ κατωμαδίς ἀφηρέθη, quod alibi non legitur sed modo ὠμαδόν et κατωμαδόν. Eadem figura est si ἔρχεσθαι dicitur pro ἀπέρχεσθαι, et similiter alia quibus Apollonius Adv. 613. probare studet ὅτι οἱ ποιηταὶ προθέσεσιν ἐλλείπουσι. Verae ellipsis, quam nos quaerimus, in his omnibus nullum exemplum est. Ejusdem Apollonii sententia fuit longe disseminata vocabulis cum adverbio εὖ conjunctis hoc nonnunquam detrahi ἀπὸ τοῦ εὐήνωρ ἡ εὐηνορία καὶ εὐηνορέα καὶ ἐλλείψει τῆς ευ διφθόγγου ἠνορέα καὶ δόμοις ἔνι ποιητοῖσι ἐν ἐλλείψει ἐστὶ τοῦ εὖ de Adv. 546. cujus rationes reprobavi in Parall. p. 156—166. nec certum vel aphaeresis vel prosthesis argumentum praebet urbis Libycae nomen Εὐεσπερίς — λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ευ μορίου Ἑσπερίς Steph. qui μορίου nomine non particulam sed syllabam significat. Illam Choeroboscus Can. 185, 25. deesse putat adjectivo τρόφι — ἀπὸ τοῦ εὔτροφι κατ' ἀφαίρεσιν, nec tamen repugnat Herodiano apocopen inferenti, de quo alibi dicetur; εὔτροφις nusquam legitur; semel δυνατεῖ in Epist.

---

71) Δεδρακότες Eunap. Fragm. Boiss. XVIII. p. 112. ed. Nieb. διδρήσκουσι Aret. Acut. II. c. 3. 257. sed cod. διαδιδρήσκουσι. Prorsus derelicta sunt αἰσιμοῦν, φρεῖν, ἐχθάνεσθαι ut latina cutere, cellere, fendere, cendere, clinare, stigare, ritare, gregare.

72) Hoc in EM. 806, 8. restituendum est pro ὁμαδίς.

Pauli apostoli, quod *εὐδυνατεῖ* dici oportuit. Ea demum aphaeresis dici poterit; sed codd. variant *δυνατοῖ*, *δυνατεῖ*, *δύναται*. Idem vero adverbium versificatores praeponunt non tam ad juvandum intellectum quam explendis numeris ut *εὔγναμπτος μάκελλα* pro simplici *γναμπτή* v. Wernik. ad Tryph. v. 205. vel etiam quia ad formationem necessarium est ut *εὔρηνος κόρση* Anth. XIV. 149. id est *κεφαλὴ ἀρνεία*, *εὔιππος ὄνυξ* pro *ἵππειος* Nonn. XXVII. 188. *εὔθηρος ἀοιδή* Oppian. Cyn. I. 46. quae paullo post vocatur *θήρειος ἀοιδή* II. 58. *εὐκαμπὲς δρέπανον* Hom. etc.[73]) quod apparet etiam in disjunctis *φέρει τὸν εὔπτερον ἃ πτερόεσσα* Anth. IX. 122. Nominum propriorum, praesertim peregrinorum, regula deest: *Ἀσσύριος* et *Σύριος*, quod illi postponit Schol. ad Hor. Od. II. 11, 1. *quae nunc Syria dicitur olim addita syllaba Assyria nominabatur*. *Ἀντίσαρα ἐπίνειον Δατηνῶν*. *Ἡρωδιανὸς Ἀντισάρη· τινὲς δὲ Τισάρη γράφουσι* Steph. Laconis nomen *Χίονις* in Paus. III. 14, 3. *Ἀγχίονις* scribitur, quod plerique corrigendum putant, Siebelisius defendit propter licentiam huic generi concessam. *Ἴσμαρος πόλις Θρᾴκης, ἣ νῦν Μαρώνεια καλεῖται* Hes. cui appellationi quasi praeludit nomen regis Maronis *ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει* Od. IX. 198. Aesculapium Lycophro 1054. *Ἤπιον* nominavit etymologiam a Grammaticis decantatam sequens. Ignotum est *Ὑάλιος πολεμικός καὶ Ἐνυάλιος* Suid. Dicam nunc de syllabis mobilibus, quarum prima litera est consona, proxima vocalis.

XIX. Ad illud genus, in quo substiti, pertinent haec: *Γραῖα πόλις Ἐρετρίας ἀφαιρέσει γέγονε τῆς ἀρχῆς* Steph. de quo nonnihil dissensionis fuisse ostendit Strabo IX. 404. *Γραῖα τόπος Ὠρωποῦ πλησίον — τινὲς δὲ τῇ Ταναγρᾳ τὴν αὐτήν φασιν* v. Interpp. ad Thuc. II. 23, 3. *Μεμβλίαρος νῆσος καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν Βλίαρος* Steph. quorum illud

73) Eodem de genere est *κίρκος φιλοκαμπής* et *φιλόδουπος ἄμη* rastrum crepitans Anth. *φίλοικτον* (*ὀμμάτων*) *βέλος* pro *οἰκτρόν* et *φιλόσπονδον λίβος* pro *σπονδεῖον* apud Aeschylum cf. Meinek. Del. 184. *Ἀφιλοστάχυος πενίη* Anth. abundat ea parte sine qua *ἀφιλόδοξος*, *ἀφιλόμαχος* etc. constare non possunt; quippe satis erat *ἄσταχυς* *spicis destituta*, sed non dicitur ita quia idem sonat substantivum.

saepius legitur, hoc ne semel quidem. *Ταξίμυρα* urbis Syriae nomen Strab. XVI. 753. quae ab aliis *Σίμυρος* dicitur, Tzschuckius removit *Ξίμυρα* corrigens vel *τὰ Σίμυρα*, et eidem Straboni pro *Ὄχη* XV. 728. Critici restituunt *Ταόκη*. Mons Creticus *Τίτυρος* in libris nonnullis *Τύρος* vocatur v. Hoffmann. *Griechenland* p. 1325. Praetermitto alia hujus notae, quorum ne scriptura quidem liquet, nedum ut dici possit utrum syllaba careant an abundent. Vocabula communia, quae ab Hesychio et EM. proferuntur, *Βάστραχας τοὺς τραχήλους Βοιωτοί*, *βαστραχηλίζει τραχηλίζει*, nisi sigma insiticium haberent, concedendum esset prosthesi syllabica aucta esse. Sed epenthesis illa locum aperit suspicioni cervicem a principio dictum esse *στράχηλον ἀπὸ τοῦ στρέφειν*, quia *cervix multis vertebratisque ossibus flexilis ad circumspectum* Plin. XI. 37. sect. 67. et ut ab eodem vertendi verbo nomen *ἀστράγαλος verticillus* ductum est, ita illi nonnullos apposuisse alpha[74]) et postremo beta sive digamma. Et pari progressione a *σκαρίζειν* perventum est ad *ἀσκαρίζειν*, hinc ad *Βασκαρίζειν σκαρίζειν Κρῆτες*. Quis vero non miretur Apollonii effatum toties repositum *τὸ λῶ ἀφηρημένον ἐστὶν ἐκ τοῦ θέλω* de Conj. 522, 12. de Adv. 568. de Pron. 74, 1. Synt. I. 2, 10. Nec fide dignius quod ad Pron. l. c. in cod. adscriptum est *τελέως λέως*, a Photio quoque allatum s. *Λεωκόρητος* et aliis. Etenim adverbium ab Archilocho usurpatum *λείως οὐδὲν ἐφρόνεον prorsus nihil sapiebant,* et quae Glossographi cum hoc composita ferunt *λεώλεθρος*, *λεωκόρητος*, propinqua sunt substantivo *λαός*, *λεώς*, quod multitudinem sive universitatem significasse videtur, unde *Λεωργός πανοῦργος κακοῦργος*, *Λαοργός ἀνόσιος* ut *παντοποιός* et *παντοδέκτης* (*παντοῤῥέκτης*) v. ad Aj. v. 445. et indidem adverbium *λέως* id est *πάντως*, quod Hermannus ad Soph. Ant. v. 1261. paulo argutius a *λεῖος laevis planus* repetit. Eodem quo ille errore ducitur Aristoteles Nicom. VII. 12. *τὴν εὐδαιμονίαν οἱ πλεῖστοι μεθ' ἡδονῆς*

---

74) Veteres etymologi, qui *τράχηλος*, *τραχύς* et *ῥάχις* ab una stirpe repetunt, alpha superesse sumunt.

εἶναί φασι· διὸ καὶ τὸ μακάριον ὠνομάκασιν ἀπὸ τοῦ χαίρειν. Hic tamen meminerimus oportet philosophos veteres et philosophorum similes juris consultos hujusmodi etymologiis non tam originem vocabulorum grammatice explicare quam notionem cum voce congruentem lectoribus ante oculos ponere voluisse; quam in rem multa collegi in Aglaoph. 867 sq. de Aristotele ipso dixit Zellius ad Nicom. II. p. 60. Hoc fortasse signum sequutus Philoxenus in libro de anadiplasiasmo illa effutivit quae Orion refert 104, 18. μασῶμαι παρὰ τὸ σῶ τὸ σείω καὶ προςλαβὸν τὴν μα συλλαβὴν μασῶμαι τὸ εἰς λεπτὰ τὴν τροφὴν κερματίζω, cui alia adduntur vel ejusdem auctoris vel ejusdem temeritatis commenta: μασχάλη ἀπὸ τοῦ σχήσω σχάλη κατ᾽ ἀναδιπλασιασμόν, μάχλος ἀπὸ τοῦ χαλῶ, μάστιξ ἐκ τοῦ στίζειν etc. Plus ponderis habent quae Hesychius largitur. Primum Σάβυττος τὸ γυναικεῖον, quod alibi βύττον vocari scribit; Itali *potta* vocant estque hoc nomen per complures dialectos vulgatum v. Menag. Origg. Ital. s. h. v. Alterum Σίραμφος ῥύγχος, quod nihil differt a ῥάμφος v. Techn. 303.[75]) Nec piget apponere novitia σίχλιος et χλιός id est χλιαρός Du Cang. τζικνίδα pro κνίσσα, τζικρίκιον pro κρίκος, quae Coraes ad Isocr. p. 65. ad reduplicationem refert. Σίναπι, quod attice νᾶπυ dicitur, Grammatici exoticis adscribunt v. Parall. 200. nec sciri potest utrum syllaba illi addita an huic ademta sit. Πάζιον et τοπάζιον Hesychius et Eust. ad Dion. 1121. ejusdem gemmae nomen esse tradunt cf. Kiessling in Ind. ad Tzetz. Chil. p. 564. quod si ex hebraico sermone fluxit, voci peregrinae πάζιον accessit syllaba. Fruticem eundem Graeci μυρίκην, Romani tamaricen appellarunt; utri verius, non constat, nisi qua illi cum myrto fuit similitudo, quod credidisse videtur Theocriti interpres μυρίκας bis vertens μυρσίνας. Hesychii glossa Τετρυφάλεια περικεφαλαία fluxit ex Il. X. 76. φαεινή τε τρυφάλεια. — Ab ἐπιμελής et hinc derivatis nihil

---

75) Eodem modo crevisse videtur Σαθάρυγα ταραχήν. Nomen *sapinus*, quod in Glossariis πεύκη et πίτυς redditur, Salmasius suspicatur ex sapopinus contractum esse.

differunt τημελής, τημελεῖν, τημέλεια praeter id quod haec potissimum de curatione corporis dicuntur v. Coraes ad Isocr. p. 190. Origo eorum explicatur in cod. Voss. ad EM. 163, 50. μέλω μελής καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ τη τημελής καὶ ἀτημελής. Nostrum sensum si consulimus, pleonasticum est potius. — Vocabulorum principia in usu quotidiano raptim pronunciando deteri naturae adeo consentaneum est ut miremur non plura hujus corruptionis exempla reperiri quam quae in Parall. 43. attuli, ταρτημόριον, τράπεζα[76]) et apud scriptores mediae aetatis σαράκοντα, σαρακοστή, μοῦλτον *tumultus*. Κλησίασον σύναξον Hes. pro vitiato habetur ut Ἥρης ἄφρων pro φρενήρης et Θαζόμενος σκώπτων. Illi tamen convenit augmentum compositi ἐξεκλησίαζον, quod Kruegerus tuetur ad Thuc. VIII. 93.[77]) Neque negari potest a themate, unde θής, θώψ, θωπεύω pendent v. Proll. 47. promtius proficisci θάζεσθαι quam τωθάζειν. Ψάλυξ (τινὲς τὰς τρίχας ἐδέξαντο, Δίδυμος δὲ τοὺς ἀσθενεῖς σπινθῆρας) ἀπὸ τοῦ φεψάλυξ κατὰ ἀφαίρεσιν Choerobosc. Can. 81. ubi pro τρίχας scribendum est ψυχάς ex Hesychio ψάλυγας ἔνιοι τὰς λεγομένας ψυχάς· ἄμεινον δὲ τοὺς σπινθῆρας[78]). Defectu duarum syllabarum notabile est quod idem et alii exhibent Λυγμός ὀλολυγμός θρῆνος ἀνανυγμός, pro quo Wieselerus ad Eumen. p. 47. ἀναμυγμός scribendum censet, Bernhardy autem ad Suid. h. v. ceteris servatis ὀλολυγμός excludit, neque Scholiastae Aristophanis credit λύζειν pro ὀλολύζειν dici. Ac si vetustissimorum scriptorum usum respicimus, ὀλολύζειν longe distat a λύζειν, quod de affectione ventriculi dicitur; cete-

---

76) Τετράπεζα κατ' ἔλλειψιν τράπεζα Procl. in Cratyl. c. 83. p. 45. Boiss. κατ' ἀποβολήν Orion. 149, 30. et EM.

77) Imperfectum ἠκκλησιάζον, si recte ita scribitur, indicium praebet praesens ἐκκλησιάζω non compositum esse cum κλησιάζω sed a substantivo, quod simplicis locum obtinet, derivatum ut ἐνέχυρον — ἠνεχύραζον.

78) Papiliones a volatu celeri et micante dici potuerunt ψάλυγες id est scintillae ut ψαλίς ἡ ταχεῖα κίνησις. Alii φειψάλυγες scribendum putant et pro Ψελός αἰθαλός pariter φέψελος. Cujus syllaba prima si cum φαύω confertur, unde φαύσιγγες id est αὐγαί sive ἀκτῖνες, primitiva videtur; sin cum ψόλος, adoptiva.

rum utrumque naturale est et integrum. Ὀλοφυγδών et ὀλοφυκτίς sive ὀλοφλυκτίς a φλυκτίς et φλύκταινα solo syllabarum numero differunt, sed augmenti causa non reperitur. Haec simplicia sunt; quod vero Schol. Aesch. Fals. leg. §. 21. p. 28. ed. Bait. affert σχοῖνος οἱ μὲν ἁπλῶς λέγουσιν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ὁλόσχοινον, id et spiritus syntheton esse indicat et significatio; sic enim vocatur junci species major ut ὁλοέχινος ὁ μεγέθει διαφέρων Mosch. Sched. 208. eademque ἐχινομήτρα sicut ὀρτυγομήτρα ὄρτυξ ὑπερμεγέθης Hes. quo Salmasius plantae nomen *lotometra* illustrat. Ad explicandam Suidae glossam Πρόπιον μάντευμα καὶ θεοπρόπιον θεῶν μάντευμα· duplex iniri potest ratio, aut eam e loco vitiato depromtam esse aut poetarum aliquem, qui huic nomini verbum προέπειν id est προειπεῖν subesse crederet, omissa parte non necessaria, ut aliquid novi proferret, finxisse πρόπιον cf. Buttmann. Lexil. I. 20.

CAP. VIII.

De syllabis duplicatis [1]).

§. 1. Prosthesin, in qua hactenus morati sumus, technici nonnunquam anadiplasiasmum vocant ut EM. 755, 2. ἄττα κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τέττα sed proprie sic dicitur ἡ τῆς πρώτης ἢ δευτέρας συλλαβῆς διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορὰ ἐπὶ ῥημάτων καὶ μετοχῶν καὶ ὀνομάτων, κεκάμω, ἀτάρτηρος Tryph. de Pass. §. 12. p. 34. Hujusmodi duplicationis [2]) de qua ad Aj. p. 242 sq. breviter et summatim disserui, Grammaticus Parisinus Gregorio subjunctus p. 686. tres numerat spe-

---

1) Haec dissertatio primum edita est solemnibus Jan. MDCCCXLVII. Eodem fere tempore scripsit Heinebachius *de graecae linguae reduplicatione* MDCCCXLVII. et Doederlein. *Ueber die Reduplication in der griech. und lat. Wortbildung* in libro *Reden und Aufsätze* T. II. p. 111. Quid mihi cum utroque conveniat, quantum discrepet, patebit conferentibus.

2) Nomen *reduplicatio* apud Latinos non legitur; pro verbo *reduplicare* Priscianus in nono libro et decimo, ubi de formatione perfecti agit, utitur simplici.

cies, communem, poeticam, ionicam; *καὶ ἰωνικὴ μὲν ὡς τὸ κεκάμω, κοινὴ δὲ ἐν τῷ τέθνηκα, ποιητικὴ δὲ ἐν τῷ ἐλέλιξε καὶ προπροκυλινδόμενος*. Nos totidem ponimus genera sed nominibus diversis; unum temporale, quo tempora verbi distinguuntur, alterum ad formationem pertinens nominum verborumque, tertium imitativum. Primo ex genere tres suspensae sunt species, una necessaria omnibusque graece loquentibus communis *τέτυφα, τετύψομαι*, altera poetarum epicorum usibus accommodata, cui domicilium proprium in aoristo secundo et futuro hinc propagato *πεπιθήσω*, tertia verbis priscis et poeticis adstricta, quae quibus semel adhaesit nunquam detrahitur *ἤπαφον, ἤραρον*, et saepe etiam ad derivata transfluit *ἀκαχήσω, ἀκαχῆσαι, ἀκαχύνω* Antimach. Fr. CVIII. v. Technol. 239. *ἀραρίσκω, ἀπαφίσκω*, cetera. Haec nihil negotii facessunt, sed plurimum illa quae a consona oriuntur. Horum pars maxima ab anadiplosi abhorret; nunquam enim legitur *λέλιπον, λέλαβον, βέβαλον, τέτεκον, πέπαθον, τέθανον, πέφυγον, ἐκτέταμον, ἐκτέθορον*, etsi haec omnia nonnullis locis poni poterant, velut *ἄλοχον τε φίλην ἔλιπον* Il. V. 480. *ὑποκυσσαμένη ἔτεκον* XX. 225. *νῦν ἔφυγες* XI. 362. *ἐτραφέτην* in principio versus V. 555. *ἐπεὶ οὖν ἔκαμον* IV. 244. etc. De duobus postremis nonnihil dubitationis fuit; *πότερον κεκάμω ἢ ὁ κε σύνδεσμός ἐστι* Anecd. Bekk. 1158. sed Aristarchus in Il. I. 168. scripsit *ἐπεί κε κάμω, ἵνα μὴ ᾖ διπλασιασμὸς ἐν τῷ ῥήματι* et pariter altero loco VII. 5. In Il. XXI. 279. Herodianus unice probavit *ἔτραφ' ἄριστος οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ τέτραφ'* et in L. VII. 199. *γενέσθαι τε τραφέμεν τε* prius verbum dupliciter acui jussit quamvis spondiacum (paroxytonon) *γενέσθαί τε — ἵνα ἐκφύγωμεν τὸν διπλασιασμὸν τοῦ ῥήματος, λέγω δὲ τοῦ τετραφέμεν*, quod in nonnullis libris invenitur sed contra morem verborum, quae duas in exordio consonas habent *ἔδραθεν, ἔδραμεν, ἔκτανε, ἐτράπετο*, nam haec anadiplosin, quam versus saepe admittit, non recipiunt.[3]) Sunt vero

3) Schol. A. ad Il. XI. 116. *ἡ διπλῆ ὅτι δύναται κατὰ διαστολὴν ἀναγινώσκεσθαι εἴπερ τε τύχησι καὶ τετύχησι ὡς λελάχωσι.* Sch. Vict. VII. 6. *ἐν τοῖς τοιούτοις μᾶλλον οἱ σύνδεσμοι ἐπικρατοῦσιν ἤπερ*

alia verba, quae nusquam reperiuntur nisi duplicata πέφνε, κεκαδών, ἀμπεπαλών, τεταγών, λελάκοντο, κεχάροντο, πεφιδέσθαι, et non pauciora utrique formae opportuna. Caussam hujus schematismi EM. 322, 56. reddit sed falsam, homericum ἐκλέλαθον repetens a praesenti syracusano λελάθω, quod quum alpha longum habeat sicut perfectum ipsum, systole quoque affingenda erat, qua Schol. Od. VI. 303. subjunctivum κεκύθωσι explicare conatur: τὸ ὑγιές ἐστι (κεκεύθωσι ἀπὸ τοῦ μέσου παρακειμένου κέκευθα) εἶτα συστολὴ παρηκολούθησεν ὡς ἐν τῷ φύξις. Sed Georgius Curtius in libro scite et eleganter scripto *Die Bildung der Tempora und Modi im Griech. u. Lat.* p. 150 seq. multa in hanc sententiam disputat anadiplosin si minus omnibus at certe plerisque aut significationem factitivam aut quandam emphasin afferre. Illud convenit duobus Homeri verbis λελαχεῖν et λελαθεῖν, sed apud posteriores haec idem sonant quod non aucta v. ad Buttm. 232. fin. 4) et ad Aj. p. 91. sicut ἔφραδε (ad Buttm. 318.) et πέφραδε, πορεῖν et πεπορεῖν, et apud Homerum ipsum λαθέσθαι et λελαθέσθαι. Quumque multa sint verba duplicem potestatem sortita, de quibus l. c. dictum est, illis quoque duplicationis vis factitiva parum comprobatur. Hac accessione vocabula aliquando significantiora fieri mea quoque sententia fuit; sed ad eam confirmandam non utar homericis exemplis quae aut semel inveniuntur ut ἀμπεπαλών et hesiodium μέμαρπε, cujus ne certa quidem scriptura est, aut alioqui a nativa specie discrepant ut τετυκέσθαι, κεκάδοντο. Sed potius ita existimo hoc non nativum esse aoristi incrementum sed a poetis arcessitum vel hiatus effugiendi causa vel ad producendam quae antecedit syllabam brevem ut δέδαε in quatuor Odysseae locis μὶν δέδαε, Ἀθηναίη δέδαε eodem intellectu quo Theocritus dixit Ἱππαλίδας ἔδαεν, et potissimum ad explendos numeros, quare alio loco le-

---

οἱ διπλασιασμοί· φιλεῖ γὰρ μετὰ τὸν ἐπεὶ καὶ τὸν εἴ ὁ κέ σύνδεσμος ἐπιφέρεσθαι. Sed alterum invenit Hesychius Τετύχησι τύχῃ, eodemque utitur Maximus v. 577. τετύχοιεν Maneth. III. 299.

4) Ἐκλέλαθον pro ἐξελάθοντο invenit Hesychius et imperfectum ἐπελάνθανε pro εἰς λήθην ἦγεν positum.

gimus ταρπώμεθα alio τεταρπώμεσθα, λαθέσθαι et λελαθέσθαι, πύθοιτο et πεπύθοιτο, κύθε et κεκύθωσι, quae Curtio p. 162. corrigenda videntur[5]). Nunc de ceteris temporibus quaeramus. Imperfecta duplicari posse olim creditum est exemplis homericis ἐνένιπτον, τετεύχετον[6]) et πεπείθετο, quae nunc emendata sunt; δεδέρκετο, quo Josephus in Synopsi p. 366. T. III. utitur ad probandum diplasiasmum, vitiose scriptum est pro δερκέσκετο. Sed proprietate significationis iterativae sustentantur ἐπέπληγον et ἐμέμηκον, quorum alterum plerique omnes a praesenti syracusano πεπλήγω repetunt, quod genus verborum illustravi ad Buttm. p. 37. Aoristus prior ab Epicis non augetur; nam ἀκάχησε Hom. et ἀπάφησε Quint. XIII. 280. prosthesin quidem habent sed stabilem; Ἀράραι (sic) ἁρμόσαι Hes. fortasse pro ἀραρέν dorico scriptum est; ἀρηράμενος apud Quintum et aequales (v. ad Buttm. 56.) non aoristus est sed praesens perfecti simile pro ἀραρήμενος. Κεκορεσσάμενος invexit Tzetzes ad Hes. Opp. 33. Δεδεῖσαι φοβῆσαι Hes. fortasse librarii error pro δειδίσαι vel δειδίξαι[7]) a verbo δειδίσσω ἐκφοβῶ Suid. δείδω τὸ φοβοῦμαι, δεδίττω τὸ φοβῶ ἕτερον Schol. Eur. Hec. 775. pro quo δεδίττομαι dici solet; ejusdemque glossam Τεθήσατο ἐθηλάσατο jam Sylburgius animadvertit ex homerico loco

---

5) Πεπιθέσθαι pro πεισθῆναι positum ostendi ad Buttm. 265. l. 17. ubi post πεισθῆναι inferenda sunt verba quae in superiorem versum irrepserunt *gegen den homer. Sprachgebrauch.* Πεπύθοιο Nic. Al. 336. Τετάρπετο et τεταρπέσθαι Hesych.

6) Epim. I. 397. τὸ τετευχέτον παρατατικοῦ ὂν ἔδει εἶναι ἐτευχέτην· τὰ δὲ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχει τετεύχατον.

7) Δείδια φοβοῦ Hes. Albertius δείδιε corrigit tanquam imperativum perfecti, cui Herodianus in Choerob. Can. 746, 20. hunc modum abjudicavit similem εὕρηκε ad praesens εὑρήκω referens; neque Homerus eo utitur (nam δείδιε indicativus est) sed Quintus VII. 298. Mihi in mentem venit Hesychium δειδία scripsisse imperativum verbi δειδιᾶν, quod fortasse delitescit in proxima glossa Δεδειαί (sic cod.) δειλίαι id est δεδιᾷ sive δειδιᾷ δειλιᾷ cf. Techn. 254. adn. 4. Quae sequitur Δεδείκελος δειλός corrupta videtur pro δεδίσκελος, quod series poscit, a verbo δεδίσκομαι ut διδάσκω διδάσκαλος.

γυναῖκά τε ϑήσατο ductam esse. [8]) Quae apud alios scriptores leguntur, onomatopoëtica sunt, futurum *τετορήσω*, quod Schol. Arist. Pac. 381. inter lexes tragicas refert, cetera conveniens aoristo duplicato *τέτορε* [9]); alterum *Κεκραγήσει κραυγάσει* Hes. et aoristus a LXX. usurpatus *ἐκέκραξα* v. Fisch. ad Vell. II. 248. Ab horum societate sejunctum ideoque suspectum est *πεπαγοίην*, quod Schol. Il. XIV. 241. ex Eupolide (Fragm. P. II. 569.) sine ulla loci designatione affert tanquam simile homerico *ἐπισχοίης*. Illud Ahrensius Dial. dor. 330. perfecti optativum esse statuit dorice appellatum. Sed hoc prorsus non convenit ad sententiam Scholiastae, qui quum aoristum *σχοίης* defendere vellet, non perfecti exempla afferre poterat, quae sunt frequentissima, sed aoristi; atque hujus temporis sunt etiam duo altera quibus in hac causa utitur, *ἀγαγοίην* et *ἰοίην*· nam hoc quoque veterum nonnulli propter oxytonesin participii *ἰών* aoristo adscribebant EM. 301, 26. tertiumque *πεπαϑοίης*, quod Schol. Ambr. in Od. XVII. 555. pro *πέπονϑας* scriptum invenit. Horum vero nullo defenditur *πεπαγοίην*· quare id ad Buttm. 273. vitiose scriptum esse suspicatus sum pro *περιτραγοίην* vel *πεπαλοίην* (*ἀμπεπαλών*) vel *πεπαροίην* a verbo duplicato *πεπαρεῖν*. Verborum, quae a vocali oriuntur, unum in commune receptum est *ἤγαγον*, quod quia prosthesin fixam et immutabilem habet eaque sola ab imperfecto *ἦγον* distingui potest, a mutabilibus, quae consonam in principio habent, separari oportet et multo magis *ἤνεγκον*, cujus etymon bisyllabum conjectura modo attingitur.

---

8) Idem *Τέϑιγεν ἥψατο* (post *τεϑάῤῥηκα*) et *Τεϑορεῖν διαπηδῆσαι* (post *τέϑραπται*) nescio unde sumta; Homerus infinitivo *ϑορεῖν* non utitur, verbum *ϑιγγάνειν* omnino ignorat; nec tamen contenderim illa eodem quo *τεϑήσατο* vitio corrupta esse. Praeter *Τεϑάξαι μεϑύσαι*, quod Albertius *τέϑαξαι μεμέϑυσαι* scribendum putat, nullum novi aoristum verbi a theta incipientis duplicationi opportunum.

9) Hesychius *Τέτορεν ἔτρωσεν* et *Ἐτέρορεν* (sic) *ἐνέγλυψεν, ἔφρασεν*, quarum interpretationum illa ad *ἐντέτορεν* vel *ἔν τ' ἔτορεν* spectare videtur, haec convenit cum tragico illo *εἰς οὖς τετορήσω* id est *τορῶς φράσω*. *Ἐτέτορεν* patet ab epico poeta dici non potuisse.

§. 2. Ab hac temporum obliquorum anadiplosi communi et ionica differt ea qua verborum positiones primae augentur. Illi enim una vocalium attributa est epsilon, huic plures, nec vocales modo sed etiam diphthongi, et quibus semel accessit nunquam detrahitur; non enim *τρεμαίνω* dicitur pro *τετρεμαίνω*, non *δίσκομαι* nec simile quidquam. Itaque eo quod *βεβρώθω* in usu est excluditur non reduplicatum *βρώθω*, quod Grammatici fingunt Epim. I. 282. *πεποίηκα πεποιήκω καὶ βρώθω βέβρωθα βεβρώθω* et plenius EM. 194, 10. *ἐκ τοῦ βρῶ βρώσω βέβρωκα καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς θ βεβρώθω.* Nos hac ambage non utimur sed ab eodem themate *βόρω βρόω* una opera et *βεβρώθω* et *βιβρώσκω* propagatum esse et utroque continuatum morsum indicari contendimus, qualem *δαρδάπτω, γάγγραινα* et *ἐδηδών* id est *φαγέδαινα* significant v. §. 8. Vitiosa est codicum nonnullorum scriptura *κεκεύθουσι* Eur. Hec. 865. et vitii consors Scholiastes *τὸ κε ἀναδίπλωσις ποιητικὴ ὡς κεκάδονται (κεκάδοντο)* eodemque errore ducitur Schol. Od. VI. 303. si *κεκύθωσι* subjunctivum praesentis esse putavit. *Κεκέλομαι* unquam dictum esse ne ii quidem credidisse videntur qui hoc primitivi instar habent: *κέλω καὶ ἐν διπλασιασμῷ κεκέλω καὶ ἐν συγκοπῇ κέκλω* Eust. 1306, 12. cf. Techn. 111. Rectius *Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ἡνίκα μὲν συλλαβῆς ἀναδίπλωσις ᾖ, τὸ τέλειον καὶ κοινὸν λείπεται μιᾶς συλλαβῆς πρὸς τὸ διπλασιαζόμενον, λάβω λελάβω, ὅτε δὲ γράμματι ἐνθεωρεῖται ἑνὶ ἡ ἀναδίπλωσις, τότε ἰσοσυλλαβεῖ, μένω μίμνω, γένω γίγνω, μέλω μέμβλω* Eust. 1722, 61. Techn. 127. adn. quo etiam *πέπταμαι* referendum videtur Quinto frequentatum pro *πέταμαι* III. 650. et alibi v. ad Buttm. 272. Et hanc unius consonae principalis iterationem, cujus vestigia quaqua versa indagavi in Parall. p. 95. et Add. 541. a consueto anadiplasiasmo syllabae proprio pleonasmi nomine distinguit Grammaticus in EM. 500, 31. Gud. 313, 3. *εἰ παρὰ τὸ κέλω ἐκέλετο ἐκέκλετο, πλεονασμός ἐστι τοῦ κ· εἰ δὲ παρὰ τὸ καλῶ κλῶ (κέκλω) οὐκ ἔστι πλεονασμὸς ἀλλὰ ἀναδίπλωσις. Ἔστι γὰρ κλῶ καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν κέκλω· οὐ γὰρ μόνον διὰ τοῦ ι γίνονται οἱ ἀναδιπλασιασμοὶ ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ε, μένω μέμνω, φένω*

πέφνω· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν, quod clarius dicitur ab Eustathio 1275, 54. *ἐκ τοῦ φένω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πεφένω καὶ κατὰ συγκοπὴν πέφνω*. Sed hujus praesentis nullus est idoneus auctor v. ad Buttm. 273. *Μέμνω* si propter imperativum *μέμνεο* et nomina *μέμνων*, *θρασυμέμνων*, *Ἀγαμέμνων* in numerum recipere fas ducimus (v. ad Buttm. s. *Μιμνήσκω* et Techn. 127.) certe nulla causa est cur syllabam potius praefixam quam consonam verbi primariam sic ut in *κέλω κέκλω* repetitam esse statuamus. Ceterum in hoc genere verborum, quae epsilon in reduplicatione habent, unum *δεδίσκομαι* interdum metri causa iota augetur *δειδίσκομαι*, cujus principium est *δέκω* duobus verbis *δείκνυμι* et *δέκομαι* subjectum, quorum consortium declaravi Techn. 64. — Major est copia praesentium quae pro epsilo iota substituunt. Horum pleraque proficiscuntur a primitivis pure terminatis, quae aut funditus interciderunt *δράω ἀποδιδράσκω*, *δάω διδάσκω*, *πίω πιπίσκω*, *γνόω γιγνώσκω*, *τρόω τιτρώσκω*, et a similibus *πιμπλέω πίμπλημι πιμπλάνω*, *πιμπράω πίμπρημι*, *τίτραω τίτρημι* v. ad Buttm. p. 12. et 304. aut certe a communi usu remota ut *βίβημι βιβάζω*[10]) *βιβάσθω βιβάσκω*, *κικλήσκω*, *μιμνήσκω*, *λιλαίομαι*. Sed pars etiam ab usitatis *χράω κιχράω*, *δέω διδέω δίδημι*[11]), *δύω διδύσκω*, *κλάω κικλάσκω*, quibus accedunt duo a paragogis ducta *πιπράσκω* et *κικράω*[12]); nam *πέρω* non dicitur sed *πείρω* idque diverso intellectu, nec vero *κέρω*, quod etymi loco subjicitur in Epim. I. 167. *κέρω συγκοπῇ κρῶ διπλασιασμῷ κικρῶ*

---

10) Hoc verbum restituebam Anth. VII. 636. *ποιμὴν — κριοῖς ἀγητῆρσί ποτε βληχητὰ βιβάζων* id est *τὰς ὄϊς τοῖς κριοῖς προςβιβάζων*, pro vulgato *βληχήμενα βάζων*. *Βληχητά* substantive dicitur ut *ποιητά*, *νηκτά* etc.

11) *Διδεῖναι δῆσαι* Hes. infinitivus praesentis videtur vocali auctus ut homericus *διδοῦναι*, quod nonnulli *διδῶναι* scripserunt vocali producta ut *τιθήμεναι* Hom. et *δεδαήμεναι* Anth. App. 134. Maxim. v. 452. infinitivus reduplicatus verbi *δάημι*, cujus est participium non duplicatum *Δαήμεναι ἔμπειροι γυναῖκες* Hes.

12) Suspectum habeo Poll. VI. 175. *τὸ χλιδᾷν οἱ κωμικοί φασι καὶ κιχλιδιᾷν*, quippe dissimile ceteris; ille fortasse *χλιδιᾷν* scripsit. *Κιγχάνειν* duplicatum esse Buttmannus Gramm. II. 218. minime persuadet.

πλεονασμῷ τοῦ γ *κιγκρῶ*, ut *πιπλῶ πιμπλῶ*. Praesentium vero usitatorum nullum geminatur quin mutetur terminatio: *τείνω* (*τέτακα, τέτανος*) *τιταίνω*, *δέκω* (*δέχομαι δείκνυμι*) *δεδίσκομαι*, *τεύχω τιτύσκω*. Suspicionem afferunt non mutata *Τιτίει τιμᾷ* et *Πεπάλων* (sic) *κραδαίνων* Hes. quorum alteri syllaba affluxit, alteri defluxit; scribendum enim *ἐπιπάλλων* ex Aesch. Choeph. 159. *βέλη 'πιπάλλων Ἄρης*. *Μιμνήσκω* non ab obsoleto *μνήσκω* sed unde dixi derivatum est et *πιφαύσκω* non a *φαύσκω* sed a prisco *φάω* ut *βρόω βιβρώσκω*, *νόω γνόω γιγνώσκω*. Migrat autem hoc *πιφαύσκω* duos canones, primum *ὅτι οὐδέποτε ἐν τοῖς τοιούτοις δίφθογγος εὑρίσκεται* Choerob. Orth. 187. tum quod iota haud raro producit in arsi thesique v. Techn. 83. contra regulam *πᾶς ἀναδιπλασιασμὸς διὰ βραχέος ἐκφέρεται* Choerob. in Psalm. p. 23, 33. EM. 477, 38. cui nihil derogat Hesiodus *τιταίνοντες* dicens producta prima Theog. 209. id enim sibi permisit ut hinc Titanum nomen extricaret. Jam alio loco rejeci quod Gregorius edicit p. 276. et iisdem verbis Schol. Theocr. V. 117. *παρὰ τὸ γνῶ γίγνω καὶ κλῶ κίγκλω*, nam et hoc ementitum est nec minus *γιγένω* et huic similia *μιμένω, πιπέτω*, quae Matthiae ponit §. 197. n. 7. Illius forma primitiva est *γένω*, quae remansit in latino sermone; hinc *γίγνομαι* factum iteratione consonae initialis quam consequitur trope epsili in iota ut *πέτω πίπτω*, *τὸ γὰρ ε ἐν πλεονασμῷ συμφώνου γινόμενον τρέπεται εἰς ι* EM. 673, 9. non semper quidem sed saepius v. Techn. 127. Quid vero causae sit cur Graeci *βεβρώθω, τετραίνω* dixerint sed *βιβρώσκω, τιτράω, τιταίνω*, demonstrare nescimus; sed hoc modo apparet eos ante alpha, iota et ypsilon solitos esse iota ponere eandemque vocalem praemitti verbis in *μι* et *σκω* exeuntibus. Nec minus obscurum quare *βιβάζω, διδάσκω, τιταίνω, τετραίνω, δεδίσσομαι* syllabam praepositivam in declinatu retineant, alia vero amittant, praecipue verba in *μι* exeuntia exceptis duobus, quorum unum Hesychius suppeditat *Κιχρήσει δανείσει*, alterum Homerus *διδώσω* bis in Odyssea scriptum sed improbante Aristophane qui *παρέξω* substituit v. Buttm. Gr. I. 432. Nauck. Arist. 58. Scholiastes vero ad Od. XIII. 358. a

verbo circumflexo διδῶ declinatum dicit, quae ratio etiam ad κιχρήσω transferri potest, sed infirmatur eo quod alia circumflexae conjugationis verba ἱστῶ, τιθῶ, πιμπλῶ, πιμπρῶ, τιτρῶ diplasiasmum cum futuro non communicant. Praesentia syracusana ultra imperfectum non declinantur; nam quae Etymologi futuris ἑστήξω, τεθνήξω praestruunt, ficta esse constat.

§. 3. Tertium diplasiasmi genus illud est in quo non epsilon vel iota breve inseritur extrinsecus ascitum sed vocalis ex stirpe verbi sumta accedente consona liquida vel pro ea iota. Hujusmodi tria enumerat Epim. I. 117. δάπτω δαρδάπτω, βαίνω βαβαίνω (βαμβαίνω), καίνω κακαίνω, pro quo vel φαίνω παμφαίνω vel καίρω καρκαίρω scribendum est; ἡ πέμπτη συζυγία τῶν βαρυτόνων τὴν πρώτην συλλαβὴν διπλασιάζει καὶ λήγει εἰς ἀμετάβολον, καρκαίρω, μαρμαίρω, παμφαίνω EM. 232, 4. Horum primum literam ρ foris acceptam habet, quod nulli alteri accidit; sed causa patet; nam δαπδάπτω dici non poterat quia literae πδ insociabiles sunt. Verbi φαίνω consonam leviter mutatam retinet παμφαίνω, nisi hoc derivatum est a φάω, ut παπαίνω, cui Schol. Il. IV. 200. Epim. 337, 21. inauditum παίνω praetexit, a thematico πτάω sive πτέω, cujus vis apparet in derivatis πτήσσω et πτοία. Hisque concinunt verba: παπταίνων μεθ' ὁμήλικας Hes. Opp. 443. μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηνται 447. et glossa Ἀποπαπτανέουσι περιβλέψουσι καὶ πτοηθήσονται Schol. Il. XIV. 101. A πτάω porro propagatum est παπταλᾷν Techn. p. 8. a φάω παμφαλᾷν intellectu paulum diverso [13]) v. Proll. 87. Μαίρω, quod Grammatici ponunt Epim. I. 386. adjunctum sibi habet nomen μαῖρα Techn. 205. sed ipsum non legitur et fortasse in primo ortu significantiae ergo formam ampliorem induit quae adhaeret derivatis μάρμαρος, μαρμαρύσσω. Idem existimandum est de βαμβαίνω, quod illi subabsurde cum βαίνω consociant v. §. 7. et καρκαίρω. Sed certum utrius-

---

13) Hoc est pro oculos circumferre; oculi enim a Graecis quoque appellantur φάη *lumina* et αὐγαί, γλῆναι, nec dubie conveniunt verba lucendi et videndi γλαύσσειν et λεύσσειν.

que fictionis exemplum praebent μύρω et μορμύρω. Cum hoc componitur verbum coloris: Πορφύρῃ πορφυρίζῃ ταράσσηται — ἔστιν οὖν πεποιημένη λέξις ὡς τὸ μορμύρω Apollon. Lex. quem patet verbum illud pro reduplicato φύρω habuisse. Hinc plerique doctorum ad animi perturbationem traductum putant, Nitzschius ad Od. X. 309. Doederlinus Syn. T. VI. 293. alii; Goettlingius vero in Dissert. de lingua Botocudorum [14]) verbo illi geminatum πῦρ subesse statuit. Equidem illud nativum esse censeo proprieque colorem significare ut synonymum καλχαίνειν, quod Hesychius eodem modo interpretatur πορφύρειν ταράσσειν κυκᾶν φροντίζειν. Proprie igitur mare profundum, quum intumescit, πορφύρειν dicitur id est μελαίνεσθαι v. Wernsdorf. ad Himer. 192. Hinc illud transfertur ad reconditos animi motus et consilia abstrusa, quae qui volvunt καλχαίνειν, πορφύρειν et βυσσοδομεύειν dicuntur [15]). Huic igitur utrum prima syllaba a natura ingenita an posterius addita sit decernant qui graviores ad judicandum rationes invenerint. Equidem me converto ad illa verba quae pro liquida vocalem iota receperunt: Παιπάλλω τὸ σείω Hes. pro παλπάλλω, quod deformiter sonat duabus continuis syllabis eodem lambda finitis; hinc παιπάλη sive πασπάλη. Μοιμύλλειν καὶ μοιμυᾶν τὸ συνάγειν τὰ χείλη· τὰ γὰρ χείλη μύλλα προςαγορεύουσι Poll. II. 90. quibus vicina sunt μύλλειν et μύειν cf. Techn. 114. Κοικύλλειν τὸ περιβλέπειν· κῦλα γὰρ τὰ ἐπάνω (sic) τῶν ὀφθαλμῶν Hes. qui sine dubio in animo habuit quod alibi scripsit Κῦλα τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα. Haec vulgo κοῖλα vocantur, sed quomodo verbum videndi ab hac parte facie traduci potuerit, haud facile perspectu, neque sic statuit Schol. Thesm. 852. κοικύλλειν βέλτιον ἐπὶ τοῦ κακοτεχνεῖν, fortasse

---

14) *Des Prinzen von Neuwied Reise nach Brasilien.* T. II. 315.

15) Cum κακὰ βυσσοδομεύων planissime convenit πορφύρων Τρώεσσι φόνον Quint. IV. 77. Postquam autem hoc verbum ad occultas animi cogitationes translatum est, eodem deflexit καλχαίνειν, quod Eustathius 51, 11. recte ad metalepsin refert. Lycophro 864. conjunxit πέπλοι κάλχῃ φορυκτοί, verbum φορύσσω autem a φύρω declinatum putatur v. Techn. 245.

a κυκᾷν ductum putans terminatione paragogica ut μυκᾷν μοιμύλλειν. Mehlhornius vero in Gramm. p. 76. a κυλίειν. Quae restant tria verba stirpem puram habent; unum ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ φαίνω ἀναδιπλασιασμῷ παφάσσω καὶ πλεονασμῷ παιφάσσω ὡς πτάω πταίνω παπταίνω, πάσσω πάλη πασπάλη Schol. BL. ad Il. II. 450. et V. 803. EM. 658, 16. Alterum est τὸ μῶ πρωτότυπον τοῦ μαιμῶ Eust. 661, 25. et τοῦ μαιμάσσω ὡς φάω παιφάσσω Epim. I. 80. tertium ποιπνύω παρὰ τὸ πονῶ πονύω πνύω Schol. A. ad Il. XIV. 155. Sch. Lips. I. 600. et breviore ambitu παρὰ τὸ πνέειν καὶ πνύειν EM. 679, 15. quod jure probat Buttmannus Lexil. I. 177. auctoris immemor, eodemque loco ποιφύσσω a φυσάω arcessit praeeunte Eustathio p. 160, 30. a quo sine causa dissentit Blomfieldius ad Sept. 280. sed thematis loco supponendum est verbum oblivium unde φῦσα et βύκτης [16]) nata sunt et interjectio φῦ φῦ, qua οἱ φυσῶντες utuntur Sch. Arist. Lys. 304. Philem. Gramm. I. 171. p. 191. Δαδαίνειν vel potius δανδαίνειν, quod Hesychius exponit ἀτενίζειν φροντίζειν μεριμνᾷν, si qua cum δαῆναι cohaeret proprieque *noscitare* significat, eidem generi duplicatorum adnumerandum erit. — Haec autem et superiora exempla perlustrantes quatuor tantum in syllaba prosthetica vocales deprehendimus: παμφαίνω, βεβρώθω, βιβρώσκω, μορμύρω. Eta addit Eustathius 641, 54. νηνέω προσθέσει συλλαβῆς ἐν καταρχῇ. et 680, 25. κηκίω ἀπὸ τοῦ κίω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ κακίω καὶ τροπῇ· ἄλλως γὰρ οὐκ ἔστιν εὑρεθῆναι ἀναδιπλασιασμὸν ἐκτεταμένον· τοιοῦτον δέ τι γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ τητῶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπενήνεον καὶ τοῦ κηκάζω. Horum unum τητάω a τήτη sive τῆτος ἡ στέρησις derivatum est, alterum νηνέω, cujus unum modo tempus invenitur (ἐπενήνεον, παρενήνεον) a νηέω interposito νῦ Techn. 149. duorum reliquorum origo inexplicabilis, diplasiasmi probatio in summa nulla. Nec invenitur ypsilon; nam quod Hesychius profert Μυρμύρων ἢ μορμύρων ταράσσων, id e corrupto exemplari fluxisse glossographus ipse consueto

[16]) Hoc est germanicum *Puester* id est φυσητής et φυσητήριον cf. Techn. 100. et 101.

more significat subjectione verae scripturae. Cetera verba, quae hanc vocalem in paralexi habent, aut *o* simplex accipiunt aut *οι* vitandae epalleliae gratia. Eandem ob caussam *ἐρύκακε* dicitur pro *ἐρύκυκε* et *ἠνίπαπε* pro *ἠνίπιπε*, quem *διπλασιασμὸν κατὰ μέσον* appellat EM. 431, 54. nos inversum dicimus quia non prima vocalis geminata est sed sequens cf. Proll. 146. — Extremum sit illud genus, cujus mentionem facit EM. 56, 15. cum *Ἀλαλκομενηΐς* contendens *ἀτάρτηρος*, *ἐτήτυμος* et *ἀτιτάλλω*. Urbium diversarum nomina *Ἀλκομεναί* et *Ἀλαλκομεναί* Stephanus suo utrumque loco memorat; alii eodem modo scribunt v. Interpp. ad Strab. X. 457. duplicati origo a verbo *ἀλαλκεῖν* repetitur. Aliter vero se habet *ἀταρτηρός* ab *ἀτηρός* natum interposita qua *δαρδάπτω* crevit consona [17]) correpta simul propter incrementum vocis vocali initiali; *ἐτήτυμος* et quod ille omittit *ἰτητέον* pro brevibus vocalibus acceperunt eta, *ἀτιτάλλω* autem, pro quo *ἀταιάλλω* dici poterat ut *ἀτασθάλλω*, pro alpha iota sed breve; eadem litera pro *o* micro substituta est verbo *ὀπιπτεύω*, quod Schol. Lyc. 45. ex *ὀπτεύω* factum dicit *αὐξήσει ἀττικῇ* et amplius Choeroboscus Orth. 244, 5. *παρὰ τὸ ὄπτω γίνεται ὀπτεύω καὶ κατὰ διπλασιασμὸν ὀπιπτεύω καὶ ὀπιπεύω* [18]) cui iota longum inest ut nomini *παρθενοπίπης*, pro quo *παρθενόπτης* dici poterat ut *οἰνόπτης*, sed illud et metro heroico adversatur et spectatorem potius significat quam speculatorem; quare amplificatum est ut alia speculandi vocabula *παπταίνειν*, *παμφαλᾷν*. Sed pars Grammaticorum syllabas istas non ex ipso quasi corpore et substantia vocabulorum confictas sed extrinsecus inculcatas esse constituunt; *ἀτιτάλλειν καὶ ἀτάλλειν οὐ διαφέρει κατ' ἐπέκτασιν εἰρημένον*

---

17) Hesychius *Ἀταρτᾶται βλάπτει* et *Ἀγάτημαι βέβλαμμαι·* hoc fortasse ex antiquo scripturae vitio pro *ἀτάτημαι* ut *ἀκάχημαι*. Diverse consulit Ahrens. Dial. Dor. 55.

18) Hoc *ὀπιπεύω*, quod Goettlingius in Hesiodi Opp. 29. praeferebat, posterioribus relinquendum videtur, Manethoni, qui illud prae ceteris frequentat, et aequalibus v. Graef. ad Nonn. I. 85. Bekker. ad Coluth. 254. Cum *ὀπιπτεύω* Moschopulus ad Hes. Opp. 29. minus commode *ἐτήτυμος* confert.

Apollon. Lex. 47. cf. Proll. 146. ἀλκέμεν καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ ἀλαλκέμεν Schol. Od. III. 237. ἀτηροῖς καὶ πλεονασμῷ τῆς ταρ συλλαβῆς ἀταρτηροῖς Sch. Il. I. 223.

§. 4. Jam vero exordiendus est sermo longior et in plures partes divisus de nominibus. Horum duo sunt genera; unum a verbis certo tramite deductum, alterum ab aliis orationis partibus. Verbalium duplex derivatio aut a perfecto, de quo mox, aut ab aliis verbi inclinamentis, διδάσκω διδάξω δεδίδαχα διδαχή διδάσκαλος, βιβάζω βεβάσω βίβασις, πιπράσκω περάσω[19]) πρᾶσις, διδράσκω δράσομαι ἀπόδρασις δρασμός, πιπίσκω πίσω πισμός vel etiam a stirpe ipsa θέσις, δόσις. Ex his autem perspicitur, a verbis, quae syllabam praesenti praefixam in futuro exuunt, nomina formari eadem figura, ab alio genere alia. Terminos magis descriptos habent illa quae perfecti imaginem referunt πεποίθησις, πεπόνθησις, γεγήθησις, ἐγρήγορσις ab ἐγρήγορα ἐγρήγορμαι derivatum unde adverbium homericum ἐγρηγορτί. Quibus subjungenda sunt adjectiva ἐγρήγορος, εἱμαρτός et singulare κεχηνώδης hiulcus[20]). Haec elegantior consuetudo respuit. Plus vero auctoritatis adepta sunt substantiva, quorum principium a vocali: ἀκή ἀκωκή κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, ἔδω ἐδή ἐδωδή, ἄγω ἀγή ἀγωγή EM. 55, 30. et rursus p. 596, 50. ὄπτω (ὀπή) ὀπωπή, ἔχω ὀχή ὀκωχή, ἥκω ἀκή ἀκωκή[21]). Sed haec paronyma esse non persuadet. Ὀπή, quod consequentiae causa inserui, legitur quidem sed alio intellectu atque ὠπή et hoc apud Homerum et Homero proximos non reperitur nisi compositum περιωπή, ἐνωπῇ ac, si metaplasmum admittimus, κατ' ἐνῶπα v. Parall. 169. Id igitur ab ὄπωπα

---

19) Futurum πράσω colligi potest ex aoristo ἔπρασε, quem e Photio attuli ad Buttm. 152. Cum glossa Schol. Philoct. 978. πέπραμαι πεπραγμάτευμαι convenit Hesychius Ἔπρασεν ἐπραγμάτευσε, quare non ausus sum ἔπρασσε corrigere.

20) Vinum catacecaumenites Plin. et Vitruv. more gentiliciorum denominatum est a Phrygia Κατακεκαυμένη.

21) Inepta est haec originatio ἀπὸ τοῦ ἥκω τὸ πορεύομαι ἠκή παρ' Ἀρχιλόχῳ καὶ κατὰ συστολὴν ἀκή p. 47, 23. Buttmannus recte thematis loco ponit ἄκω (ἀκάχω) ἀκαχμένος.

derivatum esse statui ad Phryn. 294. et assensus est Buttmannus. Ac similiter ὀδωδή ab ὄδωδα, ὀκωχή ab ὄκωχα, quod omnes in homerico ὀχωκώς agnoscunt. Hinc autem argumentamur de reliquis, ἐδωδή, quod ab altera verbi ἔδω propagine ἐδηδών differt trope vocalis ut ἀρωγή ab ἀρήγω, deque ἀγωγή, cui nihil vicinius est quam doricum ἄγηχα, et ἀκωκή, cui nullum quidem antecedit perfectum ἄκηκα sed aeque insolita sunt quae ille proponit substantiva ἀκή, ἀγή, ἐδή et quod oblitus est ὀδή. Itaque manet sententia haec omnia a perfectis ortum habere vel usitatis vel usitatorum formae assimilatis. Quod autem Goettlingius ad Theodos. p. 215. contendit ἐδωδή, ὀπωπή non duplicata esse sed paragoga ut εὐχωλή, θαλπωρή, id eo refellitur, quod paragogae in ωδη, ωγη etc. nulla inveniuntur exempla et quod in geminatis, quae dixi, duae extremae syllabae eandem habent consonam, in paragogis vero haec epallelia cavetur sedulo θάλπω θαλπωρή, ἔλπω ἐλπωρή, sed τέρπω τερπωλή. His se admiscent nomina, quae cohaerent quidem cum verbis sed levius: παρὰ τὸ γράω γραῖνα καὶ ἐν διπλασιασμῷ γάγγραινα EM. 219, 28. quod alii forsitan ad γραίνω referre malint ut παμφαίνω Proll. 35. not. 35.[22]) sed illa potior ratio. Neutiquam vero assentior quod idem dicit p. 482, 37. κάγκανον παρὰ τὸ καίω κατ' ἀναδιπλασιασμὸν καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, nam hoc paragogon videtur a κάγκω καγκαίνω Proll. 184. Vocalium prostheticarum altera est epsilon; βέβαιος παρὰ τὸ βῶ κατ' ἀναδιπλασιασμόν EM. 193, 10. quod antepono Herodiani sententiae ad Il. V. 64. βέβαιος παρὰ τὸ βέβηκα, etsi stabilitatis notio non praesenti subjecta est sed perfecto βέβηκα pro εὖ βέβηκα v. Jacobs. ad Philostr. 307. Idem p. 194, 1. ἀπὸ τοῦ βῶ βήσω βηλός καὶ διπλασιασμῷ βέβηλος ὁ βάσιμος παντί, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀδύτου, quod vulgo ἄβατον vocatur. Κεκρύφαλος Schol. Nic. Ther. 579. EM. 501, 10. ἀπὸ τοῦ κρύπτειν, unde κρύφα et κρύφος. Quae si vera est explicatio, syllaba secunda rectius ab Homero corripitur quam a Comicis producitur, neque opus

22) Hoc γραίνω nescio quomodo excidit in Techn. 121.

est verbo *κεκρυφόω*, quod Wyttenbachius finxit contra analogiam ad Eunap. 242. Sed fieri potest ut *κεκρύφαλος*, quod interdum *κορυφαίαν* sive *κορυφιστῆρα* significat, a *κορυφή* derivatum sit cum syncope productionis effectrice v. Proll. 90. [23]) Lelegum nomen a verbo *λέγειν* derivatum esse licuit Hesiodo credere v. Parall. 101. Piscis nomen *πραδίλη* et *πεπραδίλη* a *πραδεῖν* productum adnotavi in Proll. 108. Iota syllabae affixae insertum ostendit *τιθήνη* *παρὰ τὸ θῶ θήσω τὸ τρέφω ῥηματικὸν ὄνομα θήνη καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τιθήνη καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλὸν διὰ καλλίονα φωνήν* Eust. 650, 17. et EM. 758, 23. qui idem aliam viam tentat sed minus commendabilem *τιθήνη παρὰ τὸν τιτθόν ἀποβολῇ τοῦ τ.* *Κόσκυλμα* *decermen* idem videtur atque *σκύλμα* a *σκύλλω*. *Κόσκινον* fortasse ἀπὸ τοῦ *κινεῖν* correpto iota ut *σκίναξ* et *ἀκίναγμα*. *Κοχυδεῖν ὑπερχέειν* Hes. Guietus a *χύω χυδεῖν* ductum putat addita reduplicatione; ea certe non sejuncta est ab adverbio *κοχύ*, quod Hesychius *πολύ* interpretatur ut *Χύμα* (sic) *πλῆθος* [24]).

§. 5. Quod restat sermonis consumendum erit in nominibus, quae non a verbis sed ab aliis potius orationis partibus profecta videntur. Sed hic plura etiam quam in priore parte intercursant ambigua et opinabilia. *Ἀγαγύρτης ἀγύρτης* Hes. quod a perfecto *ἀγήγερμαι* flexu vocalis distinctum est. Pro *Ἀπόλλωνος ἀγαυγή*, quod EM. ex ignoto poeta affert, Heckerus in Callim. p. 118. probabiliter corrigit *ἀπαυγή*. *Ἀκάκητα* Mercurii cognomen qui interpretati sunt *θεραπευτικόν* sive *ἀκεστήν* Schol. Il. XVI. 785. deum medicum intelligi voluerunt, qualis Apollo est *Ἀκέσιος* et *Ἀκέστωρ*, sed parum probantur. *Ἀκακιά* eadem *ἄκανθα* dicitur et *ἄκανθος* ut a nostratibus *Stachelbaum*,

---

23) *Κρύφαλος* aliquoties scribitur ut *Κρυφάλεια* in cod. Thucyd. I. 105. per vitium. Quod Doederlinus de Redupl. 129. dicit *κεκρύφαλος* a me barbarum vocari, equidem non de hoc loquutus sum sed de *Κέκροψ*.

24) Idem *Κοχὺ δ' ἔῤῥει μετὰ ψόφου καὶ λάβρως*. Hinc *κοχύζω* natum est, quod Meinekius Strattidi restituit Vol. II. 788. et ab hoc amplius *κοχυδεῖν* ut *ἐρίζειν ἐριδδήσασθαι*.

unde perspicuum fit nomen cum *ἀκίς* *acus* *ἀκωκή* cognatum esse [25]). Adverbium *ἄκασκα* a Cratino pro *ἥσυχως* vel *ἀκήν* positum et adjectivum *ἀκασκαῖος* insuper consonam accepit ut *ἀταρτηρός*. Sed erit fortasse qui literas *σκ* ad terminationem pertinere dicat, ut *θύσκη ἀπὸ τοῦ θύω* EM. 458, 33. *θρῆσκος* a *θρέω* v. Techn. 65 sq. *Ἀλάλυγξ πνιγμός ἀπορία* Anecd. Bekk. 374. cum *ἄλυς* sive *ἀλυσμός* convenit ut *Ἀλάλαγξ πλάνη* Hes. cum *ἄλη*, quorum significatio non multum diversa, origo communis est [26]). *Ἀνάγκη* ab *ἄγχω* factum esse Buttmanno certissimum videtur Gramm. II. 314. Adn. idque quodammodo confirmat vox novitia a synonymo verbo *σφίγγω* translata *σφίκτρα* idem significans quod *ἀνάγκη* v. Du Cang. Sed Doederlinus pari asseveratione ad *ἀγκάς* refert. Jam ab attica reduplicatione transeo ad eam, quae vocabulis a consona incipientibus propria est. *Βάκινος ἢ βαβάκινος εἶδος χύτρας* Zonar. ignotum utrumque nisi forte cum *βίκος* cohaeret, quod in Anecd. Bekk. 226. exponitur *ἄμβικος*. *Βαβύῤῥας ὁ παράμωρος* Hes. et *baburrus* stultus convenit ad *burrae* id est nugae, *baburra* stultitia Gloss. Placidi in Maji Auct. Class. T. III. 435. *Κάγχαλος κρίκος ἐπὶ ταῖς θύραις Σικελοί* Hes. nescio an a *χηλή* *chele* id est manicula Vitruv. ductum sit proprieque capulum sive manubrium significet sed praecipue annulum illum, quo fores ab introituris pultantur, ab exeuntibus attrahuntur, nominibus pro forma et usu variis, *κρίκος*, *κόραξ*, *κορώνη*, *ῥόπτρον*, *ἐπίσπαστρον* [27]). *Κάκαρον οἱ μὴ κατὰ γλῶσσαν λογάδα ὁμιλοῦντες τὸ κράνιον λέγουσιν* Eust. 1796, 58. a *κάρα* fortasse [28]). *Κακκάβη παρὰ τὸ κάπτω κάβη καὶ πλεονασμῷ*

---

25) Pro *ἀκαλλίς* in Pauli Aegin. loco reponitur usitatius *ἀκακαλλίς*. Minois filiam Apollodorus III. 1, 2. non *Ἀκάλλην* vocasse videtur sed *Ἀκαλλίδα* vel ut ceteri *Ἀκακαλλίδα*.

26) Sunt qui *ἀλάλυγξ* idem esse putent ac *λύγξ* sive *λυγμός* et *ὀλολύζειν* a *λύζειν*.

27) Hodie quoque januarum pulsabula modo annuli figuram habent, modo unci.

28) Nihil auxilii praebet EM. 45, 12. *ἀκαρός* (sic) *σημαίνει τὸν ἐγκέφαλον ἢ τὴν κεφαλήν· γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ κάρη καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα*

τοῦ κ καὶ διπλασιασμῷ EM. 485, 1. sed nomen κάβη ἡ τροφή Suid. multo posterius est. Adjectivi κάρχαρος syllaba prima utrum ex anadiplosi nata sit an verbi stirpem contineat terminatione paragogica auctam in dubio posui Proll. 255. Κάχληξ et χάλιξ latinumque *calx, calculus,* communia habent elementa χ et λ, quae eadem prima sunt nominis χλαρόν id est κόχλαξ Hes. idque Vossius latino *glarea* aequiparat; cochlacae dicuntur *lapides ex flumine rotundi ad cochlearum similitudinem* Fest. τροχαλοί οἱ θαλάσσιοι καὶ ποτάμιοι λίθοι, οὓς ἔνιοι κόχλακας καλοῦσιν ἤγουν κάχληκας, οἱ δὲ χερμάδια Moschop. Sched. 177. Ex illis consonis Graeci finxerunt voces varias modo terminationem adstruendo χλαρόν, χλῆδος[29]), χάλιξ, modo syllabam praeponendo κάχληξ, κόχλος, quae quia gutturalem originis iterant, ad reduplicata accedunt, sed non ea ratione quam EM. 534, 27. iniit: παρὰ τὸ χαλῶ συγκοπῇ χλῶ γίνεται χλὸς καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν κόχλος, nam hoc χλός non minus portentosum est quam κλός et θός, quae idem effingit 544, 15. et Epim. I. 250. Schol. Dion. p. 886, 3. παρὰ τὸ κλῶ κλός καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν εἰς ος λήγει μονοσύλλαβον, ἀναδιπλασιασμὸν δεξάμενον γίνεται κύκλος ὡς παρὰ τὸ θῶ θός, καὶ τηθός καὶ τηθή, sed melius suadet in exitu ἢ κύκλος (παρὰ τὸ κυλίω) ὁ εὐκύλιστος. Pro τηθός autem scribendum est τιθός et τιθή sive ut vulgo scribitur τιτθός τιτθή cujus syllaba prior, quantum ex germanico *tutta* et aliarum linguarum comparatione cognoscitur, non pleonastica sed quam maxime nativa est. Λαίλαψ Eustathius a λάψ natum putat, quod vereor ne ipse finxerit; illi propius est λάβρος v. Parall. 113. Numerum explet epitheton dei Πασπάριος Ἀπόλλων παρὰ Παρίοις Steph. Jam ad epsilon pervenimus Stephanus Γῆ ἀπὸ τοῦ γέα ἀφ' οὗ τὸ γέγειος, κτητικὸν πλεονασμῷ τοῦ γ· ἢ παρὰ τὸ γῇ γέγειος, quo

---

ὀξύνεται ὡς μαδαρός, ubi exciderunt quae de oxytonesi adjectivorum et de diverso substantivorum accentu dicta essent.

29) Χλαρόν ῥυπαρόν Hes. χλῆδος σωρὸς ἀπὸ καθαρμάτων καὶ ἡ τῶν ποταμῶν πρόχωσις, ὃ καὶ χέραδος καλεῖται Harp. Χέραδος πλῆθος ἰλύος καὶ ἰστράκων καὶ λίθων Sch. II. XXI. 319. Χεράς ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός Sch. Pind. P. VI. 13. Latine *rudus* appellari potest.

additamento hoc significari puto ἢ παρὰ τὸ γέα γέειος καὶ συναιρέσει γεῖος καὶ ἀναδιπλασιασμῷ γέγειος. Choeroboscus Orth. 189, 31. synaeresin tuetur; anadiplasiasmum addit EM. 223, 33. idemque nomen illud ἀρχαῖος interpretatur appositis Callimachi verbis λόγος γέγειος et ἄνθεα γέγεια, quibus interpretatio confirmatur sed etymologia intercedit; quis enim hic γήινος vel χθόνιος ferat? Πέμπελοι et τριπέμπελοι senes capulares vocantur fortasse a facie lurida; nam hic color πελλός sive πελιός dicitur cf. Techn. 311. Inde Πελείους — τοὺς γέροντας καὶ πρεσβύτιδας Hes. πελλᾶς ὁ γέρων ἐπὶ σκώμματος Arcad.[30]) et compositum ἑκατόμπελος sive ἑκατοντάπελος Eumath. Ismen. p. 146. ed. Teuch. quibus Jacobsius in Add. ad Anthol. p. XL. praefert codd. scripturam ἑκατονταπέμπελος. Consonae in reduplicatione insinuatae exemplum nobis ob oculos ponit Schol. Il. I. 189. μείρω μερίζω μερμερίζω καὶ ἐκτάσει μερμηρίζω ὡς δάπτω δαρδάπτω, ὅθεν καὶ μερμήρας τὰς φροντίδας καὶ μερίμνας ἔνιοι λέγουσι, quibus convenit quod Nonnus XI. 97. de sollicito quodam dicit κραδίη μερίζετο[31]). Adjectivo Πεπαρεύσιμος εὔφραστος σαφής Hes. fidem facit verbum πεπαρεῖν ab ignota stirpe ductum et non plus quam semel inventum scriptura variante. Σέσελις sive σέσελι nomen plantae est quae eadem sil, sili et συλλικύπριον vocatur. Τέτανος, τετανόθριξ, τανύθριξ, ταναός junctis inter se finibus haerent. Vocalium tertiam in hac parte vocabulorum non deprehendimus; nam τήθη sive τηθή vox naturalis videtur similiter ut μάμμη, τάτα, ἄττα, τέττα, ἄππα, πάππα. De quarta haec dicenda sunt: γίγας παρὰ τὸ γῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν EM. alii compositum putant παρὰ τὸ γίνεσθαι καὶ γῆ Eust. 1490, 20. Si quod Hesychius tradit Γίς γῆ ἰσχύς, fidem faceret aliquando γίς

30) Ibidem p. 22, 20. pro φιλοπελᾶς et φικιβοῤῥᾶς scribendum est φιλαπελλᾶς i. q. φιλαπελλῆς p. 28, 4. et φοινικοβοῤῥᾶς. A cute rugosa senex vocatur σῦφαρ, quod Gloss. ad Lyc. 793. πέμπελος γέρων interpretatur.

31) Hoc non multum differt a μερμηρίζω, nec *dividia* a cura et aegritudine v. Prolegg. 169. Cum his conferendum videtur μέρμερος aerumnosus.

vel pro γῆ vel pro ἴς dictum esse, Gigantum nomine vel terrigenas vel ἰφιγενήτους significari crederem correpta quae in simplici longa est, syllaba. *Δίδυμος παρὰ τὸ δύο ἐν διπλασιασμῷ* EM. 272, 34. sed addit *ἢ παρὰ τὸ δίς* hoc est ut *τρίδυμος, τετράδυμος*, quorum terminatio nescio utrum paragogica sit an significabilis ut in latino *tergeminus, quatergeminus*, hoc est conjunctionem et *συνδυασμόν* indicans. Proxima sunt Hesychii *Κνῶπες κνώδαλα* et *Κίνωψ θηρίον*, quod Guietus duplicatum putat, *Μίμαλις ἡ νῦν Μῆλος* v. Parall. 95. *Μιμορτοβία ναῦς ἐν ᾗ ἄνθρωποι βεβήκασιν* et *Μορτοβάτη ἡ ἀνθρωποβάτη ναῦς* cf. Parall. 80. *Σίνδις γέρων* et *Σισίνδιος γέρων*. Notius est *σισύρα*, quod si cum *σίσυς* comparamus, paragogae speciem praebet, si cum *σύρα*, anadiplosis. *Σίσυμβρον* sive *σισύμβριον*[32]) menthae species fortasse a similitudine saturejae sive cunilae denominata, quae *θύμβρα* dicitur; nam Plinius XX. 94. sisymbrium silvestre a quibusdam thymbraeum appellari scribit, cunila autem in Gloss. Graecol. *θύμβρα* redditur. Si *τιτθή*, ut Grammaticis placet, a *θάω* derivatum est, quod propter syllabae prioris mensuram addubitavimus, id multo magis suspicari licet de adjectivo *τιθός*, quod eam corripit et compar habet *αἴγιθος*, si hoc idem valet atque *αἰγιθήλας* et ab eodem verbo *θάω* compositum est suppressa vocali nativa; unde sequetur hocce verbum non propriam sugendi et succum lactis praebendi sed generalem nutricandi significationem habuisse et hinc fluxisse notionem cicuris et mansueti; *ἡμεροῦνται γὰρ τῇ τῆς τροφῆς μεταδόσει καὶ τὰ σκυθρωπότατα τῶν θηρίων* Plut. Symp. VII. 4, 6. Si haec non ita sunt, *τιθός* a societate duplicatorum removeri oportet. *Τιθύμαλος* suspicor propter quandam cum thymo convenientiam hoc nomen accepisse. Suidae glossam *Ἐκ τιτυννῶν, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας* Ruhnkenius corrigendam censuit *ἐκ τυννῶν*, sed intercedit Zonaras *Τιτυμνοῦ μικρᾶς ἡλικίας*. Nunc unum restat ō micron. *Γόγ-*

---

32) *Σίσυμβρον* in Meleagri carmine primam brevem habet ut duplicatio poscit; longam ap. Nicandrum legis oblitum, nisi *σίσσυμβρον* scripsit.

γρος παρὰ τὸ γράω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα γρός, ὃ καθ' ἑαυτὸ οὐ ῥητόν· ἐν διπλασιασμῷ γόγγρος EM. 237, 44. cui similes sunt fabulae de κλός, χλός etc. Schneiderus vero ad Aristol. T. III. 18. *conger, inquit, nomen a* γόγγροις *vel* στρογγύλαις ἐξοχαῖς δένδρων *ut Galenus monet in Gloss.*[33]). Hic vero de pisce nullum verbum, sed tumores gulae sic appellari dicit a similitudine tuberum, quae in arborum truncis existunt; ad haec autem etymon ab EM. propositum non quadrat et suppressio vocalis principalis neque illis exemplis, quae Grammatici allegant, abunde confirmata est, neque scio an quae ego indagavi, morosioribus satis factura sint. Sunt vero haec: Ζίω τὸ ζητῶ ἐξ οὗ καὶ ζίεται ζητεῖται EM. 411, 41. ex quo aliquis suspicetur δίζω natum esse zeta in delta mutato ut in affini verbo δητεῖν id est ζητεῖν Techn. 28. Imperfectum ἔδιδον id est ἐδίδοσαν in H. H. in Cer. Buttmannus recte confert cum Pindarico ἔτιθεν i. q. ἐτίθεσαν, neque opus est in subsidium vocare praesens δίδω, quo scriptores inficetissimi utuntur pro δίδωμι (δόω) v. Techn. 72. Κόγχος vero sive κόγχη ab eadem radice natum videtur ut synonymon χήμη quod Athenaeus III. 93. A. a κέχηνα repetit. Et huic aequiparari potest ὅτλος παρὰ τὸ τλῶ· EM. nam anadiplasiasmo vicina est prosthesis. Verum redeo in viam. Κοχώνη Doederlinus Synon. VI. 84. a χνόη sive χοίνιξ factum esse affirmat per duplicationem, nec tamen declarat quamnam coxa cum modiolo rotae similitudinem habeat, nisi forte sic censuit nomine illo caveam ossis femoralis denotari, quam Graeci κοτύλην appellant, Latini acetabulum hoc est τὸ κοῖλον τοῦ ὀστέου, ἔνθα ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ ἐνστρέφεται Schol. Il. V. 306.[34]) Si vero nihil aliud quam

33) Si quod Hesychius tradit γογγρῦσαι (γογγρύσαι) ὡς χοῖρος φωνῆσαι· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ γρυλλίζειν λέγεται, satis indicii praeberet porcos, qui vulgo γρῦλοι vocantur, a nonnullis γάγγρους appellatos esse, dubitari posset an utrumque nomen a quadrupede ad congrum, qui idem γρύλλος dicitur, translatum sit vel ob vocem (ut ὁ ποτάμιος χοῖρος Athen. VIII. 331. D.) vel ob aliam qualemcunque similitudinem.

34) Κοτύλη ὁ γλουτός ἀπὸ τῆς κοιλότητος Epim. II. 453, 16. κοχώνη ἡ ὑπογλουτίς Moschop. Sched. 62, 8.

cavi cujuscumque notio requiritur, propius est *χώνη*, quod Orion suadet p. 80, 21. *προχῶναι οἷον χῶναι*, et quodammodo confirmat Pollux II. 188. *οἱ γλουτοὶ κοχῶναι καὶ πύγαια προςαγορεύονται καὶ προχῶναι.* Sed id quoque parum convenit Grammaticorum notationibus: *Κόκκυξ τοῦ ὑγροῦ (ἱεροῦ) ὀστέον τὸ πρὸς τοῖς ἰσχίοις — κοχῶναι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν· οἱ δὲ τὰ ἑκατέρωθεν μέρη· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἰσχίων* Hes. *κοχῶναι τὸ ὑπὸ τὸ αἰδοῖον μέρος* Sch. Arist. Eqq. 722. Quamobrem in hanc incidimus conjecturam stirpem vocabuli sitam esse in tribus literis quae latinae vocis *coc-sa* sunt primae et hinc derivatum *κοχ-ώνη* proprie significare eas partes quae ad coxam pertinent, hanc autem nomen accepisse ab eo, quod superiorem corporis partem *κωχεύει* ut Hippocrates dicit de Articc. 215. T. II. *τὸ ἄχθος τοῦ σώματος ὀχέεται ἐπὶ τῷ μηρῷ*

§. 6. His iterationis exemplis alius alia addet demetve[35]); nam de non paucis vocabulis disceptari potest utrum casu duas ejusdem soni syllabas in principio habeant an de industria altera alteri addita sit. Quod dico, exemplis faciam clarius. *Κασκάνδιξ ἡ γηθυλλίς* si ab aliqua scandicis similitudine appellata est, sine dubio ad hunc locum referri oportet. Sed quis nos certiores reddit secundam hujus nominis syllabam magis nativam et, ut sic dicam, capitaliorem esse prima? Arcadius p. 70. *βάρβαρος, τάρταρος, μάρμαρος, κέρβερος, πέρπερος, βόρβορος*, uno nomine appellat *δεδιπλασιασμένα κατ᾽ ἀρχήν*. Ex hoc vero non sequitur eum vocabula illa eodem loco habuisse quo *μερμήρα, δαρδάπτω* et similia. Nam si *βαρβαρίζειν*, ut Strabo ait, idem est quod *καρίζειν* et *καρβάζειν*, substantia vocis est syllaba *βαρ*[36]) quam quae subsequuntur ad terminationem pertinent ut *κίκινος* et *calcar* duas easdem syllabas habent nec tamen duplicata sunt sed paragoga a *κῖκι*

35) Plurima addidit vir doctissimus in dissertatione, quam in prima Adnot. indicavi, diversam a nobis viam ingressus.

36) Epim. 353, 27. *βόρβορος παρὰ τὸ βάρος κατ᾽ ἀναδιπλασιασμόν* scr. *βάρβαρος* ex Gud. 104, 17. *βάρβαρος εἴρηται ἀπὸ τοῦ περὶ φωνὴν βάρους*, quod nomen si subesset, potius baronem significaret. *Βαρκάζειν τὸ βαρβαρίζειν* EM.

et calx; eodemque modo se habet *δοίδυξ* si, ut in EM. traditur, a *δαιδύσσω* sive *δαδύσσω* id est *δαίω* divido, diffindo, contero, derivatum est; de quo ut dubitari possit, tamen probabilius videtur quam quod Buttmanno placuit Lexil. I. 177. *δοίδυξ* a verbo *δύω* factum esse per anadiplosin. Cerberi nomen suspicor a Cimmeriis tractum esse Orci accolis, quos Scymnus v. 129. et alii *Κερβερίους* vocarunt. *Βόρβορος* et *μάρμαρος* in praesens differo. *Τάρταρος* Lennepius ad Theog. 119. a commenticio quodam verbo *τάρω* (*τάρβος*, *ταράσσω*) repetit, quod jam in EM. propositum est; Doederlinus vero a *τείρω*, idemque adjectivum *πέρπερος* a latina praepositione *per* natum putat. Mihi haec omnia incertissima videntur, neque in quaestionem vocabo *βεμβράς* sive *βαμβραδών*, *γεργέριμον*, *γίγγλυμος*, *γιγγίδιον*, *κάκαβος* sive *κακάβη* et eodem fere intellectu *βαβάκινος εἶδος χύτρας* Suid., *κάρκαρον*, *κόρκορος*, *κάκαλα*, *μιμαίκυλον* sive *μεμαίκυλον*, *σίσαρον*, *σισάριον*, *σισυῤῥύγχιον*, *τίτανος*, *Τιτάνη*, *Παρπάρων* sive *Περπερήνη*, *Γάργαρον*, *Σαισάρα*, *Σισύρβη*, *Κικύνηθος*, *Πεπάρηθος*[37]), hisque paria latina *farfarus, furfures, papaver, cucullus, tutulus, titulus* etc. quorum nullum unquam cernitur capite amputatum. Alia autem ratio cur prima cujusque syllaba adventicia habeatur, inveniri non potest, nisi quis demonstraverit omnino omnes voces, quarum tertia litera eadem est prima, diplasiasmo subjecta esse.

§. 7. Ab anadiplosi artificiali, qua sonus vocabulorum amplificatur, differt naturalis sive onomatopoetica. Hujus generis pars magna ab interjectionibus et vocibus animantium profecta est quae natura ipsa geminat: *τὰ σχετλιαστικὰ διπλασιάζονται οἴ μοι μοι, εὐοιοί, ἀταταί, ὀτοτοί* Apollon. Conj. 537. quibus aequiparanda sunt *ἀλαλά*, *ἀλαλαλαί*, *ἀλαλάζειν*, *ἐλελεῦ*, *ἐλελίζειν*, *ὀτοτύζειν*, *ohoho* etc. Ex eodem genere sunt voces infantium: *πᾶς πατὴρ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν παπᾶς· τοῦτο οἱ Ῥωμαῖοι βαρύνουσιν,*

---

37) *Μῖμος* et *Μίμας* quae Grimmius in Hist. ling. germ. p. 865. cum aliis aeque dubiis huc refert, ne mensuram quidem eandem habent; nam iota nominis proprii breve est.

ἡμεῖς δὲ περισπῶμεν EM. *πᾶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν πάπας καὶ παπίας ὡς μᾶ μάμμη μαμμία* Eust. 562, 2—30. Alia vero sumta sunt a sonis naturalibus, qui audiuntur quidem sed literis non exprimuntur nisi forte ludicri causa ut *coax, cra, coco coco* aliaeque voces illiteratae, quas Grammatici nominibus verbisque imitativis subjiciunt: *μύζειν ἐστὶ τὸ τὴν φωνὴν τοῦ μ ἐκφωνεῖν ὡς ἐκ τοῦ σ ὁ σιγμός καὶ ἀπὸ τοῦ ρ ὁ ῥοῖζος* Schol. Il. IV. 20. *τὸ σίζειν ὀνοματοποιεῖται πρὸς ἦχον τοῦ στοιχείου τοῦ σίγμα ὥςπερ τὸ ξέειν κατὰ τὸ ξῖ καὶ ὁ ῥοῖζος παρὰ τὸ ῥῶ* Eust. 1636, 17. *καύηξ ἀπὸ τοῦ καῦ καῦ λέγειν* Zonar. 1149. *κερκολύρα ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα· τὸ γὰρ κρέκε κρέκε ἦχός ἐστι τῆς κιθάρας* p. 1190. Idem valet de verbis quae eundem sonum iterant *ἀραρίζειν, γαργαρίζειν, ὀλολύζειν, τιτυβίζειν* etc. quorum nonnullis Grammatici prototypa de suo affingunt: *πεποιημένον ἐστὶ τὸ καχλάζω· ὁ γὰρ ἦχος δοκεῖ μιμεῖσθαι τὸ κάχλα κάχλα* EM. 494, 15. *παφλάζει βράσσει· πεποίηται παρὰ τὸ πάφλα* Schol. Eqq. 929. sed re vera thema nullum est praeter literas *χλ* et *φλ*, atque hinc etiam enata videntur verba quae proprie sonitum aquae bullientis exprimunt *φλέω* et *φλύω*, unde nonnulli *παφλάζειν* repetunt EM. 656, 50. Huic autem Galenus in Gloss. adjungit verbum brevius *φλάζουσιν ἀσαφῶς διαλέγονται· πεποίηται τὸ ὄνομα*, non diversum illud a reduplicato, quod idem affert: *παφλάζειν ὠνοματοπεποίηκε δηλῶσαι βουλόμενος τοὺς πταίοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι*: sed vulgo dicitur de strepitu aquae bullientis ut *καχλάζειν* v. Techn. p. 9. et 24. Et pariter vagantur alia; *βάζειν* enim et *βαβάζειν* de hominibus dicitur et *βάβαξ ὁ λάλος καὶ φλυαρός* EM. sed *βάβακοι* cicadarum ranarumque nomen est; *βαβράζειν τὸ συντόνως κεκραγέναι* Hes.[38]) sed idem stridorem cicadarum significat, *βράζειν* ursarum vocem et vero etiam hominum vagitum exprimit. *Ἀπὸ τοῦ γρύζω γογγρύζω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ γογγύζω ἢ τὸ γογγρύζω ἀπὸ τοῦ γογγύζω πλεονασμῷ τοῦ ρ* EM. 237, 40. Epim. II. 354. Si participium *λάων* apud Homerum recte accipitur *φθεγ-*

38) *Βεβράζειν*, quod Dindorfius in Thes. *βαβράζειν* scribendum esse censet, Schneiderus confirmat apposito nomine cicadae *μέμβραξ*.

γόμενος, praesto est thema, unde non solum λάσκω sed etiam λάλος evolvi possit, et a λάλος vicissim λαλῶ, λαλάζω, λαλαγή, non ut Orion dicit p. 187. et Choerob. in Psalm. 80, 35. λῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν λαλῶ. Illis verborum biformium exemplis addi potest latinum tinnire et tintinnire sive tintinnare. Quod vero Schneiderus scribit ad Aristot. T. III. 382. *simplex fuit τίζω, duplicatum τετίζω et τιτίζω, unde τέττιγι nomen fuit*, idonea ratione caret. Nam ut a πιπῶ derivatum est πιπίζειν, quod aliter σπίζειν dicitur, sic a τιτίς τιτίζειν[39]); nomina vero ipsa avicularum primitiva sunt ut κόκκυξ, κικκός sive κίκιῤῥος, qui et κοκκοβόας dicitur, ulula vero κικκάβη v. Coraes ad Xenocr. p. 79. turtur etc. unumque quadrupedum Βηβήν τὸ πρόβατον. Sed saepe haec anadiplosis cum derivatione nascitur: κράζω κεκράκτης κεκραγμός, σίζω σιδμός et σισιλισμός sive σισιλιγμός Schol. Od. IX. 394. Eust. 1636, 17. quod simul extrinsecus crevit et intrinsecus. Ita a θρέω sive θρύω susurro profectum est τενθρηδών (pro quo θρηδών dici poterat ut πρηδών) mutatisque antistoechis πεμφρηδών Sch. Nic. Al. 182. et ex eadem stirpe θροῦς, τονθρύς, τονθρύζω et quod aliis literis idem significat βομβρύζω. Item a φλέω φλύω bullio bilbio nomen πομφόλυξ bulla, quod etiam βομβυλίς et βομβόλυξ scribitur. Homeri verbum κάρκαιρε γαῖα πόδεσσι ὀρνυμένων Il. XX. 157. Scholiastae aut motum terrae significare putant aut sonum ἐκραδαίνετο ἐσείετο ἐψόφει. Illud praefert EM. 716, 1. σκαίρω καὶ ἀποβολῇ καίρω καὶ διπλασιασμῷ καρκαίρω. Sed haec originatio subasburda, καρκαίρω verbum solidum est et individuum ut γαργαίρω et fortasse ejusdem significationis, quam exprimit germanicum *wimmeln*. Nam si agmen militum per campum ordinatim incedit, oculos spectantium nihil magis ferit quam crebri et micantes pedum motus sic ut dici possit *die Erde wimmelt von Fuessen*. Hoc si ratum habemus, utrumque verbum non ad auditum pertinet sed ad

---

39) Incertior est scriptura τιγόνιον pro τεττιγόνιον, unde Meinekius meretriculae nomen ductum suspicatur Ἀλέξανδρος ἐν Τιγονίῳ scribens Vol. IV. 554. pro ἐν Τίγονι. Tutius forsitan fuerit ἐν Τρυγόνι.

visum sicut alia proxime dicenda. Aeque improbabile est quod Philoxenus scripsit in libro de anadiplasiasmo: *βαίνω κατ' ἀναδιπλασιασμὸν βαβαίνω καὶ πλεονασμῷ βαμβαίνω τὸ τρέμω τοῖς ποσί· καὶ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ποδῶν εἴρηται ἐπὶ τῶν ἑδραίαν τὴν φωνὴν μὴ ἐχόντων* Orion. 18. [40]) Quod si ita esset, *βαμβαίνειν* ad verba vibrandi transscribendum esset. Sed consideratius judicat Schol. Il. X. 376. *οὐκ ἔγκειται τὸ βαίνειν*, apteque comparat *βαμβαλίζειν*· hoc enim et *βαμβακίζειν* de iis dicitur, qui verba concise et singultim edunt balbutientium ritu, sive id metu fit sive frigore sive quodam naturae vitio.

§. 8. Haec nominum fictio non solum imitandis sonis introducta est, quae Graeci *ἰδιώματα ἤχου* vocant, sed etiam motibus rerum, quae uno tenore oculos crebrius feriunt; quod genus anadiplosis continuativum vel frequentativum et intentivum appellare possumus. In hoc primum inveniuntur vocabula lucis et fulgoris, quae jam prius delibavi, *μαρμαίρω μαρμαρύσσω καὶ ἀμαρύσσω κατ' ἀναδιπλασιασμόν* Epim. I. 385. *παμφαίνω* etc. Deinde vocabula actionum, quae non uno quasi ictu perficiuntur sed quodam tractu continuo decurrunt: *Εἰλῶ ἑλίσσω κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἑλελίσσω* EM. 330, 25. [41]) pro quo *ἑλελίζω* afferendum erat. Huic non dissimilem volvendi notionem habet *κίκιννοι cincinni* id est cirri crispi, undulati, quos Graeci *πλοκάμων ἕλικας* vocant. A *τίλλω* titillo et a similibus alia carpendi vellendique verba *σκάλλω· κασκαλίζω, ἴλλω γελλίζω γαγγαλίζω γαργαλίζω* Techn. 225. et quod jam supra attuli *σκύλλω κόσκυλμα* [42]). His vicina sunt verba terebrandi et perforandi *τετραίνω* seu *τιτραίνω, τιτράω τίτρημι*, quibus etiam *τιτρώσκω* adnumerandum videtur; tum deinde tremendi verbum *τετρεμαίνω* et nomen, quod Apol-

---

40) Philoxenum Homeri locus *ἕστη βαμβαίνων, ἄραβος δὲ γίγνετ' ὀδόντων* permovisse videtur ut *βαμβαίνειν* proprie de pedum tremore dici statueret, quia cum verbo standi conjunctum est.

41) Eadem Epim. I. 138, 7. ubi rectius *ἑλίσσω* scribitur, a quo reduplicatum non solum spiritu differt sed saepe etiam significatione.

42) Hinc fortasse nomen latinum *quisquiliae quisquilium*, quod Diomedes Gramm. p. 7. a. ad *σκύβαλον* refert.

lonius Pron. p. 73 sq. auctis adnumerat: *αἱ διάλεκτοι καὶ ἀφαιροῦσι καὶ πλεονάζουσιν, ἑορτή ὀρτή, λῶ θέλω, τρόμος τέτρομος*, de quo EM. 560, 32. *προςέρχεται ἡ τε συλλαβὴ ἐν τῷ τέτρομος*[43]). Trementibus similes sunt res pendulae et nutantes ut lances librae sive *τάλαντα*, unde *ταλαντεύω*, cujus syllaba prima secundum locum obtinuit in *Ἐταντάλιζεν ἔτρεμεν, Ἐταντελίσθη ἐσείσθη* Hes. et quod magis mirum, consona quoque commutatur in *τανθαλύζει* et *τανθαρύζει* Techn. 232. Quod vero Homerus dixit *Ζεὺς ἐτίταινε τάλαντα* non satis est ad probandam veterum opinionem EM. 744, 4. *τάλαντον* per metathesin ex *τάνταλον* extitisse, hoc autem a *ταίνω* derivatum esse, pro quo *τιταίνω* dici. Namque nomen illud affine est verbis *τλῆναι, ταλάσαι*, tollere, suspendere, aliam vero stirpem habent *τείνω, τανύω, τιταίνω* et quae hinc pendent *τέτανος* et *τετανός*. A librando haud longe abest vibrare *πάλλειν* et *παιπάλλειν*, quibus in EM. 650, 3. adjungitur nomen *πάλη, ἣν οἱ ἀττικοὶ πασπάλην καλοῦσιν· ἔστι δὲ τὸ λεπτομερέστατον τοῦ ἀλεύρου ἀπὸ τοῦ ἀποπάλλεσθαι ἐκ τοῦ ἀλεύρου·* sed p. 661, 16. ad *πάσσω* refertur. Cum *τετρεμαίνω* Buttmannus comparat *βεβρώθω*, quo lentos morsus manducantis indicari putat conjecturam sequutus sat probabilem; nam a synonymo *γραίνω* i. q. *ἐσθίω* ductum est nomen *γάγγραινα* i. q. *φάγαινα* sive *φαγέδαινα* carcinoma serpens, et a *δάπτω δαρδάπτω*.

§. 9. Haec autem vis repetitionis frequentativa vel quocunque nomine appellanda veteres artis auctores non praeteriit. Sic enim ille, quem in ipso hujus tractatus vestibulo nominavi, allatis anadiplosis poeticae, ut vocat, exemplis continuo subdit; *μιμητικοὶ γὰρ ὄντες οἱ ποιηταὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύουσιν ἵνα τὰ πράγματα εἰκονίσωσιν· οὐ γὰρ ἁπλῶς λέγουσι τὸ ἐλέλιζεν ἀλλ' ὅταν ταχυτάτην θέλωσι δηλοῦν τὴν κίνησιν, καὶ τὸ προπροκυλινδόμενος κατεσπουδασμένην δέησιν καὶ πολλήν*, quod et Dionysius affirmat de Comp. XV. 110. (91.) nec discrepat interpres

43) Cum hoc Gud. 170, 10. confert homericum *εἴρερος παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω κατ' ἀναδιπλασιασμὸν καὶ ἀντίφρασιν*. Paulo probabilius J. Scaliger hoc et latinum *ergastulum* nexum interpretatur *παρὰ τὸ εἴρειν τὸ δεσμεῖν*.

Apollonii III. 453. et 1013. *προπρὸ δ' ἀφειδήσασα — ἐμφαντικὴ ἡ ἐπαναδίπλωσις τῆς προθέσεως προπρό — ἐμφαίνει γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ προχείρως γεγενῆσθαι τὴν δόσιν* etc. EM. 349, 5. *αἱ ἐπισυντιθέμεναι προθέσεις διεγείρουσι τὴν ἔμφασιν*[44]) et Trypho *περὶ παθ.* p. 227. Boisson. pleonasmos aut metri causa admitti dicit aut *ἐμφάσεως ὡς δαρδάπτω*. Hoc quidem et quae praecedunt, poetici sermonis illustramenta sunt, sed *ἐλελίσφακος* vocabulum quotidianum et triviale est ut *γάγγραινα, πασπάλη* et alia prius dictorum. Cum *ἐλελίζω* particula *προπρό*, quam Grammaticus Paris. l. c. apponit, ex parte aliqua convenit, non in totum. Nam in utroque facta est quidem anadiplosis, sed in hoc dictionis, in illo syllabae ut in *μορμύρω, γάγγραινα* et in proprio *Λέλεξ*, si huic antecessit *Λέξ* ut Apollonius significare videtur in principio Syntaxis c. II. 4. ubi quatuor genera geminationis enumerat: *ἔστιν ὅτε δὶς τὸ αὐτὸ στοιχεῖον παραλαμβάνεται, ἔλλαβεν ἔννεπεν· ἀλλὰ καὶ συλλαβή, Λέλεγες, πάμπαν· ἀλλὰ καὶ λέξις, Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια, Βαρὺς βαρὺς σύνοικος· ἀλλὰ καὶ μέχρι λόγου τὸ τοιοῦτο διήκει ἡνίκα τὰ εἰρημένα αὖθις ἐπαναλαμβάνεται, ὅτε μὲν ἀναγκαίως, ὅτε δὲ ἐν παρολκῇ*[45]). Attamen differt aliquid; primum quod *γραῖνα* non dicitur, non magis quam *φαῖνα, χαῖνα*, sed *Λέξ* dici potuit ut *κρέξ* v. Parall. 100. deinde quod quae usitato *γάγγραινα* et si-

44) Apollon. de Adv. 550 sq. *πλεῖστά ἐστιν ἐν παραλληλότητι κείμενα — καὶ ἐν προθέσει ἀμφὶ περὶ κρήνην, προπροκυλινδόμενοι.* Illud legitur Il. II. 305. simile quid *περί τ' ἀμφί τε τάφρον* XVII. 760. H. in Cer. 276. Apollon. III. 634. Conjuncte sub uno accentu *περιαμφί* Phot. Suid. ut latinum *circumcirca*, quod Priscianus XIV. 3, 598. cum *ἀμφὶ περί* confert; substantivum *περιαμφίς circumactio* finxit Eupolis exemplo nullo. Crebra vero est compositio *ἀμφιπεριστίονες, περιαμπέχω* etc. *Προπροκυλινδόμενος κατὰ τὸ μικρὸν μικρὸν κυλιόμενον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἡ ἐπαγωγὴ τῆς πρό* Schol. Opp. Hal. I. 167. *Ἐκ τοῦ πάρος πάροιθεν καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν προπάροιθεν* Gud. 481, 47. qui anadiplasiasmus magis ad notionem pertinet quam ad vocem. Sic etiam *προπρεών* et *προπρηνής* constant ex synonymis ejusdem stirpis; *πρόπαρ* et *πρόπροθι* ex effabili et ineffabili.

45) Rutilius I. 11, 39. *anadiplosis interdum fit uno verbo, interdum plurium verborum conjunctione.*

milibus addita est syllaba, ad emphasin pertinet, in nomine vero gentilicio nulla intelligi potest significationis intentio. Utrinque autem distat πάμπαν, de quo errat Herodianus Gud. 450, 20. πᾶν κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν πάμπαν. Id enim compositum esse ut πρόπαν, ἐπίπαν, σύμπαν et accentus indicat et brevitas ultimae, neque tamen sic ut haec ex duobus diversis compositum est sed ex iisdem πᾶν πᾶν, totumque hoc adverbium sive potius nomen adverbiale[46]) non ad pathologiam pertinet sed ad schematologiam et quidem ad illud genus multiforme, quod Rhetorici modo anadiplosin vocant modo epanalepsin, *quum id quod semel dictum est, quo gravius sit, iteratur* Rutil. I. 11, 39. Eustathius autem p. 437, 24. ad σχηματισμὸν ἐκ παραλλήλου refert; hujus enim species si subtilius quaerantur esse quatuor: αἱ παράλληλοι λέξεις ἢ σύγκεινται ἢ παράκεινται, ἄμφω δὲ ταῦτα ἢ ἐκ ταὐτότητος γίνεται ἢ ἐξ ὁμοιότητος. Ἐκ ταὐτότητος μὲν παραλληλισμὸς ἐν συνθέσει μὲν τὸ φαυλεπίφαυλος καὶ τὸ πάμπαν, ἐν παραθέσει δὲ τὸ πάνυ πάνυ[47]) καὶ πάλαι πάλαι[48]) παρὰ τῷ κωμικῷ καὶ ἔλακεν ἔλακε παρ' Εὐριπίδῃ. Ἐκ δὲ ὁμοιότητος ἐν συνθέσει μὲν τὸ γήπεδον, ἐν παραθέσει δὲ τὸ λίαν πάνυ. Haec quatuor

---

46) Hoc est quod veteres vocant ὄνομα εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν μεταλαμβανόμενον. [Adde nunc Lehrsii adnotationem ad Herod. de Dichron. p. 356 sq.]

47) Πολὺ πολύ Arist. Ach. 425. Ad haec accedit πάνυ πάμπαν Aristoph. Pac. 121. et quae novitia consuetudo suscepit ὅλον ὅλον, ὁλότελα, ὁλόπασι pro παντάπασι. Homerus πάγχυ μάλα et μάλα πάγχυ, Plato et alii πάνυ σφόδρα — ὅτι συνηθὲς Ἀττικοῖς παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα Schol. Plut. 25. Poetae grandiloqui ornatus causa adjectiva et adverbia ejusdem stirpis componunt τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον Aesch. Prom. 946. et saepius addito verbo: κεῖτο μέγας μεγαλωστί, αἰνόθεν αἰνῶς, δεινὰ δεινῶς Soph. El. 191. κακὰ νέα νεόθεν Oed. C. 1449. μεσσόθι μέσσος Arat. 527. quibus similia nonnulla sermo recepit v. Parall. 58.

48) Hoc legitur Eur. Rhes. 312. (383.) νῦν νῦν Cycl. 337. πότε πότε Hec. 383. πάλιν πάλιν Electr. 1129. et addita copula πάλιν καὶ πάλιν Strab. XVI. 787. Anth. V. 308. v. Perizon. ad Ael. V. H. I. 4. ἅπαξ καὶ ἅπαξ Phot. CCLXXIV. 831. Simili quodam modo Latini *identidem, atque atque, etiam atque etiam, iterum iterumque, verum enim vero,* Germani *fort und fort, nach und nach, durch und durch.*

ejusdem schematis species multipliciter inter se perplexae sunt et nonnullae similium dissimilem significationem habent, aliae dissimiles similem. Primae, quae vocatur *παράθεσις τῶν αὐτῶν*, exemplum est illud quod Apollonius affert, *βαρὺς βαρύς* a Tragicorum aliquo sumtum, qui prae ceteris huc inclinant *νέαι νέαι δύαι δύαι* Pers. 1002. *ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον* Prom. 266. *ἴτω ἴτω* 1329. *ἕλχ' ἕλκε* Ion. 670. *σίγα σίγα* Hec. 1069.[49]) *ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο* Trach. 655. *δειμαίνω δειμαίνω* Hes. 176. *ὄλωλ' ὄλωλα* Trach. 1144. *ἀπολεῖς ἀπολεῖς* 1007. *ὀλόμεσθ' ὀλόμεσθα* Or. 200. *ἔλακεν ἔλακεν* 163. *εἴδομεν εἴδομεν* Hipp. 1137. Altera est appositio synonymorum velut *μόλετον ἔλθετον* Ar. Thesm. 1156. *σίγα σιώπα* Eccl. 382. et homericum *βάσκ' ἴθι*, de quo Schol. Il. II. 8. *ταὐτολογία ἐστὶν ἐμφαίνουσα τὴν ἔπειξιν, καὶ ἀλλαχοῦ φησιν „ἔλθοι καὶ ἵκοιτο"* fere ut Aeschylus *ἥκω καὶ κατέρχομαι*[50]). Ejusdem generis est *γιγνώσκω φρονέω* Od. XVI. 197. *ἔμαθον ἐδάην* Hec. 74. quod Scholiastes *ἐκ παραλλήλου* dictum ait, *οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα* Phoenn. 947. (920.) *κλύειν ἀκοῦσαι* Aesch. Choeph. 5. quod Aristophanes cavillatur Rann. 1174. *οἴχωκ' ὄλωλα διαπεπόρθημαι* Soph. Aj. 896. *τί φατε, τί λέγετε* Cycl. 210. (sed *λέγε λέγ' ὦγαθέ* Arist. Eccl. 213.) *ἔννεπε μοι φράσον* Bacch. 98. *quid loquar, quid fabulabor?* Plaut. Capt. III. 4, 3. *δέρχθητ' ἐςίδεσθε* Prom. 210. et multa similiter dicta quae Wellauerus ad Choeph. l. c. contulit. His omnibus communis est significatio animi commoti et incitati, qualis esse solet indignantium, obte-

---

49) Imperativo aequatur vocativus *ὦ χέρες χέρες* Trach. 1079. *ὦ μῶρε μῶρε* Arist. Avv. 1238 etc. quem casum ab Homero semel geminatum esse observarunt Sch. Il. V. 31. *Ἄρες Ἄρες· ἐπανάληψις ἢ παλιλλογία ὁ τρόπος· Ἰξίων δὲ τὸ δεύτερον ὀξύνει ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ βλαπτικέ· οὐδέποτε γὰρ κλητικὴ ἀναδιπλασιάζεται παρὰ τῷ ποιητῇ. Θεὸς θεός* fuit solemnis sacrorum praefatio ut Hesychius ait; cantilena christiana *ἅγιος ἅγιος ἅγιος* Zonar. p. 16. unde nomen hymni *Trisagion* v. Du Cang. His accedit jurandi formula modestior, quam Christus praescripsit, *ναὶ ναί, οὒ οὔ* Matth. Ev. V. 37.

50) *Quis non intelligat verba duo idem significantia βάσκ' ἴθι non frustra posita esse neque ἐκ παραλλήλου sed hortamentum esse acre jussae imperataeque celeritatis* Gell. XIII. 24, 21.

stantium, adhortantium, et item unum nomen, ut dixi, anadiplosis vel epanalepsis. Hinc vero differt appositio comparativorum, quibus aliquid minutatim et gradatim additur demiturve. Haec in latino sermone copula connectuntur *minus minusque*, *carior cariorque* v. Bentl. ad Hor. Sat. I. 6, 17. Graeci autem plerumque dissolute dicunt; μᾶλλον μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἀεὶ καὶ μᾶλλον λέγουσιν ἄνευ τοῦ καί Phot. πλέον πλέον aliaque quae in Anecd. Bekk. 108. conjuncte explicantur, μεῖζον μεῖζον, μικρόν μικρόν, μίαν μίαν ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν v. Bernhardy ad Suid. s. Μᾶλλον. Nonnunquam vero haec nominum eorundem conjunctio superlationis vim obtinet: *nimium nimiumque*, *multo multoque*, *longe longeque* id est longissime, et pariter Graeci vulgariter docti sed sine copula σφόδρα σφόδρα pro πάνυ σφόδρα Exod. I. 12. Judith. IV. 2. λεπτὰ λεπτὰ κατατέμνειν Tzetz. Chil. XIII. 379.

§. 10. Synthesis duplex est, una synonymorum, altera τῶν αὐτῶν. De illa fuse arguteque disputant Grammatici, quos ad Aj. v. 254. citavi, et Schol. Oppian. I. 54. πολλαὶ λέξεις εἰσὶ συγκείμεναι ἐκ ταὐτοσημάντων λέξεων, γήπεδον, πρευμενής[51]) etc. EM. 281, 26. δνοπαλίζω ἀπὸ δύο ὁμοιοσήμων ὡς Ἐριχθόνιος (v. c. X. §. 1.) et alia ex diversis locis generibusque comportata. Nam γήπεδον, ὀῤῥοπύγιον, θηροθήρας, ποδοπέδη, et hybrida χειρομανικόν (v. Gaisford. ad EM. 209, 40.) conserta sunt ex casibus diversis nominum res similes et propinquas indicantium; λογολέσχης vero, quod Eustathius promit, constat e vocabulis ejusdem quidem stirpis sed diversae tamen potestatis ut φορτοφόρος, ἐργοπόνος, δωροδότης, ἀντλιαντλήτηρ, quorum altera pars nomen est, altera verbum. Fit etiam ut synonyma diversarum stirpium copulentur partim ex casibus rectis ξιφομάχαιρα, ἁρμάμαξα, δεσμόβροχος, λιχνόβορος, μωρονήπιος, πλησιογείτων, χαυνόσομφος Erotian. s. Σκηρόν, quibus addi poterit verbum ὁραυγεῖσθαι *clare videre;* partim ex obliquo et recto ut φωταυγής, λιθόλευστος. Haec et

---

51) Scilicet ἀπὸ δύο λέξεων ταυτοσημαντικῶν (sic) τοῦ πρᾶος καὶ τοῦ εὐμενής Schol. Eur. Hec. 535.

his similia germanica *Erdboden*, *Wasserfluth*, *Feuersbrunst* (*πυρκαϊά*) observatione vix digna ducimus. Sed ad illa magis attendi oportet, quae ex vocabulis prorsus indiscretis constant; cujus generis isti unum afferunt *ἐναροκτάντης* ab Aeschylo fictum, duo alia praebet dialectus vulgaris *φονοκτόνος*[52]) et *μορμόφοβος*, quod Photius aequales suos pro *μορμολύκειον* usurpare dicit. Haec autem ejusdem notionis iteratio emphasin affert atrocitati rei significatae accommodatam. Eaque gravitatis ratio mihi non abesse videtur a nomine *λυσσομανία* et *οἰστρομανία*, quibus respondet domesticum *Tollwuth*. Illa quidem novitiae sunt consuetudinis, veteres autem disjunctis utuntur *λυσσὰ μανίας* v. ad Aj. p. 194. et *οἰστρῆσαι μανίαις* Eur. Bacch. 32. Addo etiam *ἀσήκορος* id est taedio fessus, *ἀσηκορία* nausea et comice fictum *ψαμμακοσιογάργαρα*. Non alia est causa conjunctionis verborum vertendi, volvendi torquendique, quorum tanta est copia ut saepe gregatim se offerant loquentibus: *στρέφειν*, *δινεῖν*, *εἰλεῖν*, *κυκλεῖν*. Hinc est quod Aeschylus de avibus nidum assidue circumvolitantibus dixit *στροφοδινεῖσθαι* hoc est in orbem circumagi, Homerus vero de vertigine oculorum *στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε*, hoc est, ut Apollonius in Lex. interpretatur, *δινηθέντα ἐστράφη*, idque Scholiastes Il. XVI. 792. ad eandem rationem significantiae revocat: *ἐκ δύο ὀνομάτων τὸ αὐτὸ δηλούντων τραχεῖαν συνθεὶς τὴν προσηγορίαν, τὴν βίαν τῆς πληγῆς παρίστησι.* Similiter Ius furore correptae *τροχοδινεῖται ὄμματ' ἑλίγδην* Prom. 907. neque aliter comparata sunt adjectiva *ἑλελίστροφος*, *κυκλοέλικτος* et *στρογγυλοδίνητος* verbumque *στρουφογυρίζειν*, cujus auctores producit Du Cangius. Cum *στρεφεδινεῖν* Eustathius 436, 45. componit *ὀροθύνειν*, quod Orion. 117, 28. duplici ratione enodat *παρὰ τὸ ῥοθῶ ῥοθύνω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ὀροθύνω· ἢ παρὰ τὸ ὄρω καὶ θύνω· ἐν τῷ περὶ παθῶν Ἡρωδιανός*, hic autem fortasse neutram proposuit sed potius illam, in quam Schol. Il.

---

52) Sic etiam Eustathius Proserpinae nomen è verbis *φθέρσαι* et *φονεῦσαι* compositum putat 763, 60. Apud Hesychium *Ἐναροκτάντας φθογγόσκοτος* scribendum est *φονοκτόνος*.

XIII. 351. relicta altera deflectit: *τὸ ὀρόθυνε τινὲς παρὰ τὸ ὄρω καὶ θύνω ἵν' ᾖ ἐνθουσιωδῶς ὥρμα· ἄμεινον δὲ παράγωγον εἶναι*, idque confirmatur interventu verbi ab eadem stirpe ducti *ἐρέθω ἐρεθίζω*. His adnectunt tertium *δνοπαλίζειν*, quod ex *δονεῖν* et *πάλλειν* copulatum esse volunt, sed simplex esse decernit Schol. Il. IV. 472. *δονῶ δονοπίζω πλεονασμῷ δονοπαλίζω καὶ συγκοπῇ δνοπαλίζω ὡς πυκτεύω πυκταλίζω*. Verum hoc *δνοπίζω* nimis redolet fabricam etymologicam. Itaque huc redimus, verbum illud a nomine quodam *δνοπαλής* vel *δνόπαλος* derivatum esse consociatis duobus quatiendi vocabulis[53]). Cetera hujus causae adminicula primo contactu concidunt: *ποιφύσσειν ἐκ τοῦ φυσᾷν καὶ πνεῖν* Hes. *τῷ ποιπνύειν ἔγκειται τὸ ποιεῖν καὶ πνύειν* Sch. Il. XIV. 155. *ἀττάλλειν ἐκ τοῦ ἄττειν καὶ ἄλλεσθαι* Eust. 437, 11.[54]) *αὔϊαχος παρὰ τὸ αὔειν καὶ ἰάχειν* Sch. Il. XIII. 41. illudque protritum *ἀγηλατεῖν ἐκ τοῦ ἄγειν καὶ ἐλαύνειν*, quod peritiores cum nomine *ἄγος* compositum esse docent. Neque plus firmamenti est in adjectivis *ἠλέματος* et *πρευμενής*, quorum illud simplex potius videtur quam ex *ἠλεός* et *μάταιος* concretum, alterum constat quidem ex duabus partibus sed non iis quas illi sumunt, *πρᾶος* et *εὐμενής*. Epicis licuit *πρηϋμενής* dicere, unde est adverbium *πραϋμενῶς πράῳ τῷ μένει χρώμενος* Hes. Attici vero poetae qui diphthongum *ηυ* neque integram admittunt nisi in augmentis verborum, neque diaeresi diremtam, substituerunt *πρευμενής* correpta vocali ut *γρηῦς* contrahitur in *γρεῦς*, *ἠΰτε* in *εὖτε*. Quemadmodum saepe *ἴσος καὶ ὅμοιος* dicitur in parathesi Parall. 61. sic etiam *ἰσόμοιος* **aequipar** dici potuit sed parum testatum

---

53) Haud dissimile videtur avis nomen ***motacilla*** (*κίγκλος*) a movendo et cillendo dictae, quod verbum apparet in graeco *κίλλουρος* et, ut Hemsterhusio videtur ad Hes. s. *Ἰλλώπτειν*, in verbo *κιλλαμαρύζειν* hoc est *κίλλειν καὶ ἀμαρύσσειν*. Cum illo comparari potest ***vica pota*** et ***vinca pervinca***, illud Victoriae nomen, alterum herbae semper virentis, sed hoc *ἐκ τοῦ αὐτοῦ συγκείμενον* ut ***salitsubsulus***.

54) Sic etiam Doederlinus de Redupl. p. 116. Adn. *δαρδάπτειν* ex *δείρειν* et *δάπτειν*. Sed ferae praedam captam non deglubunt et duo verba barytona ad istum modum componi non solent.

est; nec repudiarem *ἰσώμαλος*, nisi *ἰσόμαλος* in Xenoph. Ages. in suspicionem venisset. *Ὠκύθοος* in verbum desinit quo Homerus utitur *ὦκα θέων* v. Parall. 462. His tribus omissis causae periclitantis patroni accumulant *θόρυβος ἐκ τοῦ θροῦς καὶ βοή*, *πτισσάνη ἐκ τοῦ πτίσσειν καὶ ἄνειν*, *χρόνος ἐκ τοῦ χέειν καὶ ῥέειν*, *Νηρεύς ἐκ τοῦ νάειν καὶ ῥέειν*, quae omnino non digna essent memoratu nisi hinc pateret haec de conjunctione synonymorum opinio quam late olim dominata sit nec solum Byzantios tenuerit etymologos sed etiam majoris auctoritatis Grammaticos; nam illud de *πτισάνη* inventum Pausaniae fuit Atticistae v. Casaub. ad Athen. X. 455. E. et huic simile Apollonii in Lex. Hom. *μόρφνον μορόφονον τὸν διὰ φόνου τὸν μόρον ἐπιφέροντα* [55]). Nec suspicio abest hujus quoque sapientiae satores fuisse Stoicos omnium vocabulorum elementa prima eruere conatos.

§. 11. Altera est quae dicitur *σύνθεσις τῶν αὐτῶν*, cujus significationes pleraeque eaedem sunt quae parathesis; nam cum *λεπτὰ λεπτά* convenit *λεπτεπίλεπτος* et *φαυλεπίφαυλος*, utrumque in Anthol. plebejumque *κακιγκακῶς* Constant. Manass. v. 2260. et 3000. cui viam fecit dictio attica *τὰ κακὰ τῶν κακῶν* et contrarium *τὰ καλὰ τῶν καλῶν* hoc est *τὰ κάλλιστα* v. Meinek. Hist. Com. I. 69. Ab illo *μικρὸν μικρόν* non multum discrepat *Ὅσον ὅσον, ὀλίγον ὀλίγον* Hes. et hinc compositum *λιγόλιγον sensim*, quod Du Cangius affert, et adverbia superius dicta *πάμπαν* et *παντάπασι*. Verum *προπρό* sive simplex sive verbo sociatum proprie significat actionem procedentis repetitam, nec raro disjuncte scribitur. Eademque scripturae inconstantia cernitur in relativis latini sermonis *quantiquanti*, *utut*, *ubiubi*, *undeunde* etc. sed ratio longe diversa est; his namque reiteratio conciliat notionem universitatis, quae saepius exprimitur particulis *ubicunque*, *quicunque*, *ὅπως δήποτε*, *ὅσος δήποτε*, sed *ὅσος ὅσος* Graeci non dicunt nisi

---

55) In Philem. Lex. I. 152. p. 100. male scriptum est *ἐκ τοῦ μόρος καὶ φόβος ὁ μόρφνος ἀετός* pro *μόρος καὶ φόνος*. Quod idem et alii dicunt *ἐκ τοῦ ἱκέσθαι καὶ θύειν ὁ ἰχθύς*, pertinere videtur ad atticam, ut dicitur, hujus nominis aspirationem *ἰχθύς* v. ad Aj. 1297.

in neutro idque alio intellectu, vel proprio, hoc est *quantumcunque*, vel de re exigua; nam qui sic loquuntur exiguitatis suspicionem relinquunt[56]). Itaque plerumque indicat *quantulumquantulum* sive *aliquantulum* ut in Anth. V. 255. ἀμφασίης ὅσον ὅσσον ὑπεπρήϋνεν ἀνάγκην. Verum tamen ut hoc clarius appareat, saepe additur vel adjectivum proprium hujus rei ut in N. T. loco μικρὸν ὅσον ὅσον[57]), vel nomen rei exiguae ὅσον ὅσον στίλη Aristoph. ὅσον ὅσον στιγμή Anth. VII. 472. quod Naekius de Hecal. p. 84. pro τόσον ὅσον positum putat ut ἦμος ὅτε pro τῆμος ὅτε, sed relativum ὅσον non sic ut ὃς pro οὗτος demonstrativi loco ponitur. Ab his omnibus differt iteratio numeralium, qua scriptores indiserti inopiae distributivorum medentur δύο δύο *bini* in libris V. et N. T.[58]) Et sic hodie loquuntur in Graecia ἔρχονται ἕνας ἕνας *singuli*, μιὰ μιά *singulae*, sed veteres καθ' ἕνα, ἀνὰ δύο etc. Sophocles vero μίαν μίαν non hoc intellectu posuisse videtur sed pro sensim ut quidam recentiorum v. Du Cang. Sic enim convenit cum exemplo a Grammaticis apposito μᾶλλον μᾶλλον, cujus vis successiva est ab Euripide translata ad verbum: λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον κλάδον κατῆγεν ἦγεν ἦγεν Bacch. 1062. a Nonno autem, quum hunc ipsum locum imitando exprimeret, ad nomen hoc modo: κόρυμβον χειρὶ πιέζων εἰς πέδον, εἰς πέδον εἷλκε.

Jam mihi omnia anadiplasiasmi genera enumerasse videor, primum clitici, qui in temporibus obliquis existit, tum ejus quo casus recti nominum verborumque afficiuntur.

---

56) Ποσὸν Galenus in Gloss. interpretatur ὀλίγον.

57) Synonymum substituit Joannes Ecphr. Tab. Mund. 197. (555.) τυτθὸν ὅσον κατὰ βαιὸν ἀέξεται. Pro relativo graeco οὐδ' ὅσον i. q. οὐδ' ὀλίγον Latini assumserunt demonstrativum *ne tantulum quidem*.

58) v. Winer. in Gramm. N. T. §. 38, 3. et 58, 1. qui his confert Exod. VIII. 14. συνήγαγον αὐτοὺς θημωνίας θημωνίας id est acervatim cf. Bochart. Hieroz. T. III. 582. ed. Rosenm. Ζυγὴ ζυγή Epiphan. Mens. c. III. 161. A. et proxime post δύο δύο eodemque intellectu κατὰ ζυγήν. Ζυγάς ἀντὶ τοῦ δυάς οἱ νεώτεροι Anon. in Walz. Rhetorr. T. III. 579. Μυρία μυρία pro μυριάκις μυρία Aeschylus posuit non pro κατὰ μυρία ut Pinzgerus putat ad Pers. 915.

Hunc autem partim ab arbitrio loquentium proficisci dixi nullamque vim habere nisi soni amplificandi, partim ab imitatione naturae hoc est onomatopoeticum, qui vel ad auditum pertinet vel ad visum. Cujus fictionis similitudinem quandam praebet sermo germanicus; nam sonum continuatum imitamur iterandis literis *Klingklang* et similiter Angli *ding-dong*. Sed eodem modo etiam res, quae oculis cernuntur, repraesentamus *Zikzak, Wirrwarr, Mischmasch*, quod illi *mingle-mangle* vocant, Francogalli *pêle-mêle* v. Proll. 285. et ulterius progressus sermo vulgi res vanas futilesque nominibus effuticiis depingit ut *Firlefanz*, quod latine dici potest *titivillitium*, *Schnickschnack*, cui par et geminum est anglicanum *chitchat* et assimile *whimwham* idem fere significans quod a nostratibus dicitur *Schrolle*. Hujus parechesis vel, ut hodie dicimus, assonantiae ludicrae exemplum latinum est *bufubatta*, quod Naevius et Plautus pro nugis posuerunt, et graecum *συρβάβυττα τάραχος καὶ σύρβη* EM. Phot. cui conferri potest germanicum illud *Wirrwarr*; nec piget componere nostrum *Grisgram* et quo Graeci hujus aetatis vultum trucem et morosum designant *τζιγκριμίγκρι*, cujus una pars est *τζίγκρι* frons contracta vel *τζιγκρός* i. q. *στυγνός* [59]) sive *σκυθρωπός*, altera intellectu caret.

CAP. IX.

De sublatione reduplicationis.

Peculiare quoddam genus aphaeresis Grammatici arsin vocant, ut Josephus in Synops. 566. *ἄρσις ἐστὶν ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδιπλουμένης συλλαβῆς οἷον βλῆσθαι, βλήμενος, δέγμενος*, quod genus Trypho propter anabibasmum accentus Aeolibus tribuit, Gregorius modo doricae dialecto, modo ionicae. Et de re ipsa controversia est.

59) Huic affine videtur *Ζιγγνῶ καὶ ζιγγνῶσαι τὸ σκυθρωπάσαι* Zonar. 960. In Theognost. Can. 20, 3. *πᾶσα λέξις ἐκ τοῦ ζυ ἀρχομένη ζύμη, ζύθος, ζύγλορον κιβωτός, ζυχεινεῖ τὸ μύει*, pro *ζύγλορον* scribendum est *ζύγαστρον*, pro ultimo *ζυγνεῖ*, quod et Hesychio restituendum videtur pro *Ζυγκλεῖ σκυθρωπάζει, μύει.*

Nam pro arsi propugnat EM. 663, 42. *πέρθαι ἀποβολῇ τοῦ διπλασιασμοῦ ἀπὸ τοῦ πεπέρθαι*, sed ambigue p. 200, 4—12. *ἐβέβλητο κατὰ συγκοπὴν ἔβλητο· βλήμενος ἐκ τοῦ βεβλημένος κατὰ συγκοπήν·* [1]) nam hic saepius syncopae nomine significat aphaeresin: *ἐγείνατο καὶ κατὰ συγκοπὴν γείνατο* 229, 15. *ἔφατο συγκοπῇ φάτο* 788, 43. et in hac ipsa causa *δέγμενος ἀπὸ τοῦ δεδεγμένος κατὰ συγκοπὴν ὡς εἶναι παρακείμενος* 252, 42. nisi hic syncopae nomine proprie usus est hoc intellectu, participio *δεδεγμένος* non duas primas detractas esse literas sed duas medias sicut illi quos Eustathius sequitur 73, 11. *ἐν τῷ δέχθαι οὐκ ἀφαίρεσις γέγονεν ἀλλὰ συγκοπὴ αἰολική* et clarius Epim. 111, 14. *δέδεγμαι δέδεκτο καὶ ἐν συγκοπῇ δέκτο — καὶ δέχθαι·* [2]) quorum uterque hos modos perfecto assignat sed falso. Nam *δέκτο* non est plusquamperfectum sed aoristus, ut Buttmannus dicere instituit, syncopatus vel, ut veteres, prisca imperfecti forma praesenti sine vocali ficto assimulata. Sic ille in EM. 252, 42. *δέγμενος ἀπὸ τοῦ δεχόμενος· τὸ δὲ χ εἰς γ μετεβλήθη τῆς συντάξεως οὕτως ἀπαιτούσης.* Huic consentanea est de imperativo sententia Schol. A. ad Il. V. 228. *δέδεξο· ἡ διπλῆ ὅτι εἴωθε περιττεύειν τῇ συλλαβῇ ὡς πεπίθωνται* (sic) *λελάχωσι*, qui si pluralem hujusmodi *δέδεχθε* legisset in H. H. in Apoll. 538. eodem modo auctum dixisset. Et quod idem adnotat ad Il. VIII. 296. *δεδεγμένος αἱ Ἀριστάρχου·* [3]) *Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τοῦ χ δεδεχμένος*, indicio esse videtur hunc *δεδέχμενος* sine metabole gutturalis scribi voluisse ut

---

1) Sic etiam Zonaras 394. *βλήμενος ὥσπερ τὸ οὐτάμενος ἀναδρομὴν ἔπαθε τοῦ τόνου ἐκ τοῦ βεβλημένος κατὰ συγκοπήν·* sed paullo post *βλῆσθαι βέβλῆσθαι ἀφαιρέσει τῆς βε.*

2) Pari ambiguitate se involvit EM. 252, 34. *δέαται ἀπὸ τοῦ δέω δεδέαται καὶ κατὰ συγκοπὴν δέαται.* Sed arsin haud perplexe indicat Zonaras 491. *δέαται ἀντὶ τοῦ δεδέαται κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ.* Idem quadrat ad *ἀνέδεντο*, quod in syncopis refertur v. Diss. II. c. I. ult.

3) Schol. Il. XXIII. 273. *διχῶς Ἀρίσταρχος δεδεγμένα καὶ δεδεχμένα*, quod fortasse proparoxytonon esse voluit. Nunc tamen ubique scribitur *δέγμενος* et *ποτιδέγμενος.*

Sch. Il. IX. 191. δέγμενος γράφεται καὶ δέχμενος, idque pro δεχόμενος accepisse adhibita reduplicatione. Nam in nominibus quidem verbalibus literae χμ non raro conveniunt ψυχμός, ἀμυχμός, μυμιχμός aliisque haud paucis v. Parall. 395. sed in perfectis passivis, quibus Homerus utitur, τετυγμένα, μεμιγμένα, προλελεγμένα, πεφυγμένος fixum est gamma praeter defectivum ἀκαχμένος[4]) et quaedam controversa: διχῶς φέρεται μεμορυγμένα ἢ μεμορυχμένα Eust. ad Od. XIII. 435. ubi Bekkerus μεμορυχμένα scripsit, idemque cod. Med. in Nic. Al. 318. praebet; nec dissimilis fuit in participio διαπεπλιγμένα discrepantia in quodam Hippocratis loco, γράφεται γὰρ ἑκατέρως διὰ τοῦ γ καὶ τοῦ χ Galen. in Progn. I. 18. p. 63. T. XVIII. P. 1. Atque haec dubitatio attingit etiam praesens: ἀρχόμενος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄρχμενος, ὤφειλε δὲ ἄργμενος· φυλάξαν δὲ τὸ χ δοκεῖ ἰωνικὸν εἶναι καθὰ καὶ τὸ ἔργμα ἔρχμα φασίν. Ἐνεστῶτος οὖν εἰσιν αἱ τοιαῦται μετοχαὶ ὡς τὸ λέγμενος, ὄρμενος, δέγμενος EM. 151, 39.[5]) quibus accedit μίγμενος Nic. Al. 587. Atque huic generi nescio an illa quoque adscribenda sint quae Hesychius affert Ἐεχμένη συνεχομένη, Ἔχμενος ὑποτεταγμένος, Ὑποεχμένη ὑπείκουσα θεραπεύουσα, quo loco ὑποεγμένη scriptum est praeter ordinem. Sed de scriptura horum participiorum utcunque statuetur, a perfecto certe abjudicanda sunt; et pariter ceteris modis illa arsis species nunc detracta est praeter indicativum Il. XII, 147. σύεσσιν ἐοικότε τώ τ' ἀνδρῶν δέχαται κολοσυρτόν, quanquam id quoque in certamen vocatum esse ostendit subscriptio οὕτως ἐκ ἁπάσαις, unde suspicor fuisse aliquem tralaticiae scripturae desertorem, qui dualem praesentis δέχθον id est δέχεσθον substitueret syncopen prae-

---

4) Ἀκαχμένος ἀπὸ τοῦ ἀκάζω τροπῇ τοῦ σ εἰς χ Schol. B. ad Il. X. 135. EM. 45, 48. Rectius nostri docti ad thema ἄκω referunt.

5) Joannes p. 22, 20. allatis participiis, uti vocat, perfecti βλήμενος, ἐληλάμενος addit καὶ τὸ ἄσμενος, ὄρμενος, ἀρχόμενος, δέγμενος, ἄλμενος, εἴτε παρακειμένου εἶεν εἴτε ἄλλου χρόνου, προπαροξύνονται. Hic Blochius pro ἀρχόμενος corrigit ἀκάχμενος. Sed hoc paroxytonon est uniusque temporis perfecti. Dubitari vero poterat utrum ἄρχμενος praesens sit pro ἀρχόμενος an pro ἠργμένος.

texens, qua nonnulli *δέχθαι* ex *δέχεσθαι* contractum dicunt. Haec pluribus edisserui ad Buttm. p. 17. et 21. *Μνήμενος* in versu ignoti poetae Aristot. Rhet. I. 11. p. 1370. b. 5. *μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ μνήμενος ὅστις πολλὰ πάθῃ καὶ πολλὰ ἐόργῃ* significationem perfecti *μεμνημένος* ut praesens *μνώομαι* habet sed accentu congruit cum aoristo *βλήμενος*. Germana vero perfecta reduplicatione destituta exhibet Hesychius *Θνάναι ἀποθανεῖν* mendose scriptum pro *τεθνάναι*, *Ἐκταρβημένος ἐπτοιημένος*, *Ἐμπλησμένος πεπλησμένος*, cujus facilis est correctio *ἐμπλήμενος*, *Δησμένη* (cod. *λῆσμα*) *διαλελησμένη*, *Στηριγμένος ἱστάμενος*, *Φλασμένος τετυφωμένος*, et futurum tertium *Μάρσεται κτήσεται*, cui Jensius *μάρψεται* substituit contra ordinem; adde *Ἐμφαλκωμένος περιπεπλεγμένος* Suid. *Θυμμένον τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλημένον* 6) EM. 458, 40. *Δμηκότες δαμάσαντες* Zonar. 557. et Cyrill. ex ordine. Horum pleraque fortasse a librariis mutilata sunt ad hoc vitium proclivibus ut *κατέτηκτο* Paus. IV. 3, 3. quod nunc correctum est, *συνέχυτο* Dio Cass. XXXIX. 54. quibus aliquanto tolerabilius est *κατέκλειστο* Xenoph. Eph. II. 9, 1. Graecisque novitiis condonantur *βαπτισμένος*, *κατακαυμένη* v. Reisk. ad Constant. Porph. p. 104. (332. ed. Lips.) *προτινάχθω* Med. Mosq. p. 151. nec offensioni est *λεπτοκοπημένον* Dioscor. Mat. I. 11, 22. (sed *λελεπτοκοπ.* V. 85, 744.) *δενδροκοπημένη* Diod. XII. 45. et similiter composita. Sed plurimum admirationis habet *γέγωνα*, quod non solum apud Homerum sed etiam in tragicorum fabulis et in soluta adeo oratione hoc uno modo scriptum invenitur, praesens autem huic conveniens *γώνω* ignotum est. *Χύτο* in Nonn. XXXII. 30. aoristi figuram sed plusquamperfecti significationem habet, ut *ἔκχυτο* Hom. *συνέραπτο* Quintus usurpavit IX. 359. altero rho praetermisso. Pro *κατένασθε*, quod Matthiae Gramm. I. 619. ex Aristophane affert, nunc *κατένασθεν* scribitur; pro *Περιεκώκυτο περιηχεῖτο* Hes.

---

6) Sylburgius *θύμμενον* (sic enim vulgatum est) cum *βλήμενος* confert, sed hoc dissimile est; paroxytonon praebet Zonaras p. 1064. Pro *βεβλημένον* utrique *βεβλαμμένον* restituendum videtur, nam *πυρίβλητος* poeticum est.

ponendum est περιεχωκύετο, et quod idem affert Λῆτο ἐλέληστο a λάω ductum (Techn. 94.) ejusdemque temporis videtur ut Πλῆτο ἐπλήσθη ἤγγισεν, sed Μῆστο ἐβουλεύσατο syncopae speciem praebet; nam eodem modo explicatur Ἐμήσατο. Consonam syllabae repetitae nonnunquam praetermitti manente vocali Grammaticis persuasum fuit; sed exempla, quibus id comprobare conantur, aut non reperiuntur apud scriptores ut ἐχάλκευται Eust. 759, 47. ἀπεδήμηκα v. Meinek. Com. Fr. P. I. 413. aut e vitiosis libris ducta sunt ut ἐπαττάλευμαι Mein. l. c. 107. et ἐνωγάλισται, quod idem juste rejicit Vol. III. 212. Grammatici, qui de πεφύκω ac similibus disputant, praetermittunt praesens στήκω, quo non solum scriptores sacri sed Posidippus quoque usus est in Anth. App. n. 65. idemque Choeroboscus adhibet futuro ἑστήξω neglecto gemino τεθνήξω. Quo jure Scheidius Animm. ad Anal. 454. et Buttmannus affirment κεῖμαι perfectum esse syllaba characteristica destitutum, dubitavi in Techn. 191. Atticam reduplicationem scriptores inelegantiores saepe negligunt: ἐπηγερμένος Socrat. Epist. XXVIII. 33. [7]) ἀπηλεῖφθαι Philo de Abrah. 352. B. συνήλιπται Schol. Il. II. 150. X. 273. ἠλεσμένον Galen. de Antid. II. 17. p. 201. T. XIV. Diosc. Mat. I. 38. pag. 49. (Ald. ἀληλεσμένον ut in L. II. c. 104. legitur) ἐξηλεγμένος Liban. T. II. 335. ἠλέγχθαι Charit. V. 6, 118. ἐξήλεγκτο Dionys. de Lys. XXIII. 23. e Lysiae loco sumtum, in quo Bekkerus ex uno cod. ἐξηλέγχετο restituit, προςήνεγκται Strab. X. 484. (cod. προςενήνεγκται) Ἠρισμένος ἐστηριγμένος Hes. ἀπήρεισto Polyb. III. 109, 11. ἐνηρεικότα Diosc. III. 23. (24.) συνήρεικε Soran. de Sign. Tact. I. 47. προςηρεικώς Suid. s. Βάθρα. προςηρεισμένον Galen. in L. II. de Fract. 64. T. XVIII. P. II. 564. [8]) κατηριγμένον Phot. s. Προκώνια. διώρυκται Lucian. Timon.

7) Syllabam caducam Aristaeneto Ep. XXIII. 109. restituit Abreschius ἐγηγερμένος scribens.

8) Ἐνήρειται Apollon. II. 320. rejecit Wellauerus. Verbi ἐρίζω perfectum est συνεπήριχε Anth. IX. 709. Hesychius Ἠιήθη ἐκνίσθη fortasse pro ἐιήθη, quod convenit perfecto τετιημένος λυπούμενος.

§. 53. (in codd. omnibus) *διωρυγμένον* Phot. Bibl. CCLVI. 767. *ἐνωρυγμένος* Schol. Od. IX. 185. aliisque in verbis quae indicavi ad Phryn. p. 31. *Κατήνοκα* (sic) *κατενήνοχα* Hes. ex ordine scriptum sed auctor celatur; pro *ἠλύθαμεν* Hes. Theog. 660. revocata est antiqua scriptura *ἠλύθομεν*, manet vero manebitque *ἤλυθα* in Anth. App. CCVII. neque causa esse videtur cur hoc aoristis alexandrinis adnumeremus. Praepositam verbo praesenti syllabam arsi sublatam esse nullum idoneum auctorem reperio; *ἀποδράσκω ἀντὶ τοῦ ἀποδιδράσκω*, quod Anonymus de Quat. Part. in Rhett. Gr. T. III. 579. a scriptoribus quibusdam suae aetatis nescio qua affectatione elegantiae usurpari narrat, potius inscitiae tribuendum est ut *διέδρασκε* in Sopatri Diaer. p. 253. T. VIII. et *ἀποδρᾶν* EM. 126, 46. v. ad Buttm. 152. In glossa Gud. 327, 51. *κλήσκω τὸ καλῶ* excidit principium *Κικλήσκω κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἀπὸ τοῦ*—. *Μνήσκομαι* ex Anacr. Fr. jam sublatum esse dixi Techn. 62. in Adn. idem rejectum est in Babr. Fab. 50, 17. [9]) *γνώσκω* Heraclidis inventiuncula est Eust. 1722, 40. *τρώσκεσθαι ἐκτιτρώσκειν* Galenus unde sumserit mihi non constat; apud Hippocratem solum *ἐκτιτρώσκειν* reperi T. I. 323. et 326. T. II. 850. T. III. 743. et 745. ac saepius *φθείρειν τὸ ἔμβρυον, διαφθείρειν, ἀποφθείρειν*. In contrariam partem aberrarunt librarii *τιτρωσμός* scribentes in Hipp. Muliebr. I. 469. T. II. pro *τρωσμός*, quod in eodem libro idemtidem legitur 687. 690. 693. et de Septim. 447. T. I. *ἐκτρωσμός* Muliebr. I. 729. Nam a verbis, quae reduplicationem recipiunt, nomina propagantur non duplicata; *κίχρησις* ignobilissimum auctorem habet Tzetzam, pro *Μίμνησιν ἀνάμνησιν ποιῆσαι* Hes. non interrupto literarum ordine scribi convenit *Μίμνησκε — ποίησαι* ex Od. XIV. 169. *μηδέ με τούτων μίμνησκ'*. Quae vero acceperunt anadiplasiasmum, eo rursus privari non constat; nam *κρύφαλος*, quod aliquoties legitur pro *κεκρύφαλος*, aut plebeja est corruptela ut conia pro ciconia, aut ab alia stirpe ductum.

9) Latini verbi *miniscor* consonae extremae non ex graeco derivatae sed domesticae sunt ut *gnascor, nosco*.

Hoc excurso spatio poteram ad oppositas prosthesi et aphaeresi affectiones prosschematismum et apocopen transire, sed quia in prima disputatione alpha quod dicitur inseparabile crebro in quaestionem venit, hic pro epilogo brevem de hoc genere particularum sermonem subjiciam.

CAP. X.

De particulis inseparabilibus.

Auctis doctrinae grammaticae instrumentis tempus videtur hunc locum, quem Fischerus ad Vell. III. 237. et Buttmannus Gramm. §. 120. n. 9. strictim attigerunt, retractare ex integro omissis, quantum series rerum patitur, quae ab illis abunde demonstrata sunt. Particularum igitur, de quibus scripturus sum, in latino sermone duo sunt genera; unum e praepositionibus constat *an, re, se, dis* [1]), alterum ex adverbiis *in, ne, ve.* Quae vero Graeci receperunt, in uno continentur genere adverbiali sed vincunt numero et varietate; aliae intentioni inservientes, aliae privationi. Ab his incipiam.

§. 1. Particulae negativae Buttmannus duas sumit fuisse species principales, unam tripliciter pronunciatam $\bar{\alpha}$, $\overline{\alpha\nu}$, $\overline{\alpha\nu\alpha}$ [2]), alteram uniusmodi $\overline{\nu\eta}$. Illa Grimmius in Gramm. T. III. 747. confert Germanico *un, ohne* et latino *in*, $\overline{\nu\eta}$ autem latinis *ne* et *non*, quibus adjungit nostra vernacula *na, no, nicht*, literam $\bar{n}$ omnibus stirpitus insitam putans. Alii acciunt his similes Hebraeorum et Indorum voces. Handio in Tursell. IV. 28. hoc unum certissimum videtur universae generis humani linguae hoc innatum esse ut negatio per vocem $\bar{n}$ exprimeretur atque vocalis vel prae-

---

1) *Ἡμί τὸ ἥμισυ* EM. 430, 49. quod Buttmannus in hoc tractatu memorat, nos alio loco referemus.

2) Sic vulgo haec scribimus omisso accentu et spiritu; sed aliter Arcadius p. 181, 24. *ὀξύνεται τὰ ἐπιτατικὰ καὶ στερητικὰ μόρια, ζά, δά, δύς, νό, νέ, νή, ἐρί, ἀρί, ἃ οὐδέποτε καθ' αὑτὰ λέγονται.* In libris Grammaticorum saepe superponitur lineola, qua nos quoque utimur ne particula jurativa *νή* sumatur pro inseparabili.

poneretur vel adderetur, unde *an* et *in* et *un* et *na ne ni* orta esse et mutata consona μή. Goettlingius vero ad Hes. Theog. 171. Graecis duas impertit negandi particulas, ᾱ et huic cognatum quidem sed tamen paullo diversum ανε, *hoc autem decurtari aut in* αν ἀννέφελος *aut in* νε νέποδες νώνυμος νημερτής *et ex* νε *productione factum esse* νη νηκερδής. Hujus conjecturae periculum in me non recipiam. Et pro ανε ne ipsum quidem hujus inventi auctorem valde pugnaturum arbitror. Sed αν quoque magnopere dubito an a graeco sermone non minus alienum sit quam *an* abhorret a latino. Nam ἀννέφελος qui scripserunt in Anth. XIV. 136. productionem vocalis notabiliorem facere voluerunt geminatione liquidae, quomodo ἀγάννιφος scribitur et ἐννεσίη, sed apud Homerum ipsum ἀνέφελος, quod Eustathius cum ἀκάματος, ἀδάματος comparat p. 1551, 6. De his dicetur in Dissert. de diplasiasmo. De ἀμφασίη, cui Buttmannus pariter ν radicale tribuit, rectius idem judicat consonam illam στομφασμοῦ χάριν interpositam esse ut in κόμπος, στρόμβος, ῥίμφα p. 40, 5. ceterum id quoque ἀφασίη scribitur in cod. Townl. Il. XVII. 695. et in aliis Apollon. II. 409.[3]) Idemque ν post alpha inseri constans fuit antiquitatis opinio: εἰκαστός καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀείκαστος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀνείκαστος EM. 297, 25. ἀκεστός καὶ τροπῇ ἠκεστός καὶ μετὰ τοῦ α ἀήκεστος καὶ πλεονασμῷ ἀνήκεστος· πολλάκις γὰρ πλεονάζει τὸ ν p. 107, 4. qui quod de trope dicit, pertinet potissimum ad syntheta quatuor syllabarum, quarum secunda et tertia longa est ut ἀνήμελκτος, ἀνήλειπτος v. ad Phryn. 702. Et Epim. I. 60. ἡ στέρησις προϊοῦσα πῇ μὲν τὸ ν ἀναλαμβάνει ἀναιδής, ἀναίσχυντος, πῇ δὲ μόνως διὰ τοῦ α, ἄοντος καὶ ἀνούτητος, ἄεργος, ἄοκνος. His igitur persuasum fuit consonam, quae non modo in diversis vocabulis ut ἄεργος, ἄνορμος, sed etiam in iisdem ut ἄελπτος, ἄνελπις, ἄοσμος

3) In EM. 88, 39. ἀμφασίαν τὴν ἀφωνίαν καὶ ἔκπληξιν· οὐκ ἀφασίαν οἷον προφασίαν, ἀπορίαν· post ἔκπληξιν interponendum est ἀφωνίαν (δεῖ λέγειν) ex Atticistarum decreto Ἀφωνία οὐκ ἀφασία Thom. quod non refellitur Tragicorum exemplis a Fritzschio citatis ad Thesmoph. 904. Deinde scribendum ἀπροφασίαν ab ἀπρόφατος.

ἄνοσμος, ἀήσσητος ἀνήσσητος modo admittitur modo praeteritur, non ingeneratam sed distrahendis vocalibus interjectam esse. Haec autem interpositio adeo se in consuetudinem insinuavit ut nominum, quae a vocali ordiuntur, pars maxima hiatum effugerit et prae ceteris ea quae cum praepositionibus juncta sunt ἀναπόδεικτος, ἀνεπίληπτος, ἀνεξέταστος, ἀνυπέρβλητος et alia innumerabilia, quibus adminiculum hoc nunquam subtrahitur. Denique ut ab alpha privativo propagata est praepositio ἄνευ sive ἄνις et a Latinorum praeverbio separativo et privativo *se* synonymon *sine*, ita non prorsus incredibile videtur ab eodem ᾱ primum ᾱν tum ᾱνα provenisse iterato sono primitivo et hanc originem esse homerici ἀνάεδνος et similium. Attamen veteres Grammatici huc nunquam cogitationes suas direxerunt sed illud ἀνά, ut isti scribunt, duplici via explanant, una breviore quam Herodianus institit, altera magis flexuosa. Schol. Od. XI. 274. ἀνάπυστα· προπαροξυτόνως φησὶν ἐν τῇ καθόλου περιττῆς οὔσης τῆς ἀνά ἀντὶ τοῦ πυστά, ἐξάκουστα. Δύναται δὲ καὶ τοῦ ἄπυστα ἐγκειμένου ἄλλη στέρησις ἐντεθῆναι μετὰ προςθέσεως τοῦ ν ὡς ἐν τῷ ἀνήκουστος· αἱ δύο οὖν στερήσεις μίαν συγκατάθεσιν ἐδήλωσαν[4]) καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ ἀκουστά, quae ad hunc ferme modum reformanda sunt: δύναται καὶ τῷ ἄπυστα ἐγκειμένου ᾱ στερητικοῦ ἄλλη στέρησις etc. hoc est composito ἄπυστος *inauditus* praepositum esse alpha privativum ἀάπυστος *non inauditus*, quod quia fortius est quam *auditus* (v. Dissert. de Antiphr. p. 306.) ὑπερεπιτατικόν vocat Schol. Vict. XIV. 270. ἀάατον ὑπερεπιτατικὸν εἶναί φασιν[5]) ὅ ταὐτόν ἐστιν ἑνὶ ἁπλῷ ὡς τὸ ἀνάπυστα, ἀνάπηρον. Idem vero propter duas negationes contrario nomine appellatur: ἀάατον ὑπερστερητικόν φασιν οἱ παλαιοὶ ὡς διπλάζον τὴν στέρησιν· τοιοῦτον καὶ τὸ ἀνάπηρον καὶ ἀνάπυστον Eust. 985, 22.[6]) ἄεδνον καὶ ἐν ἐπεκτάσει ἀάεδνον

4) Schol. Oed. T. 1051. οὐχ ἥκιστα ἀντὶ τοῦ πάνυ· αἱ γὰρ δύο ἀρνήσεις μίαν συγκατάθεσιν ποιοῦσι.

5) Hodie omnes consentiunt hoc nomine inviolabilem significari et per transsumtionem irrevocabilem vel insuperabilem.

6) Imprudenter addit ἀνάγνωστον τὸ γνωστόν, quod alibi recte

ἤγουν λίαν ἄσπρικον p. 937, 57. Quod Herodianus edixit, *ἀνάπυστον* nihil amplius valere quam simplex *πυστόν* praepositione redundante, consentaneum est veterum grammaticorum placitis de pleonasmo praepositionum, ut Probus vocat, casualium, *ἐπίμηνις, ἐπιστομιήν, κατάθνητος* etc. de quo dixi in Parall. 496. nec dubitari potest quin illud compositum sit ut *ἔκπυστος, διάπυστος*, sed pleonastica praepositio non est. Alteram sententiam sequitur Orus EM. 97, 38. Orion. 31, 2. *δύο στερήσεις κατάθεσιν*[7]) *ποιοῦσιν, ἀνάπυστα τὰ περιβόητα, ἀνάπηρος.* Sed haec quoque certo firmamento caret. Nam persaepe quidem copulantur particulae consimilis potestatis, modo integra cum corrupta: *προσόμορος, συνομοδίτης* Anacr. LXIII. 96. ed. Bergk. modo duae loquelares: *Δυσάμμορος διδιπλασίακε πρὸς τὴν ἐπίτασιν· τὸ γὰρ δυς καὶ τὸ α ταὐτὸν σημαίνει* Sch. Il. XXII. 428. *δυσάμμορος κατὰ ἐπάλληλον σύνθεσιν ὡς συνομήλικες* EM. 291, 35.[8]) *δυσάπιστος*[9]) *δύο συνθέσεις ὡς φθινομετόπωρον* Cram. I. 107. Sed duorum alpha privativorum copulatio mihi non minoris insolentiae videtur quam si quis *ininvictus* dicere audeat, neque exempla reperio nisi quae aut aliter scribi aut aliter explicari possint. Unum est *Ἀάστονος ἀνεύφραντος* Hesych. quod in libro incorrecto pro *ἀγάστονος* scriptum fuisse arbitror. Cetera elevat Hermannus Opusc. T. VI. 164. *ἀνέεδνος*

---

ignotum interpretatur vel *admodum ignotum*, quod probat Coraes Atact. I. 42.

7) *Κατάφασιν* scripsit vel *συγκατάθεσιν*.

8) Aenigmata loquitur p. 371, 49. *Ἐριχθόνιος ὁ Ἑρμῆς· μετασυντέθειται ἡ λέξις· ὥσπερ λέγεται φθινόπωρον καὶ μετόπωρον καὶ πάλιν φθινομετόπωρον, καὶ συνομήλικες, οὕτως ἐριούνιος Ἑρμῆς καὶ χθόνιος καὶ Ἐριχθόνιος.* Etenim *φθινομετόπωρον* et *συνομήλικες* (et *συνομώνυμος*) ex tribus constant vocibus, quarum duae priores homoeosemae sunt, *Ἐριχθόνιος* vero ex duabus (si credere fas est) *ἔρα* et *χθών*, sed deum ita vocatum esse nemo novit; *χθόνιος* dicitur et *ἐριούνιος*, quod multo aliter explicatur.

9) Hoc Meinekius in Del. 227. ubique in *δυσάπειστος* mutandum censet. In illo tamen Stratonis Epigrammate homo qui, quod juraverat facturum esse, non fecit, *δύσπιστος* rectius vel *δυσάπιστος* quam *δυσάπειστος* nominari videtur.

scribens et ἀνέελπτος· tertiumque ἄμ' ἄπνευστος, prae quo Goettlingio ad Hes. Th. 797. ἀνάμπνευστος placuit; Callimachum, si ita scripserit μηδὲν ἀνάγνωστον καλὸν ἔχοιμι φίλῳ, sequutum esse scripturam inveteratam ἀνάεδνος ἀνάελπτος, et ad hoc exemplum dixisse ἀνάγνωστον pro ἄγνωστον. Id si minus probemus, facilis est correctio μηδὲν ἄρ' ἄγνωστον[10]), nulloque modo ἀνάγνωστον ferri potest in Dion. Cass. L. XL. 9. quod rejeci ad Phryn. 728. et exterminavit Sturzius; ἀνάφυκτον ab Harduino illatum Themist. Or. XXI. 261. B. sustulit Dindorfius; in Manethonis loco, quem notavi ad Phr. pro ἀνάθεσμος substitutum est ἄθεσμος. In Democriti Fragm. CXVIII. Heerenius πανακηδής scribit pro ἀνακηδής *securus*, quod Mullachius p. 289. defendit illis Homeri Hesiodique exemplis ab Hermanno rejectis. Ἀνάπηρος καθ' ὑπερβολὴν πηρός Anecd. 183. Pollux II. 61. commodius interpretatur πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος hoc est ἀνὰ πᾶν τ. σ. simillime ut ἀνάμεστος et ἀνάπλεως, quod Zonaras p. 168. de vulgari opinione cum ἀνάπυστος contendit, sed utrique praepositio subest ut synonymis ἔκπλεως, ἔκπυστος[11]). Ἀνάποινος non cum ποίνη compositum est ut νήποινος et πολύποινος sed cum plurali τὰ ἄποινα. Jam duo restant causae ancipitis firmamenta: Ἀνάπταιστον τὸ μὴ πταῖον Hesych. quod ἀδιάπταιστον dici solet et Ἀνάπυστα ἔκπυστα, ἀνάπυστον δὲ τὸ ἀνήκοον Suid. quod Bernhardy sic scribendum censet οἱ δὲ ἀνάπυστον τὸ ἀνήκοον. Sic enim veterum aliqui illud interpretati sunt sed falso v. Wernick. ad Tryph. v. 107. Nec in Hesychio multum fiduciae. Si tamen ἀνάπταιστος, ἀνάεδνος et similia rejicere vereamur, hoc ανα non particulae negativae formam integram et nativam esse dixerim ut Buttmannus Lexil. I. 274. sed a simplici alpha productam: ea via quam supra indicavi. Aliam monstrat Eustathius 743, 7. ἐν τῷ ἀνάεδνος δύο κεῖνται στερήσεις ἀντὶ μιᾶς.— εἰ δὲ κατά τινας ἡ ἀνά πρόθεσις δύναται καὶ στέ-

10) Verba poetae transponit Heckerus Comment. Callim. p. 7.

11) In Anth. VII. 343. σοφίης τ' ἀναπάσης scribi posset ἅμα πάσης, nisi obstaret spiritus.

ρησιν δηλοῦν, εἴη ἂν καὶ οὕτως ἀνάεδνον τὸ ἄπροικον. Sed hanc praepositionis ἀνά vim negativam nescio unde cognoverint nisi forte verbum ἀναίνεσθαι sic compositum putarunt v. Techn. 123.

§. 2. Illud perrarum et suspiciosum genus vocabulorum mirum quantum auxit Blomfieldius ad Prom. v. 248. haec scribens: *meminerint tirones νηλεῶς per aphaeresin formari, non autem ex particula νη quae a Graecia abjudicanda est; νηλεγής pro ἀναλεγής, νηπενθής pro ἀναπενθής, νημερτής pro ἀναμαρτής demto α et α in η ionice mutato.* Ἀναμαρτής si legeretur, id non aliter conformatum diceremus quam ἀναλθής et similia. Ἀναπενθής perinde inauditum est atque ἀναπευθής, ἀνακερδής, ἀνάπεκτος, ἀνάλευστος, quod genus si Graecorum consuetudo tulisset, haud dubie a poetis epicis ad quadrandos numeros idemtidem ascitum esset. Sed hoc omisso, quod jam satis disputatum est, pergam ad alteram privationis particulam νή. De hac contrariam Blomfieldio sententiam profitetur Epim. I. 289. νῆστις παρὰ τὸ νη καὶ τὸ ἔστης· ἐκ τοῦ ε. ἡ σύνθεσις· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ α (scr. σὺν τῷ α) προφέρουσιν ἄνηστις. Καὶ ἤτοι ἡ ἀνά ἐστὶ στέρησις ὡς ἐν τῷ ἀναιδής ἢ πλεονασμῷ τοῦ α. Non privationem esse sed pleonasmum concludimus ex eo quod non ἄνεστις dicitur sed ἄνηστις, quae trope syllabam αν non sequitur nisi primam nominis vocalem excipit consona simplex ἀνήνεμος, ἀνήνυτος, ἀνώδυνος, sed nunquam ἀνήστιος pro ἀνέστιος, nec ἀνώστεος etc. qua de re jam in Diss. I. disputatum est. Ἀνήνεμος vero utrum ex νήνεμος ortum sit et eodem modo cetera, an contra breviora e longioribus, nullam habemus ad judicandum rationem nisi quod αν omnibus vocalibus diphthongisque praemittitur ἀνερίναστος, ἀνήδονος, ἀνίερος, ἄνοργος, ἄνυδρος, ἄναιμος, ἄνοικτος etc. νη autem integrum et incolume solis consonis et vocali iota sed huic in uno duntaxat nomine νῆις. Sequente vero vocabulo, cujus prima litera est alpha breve vel epsilon ut νηλεγής, νηλεής, decerni non potest utrum νη cum his vocalibus contractum an residuum sit integrae vocis ἀνηλεής. Sed si computamus omnia utriusque generis exempla, clare patescit ad-

jectiva cum νη conjuncta regionibus contineri iis, quas poetae possident, alpha vero simplicis et cum ν paragogico connexi usum in omni genere et ratione dicendi multo crebriorem esse et liberiorem. His duabus particulis Choeroboscus in Psalm. 17, 14. Theognostus Can. II. 94. EM. 142, 44. tres adjiciunt incertiores, ne dicam commenticias, νε, νο et νω [12]). Pro illo afferuntur νεβρός, νέποδες, νεκρός, νέκταρ, quorum primum fortasse a νέος derivatum est, νέποδες vel ut Hesychius scribit νήποδες rectius pro νηξίποδες vel νῆκται accipitur, reliqua simplicia sunt. Denique Philoxenus utriusque sermonis indagator latinam particulam *ne* non cum graeca νε confert sed cum usitata νη, quamvis prosodia differat. Sic enim tradit J. Laurentius Lydus de Magistr. I. c. 42. p. 72. νέπως ὁ νέος παῖς — ὡς Φιλόξενος· καὶ τὸν σκορπίον οἱ Ῥωμαῖοι νέπαν καλοῦσιν οἱονεὶ ἄποδα· τὴν γὰρ νε συλλαβὴν στερητικῷ τρόπῳ λαμβάνουσι Ῥωμαῖοι ὥςπερ Ἕλληνες νήλυπος (fort. νήλιπος Parall. 250.), νήχυτος, νήγρετος, νήδυμος. Amandemus igitur illud νε, quod isti fortasse ex νη correptum putarunt sicut EM. 607, 33. νο ex νω natum dicit. Horum alterius duo exempla proponuntur νόσος et νόσφι, alterius plurima νωδός, νῶροψ, νωλεμές, νωθρός, νωθής, νώκαρ, νωχελής. Atque haec non pedaneorum esse magistrorum proloquia sed a primoribus scholae tradita cognoscitur ex Apollon. Adv. 608. τὸ νόσφι πρὸς ἐνίων οὕτως ἀπεδίδοτο ὡς παρὰ τὸ ἕπεσθαι κατὰ συναίρεσιν τοῦ νο καθὰ καὶ τὸ νόσος ἐν στερήσει τοῦ σοεῖν. Hoc stultius est quam ut credi possit Apollonio placitum esse; quod antecedit dupliciter explicatur in Schol. Lips. II. 233. νόσφι ἐκ τοῦ νόεπι ὡς θέοπις θέσπις· ἢ ἐκ τοῦ νόστος νοστόφι συγκοπῇ. Sed praestat incognitis adjicere una cum νωλεμές et νῶροψ. Quatuor ultima, quibus communis est notio pigroris et torporis, cum vocabulis ejusdem potestatis νυθός, νόθος, νουθός id est *hebes*, *debilis* contuli in Proll. 107. tanquam simplicia, et νωδός quoque, si universe hebetem stupidumque significat, simplex est; sin vero proprie de edentulo dicitur,

---

12) Hoc excidit in Arcad. 182.

ex ἀνόδους conversum videtur sicut νώδυνος, νώνυμος. Nam alpha quidem ipsum, in quo tota vis privationis residet, vix licuit radicitus tolli [13]); sed posteaquam in societatem ascivit consonam ν, huic quasi vicario partes suas tradidit ipsumque e medio recessit indulgentia quadam sermonis poetici; nam a vocabulis civilibus ἀνώμαλος, ἀνώλεθρος, ἀνώμοτος, ἀνωφελής haec corruptela abest. Verbum νωπεῖσθαι idem fere significans quod δυσωπεῖσθαι repetendum est a simili quodam adjectivo νωπής vel νωπής, cujus vestigia omnia abolita sunt, sed Hesychius servavit Νώψ ἀσθενὴς τῇ ὄψει, quod cum ἄνοπτος et ἄοψ conferri potest. Νώρυμνος οὐκ ἔρυμνος Zonaras sumsisse videtur ex Hesychii loco Νώρεμνος (post νῶροψ) μέγας πολύς κατώτατος ἔσχατος πλατύς ἀσθενής quod unum ad μὴ ἐρυμνός convenit, cetera quo tendant nemo sciverit. Sed maxime suspiciosum est illud quod Theognostus Can. 141. nescio quo e gurgustio repetiit: τὰ εἰς δω περισπώμενα πρὸ τέλους ἔχοντα τὸ ο σπάνια, σποδῶ, μοδῶ [14]). Τὸ νωδῶ διὰ τοῦ ω· ἔστι δὲ σύνθετον παρὰ τὸ νω τὸ στερητικὸν ἐπίῤῥημα καὶ τὸ δέον, ὃ δηλοῖ τὸ πρέπον· quod quoquo vertas, impenetrabile est [15]). Ergo disjecto hoc exemplorum globo nullum relinquitur nomen quod plane liqueat cum syllaba νω compositum esse. Nec magis stabilita particula μα, quam Arcadius adjicit p. 46. τὸ μάργος σύνθετον ἀπὸ τοῦ μα στερητικοῦ καὶ τὸ ἔργον· ὁ γὰρ μάργος οὐδὲν ἀγαθὸν ἐργάζεται, quod vel accentus refellit brevitatis index. Hujusmodi fundamento innititur illa ariolatio EM. 574, 9. μάκελλα ἡ μὴ κέλλουσα τοῖς ὀδοῦσι, nisi ille particulam dehortativam μή, cum qua nonnulli μακκοᾷν compositum voluerunt, pro eta alpha breve accepisse putavit. Alii numerale subesse statuerunt μάκελλα ἡ μονόθεν κέλλουσα,

---

13) EM. 448, 2. θέσφατον ἀθέσφατον ἀποβολῇ τοῦ α, quod plerique epitaticum putant vel privativum. Non minus commenticia est contractio: Ἀνδανία διὰ τὸ μὴ ἀνδάνειν Steph.

14) Pro hoc aut ὀδῶ scribendum aut ποδῶ, unde ποδωτά vocantur.

15) Ex postremis verbis apparet illum non indicativum νωδέω sed participium νώδεον alicubi legisse, quod Euripideo exemplo δυςθνήσκων parum excusatur.

δίκελλα ἡ διχόθεν Sch. Arat. v. 8. v. Techn. 116. quae nomina si sibi opposita sunt, illi ἅμα (ἅπαξ) potius quam μία insitum videtur alpha priore forte abolito, quod vocabulo rustico facile conceditur. Itaque si certa particularum privativarum documenta requirimus, duae modo sunt, quarum altera in ἀπαθής cernitur, altera in νηπαθής. Cum his saepe convenit adverbium δύς, Ἀγεννήτων· δυςγενῶν Schol. Rom. Soph. Trach. 61. Δυςόμοιος ἀνόμοιος Hes. δυςήλιον κνέφας Aesch. etc. sed proprie significat contrarium τῷ εὖ eoque accedit ad similitudinem nominis δύη, quanquam patet latius; nam ὁ δύςθυμος saepe etiam ὀλιγόθυμος et μικρόθυμος dicitur et δύςφρων pro ἄφρων et κακόφρων[16]). Proprium vero nomen huic particulae redditum non est sed adnumeratur derogativis, ut a Diomede appellantur.

§. 3. Sequitur pars altera de particulis intentivis, cujus generis septem numerantur ab auctoribus supra nominatis: ἄπειρος ὁ πολύς[17]), λάβρος ὁ πάνυ βορός, νήδυμος, ζάπλουτος, δάφοινος, ἐριαύχην, ἀρίζηλος. Τινὲς δὲ καὶ τὸ βου ὡς βουγάϊος καὶ βούπεινα. Alpha intentivi exempla quam incerta sint exposui alio loco. Hesychius duas profert diversae potestatis particulas Λά ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ λίαν et Λαί ἐπὶ τῆς αἰσχρουργίας. Illius exemplum unicum habemus et id glossematicum Λαπτυήρ (λαπτυήρ)· σφοδρῶς πτύων. Ceterorum quae in hac causa proferuntur duo cum λαός connexa sunt, unum andronymicum Λάμαχος, quod dorice figuratum est ut Λακύδης, Λασθένης sed tribuitur etiam hominibus atticis sicut alius Atheniensium Ἱππόδαμος vocatus est, alius boeotice Διώνδας, alius ionice Πουλυτίων cf. Keil. Anall. 201. alterum adjectivum λακατάρατος, quo non significatur ὁ ἄγαν κατάρατος sed contrarium τοῦ δημάρατος. Tertio Λακαταπύγων ὁ ἄγαν καταπύγων inest particula obscoena λᾶ sive λαί, quae non ex

---

16) Pro Δύςτακτον κακοδάκρυτον Hes. scribendum videtur δυςαίακτον.

17) Sic in Choerob. l. c. scriptum est; in EM. ubi plura turbata sunt, ἄσπετος, utrumque ad alterum canonem pertinens, qui est de alpha privativo.

se cognoscitur sed e paragogis λάστρις sive λάσταυρος, λαικαστής (leccator), Λάσται πόρναι, Λαίσθη ἀκολασία, Λασθαίνειν ἀκολασταίνειν, et Λαίσπαις βούπαις fortasse non proprie μέγαν παῖδα significat sed exoletum. Horum igitur omnium stamen esse videtur syllaba λᾶ sive λαί, quam separate dictam esse non sequitur ex illa Hesychii glossa; nam idem affert Ἄρι (hoc accentu) μεγάλως, Ἐρι μέγα ἰσχυρόν, Δίς κακῶς ἐπίῤῥημα, Ζά μέγα. Illam alpha longum habere cognoscitur ex Aristophaneo λακαταπύγων, eaque re differt a λά epitatico, quod in scholis breviter appellatum esse non solum illa declarant nominuum λάγνος, λάβρος, λάσιος veriloquia importunissima sed etiam EM. 809, 26. Epim. I. 437. πᾶν ἐπίῤῥημα μονοσύλλαβον κατ' ἰδίαν ῥητὸν μακροκαταληκτεῖ· κατ' ἰδίαν ῥητὸν εἶπε διὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ α scil. στερητικόν, nam longum est ἆ τὸ σχετλιαστικὸν sicut alia epiphonemata βᾶ τὸ ἔκπληξιν δηλοῦν Joann. de Ton. p. 31. unde βαβαί ἐπίῤῥημα θαυμαστικόν, quale esse videtur μᾶ Theocr. XV. 89. Sed ζά quoque breve est quod miror utroque loco praetermitti nec tamen vulgato λά supponere audeo. Proxime in quaestionem venit illud quod Albertius ad Hes. 836, 16. e Lex. Ms. apposuit Γλί τὸ ἰσχυρόν, mutarine debeat in γλίον ut in EM. et Hes. legitur an sola prosthesi differat ab illo λί, quo Epicharmus pro λίαν usus esse dicitur serio incertum an per jocum. Id fortasse neutrum est adjectivi obsoleti λίς validus, unde λῖς appellari potuit animantium validissimus. Id si accipimus, protinus sequitur Λιπόνηρος λίαν πονηρός non ex syllaba et dictione compositum esse ut ἀπόνηρος sed ex duabus dictionibus ut παμπόνηρος. Cum hoc Reinesius Epist. 50. p. 454. confert nomen febris quod apud Hippocratem duplici modo scribitur πυρετὸς λειπυρίας et λιπυρίας sive λιπυρίη. Id enim non cum λείπω junctum esse, ut Actuario visum est, sed cum illa particula λί, eodemque refert λιώλεθρος et λιωργός. Sic enim apud Hesychium scribitur Λιωργός κακοῦργος et proxime ante Λιώδης λιθόλευστος. Sed illud nihil aliud sonat quam λεωργός sive λειωργός id est πανοῦργος, quod supra ad adverbium λέως retuli; pro altero substituendum est λειώ-

λης, quod equidem non aliter dictum esse censeo quam παιώλης [18]), sed ille qui λιθόλευστος interpretatur, in parte priore inesse credidit nominis λᾶος *lapis* formam atticam λέως cujus vestigium superest in adjectivo κραταίλεως et fortasse in λεωπέτρα, quod vulgo cum λεῖος compositum putant. Ab illo λί proxime distat quod Phrynichus App. p. 30. commemorat βριμοῦσθαι τὸ ὑπ' ὀργῆς σφόδρα βαρύνεσθαι· τὸ γὰρ βρί ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τίθεται, et hinc conflata tradunt βρίακχος ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα et βριήπνος ὁ μέγα καὶ βαρὺ βοῶν EM. 313, 26. βριηρόν τὸ μεγάλως κεχαρισμένον Hes. quod Kuesterus cum ἐρίηρος confert. Apollonius vero Adv. 567. id residuum adverbii βριθύως (βριθέως) esse decernit, eademque apocope ῥᾷ pro ῥᾴδιον sive ῥᾳδίως dici, nec dissentit Strabo v. Parall. 119. De adverbii νη vi intentiva non indocte commentatur Schol. Apoll. III. 530. τὸ νή καὶ στέρησιν δηλοῖ καὶ ἐπίτασιν· νήχυτον ὕδωρ Ἀπολλώνιός φησι τὸ πολύχυτον· καὶ ἀχύνετον τὸ πολὺ κατὰ Ἴωνας καὶ Σικελιώτας· Διονύσιος Πλαζομέναις ἵνα λύσσαν ἀχύνετον ἧκα βαλοῦσα, quae Bassaricorum scriptor dixisse videtur de Junone Furias in Lami filias incitante ἵνα λύσσαν ἐμβάλωσι ut Nonnus IX. 38. θυγατέρες δὲ Λάμοιο χόλῳ βαρυμήνιος Ἥρης δαιμονίης κακότητος ἐβακχεύθησαν ἱμάσθλῃ, vel de Furia ipsa ἐνὶ λύσσαν — βαλοῦσα, sed λύσσα ἀχύνετος utrum significet ἀδιάχυτον id est indissolubilem sive insanabilem an πολύχυτον sive ἀμφίχυτον dijudicare haud adeo in proclivi. Quod Nicander scripsit μαράθοιο νήχυτος ὄρπηξ et pro νεόχυτος sive νεήχυτος accipi potest ut ὀρμίνοιο νεὴ χύσις Alex. 615. et pro πολύχυτον, quomodo πολυχεύμονα φύλλα dicuntur a Psello Opusc. p. 30. ed. Boisson. et pro simplici χυτός, quo Andromachus utitur Nicandrum imitans in

---

18) Ex Hesychio Λεωκόνιτος λεώλεθρος ἢ λεωκόρητος παντελῶς ἐξολοθρευόμενος apparet loco quodam disceptatum esse utrum λεωκόνητος scribendum sit an λεωκόρητος, illud a κένοια ut Τρικόνητος ὁ πολλάκις ἀπολέσθαι ἄξιος et νεοκόνητος i. q. νεόφονος, alterum a κορεῖν ut Anacreo dixit τοὺς κεκορημένον τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον Eust. 725, 36. non proprie, puto, sed sic ut Ἐκκορεσθείης ἀπολεσθείης Suid. s. Κόρημα.

Ther. v. 28: χυτὸν βόσκονται ἀν' ἄλσος διζόμενοι χλωρὸν σπέρμα λαβεῖν μαράθου, similiterque Lucretius II. 596. *fluidae frondes.* Sic etiam νήχυτος ἀήρ Quint. I. 417. *levis et diffusilis aether* Lucr. V. 468. νήχυτος ὄρφνη Apollinar. Psalm. L. IV. 10. φθιμένων ἐπινήχυτα δῶρα Orph. Arg. id est χοαί, aliaque praepositione auctum ζάχυτος Nonn. XIX. 345. (omiss. Thes.) Sed ante Alexandrinos tamen poetas neque νήχυτος reperitur, neque aliud nomen cum hac particula connexum. Nam νηλιτής, quod Schol. Od. XIX. 494. cum νήχυτος contendit, non πολυαμάρτητος valet sed ἀναμάρτητος v. Proll. 377. et νήποινος non πολύποινος, ut Schol. Od. I. 380. tradit, sed ἀνεκδίκητος. Duo alia addit Gloss. ad Lycophr. v. 1. νητρεκῶς ἐπιτατικῶς ὡς τὸ νήχυτος καὶ νήδυμος. Verum νητρεκής non ex νηατρεκής compositum est sed ex duabus constat partibus ut synonymon ἀτρεκής. Νήδυμος, quod ille pro praedulcis accepit, quam incertae sit interpretationis, explicui alio loco de Prosth. Conson. c. VII. n. IX. Jam unum restat Νηλεγής φροντιστής Hes. cui H. Stephanus non injuria substituit ἀφρόντιστος.

Tertia praepositionum epitaticarum sedem inexpugnabilem habet in adjectivo δαφοινός. Nam de δάσκιος jam veterum nonnulli in diversas abiere partes: Δάσκιος ὕλη ἡ λίαν σκιώδης ἢ δασύσκιος Schol. AB. ad Il. XV. 273. Priori adstipulatur EM. 248, 50. Tryph. de Pass. §. 23. nec insolitum est ypsilon adjectivorum in υς exeuntium omitti v. Phryn. 677. Vocem consona adauctam promit Hesychius Δάς ἐπὶ τοῦ πολλοῦ καὶ μεγάλου, quam particulam syntheto δαςπλῆτις subesse putant sed intellectu alio; id enim vel ἄπληστος vel δυςπροςπέλαστος interpretantur (v. Bachmann. ad Lyc. 1452.) ratione caeca, nam origo latet. Δαςπέταλον πολύφυλλον fortasse syncope affectum est ut δάσκιον· alibi δασύφυλλον invenitur. De δαρδάπτω quid Etymologi commenti sint supra dictum est. Voculam ζά, quae cum viginti nominibus coaluit, illi non diversam putant a praepositione; ἡ διά ἐστιν ὅτε ἐπίτασιν σημαίνει [19]) καὶ

---

19) Διάλευκοι οἱ τηλαυγέστατοι, τοῦ διά πολλάκις ἐπὶ τοῦ μεγάλου

τρεπομένη ὑπὸ Αἰολέων γίνεται ζα· ὡς τὸ διαφλεγής ζαφλεγής[20])· καὶ ἁπλῶς τὸ διά; εἴτε πρόθεσιν σημαίνει εἴτε μόνας συλλαβάς, τρέπεται εἰς ζα, καρδία κάρζα, διαμενής ζαμενής EM. 407, 18. Sed interest primum quod ζα intentivum sic ut omnes particulae inseparabiles respuit societatem verborum[21]), deinde quod solis praeponitur consonis; nam ζαφελής in ἀφελής vel in ὀφέλλω excurrere nequaquam credibile, et controversum illud ζαής v. Parall. 158. num syntheton sit quale ἀκραής, valde dubitamus.

De syllaba βου Choeroboscus cautius loquitur quam Hesychius Βοῦ τὸ μέγα καὶ πολὺ δηλοῖ· Λάκωνες[22]) quod exemplis illustrat Schol. Plut. 874. βούλιμος ἀπὸ τοῦ βου ἐπιῤῥήματος, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικόν, ὡς βούπεινα, βουγάϊος, βούγλωσσος. Doederlinus, qui hunc locum singillatim sed diversa a nobis ratione tractavit[23]), βουγάϊος sic intelligit ut Eustathius ὁ ἐπὶ ἀσπίδι γαίων. Equidem jam dudum quaerere destiti successum desperans. Cetera non cum particula βοῦ, quae nulla fuit, sed cum nomine animantis composita sunt, quod Varro indicat sed parum diserte: *novi, inquit, majestatem boum et ab his dici pleraque magna ut* βούσυκον, βούπαιδα, βούλιμον, βοῶπιν, *uvam quoque bumammam* de R. R. II. 5, 4. Etenim βούλιμος, βούπεινα, βούβρωστις et Βούβοσις ἡ πολυφαγία Hes. non a magnitudine sive, ut ille dicit, majestate boum appellata sunt sed edacitatem significant hujus generis propriam[24])

πιθεμένου, ἀφ' οὗ διάδηλον καὶ διάσημον τὸ μεγάλως δῆλον καὶ μεγάλως ἐπίσημον Philo *Quod a deo somn.* 595. E.

20) Pro ficticio διαφλεγής afferri poterat διάπυρος — ζάπυρος.

21) Λαδρέοντι τοὶ μυκτῆρες poetam Syracusanum dixisse pro μεγάλως ῥέουσι concedam si quis εὐῤῥέω, δυςπνέω aut aliquid hujusmodi protulerit. Auctores glossae fortasse decepit falsa scriptura pro ζαῤῥέοντι id est διαῤῥέουσι antiquitus illata.

22) Fortasse addendum est βῶ. Laconice certe dicitur Βωμύκας ὁ Εὐρώτας παρὰ τὸ βοὸς μυκηθμὸν ἔχειν, quod idem ἐριμύκης dici poterat. Vel nomen gentis supponi debet sequenti glossae Βούα.

23) In Museo Rhenano ann. II. p. 253. *de vocabulis* βουγάϊος, βούβρωστις, βούπαις.

24) Boves *multi cibi edaces* Columell. VI. 2, 14. παμφαγώτατον πάντων ὁ βοῦς Theophr. H. Pl. IX. 15, 4.

sicut nos dicimus *Wolfshunger*, quo in nomine et forma genitivi et significatio clare apparet, et in contrariam partem *Zeisigfutter*. Similiter a muco boum (Veget. III. 27.) homines denominantur *βουκόρυζοι*, a salacitate equorum *ἱππόπορνοι*, quibus admodum propinqua sunt quaedam Germanorum epitheta vernacula *hundesauer*, *rattenkahl*, *mausetodt*, *fuchswild*. In aliis vero corporis magnitudo declaratur. Nam ut Aristophanes Aeschyli verba sesquipedalia *ῥήματα βόεια* vocat, sic fraxinus excelsior vocata est *βουμελία* et ficuum species *βούσυκον* ut in EM. 209, 45. traditur: *εἴωθε* (*εἰώθασι*) *τῇ προςθήκῃ τοῦ ἵππου ἢ τοῦ βοὸς τὸ μέγεθος δηλοῦν, ἀπὸ τοῦ βοὸς τὸ βούσυκον, ἀπὸ δὲ τοῦ ἵππου ἱπποσέλινον*, quod confirmat Galeni testimonium in Proll. p. 50. allegatum *τὸ ἄγριον μάραθρον ἱππομάραθρον καλεῖται διὰ τὸ μέγεθος* similiterque alia planta a Graecis *ἱπποσέλινον* nominatur, alia *ἱππολάπαθον* id est *λάπαθον μέγα* Diosc. Mat. II. c. 141. a Plinio vero buselinum, bulapathon, et quae Aristophanes poetae grandiloquo exprobrat *ῥήματα βόεια*, eadem appellat *ἱππόκρημνα*[25]). Falsum vero duco quod Schol. Arist. Nubb. 1066. scribit *Κρόνιππος ὁ μέγας λῆρος κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου τοῦ ἵππου*, quod nomen ad terminationem modo pertinet significationis expers ut in aliis propriorum *Φίλιππος* etc. Ab his differt *βούπαις* hoc est *παῖς ὁ καθ' ἡλικίαν βοῦς* sive puer ejus aetatis quam adeptae bubulae pecudes non amplius *δαμάλαι* et *μόσχοι* sed *βόες* vocantur v. Proll. 54.[26]) Postremo Varro perperam componit *βοῶπις* id est *βοὸς ὦπας ἔχουσα* et *bumamma* (non *bumammus* ut Lexicographi

---

25) *Βουπρηόνες κρημνοὶ μεγάλοι* Hes. potius sunt *βούβοτοι* sive *βουθερεῖς*. Corbita multarum amphorum *βούφορτος* dicitur et *βούβαρις*, navis magister *βουβάρας ὁ μεγαλοναύτης*.

26) Pindarus mulierem puerperam vocavit *βοῦν*, Agathias puellam *δάμαλιν*· Ephesi *οἱ οἰνοχοοῦντες ἤθεοι* dicti sunt *ταῦροι* Athen. X. 425. E. vulgo pueri puellaeque *σκύμνοι*, *πῶλοι*. Gloss. Graecol. *catulaster βούπαις*, *πάλληξ*, cui proximus est *ἀνδρόπαις* i. q. parectatus. Cum *βούπαις* congruit vox plebeja *βουγέρων*, quomodo senex decrepitus vocatur per contemtum quasi bos vetulus, et *Καρόπαις ἔπακμος παῖς* Hes. nam *κάρ* sive *κάρα* a Cretensibus vocatur *ἡ βοῦς* v. Parall. 74.

nostri scribunt) quae graece *βούμασθος* nuncupatur [27]) non adjective *ὡς βοὸς μασθὸν ἔχουσα* sed quasi *βοὸς μασθὸς οὖσα*, sicut herba *βούγλωττα*, quam Cato *linguam bubulam* vocat, eademque etiam adjective dicitur *βούγλωσσος* sive *βούγλωσσον* et ad hoc exemplum alia vocabula plantarum, *κυνόγλωσσος* sive *κυνόγλωσσον*, *ἀρνόγλωσσον*, *σκορπίουρος*, *ἀλωπέκουρος*, et piscium *βούρυγχος*, *βούφθαλμος*, *λυκόστομος*, gemmaeque *λυκόφθαλμος*, quae omnia natura adjectiva sunt sed pro substantivis cedunt ut *ὀξύρυγχος*, *τριόφθαλμος* etc. Ut paucis dicam, nullum est nomen a syllaba *βοῦ* incipiens quo non aliqua cum bubus similitudo declaretur. Pro *βουπονηρὰ πορεία* in Authent. I. c. VII. Novell. VI. p. 42. Hombergkius e codd. recte edidit *βίου πονηρὰ π.* nec aliter novissimus editor *Osenbrueggen* Nov. VI. c. 6. In Anth. Plan. LXVII. *ἱμερτὴ Φιδάλεια δάμαρ Βύζαντος ἐτύχθην· εἰμὶ δὲ βουπαλέος δῶρον ἀεθλοσύνης* non *certamen magnam luctam habens* hoc est strategema Phidaliae urbem ab obsidione Scytharum liberantis significari videtur sed vel Phidaliae quaedam cum tauro silvestri colluctatio vel Byzantis ipsius, quem Hesychius Milesius in Origg. Const. §. 11. p. 62. ed. Orell. narrat tum alias feras tum etiam taurum perdomuisse. Jam superest unum proclinatae sententiae adminiculum in Lycophr. v. 434. *τοῦ μόσυνας Ἑκτήνων — στεῤῥῇ δικέλλῃ βουσκαφήσαντος*, quod in Glossa exponitur *μεγάλως καταστρέψαντος*. Sed *βουσκαφεῖν* proprie significat *διὰ βοῶν σκάπτειν* (Geopp. II. 24.) quod fiebat quum urbs a fundamentis prorueretur *imprimeretque muris hostile aratrum exercitus insolens* v. Interpr. ad Hor. I. Od. 16, 20. sed hoc loco, ubi instrumentum destructionis additur, verbi *κατασκάπτειν* vim obtinet. Ceterum *βουσκαφεῖν δικέλλῃ* non audacius dictum est quam *χειρονομεῖν τοῖς σκέλεσι*, *βουθυτεῖν ὗν*, *βουκολεῖν αἶγας*.

De particulae *νω* significatione intentiva nulla fuit apud veteres Grammaticos suspicio. Sed Doederlinus in Gloss. Hom. 218. *νώροψ* pro *ἀνώροφος* id est *εὔροφος* dici et

27) In EM. 77, 5. *ἀμαμαξύς εἶδος ἀμπέλου — Ἀλέξανδρος ἀμαίμακτον λέγει* fortasse *βούμαστον* scribendum.

νωλεμές, quod illi ἀνελλιπές vel ἀμελῶς interpretantur, idem fere quod ἅλις significare putat, quippe ex illo νώ et εἴλω contextum. De verbo assentitur Nitzschius ad Odyss. IX. 435. p. 67. sed νω negativum esse statuit et νωλεμές indicare τὸ οὐκ εἰλούμενον immobile. Hoc aliquanto ceteris probabilius sed neutiquam certum videtur. Bisyllabae particulae sunt ἀρί et ἐρί, quae nonnulli nostrorum cum ἄριστος et φέριστος contendunt, prisci cum περί et περισσός EM. 142, 12.[28]) Tertium addit Hesychius Μάσι μεγάλως, Μασίγδουπος μεγαλόηχος, quibus interpretes apponunt Μάις μέγας et Μαί μέγα Ἰνδοί, cui similia maga, maha mahja in Indorum dialectis magnum significare dicuntur. Nunc veniam ad partem hujus disputationis ultimam, quae est de succedaneis.

§. 4. Alpha privativi locum interdum obtinent praepositiones casuales: ἡ ἀπό πρόθεσις ἀντὶ τῆς α στερήσεως, ἀπότριχες οἱ ἄνηβοι, ἀπότιμος ἀντὶ τοῦ ἄτιμος, ἀποκηδήσας ἀντὶ τοῦ ἀκηδήσας EM. 131, 29. Sic homericum ἀποκηδήσαντες Scholiastae et Glossographi certatim explicant; pro quo si ἀκηδήσαντες scriptum esset, nemo mutatum vellet. Item alia: Ἀπόξενος ἀντὶ τοῦ ἄξενος Anecd. Bekk. 432. ἀπόστοργον τὸ ἄστοργον p. 439. ἀπόδειπνος ἄδειπνος Hes. etc. Sed haec subtilius distinxit Hermannus ad Iph. T. 925. *quae nomina ἀπό habent, ita notant detractionem ut id quod detractum significatur ante adfuisse indicetur; sic ἀπότιμος apud Soph. est qui remotus ab honore; ἀπόσιτος is cui detractus est cibus.* Idque non inobservatum fuit antiquis; ἀπόμισθος ὁ μισθοῦ πράξας ἔργον τι εἶτ' ἀφειμένος Anecd. Bekk. 431. ἡ ἀπό χωρισμὸν δηλοῖ καὶ ἀπόστασιν, ἀπόνοια, ἀποδόκιμος ὁ κεχωρισμένος τῆς δεούσης δόξης EM. 131, 5. et qui a sepulcris gentiliciis excluduntur, non sunt ἄταφοι sed ἀπόταφοι, qui a

28) Scita est admonitio EM. 375, 3. τῷ ερι καὶ αρι ἢ μακροσύλλαβον ἐπιφέρεται οἷον ἐρίτιμος, ἢ διπλοῦν οἷον ἐρίζηλος (ἀριφραδής, ἐρίβρομος). Ἐριύδων ap. Hesych. contra seriem scriptum est, ἀριφανής a Brunckio invectum Anall. II. 472. n. 2. Regulae convenit Ἀριηρέστερον χαλεπώτερον Hes. ut ἐρίηρες, sed interpretatio poscit ἀκηρέστερον.

pugna destiterunt non *ἄμαχοι* sed *ἀπόμαχοι*. Attamen non solum detractio ejus rei, quae affuit, hac praepositione declaratur sed etiam si quis id quo aspirat nondum consequutus est. Ita impuberes nominati sunt *ἀπόδρομοι διὰ τὸ μήπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν* Ammon. *ἀπάγελοι οἱ μηδέπω συναγελαζόμενοι* Hes. *ἀπόθριξ ὁ ἄνηβος παρὰ Καλλιμάχῳ* Eust. *ἀφῆλιξ ὁ νεώτερος* Hes. quod ab Atticistis improbatur cf. Nauck. Aristoph. 95. Sed poetae interdum pro alpha privativo praepositionem usurpant vel numerorum explendorum causa vel quia significantior, ut Sophocles alibi *ἄξενον ὅρμον* dixit Phil. 217. alibi *ἀπόξενον* Oed. T. 196. Pindarus *ἀπόκληρος πόνων* pro *ἄμοιρος* P. V, 71. et posteriores *ἄποπτος* non solum pro *ἄπωθεν ὁρώμενος*[29]) sed etiam pro *ἀόρατος* v. ad Aj. v. 14. De *ἀπόσιτος*, quod Hermannus affert, extat Galeni testimonium ambiguum: *τοὺς ἀνορέκτους ἀσίτους ὀνομάζουσι, τοὺς μὴ προσενηνεγμένους σιτία, τοὺς δ' ἀπεστραμμένους προσίεσθαι καλοῦσιν ἀποσίτους* Comm. I. in Epid. I. 20. p. 74. T. XVII. P. I. sed in Comm. I. in III. 72. p. 743. *ἀποσίτους κατὰ παλαιὸν ἔθος τῶν Ἑλλήνων τοὺς ἀνορέκτους καλοῦσιν*, et in Comm. in Prorrh. 71, 654. T. XVI. *ἀπόσιτοι δὲ ἀνόρεκτοι*, sive scriptura vacillavit sive discrimen parum fixum fuit; Oppianus certe Hal. I. 299. de diaeta aegroti loquens, quem medicus *βορῆς ἀπόπαστον ἐρύκει*, hoc pro *ἄπαστος* sive *ἄγευστος* scripsit. Sed exemplorum pars maxima nulli est usui quia non constat quam vim praepositio quoque in loco obtineat; idque non solum de *ἀπό* valet sed etiam de *ἐξ*, quae saepe illi similem habet significationem privandi *ἔκκαυς*, *ἔκφρων* i. q. *ἄφρων*, *ἔκνομος*, *ἔκδικος*, cui Grammatici perperam tribuunt contrariam potestatem *τοῦ ἄγαν δικαίου*. *Ἔκπικρος* H. Stephanus *vehementer amarus* reddit, Dindorfius vero *subamarus; nam praepositionis in hujusmodi compositis minuens potius quam augens vis est.* Imo est potius multiplex et

---

29) In hoc *ἄποπτος* praepositio significationem vere localem habet ut in verbis *ἀφορᾶν*, *ἀποσκοπεῖν* (*Απόσκοπος ἄπωθεν σκοπῶν* Hes.) *despectare* et in nomine *ἄποψις prospectus.*

saepe incerta. In Aristotelis loco, quem ille affert Probl. IV. 29. (non 30.) ubi primum dicit *τοῖς μὴ ἀφροδισιάζουσι τὸ περίττωμα ἔκπικρον ὑποχωρεῖν*, tum vero *ἐκπικροῦσθαι*, apparet praepositionem neque minuendi vim habere neque augendi sed *ἔκπικρον* vocari id quod amarum factum sit ex non amaro. Neque quidquam promovet Schneideri argumentatio ad Theophr. T. III. 319. *si ἐξέρυθρον est valde rubrum, ἔκλευκον candidum, valde albidum, etiam hoc nostrum ἔξωχρον praepallidum debet esse.* Nam illorum quoque significatio plerumque inexperta. Erotianus dubitari ait *τὸ ἐξέρυθρον* utrum *τὸ λίαν ἐρυθρὸν* significet, an *τὸ ἔξω γενόμενον ἐρύθημα*, eademque voce etiam rerum ab alio in alium colorem transitum declarari posse intelligitur ex Aristot. Probl. XI. 33. p. 903. a. 3. *ἐξέρυθροι γίνονται οἱ αἰσχυνόμενοι* hoc est rubri fiunt de non rubris uno verbo erubescunt. Sic idem quum dicit gallis gallinaceis, si castrentur, paleam, quae natura rubra est, decolorari *τὰ κάλλαια ἔξωχρα γίνεται*, nihil aliud velle videtur quam *ἐξ ἐρυθρῶν ὠχρὰ γίνεται.* Et, ut plura complectar, eum qui latine *ex servo libertus* vocatur, Graeci non *ἔκδουλον* dixerunt (nam hoc significat *τὸν ἐκ δούλων γεγονότα* ut *ἐξάδελφος τὸν ἐξ ἀδελφῶν*) sed *ἐξελεύθερον* sive *ἀπελεύθερον*, pro conditione, in qua quis constitutus fuit, nominantes eam, in quam transgressus est. At e diverso *ἀποστράτηγον* nuncupant *τὸν πεπαυμένον τοῦ στρατηγεῖν* et ad hanc similitudinem a scriptoribus semibarbaris ficta sunt *ἀποβασιλεύς* (omiss. in Thes.) Anecd. Bekk. 1089.[30]) *exconsul, exadvocatus, excubicularius* Du Cang. quibus parem desinendi significationem habent verba *ἐκδειπνεῖν* et *ἀποδειπνεῖν*,

---

30) Eustath. 149, 30. *οἱ ὕστερον ἐξ ὀμμάτων φασὶ τὸν πηρωθέντα οἷον Δίδυμος ὁ ἐξ ὀμμάτων, καί τινας ἀπὸ ἐπάρχων καὶ ἑτέρους ἀπὸ βασιλέων καὶ ἄλλα τοιαῦτα.* Sic *Ἰουλιανὸς ἀπὸ ὑπάρχων* *expraefectus* in Anthol. v. Jacobs. in Catal. Poett. Epigramm. p. 906. Wernsdorf. ad Himer. 474. Caecus Byzantiis *ἀπόμματος* vocatur et latine *abocellus* Du Cang. Verbum *ἐξομματοῦσθαι* notum est duplicem habere potestatem visum acuendi et adimendi. Hesychium *Ἀπεπορίαν ἀπεχλωρίασε* scripsisse puto *ἀπεπυῤῥία* ruborem exuit id est expalluit.

ἀποβιοῦν[31]), ἀποδαρθάνειν, ἀφυπνοῦν, sed hoc etiam contrarium valet ἀποβρίζειν *obdormire* sicut *efferverscere* modo ingressum fervoris indicat modo finem. Verum haec de propositionum compositarum significatione quaestio impeditior est quam ut opera subseciva tractari possit. Aliud alpha privativi supplementum praebet particula abnegativa: οὐ διαφέρουσιν ἀλλήλων ἥ τε ἀπόφασις (id est οὔ) καὶ στέρησις α, ὅσον κατὰ τὸ εἶναι ἀμφότερα ἀναιρετικά, εἴτε (εἰ καὶ) κατ' ἄλλον τρόπον διαφέρουσιν, καθ' ὃ ἡ μὲν στέρησις ἐπιβάλλοντός ἐστιν ἀτευξία ὡς ἄτεχνος ῥήτωρ, ἡ δὲ ἀπόφασις ὡς ἔτυχε λαμβάνεται. Ἀμέλει ἡνίκα ἡ α στέρησις μὴ σημαίνει ἐπιβάλλοντος ἀποτυχίαν, τότε ἀντὶ ἀποφάσεως αὐτὴν λέγουσιν ὡς ἀθάνατος, ἄλογος Choerob. Can. 361. et in EM. 639, 50.[32]) A privatione dicit differre negationem eo quod illa defectum significet, haec autem promiscue ponatur: ὁ ῥήτωρ ἄτεχνος καλεῖται, ὁ δὲ ὄνος οὐχ οὕτως, ἀλλ' οὐ τεχνικός. Sed discrimen potius in eo cernitur quod negatio nihil aliud est quam sublatio propositi, privatio autem per se constat et saepe simplicis et positivae vocis locum explet, velut si quid οὐ κακόν vocatur sive animans sive inanimatum, nihil amplius quam vitio carere dicitur sed ἄκακος est attributio hominis natura sua a malitia alieni: ἄκακος ὁ χρηστὰ ἤθη ἔχων ἀλλ' ἐπ' ἔλαττον Anecd. Bekk. 370. Ἐπ' ἔλαττον dicit quia ἄκακος minus est quam χρηστός sive ἀγαθός. Verum haec multipliciter confunduntur, primum quia oratoria elevatione vel optimus aliquis vocatur οὐ κακός et *non stulte* dicitur pro perscienter, tum quia multa sunt vocabula, quibus alpha privativum non possit praeponi aut praepositum mutet

---

31) Idem significatur verbis contrarietatis ἀπογενέσθαι, *denasci*; *aboriri* et decessionis ἀποθνήσκειν, *demori*, ἐκνῆψαι, quibus quae adjuncta est praepositio ad statum refertur, unde quis egreditur.

32) Apollon. Adv. 544. ἐν τοῖς ἐπιῤῥήμασιν ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ παράθεσιν τῆς οὔ ἀποφάσεως καὶ σύνθεσιν τῆς α στερήσεως, οὐ φίλως ἀφίλως, οὐ σεμνῶς ἀσέμνως. Hinc suspicari possumus Ciceronem de Invent. I. 28. *disparatum est quod ab aliqua re per oppositionem negationis separatur hoc modo, sapere non sapere*, pro *oppositionem* scripsisse *appositionem*. Alibi neutro utitur nomine.

significationem. Itaque Thucydides quum vellet *τὸ οὐκ ἐπιτειχίσαι* substantive enuntiare, coactus est dicere *ἡ οὐκ ἐπιτείχισις*, et Euripides Hipp. 196. *δι' ἀπειροσύνην κοὐκ ἀπόδειξιν*, quia neque *ἀναποδειξία* in usu est nec *ἀτειχιστία*, ac si ita diceretur, non *τὸ οὐκ ἐπιτειχίσαι* significaret sed *τὸ ἀτείχιστον εἶναι*. Poetas credibile est tum gravitatis tum numerorum rationem duxisse ut Apollon. I. 246. *ἀλλ' οὐ πρηκτὰ κέλευθα πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσι* et Aesch. Sept. 694. *αἵματος οὐ θεμιστοῦ*. Eum. 53. *ῥέγκουσι δ' οὐ πλάστοισι φυσιάμασι* etc. sed ubi codd. variant, plerumque difficilis est electio v. Elmsl. ad Med. 348. Ellendt. ad Arrian. IV. 13, 6. nisi nomen ipsum a synthesi abhorreat. Verum non solum alpha privativum et particula negativa *ἀναιρετικά* sunt ut ille vocat, sed etiam vocabula contrarietatum, quae nostri dialectici contradictoria vocant. Suidas s. *Ἀρετή* p. 317. (p. 706 Bernh.) *ἀντικείμενά εἰσιν ὅσα τῇ ἀναιρέσει τῶν ἐναντίων συνίσταται, τυφλότης ὄψις, κατάφασις ἀπόφασις*, quod genus contrariorum Cicero Top. XI. *diversa* appellat; stultitia — sapientia, bonitas — malitia; *sunt enim alia contraria, quae privantia licet appellemus latine στερητικά. Praepositio enim in privat verbum ea vi, quam haberet si praepositum non fuisset: dignitas indignitas, humanitas inhumanitas.* Hoc in Graeci plerumque alpha privativo, rarius praepositione *ἀπό* exprimunt, Nonnus vero etiam verbo deficiendi pisces *λιπογλώσσους* vocans XXVI. 281. *πλαταμὼν λιπόσκιος* pro *ἄσκιος* X. 328. *ἔλαφοι λιποσθενέες* XXXII. 252. non ut Philomela *λιπόγλωσσος* vocatur IV. 325. et Marsyas *λιπόῤῥινος* I. 44. sed pro *ἄγλωσσος*, *ἀσθενής*. — Praepositioni loquelari *δύς* consimilem potestatem habet *πάλιν* in adjectivis *παλίγγλωσσος* et *παλίμφημος*, quod Glossographi *δύςφημος* et *κακόφημος* interpretantur, et non abhorret a propria hujus adverbii significatione *ἐναντίως* ut apparet e vicino *παλιστομῶ reclamo*, quod Valckenarius ad Phoenn. 1348. cum *παλίγγλωσσος* confert. Sed idem etiam contrariam augendi vim habere contendit Hesychius *Παλίσκιος — τὸ πάλιν ἐπίτασιν σημαίνει*, quod iterat Schol. ad Medd. Mosq. 362. simulque addit *Θεόφραστος παλίσκια λέγει ὅσα ἀπεστραμ-*

μένην ἔχει ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὴν θέσιν. Hoc convenit ad Caus. Pl. VI. 8, 9. ubi loca πρόςειλα id est aprica et solis luminibus obversa contra ponuntur τοῖς παλισκίοις. Ac si hoc fere omnibus locis, qui a Wernickio ad Tryph. v. 209. et in Thesauro indicantur, cum πολύσκιος commutari potest, tamen adverbium vim suam non amittit; nam ut *obnubilum* dicitur quod objectu nubis opacatur verbumque *obumbrare* opposítu umbrae obscurare, ita etiam παλίσκιος et quod cum hoc confertur *ob-scurus* haud secus quam ἀντισκοτάζειν ex notionibus oppositi et umbrae conflatum credimus. — Χρόνον παλιμμήκη τιθέναι Aeschylus dixisse videtur pro tempus duplicare, extendere neque opus est recipere πολυμμήκη quod in Flor. legitur. Plus vero suspicionis habet παλινηνεμίη Anth. X. n. 102. pro quo Plan. πολυνηνεμίη praebet improbante Jacobsio; πάλιν, inquit, *in compositis nonnullis vim* ἐπιτατικήν *habet ut in* παλίσκιος, παλίγκραιπνος. Sed illud dissimile est, hoc quod Brunckius posuit in Simmiae Ovo v. 9. (XV. n. 27.) pro παλαικραίπνοις ποσί, fortasse non πολύκραιπνος significat sed παλίσσυτος, ὀπισθόρμητος. Hac autem particula a numero epitaticarum remota multa succurrunt alia, quae eundem usum praebeant; primum adjectiva magnitudinis et multitudinis μεγαθαρσής, πολύμοχθος, παμπόνηρος, et nonnunquam ἄκρος, ἀκρομανής, ἀκρόθερμος summe fervidus, a quo differt ἀκροχλίαρος superne tepidus, tum ex magna multitudine adverbiorum, quae Grammatici epitatica vocant, duo illa quibuscum ἀγάκλυτος et ἀδηφάγος conjuncta sunt, eundemque ad numerum adscribi possunt εὐδάκρυτος, εὐψάμαθος, *bene magnus*, *bene longe*. Tum numeralia, τρίλλιστος et cetera ab hoc nomine composita[33]), quibus Hipponax assimilavit ἑπτάδουλος τὸν τρία ὑπεραναβὰς ἀριθμόν Eust. 725, 30. sed et Boreae specum Callimachus Del. 65. ἑπτάμυχον vocavit hoc est πολύμυχον ut Scholiastae

---

33) Hoc acutuli quidam transtulerunt ad simplex adverbium τρὶς ἐρύσας περὶ ἄστυ ἀντὶ τοῦ πολλάκις Schol. Il. XXIV. 16. v. Adn. ad Hes. s. Τρία et Τρίς.

videtur [34]). Ἑπταπλασίονα πολυπλασίονα· ὁ γὰρ ἑπτὰ ἐπὶ πλήθους τάττεται Suid. quo sensu est in Plat. Epist. et saepius in LXX. Ἐννεάκροσσον πολλοὺς κροσσοὺς ἔχον Hes. incertum qua fide; in Nic. Th. 781. dubitatur utrum σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι significentur ἐννέα δεσμοῖς συνεχόμενοι an πολύδεσμοι ἵνα μὴ ᾖ (scr. ἵνα ᾖ) ἐπιῤῥηματικόν· τὸ γὰρ ἐννέα ἐπὶ πλήθους τέτακται. Πεντηκοντομέσοδμοι πολύστεγοι et Ἑκατόνσεμνον πολὺ μέγα Hes. sed pro hoc puto scribendum esse ἑκατὸν (σημαίνει τὸ) σεμνὸν πολύ etc. Schol. Il. XX. 247. νηῦς ἑκατόζυγος — ἤδη οὖν καὶ ἐπὶ Τρωικῶν τηλικαῦται ἦσαν, ἢ τὴν πολύκωπον φησί et ad Od. XIX. 174. Κρήτη ἑκατόμπολις ἡ πολλὰς ἔχουσα πόλεις ut Diod. I. 45. Θήβας ἑκατομπύλους ὠνομάσθαι καθαπερεὶ πολυπύλους [35]). Sic *centies* dicitur vermisque multipes nunc *centipes* nunc *millepes*, Graeci vero centenarium numerum non egrediuntur, nam *tercentum* et *sexcenties* propria sunt Latinorum ac si χιλιόμβη sicut ἑκατόμβη de quovis ampliore sacrificio dictum est, ad archaismum pertinet ut *tetrarcha*, *centumvir* etc. item si Cerberus μυριόκρανος vocatur, non a μύριοι compositum est sed a μυρίοι ut μυριόδοξος etc. Praepositionum si quae adjectivorum vim augent et intendunt ut ἀνάπηρος, διάπικρος, ἔκλαμπρος, κατάψυχρος, περίκομψος, non alienam sibi potestatem induunt sed suam retinent; neque minus ἀπό et ἐξ, si cum alpha privativo commutari possunt ut ἀπότιμος, ἐξαίσιος, quod ἀναίσιος dici poterat sed non libitum est.

---

34) Alii fortasse ad numeri septenarii sanctitatem traxerunt. Pherecydis (subditivi) liber, in quo crebra fuit mentio μύχων καὶ ἄντρων, inscriptus est Ἑπτάμυχος ἢ θεοκρατία ob nescio quas rationes mysticas. Pro Ἐνμαχατεύειν ἐγκεκλεῖσθαι παρὰ γείτονι Hes. scribendum fuerit ἐνμυχατεύειν.

35) Euripides Bacch. 403. Πάφος ἣν ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβροι fortasse fabulam de Inopo rivo Nili effluvio v. Potter. ad Lyc. 575. Siebelis ad Paus. II. 5, 2. ab insula Delo Paphum traduxit atque unum e Cypri fontibus originem e Nilo habere credidit, quem quia multas propagines habere creditum est licuit centifluum appellare. cf. Engel. Kypros p. 126. Centum πίδακας de colle Aegaeonis profluentes memorat Arrian. ap. Eust. 123, 40. ἑκατὸν κρήνας Εὐρώπῃ μισγομένας Callimachus Sch. Il. XVI. 234.

Quae res mihi injicit quaestionem, jam saepius oblatam sed ad hunc ultimum locum reservatam, quibusnam vocabulis hoc alpha anteponi non possit. Ea de re nullus veterum nos certiores facere voluit sed non omnino liberum atque interminatum fuisse particulae usum ostendit Pollucis reprehensio III. 58. *παμπόνηροι οἱ Θεοπόμπου τοῦ συγγραφέως ἀπολῖται*, cujus simile nomen dubito num reperiri possit praeter Hesiodeum *ἀδώτης*, quod disjunctionis causa fictum est ut *τίω ἀτίω*, *ἀσύμβαμα*, *injussu*, *inconsultu* v. ad Phr. 563. Parall. 157. In Hippocr. Epidem. II. 463. T. III. *οἱ τραυλοὶ ταχύγλωσσοι μελαγχολικοὶ κατακορέες ἀσκαρδαμύκται ὀξύθυμοι*, utrum *σκαρδαμύκται* scribendum sit an *ἀσκαρδάμυκτοι* physiognomones decernant. *Ἀβούτης* non syntheton est sed ut *πολυβούτης* et *χιλιοναύτης* a syntheto *ἄβους*, cujus proportionem praestat *ἄπους*. Adjectiva secundae declinationis perlustranti nullum occurrit quod colorem saporemve significet, non *ἄγλαυκος*, *ἄλευκος*, *ἀνέρυθρος*, *ἄπικρος*, *ἄστρυφνος*. *Ἄθερμος* apud unum legitur Platonem, cui Wyttenbachius etiam *ἄψυχρος* tribuit caetera ignotum. Nec usitata sunt *ἄνυγρος*, *ἄξηρος*. De derivativorum quodam genere suspicionem injicit Coraes ad Xenocr. p. 103. *ἀτρύφερος*, quod hic legitur, addubitans; *τὸ γὰρ τρυφερός καὶ τὰ ὅμοια ἀποστρέφονται τὴν μετὰ τοῦ στερητικοῦ α σύνθεσιν*. Sed illud satis tutantur Grammatici Eupolidis testimonio, unde hoc solum effici potest hanc vocem minus usitatam fuisse; idque forsan unicum fuerit adjectivi in *ερος* derivati exemplum praeter *ἀχείμερος* ab Arato usurpatum; nam *ἀνίερος*, *ἀνελεύθερος* huc non pertinent[36]). In *αρος* exiens unum memoriae occurrit *ἀῤῥύπαρος* Gregor. Naz. nam *ἀβάρβαρος* Sophocl. dissimile est; in *υρος* pauca *ἀγλάφυρος*, *ἀνώχυρος* et *ἀνίσχυρος*. Recte vero idem Coraes ad Isocr. p. 260. Diogenem Laert. adjectivum *ἀφύσικος* pro *ἀφυής* contra veterum consuetudinem usurpasse judicat; neque probatiora sunt *ἀνάττικος* scholae concessum, *ἀπολίτικος*, *ἀγραμμάτικος*, pro quo Arriano e

36) *Ἐντρύφερος*, quod Jacobsius ad Philostr. p. 230. Eupolideae voci apponit, jam sublatum est.

codd. restitutum est ἀγράμματος, latinumque *immusicus.* Eorum quae in ιμος terminantur unum communis usus recepit ἀδόκιμος; pro ἀχρήσιμος in Theophrasti loco Urbinas praebet οὐ χρήσιμος quo Plato et optimi quique utuntur ut οὐ μόνιμος, οὐ βιώσιμος. Poetica sunt ἀκαίριμος et ἀνόστιμος et fortasse ne syntheta quidem sed ab ἄκαιρος, ἄνοστος propagata; vulgare νόστιμος *alibilis* et ἀνόστιμος etymo carent; ἀφύξιμος simplex videtur, non compositum. Adjectiva in ινος desunt; singulare est ἀσκότεινος, quo Hesychius ἀνέσπερον interpretatur.

DISSERTATIO SECUNDA

DE

SYNCOPE.

PROŒMIUM.

Quid sit syncope Herodianus de Genit. Parag. p. 230. Anecd. Oxon. T. III. nimis breviter definit: *συγκοπή ἐστι πάθος περὶ τὸ μέσον γινόμενον, ἔξαιτος, ἄρσαντες.* Sic enim excluditur quidem aphaeresis et apocope, quarum illa principia vocabulorum decerpit, haec exitus, sed non excluditur synaeresis, quae syllabarum numerum imminuit vocalibus integris, neque crasis, quae sonum quoque mutat, nec vero demtio literarum, qua syllabae non minuuntur *μάρναο, κρέσσων.* Accuratius Draco p. 156. *συγκοπή ἐστιν ἀφαίρεσις μιᾶς συλλαβῆς κατὰ μέσην λέξιν ὡς τὸ ἐρατεινόν ἐραννόν, κατέπεσε κάππεσε,* et Josephus in Synopsi p. 567. syncopen dicens *ἀποβολὴν συλλαβῆς ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας ἢ φωνήεντος ποιοῦντος συλλαβήν· συλλαβῆς μὲν ὄπατρος, ὄτριχες· φωνήεντος δὲ φέρτε, πατρός,* quorum nominum duo priora syllabam quae proprie ita dicitur amiserunt, duo altera impropriam. Hac autem descriptione occurritur errori eorum, qui, ut in prooemio hujus libri dictum est, syncopae nomine aphaeresin, apocopen atque adeo elisionem consonarum mediarum comprehendunt. Illud vix opus erat addi *ἐν μιᾷ λέξει,* quia hoc loco agitur de affectionibus simplicibus, a quibus illi distinguunt copulatas *ἐγῷμαι, ἐν ταἰθοπίᾳ* Tryph. §. 24. Sed medium inter utrasque locum obtinet apocope praepositionum ut *ἂν δόνακας, ἂπ πατέρων,* de qua disputat Choeroboscus in EM. 93, 25. *τὸ ἀμφόνον οὐ κατὰ συγκοπὴν ἐγένετο, ἐπειδὴ αἱ συγκοπαὶ ἐν μιᾷ λέξει γίνονται οἷον πατέρος πατρός, ἀναμεῖναι ἀμμεῖναι· ἀλλ' οὐδὲ κατ' ἔκθλιψιν, ἐπειδὴ αἱ ἐκθλίψεις οὐδέποτε συμφώνου γίνονται ἀλλὰ φωνήεντος ἐπιφερομένου οἷον κατ' ἐμέ. Κρεῖττον δέ ἐστιν εἰπεῖν ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμά*

ἐστιν εἶδος συγκοπῆς [1]) Χοιροβοσκός. Huic simile κὰπ φάλαρα Trypho §. 23. nomine expresso syncopen appellat, sed est potius apocope cum assimilatione consonae conjuncta ut κὰδ δύναμιν, κὰρ ῥόον etc. quae olim hyphen scribebantur et sub uno accentu. Eothlipsis illa, cujus signum est apostrophus, prorsus nihil attinet ad syncopen, cujus multiplices flexus et Maeandros nunc explicare conabor. Id autem fiet bipartito. Primum enim de ellipsi unius literae dicam, tum de connexis, et quidem sic ut distinguam vocabulorum partes primarias atque secundarias itemque positiones rectas et obliquas.

Pars prima.

De syncope unius vocalis.

CAP. I.

De litera alpha.

§. 1. Syncopae species multae variaeque, genera, si summatim quaerimus, duo sunt, naturale et voluntarium. Illud cernitur in formatione temporum verbalium σκλήσομαι, κλήσομαι, κέκμηκα, τέθνηκα, μέμβλωκα, unde transit ad derivata cujusvis merismi δμῆσις, τμῆμα, τμήδην, neque non apparet in praesentibus paragogis τμήγω, θνήσκω, βλώσκω. Antiqui vero Grammatici syncopen non in his natam esse volunt sed in praesentibus ipsis: ἀπὸ τοῦ βάλλω κατὰ συγκοπὴν γίνεται βλῶ βλήσω ὑποβλήδην, ἀμφίβληστρον Gud. 48, 18. quod Philoxeno adscribit Orion 156. ἀπὸ τοῦ κλῶ τοῦ σημαίνοντος τὸ καλῶ γέγονε κλήσω κλη-

---

1) Dicere voluit ἀποκοπῆς. Hinc corrigi debebat perversa scriptura Zonarae 146. τὸ τοιοῦτο σχῆμα εἶδους ἐστι συγκοπή.

δών. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν Gud. 294, 48. Hoc κλήσω dubitari potest utrum a κλέω declinatum an ex καλέσω coartatum sit ut ταλάσω, τλήσομαι. Pro βλῶ autem et ceteris monosyllabis, quae illi proponunt, κμῶ, θνῶ, βλῶ (βλώσκω), substituimus thematica κάμω, θάνω, μόλω etc. Haec vero omnia in stirpe habent vocalem brevem α vel ε vel ο et circumjectas vocali consonas syllepsi aptas βλ, δμ, πτ similesve. Jam si accedunt syllabae derivativae σω, κα, κω, γω, protinus existit pugna elementorum discordium et resultantium μγ, μκ, τσ etc. Quare fit ut vocalis verbi consonae, cui natura antecedit, postponatur addito tempore hoc est alpha et epsilo in eta mutato, ο in ω. Hanc mutationem Buttmannus Gramm. §. 110. Adn. 15. dubitat utrum metathesin appellari oporteat an syncopen. Sed metathesis ordinem modo literarum immutat sono non mutato ἄταρπος, φράγνυμι, ἔδραθον. Itaque syncopen potius dicemus sed naturalem et ordinariam quia tempora verbi et vocabula hinc declinata sine ea fingi omnino non possunt. Quare ne numerantur quidem in affectis. Voluntariae autem duae sunt species, una cum metathesi conjuncta, qua syllabae primae vocalis brevis transfertur in proximam addito pondere; θράττειν οἷον ταράττειν κατὰ συγκοπήν Phryn. App. 43. cui adstipulantur Epim. I. 203. Schol. Aesch. Prom. 628. et alii quos Ruhnkenius nominat ad Tim. 93. Hoc ταράσσω terminationem bisyllabam habet ut σπαράσσω, ψαλάσσω, stirpem monosyllabam τάρ, eamque gutturali fultam quae comparet in τάρχη ἡ τάραξις Hes. τάργανον τὸ ταρακτόν EM. ταργαίνειν turbare v. Parall. 403. nec procul distant ταρβάλυξ ὁ ταρακτικός Choerob. Can. I. 82. τύρβη τάραξις Suid. Τάρχω non reperitur sed τρήχω, quo Nicander usus est pro τραχύνομαι [1]), et usitatius θράσσω alpha, ut videtur, producto. Alterum hujus transpositivae, ut sic appellem, syncopae exemplum sed

1) Terracina ab Ovidio vocatur *Trachas* consentiente Strabone V. 233. Ταῤῥακίνα (scr. Ταῤῥακῖνα v. Proll. 222.) ἡ πρότερον Τραχινή (scr. Τραχίνη) καλουμένη ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος hoc est ab asperitate soli, unde etiam *lapidosa Trachin* nominata est Senec. Trach. 819. et appellativum τραχών *aspretum*.

id in una forma defixum est *βλάξ ἀπὸ τοῦ μάλαξ συγκοπῇ καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς β* Orion 33, 19. quod non repudiaverim; Schneiderus tamen ad aliud principium transfert cui nomina *βλαδαρός, βληχρός, βλέννα* adscribit haud inepte quidem, nam idem piscis *βλάξ* et *βλέννα* vocatur v. Parall. 145. Temere vero Epim. I. 221. *κρατός ἀπὸ τοῦ κάρατος συγκοπῇ·* hic enim genitivus est obsoleti *τὸ κράς*, cui praevaluerunt *ὁ κράς* et *ἡ κράς·* nec melius EM. 514, 52. *κιόκρανον ἐκ τοῦ κιοκάρανον κατὰ συγκοπὴν ὡς ἐπὶ τοῦ κάρανος κράνος*, qui *κάρανον* pro tribrevi habuisse videtur ut Eustathius p. 700, 63. *τὸ κάρηνον κάρανον ἐν συστολῇ, εἶτα συγκοπὲν τὸ κρανίον παράγει*, sed systole haec res commenticia est. Primitivum sine dubio fuit *κάρ*, quod cognoscitur ex adverbialibus *ἀνάκαρ, ἐπίκαρ*. Hujus emissarii sunt *κάρα, κάρηνον, ἀμφικαρής, ἔγκαρος* [2]) quae omnia alpha breve habent. Id autem producitur compactis per syllepsin consonis *κράς (λευκόκρας) κρανίον, ἀμφίκρηνος, ὑπόκρηνον, δίκρανον, δορίκρανος, ὀρθόκρανος*, unde colligimus non solum *κιόκρανον, ὀλέκρανον* et *δίκρανον*, quibus in Thes. nota brevitatis imponitur, alpha longum habere sed etiam alia poetis indicta *ὀχετόκρανον, Δικραής δικέφαλος* et *Κράνη ἡ κεφαλή* Hes. verbaque hinc derivata *Κρανίξαι ἐπὶ κεφαλὴν ἀποῤῥίψαι, Ἀποκρανίξαι τῆς κεφαλῆς ἀποχωρίσαι* et quod in EM. 273, 38. perperam ad syncopen transfertur *παρὰ τὸ κάρα καρανῶ διακαρανῶ ἀφ' οὗ τὸ κρανώσατε παρὰ Θεοκρίτῳ*. Nam quod hic dicit *οἷον πῶμα διεκρανώσατε Νύμφαι*, minime idem significat quod *καρανοῦν* nec quod Hermannus putat Opusc. T. V. 82. *perficere*, sed potius *effundere διακρουνίζειν* et *ἐκκρουνίζειν* a *κρήνη* derivatum, cujus propinqua est cum *κρουνός* cognatio. Si demonstrari posset Graecos, quum *τρίκρανος* fingerent, prolixius *τρικάρανος* sive *τρικάρηνος* in animi conspectu positum habuisse, hoc ad aliam syncopae speciem revocari deberet, quae nullam affert sequentis syllabae productionem quia ea per se longa est. De hac paulo post

---

2) Ejusdem familiae esse videntur *κάρος*, *cerebrum*, *κραιπάλη*, *Βώκαρος* fluvii nomen *βούκρανον* significans Parall. 208.

dicetur omissis quae ab eodem quidem fonte sed diverso inter se flexu derivata sunt, a καλέω κάλεσις, a κλέω κλῆσις [3]) et sic alia δάμασις δμῆσις, δαμάτειρα δμήτειρα, ταλασίφρων τλησίφρων [4]), ταλαπενθής τληπαθής, quorum nullum ad id quod propositum est pertinet nedum ea quae diverse declinantur, ἡμιθανής ἡμιθνής, ἀκαμής [5]) ἀκμής etc. Glossematica βαλήν et βλῆνος verbo tenus tetigisse satis erit.

§. 2. Hactenus disputata sunt vocabula quorum vocalis non evanescit quin protendatur proxima. Venio nunc ad alteram syncopae speciem quae eam funditus tollit neque detrimentum productione sequentis compensat sive ea per se longa est sive productionis capax. Illius generis unum producit Herodianus ad Il. XVI. 548. κρῆθεν ἀπὸ τοῦ κάρηθεν συγκοπῇ. Sed hoc trisyllabum adverbium haud novimus; bisyllabum a neutro κράς ductum est cum trope vocalis ut κρήδεμνος, quod EM. 537, 28. praepostere ex inaudito καρήδεμνον concisum dicit, et ab eodem κάρα Epim. I. 242. et 318. repetunt verbum aeque commenticium καραίνω unde κραίνω ortum esse [6]), parique acumine Eustathius 976, 41. solvit γλήνη συγκοπὲν ἀπὸ τοῦ γαλήνη· sed illud diversam habere videtur originem a λάω γλαύσσω. Credibilius affert Gud. 307. ἀπὸ τοῦ φάος καταφαής καὶ τροπῇ τοῦ $\overline{\alpha}$ εἰς $\overline{\eta}$ καὶ συγκοπῇ κατηφής ὁ κάτω ἔχων τὰ

3) A perfecto κεκάλεσμαι (v. ad Buttm. 212.) descendunt καλεσιός Schol. Oppian. Hal. III. 360. ἀκάλεστος et καλεστής, quae apud Glossographos leguntur, προκάλεσμα Eust. 387, 4. συγκαλεστέον quo Prodromus utitur et adverbium καλεστικῶς Zonar. s. κλῄδην p. 1222. quod Tittmannus aversatur tanquam monstrum.

4) Hoc cognoscitur ex dorico τλασίφρων, quod Hesychius interpretatur ὑπομονητικόν. Pro Ἔγλασας ὑπέμεινας, non ἔτλασας, ut Kuesterus putat, sed ἐτάλασσας scribendum est ex Il. XVII. 166. unde glossa fluxit; nam aoristum τλῆσαι removimus Parall. 172. Adn. 20.

5) Haec vox nuper reposita est in Lucian. Prom. §. 14. γῆν αὐχμηρὰν καὶ ἀκαμῆ pro ἀκαλλῆ· certiorem hujus aetatis auctorem desidero. Quod in Anecd. Bekk. 1245. dicitur ἀκάμων καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄκμων, fictum est ex confesso ut κεκάμηκα — κέκμηκα EM. 521, 30.

6) v. Technol. 128. Hesychius ἐπικρανής et ἐπίκρανος interpretatur ἐπιμελητής, quorum illud ἐπικράντης scribendum videtur, hujus terminatio cum αὐτ᾽κρανος i. q. αὐτοκράτωρ convenit.

φάη· cui subveniunt κατωπός et κατωπιᾷν, cum synonymo οἱ ὦπες composita, sed viam interrumpit homericum κατηφών, de quo discrepant interpretantium judicia v. ad Aj. p. 173. Quemadmodum cruor ab Euripide Hec. 152. vocatur νασμὸς μελαναυγής, sic αἷμα κελαινεφές nonnulli cum φάος vel φάω compositum putarunt: ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω γίνεται κελαινεφής ὡς ἐπὶ τοῦ θηροφόνα θηρεφόνα καὶ δῆλον ὅτι οὐ συγκοπή· οὕτως Ἡρωδιανός. EM. 502, 2. Hic quod de syncope dicitur, contra eos valet qui κελαινεφής ex κελαινονεφής contractum putarunt, ad quos infra redibitur; ille autem integri κελαινοφαής alpha excisum, o micron quod huic proxime antecedit in epsilon mutatum esse censuit, cujus affectionis nomen hic excidit sed additur p. 60, 1. ἀλοτρίβανον καὶ ἀλετρίβανον κατὰ τροπὴν ὡς τὸ κελαινοφής καὶ κελαινεφής ἀπὸ τοῦ κελαινόν καὶ φῶς, qui nisi φάος dicere voluit, κελαινεφής ex κελαινόφως (ut ἄφως, λειψίφως, πλησίφως) conversum esse statuit vocali ω in η abeunte quomodo μελαγχρής pro μελάγχρως dici sumunt. Sic etiam nonnulli verbi cognati φαίνω alpha emigrasse suspicati sunt in adjectivo ἀκραιφνής quasi integrum sit ἀκεραιοφανής v. P. II. c. II. §. 1. ipseque Apollonius de Adv. 580. τὸ ἄφνω συγκοπὴ ἐκ τοῦ ἀφανῶς εὐλόγως ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου· τὰ γὰρ εἰς ω λήγοντα ἐπιῤῥήματα βαρύνεται. Et majore etiam conatu Synt. IV. 12. 355. ἐξαίφνης ab ἐξ ἀφανείας sive ἀφανής repetit alpha altero excluso simulque iota ex penultima in antecedentem syllabam translato. Verum αἴφνης, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης cum ἀφανής multo minus similitudinis habent quam cum ἄφαρ et αἶψα, quae proprie idem quod συναπτῶς *juncte, continuo* significant ab ἅπτω derivata unde αἰψίκορος ὁ ταχέως κορεσθείς. Εὐώδης, δυςώδης etc. a perfecto ὄδωδα composita sunt quomodo πανώλης, ἐξώλης, non ut in EM. 401, 28. dicitur ἐκ τοῦ εὐαώδης, δυςαώδης κατὰ συγκοπήν, pro quo saltem κατὰ κρᾶσιν dici oportebat ut in Gud. 223, 10. Adhuc nihil allatum est quo ellipsis literae alpha ante syllabam natura longam liquido confirmetur. Sequente brevi id factum esse compluria sunt quae nobis persuadeant. Primum κράνος quod equidem non

dubito quin a *κάρα* derivatum sit, et herbae nomen *γλάξ παρὰ τὸ γάλα κατὰ συγκοπήν* Zonar. p. 439. nec solum in denominatione sed etiam in paragoge; nam ab eodem *γάλα* productum est *γλάγος* et gentis nomen hinc compositum *Γλακτοφάγοι*[7]) cujus syllaba prima non aliter promenda videtur quam in *κάκτος*. *Ἴγκρος ὁ ἐγκέφαλος* nihil differt ab *ἔγκαρος* v. Parall. 308. Nomen priscum *ἐπίβδαι* nonnulli interpretantur *ἐπιβάδες παρὰ τὸ ἐπιβαίνειν* Schol. Pind. P. IV. 249. Parall. 221. sed nemo certum scit. In verborum declinatu nullum deprehendimus hujus defectus vestigium. Nam pro *Ἀγχλάσας ἀναχαλάσας ἀνακουφίσας* EM. 13, 19. Schleusnerus commode reponit *ἀγχαλάσας*. *Ἑστός* autem participium, quod quidam praepropere abjecerunt v. Kayser. ad Philostr. Vitt. Soph. p. 327. non ex *ἑσταός* concisum, quod a consuetudine abhorret, sed masculino *ἑστώς* affictum est ex similitudine verborum barytonorum *γίγνομαι, γεγονώς γεγονός*, cujus bisyllabam formam *γεγός* Hermannus Euripidi tribuit Ion. 1492. *τὸ ἑστώς* Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. p. 88. non solum Atticis sed Graecis universe abjudicat. De Callim. Del. 40. ubi *ἔκλεο* prorsus idem est atque *ἐκαλοῦ* Buttmannus Gramm. II. 221. ambigit utrum poeta verbo *κλέω* tribuerit confinem vocandi notionem an *ἐκαλέεο* duplici syncope mutaverit in *ἔκλεο*. Illa mihi potior videtur ratio[8]). Tropen adjungit EM. 676, 20. Epim. II. 401. *παρὰ τὸ πάλιν καὶ τὸ μέλω παλιμμελῶ καὶ συγκοπῇ πλημμελῶ τὸ ἐκ δευτέρου τὰ αὐτὰ φροντίζω*. Speciosius dixisset *πλημμελής* proprie idem significare quod *κακομελής* ut *παλίμφημος* ab Hesychio exponitur *κακόφημος*, sed verius illud in Fragm. Lex. Hermann. n. 116. p. 336. *τὸ πλημμελής παράγεται ἀπὸ τοῦ πλήν ἀντὶ τοῦ χωρίς*, cui

---

7) Communia *γαλακτοπότης, γαλακτοπαγής*, non contrahuntur; *γλακτοφόρος* Schneiderus in Lex. tacite supposuit in Marcell. Sid. v. 100. pro *γλαγοφόρος* syllabam brevem aliter produci posse desperans; retinuit vero gravius vitium *γαλακτόχροες* Oppian. Cyn. III. 478. quod correxerunt alii *γλακτόχροες* vel *γαλατόχροες* scribentes.

8) Apollonius *ἐπικλέειν* posuit pro simplici *καλεῖν* et *μετακλέειν* pro transnominare.

convenit Hesychii interpretatio *Πλημμελής ἐκμελής·* adverbium autem cum adjectivo *πλέον* consociat Jamblichus in Nicom. p. 43, 26. *ὁ ὑπερτελὴς ἀριθμὸς ὠνόμασται ὡς πλημμελής τις ὢν καὶ πλεονέκτης·* nam quod numerum excedit, idem plus justo est. Hinc pergo ad syllabas primae proximas.

§. 3. Apollonius in Synt. l. c. 335. cum *ἄφνω* componit vocabula diversi generis; *οὕτως ἔχει τὸ σπάργανον, τὸ ἕδνον, τὸ τέκνον, τὸ δάκνον, τὸ Ἐριχθονίδαι, ἄλλα μυρία.* Ex tanta autem, quantam hic praedicat, exemplorum copia mirum est afferri incertissima. De primo nugetur licet Orion 146, 4. *σπαράσσω σπαράγανον καὶ συγκοπῇ σπάργανον,* Apollonium vero dedecet. Quemadmodum a *φρύγω* derivatum est *φρύγανον,* sic a *σπάργω σπάργανον* v. Techn. 52. pro quo ille *σπάργνον* alicubi invenisse videtur. *Ἕδνον* ex *ἥδανον* contractum esse multis persuasum est v. Diss. I. c. II. §. 3. nec valde adversatus sum, sed *τέκανον* sine ratione fingitur. Pro *δάκνον* in Proll. 240. correxi *δαγκάνω,* ex quo *δάκνω* concisum esse falso creditum est v. Techn. 126.[9]) Ultimo *Ἐριχθονίδαι* aptius afferri poterat *Ἀσκληπίδαι,* quod unus Sophocles usurpavit obsequio metri, et nomen solemnium *Ἀσκληπίδεια* in Corp. Inscr. n. 1068. et 1429. illud enim non ab *Ἐριχθόνιος* derivatum est ut Epim. I. 422, 22. ait, sed ab *Ἐρίχθων,* quod ut indictum sit, tamen fingi licuit more communium *παλαίχθων, βαθύχθων, μεσόχθων.* Sic etiam Clytii filius ab Homero *Κλυτίδης* vocatur, non per syncopen, ut Eustathio visum, sed quasi a recto *Κλύτος.* Illi simile ejusdem Grammatici decretum affertur in Anecd. Cram. T. IV. 326, 35. *ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος ἐστὶ τὸ Εὐξαντιάς· τὸ δὲ Εὐξαντίδης παρὰ Καλλιμάχῳ ὕφεσιν ἔχει τοῦ α· τὸ δὲ Ἑλικωνιάς πλεονάζει· οὕτως μὲν Ἀπωλλώνιος*[10]). Cum patronymicis hujusmodi com-

---

9) Tzetz. Exeg. p. 98. *δακνῶ τὸ λυπῶ, δάκνυον καὶ δάκρυον,* quod ipsum Sylburgius ab Apollonio scriptum putat; sed hic agit de litera alpha. *Δάκρυον* a *δάκνειν* ductum esse Grimmius quoque credidit *Gesch. der deutschen Sprache.* T. I. 300.

10) In EM. loco, quem proposui in Proll. 464. omisso Apollonio subscribitur alius auctor: *Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.* Euxantius filius

poni oportet adjectivorum flexus duplices, στεγανός στεγνός, στιβαρός στιφρός Proll. 278. quae res nonnullis syncopae suspicionem injecit: σιφλός ἀπὸ τοῦ σιπαλός Proll. 140. στυγανός καὶ συγκοπῇ στυγνός Orion 145, 33. παρὰ τὸ ἀγάζω ἀγανός ἁγνός EM. 12, 4. κεδνός ἀντὶ τοῦ κηδανός p. 498, 54. τὸ λαγαρόν ἡ χυδαία γλῶσσα λαγρόν καλεῖ Eust. 1464, 64. Hoc forsitan verum fuerit syncopae exemplum; στυγανός et κηδανός temere finguntur; ἀγανός et ἁγνός intellectu differunt. Neque omnino causa est cur breviora omnia ex prolixioribus contracta esse putemus. Nam quum alia alpha semper habeant ut πιθανός, λιπαρός, alia nunquam στρεβλός, κυδνός, non mirandum est quaedam dupliciter terminari vel cum aliqua significationis differentia ut λιχανός, λίχνος[11]) partim nulla ut στεγανός στεγνός. Inconsultius vero EM. 685. Epim. I. 369. ὡς μυχός μύχατος, τρίτος τρίτατος, ἕβδομος ἑβδόματος, οὕτω πόσος πόσατος καὶ πόστος· περὶ παθῶν· quod etsi ab Herodiano manasse colligitur ex consensu Arcadii p. 80, 4. nihilo secius explodendum est donec quis demonstraverit πόσατος, ὁπόσατος, ὁποσαταῖος unquam in usu fuisse; ordinalium istorum, quae poetae modo numerorum gratia produxerunt longius, alia est ratio. Majore praetextu huc afferuntur Δαρεῖος δαρειακός καὶ κατὰ συγκοπὴν δαρεικός Choerob. Orth. 193, 13. βοειακός καὶ κατὰ συγκοπὴν βοεικός 186, 4. quod genus explicui in Proll. 320.[12]) Quomodo

---

Minois fuit Schol. Apoll. I. 186. Cum patronymico Εὐξαντίδης mire congruit Ζευξαντίδαι γένος ἰθαγενῶν Hes.

11) Αἰανός Glossographi interpretantur αἰνός sed diversa videntur. In Schol. Od. X. 491. ἐπαινή ἡ αἰνή τουτέστιν ἐν σκότει διάγουσα ἢ δεινή pro αἰνή scribendum αἰανή id est σκοτεινή.

12) Quomodo a βοῦς duplex proficiscitur adjectivum, sic etiam ab ὀρεύς mulus ὀρικός et ὀρεικός, quod Buttmannus addubitat Gramm. II. 447. sed uno modo βασιλικός, βαφικός, κεραμικός in Dion. Chr. Or. LXXVII. 418. τὸ φθονεῖν βαφικόν ἐστι καὶ μαγειρικὸν καὶ κεραμικόν, et generatim τὰ εἰς κος κτητικὰ τῷ ι παραλήγεται πλὴν τοῦ Κεραμεικός, Εὐβοεικός, Δαρεικός, Δεκελεικός EM. 30, 1. Secundum horum in libris plerumque iota simplex habet v. Bredov. Dial. Herod. 162. Μαντινεικός et Χαιρωνεικός Meinekius a Stephano reprehendi putat. 678, 19.

a *θηρίον* proficiscitur *θηριακός*, a *προςόδιον προςοδιακός*, a *κουρεῖον κουρεακός*, sic a *μυστήριον* derivatum est *μυστηριακός*, quod Aristophanes truncavit *μυστηρικός* dicens vel metri causa vel ut Megarensem imitaretur. Ignotos auctores habet *Μαλκός μαλακός* Hes. sed comprobatur substantivo *μάλκη ἡ μαλακία* Schol. Nic. Th. 382. — Quae adjectivorum terminationibus concessa est libertas, eadem tribuitur substantivis *σχινδάλαμος σχινδαλμός*, *ὀρχάμη ὀρχμή* Proll. 167. sed horum nonnullis Grammatici syncopae nomen indulgent: *πλοχμός ἐκ τοῦ πλόκαμος συγκοπέντος* Eust. 975, 62. de quo dubitat Herodianus ad Il. XII. 148. *τὸ πλοχμός εἴτε συγκέκοπται εἴτε ἐντελές, ὀξυτονηθήσεται*· sed hoc a *πέπλεγμαι* profectum est ut *φλέγω φλογμός*, *ἔχω ὀχμός*, *ἔῤῥηγμαι ῥωχμός*, illud a *πλόκος*. Separatim ab his enumerabo quae generatim comprehendi non possunt: *Κέβλη* (hoc accentu) *ἡ κεφαλή ἐν συγκοπῇ τοῦ α καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β* Schol. Nic. 424. cui contexta sunt *Κέβλος ὁ κυνοκέφαλος* Hes. et *κεβλήγονος*[13]). *Παρὰ τὸ τέρας τερατεία καὶ ἐν συγκοπῇ τερτρεία καὶ* (*τροπῇ τοῦ ψιλοῦ*) *τερθρεία ὡς ταράττω τράττω θράττω* EM. 752, 48. Epim. I. 203. qui omittunt tertium discrimen in accessione literae ρ positum. Nomina ipsa non solum librarii saepe confuderunt sed Atticistae quoque pro synonymis habent et scriptores ipsi nonnunquam permutant ut Dionys. Antt. II. 19. sacricolarum portenta primum *τερατεύματα* mox *τερθρείαν μυθικήν* vocat, et Aelian. H. Ann. X. 24. Aegyptiarum fabularum compositores *τερθρεύειν* dicit hoc est *τερατεύεσθαι*. Plerisque tamen locis *τερατεία* quidem significat *παραδοξολογίαν*, mendacia portentosa, magniloquentiam et jactantiam v. Jacobs. ad Ael. p. 534.[14]) *τερθρεία* vero *λεπτολογίαν*, argutias et subtiles disputationes, quas alii *σκαριφισμούς*, *σκινδαλμούς* et *σκαλαθύρματα*

---

13) Macedonicum *κεβαλῆνος* Gud. 97, 40. fortasse est proprium *Κεβαλῖνος*.

14) In Schol. Nubb. 317. *τερατείαν παραδοξολογίαν* Piersonus *τερθρείαν* corrigit; Coraes ad Isocr. p. 160. discrimen subtile interesse sed a solis Atticis observatum censet.

vocant [15]) eaeque saepe quidem cum ostentatione conjunctae sunt sed non semper. Itaque non a *τέρας* derivatum videtur, quod Wyttenbachius ratum habuit ad Plut. de Aud. 564. sed a *τέρθρον*, quo si universe *τὸ ἄκρον* significatum est, haud dissentaneum fuit *τερθρεία* dici pro *ἀκριβολογία*. Sed invenimus aliud primae declinationis nomen in compositione concisum *ῥαπάτη ῥαπταύλης*. Adjectivum hujusmodi indicat EM. 87, 26. *παρὰ τὸ μύσος μυσαχρός μυσχρός καὶ ἀμυσχρός ὁ καθαρός* v. Meinek. Anall. 261. sed originationem dubiam reddit accentus, qui in compositis *ἄγλισχρος, πάναισχρος* retrahitur. Ex tertio ordine huc revocatur *οὖας καὶ κατὰ συγκοπὴν οὖς* Choerob. Can. 385. Eust. 1213, 48. Alii vero *οὖς* ex *ὄος* contractum dicunt, hoc autem vel ex *ἄος* conversum esse alpha, quod in verbo *ἀΐω* apparet, in o micron mutato, vel ex *ὄας* mutata vocali ultima ut *δέρας δέρος*, quod EM. 638, 54. refert ex libro *περὶ παθῶν* hoc est Herodiani, qui in hac causa plus semel excitatur v. Techn. 313. Quemadmodum vero *οὖς* refertur inter nomina *μονήρη*, ita verbis singularibus adnumerandum est *δανείζω* Techn. 223. et hujus quoque causa ponitur in ellipsi vocalis: *παρὰ τὸ δάνειον δανειάζω καὶ ἐν συγκοπῇ δανείζω* Choerob. in Psalm. 142, 10. Id si cum *γένειον γενειάζω, κώνειον κωνειάζω* contendimus, vocali destitutum dicemus; sed quia nunquam regeneratur, in primo satu abolita videtur. Plurimum hinc differt *ἥγιζε ἀπὸ τοῦ ἡγίαζε κατὰ συγκοπήν* Sch. Arist. Plut. 681. aliaque verba dupliciter terminata, quae copiose tractavi in Proll. 479—483. et his similia nomina *ἁγιαστία καὶ κατὰ συγκοπὴν ἁγιστία* EM. 10, 27. *Φύγδα* ab Aeschylo pro *φύγαδε* positum simile est glossae Paphiae *Θύρδα ἔξω* Hes. hoc est *θύραδε* sive *θύρανδε*, sed ut *μίγδην* dicitur et *μίγδα, κρύβδην* et *κρύβδα*, sic illi licuit mutare terminationem *φύγδην φύγδα*. Alpha longi abscessio non satis probatur exemplis gentiliciorum quibus Stephanus

---

15) Sic Aristoteles Top. VIII. 1, 152. b. *ἐπὶ τέλους τερθρεύονται tricantur; οἱ διαλεκτικοὶ περὶ τὴν τῶν λόγων τερθρείαν κατατρίβονται* Diog. Prooem. §. 17.

affluit: *Ἀγνώνεια Ἀγνωνείτης ὡς Μαρωνείτης, Καυκωνείτης κατ' ἔλλειψιν τοῦ α — Ἰάμνια Ἰαμνιάτης καὶ Ἰαμνίτης καθ' ὕφεσιν τοῦ α ὡς Δαννίτης — Κριῶθεν ἀπὸ τοῦ Κριώα κατὰ συγκοπήν.* De hoc alibi rectius judicat *Πυθῶθεν ὡς Κριῶθεν* hoc est a nominativo *Κριώ* sicut alius Atticae pagus *Θριώ* vel *Θριώς* vocatur, adverbium *Θριῶθεν* v. Meinek. p. 318. *Ἰαμνίτης* vero ab *Ἰάμνη* etc. Nec quidquam momenti afferunt quae inter primam et tertiam declinationem divisa sunt *στομίας στόμις, τροφίας τρόφις, διφρίας, ἑδρίας* et quae Hesychius exhibet mendoso accentu scripta *διφρίς, ἑδρίς.* Jam si omnia quae in medium allata sunt, denuo respectamus praetermissis dicatalectis ut *στεγνός, πλοχμός,* quae pari inter se jure sunt, remotisque omnibus quibus analogia quidem alpha vindicat sed usus constanter denegavit ut *βοειακός, δανειάζω,* perpauca remanent syncopae verae et directae exempla *Ἀσκληπίδαι, Γλακτοφάγοι.* Tantum de simplicibus.

§. 4. Compositorum genus unum concisioni opportunum habetur, hoc est cardinalia quae in alpha exeunt. Primum *τρίμηνος ἀπὸ τοῦ τριάμηνος* EM. 767, 35. sed de hoc litigant, quos hic introducit, auctores: *ὁ μὲν Ἀπολλώνιος λέγει ἀπὸ τοῦ δίς καὶ τρίς γίνεται δίμηνος καὶ τρίμηνος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ δύο καὶ τρία κατὰ συγκοπήν· καὶ τοῦτο ἀναλογώτερον εἶναι δεικνύουσι τὰ ἀττικὰ ἐξ ὀνομάτων συγκείμενα πεντέμηνος, ὀκτώμηνος.* Id autem debile est argumentum; nam adverbia *πεντάκις, ὀκτάκις* etc. ad componendum multo minus habilia sunt quam primitiva illa monosyllaba, totumque hoc genus *πολλάκις, ὀλιγάκις, ἑνιάκις, σπανιάκις, πλειστάκις* etc. v. Proll. 319. synthesi pertinaciter renititur. Quae ultra ternarium sunt, alpha promtissime exuunt *τετρήρης, πεντέτης, δεκέτης* cf. Maetzner. ad Lycurg. 255. Extra hunc cardinem unum deprehenditur *τανηλεγής* et quod Schneiderus Hesychio restituit *τανήλοφος,* nisi fuit prius et antiquius *τανός* sive *τάνος·* nam a *τανaός* ducendum erat *ταναολεγής* ut *ταναόδειρος* et solita ectasi *ταναηλεγής.* Seorsum ab his tractanda sunt praeverbia. *Ἂμ φόνον* jure ad apocopen refertur v. Prooem. 218. sed composita *ἀμφαίνω, ἄμμιγα, κάββαλε*

etc. ad syncopen Drac. 175. Hujus autem generis nonnulla in sermonem insinuarunt; *καμμύω ἀπὸ τοῦ καταμύω κατὰ συγκοπήν* Choerob. Dict. 524. Moschop. Sched. 140. et *ἀκάμμυστος* Hes. *ἄμβων ἐκ τοῦ ἀνάβων* [16]) *κατὰ συγκοπὴν ὡς ἄμπωτις* Phryn. App. 12. quorum illud nusquam legitur nisi contractum ut femininum *ἄμβη* et *Ἄμβαινα ἀναδενδράς* Hes. sed integre *Ἀναβῶδες βαθμοῦ εἶδος* Hes. Pro *ἄμπωτις* vero saepius *ἀνάπωτις* ut *καταμύω*, quorum exempla collegi ad Phr. 340. *ἀμβολάς* Xenoph. *ἄγκλιμα καλεῖται ἵνα κατακλίνεται ὁ κυβερνήτης* Poll. I. 90. Eadem libertate usi sunt Comici: *ἀγχάσκω* Pherecr. Fr. p. 347. *καββαλών* Amips. 706. quibus accedit vulgare *παράπαγος πάρπαγος* id est pessulus a verbo *πήγνυμι*, et quae vocalem nunquam recuperant *ἄμπυξ* et *διαμπερές* [17]). Sic etiam topica quaedam formam, qua semel signata sunt, in perpetuum retinuerunt: *Parstrymonia* regio Thraciae Liv. *Ἄμβρυσος* et *Ἀγχόη* Proll. 416. atque andronymica *Παρμενίδης*, *Παρμένων*. Quod vero Stephanus narrat Siciliae quandam urbem *Ἕξγυιον* vocatam esse *διὰ τὸ ἓξ ἀγυιὰς ἔχειν* deridet Meinekius 271. In exitu subjungam nomina peregrina, quorum origo procul a cognitione: *Ἀλμανικός* Anth. XIV. 148. ubi tamen *Ἀλαμανικός* praefertur a Schaefero; *Τιβαρηνοί οὓς ἡμεῖς Τιβρανούς φαμέν* Eust. ad Dion. 767. Salapia Etruriae urbs ab Appiano Civ. I. 52. *Σαλπία* vocatur, incolae in nummis *Σαλπινοί* v. Mannert. Geogr. T. IX. 2. Salapina palus Lycophr. 129. quibus addi potest antiquum Ephesi nomen, quod Stephanus *Σάμορνα*, Strabo *Σμύρνα* appellat v. Alexand. ad Sibyll. V. 305. ut praeteream Apollinis Lycii cognomen vulgatissimum in codd. Lycophr. 920. *Πατρεύς* scribi. *Παιάν* Eustathius 1275, 40. ex *Παιάων* concisum statuit quo nemo usus est, et om-

16) Rectius oxytonon in EM. 81, 8. *ἀναβών καὶ ἀναβάσει τοῦ τόνου ἄμβων.*

17) *Ἄμπηρος πεπηρωμένος* Hes. fortasse a poeta dictum est; *Ἄμπαιδες οἱ τῶν παίδων ἐπιμελούμενοι* laconicum. Pro *διαμφάδην* Poll. II. 120. Bekkerus *διαφάδην*. *Διαμπάξ* fortasse a *διαναπηγνύναι* id est *διαναπείρειν* transfigere ut in Aeschyli loco *σφῆνα διαμπὰξ στέρνων πασσαλεύειν* et aliis.

nino vocalem longam obteri non concedimus licet contendat Herodianus alter *κλῆρος παρὰ τὸ κᾶλον* Epim. I. 239. *Ἴων* ex *Ἰάων* repetere non audent sed contra *Ἰάονες ἐκ τοῦ Ἴωνες διαλύσει βοιωτικῇ* Sch. Il. XIII. 658. cui etiam *Ποσειδάων* et *Τυφάων* assignantur in EM. 774, 34. *Τυφών* autem vulgo acuitur Apollod. I. 6, 3. Strab. XVI. 730. Plutarch. de Is. c. II. XXIX. XII. Lucian. V. H. I. 9. eundemque accentum Dindorfius restituit Athen. XV. 680. A. sed Arcadius eodem accentu scribi jubet quo *Ποσειδῶν* tanquam contractum. *Πύρκων* sacerdotis cujusdam Delphici nomen in oraculo proditum si idem significat quod *πυρκαεύς* idemque cum verbo attico *κάω* compositum est ut *Πολυκάων*, alpha longum amisit; sin cum altera verbi forma unde *πυρκόος* fluxit, o breve excidit; Siebelisius vero ad Paus. X. 5, 3. ex *πυρκῶν* factum putat idque cum *ἀμνοκῶν* confert quomodo *θυοσκόος* accipitur *ὁ διὰ τῶν θυμάτων τὰ μέλλοντα κοῶν*. Pro *Πρωτεσίλειον* nunc emendate scribitur *Πρωτεσιλάειον* sicut urbs Phrygiae *Δορυλάειον*. Quod Euphorio usurpavit *Ἀμφιάρειος* pro *Ἀμφιαράειος*, Meinekius in Anall. 109. a nominativo *Ἀμφιάρης* declinatum censet [18]).

§. 5. Brevior sermo erit de nominibus et verbis quae alpha in transitione amittere putantur. *Κάρηαρ καρήατος καὶ κατὰ συγκοπὴν κάρητος καὶ ἡ δοτικὴ κάρητι* EM. 491. Choer. Can. 380, 2. [19]) His Eustathius nominativum masculini generis *ὁ κάρης* superponit, Buttmannus vero eadem a *κάρη* declinata et alteri voci alpha additum esse judicat, uterque exemplis destitutus; nam praeter *κάρη* nomen generis neutrius in η nullum exit, *κάρηαρ* autem certe Antimachi auctoritate communitum est; quare illi casibus tri-

---

18) *Ἀμφάρης ὄνομα κύριον* Suid. fortasse non herois nomen est sed homuncionis cujusdam ut *Ἀμφάριχος* et *Ἀμφήρης*, doricumque *Παντάρης*.

19) In Epim. I. 251, 26. pro *τὸ καρήατος οὐκ ἀπὸ τοῦ κάρηαρ* scribendum est *κάρηας*, quod non ad proxima pertinet sed ad superiorem canonem *τὰ εἰς ας οὐδέτερα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ γενικῇ καθαριεύει δέπαος, κρέαος* etc. *Κάρηας* rejicitur *ὅτι οὐδὲν εἰς ας ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐστιν οὐδέτερον* EM. l. c.

syllabis ellipsis potius quam productioribus pleonasmi nomen indiderunt. — Ignotum vocabulum nobis objicit EM. 62, 18. ἀλείατα συγκοπῇ ἄλητα· λέγεται καὶ ἄλητον, quod nisi adjectum esset, relatorem vitiosa scriptura deceptum dicerem. — Nominum ejusdem generis in ᾱς exeuntium tres casus similiter cadentes notum est triplici modo efferri τέρατα τέραα τέρα. Hujus alpha si longum est, patet contractum esse; sin breve, quaeritur duorum alpha utrum excisum sit. Veteres finale praeferunt: τὰ δίχρονα ἐκ συναλοιφῆς ἐκτείνεται κρέαα κρέα, κέραα κέρα· εἰ μέντοι ἀποκοπὴν δέξεται τῆς τα συλλαβῆς, συνεσταλμένον ἐστὶ τὸ δίχρονον Herodian. de Dichr. 341. ed. Lehrs. τῶν εἰς ας ὀνομαστικὴ πληθυντικὴ εἰς ατα καὶ αα συνεσταλμένως καὶ εἰς ᾱ ἐκτεταμένως ἀττικῶς· τὸ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε παρὰ Καλλιμάχῳ (Dian. 88.) κατὰ συγκοπήν ἐστιν, ὅθεν τὸ α συστέλλεται Choerob. Can. 389, 14. apocopen significans ut a Dracone 116. dicitur. Prolationis atticae (ut de hac primum dicam) exemplum unicum est in Antiphanis versu Vol. III. 9. κρέα δὲ τίνος ἥδιστ᾽ ἂν ἐσθίοις; τίνος; atque hoc removet Meinekius in Ed. minore T. I. 494. κρέας scribens, nam κρέα non dici ultima producta. Idem de communi consuetudine et de Homero ipso contendit Schol. Il. XXII. 347. κατὰ συστολὴν τὸ κρέα ἀνεγνώσθη ὥςπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· ὁ δὲ Τυραννίων ἐκτείνει· ἀλλ᾽ οὐδέποτε ὁ ποιητὴς κρέα εἶπεν hoc est ita ut iambum efficiat. In illo loco, cui hoc adnotatum est et duobus aliis κρέα in tertio et quinto pede ante consonam legitur; quare Eustathius 1777, 21. dubitat utrum bibreve sit ὡς ἀποκοπὴν παθὸν ἐκ τοῦ κρέατα an monosyllabum ut est in exitu versus ἀνδρόμεα κρέα, cujus vocalis ultima et longa videri potest ut Ῥέα in eodem versus loco collocatum οὓς τέκετο Ῥέα, et brevis ut accusativus nominis ναῦς in initio νέα μέν μοι κατέαξε. Sed longitudinis tamen nullum affertur exemplum expressum et indubitabile; brevitatis vero certissimum κρέ᾽ ὑπέρτερα· haec autem excludit synaloephen. Nec probatur ea nominibus, quae in ᾱς non purum exeunt. His enim Draco 55, 14. alpha breve tribuit excepto uno τὰ εἰς ᾱ (scr. ρα) λήγοντα οὐδέτερα συστέλλει τὸ α πλὴν

τοῦ κέρα, quod Herodianus quoque producte dici credidit in Schol. Il. IV. 109. τὸ κέρα ἀποκοπή ἐστι τοῦ κέρατα· Ἡρωδιανὸς δὲ συναλοιφὴν τοῦ κέραα· sed id neque ex hoc loco cognoscitur ubi vocalis sequitur, neque ex altero Quinti quem Spitznerus addit de Prosod. p. 25. ἀμφὶ κέρα λελιημένοι· id enim eadem ratione excusari potest qua homericum οὖτα κατὰ λαπάρην, sed sua vi produci videtur in Mosch. II. 87. κέρα ἀνέτελλε σελήνης. Perinde incerta sunt δέπα, cui Schol. Od. XV. 466. alpha longum impertit, et σφέλα, cui Thierschius Gramm. §. 189. nam utrumque excipit vocalis; tertiumque ἧψε σέλα τυφλὴ δὲ — Anth. IX. 289. et quartum Apollon. IV. 1410. θεῖα τέρα· τὰς δέ σφι — et Orac. Sibyll. ap. Phleg. Mirab. c. X. ὅσσα τέρα καὶ ὅσσα παθήματα — nam alpha arsi produci potuit. Ita unum relinquitur atticae ut a Dracone vocatur prolationis documentum γέρα macrocatalectum sed hoc apud Tragicos modo; Homerus vero γέρα πεσσέμεν dixit sic ut κρέα correpta ultima et Nicander τέρα κεῖνα Th. 186. quibus nostrorum aliqui addunt Hesiodeum σκέπα μαιόμενοι· sed id suspicatus sum accusativum esse numeri singularis ut λίπα et alia sigma finali destituta, quae fictoribus suis exciderunt imperfecta v. Parall. 132. Techn. 316. De uno illorum loquitur EM. 227, 17. Epim. I. 99, 8. γέρας τὰ γέραα ἰωνικῶς καὶ κατὰ συγκοπὴν γ έ ρ α π ε σ σ έ μ ε ν παρ' Ὁμήρῳ. Draco autem et Herodianus ll. cc. apocopen appellant, quod praeferimus; nam facilius deteritur alpha extremum, quod tribus tantum casibus appenditur, quam medium quod a prima positione per omnes flexus propagatur. Atque hac re nomina in εος exeuntia, de quibus in proximo capite dicetur, differunt ab hoc genere, quod nunc absolvimus. — Annominationis causa alpha manifesto detractum est in epigrammate ludicro Anth. IX. 113. τοὺς κόρις ἐκκορίσας, quod aliter effici non potuit. Nulla vero ejusmodi excusatione defenditur accusativus ille in Maneth. IV. 112. ὑδρομάντις ἔρεξε, pro quo nunc recepta est Dorvillii scriptura ὑδρομάντιας ἔρξε. Τὰς πόλις iota brevi finitum ex Sibyll. affert Jacobsius ad Anth. 476. et sic fortasse in alio loco I. 187. scribendum est pro καὶ πόλεις αὐτάν-

δρους. Παλιμπετές et ἐπιτηδές in duobus Homeri locis nonnullos pro accusativis habuisse Eustathius memoriae prodidit ἀποβολῇ τοῦ ι ἢ καὶ συγκοπῇ 1520, 52. sed accentus indicat illos abjectionem praetulisse. Duos accusativos βασιλῆς et νομῆς Herodianus e Sophocle et Xenophonte protulit Choerob. Can. 271. quomodo natos crediderit, non addocemur sed veri simillima est crasis, qua τείχεα in τείχη mutatur; Choeroboscus fortasse longius repetiit ab homophonia primi et quarti casus, ad quam descendit saepius[20]). Consimile τοὺς Εὐβοῆς ex Apollodoro apponit Meinekius in Hist. Com. 469. Cum contractis πόλις, φύσις Apollonius Pron. 120. confert τὸ ἰχθῦς ἢ νέκυς καὶ τὰ τούτοις ὁμοίως συναιρούμενα, nec minus dilucide Herodianus in Schol. Il. XXIV. 665. δαινῦτο ἐκ τοῦ δαινύατο συναλοιφῇ ὡς τοὺς νέκυας νέκυς ἔφη. Sed quod idem aliquando τὰς κλιτύς scripsit et τὰς γραπτύς κατ' ὀξεῖαν τάσιν Sch. Il. XVI. 390. nescio quid rationis habuerit nisi forte nominum in υς exeuntium casus bisyllabos ad unum omnes eodem accentu notandos putavit. ἡ γένυς τὰς γένυς, ὁ ἰχθῦς τοὺς ἐχθῦς, ὁ βότρυς οἱ βότρυς, nam syncopae repugnat et longitudo vocalis υ et accentus in eadem syllaba permansio. Syncopen cum quarto casu natam ostendit ὦλκα id est αὔλακα Schol. Il. XIII. 707. Sch. Apoll. II. 396. cui Grammatici affingunt nominativum absonum ὦλξ v. Parall. 111. Pro hoc Graecos ὦλαξ dixisse puto, unde compositum ὁμώλακες.

§. 6. De verborum inclinamentis quae promuntur, potissimum ad perfectum spectant: τὰ εἰς μεν λήγοντα πληθυντικὰ ἀεὶ ἔχει καθαρὸν τὸ μ δίδομεν κ. τ. λ. εἰ μέντοι σύμφωνον εὑρεθείη, συγκοπὴ ἐγένετο ἴσαμεν ἴσμεν, ἴδομεν ἴδμεν, ἔοιγμεν, δέδοιγμεν, ἐπέπιθμεν Herod. Mon. 23, 33. quae a multis iterata sunt, sed quis δέδοιγμεν usurpaverit, nemo nos certos reddit. Verbi ἴδμεν triplex origo

---

20) Πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικῶν εἰς ες λήγουσα καὶ συνῃρημένη ἔχει τὴν αἰτιατικὴν ὁμόφωνον ἑαυτῇ οἱ ἰχθῦς τοὺς ἰχθῦς, οἱ βοῦς τοὺς βοῦς etc. Can. 243, 27. τὰ Ἰωνικὰ τοὺς μάντις καὶ τοὺς ὄφις οὐ γεγόνασι κατὰ κρᾶσιν ἀλλ' ὁμοφωνίᾳ ἐστὶ τῆς αἰτιατικῆς πρὸς τὴν εὐθεῖαν οἱ μάντις 861, 11.

traditur in EM. 466, 13. ἴσαμεν ἴσμεν καὶ τροπῇ ἴδμεν· ἢ ἐκ τοῦ εἴδω ὁ δεύτερος ἀόριστος ἴδον ἴδομεν ἴδμεν, ἢ ἐκ τοῦ οἶδα, quae potior habetur sententia. Apollonius ἴδμεν aoristi loco posuisse videtur IV. 1075. *Αἰήτης οὔτ' ἄρ ναίει σχεδὸν οὔτε τι ἴδμεν Αἰήτην ἀλλ' οἷον ἀκούομεν*, sed vulgo idem est atque οἴδαμεν. His additur ἐληλούθαμεν καὶ συγκοπῇ εἰλήλουθμεν EM. 298, 43.[21] Ἄνωγμεν, quod nostri Grammatici ex H. Hom. afferunt, illi ignorant nec certum est utrum perfectum sit an praesens ut φέρμεν. Omnia autem poetarum sunt propria praeter ἴσμεν, ἴστε, ἴσθι, quibus Choeroboscus Can. II. 894. Cram. IV. 395, 5. praestruit dorica ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσαθι. Dialecti vulgaris contagione corrupti nonnulli quod de ἔοιγμεν valet, transtulerunt ad verbum purum: τὸ πληθυντικὸν τοῦ δέδια Ὅμηρος κατὰ συγκοπὴν εἶπε δείδιμεν καὶ ὑποδείδισαν Epim. I. 120, 5. Eadem via aberrat EM. 121, 32. ἀπῇμεν ἀπὸ τοῦ ἦα ᾔαμεν συγκοπῇ ᾖμεν. Ceterorum temporum unius verbi ἐλαύνω aoristus huc convenit ἔλσαι τὸ συνελάσαι κατὰ συγκοπήν EM. 333, 13. ἤλσατο βοῦς Ἴβυκος παρὰ τὸ ἠλάσατο 428, 27. Illud alios ad εἴλω sive ἔλλω retulisse cognoscitur ex Sch. A. II. XI. 413. ψιλωτέον τὸ ἔλσαν, quod qui ἕλσαν scribebant, aspiratum εἰλέω amplexi sunt. Sed verbum Ibyceum syncopae manifestum est et, quod Simonides scripsisse videtur, διήλσατο. Nescio quo vertam illud in Gud. 546, 32. ὑφεῖσαν ἐκ τοῦ ἐῶ τὸ συγχωρῶ ὁ μέλλων ἐάσω, τοῦ ἀορίστου τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν εἴασαν καὶ ἐν συγκοπῇ καὶ συνθέσει ὑφεῖσαν· nam ἐᾷν neque aspiratur neque cum ὑπό conjungitur. Quare illum aut aoristum secundum esse suspicor verbi ὑφίημι id est ὑπενδίδωμι *concedo*, ut ἀνεῖσαν, ἀφεῖσαν, vel primum verbi affinis unde ἕζομαι repetitur; utrique enim interdum substitui potest ἐᾷν ut etiam Hesychius ἧσεν (ἥσεν) interpretatur εἴασεν, ἐκάθισεν, et quod cum *sino* compositum est *desino*, non raro asciscit significationem desistendi et destituendi sive

---

21) Κέκραγμεν Buttmannus Gramm. II. 24. interponit sine ulla testificatione, novimus vero κέκραχθε ex κεκράγετε contractum; ἐγρήγορθε non indicativus est sed imperativus.

τοῦ ἀφεῖναι. Centies proponitur ἥλατο καὶ ἐν συγκοπῇ ἅλτο, sed pertinet alio. Quae Schol. Theocr. I. 30. consociat κεκονιμένος ἀπὸ τοῦ κεκονιαμένος diversis principiis innituntur.

CAP. II.

De epsilo.

§. 1. Ordinem institutum sequenti prima sunt vocabula quae epsilon stirpi insitum in derivatione exuunt sequente in altera syllaba eta vel alpha longo. Hujusmodi multa afferunt Etymologi sed nimio parilitatis amore quidquid concisi speciem habet ab aliquo non conciso ortum esse fingunt. Primum praesentia: ἀπὸ τοῦ τομή τομῶ τμῶ τμήγω Zonar. 267. περῶ περάσω πρήσσω Epim. I. 355. quod anodromae commentum respuunt alia verborum thematicorum complementa πτήσσω, θνήσκω, πιπράσκω v. Technol. 107 sq. Tum tempora obliqua a verbis circumflexis repetere moliuntur πετῶ πετήσω πεπέτηκα καὶ κατὰ συγκοπὴν πέπτηκα καὶ τροπῇ πέπτωκα Choerob. Can. 554. περῶ πεπέρακα καὶ συγκοπῇ πέπρακα Gud. 479, 4. πρᾶσις οἱονεὶ πέρασις κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε̄ EM. 686, 45. v. Parall. 401. Tum etiam adjectiva πετῶ πετήν ἀπετήν καὶ συγκοπῇ ἀπτήν Orion. 22, 26. σκληρός παρὰ τὸ σκλῶ μονοσύλλαβον, ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ σκέλλω EM. 718, 14. ἐκ τοῦ γενήσω γενήσιος καὶ κατὰ συγκοπὴν γνήσιος 236, 22. παρὰ τὸ πλῶ τὸ πελάζω πλητός καὶ ἄπλητος ὁ ἀπρόσιτος 123, 11. neque intentata relinquunt adverbia παρὰ τὸ πέλας πελάσιον πλησίον Choerob. in Psalm. 121, 16. παρὰ τὸ πέλω (πελῶ) τὸ πλησιάζω συγκοπῇ πλῶ καὶ ἔμπλην EM. 336, 17. Sed potiús sententia sic est a πέτομαι mutata propter characterem futuri conjugationis forma declinatum esse πετήσομαι ut a κήδω κηδήσω, γίγνομαι γενήσομαι et porro nomina πετηνός, ἐκπετήσιμος, πέτευρον, sed terminationis vocalem longam saepe eo valuisse ut syllabae principalis vocalis brevis obliteraretur pondere sequentis obruta. Itaque ab eodem πέτομαι processit πτήσομαι, πτηνός, πτῆσις, ἐπα-

ναπτήσιμος, ut a *θέρω θέρσομαι* et *Θρήσομαι θερμανθήσομαι* Hes. a *βάλλω* (*βέλλω*) *σύμβαλμα*, *Βελτός ὁ βλητός* Hes. et *βέβληκα*, a *σκέλλω* vero, quia *σκέλσω* durius sonat v. ad Phryn. 115. unum *ἔσκληκα*, *σκλήσομαι* et eodem tractu *σκληρός*, *σκλῆμα*, quibus similis verborum latinorum declinatio *cerno crevi, sperno sprevi, tero trivi.* Hinc efficitur *ἔκρησα*, *κέκρημαι* et his consentanea *κρᾶμα*, *κρᾶσις*, *εὔκρας*, *εὐκραής*, *αὐτοκρηής* Parall. 221. fingi potuisse etiamsi *ἐκέρασα*, *κεκέρασμαι*, *κέρασμα*, *κέρασις* (*κατάκρησις*) nunquam recepta fuissent, et *ἔπρασα*, *πέπραμαι*, *πρᾶσις* non ex *ἐπέρασα*, *πεπέρασμαι*, *πέρασις* coartata sed haec a perfecto *περῶ* derivata esse, illa a semiperfecto *πέρω*. Neque erit qui *ἑτερογενής* ex *ἑτερογνής* sive *ἑτερόγνης* (Parall. 237.) ortum dicat, quod et diversa declinatio prohibet et comparatio similium *γνήσιος*, *διόγνητος*, *κασίγνητος*. Haec raptim pervagati consistamus in uno verbo *πέλω*, non illo quo poetae uti non destiterunt sed thematico multas dissimilesque significationes complexo. Primum *ἀπὸ τοῦ πέλω γίνεται κατὰ συγκοπὴν πλῶ τὸ πληρῶ καὶ ἀναδιπλασιασμῷ πιμπλῶ* EM. 672, 14. At *πλῶ* illud vox ficticia est; syncope accessit cum accretione syllabarum derivativarum *πλήθω*, *πλῆθος*, *πλῆμα*, *πέπλημαι*, unde Epim. I. 149, 3. et 25. repetit adjectiva *πλητός*, *ἄπλητος καὶ ἄπλετος διὰ τοῦ ε κατὰ συστολήν*[1]). Simplex *πλητός* ignotum est, *ἰσχὺς ἄπλητος* Hes. Th. 153. incertum utrum *δυςπέλαστον* significet an *ἄπλετον* hoc est, si Hesychium audimus, *ἀμέτρητον οἷον ἄπλεθρον*, quo intellectu Homerus *ἴς ἀπέλεθρος* dixit pro *ἄμετρος*, *πολλή* ut Schol. ait Il. V. 245. Pro *ἄπλετος* Moeris testatur attice dici *ἄπλατος*, quod manifesto praegrandem significat in Comici Fragm. T. IV. 609. *ἔχεις ἄπλατον ἐν τοῖς ὠσὶ κυψέλην* et, nisi me fallo, in Rhes. 300. *στρατοῦ μῆκος ἄπλατον·* nam quod Vaterus statuit sic dici id cujus numerum assequi nequeas quasi menti inaccessum et impervium, equidem valde dubito num

---

1) *Πλάτις* et *πλάτυς*, quae Hesychius interpretatur *ἄθροισμα*, fortasse dorica sunt pro *πλῆτις* id est *πλῆθος* ut *ἧτις βολή* Hes. quod confirmant exempla in Parall. 441. allata.

Graeci unquam *πελάζειν* ad cogitationes traduxerint; neque hoc sensu *ἀπρόσιτον* vel latine *inaccessum* dicitur sed *ἀνέφικτον*. Item in Opp. Hal. V. 98. *κῆτος ἄαπτον ἀπλάτων μελέων ὀλίγον ποτιβάλλεται ἰχθύν*, ratio oppositi poscit ut immensum intelligamus [2]) quod vulgo *ἄπλετον* dicitur. Quomodo autem illi, qui haec adjectiva verbo *πλήθω* subtexuerunt, significationes inexpleti et immensi conciliaverint, brevi post videbimus. Alterum est *πέλω*, quod in EM. 659, 29. ad explicandum *πελεμίζω* assumitur v. Techn. 88. Hinc repetunt *πλήσσω*, quod Herodianus tradit aeolice *πλάζω* dici alpha producto; et hoc Aristarchus etiam Homerum usum esse statuit quum aliis locis tum Il. XX. 268. *κῦμά μιν πλᾶζ' ὤμους*, ubi nunc *πλάζε* scribitur tanquam imperfectum verbi usitati *πλάζω τὸ πλανῶ*. Nam in hoc *πλάζω τὸ πλανῶ ἡ κοινὴ ἀνάγνωσις συστέλλει τὸ ᾱ* Epim. l. c. fortasse distinctionis causa sicuti *ἀγοράζω τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρίβω τινὲς ἐκτείνουσι πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἑτέρου* Herodian. de Dichron. 292. Si enim ut Nitzschio ad Od. V. 389. et mihi visum est, *πλάζω* proprie idem significat ac *πλήσσω* atque communem cum hoc a *πέλω* originem habet, alpha longum esse oportet. Tertio loco ponendum est *πέλω* triplici paragoga amplificatum *πελάω*, *πελάζω*, *πλάθω*, quibus respondent tres verborum diversorum terminationes *περάω*, *σεβάζω*, *εἰκάθω*. A *πελῶ* porro propagata sunt *πελάτης ἐμπελάτειρα* (ut *ἐλάτης ἐλάτειρα*) *ἐμπελάδην*, quibus omnibus alpha breve. Id vero illico producitur vel in eta mutatur si vocalis stirpi innata abolescit. Quod fit primum in conformatione praesentis *Πλήθω πελάζω* Hes. quod attice dicitur *πλάθω*, tum in derivatione temporum *πέπλημαι*, *ἐπλάθην* et in verbalibus *πλήτης ὁ πλησιαστής* Hes. *πλατύρ δοῦλος* (*πελάτης* cliens), *πλᾶτις* conjux (*ἐμπελάτειρα*) et adjectivis *πλατός*, *ἄπλατος*

---

2) Sic etiam V. 317. *κῆτος ἄπλατον* et III. 546. *ξιφίαι ἄπλατοι* dicuntur et *χροὸς ἀπλήτοιο* Quint. IV, 462. *corporis vasti*. Haec forma illi quoque reddenda est. Cur Tragici *ἐπλάθην*, *πλατός* et *ἄπλατος* in diverbiis aliter dixerint atque *ἐτμήθην*, *ἄτλητος* et *ἄκμητος*, parum in promtu positum.

sive ionice ἄπλητος[3]), πλησίος, παρὰ τὸ πέλω τὸ πλησιάζω Proll. 422. πληγενής hoc est, ut Albertius interpretatur, πέλας γεγώς. Aliam praesentis formam profert Hesychius Προςπλάζει προςπελάζει, eandemque Homero attribuit Schol. Il. XII. 285. κῦμά μιν προςπλάζον κατερύκεται interpretans προςπελάζον, idemque syncopae adscribit Eustathius 1701, 25. et ad Od. XI. 583. λίμνη προςέπλαζε γενείῳ ille pariter προςήγγιζε. Nec discrepat Schol. Nic. Al. 79. qui quum pro ἐμπλάσσεται scriptum invenisset ἐμπλάζεται, hoc per ἐμπελάζει explicat. De Hesychio dubitari potest an spectaverit locum quendam in quo προςπλάζειν dictum esset de aliquo qui μετὰ σφοδρότητος πελάζει id est ἐμπλήσσει, quod verbum saepe intransitive ponitur pro impingere, ingruere; quare idem Hesychius ἐνιπλήξαντες reddit ἐμπελάσαντες et Ἐμπλῆξαι ἐμπεσεῖν ἐγγίσαι. Atque huc etiam homericum verbum ab Aristarcho relatum esse modo dictum est. Illa tamen appropinquandi significatio sola convenit Xenophanis Fr. XII. 49 Karst. γαίης τόδε πεῖρας ὁρᾶται αἰθέρι προςπλάζον (προςπλᾶζον) quod congruit cum homerico αἰθέρι κῦρον, nec diversum videtur πλάζειν quod Herodianus Atticis tribuit Mon. 23. ubi verba in αζω alpha breve habere dicit, σφάζω, ἀγοράζω· τοῦτο ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου θέλουσιν ἐκτείνειν ὡς καὶ τὸ πλάζω· ταῦτά γε ἀττικά εἰσι, quod addit propter aeolicum πλάζω τὸ πλήσσω. Tollit hoc Lehrsius pro τὸ πλάζω corrigens τοπάζω sed fieri potest ut ille apud atticos poetas legerit ἐπλάσθην, πλαστός, ἄπλαστος[4]), πρόςπλαστος, quibus omnibus nunc praeeunte Brunckio ad Hec. 880. sigma detractum est.

---

3) Hoc Hermannus reponit in Hes. Th. 151. ubi Centimanis tribuuntur χεῖρες ἄπλαστοι. Muetzellius p. 54. hic οὐ πεπλασμένας significari putat hoc est κακοπλάστους. Sed Centimanorum manus procul dubio non ineffigiatae nec male formatae erant sed mensurae corporis aptae.

4) In Exc. Gregorio subjunctis 654. et 699. αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ τῶν Ἰώνων εἰσί, μεμαχνῖα, λελασμένη καὶ ἄπλαστος scribendum est ut in Gud. 678, 28. ἄλαστος, quod fefellit Muetzellium. Sigma remanet in duabus Hesychii glossis Ἀπρόςπληστος et Ἀποτίπλαστον ἀπρόςπλαστον.

§. 2. A verborum et verbalium syncope, quam tractavimus, distat correptio vocabulorum quorum duae consonae exemta vocali syllepsi conjunguntur sequente syllaba longa quidem nec tamen ita nata ut vi syncopae producta dici possit. Horum sat multa corrogarunt affectionum venatores sed pleraque aut aperte falsa aut suspicionibus implicita. In Il. XXIII. 244. εἰς ὅ κεν ἄϊδι κεύθωμαι nonnulli scripserunt κλεύθωμαι κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι cf. Hofmann. Quaest. Hom. I. 162. Absurdius etiam Epim. II. 407. ἀπὸ τοῦ πεταίω πταίω, quod ad παίω retuli Techn. 10. Nec digna auctore sententia ἐκ τοῦ πέλας πελάσιος καὶ πλαίσιος· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου Theognost. Can. 123.[5]) de quo mihi non constat utrum commenticium πελάσιος sic pronunciaverit ut Τιθράσιος an ut διπλάσιος v. Proll. 432. Fidem excedit nominis προμνηστῖνος originatio ἀπὸ τοῦ προμένω EM. 689, 39. Χλούνης Goettlingius ad Scut. 168. ex χελούνης factum putat ac proprie χειλῶνα *labeonem* significare, quod opinaturis relinquo. Sed ex eo quod Hesychius verbum χελυνάζειν interpretatur χλευάζειν, conjecturam duxi χλεύη cum χελύνη id est χεῖλος cognationem habere, sicut a synonymo μύλλα τὰ χείλη derivatum est verbum μυλλαίνειν et διαμυλλαίνειν τὸ χλευάζειν. Γλοιάζειν, quod Glossographi exponunt τὸ τοῖς ὄμμασιν ἐπιμύοντα μυκτηρίζειν καὶ κακοηθεύεσθαι et Pollux cum γελοιάζειν componit tanquam aeque ignobile, fortasse cum hoc nihil commercii habet sed a γλοιός ὁ κακοήθης derivatum est. Παρὰ τὸ γεραιός γραῖα ἐν συγκοπῇ EM. 239, 20. nihil admonens de correptione ultimae quam Ellendtius in Lex. Soph. comparat cum adjectivis proparoxytonis Ἑκτόρεια, Διομήδεια. Nostra opinio fuit γραῖα ex γραία factum esse accentu eodem quo cetera substantiva bisyllaba γαῖα et μαῖα, hoc γραία autem pendere ex adjectivo γραῖος, pro quo γεραιός et γηραιός receptum est[6]).

5) EM. 674, 45. πλαίσια οἷον πλάσια παρὰ τὸ πλάττεσθαι· δηλοῖ δὲ καὶ σύνταξιν στρατιωτῶν ὡς λέγει Ἡρωδιανός· καὶ γίνεται παρὰ τὸ πέλας πελάσιος συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ πλαίσιος. Haec omnia Herodiani esse nemo spoponderit.

6) Masculinum γραῖος non reperitur, neque hinc factum est γρήιος

Cum γραῦς, γραῖα congruunt germanica *Greis* et *graw*, cum γεραιός vero γέρων et γέρυς, unde γρυνός dictum volunt: γρουνοί ἢ γρῦνοί τὰ τῶν γερανδρύων ξύλα ὡς τὸ γέροντα γέρυνα· κλίνεται γέρυνος γρυνός[7]) EM. 241, 57. quae suspicor ita supplenda esse: τὸν γέροντα γέρυνα φασὶν ἀπὸ τοῦ γέρυν· τοῦτο κλίνεται γέρυν γέρυνος καὶ μετάγεται ἡ γενικὴ εἰς εὐθεῖαν ὁ γέρυνος καὶ συγκοπῇ γρυνός, quod nomen Schol. Lycophr. 86. per δαλός explicat, titionibus autem comparantur vetuli[8]). Sed pergam. *Αἱ Πλειάδες λέγονται Πέλειαι καὶ Πελειάδες* Athen. XI. 490. E. idque confirmat poetarum testimoniis, qui fabulam illam de columbis Jovis nutricibus postmodum in coelum sublatis ex similitudine appellativi finxisse videntur; sed haec similitudo fortuita est. Nam columbae non πλειάδες vocantur sed πελειάδες vel πέλειαι παρὰ τὸ πελλόν Gud. 458, 25. Parall. 347. vergiliae autem ἀπὸ τοῦ πλεῖν, ὅτι χρήσιμοί εἰσι τοῖς πλέουσι. Jam ut ad syntheta veniam, primum Eustathius 710, 50. dubitat utrum ὀρθόκραιρος idem sit quod ὀρθοκέφαλος an ὀρθοκέρατον significet, ac si rem a fonte repetimus, utique non multum interest; nam κάρα, κραῖρα et κέρας ejusdem familiae sunt; sed si cornuti ὀρθόκραιροι, τανύκραιροι, εὔκραιροι vocantur, propius est κέρας et significanter Agathias in Epigr. δικραίρῳ opponit δικέρωτα, quumque κέρας de omni acumine dicatur, etiam naves εὐκραίρους et ὀρθοκραίρους vocatas esse non miramur. Κεράςβολα et κράςβολα Hesychius uno modo explicat οἱ περὶ τὰ κέρατα κόλλαβοι δερμάτινοι. Zenodoteae scripturae μελίην ἰθυκτίωνα Aristarchus praetulit ἰθυπτίωνα hoc est ἰθὺ πετομένην vel, ut uno verbo reddam, ἰθυπτῆνα. Rejicit

---

sed a γρηῦς derivatum ut νήιος. Ille qui γραῖα paronymon esse negavit v. Lehrs. ad Herod. 352. aut pro primitivo habuit aut, ut multi, ad verbum ῥαίω retulit et compar γαῖα ad γαίω.

7) Tria ultima verba negligenter omisit Gaisfordus. Γέρυν pro γέρων fortasse aeolicum est ut τέκτυν Parall. 200.

8) Δαλῷ ἡ ὑπερῆλιξ Hes. v. Jacobs. Animm. ad Anall. T. I. p. 66. et II. 281. ubi Artemidori verba δρῦς δηλοῖ τὸν πρεσβύτην et similiter translata confert; vicissim nomen γραία traducitur ad frutices aridas et retorridas, γραία ἐρείκη etc. γέρων ἐρινός Proverb. App. I. 73.

hoc Duentzerus de Zenod. stud. 118. propterea quod verbi πτίω nullum appareat vestigium. Verum enim non cum πτίω compositum est sed cum πέτω, cujus vocalem totam absorbuit syncope succedente in vicem iota fere ut κριός a κέρας derivatum putatur, πρίασθαι a περάσαι, sed hoc brevi vocali quae in illis producitur. Quod vero quidam e Grammaticis defendunt ἁπλοῦς et cetera multiplicativa cum verbo πέλω composita esse supra rejeci Diss. I. c. 2. §. 6.

Deinceps agendum est de epsilo ante alias vocales posito, num aliquando omissum sit. Prima consultatio est de pronomine tertiae personae: τὸ καί σφεας (scr. σφας) οὐκ ἀπὸ τοῦ σφέας βαρυτόνου ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφᾶς καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν ἐπηκολούθησε τὸ πάθος καὶ γίνεται καί σφεας (σφας) EM. 498, 15. et iisdem fere verbis Arcadius 143, 15. et Joannes Charax Anecd. Bekk. 1153. Quodnam πάθος intelligi velint, non indicant; systolen appellat Apollonius Pron. 127. ἡ σφᾶς ἔσθ' ὅτε συστέλλει τὸ ᾱ κατ' ἔγκλισιν συζύγως τῇ ἡμᾶς, eosque qui σφέας et ἡμέας pro primitivis haberent, perispomena pro contractis, refellit hoc argumento quod ε et α nunquam in ᾱ contrahantur nisi antecedente vocali ut Εὐβοίας Εὐβοᾶς. Verum hoc de nominibus valet, non item de pronominibus personalibus, quorum prorsus singularis est conformatio; σφᾶς ipsum, quo Theocritus utitur XVI. 57. pro absoluto αὐτούς, apud antiquiores non reperitur v. Muetzell. de Theog. p. 37. Hoc igitur potius synaeresi affectum, σφέας sicut ἡμέας, ὑμέας prototypon et ex hoc brachycatalectum σφάς [9]) natum videtur exemta vocali thematica. — Proxima sunt substantiva et adjectiva, quae curtata quidem dicunt sed alii aliter: παρὰ τὸ θεός θέειον καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε θεῖον Eudaemon in EM. 449, 23. ἀπὸ τοῦ δέος παρωνύμως γέγονε

9) Hoc Apollonius in duobus Homeri locis reperit pro αὐτούς positum in enclisi; in uno Il. V. 56. ante Barnesium σφεας scribebatur, quod Vaterus ad Rhes. p. 116. synizesis nomine defendit ut τεόν in Praxillae versu, idemque Bekkerus reposuit in altero Od. VIII. 318. ubi σφας pro syllaba longa est, quod arsi tribuitur. Brachycatalectum Lehrsius Quaest. Epp. 124. et 306. ex duobus Oppiani locis protulit, quorum in altero reflexivum est, in altero absolute positum.

δεινός (δέεινός) ὡς κλέος κλεεινός, καὶ κατὰ συγκοπὴν δεινός καὶ κλεινός Theogn. Can. 65, 18. Verum θέειον diectasi adulteratum est v. Techn. 188. Adn. 11. κλεεινός nusquam legitur, δεεινός affert Suidas ex epimerismis fortasse; nam testem nullum apponit. Alii haec a verbis repetunt: παρὰ τὸν δείσω μέλλοντα γίνεται δεινός, κλείσω κλεινός EM. 219, 57. alii contractis adnumerant ἀπὸ τοῦ δέος δεεινός καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ τῆς ει δεινός Choerob. Orth. 208, 28. Adjectiva cum eadem stirpe composita sunt ἀδεής, καταδεής, ὑποδεής, ψοφοδεής, quorum nullum epsilon amittit praeter θεουδής, si quidem hoc ut Schol. Od. VI. 121. censet et plerique nostrum consentiunt, idem est ac δεισιδαίμων sive θεοσεβής. Alii θεοειδής interpretantur, quod in θεουδής contrahi potuit omisso iota diphthongi subjunctivo ut Σιμόεις in Σιμοῦς, χρυσόειν in χρυσοῦν, sed ad sententiam minus aptum est. Huic convenit θεοδεής, sed insolita est suppressio vocalis ε et multo magis trope ejus, quae antecedit, in ου, quae quam facile evitari potuerit ostendunt affinia ἀδδεές, ἔδδεισε cf. Hoffmann. Quaest. II. p. 10. Illi probandae minime sufficit Hesychii glossa Εὐκλής αἰδής καὶ ὀνομαστός καὶ εὐειδής, quibus Musurus substituit Εὐκλειής αἰδήμων, neque contrarium δυςκλής quod Salmasius in Simmiae versu, quia metrum bisyllabum poscit, reponi vult pro δυςκλεής· Dindorfius vero in Thes. s. h. v. δυςκλῆς scribi jubet, quod prohibet Choerobosci regula Can. 173, 13. οὐδέποτε τὰ παρὰ τὸ κλέος σύνθετα ἐπίθετα συναιροῦνται κατὰ τὴν εὐθεῖαν οἷον ἀκλεής, δυςκλεής, ac si contraherentur, ultimam acutam haberent. Pari constantia quae cum δεῖσθαι composita sunt, vocalem retinent incolumem ἐνδεής, ἐπιδεής, καταδεής, πολυδεής, ἀπροςδεής etc. Sed substantiva ab adjectivis in ης exeuntibus derivata non raro amittunt vel elisione vel contractione. Illam praefert Choeroboscus Orth. 179, 6. ἐκ τοῦ ἀδεής ἀδέεια καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄδεια et alio nomine significat in Psalm. 92, 1. EM. 714, 53. σιτοδεής σιτοδέεια καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε σιτοδεία, cujus accentus repugnat regulae quae est de tonosi syncopes v. P. III. §. 4. Crasin amplectitur Technicorum doctissimus: ὡς εὐγενής εὐγένεια,

οὕτως εὐκλεής εὐκλέεια καὶ ἐνδεής ἐνδέεια καὶ κράσει εὔκλεια, ἔνδεια· ὅπου γὰρ φωνῆεν (ἐπιφέρεται) ἔστι κρᾶσις, ὅπου δὲ σύμφωνον, συγκοπή· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 392, 44. Litis conditio neutro praeponderat. Nam ut ab εὐτυχής non solum εὐτυχία derivatur verum etiam εὐτύχεια, sic ab adjectivis puris εὐάεια, εὐφύεια, sed exciso epsilo δύςκλεια, εὔκλεια, ἔκδεια, ἔνδεια, quae si contracta essent, circumflecteretur penultima. Quod quum nunquam fieri videamus propior est syncopae suspicio. Si vero sequimur prosodiam, quam Grammatici Atticis tribuunt antiquis, hoc est εὐκλεία, vocali stirpis κλε pro εια attexta est terminatio bisyllaba ια vel ιη, quae non solum in ἀμαθία, προμηθία etc. apparet sed etiam in hoc genere quod ab adjectivis puris producitur ἀκλεΐα, εὐπλοΐα, εὐφυΐα. Hinc facilis contractio εὐκλεία, ἐνδεία, quibus praevaluere proparoxytona. Sed scriptura saepe titubat; pro περιδέεια apud Phavorinum scriptum est περιδεεία ὁ περισσὸς φόβος. Pro ὀλιγοδέεια Euseb. Praep. VIII. 12, 381. D. apud Philonem de Opif. Mund. 37. E. unde hoc excerptum est, in Ed. Francof. ὀλιγοδεΐα legitur, Mangejus ὀλιγοδεία edidit, vanumque videtur discrimen a Zonara constitutum p. 1443. ὀλιγοδεΐα ἀπὸ τῆς ἐνδείας, ὀλιγοδέεια δὲ ἀπὸ τοῦ φόβου δίφθογγον· neque agnoscit Suidas ὀλιγοδεΐα τὸ ὀλίγων δεῖσθαι καὶ ὀλιγοδεία ὁμοίως· idemque alio hoc Ὀψοδεΐα ἡ ἔνδεια τῶν ὄψων, ὀψοδεία δέ, quo modo saepissime σιτοδεία scribitur ex Choerobosci praecepto Anecd. Bekk. 1418. a. τὸ σιτοδεία πρὸ μιᾶς τὸν τόνον ἔχει, sed dupliciter ψοφοδέεια et ψοφοδεΐα. Cum hisce nominibus, quae jam absolvo, maximam necessitudinem habet verbum ab Homero mutilatum ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι — de quo recte judicat EM. 138, 8. ἀντὶ τοῦ ἐδέησε κατὰ συγκοπήν. Herodianus crasin diceret, qua Sophro usus est Fragm. XXII. ὄκκα τινὸς δῆσθε, neque abstinuerunt poetae scenici si pro ἐὰν δέῃ, quoties monosyllabum est, recte nunc scribitur ἐὰν δῇ, quod Dindorfius ad Arist. Rann. 264. suasit indicio codicis Rav. ductus et nuper etiam Meinekius ascivit Com. Fr. T. IV. 242. qui prius synizesin defenderat ad Menandr. p. 207.

similiterque *ἐγχῆς* receptum est, *κῆται* autem jam antiquitus in tribus Homeri locis. Epsilon sequente vocali elidi ostendit Eustathius 228, 46. *τὸ νοσσός συγκόπτει τὸ οἰκεῖον ε κατὰ τὸ νεήγατον νηγάτεον.* Hoc parum ad rem; perapposita vero *νοσσός* et *νοσσίον*, quo Aeschylus usus dicitur Anecd. Bekk. 119. idemque Dindorfius Aristophani Avv. 550. reddere tentavit sed quod olim suspicatus erat Tragicos *Νοπτόλεμος* et *νολαία* scripsisse, postea repudiavit Vater. ad Rhes. p. 76. *Κτάτεσι κτήμασι* Hes. aut dorice contractum ut *θᾶσαι* pro *θέασαι*, *θατύς ἡ θεωρία*, aut negligentius scriptum est pro *κτεάτεσσι.*

§. 3. Venio nunc ad tertiam syncopae speciem quae syllabam imminutae proximam brevem esse non prohibet: *Πρασιαί οἱονεὶ περασίαι παρὰ τὸ πεπερατῶσθαι κατὰ συγκοπήν* EM. 680, 47. et Hesych. ubi *περασιαί* scriptum est, sed dissentit Eustathius 1574, 27. areas sic a prasis nominatas esse quasi totum a parte, idque non minus credibile est. Sed nomen loci *Βουπράσιον* nemo negaverit cum verbo *περᾶν* compositum esse proprieque significare *Trajectum bovis*, quod graece vertere possumus *Βόςπορος*, germanice *Ochsenfurt* v. Rutgers. Varr. Lectt. 237. Ejusdem verbi affinitate implicata sunt *ἄμπρον σχοινίον ὅπερ διὰ τῶν ζυγῶν διατείνουσιν ἄμπερόν τι ὄν, τὸ διαπερῶν τὸν ζυγόν* Suid. Anecd. Paris. IV. 10. adjectiva *διαμπερές* et *διαπρύσιον τὸ διαπεπερασμένον* Schol. Il. XII. 227. *πρέμνον* pars arboris ultima et *παρὰ τὸ πέρας πέρυμνον καὶ συγκοπῇ πρυμνόν* EM. 693, 36. Anecd. Par. IV. 127. cujus vocalem brevem esse apparet ex accentu substantivi *πρύμνα.* A *κέρας* dicta est arbor *κράνεια cornus* Parall. 339. a *πετάννυμι* fortasse *πτελία* ib. 339. De *πτερόν* Eustathius 855, 42. ambigit: *ἢ συστολὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πτῶ πτήσω κατὰ τὸ ἰδιωτικὸν πτενόν ἢ ἀπὸ τοῦ πέτω πέτερον* (hoc accentu) *καὶ ἐν συγκοπῇ πτέρον*, quorum alterum excidit in Epim. I. 365, 19. EM. 694, 12. *παρὰ τὸ πέτω πετερόν* (sic) *καὶ πτερόν ἢ παρὰ τὸ πτῶ* adde *πτήσω, πτηρόν καὶ συστολῇ πτερόν*[10]). Hoc ad fidem propius. Eo-

10) Paria Theognost. Can. 89, 19. et Orion. 138, 9. *Πέτερον* sive, ut plerique scribunt, *πετερόν* analogiam excedit; volandi instrumentum

dem in discrimine versatur ἄπλετος, quod Doederlinus Synon. VI. 172. cum verbo poetico πέλω compositum putat ut *ingens* cum *gignor*. Sumit igitur utroque proprie id significari, quod neque sit neque èsse possit, per hyperbolen autem sic dici immensa et innumerabilia. Sed haec est epitheti hujus significatio unica; tragelaphi et alia quae natura non fert, ἀγένητα vocantur et ἀνύπαρκτα, non ἄπλετα. Probabilius Graecus ille, quem testatus sum, ex ἄπλητος factum putat, hoc autem a πλέω impleo derivatum. Quemadmodum vero a νέω νῆτρον, a πλέω navigo πλῆτρον et πληθρίον τὸ πηδάλιον Epim. I. 343. sic ab illo thematico πλέω duci potuit πλῆθρον εἶδος μέτρου Hes. et per systolen πλέθρον, quo proprie spatium expletum dimensum atque descriptum significari videtur; hinc compositum ἀπέλεθρον ὃ οὐκ ἔστι μετρῆσαι Sch. Il. XI. 354. itemque ἄπλετον id quod mensuram numerumque excedit, τὸ ὑπερπολύ sive ὑπερπληθές, nam *inexpletum* et *vastum* saepe synonyma sunt. Systolae nomen non convenit ad verba θρίζω, βλίζω etc. παρὰ τὸ θερίζω κατὰ συγκοπὴν θρίζω EM. 319, 16. cujus praesentis exemplum non reperitur sed multa aoristi, de quo loquuntur Grammatici ἔθρισαν ἀντὶ τοῦ ἐθέρισαν συγκοπῇ Schol. Apoll. II. 601. ἔθρισεν ἐθέρισεν, κοινῶς δὲ ἔθριξεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ θρίξ Sch. Aesch. Agam. 544. quod nomen Choeroboscus in Psalm. 39. a futuro dorico θρίξω repetit. Ac desecandi et demetendi significationem habet utrumque verbum; τῶν πτερῶν θρίξον τὰ ἄκρα Geopon. XV. 4. τὴν γλῶσσαν ἀπεθέρισεν Apollod. II. 9, 22. τὴν ὁρμιὰν ἀπεθέρισαν Aelian. H. Ann. I. 5. at illam propriam metendi significationem, quae a primitivo θέρος *messis* proficiscitur, verbo θρίσαι tributam esse non reperio. Nec tamen id satis causae cur subtrahatur syncopae. Alterum hoc est: ἀπὸ τοῦ μέλι μελίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν βλίζω EM. 200, 34. sed hoc incertissimum; nam praeter illud μελίζειν, quod a μέλος profectum est, nullum noscimus; βλίζειν autem et βλίττειν

πέτειρον dici poterat ut φέρετρον, τέρετρον, φρύγετρον, δέλετρον, sed assumtum est πέτευρον v. Proll. 264.

longe diversam habere videtur originem comprimendi a primitivo *βλεῖν* id est *θλίβειν*, *βλιμάζειν* acceptam v. Techn. 13. et 85. De quibusdam aliis quaestio est cujusnam temporis sint. *Φένω συγκοπῇ φνῶ*, *διπλασιασμῷ πέφνω ὁμοίως τῷ κέκλω* Epim. I. 165, 27. Hoc *κέκλω* cur non putem e *κεκέλω* coactum esse alio loco explicui Techn. 111.[11]) Praesentis exemplum unum est *πέφνουσι* Oppian. v. ad Buttm. 237. sed sponsorem introducit EM. 501, 31. *οὐ μόνον διὰ τοῦ ι γίνονται οἱ διπλασιασμοὶ ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ε μένω μνῶ μέμνω, φένω φνῶ πέφνω*[12]) *οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν*[13]). Sic etiam Choeroboscus Can. 624, 26. *Ἀπὸ τοῦ πέτω ὁ μέσος ἀόριστος ἐπετόμην, πετέσθαι καὶ συγκοπῇ πτέσθαι* EM. 363, 29. idemque definite praecipit Herodianus ad Il. IV. 126. et sequuntur plerique nostrorum doctorum v. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. 133.[14]) His nonnulli apponunt defectivum *ἔτεμον ἀναδιπλασιασμῷ ἐτέτεμον, συγκοπῇ ἔτετμον* Sch. Il. IV. 293. sed hoc fortasse principium sui juris habet *τέτμω* a *τέμνω* longe diversum v. Techn. 119. *Ἔπλεν Ἀρίσταρχος ἐκ τοῦ ἔπελεν συγκοπὴν δεχόμενος* Schol. Il. Vict. Il. XII. 11. *περιπλόμενος κατὰ συγκοπήν* EM. 664, 36. In Sch. Vict. Il. XXI. 343. *μέμβλεται συγκοπὴ καὶ πλεονασμός* deest tertium *συστολή*, quod apparet e cod. Voss. EM. 578, 39. *μεμέληκα καὶ συγκοπῇ μέμληκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, καὶ μέμβλεσθαι·* sed est praesens pro *μέλεται* v. ad Buttm. 241. Techn. 127.[15]) et ad idem tempus pertinet

---

11) Verborum *κέλομαι* et *κλέομαι* cum nomine *κέλαδος* cognatio qualiscunque non eo valet ut Hesychii glossa *Κλαδεῖ φθέγγεται* suspicioni eximatur.

12) Hinc Schol. Aristot. p. 287. ducit adjectivum duplicatum ὁ *Λυκόφρων λέξεσι χρῆται σκληραῖς καὶ τροπικαῖς πεφναίαν λέγων τὴν φονικήν*. Probabilius vero vetus Lycophronis interpres a loco quodam Laconicae.

13) Nomen libri additum est in cod. Paris.

14) Photius *Πτῆται πέτεται* (*πέτηται*) aoristum praesenti interpretatus est sicut Glossographi solent. *Κάπτῃ καταπέσῃ* Hes. pertinet ad doricum *ἔπετον*.

15) Hesychius *Μεταμέμβλεται μεταμελήσεται*, quod tempus saepe

ἵπταμαι, quo elegantiores scriptores abstinent; ad perfectum vero πέπταμαι, quod ordinario πεπέτασμαι praeferunt.

§. 4. De syncope syllabae secundae et sequentium antiquitus tradita haec sunt: παρὰ τὸ ἄφενος γίνεται ἄφνος κατὰ συγκοπήν, οὗ ἡ δοτικὴ τῷ ἄφνει παρὰ Πινδάρῳ EM. 178, 10. eademque vocalis, quae servatur in compositis εὐηφενής, ῥυηφενής, deest derivatis ἀφνειός, ἀφνήμων. Miro modo Buttmannus in Lex. I. 47. arbitratur ex ἄφθονος factum esse ἀφνός et hinc cetera vocali modo assumta modo repudiata; Apollonius in Lex. cum ἔνος vel cum πενία compositum censet, sed vereor ne etymi inveniendi spes in perpetuum abjicienda sit. Vitiosis libris usus videtur Eustathius 481, 37. τάχα καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὀπτητόν ὀπτόν εἴρηται παρ' Ἀριστοτέλει καὶ ἑρπτόν τὸ ἑρπετόν, nam hoc pervulgatissimum nomen ab Aristotele immutatum esse admodum incredibile est et praeterea consonae ρπτ conveniunt in uno eoque desueto vocabulo μάρπτω. Suppari scripturae mendo deceptus Reisigius Conject. in Arist. p. 29. Graecos πάρθνος pro παρθένος dixisse affirmat. Ἄεπτος si id quod vulgo sumitur significat, non ex ἀέπετος ut Schol. Agam. 139. contractum sed via proxima ab ἕπομαι declinatum est ut ἄελπτος. — Ποιμήν ποιμένιος καὶ τὸ οὐδέτερον ποιμένιον καὶ ποίμνιον κατὰ συγκοπήν Epim. I. 101. ἐκ τοῦ ποιμένος γίνεται ποιμένη καὶ ποιμένιον καὶ συγκοπῇ ποίμνη ποίμνιον EM. 678, 53. Ποιμένη nusquam legitur, neutrum ποιμένιον ex uno cognovimus Oppiano eo versus loco collocatum quo ποίμνιον non convenit, et adverbium a Theodoto usurpatum ποιμενόθι [16]). Quare epenthesis suspicio propior quam syncopae; et ut a κρύος derivatum est κρυμνός (nisi scriptura fallit) a κρῖ κρίμνον ἡ κριθή Suid. ab ἐρύω (ἔρυμα) ἐρυμνός, ita ab etymo quod in πῶυ apparet proxime abest ποίμνη, cui similia affert

praesenti applicatur e. c. Ἀποίσω ἀποφέρω, Ἐξανύω ἐκτελέσω, nunquam perfecto.

16) Ἐμποίμενον pro ἔμποιμνον praebent Suidae Editt. vett. utrumque pariter ignotum. Ποιμενάρχης apud scriptores christianos non ducem gregis significare videtur sed τὸν ἀρχιποιμένα.

Epim. I. 260. ὡς πατήρ πάτρη, μήτηρ μήτρη, ποιμὴν ποίμνη, οὕτω λιμὴν λιμένη λίμνη, sed hoc rectius a λείβω repetitur ut σέβω σεμνός. Cum hoc Eustathius 460, 39. propter assimilationem consonae confert ἔρεβος ἐρεμνός, quod EM. 170, 46. ex ἐρέβεννος contractum dicit κατὰ συγκοπήν. Et ἰάμνους qui interpretati sunt εἰαμένας ut Schol. Nic. Th. 31. et 538. haud dubito quin ad eandem affectionem confugerint, quam aliis quoque vocabulis in μνος et μνη exeuntibus temere adhiberi notavi in Proll. 241. Μεσημβρία ἐκ τοῦ μεσημερία γέγονε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ε καὶ πλεονασμῷ τοῦ β Theogn. Can. 16, 33. Id natura quidem femininum est adjectivi μεσημέριος, sed ad hanc formam nunquam revertitur. Παρὰ τὸ ὀρέγω ὀρεγὴ καὶ συγκοπὴ ὀργή EM. 629, 14. quod confirmatur nomine ὄργυια. Sed ineptum est quod in Gud. 32, 53. proponitur παρὰ τὸ ἀλέγω ἄλεγος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἄλγος. Majore assensu huc retulissent τερέβινθος et τέρμινθος, quanquam hoc antiquius esse judicant Niclasius et Sturzius Dial. Al. 197. et confirmat quodammodo vox simplicior τρέμιθος v. Proll. 365. et 368. unde Stephanus nomen urbis arcessit Τρεμιθοῦς ἀπὸ τῶν τερεβίνθων ut ab aliis arboribus Κερασοῦς, Ἀχραδοῦς etc.[17]) In Xenophontis tamen loco Anab. IV. 4, 4. (13.) omnes libri consentiunt in τερεβίνθινος et in Theophr. H. Pl. V. 7. (8.) et IX. 2, 2. idem praebet Urb. alibi vulgatum servans; in Galen. de Meth. Med. VI. 2, 393. T. X. intra paucos versus legitur utrumque. Φέρτρον, quod Lexicographi syncopae imputant, analogiae non minus congruit quam φέρετρον. Namque nominum hujusmodi duplex est terminatio θέλγω θέλκτρον, λέγω λέκτρον, νίπτω νίπτρον, ἀπὸ τοῦ τείρω τέρτρον ὡς φέρτρον EM. 752, 44. sed idem τέρετρον dicitur et a δέλω (Techn. 110.) δέλετρον idem significans quod δελέαστρον et Κέλετρον ᾧ τοὺς ἰχθύας θηρῶσι Hes. nec diversum κήληθρον, unde verborum δέλω et κηλέω cognatio apparet. A δέλω vel δέλος derivari potuit δελάζειν, sed ejus locum occupavit

17) De alio loci nomine Strabo V. 255. τὴν Τεμέσην οἱ νῦν Τέμψαν καλοῦσι.

δελεάζειν, quo facto δελαστρεύς a Nicandro usurpatum pro δελεαστρεύς in speciem syncopae incurrit. Sed hoc vergit ad alterum genus, in quo epsilon ante alias vocales omitti dicitur.

§. 5. Hic autem imprimis videndum est quaenam vocales sequantur, brevesne an longae diphthongive; nam cum his epsilon crasi coalescere potest, cum brevibus nullo modo. De hoc genere est Herodiani disputatio ad Il. XXIII. 160. τὸ κηδεός τινὲς ἐβάρυναν ὡς γενικήν· ἄμεινον δὲ ὀξύνειν ἵνα ᾖ ῥηματικὸν ἀπὸ τοῦ κηδεύω ὡς φωλεύω φωλεός, ὀχεύω ὀχεός καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ ὀσχεός, σωρεύω σωρεός· τὸ δὲ σωρός κατὰ συγκοπήν, καὶ παρὰ τὸ λοχεύω λοχεός. Ἀλλ' οἱ πλείους βαρυτόνως ἀνέγνωσαν πλεονασμὸν ἐκδεξάμενοι τοῦ ε λόχου λόχοιο λοχέοιο. Horum primum φωλεός et φωλεά atque synonymum γωλεός numquam aliter scripta sunt sed epsilon non transfertur ad derivata φωλάς, φωλάζω, φωλεύω, quod verbum non antecedit nomini, sicut ille affirmat adstipulante Methodio EM. 59, 43. sed declinatum est a φῶλος, quod cessit trisyllabo. Idem existimandum de σωρεύω et λοχεύω, quibus primitiva sunt bisyllaba. Nam et his epsilon ex abundanti additum est, licet contrarium propugnet EM. 742, 2. hoc argumento quod substantiva bisyllaba graventur Ὧρος, Δῶρος, Βῶρος, φλῶρος (scr. ὦρος, πῶρος, χῶρος) secus vero σωρός — τὸ πρῶτον ἄρα σωρεός ὡς ὀχεός, λοχεός. Sed causa oxytonesis videtur significatio esse periectica ut in simili συφός συφεός, bisyllabumque trisyllabo antiquitate tantum praecedit ut credibilius sit hoc quam illud interpolatum esse. Pro ὀστέα Oppianum ὀστά usurpasse brevi ultima jam aliis observatum est v. Huebner. Append. ad Diog. p. 748. Lehrs. Quaest. p. 306. idque adeo sancitur lege tonica Arcadii p. 137. εἰ τὰ μονογενῆ ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ ἔχουσι τὸν τόνον, ἐν τῇ αὐτῇ καὶ αἱ γενικαὶ ἔχουσιν εἰ καὶ μὴ τὸν αὐτόν, τὰ ξυρά τῶν ξυρῶν, τὰ πτερά τῶν πτερῶν, τὰ ὀστά τῶν ὀστῶν, τὰ κανά τῶν κανῶν, nisi scripsit εἰ καὶ μὴ πάντα τὸν αὐτὸν ξυρά etc. homotonis autem opposuit contracta ὀστᾶ, κανᾶ, quae antiqua certe consuetudo circumflectit. In compositis epsilon non raro omittitur;

in Aristot. Part. Animm. IV. 10. p. 686, 21. duo codd. μόνοστον praebent pro μονοστοῦν, quod in alio ejusdem auctoris loco μονόστεον scribitur ut alibi περιόστεος[18]), διόστεος et plantae nomen holosteum[19]). Pro ὀστεογενής, quod in Top. VI. 2. p. 140. a. 4. ex Platone pro specimine obscure dictorum affertur, Urbinas ὀστογενής supposuit et ad hoc exemplum dirigitur synthetorum pars major ὀστοθήκη, ὀστολόγος etc. sed in uno Theophrasti loco Fr. VII. 2. duo ejusdem instrumenti nomina diverse scripta sunt, τοὺς ὀστεοκόπους ὀστάγρας καλοῦσι. Horum alteri epsilon, quod in γαλεάγρα perduravit, fortasse eam ob causam exemtum est quia nomen appositum a vocali oritur, idemque fit in paragogis ante vocalem syllabae paragogicae utique non semper sed saepe ut ὀστάριον, ὀστίτης, ὄστινος, quod Atticistae praeferunt vulgari ὀστέϊνος v. ad Phr. 262, parique inconstantia ὀστώδης et ὀστεώδης, ἐξοστεΐζειν et ἐξοστίζειν, ἐξόστωσις. Cum ὀστέον et voce et significatione congruit ὄστρακον et ὄστρεον v. Niclas. ad Geopp. XVI. 5. unde derivata ὀστρεΐνος et ὀστρεώδης epsilon retinent sicut latina nomina *ostreum* et *ostrea* sed gemma in Orph. Lith. vocatur ὀστρίτης ut ὀστίτης et Romani *ostrum* dixerunt non eadem qua *ostreum* significatione sed simili tamen ut cognata esse agnoscas. Quemadmodum ὀστόν idem appellatur ὀστέον et ὀστίον v. Ahrens. Dial. Dor. 121. sic etiam leguminis nomen triplici modo finitur: ὄσπρα ποικίλα ὄσπρια Hes. ὄσπριον δεῖ λέγειν καὶ οὐκ ὄσπρεον EM. 635, 48. unde compositum herbae nomen ὀσπρολέων et ὀσπριολέων. Ὀρνοσκόπος bis legitur in Malel. Chron. VIII. 84. B. et D. sed paullo post ὀρνεοθυσία. — De homerico μέλινος graviter errat EM. 577, 46. Παρὰ τὸ μελέα

18) Pro hoc περιόστιος legitur in Ruf. Eph. de Part. Hom. p. 25. et saepius.

19) Hesychius Ὁλοστός ὅλος ὡς ἐστίν sic, puto, scripsit ὅλοστος ὃς ὅλος ὀστέον ἐστίν. Aristoteles qui in Il. XXI. 251. pro μέλανος τοῦ θηρητῆρος scripsisse dicitur μελανόστου, nescio an μελανοστέου voluerit a nominativo μελανόστεος, pro quo μελανόστης scribitur in Schol. Lyc. 148.

μελέϊνος καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε v. C. III. §. 2.[20]) sed suppetit aptius hujus inconstantiae exemplum κρανέα κρανέϊνος κράνινος. Ab aliis vero arborum vocabulis aut nulla ducuntur metusiastica ut a μορέα, περσέα, κολουτέα colutea, aut diverse terminata; nam ab ἀκτέα sive ἀκτῇ unum modo nascitur ἄκτινος et a similibus σύκινος, μήλινος, a congeneribus autem ἰτέϊνος, πτελέϊνος, ὀξέϊνος ab ὀξέα, quibus Atticistae praeferunt ὀξύη et ὀξύϊνος ut καρύϊνος, οἰσύϊνος. Sed refero me ad nomina in ος et εος exeuntia. Theocritus in Id. XXV. versum 250. sic terminavit τανύφλοιος ἐρινεός synizesi usus et sic vulgo vocatur caprificus a fructu ὁ ἔρινος sive τὸ ἔρινον sicut μηλέα a μῆλον et itidem aliae arbores, sed eadem etiam ἐρινός, quod hoc loco in Edd. vett. legebatur[21]). Nec tamen ea syncope est sed libera terminationis variatio. Quod Suidas admonendum putavit φοινικᾶ, χαλκᾶ, κεραμεᾶ οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσιν, indicio est vulgus scribentium casus plurales metusiasticorum sono terminasse acuto; quem morem sequuti librarii ἄνθη φοινικά Diosc. Mat. IV. c. 35. et saepius πορφυροί, πορφυρά scripserunt Lucian. Timon. c. 20. de Merc. Cond. §. 41. quae jam correcta sunt. Hinc minime consequitur quod Dorvillius contendit ad Charit. 545. (533 Lips.) pro πορφύρεος unquam πορφυρός scriptum esse[22]). Aliquanto

20) Μελέα ille fortasse hausit ex sermone vulgari; hodie quidem fraxinus vocatur μελεά et jam priscis seculis nomina arborum fruticumque dupliciter ficta sunt κρανέα κρανία, συκῆ συκία, περσέα (arbor persica Plin.) περσία et περσεία, κερατέα κερατία, κουδέα κοινῶς ἡ μήκων v. Du Cang. pro κώδεια, μαλία malus arbor Gloss. Graecol. πτελίη in cod. Palat. Dionys. v. 829. v. Parall. 339. Neque haec solum sed etiam ποδέα et ποδία vestis talaris Du Cang. τρυγέα οἴνου Alex. Trall. II. 3, 9. pro τρυγία, καπρέαι ut synonymon τραγέαι et καπρίαι in codd. Suid. atque locorum vocabula Κορσέαι νῆσος· Ἡρωδιανὸς Κορσία διὰ τοῦ ι Steph. Μαλέα sive Μαλέαι et Μαλία, Χελιδονίαι et Χελιδονέαι v. Tzschuck. ad Strab. XIV. 588. et Parall. p. 357.

21) Ambiguus est genitivus ἐρινοῦ in Lycophr. v. 741. nimisque affirmate Tzetzes ἐρινεοῦ καὶ ἐν συγκοπῇ ἐρινοῦ. Hic in duobus codd. scriptum est ἐρινεοῦ tanquam synecphonesis.

22) Quemadmodum a μαρμαίρω profectum est μάρμαρος adjectivum idemque substantivum, sic a πορφύρω brachycatalectum πόρφυρος

testatius est *κυανός ὁ μέλας* EM. 542, 49. nuper in Lucian. Catapl. c. 25. ex optimo cod. restitutum idemque in Nicandri loco quem in Parall. 317. citavi scriptum est sed accentu diverso *κύανόν τε δράκοντα*, pro quo *κυάνεον* poni potest epsilo tacito ut *χάλκεος*, *χρύσεος* apud poetas. De substantivis, quae per omnes casus contrahuntur, propter parem accentus depravationem huc referendum est *ἀδελφιδοί* Phil. de Human. 698=385. et aliis locis cum feminino *ἀδελφιδή* similibusque in Parall. 336. collatis. — *Στεῤῥός βούλονταί τινες ἀπὸ τοῦ στερεός εἶναι συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ*[23]) · *ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὸ στερεός ἀπὸ τοῦ στεῤῥός εἶναι, τὸ δὲ στεῤῥός ἀντὶ τοῦ στερός παρὰ τὸ στῆναι ὡς διῆναι διερός* Choerobosc. in Psalm. 126. EM. 726, 15. Illud *στερός* Erasmus posuit in versu proverbiali Diogen. VII. 77. *πολλαῖσι πληγαῖς δρῦς (στερὰ) δαμάζεται* libros incertum an conjecturam sequutus[24]). Alibi non legi et omnino adjectiva in *ερος* bisyllaba nulla reperiuntur praeter obsoleta *ξερός* et *σχερός* atque novitium *νερόν* **fluidum** a *νέω* sive *νάω* id est aqua. *Στεῤῥός* Eustathius 732, 13. confert cum *βορέας βοῤῥᾶς* sed magis convenit cum duplici conformatione adjectivorum *πρόςβοῤῥος*, *κατάβοῤῥος* et *ὑπερβόρεος* v. Parall. 220. Ad hunc numerum accedunt *ἀστισμός*, quod Zonaras p. 313. testatur pro *ἀστεϊσμός* dictum esse et deminutivum *Ἡρακλίσκος* in lemmate idyllii Theocritei pro *Ἡρακλεΐσκος*, quod Choeroboscus alicubi inve-

---

purpureus et neutrum *πόρφυρον ἄνθος* in exitu versus heroici inter Sapphica relati Fr. XCV. 621. quod olim *πορφύρον* scribebatur tanquam syncope esset; et indidem appellativum *πορφύρα*.

23) Hunc praeterit Epim. II. 411. *ἐκ τοῦ στῆναι στερεός καὶ συγκοπῇ στεῤῥός*. Illa ratione explicatur etiam *βορέας πλεονασμῷ τοῦ ρ καὶ συναιρέσει βοῤῥᾶς* EM. 436, 39.

24) In cod. Pant. scriptum est *δρῦς μαλάζεται* fortasse pro *δρῦς μόλις δαμάζεται*. Ad sententiam aeque convenit *πέρας* **ad ultimum**. *Στερός* tuentibus suppetit similis parellipsis exemplum *πυρώτερος* Arat. 798. quod Vossius quidem a *πῦρ* repetit sed significatione magis convenit cum *πυῤῥότερος* ut Schol. interpretatur. Pro *πυρώδης* vero quod in locis parallelis Theophr. Sign. Pluv. I. 12. et Geopp. I. 3, 1. legitur, aptius videtur *πυῤῥώδης* in uno cod. scriptum.

nisse videtur punctis disjunctivis destitutum [25]), postremo verbum παρὰ τὸ ἐτεόν τὸ ἀληθές γίνεται ἐτεάζω ὡς μάταιον ματαιάζω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε ἐτάζω καὶ ἐξετάζω EM. 386, 6. sed probabilius p. 385, 53. ἐτεός ipsum ab ulteriore quodam ἐτός [26]) arcessit, hoc autem a verbo substantivo ἔω ut δετός a δέω et hinc ἐτάζειν. De indeclinabilibus huc reponunt ἄγκαθεν κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν Schol. Aesch. Prom. 3. quod alius in Anecd. Bekk. 337. apocopae nomine signat seu improprie loquutus seu de sententia eorum qui ἀνεκάς ex ἄνω et ἑκάς compositum volunt [27]). Simplex certe est ἀνδρακάς, quod in EM. 102, 20. eadem syncope affectum dicitur ἐκ τοῦ ἀνδροεκάς. Quod Passowius sibi persuasit Ἀργόθεν ex Ἀργεόθεν natum idque Sophocli restituendum esse refellitur analogia adverbiorum quae a nominibus in ος derivata sunt ἐρεβόθεν, βρεφόθεν, μηκόθεν. Nominis cardinalis ἐννέα vocalis secunda omissa est in derivatis ἐννάκις sive ἐνάκις, cui jure postponitur ἐνεάκις, et ἐνακόσιοι· suspecta vero sunt ἐννάς apud Niceph. Greg. Hist. V. 5, 87. B. et alios aequalium, ἐνναπλάσιος in codd. Athen. II. 39. B. Compositi meminit Eustathius 764, 37. εἰνάνυχες συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἐννέα καὶ τροπὴν τοῦ ν εἰς τὸ ι. Simplex

---

25) Orthogr. 268. οὐδέποτε τὰ σκ ἐν συλλήψει ὄντα ἔχουσι τὴν ει δίφθογγον προηγουμένην χωρὶς μιᾶς λέξεως καὶ ταύτης ἀμφιβαλλομένης Ἡρακλεΐσκος Ἡρακλεῖσκος. Brevius EM. 318, 11. οὐδέποτε ἡ ει πρὸ τοῦ σκ εὑρίσκεται v. Diss. I. c. II. §. 3. adn. 14. Orion in Anthol. p. 47. profert versum Sophoclis ἐκ τοῦ Ἡρακλείσκου pro quo Schneidewinus Conject. p. 80. tacite substituit Ἡρακλίσκου. Sic Κλεογενίσκος scribitur Hippocr. Epidem. VII. 677. T. III. (omiss. in Thes.) et βασιλίσκος, ἀμφορίσκος omisso epsilo primitivi, a κάνεον κανίσκιον.

26) Joann. Ton. 29, 5. ἀπὸ τοῦ ἐτεόν ἐτεά καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτόν ἐτά ὡς ἐτὰ Τημενίδος (Τημενίδεω) χρύσεον γένος, quod de Heraclidis dictum videtur ut Callim. Fr. CCCCXLVIII. πάντες ἀφ' Ἡρακλῆος ἐτήτυμόν ἐστε γενέθλης. Contrarium valet οὐκ ἐτός id est οὐκ ἐτώσιον, de quo Dissert. I. c. II. §. 2. diximus.

27) Schneidewinus in Philol. Ann. III. 116. cum ἀνεκάς confert ἀμάκις tanquam simplex cum simplici; sed adverbiorum quae ad numerum referuntur ut συχνάκις, ὀλιγάκις, permagna est copia; illius localis generis nullum extat.

si cum nomine componitur a vocali orto, aut alpha abjicit ἐννεόργυιος, ἐννέωρος, aut epsilon huic proximum ἐνναετής, ἐνναετηρίς, aut utrumque ἐννῆρης. Homericum ἐννῆμαρ (ut hoc anticipem) vel ex ἐννάημαρ vel ex ἐννέημαρ contractum et ob hoc perispomenon est[28]).

§. 6. Jam ad partes veniunt qui de altero genere sermocinantur: τὰ εἰς ας ἰσοσυλλάβως κλινόμενα διὰ τοῦ αδης ποιοῦσι τὸ πατρωνυμικόν, Βορέας Βορεάδης, Κέας Κεάδης, Πυλεάδης, Δημεάδης καὶ κατὰ συγκοπὴν Πυλάδης, Δημάδης EM. 210, 16. Sed Πυλάδης a Πύλης derivatum est ut Κομάδης a Κόμης etc. Demadae autem nomen si alpha longum habet ut Priscianus ait v. Parall. p. 4. contractum est: ἀπὸ τοῦ Δημέας Δημεάδης καὶ κατὰ συναίρεσιν Δημάδης· καὶ ὤφειλεν εἰς τὸ η γενέσθαι τὴν κρᾶσιν ἀλλὰ διὰ τὸν χαρακτῆρα ἐγένετο EM. 265, 12. vel potius ad exemplum primitivi Δημέας Δημᾶς[29]). Sunt vero alia quae ad utram partem adscribenda sint neque accentus manifestum reddit neque quantitas; primum νηλής, quo non solum epici utuntur per omnes casus[30]) sed Aeschylus quoque et Euripides: δύο γὰρ εὐθεῖαι νηλεής καὶ νηλής Epim. I. 296. Gud. 407, 54. Plato ἀνηλεής dixit, ἀνηλέητος Aeschines, ἐλεήμων Isocrates, πανελεήμων J. Chrysostomus; sed ἀνελήμων inter atticas voces refertur Anecd. Bekk. 400, 30. De primo casu dubitari potest utrum epsilon exciderit an sequenti sono involutum sit, sed obliqui νηλέϊ, νηλέα, νηλέες arguunt syncopen. Κρωδαίτης Hesychius praebet ordine

28) Herodianus in Schol. Il. I. 53. et 81. non hanc causam attulit sed aliam quae ad αὐτῆμαρ, ἐξῆμαρ, ποσσῆμαρ apta est: ἐχρῆν τὸ ἐννῆμαρ προπαροξύνειν ὡς παρ' οὐδέτερον συγκείμενον (satis erat dicere ὡς σύνθετον)· ἀλλ' ὁ τόνος παρηλλάγη ἐπεὶ καὶ ξένη ἡ σύνθεσις· οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς αρ οὐδετέρων συντεθεῖται. Contraria quaedam attuli in Parall. 207.

29) Patronymicis accedit γαλιδεύς ὁ τῆς γαλῆς σκύμνος Anecd. Bekk. 88. cujus analogia dici non potest; nam λυκιδεύς, ἀετιδεύς facta sunt a non puris.

30) Ἀνηλέϊ Maneth. I. 187. ἀνηλέα δηιοτῆτα Quint. II. 580. ἀνηλέες I. 473. ἀνηλέα κωκύουσαι Man. I. 192. Saepe νηλέες Anth. VII. 629. et all. nunquam νηλεέες vel νηλεέας ut ἐνδεέας Man. IV. 32. et 340. ὀλιγοδεέα Sthenis Locr. Stob. Fl. Tit. XLVIII. 63. περιδεέας Herod. V. 44.

collocatum sed addubitatur; πορφυρώτατος Buttmannus Gramm. I. 260. dicit ex πορφυρεώτατος contractum esse idemque fieri omnibus adjectivis quorum positivus in εος — ους exeat. Illud haud dubie ab H. Stephano mutuatus est qui πορφυρώτερος ex Dioscoride affert, sed locum non indicat neque ego reperi; ab adjectivis in εος — ους unum ἐνθεώτερος ducitur, materialia vero ἀργύρεος etc. per gradus non moventur [31]); κυανώτερος enim et κυανώτατος ad adjectivum κυανός referenda sunt, de quo paullo ante dictum est. Saepius epsilon desideratur ante diphthongos ut in solemnium nomine τὰ Ἀλαῖα Paus. VIII. 43, 3. cui nunc Ἀλεαῖα substitutum est, quod frequentius legitur ut a Μαλέα Μαλεαῖος Anth. VII. 544. Πτελέα Πτελεαῖος, quod Berkelius Stephano reddit pro Πτελαῖος, Ἰτέα Ἰτεαῖος, cui Androtion epsilon detraxit. Νεμαῖος Schol. Apoll. I. 498. et Diod. XI. 65. Wesselingius in Νεμεαῖος vel Νέμεος mutari jubet eodemque modo Hyginum Fab. XXX. corrigit Munckerus cf. Burmann. ad Anth. Lat. L. I. Ep. 42, 1. Νέμεος non pro Νεμέειος dicitur sed pro Νέμειος. Adjectivum ἐλεινός, quod Choeroboscus Orth. 208. crasi contractum dicit, poetae attici praeferunt integro ἐλεεινός magis metri causa quam respectu domesticae consuetudinis; nam hoc apud Lysian legitur Or. XXIV. 168, 7. aliosque atticorum quos nominavi ad Phryn. 87. et Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. 238. Fritzsch. ad Thesmoph. p. 466. nec valet Porsoni argumentatio Praef. Hec. VII. quia δεεινός et κλεεινός insolita sint, idcirco ἐλεεινός damnandum esse; multum enim refert quanam in syllaba epsilon vel elidatur vel colliquescat, velut ἰτέϊνος, κρανέϊνος non eadem necessitate adstricta sunt qua φλέϊνος et minus probata γέϊνος, θέϊνος, ζέϊνος Diosc. Eup. I. c. 145. p. 167. (omiss. in Thes.) Βόρειος et novitium βορεινός, quod Choeroboscus Orth. 179, 27. cum ἐλεινός componit, in hac una forma defixum est parique firmitate in altera consistit ἀλεεινός, quo Xenophon multique post eum usi sunt. A nomine urbis Μεσσα-

31) Χρυσότερος sive a χρυσός descendit ut in Sapphico versu, sive a χρυσοῦς ut in Epigr., certe hyperbole poetica fictum est.

πέαι derivatum est gentilicium *Μεσσαπεύς*, pro quo Stephanus *Μεσσαπεεύς* ponit. Idem demoticum *Ἀλωπεκεύς* scribit sed *Ἀλωπεκεεύς* legitur in Inscr. attica Corp. Inscr. c. I. n. 145. et paulo post *Ἀγκυλεεύς*, contraria vero ratione *Λεπρεύς* pro *Λεπρεεύς* et alia v. Parall. 27. — Epsilon vocali suppositum exscindi sumit Herodianus hordaceus Epim. 51. *ἵρηξ, ἱρεῖον καὶ τὰ λοιπὰ κατὰ συγκοπήν*, quod nomen psilosin poscit; *ἵρευον ὡς συγκοπτόμενον*[32]) *ψιλοῦται* Schol. Od. XVII. 181. Sed saniores haec ad crasin referunt.

§. 7. Inclinamenta nominum perlustranti primo aditu se offerunt genitivi primae declinationis ionici, de quibus quid Criticorum spectatissimi statuerint quasi per nebulam audimus: *Ἀσίω χωρὶς τοῦ ε ὡς τὸ εὐμελίω· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου καὶ Πτολεμαῖος ἐν τῷ περὶ συναλοιφῆς* Sch. B. ad Il. II. 461. apertius Didymus *Ἀσίεω ὡς Ἀτρείδεω καὶ Ἀσίω κατὰ συγκοπὴν ὡς εὐμελίω καὶ Αἰνείω* et Choeroboscus in Fragm. Herodiani nomine inscripto Anecd. Ox. T. III. 228. *αἱ διὰ τοῦ εω γενικαὶ ἀπαθεῖς οὖσαι προπαροξύνονται*[33])· *πάσχουσαι δὲ πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, Ἑρμείεω καὶ ἐν συγκοπῇ Ἑρμείω.* Id tamen non inter omnes convenisse ostendit Sch. Il. IV. 47. *τοῦ εὐμελίω ἢ τοῦ ε συγκοπὴ ἢ συναίρεσις*, quam qui approbarunt aut epsilon cum ω contractum esse statuerunt *Ἀσίεω Ἀσίω*, aut terminationis aeolicae synaeresi usi sunt, quod fecisse videtur Herodianus. Is enim in Il. VII. 238. tralaticiae scripturae *βοῦν* vel *βῶν* praetulit *βῶ ἀντὶ τοῦ βόα ὡς Βορέαο Βορέω*, in quam opinionem Goettlingius incidit de

32) Pro hoc in Sch. XIII. 348. scriptum est *ἀποκεκομμένον*.

33) Epsilon syllabae locum explet et in affecto *Ἀνδρέω* Anth. VII. 672. et integris *Νικίεω* IX. 81. *γαλαξίεω* Maneth. II. 118. Sic etiam in nominibus non pure terminatis *τοξότεω* Man. IV. 596. *Ἱππότεω* Apollon. IV. 778. *δεσπότεω* Maxim. v. 407. aliisque v. Proll. 214. et in plurali *ἀντιολέων* Apoll. II. 527. *ἀνθιέων* Oppian. Hal. I. 248. III. 205. ubi Schol. *ἀνθιέων ὡς κοχλιῶν (κοχλιέων) ἰωνικῶς*, sed ad v. 270. alium ponit nominativum *ἀνθιεύς*. Formae integrae *Αἰνειέω* Il. V. 534. *Αὐγειέω* Theocr. XXV. 160. jam sublatae sunt. *Βορέου* a Goettlingio toleratum Hes. Opp. 518. in Quinti L. XI. 232. emendavit Koechly.

Acc. 282. auctoris forte oblitus. Hinc autem cognoscimus cur genitivi illi in Ptolemaei libro de synaloepha tractati sint. Ad syncopen rursus revocatur genitivus numeri pluralis *καιροσέων* in Schol. Od. VII. 107. *καῖρος ὁ μίτος, οὗ παράγωγον τὸ καιρόεις, θηλυκὸν καιρόεσσα, ἡ γενικὴ καιροεσσῶν καὶ κατὰ συγκοπὴν καιροσσῶν, κατὰ δὲ διάλυσιν καιροσέων.* Sed est prorsus singularis haec genitivi species, cujus rationem sic ut omnibus probetur explicari posse despero v. Diss. IV. c. II. §. 1. Unum vero synaeresis nomen convenit genitivo substantivi *κλισιῶν*, quem Spitznerus reposuit pro *κλισιέων*, aliisque quae diphthongum in penultima habent *παρειῶν, τρυφαλειῶν, Μαλειῶν.* — Ex altera declinatione huc referunt duos vocativos; *παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην γίνεται ἄλεος ὁ πεπλανημένος καὶ ἠλεός· τούτου ἡ κλητικὴ ὦ ἠλεέ καὶ κατὰ συγκοπὴν ἠλέ* EM. 425, 50. *τὸ ἠλέ ὡς καλέ· εἴτε δὲ ἀπεκόπη εἴτε συνεκόπη ἐκ τοῦ ἠλεέ ἔῤῥωται τὰ τοῦ τόνου* Schol. A. ad Il. XV. 128. Nominativus *ἠλός* teste caret itidem ut tres reliqui casus; nam qui, quia Mars hoc vocativo increpatur, protinus etiam in Il V. 461. pro *οὖλος Ἄρης* suaserunt *ἠλός* scribere, non sunt auditi; Hesychii glossa *ἠλός τόπος —καὶ τὸν μαινόμενον,* ad probandum adjectivi casum primum quartumve nullius momenti est. Sed *ἠλοσύνη* manifesto a recto *ἠλός* defluxit, quod quum in *ἠλεός* transiisset, solus remansit vocativus. Huic persimilis est *ὦ μέλε κατ' ἀποκοπὴν ἀττικῶς* Schol. Nubb. 33. quod alius quis syncopen dixerit. Huic tamen Buttmannus Gramm. I. 218. longe diversum a *μέλεος* nominativum *μέλος* tribuit, quo non miserum sed bonum significari. Equidem acquiescam in veterum opinione; nam etiam *ὦ δαιμόνιε* in utramque partem dicitur et imminutio illa ab affectu loquentium repeti potest, quo syllaba primi casus longa in vocativo attenuatur quantum licet, *ἄνερ, ὦνα, γύναι, Ἥρακλες.* — In enodatione nominum tritoclitorum rursus utendum est illa distinctione literarum antecedentium et consequentium. Etenim si epsilon vocali longae vel diphthongo subjunctum extabescit, crasis quam syncope propior est velut in nominativo plurali *αἱ ἅλως* v. Buttmann. Gr. I. p. 221. et Thes. T. I.

1614. D. et in tritoclito quod Choeroboscus affert Can. 258, 34. Ἡρωδιανός φησιν ὅτι ἡ ἥρωας εὐθεῖα εὕρηται παρ' Ἀριστοφάνει κατὰ κρᾶσιν οἱ ἥρως, quibus conveniunt accusativi τὰς ἅλως, τοὺς ἥρως. Et huic etiam τιμῆντα attribuitur et nominativus βασιλῆς, quomodo nunc scribi solet omisso iota v. ad Aj. v. 186. nec abhorret genitivus poeticus υἷος, si is non ex υἵος ut plerisque videtur EM. 775, 20. Buttm. I. 235. contractus sed ordinario υἱέος subnatus est; syncopen excludit regula de accentu genitivorum concisorum ad ultimam transferendo. Sed manifesta est ratio ē psili inter duas consonas positi: γαστήρ γαστρός κατὰ συγκοπήν EM. 158, 54. τὸ μητρός καὶ ἀνδρός καὶ πατρός ἐγένετο κατὰ συγκοπήν, διὸ οὐκ ἐφύλαξαν τὸν τόνον Arcad. 128.[34]) τοῦ πατήρ συγκέκοπται ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ, ἀλλ' οὐκέτι ἡ αἰτιατική Epim. I. 346. Atque haec in sermone communi ita alte fixa sunt ut ne Tragici quidem in diverbiis, nedum Comici, aut trisyllabis casibus epsilon eximere aut bisyllabis addere sustinuerint exceptis duobus locis Eur. Rhes. 390. τῆς μητέρος et Arist. Vesp. 1397. τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος, quod notavit Scholiastes τὸ θυγατέρος οὐκ ἀττικῶς εἴρηται. Sed contrarium praecipitur de genitivo plurali: τὸ πατρῶν ποιητικόν ἐστιν ὡς καὶ τὸ θυγατρῶν· εἰ δέ που καὶ μητρῶν ἐστιν, ἀλλ' οὐ προφανὴς ἡ χρῆσις Eust. 1594, 4. τοῦ πατήρ ἡ αἰτιατικὴ οὐ συγκέκοπται[35]) οὐδὲ ἡ γενικὴ τῶν

---

34) Quod continuo sequitur ἀκολουθήσαντα τοῖς ἰδίοις συγγενέσι πατέρος, μητέρος, ἀνέρος, ex diversis particulis consarcinatum est; post ἀκολουθήσαντα excidit ταῖς δισυλλάβοις γενικαῖς ut Choerob. l. c. αἱ πατρός, μητρός, ἀνδρός γενικαὶ οὐ βαρύνονται ὅτι συγκοπὴν παθοῦσαι ὡς κυρίως δισύλλαβοι ὠξύνθησαν hoc est ut παιδός, μηνός. Idem de plurali praecipiunt: τὸ πατρῶν τῷ χαρακτῆρι συνεξέδραμε τῶν χηνῶν καὶ μηνῶν Sch. Od. VIII. 245. Illa Arcadii verba ἀκολουθήσαντα — ἀνέρος referenda sunt ad id quod omissum est de accentu nominum μητέρος et θυγατέρος· haec enim ut Joannes ait 10, 23. σημειοῦνται δέον προπαροξύνεσθαι ὡς Δημήτερος, εἰνάτερος, ἀλλὰ συνεξῆλθον τῇ ἀνέρος, πατέρος, δαέρος, et Choeroboscus de iisdem loquens de Acc. 403, 34. ἠκολούθησαν τοῖς ἰδίοις συγγενικοῖς κατὰ τὸν τόνον. Hinc Arcadio pro μητέρος restituendum est δαέρος. Θυγατέρος legitur in Curtii Inscript. Delph. VII. 2.

35) Causam addit Choeroboscus Acc. 349. sed ineptam τὸ πατέρα

πληθυντικῶν· πλὴν Ὅμηρος εἶπε πατρῶν ἴσως μιμούμενος τὴν ἑνικὴν γενικήν Epim. I. 346, 18. Cum syncope dativi plerumque conjuncta est trope vocalis proximae πατράσι, θυγατράσι etc. In compositis epsilon exciditur πατροφόντης, θυγατρόγαμος etc. exceptis duobus poetice diductis γαστερόχειρ et γαστεροπλήξ, sed αἰθροβάτης a Manethone vel licentius fictum vel cum αἴθρα compositum est. — Antecedente vocali epsilon syllabae finali proximum exemtum esse parum probatur casibus obliquis τὸν χόα, τοὺς χόας· hi enim alium atque perispomena τὸν χοᾶ, τοὺς χοᾶς nominativum habent. v. Parall. 233. De dativo βοσί Anth. VII. 622. dubium est utrum e βόεσι conversus sit detracta syllaba an e βουσί demta vocali, qua ratione Choeroboscus Can. 115. et 218. υἱέσι et δρομέσι ex υἱεῦσι, δρομεῦσι nata esse statuit. Sed υἱεῦσι et nominativum, quem Grammatici huic praestruunt[36]), Thomas aequaliter repudiat; neque legitur ille amplius in Aeliani loco quem notavi ad Phr. 69.[37]) Δρομιέσι autem et huic indissimile τοκέσι propriumque Σιφάεσι Orph. Arg. 125. declinata sunt a nominativo plurali δρομέες, τοκέες, Σιφαέες, omisso altero epsilo ut in nominibus quae in ις exeunt, μάντεες μάντεσι, πόλεες πόλεσι, poetae vero posteriores utrumque retinent sigma geminato τοκέεσσι Quint. I. 108. στιβέεσσι Oppian. Cyn. I. 462. γονέεσσι Anth. App. 207. neque alia origo traditur adjectivorum; ταχέες ἀφ' οὗ τὸ ταχέεσσι

καὶ μητέρα οὐ γίνεται κατὰ συγκοπὴν ἵνα μὴ συνεμπέσῃ ταῖς εὐθείαις πάτρα καὶ μήτρα.

36) Falsa scriptura deceptus Schol. Thuc. I. 13. υἱέως ἀττικῶς ἀπ' εὐθείας τῆς υἱεύς, quo aberrat Sch. Il. XVI. 177. υἱεῖ ἀπ' εὐθείας τῆς υἱεύς. Hinc pendent pluralia, quae Matthiae p. 247. sibi nota esse negat, υἱήεσσι (ut ἱππήεσσι) Antipat. Anth. IX. 23. et υἱῆας Maxim. v. 440.

37) Eodem vitio citantur aliquoties Teleclides ἐν πρυτανεῦσι Vol. II. 369. et Plato ἐν Πρεσβεῦσι 656. a nominativo πρεσβεύς, quem damnat Suidas s. Πρέσβυς, sicut Herodianus in Anecd. Oxon. III. 246. dativum συγγενεῦσι a recto συγγενεύς ductum, quo scriptores illiterati utuntur una cum feminino συγγένισσα Epiphan. adv. Haer. L. III. T. III. p. 1049. D. Petav. (omiss. in Thes.) In Lys. c. Andoc. 105, 37. pro τοῖς πρυτανεῦσι editores Turicenses receperunt, quod Dobraeus suaserat, πρυτάνεσι.

Apollon. Pron. 126. Communis vero consuetudo substantivis induit diphthongum primae positionis *χουσί*, *βουσί*, *ναυσί*, *δρομεῦσι*.

Cum substantivis bisyllabis in $\overline{ας}$ neutralibus, de quibus in priore capite disputatum est, permagnam similitudinem habent nomina ejusdem generis et mensurae in $\overline{ος}$ exeuntia tantumque hoc differt quod illa tribus subjiciuntur affectionibus, haec duabus tantum: *τὸ κέρα ἀποκοπή ἐστι τοῦ κέρατα*, *Ἡρωδιανὸς συναλοιφὴν τοῦ κέραα· τὸ δὲ χρέεα χρέα συγκοπή* Schol. A. ad Il. IV. 109. *τὰ χρέα καὶ τὰ κλέα ἀπὸ τοῦ χρέεα καὶ κλέεα κατὰ συγκοπὴν οὐ κατὰ κρᾶσιν, ἐπειδὴ τὸ ᾱ συνεσταλμένον ἔχουσιν οἷον παλαιγενέων κλέα φώτων* Choerob. Can. 372. exemplum ex Apollonii prooemio sumens, ubi in uno cod. *κλέα ἀνδρῶν* scriptum est fortasse ex proecdosi; sed vulgatum sequuntur Christodorus Ecphr. 378. *κλέα φωτῶν* et P. Silent. Soph. II. 598. *κλέα μόχθων*. In EM. 517, 21. affertur homericum *κλέα ἀνδρῶν*, quod ter in clausula versus legitur sed ambiguum est ut *κρέα* et *κέρα* sequente vocali. Atticos alpha producere affirmat Thomas: *τὸ ὑγιᾶ κατὰ συναίρεσιν λέγομεν — ὡςαύτως δὲ καὶ τὸ χρέα καὶ κλέα*, quorum illud confirmatur Aristophanis exemplo, hoc dubito an ab Homero mutuatus sit ut Himerius Ecl. XXII. 278. *τὰ κλέα τῶν ἀνδρῶν·* nam communis consuetudo de hoc genere unum recepit *χρέα*, quare *δέα*, quod Aelianus bis usurpavit pro *δείματα*, quaesitae cujusdam elegantiae esse videtur. *Δρία* huic numero eximit EM. 287, 44. *δρία οὐκ ἀπὸ τοῦ δρίεα κατὰ συγκοπὴν ἀλλ', ὥςπερ ἀπὸ τοῦ θύος γίνεται θύον, μέγαρος μέγαρον, οὕτω δρίος δρίον*. Id tamen non magis testatum est quam *μέγαρος*, neque scimus quis *θύον* dixerit pro *θύος*, nam *θύα* in Pind. Fr. 95. a conjectura profectum est. *Σπέα*, quod codex Voss. in EM. 517, 21. prius allatis addit, non legi sed modo dativum homericum *σπέσσι*, quem Herodianus ap. Choerob. Can. 462, 20.[38]) et 510, 14. gravari dicit *ὅτι ἐκ τοῦ*

38) Hic pro *πᾶσα δοτικὴ ἀνεπέκτατος — ὀξύνεται πλὴν τοῦ πᾶσι καὶ σπέσσι* aut omittendum est *ἀνεπέκτατος* aut addendum *εἴτε ἐπεκτεταμένη*

σπέεσσι γέγονε κατὰ συγκοπήν. Huic Oppianus Cyn. IV. 246. adaequavit singularem ἐν σπέϊ καὶ — nisi homerico σπῆι usus est pro pyrrhichio ut Antipater ὀλίγῃ νηὶ λεπτὰ ματεύων Anth. VII. 637. sed hoc elevatur Scaligeri correctione νεΐ, cui qui a Jacobsio opponuntur anapaestica ἠίων et δηίοις (adde ληίου Oppian. Cyn. I. 526.) nunquam epsilon accipiunt; ille autem dativus sequitur nominativum quem Technici ponunt verbo νέω congruentem νεῦς, unde pendent obliqui νεός, νέα, νέες v. Meinek. Delect. 137. et 214. Bredov. Dial. Herod. 260. [39]) Ἐν φαΐ κείνῳ bis legitur in Oracc. Sibyll. idemque tertio quodam loco nuper restitutum est pro ἐν φάει v. Alexander ad Prooem. v. 18. — Ὄσσε si est numeri dualis ex metaplasmo pro ὄσσω positum ut μῆρε, quod Aristarchus scripsit Il. I. 464. pro μήρω, nostra quaestione nihil attingitur. Sed plerique a neutro τὸ ὄσσος factum volunt τὼ ὄσσεε, hinc ὄσσε — θέλεις κατὰ συγκοπήν, θέλεις κατ᾽ ἀποκοπήν Epim. II. 397. Certamen detrectat Herodianus, ἄδηλον γάρ φησι τὸ πάθος Eust. 1746, 24. Sed Schol. Od. IV. 662. Il. I. 104. XI. 356. EM. 635, 54. id factum esse consentiunt κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ τελικοῦ ε, quo nomine apocopen significat. Ubi vero cum epitheto numeri pluralis vel cum

---

μένη εἴτε ἀνεπέκτατος. Σπέσσι in EM. 721, 43. pro σπέσι et Arc. 138, 1. pro Πηλεῦσι scribendum.

39) Pro κληΐζω, ubi brevi syllaba opus est, scribitur κλεΐζω, εὐκλεΐζω, ἐπευκλεΐζω, congruenter nominibus κλέος, Κλεΐς, semel λεΐζομαι in Epigr. adesp. VI. 169. sed adjectivi forma duplex intra paucos versus Il. IX. 406 et 409. ληιστοὶ μὲν γάρ in principio versus, οὔτε λεϊστή in exitu ut nunc quidem editum est pro ληιστή, idemque turpiter corrupit Hesychius Ἐλεϊστή λεπτή (ληπτή). Sic etiam Θρέϊσσα Theocr. Epigr. XVII. Leonid. Anth. VII. 663. Νηρεΐς VII. 550. Nonn. III. 103. VI. 259. X. 125. XLVIII. 192. v. Koechly ad Quint. II. 421. Ellendt. Lex. Soph. s. h. v. et interdum in sermone v. Dorvill. ad Charit. II. 4, 40. sed Luciano Pro Imagg. §. 7. e codd. redditum est Νηρηΐς. Φινεΐς Eur. Iph. T. 424. et alia v. Proll. 477. (ubi Κριθεΐς prave impressum pro Κρηθεΐς) quorum immemor Elmslejus ad Heracl. 84. feminina in ις desinentia brevem vocalem ante terminationem habere negat. Ἠχέεις et βρωμέεις Herodianus testificatur in Mon. 14. quod ad exemplum Critici nostri pro ἠχήεις, χαιτήεις, ubi amphimacro opus est, scribunt εεις.

verbo singulari conjungitur ut ὄσσε αἱματόεντα v. Spitzner. ad XIII. 435. ὄσσε δέρκεται [40]) pluralis ὄσσεα alpha finale recisum esse oportet; hujus autem numeri cum duali conjunctionem ὄσσε φαεινὼ δινείσθην etc. explicemus eo, quod natura animantibus omnibus oculos binos tribuit. — Epsilon casuale in substantivo masculini generis omisit poeta novitius et id ludendi causa in Anth. IX. 113. οἱ κόρις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου. Sed in Theocr. VIII. 45. pro ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες jam Jacobsius ad Anth. 476. admonuit ὄϊς pro singulari haberi posse et Meinekius, qui hoc loco οἶς praetulit, eundem numerum singularem cum nomine plurali junctum videri dicit in Callim. Cal. 28. ἐν πίτυς, ἐν πτελέαι atque etiam in Nic. Fr. XX. οὐκ ἔχις οὐδὲ φάλαγγες ἀπεχθέες [41]). Oppianus Cyn. II. 377. εἰσὶ δ' ὄϊς ξανθαί haud dubie communem rationem sequutus est quam indicat Choeroboscus Orth. 257, 31. EM. 708, 25. ὡς παρὰ τὸ πόλιες καὶ ὄφιες γίνεται πόλις καὶ ὄφις κατὰ κρᾶσιν, οὕτω καὶ παρὰ τὸ Σάρδιες Σάρδις et adhuc alibi 432, 5. ἤνιες καὶ ἐν συναλοιφῇ ἦνις.

§. 8. De adjectivorum imminutione quae dicenda sunt, continentur fere in uno genere illo quod in ης purum et non purum terminatur. Ex his enim constat poetas epsilon, quod in declinatu accedit, ubicunque numerum egreditur, exterminare et maxime iis quae cum κλέος composita sunt Ἡρακλέος, Ἡρακλέϊ, Ἡρακλέα alpha brevi finitum, quod si producitur, ex Ἡρακλέεα contractum est, et adjectiva εὐκλέϊ Δίρκῃ ἀντὶ τοῦ εὐκλεεῖ κατὰ συγκοπήν Schol.

---

40) In Il. XIII. 617. ὄσσε πέσον Aristarchus scripsit pro πέσεν et XIX. 17. ὄσσε ἐξεφάανθεν pro ἐξεφαάνθη. Sic ὄσσε φάανθεν I. 200. στρεφεδίνηθεν XVI. 792. πλῆσθεν Od. IV. 705. πλῆντο Apoll. IV. 17. ubi Wellauerus πλῆτο recepit quia alibi ὄσσε δέρκεται, λάμπεται, ὑπέλαμπε legatur. Verum his in locis singularis a metro postulatur; ubi nihil refert, epici verbum plurale praeferunt excepto Nic. Th. 758. ὄσσε παρέστραπται, quod cum παρεστράφαται commutari poterat, ὄσσε ἐδίνησεν (pro ἐδινήθησαν) Alex. 188. ὄσσε μάρμαιρεν Quint. VII. 464. quorum correctio perfacilis.

41) In proxime sequentibus οὐδὲ βαθυπλὴξ ἄλσεσιν ἐν ζώοις σκορπίος ἐν Κλαρίοις Bernardus εὐζώοις corrigit; elegantius videtur ἐνδιάει.

Pind. Ol. X. (XI.) 94. εὐκλέα κούρην, ἀκλέα πότμον etc. v. Jacobs. ad Anth. p. 905. et Spitzner. Excurs. XXII. 98. tum in numero plurali νῆσοι ἀγακλέες Dionys. 554. δυςκλέες Maneth. III. 148. εὐκλέας Anth. VII. 301. δυςκλέα λέκτρα Man. II. 186. μεγακλέα δήνεα Oppian. Cyn. II. 4. quo de genere unum in quotidianum usque sermonem penetravit: Ἡράκλεες κλητικὴ συναλοιφῇ ἀπὸ τοῦ Ἡράκλεες ὃ κατὰ συγκοπὴν γίνεται Ἥρακλες EM. 436, 18. Hujus vocativi exempla allata sunt ad Phryn. 640. Sed utrum vocalis formae nativae excisa an diphthongo contractae simplex epsilon substitutum sit decernere cunctamur. Adjectivorum duo leguntur apud Homerum in accusativo singulari ἀκλέα et δυςκλέα, utrumque sequente vocabulo cujus prima litera est vocalis, quare metrum non prohibet quo minus ἀκλεᾶ et δυςκλεᾶ scribatur. Hoc autem ne fiat studiose cavetur in Schol. Il. II. 115. sententiis variis sed ad unum finem tendentibus: τὸ δυςκλέα ἐκ τοῦ δυςκλεύς· ἔστι δὲ ἔλλειψις τοῦ ε, οὐ συναλοιφή· οἱ δὲ νεώτεροι ἐκτείνουσι καὶ προπερισπῶσιν ὡς ἀπὸ τοῦ δυςκλεής· quibus succinit alter κατὰ συστολὴν ὁμηρικὴν (Ὅμηρος) τὰ τοιαῦτα ἐκφέρει δυςκλέα καὶ ἀγακλέα ἰωνικῶς· οἱ δὲ ἀττικοὶ ἐκτείνουσι, et tertius συστέλλειν τὴν τελευταίαν τοῦ δυςκλέα ὡς ἀμφηρεφέα ὁμοίως τῷ ἀκλέα ἀνδρῶν (scr. Ἄργος), ἀκλέα ἐκ μεγάρων. Harum enuntiationum duae primores inter se pugnant; nam si δυςκλέα a δυςκλεύς declinatum est ut Ἀτρέα ab Ἀτρεύς nulla esse potest ellipsis τοῦ ε. Quare haec aut diversis assignanda sunt auctoribus aut potius δυςκλεής scribendum; nam neque δυςκλεύς cognitum habemus neque aliud hoc modo conformatum praeter proprium Πατροκλεύς, quod Bekkerus in Phot. Cod. CLVII. 115. a. 4. e codd. quibusdam ascivit. In sequentibus pro ἀγακλέα, quo Homerus nunquam utitur, ἀκλέα reponi oportet. Quod ultimo loco apponitur exemplum ἀμφηρεφέα ex uberiore disputatione excerptum videtur, cujus hoc esset argumentum accusativos adjectivorum in ης exeuntium, quorum magna apud Homerum copia, alpha natura breve habere ἀπηνέα, ἰοειδέα, νηκερδέα, πολυηχέα, πολυπενθέα, ἀριπρεπέ', νεοαρδέ', ac si producatur in ἀμφηρεφέα, ἀρ-

τεμέα, ἐϋστρεφέα, δυςηλεγέα, id arsi effectum esse; idque confirmat etiam Sch. ad Il. XV. 463. εὐτρεφέα: οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν τὸ α· ὅμοιον γὰρ τῷ ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην et ad XII. 281. ἰακὸν τὸ συστέλλειν εὐκλεῖας καὶ δυςκλέα, quae adnotatiuncula eo spectat ne quis εὐκλειᾶς et δυςκλεᾶ scribat more attico. Novam viam ingressus Vossius ad H. in Cer. 495. hiatum elisione levat ἀκλεέ' scribens et δυςκλεέ', sed hiatus non offendit, Homerus autem εὐφυέες quidem dicit et εὐφυέα sed nusquam ἀκλεέες ἀκλεέας etc. quod admisit Manetho duo εε vocali tertiae praeponens ἐνδεέας IV. 32. et 340. Accusativis illis nonnulli addunt nominativum pluralitatis Il. VI. 101. ἥμενοι ἀκήριοι ἀκλεὲς αὔτως. Nam hoc ἀκλεές, quod nostrorum plerique pro adverbio habent, Apollonius Pron. 118. nominativum esse statuit ex ἀκλεεῖς conversum ut ἐπιτηδές et παλιμπετές [42]), haec autem omnia a nonnullis gravari ἄκλεες etc. ob eam causam quia terminatio casualis ες acutum respuat. Quod quum Joannes quoque p. 15. praecipiat sed cum circumscriptione χωρὶς εἰ μὴ ἐκ πάθους εἴη διὰ τὸ βιοπλανές καὶ ἐπιτηδές, Herodianum quoque colligimus ἀκλεές pro primo casu habuisse sed accentum neque in antepenultimam transtulisse neque etiam ἀκλέες scripsisse, quod faciendum erat si admisisset syncopen. Eustathius [43]) vero diversos auctores sequens et hanc probat et non rejicit exaeresin literae iota. Nos qui ἐπιτηδές et παλιμπετές adverbia esse consentimus, neutra indigemus. Duobus illis accusativis ἀκλέα et δυςκλέα accedunt duo aliter compositi: ὑπερδέα δῆμον ὑπερβαλλόντως ἐνδεᾶ ἀντὶ τοῦ ὑπερδεέα συγκοπῇ EM. 778, 3. et quod Arcadius 196. huic adjungit τὸ ὑπερδέα δῆμον καὶ δυςκλέα Ἄργος καὶ νηλέα θυμόν οὐκ ἔστι κατὰ κρᾶσιν ἀλλὰ κατὰ ἔνδειαν τοῦ ἑνὸς ε. Adjectivum νηλής, quia syncopen per omnes casus propagat, alio loco tractavi; praeter ὑπερδέα vero, quod alii cum δέομαι conjunctum putant, alii cum

42) Ἐρίηρες ad hunc numerum non adscribunt sed metaplasmo excusant v. Parall. 180.

43) Hujus et Apollonii locos, quos omisi, indicat Lehrsius Quaest. Hom. 139 sq.

nomine δέος, nullus casus reperitur epsilo destitutus neque hujus adjectivi neque aliorum quae cum iisdem vocibus composita sunt ἐνδεής, ὀλιγοδεής — ἀδεής, περιδεής, ψοφοδεής excepto uno eoque controverso θεουδής, de quo prius loquutus sum. Aristarchi nomen semel tantum in hac causa interponitur et verbis perobscuris; nam ad Il. XII. 318. οὐ μὴν ἀκληεῖς Λυκίην κατὰ κοιρανέουσι Schol. A. hoc adnotat: ἀκλειεῖς οὕτως· ἀκλεες (sic sine accentu Bekkerus) δὲ Ἀρίσταρχος κατὰ συγκοπὴν ὡς τὸ δυςκλέα. Pro illo Villoisonus edidit ἀκληεις, in quo syncopae vestigium nullum cernitur. Aristarchus fortasse ἀκλῆες scribi voluit tanquam ex ἀκληέες concisum, hoc autem pro ἀκλεέες, quod consuetudo homerica respuit, substitutum esse putavit epsilo primo in eta mutato, ut σπήεσσι dicitur pro σπέεσι et ζαχρηής nonnulli pro ζαχρεής acceperunt. Nec tamen apparet cur hoc fingere quam ἀκληεῖς scribere maluerit, quod ex ἀκλεέες contractum est epsilo primo in eta transeunte, duobus alteris in $\overline{ει}$. Et si ἀκλῆες in libris antiquis scriptum invenit, cur id syncopae potius adscripserit quem synaeresi, unde natus est accusativus εὐκλεῖας, nam $\overline{εε}$ et in $\overline{ει}$ contrahitur et in $\overline{η}$. Denique ex ἀκλεῖες existere potuit ἀκλῇες diphthongo propria in impropriam transfigurata[44]). Verum de accusativo εὐκλεῖας non omittenda est sententia EM. 392, 22. τοῦ εὐκλεής ἡ αἰτιατικὴ τοὺς εὐκλεέας καὶ κατὰ συναίρεσιν εὐκλεῖας ἢ ἀπὸ τοῦ εὐκλέας ἐπενθέσει τοῦ $\overline{ι}$. Etenim hoc εὐκλέας manifestam praefert syncopen. Sed probabilior est synaeresis.

Poetas Homeri vestigiis insistentes adjectivis cum κλέος compositis $\overline{ε}$ cliticum detraxisse jam diximus; aliorum exempla perrara sunt. Unum hujuscemodi est illud quod in Parall. 235. ex Euphorione protuli, ἀτρέα δῆμον pro ἀτρεῆ sive ἄτρεστον tanquam a recto ἀτρεής, unde alius poetarum nominativum pluralem duxit sed contractum

44) Hujus scripturae exemplum a Grammaticis neglectum praebet Eustathius 579, 11. τοῦ ζαχρήεις ἡ παραλήγουσα γράφεται διὰ διφθόγγου ἔχουσα ἢ τὸ $\overline{ε}$ καὶ $\overline{ι}$ (ζαχρειεῖς) ἢ τὸ η μετὰ τοῦ $\overline{ι}$ (ζαχρῄεις). Ζαχρειεῖς et εὐκλειεῖς Apollon. I. 869. non deterius sonant quam σείειν et κλείειν· sed quum facile mutari possent, sine dubio rejecta sunt.

ἀτρεῖες sive ἀτρῆες. Quod de ζαχρειής dixi, idem valet de ἀχρειής, nec satis confirmatum est ἄχρης in Schol. Il. II. 269. ἀπὸ τοῦ χρῶ ἐστι τὸ ἔχραε τὸ βαρύνειν (καὶ τὸ ἐπιθετικὸν χρής) καὶ μετὰ τοῦ α τοῦ στερητικοῦ ἄχρης, ἀφ' οὗ τὸ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενὲς καὶ βάρους μὴ μετέχον· οὕτως Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων v. Parall. 82. De Hesychio, qui ἀχρέα sive ut in cod. legitur ἄχρεα interpretatur βλάσφημον ἄμορφον ἀχρεῖον λυπηρόν, dubium est an adjectivum pluralis numeri alicubi dictum invenerit intellectu adverbiali ut Tryph. 125. μοχθίζειν ἀτέλεστα καὶ ἀχρέα (cod. recte ἄχρεα) pro ἀχρεῖον sive ἀχρείως. Sed Callimachum pro βιοπλανέες usurpasse βιοπλανές Joanni Alex. credimus; nam adverbium minus appositum videtur. Quod Nicander Al. 164. in exitu versus posuit ἔμπλεα κύμβην, si accentum attendimus, metaplasmus est pro ἔμπλεον ut ἔγχλοα φλοιόν apud eundem et alia v. Parall. 180. et 245. non syncope; Hesychii glossa Ἔμπλεω ἐμπλεῖς πλήρεις dittographiae suspecta est; alibi certe neque ἐμπλής legitur neque integra ἐμπλεής, ἐκπλεής, συμπλεής. Aratus 1031. γεράνων στίχες παλιμπετὲς ἀπονέονται haud dubie adverbium esse voluit, quem intellectum habet apud Homerum, Callimachum et Nonnum Par. XXI. 17. ut παλιντυπὲς ἅλτο ῥαιστὴρ ἄκμονος Apoll. III. 1254. adjectivo solus utitur Nonnus et pluraliter quidem παλιμπετέες. Pro syncope, cui Goettlingius ad Theod. 243. et de Acc. 327. perispasin genitivorum αὐταρκῶν, δυςωδῶν etc. attribuit, synaeresin substitui ad Buttm. 339. Ex numero adjectivorum simplicium duo huc trahuntur; αἰπὰ ῥέεθρα παρὰ τὸ αἰπεέα ἐν συγκοπῇ EM. 37, 42. sed hoc refellitur feminino αἰπή· alterum est ab eodem traditum p. 59, 47. ἅλες ἅλεες ἀπὸ τοῦ ἀολλέες κράσει τοῦ αο καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἑνὸς λ ἀλέες καὶ ἅλες, quod tribus aliis locis profert diverso accentu et spiritu clareque pronunciat id genus neutrum esse adjectivi ἀλής id est ἀθρόος, ἀολλής[45]). Ita

---

45) In Sophoclis Fragm. Inc. XXXV. (693 Dind.) βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος ἔρχεται δ' ἄλλη, quod novissime attentavit Naukius de Aristoph. p. 140. adn. promtissimum est corrigere ἔρχεται δ' ἀλές.

syncope avolat. Nec concedenda est adverbiis quae illi ex adjectivis generis neutrius nata ferunt: ὠκέα ὦκα, σαφέα σάφα ἀνεβιβάσθη ὁ τόνος μετὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν τοῦ ε· τὸ δὲ θαμά ὀξύτονον ἀπὸ τοῦ θαμός (θαμύς) ὀξυτόνου Herodianus Joann. p. 29. et Apollonius Adv. 563. παρὰ τὸ ταχέα τάχα, κρατέα κάρτα, λίγα, ὦκα· διὸ σημειωτέον τὸ θαμά ὀξυνόμενον παρὰ τὸ θαμύς. De nonnullis, quae adjectivorum adminiculo carent, disceptatur utrum hinc repetenda sint an a verbis: ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ὠκέα γίνεται ὦκα — οὕτως ἀντέα ἄντα [46]) ἢ παρὰ τὸ ἀντῶ ὡς σιγῶ σῖγα, ἠρεμῶ ἠρέμα· Ἡρωδιανός EM. 111, 50. nec discrepat Apollonius l. c. 562. sed cautius loquitur p. 549. τὸ ἄντα παράκειται τῷ ἀντῶ et fortasse omnia haec adverbia non a verbis et adjectivis derivata sed cum iis affinitate stirpis conjuncta esse credidit. Etenim natura ita fert ut adverbia, quae distinctione generum, casuum, personarum carent, minus articulatim promantur quam adjectiva et verba v. Parall. 163. Sed jam tempus est de verbis aliquid dicere.

§. 9. Praesentis activae formae duo modi in sermonem incurrunt; unus est imperativus homericus φέρτε ἀντὶ τοῦ φέρετε Eust. 145, 24. quae syncope latius dominatur in verbo latino. Cum hoc Buttmannus Gramm. II. 320. confert προφύλαχθε in H. H. quod ex προφυλάκετε contractum putat. Sed et φυλάκω analogia caret v. Techn. 57. et quod ille hinc declinatum censet φύλαχθε· id enim φύλακτε dicendum erat [47]), nec apte confertur cum imperativo perfecti ἄνωχθι ἄνωχθε. Probabilius Schneidewinus in libello *Die hom. Hymn. auf Apoll.* p. 47. substituit perfectum usitatum νηὸν δ' εὖ πεφύλαχθε, nec tamen demonstrat φυ-

---

46) Sic correxi vulgata οὕτως ἀντία ἀντὶ Ἀλεξάνδροιο, quae Homeri verba ad aliud caput spectant. Omissum hic ἀτρεμῶ ἀτρέμα additur p. 165, 12. Alteram rationem sequitur Eustathius 1291, 37. τὸ ἄναντα ἐκ τοῦ ἀναντέα ὡς καὶ τὸ κάταντα καὶ πάραντα.

47) Συναΐκτην, quod Matthiae p. 426. aoristis, qui vocantur, syncopatis adnumerat, multo ante correctum erat sed decepit etiam Buttmannum Lex. I. 16. adverbiorum ἐπαΐγδην, προπροκαταΐγδην forte oblitum.

λάσσεσθαι hoc intellectu custodiendi cum quarto casu conjungi. Si certa esset Buttmanni conjectura Gramm. II. 21. adn. Aristarchum in loco homerico *πεπάλαχθαι* edidisse, cum hoc conferri posset *προφύλαχθε* tanquam imperativus ejusdem temporis cui *μὴ ὑπόδεχθε* Anth. XII. 73. subjectum est. — Alter modus est infinitivus *Ἔδειν ἐδέμεν καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ ἔδμεναι* EM. 316, 37. Huic similia sunt *Ἔγμεν ἔχειν* Hes. et *ἴδμεν* sive *ἴδμεναι*, quod modo pro *ἰδεῖν* accipitur modo pro *εἰδέναι* v. Nitzsch. ad Odyss. VIII. 213. Cum *ἔδμεναι* Eustathius 1224, 15. contendit verbum purum *ἀέμεναι καὶ ἐν συγκοπῇ ἄμεναι*, sed alpha longum indicium praebet contractionis, cui *ζευγνῦμεν* quoque subjectum esse oportet Il. XVI. 145. quod Wolfius et Bekkerus asciverunt, quippe a *ζευγνύω* declinatum v. ad Buttm. p. 7. adn. alii *ζευγνύμμεν* scripserunt vel *ζευγνύμεν* ypsilo metri causa producto. Infinitivo *ἀρόμεναι* non ypsilon verbi *ἀροῦν* detractum est ut Moschopulus dicit ad Hes. Opp. 22. sed epsilon vocis thematicae *ἀρόειν*, unde *ἀροέμεναι* produci oportebat et contractis vocalibus *ἀρούμεναι*. Detrimentum temporis syllabici bibliographi vel geminatione consonae reconcinnarunt vel ectasi vocalis, pars *ἀρόμμεναι* scribentes, alii *ἀρώμεναι*. Idem epsilon deest verbis primae declinationis *ἀγινέμεναι* et quod Zenodotus Homero tribuit *ὀχέμεν* v. ad Buttm. p. 154. s. *Δινέω*, remansit vero in *φιλήμεναι*, *γοήμεναι* etc. quae cum *ὁμαρτήτην*, *συλήτην* comparantur. *Εἰρύμεναι* ad *εἴρυμι* referri solet. Poeticum *ἴμεν* rationi multo magis congruit quam *ἰέναι* sed rationem vicit usus isque ita corroboratus est ut jam damnentur *ἀπίναι* et *ἐξίναι* v. ad Phr. 16. [48]) ad quae scriptores vulgaris notae non conscientia veri sed respectu aliorum casuum *ἴμεν*, *ἴτε*, *ἴτω* deducti videntur. — Quemadmodum Technici *δύνασαι* a *δύναται*, *ἔζην* ab *ἔζη* derivatum statuunt *πρὸς ἀναλογίαν τοῦ τρίτου προςώπου* Choerob. Can. 864, 27. sic etiam temporibus syllaba *σκον*, *σκες*

48) Allatis adde *ἶναι*, quod Herodianus de Dichr. 298, 8. cum *ἐξίναι* copulat et *ἀπίναι* Anth. XI. 404. *Ἐξιέμεναι* Odyss. XXII. 470. non infinitivus est ut Kruegerus putat in Gramm. Gr. T. II. 99. sed participium verbi *ἵεμαι*.

auctis personam singularis numeri tertiam fundamenti loco substernunt: οἱ Ἴωνες ἐπὶ τοῦ τρίτου προςώπου προςτιθέασι τὸ σκ ἄγεσκε κτλ. οἱ δὲ ποιηταὶ κατὰ μίμησιν τῶν Ἰώνων καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ποιοῦσι διὰ τοῦ σκ χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε καὶ χαίρεσκες Choerob. Can. 633, 23.[49]) Epim. I. 376. EM. 624, 54. eosdemque pro epsilo nonnunquam alpha substituere τὸ ῥίπτασκε καὶ ἔχεσκες οὐκ ἰωνικά ἐστιν ἀλλὰ ποιητικά Epim. I. 385. Id alii a praesenti ῥιπτάσκω declinatum, alii syncope affectum dicunt v. P. II. §. 7. in primo autem aoristo hanc literam a prima et secunda persona transferri ad ultimam — προςῆλθε τὸ κεχρεωστημένον α τύψασκε Choer. l. c. Sic etiam Schol. Vict. Il. III. 103. εἴπεσκε (εἴπασκε) ἀπὸ τοῦ εἶπα ὡς στρέψασκε, sed Aristarchum εἶπας scribentem I. 106. reprehendit Schol. B. εἰπών γὰρ ἀεὶ καὶ εἴποιμι λέγομεν, quo decreto imperativum εἴπατε ab Homero non abjudicat. De aoristo, cujus propria est et peculiaris terminatio alpha, excusatio illa anticipationis satis facit, sed ῥίπτασκε et κρύπτασκε certe irrationalia sunt. In verbis barytonis, quae pure terminantur, epsilon constanter servatur, κλαίεσκε et δεύεσκε Hom. ψαύεσκε Nonn. praeter σείασκε in loco lacunoso H. H. in Ap. 403. quod e cod. pro σείσασκε repositum est. Buttmanno autem Gramm. §. 94. adn. 4. aoristus esse videtur exaeresi unius trium sigmatum mitigatus; tum quod Schol. Il. XIV. 77. memoriae prodidit pro τόνδε δ' ἔασκεν nescio quem suasisse τὸν δὲ δέασκεν ἤγουν ἐδέσμευεν· sed ligandi verbum ab h. l. adeo alienum est ut suspicer correctorem illum τόνδε δ' εἴασκεν scripsisse retenta diphthongo quae in duobus aliis poetae versibus metro defenditur iota pleonastico ut Epim. I. 377, 8. ait aucta; sed hic qui sic scripsit brevem esse voluit. A verbo δέω derivatum si esset imperfectum, in paralexi haberet epsilon ut cetera hujus ordinis προθέεσκε Hom. ἀμφιθέεσκε Quint. V. 371. προῤῥέεσκε Apollon. III. 225. χέεσκον Sibyll. I. 111. δακρυχέεσκε Nonn. Par. XX. 57. et vocali auctum ἀμ-

---

49) Pro λέλασκε v. 1. γέλασκε, pro βρήσασκε, πήσασκε v. 12. χρήσασκε, πλήσασκε supponi possunt.

πνείεσκε Apoll. I. 231. nemo vero *χέσκε* dixit vel *ῥέσκε*. Et similiter quae aliam in syllaba prima vocalem habent *τίεσκε* et *ἀλλύεσκε* Hom. *χρίεσκε* H. H. in Cer. 228, *λύεσκε* Quint. III. 822. *βλύεσκε* Apoll. III. 223. *θύεσκε* Hippon. Fr. XXI. *πλώεσκε* Oppian. Hal. V. 475. Tryph. 216. exceptis duobus homericis, *ἱκέσκετο* pro *ἱκέετο*, quod verborum in *μι* exeuntium flexus sequitur hisque vulgo adnumerari solet, et *μνάσκετο*, cui poeta epsilon subtrahere coactus est; nam *μναέσκετο*, quia alpha breve habet v. Techn. 11. metro repugnat. *Ῥύσκετο* ne quis pro *ῥυέσκετο* accipiat cautum est in Techn. p. 61. adn. 20. Sed hujusmodi exaeresi nonnulli etiam *ἔσκε* decurtatum dicunt: *ὡς ἔφερον φέρεσκον, οὕτω ἀπὸ τοῦ ἔαν ὤφειλεν εἶναι τὸ ἰωνικὸν ἔεσκον· ἀλλὰ διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τὸ ἓν ε ἐξεβλήθη* EM. 381, 32. qui quum *ἔεσκεν* integrum esse putaret, aptius conferre poterat *χέεσκε*. Sed de ejectione errat. Nam *ἔσκε* ab *ἦ* (erat) traductum est correpta vocali quod fit omnibus in longam exeuntibus *τίθεσκε*, *ἵστασκε*, *στάσκε*, *τλάσκε* quod in EM. 624, 4. affertur nescio unde sumtum, *δόσκε*, *δύσκε* [50]). Ab hac analogia deficit verbi substantivi forma macroparalecta ob hoc ipsum enotata in Epim. I. 159. *ὁ μὲν ποιητὴς τὴν ἄρχουσαν συστέλλει ἐν τῷ ἔσκεν· ὁ δὲ Ἀλκμὰν* (Fr. LIX. 552 Bergk.) *φυλάττει „ἦσκέ τις σκάφευς ἀνάσσων". Τινὲς δὲ δύο μὲν* (scr. *μέρη*) *φασὶν ἧς ἀντὶ τοῦ ἦν καὶ κέ σύνδεσμος.* Hoc effugio servatur tenor regulae *τὸ εἴασκε κατὰ συστολὴν τοῦ α· οὕτω καὶ πάντες* (scr. *πάντα*). *Τὰ γὰρ διὰ τοῦ σκ παρηγμένα ἰωνικῶς βραχεῖαν ἔχει τὴν παραλήγουσαν εἴπεσκε, φορέεσκε* Schol. A. ad Il. II. 832. quod verum esse probatur ipso accentu *στάσκε*, *δύσκε* etc. Verba ejus ordinis, ad quem *φορέεσκε* pertinet, hanc propriam formam habere personae tertiae in *ει* exeunti accommodatam intelligitur ex Herodoti usu qui ejusmodi imperfecta frequentat *ποιέεσκε*, *πωλέεσκε*, paucis contra venientibus quae dialecti Herodoteae investigatores ad unam normam corrigunt v. Dindorf. §. XXIV.

---

50) *Παρέβασκε* quod Matthiae affert Gramm. 449. et *ἐφάσκετε*, quod Thierschius p. 449. non huc pertinent sed ad *βάσκω*, *φάσκω*.

Bredov. p. 285. et 374. Brevioribus autem κάλεσκε, κράτεσκε epsilon imperfecti finale subtractum esse declarant Grammatici ἔσκεν ab ἔεσκεν repetentes; quos temere deseruit Philoxenus si ut Eustathius refert 1642, 8. νόεσκε, φίλεσκε ex contractis ἐνόει, ἐφίλει nata censuit omisso iota. Difficilior est quaestio verborum secundae declinationis, quae si cum illis conferuntur, recte se habent quae olim permultis locis legebantur καιετάεσκε, ἀμφάεσκε et quod L. Diadorfius in Thes. T. VII. 140. A. in Hymn. in Is. I. 9. pro σελάγεσκε scribi vult σελάεσκεν. Sed illa nunc undique exstirpata sunt v. ad Phr. 583. consentientibus Grammaticis: τὰ τῆς δευτέρας συζυγίας μόνον τὸ α ἔχουσι πρὸ τοῦ σκ βοάασκε, γέλασκε Epim. I. 309, 25. Quod si ratum habemus, sumendum erit primos hujus paragogae fictores γελάεσκε dixisse ut φιλέεσκε, aut certe hanc formam animo infixam habuisse, hinc autem epsilo reciso factum esse γέλασκε ut φίλεσκε et postremo ascitu alpha pleonastici γελάασκε. Hac via consulitur veterum auctoritati qui vocalem syllabae σκε praemissam brevem esse concordi suffragio decernunt, obrogatur vero Schaeferi sententiae ad Schol. Apoll. p. 176. terminationem ασκε ex trisyllaba αασκε contractam esse, quae ipsa unde nata sit tacitum reliquit. Neque rursus dici poterit αασκε ex ασκε dilatatum esse eadem diectasi qua praesens ἐλάᾳ ex ἐλᾷ, nam haec diectasis non admittitur nisi monophthongus vel diphthongus, cui vocalis brevis ejusdem soni praeponitur, ex brevi et longa contracta est ut ἐλάω ἐλῶ ἐλόω, ἐλάει ἐλᾷ ἐλάᾳ, non vero ἐλόων pro ἔλαον nec ἐλάα pro ἔλαε v. Techn. 184. Itaque ex ἔλαε (ἤλα) secundum artem ἐλάεσκε formandum erat sed statim incessit syncope ἔλασκε et syncopae supervenit epenthesis ἐλάασκε. Cum verbis primae et secundae declinationis brevitate penultimae convenit tritocliton χρύσοσκον ap. Choerob. l. c. sed vereor ne fictum sit ἀναλογικῶς.

Haec paullo latius disserui quia artium scriptores varia verborum genera inter se miscent. Quae restant de temporibus paragogae expertibus, paucis absolventur; unum levissimum: ἴσαν (sic) τὸ ἐπορεύοντο ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω ἵεσαν, ποτὲ μὲν κατὰ συγκοπὴν ἴσαν, ποτὲ δὲ κατὰ

κρᾶσιν ἴσαν Epim. I. 217, 28. quem scriptura mendosa ἴσαν pro ἤσαν [51]) in errorem duxisse videtur; alterum aeque festinatum 374, 21. παρὰ τὸ ἔω τὸ ὑπάρχω ὁ παρατατικὸς ἦον, τὸ δυϊκὸν ἠέτην καὶ ἐν συγκοπῇ ἤτην· tertium ejusdem auctoris 123, 10. et Eust. 672, 37. ἐδειδίειν ἐδειδίεσαν καὶ συγκοπῇ ἐδείδισαν. Verum ἐδέδισαν non ex ἐδεδίεσαν concisum est quod jure a Phrynicho exploditur mirorque Thucydidi relictum esse, sed accommodatum perfecti δέδια inclinamentis δέδιμεν, δέδιτε, quae ut nunquam alpha recipiunt, ita a plusquamperfecto abest epsilon. Aliquanto magis ad syncopen accedit infinitivus δειδίμεν, ad quem δεδιέναι eandem proportionem habet quam ἰέναι ad ἴμεν sive ἴμεναι et τεθνάναι ad τεθνᾶναι.

§. 10. Ad formam passivam transeuntibus primum in oculos incurrit secunda indicativi verborum circumflexorum persona quae in Herodoti libris duplici modo scribitur, plerumque integre ἐπαινέεαι, διαιρέεαι et similiter in futuro ἀποθανέεαι, λαμπρυνέεαι, sed etiam, quod minus probatur, διαιρέαι et προθυμέαι v. Bredov. 375. et futurum ἀμύνεαι Euseb. Stob. XLVI. 32. p. 309. (264.) Illis consentaneum est πωλέεαι quatuor syllabas efficiens in oraculo apud Porphyr. V. Plot. v. 48. sed fortasse πωλεῖαι scribendum epicorum more ut μυθεῖαι. Apud Homerum ipsum πωλέ' cum apostropho ante vocalem legitur pro ἐπώλου incertum an pro πωλῇ, sed plerique praesens esse putant, quod Harlej. πώλεαι scribit bisyllabum pronunciatu; quod si praeferimus, integri πωλέεαι epsilon prius excisum est sequente anabibasmo, alterum cum diphthongo colliquescit. Ejusdem temporis est μυθέαι ἀκράαντος Od. II. 202. utriusque autem accentus disputabilis: τὸ πωλέαι ἐκ τοῦ πωλεῖται γίνεται κατ' ἔνδειαν τοῦ τ καὶ τοῦ ι· διὸ καὶ παροξύνεται καθὰ καὶ τὸ μυθέαι· εἰ μή τις αὐτὰ προπαροξύνειν ἐθέλει ὡς ἀναδραμόντα εἰς ὁμοιότητα τοῦ τύπτεται Eust. 1518, 60. quae anadromae suspicio profecta

---

51) Hanc ad Il. XXIII. 816. affert Eustathius ἦσαν διὰ τοῦ η ἢ ἴσαν ὅ ἐστιν ἐπορεύθησαν. Verborum ἱέναι et ἰέναι crebra est confusio maxime mediae formae v. Techn. 191. Jacobs. ad Philostr. 373.

est ab antiquioribus, qui δύνασαι, τίθεσαι ex persona tertia rursus retro flexa esse fingunt Choerob. Can. 878. EM. 209, 34. cf. Koen. ad Greg. 411. et quae paulo ante de ἔχεσκες et similibus dicta sunt. Pro illo scribi poterat μυθέεαι epsilo muto ut est in bisyllabo κέλεαι, sed melius visum vocalem quae non auditur ne oculis quidem subjicere. Itaque aut μυθέεαι numero dactylico scriptum est epsilo eliso aut μυθέαι eadem vocali vel radicitus extracta vel cum diphthongo finali contracta quod, qui accentum non retraxerunt, praetulisse videntur. Manifesta autem syncope est secundae imperfecti personae et imperativi, cujus plurima sunt exempla; primum in verbis barytonis, quorum unum legitur apud Homerum ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώποις Il. XXIV. 202. non sine dissensione Ptolemaei et Herodiani: τὴν κλε συλλαβὴν ὀξυτονεῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἡγούμενος τὸ πλῆρες εἶναι ἐκλέου· οὐκ ἔστι δὲ ἀλλὰ ἐκλέεο τετρασυλλάβως, καὶ εἴτε ἡ ὀξεῖα συγκέκοπται εἴτε ἡ βαρεῖα ἡ μετὰ τὴν ὀξεῖαν, ὀφείλει τρίτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα φυλάττεσθαι· οὐδὲ γὰρ ὁ χαρακτὴρ κωλύει. Ptolemaeus igitur credidit ex ἐκλέου per hyphesin ypsili factum esse ἐκλέο manente accentu ut ἀρτίπος, ὠκύπος Parall. 249. et τῆς Κλεός pro Κλεοῦς v. C. IV. §. 2. Herodianus vero paradigmatico ἐκλέεο epsilon vel primae syllabae vel secundae detractum putavit et ideo antepenultimam acuit quia in temporibus verbi extrinsecus auctis accentus recedit quantum potest longissime, ἐγένετο ἔγεντο, ex regula universali αἱ συγκοπαὶ τὸν τόνον ἀναβιβάζουσι. Atque huic tonosi negat repugnare characterem quia vox in εο exit non in εω ut βορέω, cui eadem vocalis elapsa est. Itaque verba illa οὐκ ἔστι δὲ — φυλάττεσθαι non ut Goettlingius suspicatur de Acc. 105. ab alio quo attexta sed cum re causaque conjuncta sunt. Certissimum vero syncopae documentum est imperativus χρέο, quo scriptores ionici utuntur saepius. Nec aliter conformati sunt imperativi verborum circumflexorum φοβέο, ἀκέο, ἐξηγέο, quorum in accentu Herodoti libri plerumque concordant v. Bredov. p. 375. His simile est αἰδέο Theogn. 1334. dissimile vero ἥγεο in Choerili versu apud Aristot. Rhet. III. 14. p. 1414, 16. codicum

consensione summa munitum, idemque in duobus Anthologiae locis IX. 408. et XII. 119. ubi Jacobsius ex Schaeferi decreto ἡγέο edidit; ὑφάγεο Theocr. II. 101. Ahrensius in ἀφαγέο mutavit sed intactum mansit μίμεο in versibus Simonidi adscriptis p. 57. ed. Schneidew. His non cliticam vocalem subductam esse sed eam quae in substantia verbi continetur, cognoscitur ex imperativo tertiae conjugationis ἀνακοίνεο, quem Buttmannus Gramm. §. 105, 8. tacite paroxytonon fecit. Huic numero Herodianum etiam homericum αἴδεο adjecisse non sat clare ostendunt postrema illius scholii verba allatis proxima: τὸ μέντοι αἴδεο καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς πρώτης ὄντα συζυγίας τῶν περισπωμένων ἄλλης ἀναλογίας ἔχεται. Hic si negationem inserimus οὐ τῆς πρώτης, ille de verbo barytono αἴδομαι loquutus est. Sin de αἰδέομαι, id negat cum κλέομαι omnibus rebus convenire; hoc nimirum est sextae barytonorum classis, illud primae perispomenôn. Ad barytonon pertinet αἴδεο ter repetitum sine ulla librorum discrepantia, ad alterum αἰδεῖο Od. IX. 269. ex αἰδέεο contractum ut μυθεῖαι et nomina κλεῖα, εὐῤῥεῖος, quanquam Eustathius 1361, 34. id quoque ex αἴδεο factum censet ἐπενθέσει τοῦ ῑ καὶ καταβιβασμῷ τοῦ τόνου, qui catabibasmus non apparet in imperativo ἔρειο Il. XI. 611. nisi in aliquot Edd. antiquis. In accentu imperativi ἀποαίρεο Il. I. 275. non omnes conspirasse apparet ex EM. 126, 18. ἀπὸ τοῦ αἱροῦμαι κατὰ διάλυσιν αἱρέο et Epim. I. 24. ἀπὸ τοῦ αἴρεο (scr. αἱρῶ) τὸ προστακτικὸν αἶρου (αἱροῦ) καὶ κατὰ διάλυσιν αἴρεο καὶ ἀποαίρεο. Hi quia λίσσεο, si cum usitato λίσσου confertur, dissoluti speciem offert, hanc dialysin improvide ad perispomenon αἱροῦ transtulerunt. Nam quod Thierschius suspicatur in Gramm. §. 221. n. 78. hujus quoque verbi duplicem fuisse terminationem αἱρέω et αἴρω, etsi quodammodo confirmatur contagiis verborum αἴρω et αἱρῶ v. Techn. 135. tamen dubito an id ab illis significatum non sit. In accentu imperfecti ἀναίρεο Herod. VII. 16, 3. quem Bredovius tacite in penultimam transtulit, codices mire concinunt. Duos verborum barytonorum imperativos homericos Grammatici duplici modo expediunt: λέλεξο καὶ κατ'

ἀποβολὴν τοῦ διπλασιασμοῦ λέξο — ἢ ὁ μέλλων λέξω μετάγεται εἰς ἐνεστῶτα· τούτου οὖν τὸ προςτακτικόν ἐστι λέξεο, καὶ ὄρσω ὄρσεο καὶ καθ᾽ ὑφαίρεσιν λέξο, ὄρσο Epim. I. 265. idemque, reor, de tertio δέξο statuerunt. Hoc anadromae auxilium non usquequaque repudio v. Parerg. sed illos imperativos aoristis λέκτο, δέκτο etc. applicatos esse hodie convenit. De tertiis numeri singularis personis haec legimus: τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν Ἀττικῶν ἐστι λούεται λοῦται Plut. de Poes. Hom. c. XII. παρὰ τὸ στέω στεύω στεύεται κατὰ συγκοπὴν στεῦται Epim. I. 387. EM. 726, 34. cui quod Buttmannus T. II. p. 6. apponit σεῦται, differt eo quod σεύω verbi forma legitima est, στεύω incognita. Πόρευται rejeci in Techn. 201. Unum hujusmodi sermonem quotidianum intravit: ἔσεται καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔσται Epim. I. 136. de quo Eustathius 718, 3. ταύτην τὴν συγκοπὴν καινὴν κρίνουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ μονήρη et p. 655, 10. rationem addit ab antiquo technico traditam: οὐδέποτε γὰρ τὸ τρίτον τοῦ μέλλοντος χρεωκοπεῖται παραλήγεσθαι φωνήεντι ὥςτε εἰπεῖν καλέσται, τελέσται. Hic igitur futuri χρῆσται, quo Hermannus Sophoclem usum putat Oed. C. 504. nullam notitiam habuit. Quod in exitu primi capitis de ἄλτο dixi, idem valet de aliis: γέντο κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ εἵλετο καὶ ἀντὶ τοῦ ἐγένετο Apollon. Lex. ὤρετο καὶ συγκοπῇ ὦρτο EM. 826, 14. etc. Cum participio κερθείς Pind. convenit infinitivus στερθῆμεν, quem Nansius Hesychio reddidit pro στερθέμεν.

CAP. III.

De iota.

§. 1. Iota in prima vocabuli parte omittere proprium est plebeji sermonis vitium: ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες πεῖν ἀντὶ τοῦ πιεῖν Herodian. Cram. T. III. 261. unde non longe abest Buttmanni conjectura in Ind. Anom. perfectum πέπωκα ex πεπίωκα factum esse; sed ut hoc a themate πόω repetatur cogunt nomina πόμα, πόσις, πότος et im-

peratitivus πιῶ πῶθι. Σίαλος τὸ σάλος id est saliva Herodian. Epim. 123. et alii apud Du Cang. unde σαλός senex salivosus, sputator, de quo secus statui ad Aj. p. 237. v. Proll. 106. adn. 4. Ψαθοπλόκος pro ψιαθοπλόκος Sturzius Dial. Alex. p. 125. affert ex charta Borgiana. Eodem modo Stephanus nomen insulae corruptum esse censet: Δονουσία νῆσος εἰς ἣν Διόνυσος τὴν Ἀριάδνην διεκόμισεν. Ἔοικεν οὖν Διονυσία εἶναι κατὰ παραφθορὰν Δονουσία. Sed graviores auctores Donusam vocant, cui simile nomen urbis Sicyoniae Δονοῦσσα a nonnullis Γονοῦσσα sive Γονόεσσα scribebatur cf. Lehrs. Arist. 244. Id igitur vel a fertilitate soli ductum est commutatis literis γ et δ ut γῆ δῆ etc. vel a motibus terrae, unde locus quidam Deli nomen Τρέμων accepisse fertur v. Bachmann. ad Lyc. 102. Haud dignum auctore refert Schol. Il. I. 567. ἄαπτος Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἰάπτω κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι. Ineptissime vero Schol. Apoll. I. 938. ἰσθμός ex εἰςιςμός conflatum dicit v. Proll. 14. Certiora iota praeteriti exempla sunt βώσεσθε ἀντὶ τοῦ βιώσεσθε Schol. Apoll. I. 685. et σωπᾷν, σωπαίνειν, Εὐσωπία ἡσυχία Hes. quorum primum ut apud Pindarum scriptum est[1]) ita perduravit in media aetate, ut Du Cangius docet, hodieque sic dicitur σωπαίνειν, σωπαρός, omissa vocali quae et hujus vocabuli et synonymi σιγή maxime propria et nativa videtur. Δήν λίαν Hes. H. Stephanus syncopae attribuit, Guietus vero cum epitatico λά confert, cujus alia fuit forma λί. Ex inclinamentis verbalibus huc referendum est participium feminini generis, de quo Sch. Apoll. III. 753. τοῦ δείδω παρακείμενος δείδια, ἀφ' οὗ μετοχὴ κατὰ συγκοπὴν δειδώς, δειδυῖα[2]). Quemadmodum igitur ἑστός dicitur oppressa stirpis vocali principali, ita pro δεδιός dici potuit δεδός. Quod ut nunquam admissum fuerit, nec magis πεφός, tamen haud illi-

---

1) Hermannus in Dissert. *Emendatt. quinque carm. Pind.* MDCCCXLVII. et hoc a librariis profectum censet et σωπαίνειν, quod Hesychius e Xenophonte affert. Σωπᾷν a Du Cangio affertur, Σωπαῖος Atheniensis ab Isocrate memoratur.

2) Σμικρᾷ καὶ δεδυίᾳ φωνῇ Dio Cass. Exc. Vat. X. 142. ed. Lips. cf. ad Buttm. 146.

cita videtur vocalis ante diphthongum jactura, neque adeo mirum foret si qua πεφυῖα occurreret. Sed multo incredibilius est eam etiam tum elidi potuisse quum sequeretur consona. Cujus syncopae quae afferuntur exempla, omnia aut manifesto ementita sunt aut e conjectura pendent: ἀπὸ τοῦ κνῶ κνήμη καὶ κατὰ συγκοπὴν κνήμη· οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Φιλόξενος Theogn. Can. 88, 16. cui de Herodiano aegre credo. Παρὰ τὸ ἰδίω ἐστὶ τὸ ἐνίδιος καὶ ἐν συγκοπῇ ἔνδιος Sch. Od. XX. 204. Τὸ ἔσπετε γράφεται καὶ ἔνσπετε ἀπὸ τοῦ ἐνίσπετε κατὰ συγκοπήν Schol. Il. II. 484. παρὰ τὸ εἴδω ἴδμων ἰδμονία καὶ ἀϊδμονία καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ ἀδμολίη ἡ ἄγνοια EM. 17, 49. quod alii Glossographorum aliter scribunt et ad δμώς referunt, sed optimum factum erit ad numerum rejicere ignorabilium. Postremo quod Goettlingius de Acc. 139. proposuit nomen creticum μνοία sive μνώα a proprio Μίνως derivatum esse, hoc minus probabitur quod hujus iota longum est. Μναρός μαλακός Hes. idem esse videri ac μνιαρός dixi in Techn. 29. Sed pro πέσμα πίσσμα ἢ μίσχος Hes. Schneiderus ad Theophr. T. III. p. 144. emendat πεῖσμα. Compositorum partem alterutram iota principali destitui nonnulli sibi persuaserunt exemplo commenticio: Πόλυβος συγκοπὴ καὶ οὐχ ὑφαίρεσις· εἰ γὰρ κατ' ἔλλειψιν ἐγένετο τοῦ υ, ὤφειλεν εἶναι Πολύβος ὡς ὠκύπος. Προπαροξύνεται τοίνυν· ἢ ἀπὸ τοῦ Πολύβους συγκοπῇ ἢ ἀπὸ τοῦ Πολύβιος· περὶ παθῶν EM. 680, 58. Nomina cum πούς composita plerumque servant accentum ab Herodiano praescriptum ad Il. IX. 505. ἀρτίπος ὡς ἀελλόπος, neque adjectiva solum sed etiam Οἰδίπος Anth. VII. 429. aliquando tamen vacillari ostendunt loci in Parall. 249. allati, quos si ad regulam corrigimus, tamen his exemplis, quae omnia sunt poeticae consuetudinis, non prohibemur credere nomini vulgatissimo Πόλυβος, quamvis pariter decurtato, accentum diversum redditum esse; quare ut χείμαῤῥος pro χειμάῤῥοος, sic Πόλυβος ex Πολύβοος potius quam ex Πολύβιος ortum esse statuam. Hinc aucta sunt Εὔβοιος et Πολύβοια.

§. 2. Syllabas principali subjacentes si scrutamur, ante omnia in quaestionem venit iota quod ante et post se con-

sonam habet, quale est in nominibus propriis typo patronymico percussis, Ἀρχωνίδης, Καλλωνίδης etc. His enim saepe detrahitur nec solum in boeoticis sed etiam vulgo Λεώνδης v. Keil. Anall. 147. Ἀρχώνδας, Φρυνώνδας, Διώνδας, quorum nonnulla ad Athenienses transierunt. Cetera hujus syncopae exempla non ejusdem sunt auctoritatis. Nam quod in EM. 696, 4. affertur πυκνός ἐκ τοῦ πυκινός, adeo incertum est ut contrarium dici possit, trisyllabum successisse bisyllabo. Παιδνός veteres non ex παιδινός ortum dicunt, cujus simulacrum est nomen laconicum Παιδίνος παιδίσκη Hes. sed a verbo παίζω ut ἀλαπάζω ἀλαπαδνός, ὀλοφύζω ὀλοφυδνός Sch. Il. V. 683. Nec tamen dubium habent amissione vocalis adjectiva nonnunquam substantiva fieri: πύρνος ἐστὶ πύρινος ψωμός ἀπὸ τοῦ πυρός ὁ σῖτος Schol. Od. XV. 432. θάμνος γίνεται ἐκ τοῦ θαμινοῦ τὸ συχνόν V. 471. cui convenit latinum *densetum*; θαμά tamen et θαμινός de rebus densis spississque non dicitur. Andronymicum Ἀλκμάν ab ἄλκιμος repetit Eustathius in Prooem. Pind. p. 13. atque haec est una ex tribus sententiis, quas Herodianus proponit apud Theogn. Can. p. 26. Choerob. Can. p. 271. ubi in hunc modum disputat, nomina in αν exeuntia aut pura esse ut Παιάν, aut ante terminationem consonam simplicem habere ut Λυκάν, aut etiam duas easque vel in syllepsi ὡς τὸ ἰδμάν (σημαίνει δὲ τὸν ἔμπειρον) vel in diastasi ὡς ἐν τῷ Πόρθαν, Ἕλλαν[3]) sed nunquam tres praeter Ἀλκμάν ὅπερ σεσημείωται ἔχον τρία σύμφωνα. Καὶ δηλονότι πλεονασμὸς ἐγένετο συμφώνου· εἰ γὰρ παρὰ τὴν ἀκμήν, πεπλεόνακε τὸ λ, εἰ δὲ παρὰ τὴν ἀλκήν, τὸ μ. Εἰ δὲ παρὰ τὸ ἄλκιμος, ἐν συγκοπῇ γέγονε·

---

3) Theognosti verba haec sunt: ἢ καθαρεύει ὡς Ἰάν, ἢ ἓν ἔχει σύμφωνον ὡς Λυκάν, Ἀχάν, ἢ δύο κατὰ σύλληψιν ἰδμάν, ἢ κατὰ διάστασιν πορμάν, Πελλάν. Sicut ἰδμάν pro ἴδμων, ita Λυκάν pro Λύκων vel Λυκάων accipi potest. Pro Ἀχάν fortasse Ἀζάν scripsit vel Αἰγάν· pro πορμάν nihil succurrit praeter Ἑρμάν, quod affertur in Gud. 530. et latet in vitiosa scriptura Παράν Choerob. Orth. 263, 27. et Πορθάν Can. 271, 3. hoc est Πορθάων, nisi fallor. Remotius est ἁρμάν ὃ σημαίνει τὸν πόλεμον ἐν τῇ τῶν Φρυγῶν διαλέκτῳ EM. Κάρβαν ex Καρίβαν contractum esse minime persuadet.

τὸ (τῷ) γὰρ κύριον εἶναι τὸ ὄνομα οὐκ εὐθύνεται ὑπὸ τοῦ σημαίνοντος. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου· qui cum pari cautione judicat de feminino: Ἀλκμήνη παρὰ τὴν ἀλκήν ὡς Ἄλκμων Ἀλκμάων, ἢ παρὰ τὴν ἀκμήν· οὐδὲν γὰρ ἔχομεν εἰπεῖν ἐπὶ τούτου πλέον· κύριον γάρ ἐστι τὸ ὑποκείμενον· οὐ δεῖ γὰρ ἐπὶ τῶν κυρίων ἐτυμολογίας λαμβάνειν· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 66, 20. Ut a νέος νεάν, Δαρεῖος Δαρειάν, sic ab ἄλκιμος duci potuit Ἀλκιμάν et Ἀλκμάν. Ab eodem nomine ἀλκή profectum est Ἀλκμαῖος νεανίσκος Hes. cf. Proll. 167. et 269. adn.

Venio nunc ad iota quod vocalibus appositum est. Hoc si diphthongo excipitur, veteres ipsi contractionem admittunt τὸ ὑγίεια κατὰ κρᾶσιν τοῦ ι καὶ τῆς ει γίνεται ὑγεία ὡς τὰ Ἀπολλωνίεια Ἀπολλωνεῖα Choerob. Orth. 270, 8. EM. 774, 32. ubi Ἀπολλώνεια scriptum est retento accentu adjectivi Ἀπολλώνειος Apollineus. Καπετώλιον Εἰρηναῖος προπαροξύνει διὰ τοῦ ι γράφων. Ἡρωδιανὸς δὲ Καπετωλίειον καὶ ἐν συναιρέσει Καπετωλεῖον Steph. quod in cod. Rhed. Καπετώλειον scribitur sed parum accurate; nam synaeresis sive proprio nomine crasis properispomenon efficit; sed eadem scripturae inconstantia in plerisque templorum solemniumque vocabulis v. Phryn. 370. Ἀπολλωνεῖον a primitivo Ἀπόλλων inclinatum est ut Ἀμμωνεῖον [4]), ὑγεία vero contractum ex attico ὑγιεία. Proparoxytona Ἀσκλήπεια, Διπόλεια et Ἴλεια Diog. L. V. 67. quod in Ἰλίεια mutatum est, si recte scripta sunt, anabibasmus voculationis syncopae asserit, ad quam nihil refert quanam diphthongo iota excipiatur ει an αι an οι an alia; contrahitur vero cum una ει, quicum similitudinem habet maximam, ut in ταμεῖον, νεανεία, κυρεία, ἁλεία v. Parall. 28. Horum ultimo convenit masculinum ἁλεῖς ἀντὶ τοῦ ἁλιεῖς Zonar. 133. nisi iota a librariis neglectum est, quibus imputantur Λάειος φόνος Suid. Γόργεια ῥήματα etc. A σκορπίος unum proficiscitur adjectivum σκόρπειος latinumque *scorpaena*. A

4) Cod. Vatic. EM. 75, 9. F. Ἀμμωνιεῖον, Δημητριεῖον, Ἀπολλωνιεῖον, quae ap. Stephanum aliter scripta sunt, Ἀμμώνειον, Δημήτρειον, Ἀπολλώνειον, sed libri variant. Nomina urbium mantissae illius auctor omnia a Stephano sumsit.

ceteris nominibus in ιος desinentibus κριός, κωβιός, Κίος etc. adjectiva in ειος nulla originem habent. — A propriis in ις exeuntibus quae declinantur substantiva in ειον Theognostus Can. 129, 15. docet partim e genitivo puro fingi ut Σεραπεῖον, partim e spissiore Θετίδειον, quod unum genus probat Herodianus qui dicitur in Anecd. Oxon. 252, 5. ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες Σεραπεῖον καὶ Ἰσεῖον etc. sed convenit hoc cum adjectivis Σεμιράμειος et aliis, quorum terminatio ειος consonae substantivi indeclinati Σεραπ —, Ισ— sine interventu vocalis catalecticae attexta videtur v. P. II. c. 1. §. 2. — Στερεμνώδης aut consueto more corruptum aut a στέρεμνος derivatum est, quo Hesychius ad explicandum τέρεμνος utitur. — Patronymicorum in ιδης exeuntium et propriorum, quae typo patronymico percussa sunt, scripturam duplicem indicat Choeroboscus Can. 136. EM. 437, 56. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ως γενόμενα πατρωνυμικὰ διὰ τοῦ ι γράφονται Μινωίδης Ἡρωίδης καὶ ἐν συναιρέσει Μινώδης Ἡρώδης [5]) hoc est Ἡρῴδης, ut passim legitur in codd. et Edd. antiquis, et Ἡρῳδιανός v. Meinek. ad Choliamb. p. 152. sed non raro iota, quia ineffabile est, praetermisso Ἡρώδης in Inscr. Herodis Triopica, τὰ Ἡρώδεια in Tab. Heracl. v. Keil. Syll. Inscr. Boeot. 58. Eodem scripturae divortio separantur nativa Πολυπαΐδης, Σθενελαΐδας et contracta, quibus eadem vocalis saepe eximitur Γράδης, Ἀγελάδας, Ἀκουσιλάδας (omiss. in Thes. Iambl. V. P. XXXV. 216. (526.) Νικολάδης v. Meinek. Delect. 114. Sic etiam terminationis hypocoristicae ιδιον vocalis prima, quae clare apparet in παΐδιον, γραΐδιον, saepe obscuratur synaeresi γρᾴδιον· hujus autem obliti plerique scripserunt γράδιον, ἐλάδιον, σπηλάδιον ratione falsa quod diphthongum primitivorum γραῖα, ἔλαιον in alpha mutatam putarent, huic autem catalexin bisyllabam διον attextam

5) Quod Conr. Schneiderus in Gramm. Lat. I. 1. p. 37. contendit Ἡρώδης e composito ἡρωειδής contractum esse ut πυρώδης ex πυροειδής, utrinque falsum est. Nam contractioni, quam Matthiae quoque Gramm. I. 284. defendit, quum accentus repugnat tum species ipsa: οει enim vel in οι contrahitur omisso epsilo vel in ου neglecto iota v. Diss. III. C. III. §. 7.

esse, quae omnino nulla est. Hoc qui refert in EM. 239, 41. idem refellit his verbis *γράδιον σὺν τῷ ι ἐπειδὴ καὶ τὸ γραΐδιον ἔχει τὸ ι*, hoc autem vel a genitivo *γραός* derivatum est vel a recto *γραῖα* omissa diphthongi vocali subjunctiva ut ab urbis nomine *Γραῖα γῆ Γραϊκή*, ab *ἀρχαῖος ἀρχαϊκός* etc. v. ad Phr. 39. Cum *γράδιον*, cui iota rectius subscribitur, Buttmannus Gramm. II. 442. componit *κρεάδιον* tanquam id quoque *κρεᾴδιον* scribendum sit, sed valde errat; nam hoc longum quidem alpha sicut *ἐλάδιον* sed aliam paragogen habet *αδιον*, quam sermo in senium vergens nominibus diverse terminatis affinxit *κεφαλάδιον, πηγάδιον, ὀσφράδιον, σκηνάδιον, σημάδιον, ὑφάδιον* et alia v. Proll. 353. Hujus generis unum *κρεάδιον* auctorem antiquum habet Aristophanem in Pluto sed reprehenditur ab Atticista Anecd. Bekk. 103, 13. *βαδράδιον* vero, quod ex alia ejusdem poetae fabula affertur Fragm. Vol. II. 1156. codices Pollucis omittunt, Bekkerus in *βαθρίδιον* mutavit; pro *ψηττάδιον* in Anaxandr. Fr. Vol. III. 172. metri causa *ψηττάριον* substitui. *Γήδιον* illis temporibus, quibus vetus orthographia adhuc viguit, sic enuntiatum esse ut iota quamvis obscure audiretur, declarat Didymus in EM. 230, 4. quum id ex *γεΐδιον* ortum dicit synaeresi et ectasi *σὺν τῷ ι*, et Apollonius Adv. 586. his verbis usus *τὸ γήδιον ὑποκοριζόμενον ἐφύλαξε τὸ η τοῦ τέλους τῶν τοιούτων γενικῶν εἰς τὸ ἴδιον μεταλαμβανομένου* [6]). — Iota hujus terminationis cum eo quod antecedit, in unum sonum confluit longum *κρίδιον, βιβλίδιον, δικαστηρίδιον, δεσμίδιον* Damocr. ap. Galen. Antid. I. 94.[7]) quod si ι breve haberet, a *δεσμός*

---

6) *Πηγήδιον ἡ μικρὰ πηγή* Suid. pro *πηγίδιον* scriptum est errore manifesto. Sed a *μνᾶ* Graeci fortasse duxerunt *μναΐδιον* sive *μνᾴδιον*, ut *γῄδιον*, hinc *μνᾳδάριον*, ut *λῄδιον ληδάριον*, quod aliter solvi nequit.

7) Ex his cognoscitur mensura similium, quibus poetica auctoritas deest *κορασίδιον, γυμνασίδιον, ὀψαρίδιον, βιβλιαρίδιον* sive *βιβλαρίδιον, ὀσταρίδιον* (omiss. in Thes.) Pallad. in Hippocr. de Fract. p. 279. Sed ambigua sunt quae ad duplex principium referri possunt *θηρίδιον, λαβίδιον, ποτηρίδιον*, quod si iota breve habet, a *ποτήρ* derivatum est; *χρυσίδιον* vero, quod Photius s. *Οἰκίδιον* attice produci refert, a puro *χρυσίον*. Disparia componit Dobraeus ad Rann. 1336. ed. Lips.

repeti deberet ut γλαυκίδιον, χοιρίδιον. Longum est si a δέσμιον processit ut a κωβιός κωβίδιον in Sotadis versu, cujus secundam syllabam ab Anaxandride correptam esse dubitat Meinekius Vol. III. 172. Si quis tamen corripuit, syncopae crimine liberari non potest; nam primitivum κῶβος sive κωβός haud novimus, neque alia defensionis ratio relinquitur nisi sic statuimus ex duobus iota non illud excidisse quod est terminationis ιδιον primum, sed primitivi κωβιός ultimum. Id certe fit ubi nomina in ιον exeuntia in αριον transeunt ζῴδιον ζῳδάριον, κῴδιον κῳδάριον, cujus catalexis alpha breve esse constat Proll. 258. Vocales, quae in συΐδιον, πτυΐδιον inter se contingunt, plerumque in unam compinguntur syllabam longam ita ut iota auribus modo percipiatur specie omissa βοτρύδιον, ἰχθύδιον etc. μυΐδιον καὶ ἐν συγκοπῇ τοῦ ι μύδιον διὰ τὸ μηδέποτε τὴν υι μετὰ συμφώνου εὑρίσκεσθαι Theogn. 121, 27. Sed haec caeca, ut ita dicam, synaeresis saepe fefellit Grammaticos; ὅτε ἡ τελευταία συλλαβὴ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου ἀπὸ φωνήεντος ἤρξατο, τότε διὰ τοῦ διον γίνεται ἡ παραγωγή μυός μύδιον EM. 241, 48. Verum paragoge ista commenticia est, μύδιον haud dubie ypsilon longum habet omniaque similia δικτύδιον, ὀφρύδιον, σμινύδιον etc. quae quia poetis intacta, ex sola analogia judicari possunt. Ἰχθύδιον in Archestrati versibus Athen. VII. 311. C. secundam corripit sed emendatur a Porsono. Βούδιον et similia contra veterum consuetudinem ficta esse ostendi ad Phr. 87. cf. Meinek. Com. Fr. Vol. II. 393. Altera deminutivorum species, cujus exempla sunt ναΐσκος, μυΐσκη, nulla mutatione tangitur nisi antecedit iota ut a παιδάριον παιδαρίσκος, nam quod pro θυΐσκη *thuribulum* nonnunquam scribitur θύσκη, hoc nomen a θύος derivatum, non deminutivum est; μύσκος et φύσκος, quae Arcadius affert, nomina propria esse videntur, quibus Herodianus Mon. 41. utitur prius diverse scribens Ζύσκος. Incorrupta manet etiam terminatio ινος, γήινος, δρύινος etc. nisi qua cavetur epallelia ut a λείριον nascitur λείρινος sive λίρινος, ab εἴριον εἰρίνεος Proll. 246. παρὰ τὸ μελία γίγνεται μελίινος καὶ συγκοπῇ μέλινος καὶ πλεονασμῷ μείλινος EM. 582, 23. sed vera

tamen syncope dici nequit, quia *μελίινος*, quod Schneiderus ad Theophr. T. V. 41. analogiae causa praetulit, nusquam invenitur; nam in Schol. Did. ad Il. V. 655. unde in Thes. affertur, *μελέϊνος* legitur idemque reponendum in Schol. Did. ad Od. XIV. 381. quod Buttmannus omisit; de trope dictum est C. III. §. 3. A nominibus ejusdem generis *ἀρία*, *φυλία* etc. metusiastica non finguntur nec a neutro *ἴον* simplex *ἴινος* sed tamen a composito *λευκόιον* 8) descendit *λευκόινος*, quod *λευκοΐινος* dicendum erat iterato iota sicut Dioscorides Mat. V. 119. p. 785. a masculino *ἰός* duxit *ἰΐζειν*, quae est propria verborum imitativorum terminatio, Heliodorus vero consultis auribus ab *ἴον* finxit *ἰάζειν* ut *ἱππιάζειν*, *χιάζειν* et *διαστί* 9). Nominis solitarii *γῆ* Stephanus triplicem flexum indicat *γήιος ἀφ' οὗ καὶ γηίτης καὶ γήινος*. Hoc frequenter legitur, substantivum semel in cod. Laur. Soph. Trach. 32. ubi bisyllabum est ac vulgo quidem sine *ι* scriptum; Hermannus vero edidit *γῄτης* iota longo cum vocali protactica contracto, quod quum rarissime fiat, tum hoc loco evitari potest retenta quae diu valuit scriptione *γήτης*. Quae supra syllabam sunt nomina in *η* exeuntia terminationem bisyllabam accipiunt omisso eta finali *ἀστεροπητής* etc. v. ad Buttm. 430. sed *γῆ*, quia eta thematicum abjici non potuit, monosyllabam ut *βούτης* et *ναύτης*, cui affine *νηίτης* ***navita*** convenit trisyllabo *γηίτης* 10).

Proxima quaestio est de iota quod antecedit vocalibus. De hoc saepius agit Herodianus; primum ad Il. I. 464. *τὸ μηρίον ἐντελέστερον τοῦ μήρου· ἐκ γὰρ συγκοπῆς αὐτοῦ γέγονε*. Tum ad XV. 320. Aristarchum refert *κατ' ἐνῶπα*

---

8) Puncta diacritica, quae in dies magis obsolescunt, his quoque nihil opus esse ostendit accentus. Nam si *ο* et *ι* in unum confluerent, aut *λεύκοιον* scriberetur aut *λευκοῖον*. *Λευκόιος* si in usu esset significaret *τὸν λευκὰ ἴα ἔχοντα* sicut *πολύμνιος ὁ πολλὰ μνία ἔχων*, sed auctor in dubio.

9) *Δίιος* nonnulli dixerunt distinctionis causa v. Parall. 23. *Χίιος* Brunckius posuit in exitu pentametri Anth. XI. 235.

10) Sic a *βοῦς* ducendum erat *βοΐτης* sed vicit diphthongus primitivi ut in *βούδιον* (pro *βοΐδιον*) *μυούδιον* et in alio monosyllabo *γῆ γή—της*, *γῆ—θεν*, quod Apollonius 601, 3. parum apte cum *ἐρχῆθεν* comparat.

scripsisse ἀπ᾽ εὐθείας τῆς ὦψ, sed magis sibi placere proparoxytonon κατένωπα ὡς κατέναντα ἵνα ᾖ ἀπὸ τοῦ κατενώπια κατὰ συγκοπὴν ὡς μηρία μῆρα, σιτία σῖτα, Aristarchi autem scripturam defendi posse si ἐνῶπα ex ἐνωπήν transfiguratum dicatur ὡς τὴν ἰώκην ἰῶκα εἶπε μεταπλάσας [11]). Tertio in EM. 714, 50. σῖτα ἢ ἐκ τοῦ σῖτος μεταπεποίηται ἢ ἀπὸ τοῦ σιτία· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. His supervenit interpretatio ignoti auctoris ὥςπερ μῆρα, οὕτω καὶ σπαρτία σπάρτα κατὰ συγκοπήν, (ἢ) ὡς ὑποκοριστικόν EM. 722, 46. Hoc σπαρτία sine dubio deminutivum est; et σιτία quoque, quod Homero pariter ignotum, huic generi, quo particulae rerum significantur ut χρυσίον, χαλκίον, σιδήριον, non alienum habemus; a μηρία autem utrumque hoc differt quod supra quotidianum sermonem non ascendit. Illud vel a masculino μηροί denominatum est intellectu mutato vel a neutro μῆρα ut ἔπαυλα ἐπαύλια, ἕλωρα ἑλώρια aliaque paraschematista. Κατενώπιος non legitur ac ne ἐνώπιος quidem atque Herodianus ipse syncopen non pugnacissime defendit. Κατέναντα dubium est num modo accentus signandi causa apposuerit, an quod huic quoque iota surreptum putaret ut EM. 111, 54. ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ὠκέα γίνεται ὦκα οὕτω καὶ ἀντία κατὰ συγκοπὴν ἄντα. Verum hoc genus adverbiorum unde et quomodo natum sit supra ita explicatum est ut syncopae nullus relinquatur locus. Tribus illis substantivis pluralibus accedit στόμα pro στόμια usurpatum a Nicandro Al. 120. κανθαρίδες δηγμὸν τεύχουσι περὶ στόμα νείατα γαστρός, si id recte interpretatur Scholiasta ἐκ τοῦ στόμια κατὰ συγκοπὴν γίνεται στόμα ὡς μηρία μηρά [12]). Etenim os ventriculi

11) Pro ficticio metaplasmo finxi nominativum ἐνώψ i. q. ἔνοψις Parall. 169. cf. Lehrs. Arist. 310. Pro δολόεσσα ἐςωπή et ἐπωπή quod codd. et edd. veteres exhibent Oppian. Hal. IV. 358. Schneiderus posuit ὀπωπή sed idem in Nic. Th. 274. ἀμυδρήεσσαι ἐςωπήν e Goettl. edidit pro ἐς ὠπήν. Cum verbis ejusdem petae Fr. II. 3. χρυσῷ εἰς ὦπα προςειδής convenit homericum θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε.

12) Hoc accentu; apud Homerum semel μῆρα integrum legitur Od. XIII. 26. ubi in Schol. μηρά scriptum est; saepius accisum μῆρ᾽, quod et pro μῆρα accipi potest et pro μηρά ex eorum opinione qui ἀβλῆχρ᾽

Nicander saepius nominat *στόμιον* et non adeo difficilis persuasio poetam doctrinae ostentatorem ea quae Grammatici de *μῆρα* et *μηρία* constituissent et cognita habuisse et sibi ad imitandum proposuisse. Nisi potius probata eorum opinione, qui *κρέα* et *κέρα* ad apocopen revocarent, *στόμα* pro *στόματα* posuit. Sed fortasse haec scholae artificia aspernatus nomini illi per epexegesin adjunxit *νείατα γαστρός*, quumque duo sint ventris orificia, unum superius cui nomen est *στόμαχος*, alterum inferius quod *πυλωρός* vocatur, hoc, quod praecipuo cantharidum potu affici constat, declaravit appositione vocis *νείατα ima*. — *Φρατρία συγκοπῇ καὶ ἐκτάσει φρήτρη* EM. 799, 50. quod refellitur similium metaschematismorum exemplis plurimis. A *βακτηρία* sive *βακτήριον* ducendum erat *βακτηριεύειν*, sed pro hoc scriptores christiani asciverunt *βακτηρεύειν*, iidemque serramenta, quae ab antiquis *σιδήρια* vocantur, *σίδηρα* dicunt seu per syncopen seu genere masculino in neutrum mutato Proll. 21. quo dativus *σιδήροις* ap. Theophr. Hist. IX. 4, 4. Theocr. XXI. 49. referendus videtur. — Duplici syncope corrupta sunt adjectiva *ἐννεάχιλοι* et *δεκάχιλοι*· ratio enim poscit *ἐννεακισχίλιοι* etc. eaque a recto aberratio Aristarchum permovit ut *ἐννεάχειλοι* — scriberet, quod si cum *χεῖλος* compositum putavit, sui oblitus est, sed fortasse pro *χίλιοι* credidit *χεῖλοι* dictum esse ut *μείζων* pro *μεγίων*, *γουνός* pro *γόνvος* aliaque in Diss. de metathesi dicenda. Tertium est *πότνα ἀπὸ τοῦ πότνια κατὰ συγκοπήν* Schol. Od. V. 215. cui contra dicit Buttmannus Gramm. I. 256. *πότνια* derivatum esse a bisyllabo [13]). Eadem ratione explicatur *πτολιπόρθιος* quaeque alia in Diss. III. c. III. §. 1. promentur. *Νήφαλα* pro *νηφάλια* positum est in versu Sibyllae Phleg. Mirab. c. X. v. 60. quo exemplo etiam *ἀπόφωλα γένεθλα* Maneth. IV. 316. et dativus *Ἀστέρῳ* pro *Ἀστερίῳ* Lycophr. 1301. in quibus codd. consentiunt,

---

scripserunt VIII. 178. et *κῆφ'* Theocr. II. 101. quod omnes codd. praebent, et similiter alia v. Parall. 198. adn. 13.

13) Probat hoc Hermannus ad Eur. Bacch. 367. additque *πότνα* tantummodo vocative dici; sed nominativus legitur in H. H. in Cer. 118. et Agath. Anth. X, 68.

adversus criticorum cavillationes defenduntur. Pro ἀπήδαλον πλοῖον Aristot. de Incess. Anim. X. 710. a. 8. codd. aliquot ἀπηδάλιον praebent servato iota quod in hujusmodi synthetis retinetur πλησίστιος, εὐήτριος, εὐίσχιος, φιλόργιος. Quod vulgatum est, cum obliterato nomine πήδαλον compositum videtur. — Aethiopes Oppianus saepius sic, semel Αἴθοπες vocat Cyn. IV. 199. fortasse ad repraesentandum etymon graecae inventionis αἴθοψ. Dionysius Per. 38. Αἰθόπιον πέλαγος quod in codd. nonnullis plene scribitur Αἰθιόπιον iota obscurius promto ut in bisyllabo Πηλιάς et similibus. Eadem synizesi nomen ὀργιαστήριον versui heroico aptari poterat sed Nicander maluit scribere ὀργαστήριον. Gentilicii Ἐλευσίνιος casus ii qui in ων et οις terminantur, nonnunquam eo versus loco positi sunt ut aut prius iota corripiendum sit v. Proll. 242. aut alterum synecphonesi levandum, quod praefert Ahrens Dial. Dor. 442. adn. 3. Dindorfius vero ad Iph. A. 194. ne scribendum quidem censet. Apud Grammaticos Byzantios non raro παιγνήμων scribitur iota ante longam vocalem omisso. Cum θηριώδης, λειριώδης, παιγνιώδης etc. discordat θεαφώδης (omiss. in Thes.) Aristot. de Plant. VII. 826, 2. cumque ὀφιώδης pugnant μαντώδης, παρδαλώδης et nonnulla alia quae hic repono infra resumturus. — De verbis huc refertur εὔιος εὐιάζω βάκχιος βακχιάζω καὶ εὐάζω συγκοπῇ EM. 388, 35. et quod aeque alienum est ἔσθω κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἐσθίω Sch. Od. VI. 249. Ἠπήσασθαι et ἠπιᾶν si ejusdem stirpis sunt, tamen non idem indicant et φυσιᾶν quoque significantius est quam φυσᾶν simileque desiderativis v. ad Buttm. 390.

§. 3. Iota quod in synthetorum parte priore nonnunquam deficit, aut litera connexiva est ex o micro conversa aut ad terminationem primitivi pertinet. Illud nobis in cogitationem venit propter Κάλλαισχρος, καλλωπίζειν et καλλιερεῖν [14]) quae quum ab aliis sic compositis κυδιάνειρα, ὀρίπλαγκτος etc. discrepant, tum etiam a congermanis Καλλιόπη, καλλιουργεῖν, καλλιώνυμος. His accedit Κάρμο-

14) Iota breve esse non constat sed veri simile est.

ρος ὁ κηρὶ μεμορημένος Hes. quod alibi κηριτρεφής dicitur nisi hic falsam scripturam pro vera κάμμορος sequutus et quomodo potuit interpretatus est. Ad alterum genus nos devocat EM. 303, 46. παρὰ τὸ ἔριον καὶ τὸ πέκω γίνεται ἐριοπόκος καὶ συγκοπῇ εἰροπόκος [15]). Hoc quidem diversam originem habet ut εἰροκόμος ἀπὸ τοῦ εἶρος Epim. I. 153. cum ἔριον vero compositum est ἐριοπώλης. Eodem modo differunt ζωνιοπλόκος, σχοινιοστρόφος, ὀριοθέτης, θηριοτρόφος, βιβλιογράφος et ὀροθέτης, θηροτρόφος, βιβλογράφος, quod Atticistae una cum ζωνοπλόκος rejiciunt [16]). Quae vero unam habent terminationem ιον, vocalem propriam, quoad sermo graecus integritatem suam retinuit, in compositione servarunt constantissime ὀργιοφάντης, πηδαλιοῦχος, θεμελιοῦχος, μυστηριάρχος, δακτυλιοθήκη etc. Sed plebejae dictionis negligentia iota nonnunquam elapsum esse non. dubium relinquunt Atticistarum interdicta: βαλαντιοκλέπτης οὐ βαλαντοκλέπτης καὶ βαλαντιοτόμος οὐ βαλαντοτόμος Thom. et exempla novitiorum auctorum ποτηροθήκη, ποτηροπλύτης [17]), ἐρειποτόπιον, εὐτυχοφόρος, κρανοκολάπτης ὁ καὶ κεφαλοκρούστης καλούμενος Schol. Nic. Th. 764. et seplasiae nomen μελανθέλαιον id est oleum ex melanthio confectum; sed pro ἱματουργική, quod Pollux VII. 208. e Platone affert, nunc utrique substitutum est ἱματιουργική, huic e codd. alteri tacite, eodemque modo sanatur ἱματοφύλαξ in Gloss. Graecol. ναῦς ἱματηγός Theophr. de Lap. Fr. II. §. 68. cum glossematico ἵμα compositum videtur. Pro δακτυλογλύφος Diosc. Mat. V. 165. p. 820. Albertius correxit δακτυλιογλύφος. A diversis prin-

15) Proparoxytonon est in Gud. 170, 40. et sic correxit Goettlingius in Hes. Opp. 234. ubi est ovis epitheton; paroxytonon potius τὸν εἰροπόνον sive lanarium significaret.

16) Pro χρυσιοπλύσιον Strab. V. 328. Coraes reposuit χρυσοπλύσιον ex alio loco III. 146. nullo ad lectores indicio; id sane aptius videtur sed a Kramero tamen receptum non est. Ἀργυροθήκη et ἀργυριοθήκη perinde probari possunt. Μῆνιγξ χοροειδής Galen. Isag. p. 710. T. XIV. corruptum videtur e χοριοειδής, quod alibi legitur.

17) Ποτήρ poetice dicitur pro ποτήριον ut λουτήρ pro λουτήριον, sed hinc illa non repetam.

cipiis orta sunt *κωμῳδιοποιός* et quod Atticistae praeferunt *κωμῳδοποιός* cf. Schneider. ad Plat. Civ. X. 235 sq. *Ἐνωμοτάρχης*, *ἐκεχειροφόρος*, *μηροκαυτεῖν* ad significationem quidem proxima sunt subtantivis *ἐνωμοτία*, *ἐκεχειρία*, *μηρία*, nec tamen hinc ducta sed ab *ἐνώμοτος*, *ἐκέχειρον*, *μηρός*. Mel e malis Cydoniis confectum qui appellarunt *κυδωνόμελι* ad primitivum *Κύδων* regressi sunt; *γωνοειδής*, in quo libri Theophrastei consentiunt (v. Wimmer. ad H. Pl. I. 10, 1.) haud incommode ad laconicum *γῶνορ* id est *γῶνος* referri potest, unde *ἑξάγωνος*, *πολύγωνος*, *χιλιόγωνος*. Unum Apollinis epitheton *Λυκηγενής*, si ut saniores interpretum docent *τὸν ἐν Λυκίᾳ γεγενημένον* significat, difficile est ab ellipsi vindicare; sed excusatur quodammodo proprietate [18]). — Nomina in *ις* exeuntia ita componi solent ut genitivi ionici speciem referant *ἐχιόδηκτος*, *αἱρεσιομάχος*, *φυσιολόγος*, *στασιοποιεῖν*, *ὑβριοπαθεῖν*, *πολιοφυλακεῖν*, quod nescio cur G. Dindorfius in Thes. T. VI. 1357. in *πολιτοφυλακεῖν* mutatum velit. His interdum o micron detrahitur *ἐχίδηκτος*, *ὀρχιπεδίζειν* aliisque infra proponendis c. IV. §. 4. et sermone jam vergente etiam iota subduci coeptum est *λεξογράφος*, *ὀρχοτομία*, quibus antecesserunt duo propria *Ὑβραγόρας* et *Ἄσωπος παρὰ τὴν ἄσιν* EM. cum gentilicio *Σιροπαίονες*, quod corruptum habetur. Non procul hinc distat *Χαρμενίδης* si id a *Χαρμένης* derivatum est. Nunc ad ea progrediar quae Grammatici cum dativis numeri pluralis conjuncta putant: *ἐπεσβόλος τοῖς ἔπεσι βάλλων* Apollon. Lex. *ὀρεσκῷος ἀπὸ τοῦ κείω γέγονεν ὀρεσίκοιος καὶ συγκοπῇ ὀρέσκοιος καὶ ἐκτάσει ὀρέσκῳος καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου ὀρεσκῷος* Schol. Il. I. 268. Epim. I. 304. EM. 630, 11. Hoc relinquamus divinantibus. Alterum illi finxerunt ad exemplum vocabulorum poeticorum, quae in Diss. III. c. VI. §. 4. producemus *τειχεσιπλήτης*, *ἐντεσιεργός* etc. quorum nonnullis iota

18) Pro *λυκοεργής* apud Herodotum scribendum esse *λυκιοεργής* jam Athenaeus suspicatus est. *Αἰγυπτιογενής*, quod in codd. nonnullis Aeschyli legitur synizesi breviatum, cum *Ἀσιατογενής* conferre libet.

deest ἐγχεσίπαλλοι Hes. et ἐγχέςπαλοι, ὀρεσσιβάτης et ὀρέςβιος, τελεσσιδώτειρα et τελεςφόρος, ἀνθεσίχρως et ἀνθεςφόρος. His igitur exemplis inducti sunt ad ellipsin. Sed contraria ratione succurritur epitheto, cujus pars prior verbalis; hoc enim eadem qua θέςφατος consona auctum esse dictitant: ὡς φερέπονος οὕτω καὶ φερέβιος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ φερέςβιος· περὶ παθῶν EM. 789, 39. τὸ σ πολλάκις πλεονάζει ὥςπερ ἐν τῷ φερέςβιος Epim. I. 146. [19]) qui quod de frequentia hujus pleonasmi dicit, ad alterum genus pertinet quod cum nomine compositum est τευχεςφόρος, σακεςφόρος etc. nunquam vero reperitur ἀγέςχορος, ἀρχέςκακος, μενέςμαχος, φερέςπονος, ἑλέςπολις· sed unum est φερέςβιος. Ad hoc autem explanandum duplex iniri potest ratio; una pleonastica, quam veteres ingressi sunt, altera ad syncopen vergens. Ea nos ducit ad φερεσίβιος inusitatum quidem illud nullique usitatorum simile praeter φερεσσίπονος, et hoc quoque semel legitur in Epigrammate poetae novitii et ignoti. Nam quod Matthiae in Il. Hom. XXX. pro χοροῖς περισανθέσι posuit φερεσανθέσι idque in Animm. p. 454. similiter formatum esse dicit ut φερέςβιος, φερεσσακής, ea correctio est minime probabilis [20]) φερεσσακής autem diplasiasmo auctum ut φερεμμελίης. Si tamen concedimus Graecos φερεσίβιος cogitatione informatum habuisse, hinc potuit φερέςβιος coartari ut φοβεσιστράτη Minervae cognomen in φοβεστράτη abiit quod est ejusdem deae epitheton EM. 797, 54. cf. Goettling. ad Hes. Theog. v. 127. Etenim pro φοβησιστράτη successit φοβεσιστράτη correpta futuri vocali ut Πενθεσίλεια, εὑρεσίλογος, ἀγεσίλαος· hinc autem detracto iota φοβεςστράτη nasci potuit,

---

19) Hic proficiscitur a nomine ἔστωρ, quod Nonno reddendum videtur XXI. 254. φυτοσπόρον ἔστορ' ἀρότρων pro ἱσμόν. Proprie sic vocatur paxillus temonis sed similiter πάσσαλος transfertur ad corporis partem obscoenam, quam Nonnus XVIII. 228. στάχυν ἄρσενα ἀρότρων appellat.

20) Hermannus recepit quod in codd. scriptum est παρ' εὐανθέσι omissa praepositione. Poetae promtum erat φερεανθέσι fingere ut φερεαυγής, vel τερενανθέσι ut saepe legimus τέρεν' ἄνθεα.

ad ultimum demto sigma altero *φοβεστράτη* ut *δυστομεῖν* et similia [21]).

§. 4. Numeralium unum, quod in iota exit, duplici modo componitur *εἰκοσίεδρος*, *εἰκοσιέτης* et *εἰκοσόργυιος*, *εἰκοσέτης*. Eadem in diversitate sunt praepositiones: *ἐπιετής ἐπέτειος*, *ἀμφιελίσσω ἀμφελίσσω* etc. sed una tantum syncopae vel, ut alii vocant, apocopae affinis: *πάθος ἀποκοπῆς ἐπὶ τῆς περί· Πίνδαρος γὰρ πέροδον ἔφη ἀντὶ τοῦ περίοδον καὶ περιέναι τετρασυλλάβως*, Anecd. Oxon. T. IV. 309. Dorica *πέροδος*, *πέραπτον* etc. praetermittimus, item quae Hesychius affert tacito auctore *Περώσιον μέγα. Περόσχεα τὰ ῥάκη* etc. [22]) et aeque ignotum *Ἀπέρωπος τραχὺς οἷον ἀπερίοπτος* Phryn. App. p. 8. Ita unum relinquitur verbi *περιεῖναι* participium in Comicorum versibus et in Babr. Fab. CXXVI. 6. Thucydidis vero et Demosthenis locos, quos Meinekius apponit ad Pherecr. Fr. XXV. 348. incertos reddit ambiguitas scripturae. Proprium *Ἀμφίων* credibilius est simplex esse a praepositione derivatum cum paragoge bisyllaba ut *Ὑπερίων* quam quomodo Choeroboscus statuit Orth. 168. *κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ῑι εἰς ἓν μακρόν*, qua ratione idem in EM. 92, 10. verbum *περίαχε* a syncope avertit distinctione subtili *αἱ προθέσεις αἱ δεχόμεναι τὸν λόγον τῆς ἐκθλίψεως οὐ δέχονται τὸν λόγον τῆς κράσεως οἷον ἀναέρχομαι ἀνέρχομαι· αἱ δὲ δεχόμεναι τὸν λόγον τῆς κράσεως οὐ δέχονται τὸν λόγον τῆς ἐκθλίψεως οἷον προέστη πρόστη (προὔστη) περιίαχε περίαχε*, quod Buttmannus quoque Gramm. §. 120. Adn. 15. crasi tribuit, Hermannus vero et alii, quia apud Hesiodum legitur, aeolice concisum putant cf. Muetzell. de Theog. 170. Eadem

---

21) *Λυσθείδης* pro *Λυσιθείδης* scriptum librariis tribui in Parall. p. 5. cf. Keil. Syll. Inscr. Boeot. p. 47.

22) Aptius puto *περίσχια* id est *περιμήρια* feminalia quae proprie *ῥάκη* ***braccae*** nominantur. Consimile nomen Hesychius afferre videtur in loco quem Meinekius tractat Com. Fr. T. IV. 702. *Περισχαδόν — — ψίαθον ἐν ᾧ περιειλοῦσι τὰς ἰσχάδας*. Pro *παρεσκήνωσε* Aesch. Eum. 624. scholiasta *περεσκήνησε* legit ideoque diplen adnotavit *πρὸς τὴν συναλοιφὴν τῆς περί καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥήματος*. Patientius ferremus si augmentum verbi omissum dixisset.

litera excidisse videtur in nomine hostiarum circumforanearum *περίστια*. Ante consonam iota omitti in EM. 665, 32. affirmatur exemplo perinepto *ἀπὸ τοῦ περιφέρω περίφερος καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ πέρπερος*, quod fortasse ne graecum quidem est. Pro *περβοή ὁ πόλεμος*, quod Schneiderus ad Demetr. p. 157. et Boeckhius ad Pind. Fr. p. 631. ex eodem afferunt, res ipsa loquitur *βοή* scribendum esse; quis enim credat Grammaticum hoc loco, ubi de etymo verbi *βοηθῶ* agitur, voce prorsus insueta usum esse? Majore successu huc retulissent *Περφερέες* nomen juvenum Hyperboreorum, qui virgines spiciferas in Graeciam comitati sunt. Hujusmodi corruptelis scatet Graecia christiana: *περβόλιν* pro *περιβόλιον*, *περδεύειν*, *περπατεῖν* v. Du Cang. Adverbiorum in *ι* exeuntium unum *νόσφι* compositionem detrectat, tria componuntur quidem sed cum verbis solum a consona orientibus, *αὐθιγενής*, *ἠριγενής*, *ἰφιγέννητος*, duo etiam sequente vocali *ἀρτιάλωτος*, *πρωιανθής* quorum neutri demitur, tria vero variant, *ἄγχουρος* et *ἀγχίαλος*, *ὑψερεφής* et (nisi scriptura fallit) *ὑψιαίετος*, *ὀψαρότης* et *ὀψιανθής*. Inseparabilium unum iota amittit sequente altero *ἡμίαμβος*, duo alia etiam ante consonam, si vera nunciant Grammatici: *ἀρπεδόεσσα ἡ ἄγαν πεδινή κατὰ συγκοπὴν παρὰ τὸ ἀρί ὁμοίως τῷ ἐρθύρις αἰολικῶς· ἐρίθυρις γὰρ ἡ μεγάλη θυρίς· οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Δίδυμος* EM. 148, 8. De illo dictum est in Diss. l. c. VII. n. 18. Alteri fidem derogant synonyma *Ὀρσοθύρη ἡ μεγάλη θύρα* et *Εἰρεθύρη ὀρσοθύρη στροφεύς*, quo res in diversum trahitur, *ἔρθυρις* cum verbo ciendi *ἔρω* conjunctum esse, cui *ὄρω* (*ὄρνυμι*, *ὀρούω*) successit v. Parall. 548. Iota longum aboleri quum per se parum credibile sit, tum etiam nullo elegantioris aetatis testimonio confirmatum est; nam quae alibi attuli *ἀνάρτας* pro *ἀναρίτης*, *Συβάρτας* pro *Συβαρίτης* Proll. 397. *Μυρίνη* et *Σμύρνα* ib. 242. partim incerta, partim vulgaris dialecti propria sunt. *Οἶνος Φάλερνος* Dionys. Antt. I. 66. Diosc. Mat. V. 11, 698. ad latinum morem factum est; Athenaeus, Galenus aliique *Φαλερῖνον* dicunt quod Aldus edidit in Diosc. l. c. ut tribus ipsa a Romanis vocatur Falerina v. Wanowski Antiqq. Graecc. Rom. p. 47.

§. 5. Vocabulis in declinatu mutatis adnumerari possunt *μῆρα* et *σῖτα* ea ratione quod pluralia tantum sunt. Sed his profligatis nihil restat praeter nomina quaedam quorum casus obliqui seu jure sive injuria ad nominativum in *ις* referuntur. Primus est nominis proprii genitivus barytonus *Θῶνος* v. Parall. 73. quem Theodosius Gramm. 1013, 14. dupliciter explicat *ἐκ τῆς Θώνιδος* (*Θώνιος*) *ἢ Θόωνος*, nec dissentit Arcadius 128, 20. cujus verba a librariis mutilata *τὸ Θῶνος ἀπὸ τοῦ Θώνιδος καὶ Θώνιος ἰωνικῶς καὶ κράσει Θῶνος, ἢ ἀπὸ τοῦ Θώνιος εὐθείας κατὰ συγκοπήν* ita resarcienda sunt *ἀπὸ τοῦ Θόωνος καὶ κράσει Θῶνος ἢ ἀπὸ τῆς Θῶνις εὐθείας ἡ γενικὴ Θώνιδος καὶ Θώνιος καὶ συγκοπῇ Θῶνος*[23]). Sed moras nectit Joannes p. 10. *σεσημείωται τὸ Θῶνος· εἰ γὰρ συνεκόπη, ὠξύνετο ἂν ὡς ἡ πατρός, μητρός· ἀλλ' οὐδὲ συνῄρηται ἐκ τῆς Θέωνος* (sic), *ἀμάρτυρον γάρ*. Sed regula ista de oxytonesi genitivorum syncope affectorum nititur genere nominum longe diverso, unde catholicum, quod dicitur, praeceptum ducere religiosum est. Nec validius impugnatur synaeresis. Quid enim causae dici potest cur nomen *Θόων* homini Aegyptio minus conveniat quam Trojano et Phaeaci aliisve? Difficultas in hoc uno consistit quod nusquam *Θῶν* aliumve casum contractum reperimus sic ut *Ἱπποθῶν* pro *Ἱπποθόων*, *πρῶσαι* pro *προῶσαι*, et omnino nomina in *οων* praeter quae *τ* in genitivo accipiunt, non extant. Sed non magis demonstrari potest iota ante terminationes *ος* et *ι* elisum esse. De dativo quidem *ἐν κόνι ἄγχι πυρός* Od. XI. 191. deliberat Scholiastes utrum sit *κατὰ συγκοπὴν ἢ κατὰ συναίρεσιν* et ad Il. V. 299. *ἀλκί — ὤφειλε ἐκτείνειν τὸ ι*. Sed syncopen vel apocopen relinquimus versificatoribus Christianis, qui dativorum *κόνι, πόσι, λάτρι* syllabam ultimam sequente consona corripiunt v. Jacobs. ad Anth. p. 417. De antiquis aliud valet: *ὡς ἀπὸ τοῦ μῆτις μήτιι καὶ κράσει μήτι, οὕτω Θέτις Θέτι, νῆνις νήνι* EM. 448, 25. *κόνι ὡς Θέτι* Sch. Il. XXIV. 18. cui Stephanus

---

23) Insulse Choeroboscus Can. 410. *Θῶνος* gravari dicit exemplo nominativorum *ὦνος, κῶνος*.

s. Χῖος apponit μάστι. Inter syncopen et crasin incertus haeret Eustathius 348, 34. τὸ υἷι προπερισπώμενον μὲν συγκέκοπται ἀπὸ τῆς υἷις υἷος (scr. υἵιος) ὕιι (scr. υἵιι)· εἰ δ' ἴσως παροξύνεται, κρᾶσιν ἔπαθε τῶν δύο ι εἰς ι μακρὸν κατὰ τὸ Θέτι καὶ μῆτι. Inter antiquiores de crasi convenit sed dubitatur utrum in dativo nata an a genitivo translata sit: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν φησιν ὅτι ἐστὶν υἷις διὰ τῆς υι κατὰ τὴν παραλήγουσαν· τούτου ἡ γενικὴ υἵιος καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ι ι εἰς ἓν μακρὸν υἷος ὥςπερ Θέτιι Θέτι Choerob. 408. quorum pars extrema sic redintegranda est: — ἡ γενικὴ υἵιος καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ι καὶ τῆς υι διφθόγγου υἷος καὶ ἡ δοτικὴ υἵιι καὶ κατὰ κρᾶσιν τῶν δύο ι ι εἰς ἓν μακρὸν υἷι ὡς Θέτι. Sed hoc de dativo effatum subvereor ne Choerobosci potius sit quam Herodiani; is certe in prosodia homerica aliam professus est sententiam: τὸ υἷος προπερισπαστέον· ἀπὸ γὰρ εὐθείας ἐστὶ μὴ εἰρημένης τῆς υἷις, ἧς ἡ γενικὴ ὤφειλεν εἶναι τρισύλλαβος ὡς μάντιος· αὕτη τοίνυν συναλοιφὴν παθοῦσα βαρύνεται, ἧς ἀκόλουθος δοτικὴ υἷι καὶ υἷα καὶ υἷες καὶ υἷας Schol. Il. V. 266. Hi tres casus, quorum exitus brevis crasin excludit, documento sunt Herodianum etiam dativum singularis numeri properispomenon fecisse sicut hodie scribitur, nullusque locus est qui hoc non ferat, complures qui poscant. Is igitur, si vulgatam scripturam sequimur, statuit synaloephen vocalis iota et diphthongi υι in secundo casu coeptam, dehinc ad reliquos propagatam esse. Joannes vero Ton. p. 10, 10. genitivo υἷος praeponit rectum ὁ ὕϊς (scr. ὗϊς) quod consentaneum fuit eorum opinioni qui ὁ ὑός, τὸ ὑΐδιον scribi vellent sine iota, et ad hanc rationem nihil interest utrum υἷι scribatur an υἵι· nam iota nominis ὕϊς et cum ypsilo contrahi potest et cum iota casuali. Haec si Herodiani sententia fuit, genitivum υἷος non a recto υἷις arcessivit sed ab ὗϊς. Verum haec spinosior est quam fructuosior disputatio. Syllabae extremae detrimenta rimantibus unum in manus incidit ἅπαξ, quod ex cretico ἁμάκις contractum esse adducit nos similitudo aliorum adverbiorum numeralium πολλάκις, τετράκις etc. Pottius vero *Zaehlmethode* p. 156. ex alpha

(intentivo?) et πήγνυμι compositum putat nihil attendens spiritum et accentum v. Parall. 131. et 279.

CAP. IV.

De ō micro.

§. 1. Quae de alpha et epsilo temporum verbalium atque nominum dicta sunt, eadem pertinent ad vocalium brevium alteram. Nam cum θνήσκω atque similibus verborum inchoatorum complementis conveniunt θρώσκω, βιβρώσκω φιλόβρως, βλώσκω βλῶσις ἀγχιβλώς, πρώσκω sive πρώθω v. Techn. 91. τρώννυμι, στρώννυμι, quorum omnium vocalis natura brevis est sed consonis in syllepsin coeuntibus necessario producitur, manet vero intemerata in non contractis στόρνυμι, θόρνυμαι. Illorum nonnulla auctores a verbis fictis μολίσκω, θορίσκω arcessunt, alia a perispomenis: παρὰ τὸ τέμω τομή τομέω τομῶ καὶ κράσει[1]) τμῶ τμητός καὶ ἄτμητος ὡς καμητός καὶ ἀκάμητος· οὕτως Φίλων (Φιλόξενος) εἰς τὸ ῥηματικόν EM. 164, 43. quae auctoribus suis remittimus. Ab his autem verborum inclinamentis, quae communem regulam sequuntur, separanda sunt duo nomina primitiva, quibus eadem litera in derivatione detrahitur sequente syllaba non producta; ἐκ τοῦ γόνυ κατὰ συγκοπὴν γίγνεται τὸ γνύξ Eust. 550, 25. γόνυξ καὶ γνύξ κατὰ συγκ. ἔνθεν ἰγνύα Gud. 128, 4. πρόχνυ πρὸ γόνυ κατὰ συγκ. καὶ τροπήν EM. 691, 50. Apollon. Lex. Eust. 775, 11. quibus connexum est syntheton γνύπετος sive γονύπεσος et Γνυπήσει γονυπετήσει Hes. γρυπῶ (scr. γνυπῶ) τὸ γονυπετῶ Arcad. 149, 26. *gnitus et gnixus a genibus prisci dixerunt* Fest. Mansit vocalis in affinibus γοῦνος ὁ ὑψηλὸς τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν γονάτων EM. 233, 5. Γόννοι — γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα Steph. quibus haud absimile nomen montis Κνημίς cf. Techn. 46. γωνία παρὰ τὸ γόνυ ὅτι καμπτόμενον γωνίαν ποιεῖ Orion. p. 39, 14. et p. 42, 13. In germanica vero lingua aliisque

1) Syncopen dicere voluit ut paulo post appellat.

nomen genuum sine illa expromitur. Alterum est adjectivum: *ἐκ τοῦ πολύς ἐν συγκοπῇ πλέος καὶ πλεῖος ὁ πλήρης καὶ τὸ συγκριτικὸν πλείων* EM. 675, 7. cujus genus neutrum plerumque vocalem simplicem habet, eaque praevalet in compositione et derivatione *πλεονέκτης*, *πλεονάζω*, *πλεονάκις* etc. Nomen *στρατός*, quod aeolice dicitur *στρότος* Techn. 284. a significatione verbi *στρῶσαι* ita longe deflectit ut intermissio productionis vix animadvertatur. Si *δρῦς*, quod macedonice dicitur *δάρυλλος*, a *δόρυ* processit, fieri non potuit quin ypsilon produceretur ut in ceteris monosyllabis *ὗς*, *μῦς* etc. His praemissis transeo ad illud genus syncopae quod non in diversis ejusdem stirpis vocabulis cernitur sed in iisdem. *Ἡρωδιανὸς λέγει ἐν τῇ καθολικῇ ὅτι τὸ κνύζα ἐπὶ τοῦ φυτοῦ κατὰ συγκοπήν ἐστιν ἀντὶ κόνυζα* Gud. 330, 59. unde patet illum cunilaginem a planta, quae hodie in Graecia *ψυλλίστρα*, a Plinio psyllion vocatur, non diversam putasse; alii ad *κνύζω* referunt cf. Parall. 406.[2]) Helxinen herbam quae a Dioscoride *κλιβάδιον*, ab Appulejo clybatis vocatur, Nicander non solum *κλύβατιν* sed etiam *κολλυβάτειαν* sive *κουλοβάτειαν* vocat; sed origo vocabuli ignota est. Eodem loco sunt propria; *Τόμαρος* mons Epiri vocatur et *Τμάρος*, unde adjectivum *Τμάριος* Callim. *Tmarius* Claudian. alpha brevi, sed producto *Τομαριάς* Orph. Arg. 269. et in Od. XVI. 403. pro *ἢν μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες* Strabo VII. 328. narrat Criticos quosdam, qui *θέμιστες* pro oraculis dici negarent, pro hoc scripsisse *Τομοῦραι* vel *Τομοῦροι ἐπιτετμημένως οἷον Τομαροφύλακες*. Insulae nomen *Φολέγανδρος* apud Phot. et Hes. *Φλέγανδρος* scribitur sed corrupte ut plerisque videtur. Ferae Libycae nomen rectiusne *κροκόττας* an *κοροκόττις* vel *κροκούττας* scribatur, nemo quaerere volet. Itaque syncopae exemplum, cui credi possit, in simplicibus nullum. Sed advocemus syntheta. Verbum priscum *δυοπαλίζω* Schol. A. ad Il. IV. 472. pro simplici habet *δονῶ δονοπίζω πλεονασμῷ δονοπα-*

2) Dioscor. Mat. IV. 70. *τὸ ψύλλιον οἱ Σικελοὶ κονίδιης* scr. *κονιδῆς* a *κονίδες*, quomodo vocantur pulicum et pediculorum ova. *Κόνιζα* scriptum est in Drac. p. 71, 1.

λίζω καὶ συγκοπῇ δνοπαλίζω, sed alius in EM. 281, 25. δνοπαλίζειν ἀπὸ δύο ὁμοιοσήμων τοῦ δονεῖν καὶ πάλλειν καὶ ἐν συγκοπῇ. Equidem non negaverim ex inusitato δόνος ἡ ταραχή Zonar. 559. unde δόναξ et δονεῖν derivata videntur, et verbo πάλλειν componi potuisse adjectivum δονοπαλής ut κληροπαλής v. Diss. I. c. VIII. §. 10. Sed omissae in priore syntheti parte vocalis ο exemplum vereor ut monstrari possit. Nam quod Schol. Arist. Eqq. 536. (539.) et alii referunt cramben ab Atticis κοράμβλην dici ὅτι τὰς κόρας ἀμβλύνει, hoc nomen non reperitur ante Columellam Cult. Hort. 178. *oculis inimica coramble* et hic in codd. *coramve* et *corambe* scriptum est ut κοράμβη in omnibus Gregorii Cor. libris p. 137. sic ut hoc duntaxat affirmari possit nonnullos nomen hocce, sive brassicam sive speciem ejus significans, ad κόρη retulisse; ea vero admodum anceps est conjectatio, nec firmatur ab Hesychio qui nomen illud ad longe aliam plantam transfert Κόριον τὸ κορίανδρον ἢ μᾶλλον κορίαμβλον, brassica autem, quae a Catone *crispa* vocatur, κράμβη dicta est παρὰ τὸ κράμβον hoc est a foliis crispis. Theognostus Can. 132, 20. quum nomen προίξ e προΐξ natum dicit κατὰ συγκοπήν, fortasse συναλοιφήν significat, cui φροίμιον assignatur EM. 801, 3. nec dubie πρηγορεών e προηγορεών ut Suidas scribit, contractum est utique insolentius; nam οη in ω contrahitur νῶμα, βῶσαι, non in η praeter aeolicum ἀγνήκαμες pro ἠγνοήκαμεν Hes. et adjectiva quae vocantur ὁλοπαθῆ, valde vero suspectum Πρηρόσια θυσία Hes. Syncopen excludunt Apollonius et alii praepositionem πρό curtari negantes. — Nominum, quae in postrema syntheti parte collocata sunt, modo prima syllaba vocalem amittit, modo quae sequitur. Illius generis exempla compluria sunt sed non unius modi. Nam aut merismus mutatur ut δίφρος παρὰ τὸ δύο φέρειν Schol. Od. III. 324. quod amplius declaratur adjectione epitheti synonymi δίφροι διωχεῖς Poll. X. 47. aut vox integrior in conspectum non venit: μεσοδόμη μεσόδμη συγκοπῇ [3]) EM. 581, 5. quicum Apollonius in Lex. οἰστοδόκη

3) Galen. Gloss. μεσόδμη ἡ καθ' ἕνα οἶκον εἰς δύο μεμερισμένον

et *καπνοδόκη* componit. Alia non concisa sed a concisis derivata sunt: *θεοδόμητον καὶ κατὰ συγκοπὴν θεόδμητον* Gud. 258, 24. Etenim hoc et similia *νεόδμητος, λυρόδμητος* sequuntur exemplum perfecti *δέδμημαι*, quod nemo ex *δεδόμημαι* factum dicet; illud vero Grammaticorum ritu fictum est ad speciem parasyntheti *οἰκοδόμητος*. Eadem differentia est nominum *Ἀβλητῆρες μάρτυρες* et *Ἀβολήτορες μάρτυρες* Hes. Nam ut latine testes dicuntur *arbitri* ab adbitendo et *superstites* a praesentia, sic illa nomina derivata sunt a verbo congrediendi *ἀβολεῖν* id est *συμβάλλεσθαι*[4]). Parique vicissitudine dicitur *ἀμβολάδην* et *ἀναβλήδην, συμβόλησις* et *σύμβλησις, λιθοδόμητος* et *λιθόδμητος* ceteraque v. ad Phr. 588. quae a syncope non minus longe remota sunt quam *ἄκμητος, γλωσσότμητος, πρότμησις* et alia, *Ἐπιβλαί περόναι* Hes. quum post *ἐπιβοῷ* positum sit dubium est an pro *ἐπιβολαί* subrepserit; ceterum neutrum legitur sed *βλῆτρον* simili intellectu et eodem *Ἐπιποληΐδες περόναι*. Hinc incidit ejusdem glossa *Περιπέπληκα περιπεπόληκα*, quae si nihil vitii contraxit, perquam notabile praebet syncopae genus; nam *δέδμημαι* et *δεδόμημαι, βέβλημαι* et *βεβόλημαι* causas diversas habent. *Ἔπιπλα* dubitatur utrum pro *ἐπίπλοα* dictum sit proprieque *τὰ ἐπιπλέοντα* significet ut *ἀκρόπλοα τὰ ἐξεπιπολῆς ἐμπλέοντα* Erotian. an pro *ἐπίπολα* id est *ἐπιπόλαια* sive *ἐπιπολάζοντα*. Hoc probabilius videtur etsi adjectivum *ἐπίπολος* (ut *πρόςπολος*) solum in usu est, non *τὸ ἐπίπολον* sed *ἔπιπλον*. In Aelian. H. Ann. XIV. 16. *λόφοι ὑπέρακροι, οὓς ἐπιπλάς* (cod. *ἐπίπλας*) *οἱ νομευτικοὶ ὀνομάζουσι*, idem significari videtur quod nomine proprio *Ἐπιπολαί* declaratur, sic enim dicebantur rupes Syracusis imminentes *οἱ ἄκροι κρημνοὶ τῶν Ἐπιπολῶν* Thuc. VI. 97. Cum eodem verbo *πέλω* compositum est *Δίπολοι διπλαῖ*

διορίζουσα τοῦ δόκου εἶρξις οἷον μεσοδόμη τις οὖσα, ubi post *εἶρξις* in cod. additur *μόκωσις*, hoc est, puto, *δόκωσις ἡ διορίζουσα τοὺς δόμους*, uno verbo *τὸ μεσότοιχον* sive paries intergerinus, quo conclavia disparantur.

4) Hic testium mentio in memoriam revocat Schol. Il. XXII. 254. *τοὺς μάρτυρας Ἀττικοὶ δήους φασί* scr. *ἰδυίους*.

Αἰσχύλος Hes. sicut Sophocles *δίγονος μάσθλης* dixit pro *διπλῆ μάστιξ*. In Nic. Ther. 41. *μίσγε δ' ἔνοδμον ζορκὸς κέρας* quosdam omissa particula scripsisse *νέοτμον* id est *νεότομον* colligimus e Schol. *ἢ ἔνοτμον νέον, ἀρτίως κοπέν*. *Λάβρος*, si Homerum consulimus et huic proximos, non voracitatis notionem habet sed violentiae vehementiaeque, quippe de fluctibus atque ventis dicitur; postea ad animantia translatum est. Itaque simplex videtur ut et *ζαβρός πολυφάγος*, unde non longe abeunt *λάρος* et *ζάρος* avium voracium nomina. Pro *ἁλιβρώς* Lycophr. 443. omnes praeter unum codd. praebent *ἁλιβρός*, quod Hermannus Opusc. T. V. 241. ab Epicorum aliquo ex *ἁλίβορος* contractum putat sed suspectum reddit ceterorum in una terminatione constantia *σιδηροβρώς, νεοβρώς, βαρυβρώς* etc. *μολοβρός* vero quod veteres eodem redigunt, originem altius abstrusam habet v. Parall. 259. Cum illo quod de *δίφορος* et *δίφρος* dicitur, comparari posset decantatum illud *ἄγνος τὸ φυτὸν παρὰ τὸ τοὺς ἐσθίοντας ἀγόνους ποιεῖν*, nisi haec substantivi et adjectivi convenientia fortuita videretur. Sed quod in EM. 600, 43. dicitur *νεόγονος καὶ κατὰ συγκοπὴν νεογνός*, incredulum esse oportet cui non satis faciat licet Graeci ipsi obliti sint [5]). Nam a *νεογενής* primum factum esse *νεογνής* ut *ἴγνης* et *segnis* id est *ἀγεννής*, et mutata declinationis forma *νεογνός* sicuti *Ἄνδροκλος, Θέοκλος, Μάντικλος, Φέρεκλος* ex *Ἀνδροκλῆς, Θεοκλῆς* etc. dictu operosius videtur, nec communibus tanta conceditur metaschematismi libertas quanta propriis. Germanae igitur syncopae, qua intellectus non mutatur, exemplum unicum recipimus *νεογνός* et huic affine *ὁμόγνιος*, quod procul dubio ex *ὁμόγονος* concrevit eum solita terminationis paragoge. Nomen cum substantivo compositum profert Epim. I. 138. *ἐκ τοῦ ἑκατόν καὶ τοῦ βοῦς ἑκατόμβοος καὶ τὸ θηλυκὸν ἑκατομβοή καὶ ἐν συγκοπῇ ἑκατόμβη*. Hic ego judicium meum nullum interpono. Sed si *μέσαβον* idem est quod

5) Ex Oppiani verbis *τρίγλη τριγόνοισιν ἐπώνυμός ἐστι γοναῖσι*, non sequitur quod Eustathius colligit 1934, 26. poetam hoc nomen ex *τριγόνη* contractum putasse ut Schol. ait ad Hal. I. 590. *κατὰ τροπὴν καὶ συγκοπήν*.

μεσάβοιον sive μεσόβοιον hoc est lorum quo jugum et temo conjunguntur, duorum οο primitivi βοον alterutrum erepsisse oportet. Agmen claudunt duae particulae: τὸ ἦϋτε ὑπὸ συγκοπὴν πεσὸν ἥνωται καὶ τὸ τί ποτε ἐν τῷ τίπτε Apollon. Adv. 559. De illo alibi dicetur; τίπτε ab impetu interrogandi profectum est, cujus vis ad simile ποῦ ποτε non permanavit. Ἔςτε παρὰ τὴν ες καὶ τὸ τέ παραπληρωματικόν, διὸ καὶ ψιλοῦται ἀττικῶς. Δωριεῖς δὲ δασύνουσιν ἀπὸ τοῦ ἕως τε κατὰ συγκοπὴν εἶναι ἡγούμενοι EM. 382, 10. qui quod de aspiratione dicit, fortasse verum est v. Ahrens. Dor. 37. sed de causa haud dubie fallitur; nam ἔςτε non ex ἕως τε, cujus testes certi desunt, sed ex ἐς ὅ τε coaluisse hodie non dubium habetur v. Ellendt. ad Arrian. II. 11, 4. Pronomen simplex hoc modo elisum esse uno illo exemplo Anth. VII. 724. ἔςκε θάνῃ pro εἰς ὅ κε parum confirmatum est facilisque correctio a Dindorfio in Thes. proposita ἔςτε. Hactenus de syllaba prima.

§. 2. Ἐκ τοῦ ὀλοός γίνεται ἡ κλητικὴ ὀλοέ καὶ κατὰ συγκοπὴν ὀλέ [6]). Ἐὰν δὲ ὀλός ἡ εὐθεῖα, γένοιτ' ἂν ἡ κλητικὴ ὀλέ καὶ οὐκ ἔστι συγκοπή. Περὶ παθῶν Ἡρωδιανός EM. 622, 46. Hinc cognoscimus Grammaticos bisyllabae vocis solum vocativum reperisse neque exploratum habuisse utrum antiquius sit, ὀλός an ὀλοός, id quod nos quoque dijudicare nescimus. Etenim verborum quae cum ὄλω (ὄλλυμι) comparari possunt, unum θόρω ex se progenuit adjectivum θοῦρος, cui convenit οὖλος. Huic autem si nativam vocalem restituimus, ὄλος potius nascitur quam ὀλός, cujus accentum syncopae tribui contrarium est regulae, neque pertinet ad diastolen; nam appellativum ὀλός i. e. θολός pariter oxytonon est. In ολος unum exit adjectivum primitivum κόλος etymi expers. In οος compluria sed nullum syncopae opportunum praeter multiplicativa quaedam. Pro δίπλ' ἐρέω in Empedocl. v. 34. ed. Sturz. v. 88 Karst. non refragabor si quis δίσσ' ἐρέω corrigat vel etiam διπλᾶ ἐρέω verbo in bisyllabum coacto. Sed

6) Epim. I. 442. τὸ ὀλέ κτητικὸν (κλητικόν) ἐκ τοῦ ὀλοός συγκέκοπται καὶ ἐκ τοῦ ἠλεέ ἠλέ.

poetae Augusti temporibus subjuncti sine controversia διπλά usurparunt alpha correpto, hisque suppares scriptores διπλότερον et διάδιπλα. Quod vero Schaeferus Praef. Apoll. p. XV. his adjungit superlativum ἁπλότατον, id minime evincitur ex Zosimi epigrammate Anth. VI. 186. βριθὺ μὲν ἀγραύλων δίκτυον ἄνθετο θηρῶν Δᾶμις, ἁπλότατον δ' ἁλὶ τοῦτο μιτοῤῥαφὲς ἀμφίβληστρον Κλείτωρ. Nam pro illo adjectivo, quod cum dativo ἁλί parum apte cohaeret, scribendum videtur ἁπλωτόν ut in L. VI. 167. δίκτυα ἐν ῥοθίοις ἁπλούμενα. Ἁπλότης antiquum est et atticum; suspectum vero ἀθρότης pro ἀθροότης, quanquam ne hoc quidem sat graves habet auctores; causa autem diversitatis posita in primitivis; nam ἁπλόος vulgo non dicitur sed ἁπλοῦς, ἀθρόος vero multo probatius est quam ἀθροῦς, manetque in composito ἀθροοποσία Med. Mosq. p. 78. quod in Thes. omissum, sed alia sumuntur ab illo, ἁπλοπάθεια, διπλόθριξ. Eadem est de δίκρος sive δικρός controversia [7]); nam idem δικρόος et δικροῦς scribitur idque alii simplex esse putant ut διπλοῦς, alii compositum vel cum κόρος id est κλάδος vel cum verbo κρόω sic ut δίκροτος v. ad Phryn. 233. Parall. 42. Clara vero et evidens est syncope nominum, quibus sermo novitius circumfluit κύρις pro κύριος, Διονύσις etc. v. Proll. 501. [8]) Cum ἀθρότης communitate sortis junctum est ἀκαθάρτης, quod in uno Apocalypsis loco legitur non abhorrens a cetera hujus libri barbarie sed a Griesbachio correctum est secundum codd. quosdam. Si regula veritatis ab usu scriptorum probatissimorum repetenda est, σκόροδον integri nomen obtinebit, σκόρδον

---

7) Si integra est Arcadii regula p. 74. τὰ εἰς ρος δισύλλαβα ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα (adde ἔχοντα πρὸ τοῦ ρ τὸ κ) ὀξύνεται, illa de accentu dubitatio eximitur.

8) Hic allatis simile est Μαράθωνις pro Μαραθώνιος positum in Anth. VII. 340. quod varie tentatur, et σμερίν ὅ ἐστιν εἶδος κοπτομένου λίθου εἰς κοπὴν καὶ πρισμὸν μαρμάρου Gregor. in Rhetorr. Gr. T. VII. 1126. quo significatur σμηρίον sive σμυρίς. Δακρύδην σκαμονέας ὀπός Schol. in Libr. Med. ante Zonar. CXIX. negligenter pro δακρύδιν scriptum est hoc autem idem quod δακρύδιον ut θριδάκιν, πικρίδιν, γογγύλιν in Geopp.

affecti, unde ἐσκορδισμένος in EM. 384, 51. nisi ἐσκοροδισμένος scripsit ut Aristophanes, herbaeque nomen σκόρδιον et composita σκορδοειδής, σκορδόπρασον, προσκορδοφαγεῖν apud Dioscoridem et aequales. De feminino ὄργυια magis Eustathio assentior p. 917, 34. ἐκ τοῦ ὀρέγω κατὰ συγκοπήν, quam Buttmanno, qui epsilon verbo proprium, nomini adventicium esse putat Gramm. II. 106. Ab ὀρέγω duci potuit ὀρογή ut ab ἐρέφω ὀροφή sed aberratum est ad ὀρόγυια, unde ἑκατοντορόγυιος et ἑπτορόγυιος vocali sensim obsolescente. Ab eodem ὀροφή Philoxenus etiam ὀρφνή natum esse putavit πλεονασμῷ τοῦ ν καὶ συγκοπῇ ὀρφνή ἡ σκέπουσα τὸ φῶς Orion. 122, 15. quibus ἔρεβος apposui Techn. 301. Oenoae urbis incolae Οἰνοαῖοι dicuntur et Οἰναῖοι sed hoc a diverso prototypo Οἴνη v. Meinek. ad Steph. s. h. v. Pro στήμνιος apud Theophr. et Hesych. recte repositum est στημόνιος, sed constat verbum ἀπὸ τοῦ γείτων γείτονος γειτονιῶ καὶ συγκοπῇ γειτνιῶ EM. 229, 30. Choerob. Orth. 189, 5. et quae hinc pendent Μεταγείτνιος Apollinis cognomen solemniumque Μεταγείτνια id est feriae compitales, et mensis qui in Inscr. VIII. Rossii de demis Att. p. 30. Μεταγειτονίων vocatur. Παροπάμισον Dionysius quum aliter versui accommodare non posset fecit Παρπάμισον v. Proll. 433. Σύρμάται οἱ Σαυρομάται Steph. qui alio loco Σαρμάται posuit. Haec et Κύρβας pro Κορύβας ex graeca analogia judicari non possunt, οἱ βάρβαροι γὰρ ἑλληνικὴν ἀναλογίαν οὐ φυλάττουσι Steph. s. Κάσπειρος. Jam ut sermonem ad detrimenta syllabae finalis ος traducam, duo monosyllaba ζώς et σῶς plerique affecta esse consentiunt, ζώς ἐκ τοῦ ζωός Herodian. Schol. Il. V. 887. σῶς ἀπὸ τοῦ σῶος Anecd. Bekk. 347. sed quomodo affecta sint ambigitur; τὸ ζώς ἐκ τοῦ ζωός κατὰ συναλιφὴν ἢ συγκοπὴν Epim. I. 399. synaloephen vocans quam Choeroboscus Can. 172. crasin appellat: σεσημείωται τὸ ζώς· οὐδέποτε γὰρ κρᾶσις γίνεται βαρείας καὶ ὀξείας εἰς ὀξεῖαν συνερχομένων· τὸ γὰρ Κισσῆς καὶ Νηρῆς οὐκ ἐδέξατο κρᾶσιν ἀλλὰ συναίρεσιν· quod nomen cum crasi confundens Joannes p. 6. ζώς, inquit, ἐκ τοῦ ζωός

κατὰ συναίρεσιν [9]). De altero Schol. Eur. Hec. 973. *ἀπὸ τοῦ σῶος κατὰ συγκοπὴν γίνεται σῶς.* Buttmannus contra in Gramm. I. 245. neque crasin admittit neque syncopen sed ab adjectivis obliteratis *ζαός* et *σάος* contracta esse *ζώς* et *σῶς*, hinc autem per diectasin fieri *ζωός* et *σῶος*. Hoc anticipavit Eustathius 63, 6. *ἀπὸ τοῦ σάος κατὰ κρᾶσιν σῶς καὶ προςτεθέντος τοῦ ο σῶος.* Sed haec diectasis ut concedatur dictionibus poeticis *πρώονες* etc. parum convenit ad haec quae in communem usum recepta sunt. Ideo praeferam quod in EM. 741, 56. dicitur *σῶος* a *σώω* derivatum esse ut a *ῥώομαι ποδόῤῥωος* et pariter a *ζώω* substantivum *ζῶον* et *ζωός* adjectivum mutato propter merismum accentu; hinc autem monosyllaba illa extitisse puto vel syncope vel crasi. Accentus neutri repugnat. Sed nonnulli utramque repudiantes ad synizesin se converterunt; Schol. Il. XVI. 445. *Ἀρίσταρχος μονοσυλλάβως ζῶν, ἄλλοι δὲ ζωόν*, sicuti in alio Homeri loco genitivus *ἥρωος* pro bisyllabo est v. §. 7. et herbae nomen cum eodem illo adjectivo compositum in Macri Flor. de Herb. XVIII. 711. pro trisyllabo: *dicimus acidulam quam Graecus dicit aizoum sive ut in libris quibusdam scribitur aizoon, sed* Graeci quos legimus herbam fabulosam aut *ἀείζων* vocant aut *ἀείζωον* quatuor syllabis. *Δμώς* et *Τρώς* sine dubio primitiva sunt ut antiqui dicunt, *δμωός* vero et *Τρωός*, quae ad anadromen referunt, metaschematismo terminationis effecta sicut *σίκυς* et quod Helladius Phot. 871. reprehendit *σίκυος*, *σμινύς* et *σμιννός*, *ἰγνύς* et *ἰγνύα*, cetera. — Pronomen *τίς*, quoniam cetera interrogativa in *ος* exeunt, analogiae defensores rigidi aeolice et antique *τίος* dictum esse perhibent postea autem *τίς κατὰ πάθος* EM. 729, 27. Sed nominativum illum, qui nusquam legitur, dativo *τίῳ* affingere videntur v. Ahrens. Aeol. 127. proportionis conservandae causa, quam a pronominibus prototypis non magnopere exigimus. — Genitivo tertiae declinationis in *οος* exeunti alterum *ο* eximi posse in EM. 517, 25. significatur,

9) Sic etiam Eustath. 618, 9. et Choeroboscus ipse in hac causa utroque nomine promiscue utitur.

si quidem verba a librariis corrupta recte interpretamur. Sunt vero haec: *Πίνδαρος οὐκ οἶδα ὅπου φησὶ κλεός κελεός καὶ συγκοπῇ κλεός· ὀξύνειν δὲ δεῖ.* Pro *κελεός* Ahrensius Dial. Dor. 235. tacite substituit *κλέεος* nec mutat Bergkius Pind. Fr. p. 297. sed repugnat oxytonesis et ex Schol. Pind. Nem. II. 77. *ὀρειᾶν (ἀντὶ τοῦ οὐρειᾶν) κατὰ ὕφεσιν ὡς τὸ κλέος ἕκατι* apparet non de genitivo neutrius *τοῦ κλέους* agi sed de feminino *τῆς Κλεοῦς*, qui integre legitur Nem. III. 145. *εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοίσας.* Ubi quum duo codd. *Κλεός* praebeant, summe credibile est Scholiastam hunc locum in animo habuisse sed quod saepius apud Pindarum legisset *Χαρίτων ἕκατι, Μουσῶν ἕκατι, Διὸς ἕκατι*, id memoriae lapsu substituisse pro synonymo, quod illo loco legitur, *ἐθελούσης.* Eodemque ut opinor scripturae vitio deceptus ille in EM. huc se recepit ut poetam $\bar{o}$ micron genitivi exclusisse diceret: *Κλεός ἀντὶ τοῦ Κλεόος* (id est *Κλεοῦς*) *συγκοπῇ Κλεός*, quod non defendam exemplo genitivi *Λατός* in Inscr. v. Ahr. Dor. 174. Jam profligatis simplicium syncopis de vocabulis duplicatis quid tenendum sit dicere experiar.

§. 3. Huic generi duae suppositae sunt species; nam $\bar{o}$ micron aut primae parti subducitur aut secundae. Quas rationes sequuti scriptores vocalem nominum non purorum ultimam ante vocalem sequentis modo cum ea contraxerint ut *ἰσουργός*, modo omiserint *ἰσάργυρος*, modo retinuerint incolumem *ἰσοϋψής* v. ad Phr. 675. quaestio amplior est quam quae hoc in transitu tractari possit; hic modo paucorum mentionem faciam quae Grammatici attingunt affectionis incerti: *ἀγρόαυλος καὶ συγκοπῇ ἄγραυλος* Epim. II. 343, 3. quorum nominum posterius solis poetis concessum est, alterum ne his quidem; *αὐτοέντης καὶ συγκοπῇ αὐθέντης* I. 427, 8. Phrynichus vero App. 15, 11. *Σοφοκλῆς λύσας τοὔνομα αὐτοέντης εἶπεν· ἔστι δὲ πολιτικώτερον τὸ αὐθέντης*, sicut *αὐτερέτης, αὐτάρκης* etc. Eadem vero vocalis ut ante consonam exterminetur rarissimum est: *τὴν Χεῤῥόνησον Χέρνησον εἴρηκεν ὡς ἐν τῷ πρώτῳ* Schol. Apoll. IV. 1175. In primo libro v. 925. e multis codd. repositum est *Χερόνησος*, sed in altero non permittit metrum; adjectivi

χερός, quicum utrumque cohaeret, vestigia omnia erasa sunt cum pulvisculo; nam in supplemento Schottiano Oppian. Cyn. IV. 198. ἀφρὸν ἀποσταλάει δὲ ποτὶ χέρον, non haec est scriptura codd. sed χέρσον, quod in σχερόν mutandum aut potius verba ποτὶ — αἰδομένῳ omittenda erant; illo utitur v. 361. ῥῖνας σχεδόθεν χέρσοιο τιθέντες. Alterum est ἐναρφόρος ἡ πολεμική ἀπὸ τοῦ φέρειν τὰ ἔναρα EM. 337. quod Enyus epitheton fuisse videtur vel Amazonis cujusdam; si πολεμικός scriptum esset, ex Hesiodo sumtum dicerem qui Martem ἐναρφόρον usurpavit, non ἐναρσφόρον ut Buttmannus scribit Gramm. II. 461. not. plaudente Schneidewino Conject. 11. id enim non minoris licentiae est quam πυρσφόρος foret vel φέρσβιος.

Nominum pure terminatorum unum pertinet ad primam declinationem ζείδωρος, si id ex ζειόδωρος concisum est EM. 410, 8. quippe hoc versui heroico inconveniens neque erat quicum commutari posset; nam substantiva ζωοδότειρα, ὀλβοδότειρα, θεσμοδότειρα, καρποδότειρα etc. homerica consuetudo repudiat; sed probabilior crasis ex ζεόδωρος ut πλέον πλεῖν. De secundo ordine tria afferuntur neutralia: ληιβότειρα ὤφειλε ληιοβότειρα, συνεκόπη δὲ διὰ τὸ μέτρον Epim. I. 263. quomodo etiam ληινόμος decurtatum est. Alterum αἰριπόλιοι δμωαί· Σιμωνίδης ἐκ τοῦ αἰριοπόλιοι συγκοπῇ τοῦ ο. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 38, 46. Hunc erroris insimulat Schneidewinus Simonidem Fr. CXXVII. 122. ἐριπόλιοι scripsisse suspicans id est *grandaevae*. Sed causa recidit in librarios; poeta enim haud dubie ἐριπόλοι scripsit ut νηοπόλοι eoque nomine lanificas εἰροπόνους sive ἐριουργούς significavit. Tertium σιοείδης σιείδης (hoc accentu) συγκοπῇ τοῦ ο EM. 134, 24. ad nomen plantae σίον retuli ad Buttm. 450. His adjunge δικτυβόλος et δακρύῤῥοος si hoc cum δάκρυον compositum est ut δακρυογόνος etc. v. §. 4. Eorum quae cum masculinis composita sunt duplex est ratio. Nam si pars prior synthetic vocalem longam continet ut λαός, ζῶον, dubium fit utrum ο cum eo contractum an exemtum sit; quae dubitatio pertinet ad Λαδικεύς, Λακράτης, λατόμος, ζωγράφρος, ζώφυτον. Syncopen vero subiit nomen feminae in Marini V.

Procl. XXIX. p. 71. XXIII. 26. ter repetitum Ἀσκληπιγένειος, nam plene dicitur Ἀσκληπιόδοτος et Ἀσκληπιόδωρος. Adjectivum. ἠλίβατος ex ἡλιόβατος natum esse pervulgata est opinio sed parum plausibilis nec placita Herodiano ad Il. XV. 619. cf. Hermann. ad Eur. Suppl. v. 91. Si conjectare permittitur, subest vox prisca *sublime* significans quae ex aliis celsarum rupium epithetis elucet, ἄλιψ πέτρα Hes. ἠλιτενής πέτρα ὑψηλή Suid. quod cum ὑψιτενής convenit, et e notissimo αἰγίλιψ. Ab adjectivo ἄλιος id est μάταιος compositum ἀλιόφρων non legitur sed pro eo ἀλίφρων in Naümachii Nupt. 63. suspectum tamen Brunckio qui χαλίφρων praefert. Contrarie Hesychius interpretatur Ἀλιφροσύνη ἱκανὴ φρόνησις, quo loco alii οὐχ ἱκανή alii κενή corrigunt sed ille fortasse cum ἅλις compositum putavit, quod plerique omnes per ἱκανῶς explicant. Heroum nominibus Δηίφοβος, Δηίλοχος, Δηίφονος Eustathius pag. 925, 59. p. 943, 3. adjectivum δήιος intextum credidit, neque aliunde ortum est Δαΐμαχος scriptoris nomen qui a Polybio Δηΐμαχος vocatur, et Δαΐλοχος, quod quum alpha longum habeat, non potest ad dativum δαΐ referri, unde δαΐσφαλτος proficiscitur [10]). Adjectivi forma integrior emergit in Δηιολέων et in dorico δαϊόφρων, quod Aeschylo metri causa restituitur pro δαΐφρων. Aliud adjectivum cum δήιος compositum non reperi. Ἀξίθεος in epigrammate hominis semibarbari in Welckeri Syll. 246. pro Ἀξιόθεος accipitur. Musaei pater alibi Ἀντίφημος vocatur, alibi Ἀντιόφημος v. Passow. ad Mus. p. 22. a diversis fortasse principiis ut ἀντιστατεῖν et ἀντιοστατεῖν, παλαιγενής et παλαιογενής, ἀρτιπαγής et ἀρτιοπαγής, quod significatu discrepat non specie solum; ἄρτιος non componitur nisi cum epithetis numerorum. Τανάχαλκος πολύχαλκος Suidas ex mendoso Anthologiae libro hausit sed ταλαπενθής et ταλαπείριος a ταλαός repeti oportet; tritocliton τάλας omnino

10) Δηίων quod in Thes. pro adjectivo affertur ex EM. δηίων ἀπὸ τοῦ δήιος ὡς διπλάσιος διπλασίων, nihil aliud est quam proprium Δηίων ἀπὸ τοῦ δήιος τῷ λόγῳ τῶν συγκριτικῶν Choerob. Orth. 193. Apud Zonaram 493. Δήιων σημαίνει τὸν πόλεμον non τῶν πολεμίων scribi debet sed τὸν πολέμιον· ille enim nominativus est.

non componitur. Κραταίρινος, κραταίγυαλος et all. aut cum κράτος conjuncta sunt vocali copulativa in diphthongum mutata ut πυλαιμάχος, Θηβαιγενής v. ad Phr. 648. aut, si illa syncopae cessit, cum κραταιός ut κραταιόχειρ, quod admodum novitium auctorem habet, et κραταιόγονος herbae medicae nomen quae eadem κράταιγος nominatur [11]). Vocem obsoletam νέποδες, qua ἀπόγονοι significantur, et novitiam νεόποδες, qua stolones et pampini ex pampino nati, Niclasius ad Geopp. IV. 3, 6. comparat tanquam conjunctas et congermanas, quod non absurdum videbitur reputantibus animantium fruticumque sobolem iisdem vocari nominibus ὄζους, κόρους, ὄσχους, μόσχους.

§. 4. De nominibus tertiae declinationis quae vocali terminantur nihil est quod disputari possit; nam γονυπετής, μεθυδώτης, δακρύῤῥοος, φιτυποιμήν non cum genitivis in υος, qui ne suppetunt quidem omnibus, conserta sunt sed cum integris γόνυ etc. ut ἀστυνόμος, δορυφόρος, αἰπυμήτης, δασύμαλλος etc. Verum haud pauca dicenda sunt de iis quae in consonam exeunt vel liquidam vel sigma. Illius generis duplicem naturam designat EM. 576. μελαγχροίης [12]) παρὰ τὸ μέλαν ἡ σύνθεσις· τὸ δὲ μελανοπτέρυγες καὶ τὰ ὅμοια παρὰ τὴν μέλανος γενικὴν, ὥςτε πῆ μὲν τὴν γενικὴν λαμβάνουσιν ὡς τὸ μελανόχροες, πῆ δὲ τὸ οὐδέτερον ὡς τὸ μελαγχαίτης. Sed hic alius qui intercinit in cod. Voss. μελαγχαίτης ἀπὸ τῆς γενικῆς κατὰ συγκοπήν. Atque hanc sine dubio praetulit auctor canonis in EM. 810, 53. τὰ εἰς ἀμετάβολον λήγοντα σύνθετα κατὰ τὴν ἀρχὴν οὐδέποτε ἀπὸ εὐθείας συντίθεται ἀλλ' ἀπὸ γενικῆς, φρενοβλαβής, χειροήθης, cujus consectarium est nomen φρέμπαρος ὁ βλαψίφρων, quod Hesychio restitui pro φρεμπάρωσις, ex φρενόπηρος contractum esse; haec enim est vulgatior synthesis ratio et hujus nominis et similium φρενοπληγής, κυνοθαρσής, χθονογηθής, χιονόχρως, τερενόχρως etc. Ita pro-

11) Eustath. 1938, 2. κατὰ τὴν τεχνικὴν παράθεσιν ἀναλογεῖ τῇ συνθέσει τοῦ κραταίπεδον τὸ κραταίβιος, κραταίπυλος, κραταίτονος (scr. κραταίγονος.)

12) Eodem accentu p. 576, 14. μελαγχρής ἀπὸ τοῦ μελαγχροίης (sic) συνεκόπη.

habile fit *μελαγχαίτης*, *μελάνθριξ* caetera, syncope potius coartata quam cum nominativo copulata esse. Unum hanc rationem respuit monosyllabum *πᾶν*, *πάνοπλος*, *παναληθής*, sed hoc nomen toto genere exlex et solitarium est ac ne integre quidem componitur sed alpha correpto. Eorum quae rho consonam in exitu habent, duo interdum vocalem in commissura amittunt *χείρ* et *πῦρ*. Dupliciter enim dicitur *χειρόνιπτρον* sive *χειρόνιβον* et *χέρνιμμα* sive *χέρνιψ*, *χειρόβολον* et *χερβόλιον*, quod Du Cangius s. *Χειρόβολον* affert. Ac simili modo casus secundi analogiam sequuntur adjectiva *πυροῤῥαγής*, *πυροεργής* (ut *κηροτρόφος*, *θηρονόμος* etc.) omissaque vocali *πυραυγής* et sequente consona *πυρδαής*, *πυρφόρος*, nam haec quoque ypsilon breve habere videntur ut est in simplicibus ante rho sequente consona *κύρβις*, *Σύρτις*, *κύρτος*, *μύρτος*, *θύρσος*, *φύρσαι* Apollon. II. 59. *φύρσον* Nic. Al. 693. *κύρσαι* Hesiod. Opp. 689. Quint. XIII. 394. Soph. Oed. C. 247.[13]) Sed in Aeschyli senario iambico legitur etiam *πυραύστης* eadem mensura qua apud Homerum *Πυραίχμης* Paeonis nomen, hoc est producta prima vel quia in arsin incidit vel ad imitationem nominativi. Transeo nunc ad alterum genus quod EM. eodem loco cum adjectivo *μέλας* edisserit; pergit enim *ὡς* (scr. *καὶ*) *ὅταν εὕρωμεν δρυπετής, ἀπὸ τῆς δρῦς εὐθείας λέγομεν εἶναι, τὸ δὲ δρυοκολάπτης ἀπὸ τῆς γενικῆς.* Sed hunc refellit prosodia nominis *δρυπετής* sive ut plerique scribunt *δρυπεπής*. Id enim sic ut *δρύφακτον*, *ὑφορβός*, *συβώτης*, *ἰχθυβόλος* ypsilon breve habet, quod longum foret si haec cum nominandi casu composita essent[14]). Itaque duplicem horum adjectivorum formam cognoscimus, unam plenam similemque genitivi *δρυοκολάπτης*, *ὑοφορβός*, *ἀχλυόπεζα*, *ἰχθυολύμης*, *ὀφρυόσκιος*, alteram sic ut dixi deminutam. Pari mobilitate quae nomen brachycatalectum in principio habent, huc illuc commeant: *βοτρυοφόρος* *βο-*

---

13) Haec verba qui properispomena faciunt respectu praesentium, non reputant conditionem mutari accessu consonantium v. Parall. 409 sq.

14) Quod Quintus *δρυτόμος* ter pro dactylo usus est, arsi potius effectum videtur quam synaeresi v. Koechly ad I. 250.

τρυφόρος, νακυσσαόος νεκυσσόος, σταχυοτρόφος σταχύμήτωρ, χελυοσσόος χελυσσόος Theon. Smyrn. v. 30. v. Meinek. Anall. 372.[15]) ἐγχελυοτρόφος[16]), πελεκυφόρος. Haec igitur non ut ille a diversis casibus orta dicimus sed a themate quod ypsilon finale per omnes casus continuat, vocali articulari, quae eadem est genitivi characteristica, modo addita modo omissa. His vicinum genus introducit Theognostus Can. 96. τὰ εἰς ις ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀποβάλλει τὸ σ τῆς ληγούσης καὶ φυλάττει τὸ ι ἐχίδηκτος, ποσίφιλος[17]), Ἰσίδωρος, ταξίαρχος. His quae subducta est vocalis, mansit in ἐχιόδηκτος, Ἰσιόδωρος Silent. Ecphr. Soph. 558. (II. 137.) cf. Du Cang. p. 67. et Parall. 49 sq. ἀρδιοθήρα, ἀσιόγεια (maceria) παρὰ τὴν ἄσιν EM. πορδαλιαγχές. Illius generis pleraque poetica sunt πολισσόος, πολιῤῥαίστης, πτολίπορθος, ποςτιτρόφος, μαντιπόλος, δηρίφατος, ὑβρίγελως, φυσιγνώμων[18]), sermoni propiora αἱρεσιομάχος, στασιοποιεῖν, ὑβριοπαθεῖν, πολιοφυλακεῖν, quanquam hic quoque interdum descenditur ad syncopen ἐνθεσίδουλος, ἀλυσίδετος, γνωσιμαχεῖν etc. v. ad Phr. 678 sq.[19]) Sed calceamenti nomen, de quo Suidas Κονιόπους

---

15) Κάχρυς, unde καχρυοφόρος et καχρυφόρος ypsilo correpto, apud poetas non legitur. Βότρυς et στάχυς plerumque brevi finiuntur.

16) Bekkerus in Aristot. H. Ann. ἐγχελεωτρόφος edidit ut passim legitur ὀφεώδηκτος, ὀφεωπλόκαμος probante Zonara 1488. ὀφιόδηκτος καὶ ὀφεώδηκτος. Ὀφεωειδής Eust. 603, 1.

17) Haec duo ignota sunt; inepte addit φύσις φυσίζοος, πατρίς πατρίαρχος.

18) Eundem colorem habet terrae et deae altricis epitheton βωτιάνειρα, quod planius dici poterat ἀνδροβότειρα ut λαοβότειρα, et ἀνδροβῶτις ut παμβῶτις. Sed poeta partes convertere coactus est. Pro χθόνα σωτιάνειραν Procl. Hymn. VI. 23. aut βωτιάνειραν aut potius σωσιάνειραν scribendum est.

19) Hic per errorem irrepsit Στησίχορος, omissum est Ἀασιφόρος βλάβην φέρων Hes. unde apparet pro ἄτη nonnullos dixisse ἄασις. Substantivi, quicum κασίγνητος compositum est, genitivus non extat. In Anth. V. 166. σκολιῶν ὄρθρων κνίσματα δακρυχαρῆ cod. Pal. δακιχαρῆ praebet; Brunckius δηξιχαρῆ scripsit. Illi similius est δακνοχαρῆ, quo probato ὄρθρων in ἄρθρων mutandum erit; sic autem significantur amplexus amantium qui ut Naevius ait *laballis morsicatim lusitant* ὑγρὰ περιπλέγδην ἄψεα δησάμενοι Anth. V. 255.

ἀπὸ τῆς κόνεως· γράφεται δὲ καὶ κονίπους, quum iota longum habeat, contractum esse oportet ut Διπολίεια, Διισωτήριον, idemque statuendum videtur de Διβάλανα κάρυα, quod Hesychio restitutum est pro διαβάλανα. Quomodo ab aliis animalibus appellati sunt Ἱπποκλῆς, Ἀρνοκλῆς, Θηρικλῆς, sic ab ὄϊς Ὀϊκλῆς heros; Οἴοκλος et Οἰβώτας tam hinc repeti possunt quam ab adjectivo, unde οἰοβώτης sive οἰοβώτης. Ἀϊδροδίκης ad ἄϊδρος referendum videtur.

§. 5. Hinc sermo ad ο micron transgredietur, quod modo in sigma vertitur, modo hanc consonam adminiculi causa ad se recipit. Hoc utrumque genus Eustathius 422, 30. parum discernit: ὁ τοῦ σ πλεονασμὸς ἐν πολλαῖς βραχυνομέναις εἴθισται λέξεσιν, ὁποῖα τὸ θέσκελος, θεσπέσιος, θέσφατον, θεόσδοτος, μογοστόκος. De primo illo saepius fit mentio: θεοείκελος καὶ ἐν συγκοπῇ θεόκελος καὶ θέσκελος ὡς θεόφατον θέσφατον Epim. I. 198, 31. EM. 448, 31. θεοείκελα θέσκελα· μετὰ γὰρ τὴν συγκοπὴν ὁ πλεονασμός Schol. BL. ad Il. III. 182. sed diphthongi concisio tam incredibilis est ut paene suspicemur poetam a verbo ἴσκω declinasse ἴσκελος et cum eo compositum esse θεΐσκελος post autem θέσκελος omisso uno iota verbi principali. Nec tamen defectionis hujus exemplum demonstrare possum. Longe aliter rem expedit Hesychius Θέσκελα θεοκέλευστα, sed repugnat significatio. Quod sequitur θεσπέσιος a breviore θέσπις processit, cujus triplex ratio reddi potest; ἀπὸ τοῦ θεόφατος κατ᾽ ἀποβολὴν τοῦ ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ γίνεται θέσφατον καὶ θέσπις θέσπις Sch. Lips. Il. II. 233. ἐκ τοῦ θεός καὶ ὄψ ἡ φωνὴ γίνεται θεόσπις (sic) καὶ συγκοπῇ θέσπις EM. 447, 43. qui hoc dicere videtur ex θεό—οπις factum esse θέοπις et ex hoc per metathesin vocalis in consonam θέσπις. Sed quod Hesychius affert Θεοεπεῖς ἐκ θεῶν ἑπόμενοι ἢ λεγόμενοι conjecturam praebet θέσπις ex θεοεπής extitisse omisso, ut saepe, ο micro et ε psilo sequentis vocis in sigma mutato, sicut Ἀρισπής εὔλαλος, ut Kuestero visum, ἄσπετον τὸ ἄλεκτον παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω EM. 165, 5. alii vero cum σπεῖν (σπέσθαι) compositum putant ut ἄσχετος cum σχεῖν, minimeque certum est θεοπρόπιον παρὰ τὸ ἔπω τὰ

λέγω Epim. I. 200, 1. Sed ostenditur alia via ceteris planior, θέσπις simplex esse a θεῖος productum cum epenthesi duarum consonantium ut λεῖος λισσός λίσπος, ἑλεῖα ἑλεσπίς id est τόπος ἑλώδης, εἰλέω εἰλισποῦ et fortasse Σόος Σώσπις, σάος sospes, φλέω φλύω φλοῖσβος v. Diss. I. c. II. §. 2. atque ad hoc confirmandum aliquid conferunt composita θεσπιδαής (πῦρ), θεσπεσία (πέτρα) quorum pars prior nihil aliud quam θεῖος significat. Manifestior est origo nominis quod Eustathius secundo loco apposuit τὸ ο συγκοπτόμενον πέφυκεν ἐφελκυστικὸν[20]) γενέσθαι τοῦ σίγμα ὡς θέσφατον Epim. I. 420. Huic igitur quae defluxit vocalis, non in totum periit ut ante vocales solet θέορτος, θεάρεστος etc. sed compensatur sigma vicario, unde plurimum differt pleonasticum in nominibus ab Eustathio proxime attextis θεόςδοτος et μογοςτόκος[21]). Neque hoc fugit Scholiastam Il. IV. 293. τὰ βραχέα θεραπεύονται διὰ προςθέσεως, μογοςτόκος. Hoc insiticio sigma auctum videtur Αἰνόςουρα et οὐδενόςωρα, quod Herodianus ad VIII. 178. minus commode cum κυνόςουρα confert — εἰ καὶ σπάνιος ἡ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ γενικῆς ἐντελοῦς[22]). Sed κυνόςουρα ad parathesin pertinet v. Diss. V. c. 1. §. 4. Illa vero sigma expletivum habent pro οὐδενόωρα, Αἰνόουρα, cui convenit gentilicium Κυνοουρεῖς in Inscr. Spart. Eodem auctum est κράςπεδον, si Grammaticis credimus id ex ἀκρόπεδον factum esse o micro simul in alpha mutato sicut δικοπόλος δικαςπόλος, pro quo minore licentia dici poterat δικηπόλος ut δικηφόρος. Neque secus existimandum de solemnium nomine Ἠροςάνθεια Hes. et appellativo ἁλίςπεδον, si haec recte ita scripta sunt;

20) Sic etiam loquuntur de vocalibus quae consonas in societatem assumunt: τὸ ε ἐφελκυστικόν ἐστι τοῦ ν, ἧε ἦεν EM. 431, 22. et Choeroboscus Can. 852, 20. τὸ ι εἴωθε γίνεσθαι ἐφελκυστικὸν τοῦ ν ὡς λέβησιν. Vulgo autem literae quae attrahuntur sic appellari solent.

21) Sigma his insertum scripsi sic ut in fine vocabulorum solet ut distinguerem ab eo quod in locum vocalis successit ut θέσφατον. Θεόφατον et θεόφατίζει pro usitatis affert Hesychius.

22) Duobus illis Paulus Sil. in Tab. Mund. I. 200. adjecit tertium φαεσφόρος.

pro illo tamen Photius Ἡρωάνθεια exhibet, alterum in omnibus quidem Pollucis libris legitur sed a Bekkero circumscriptum est propter sequens ἀλίπεδον[23]) quod quum alibi extet tum etiam apud Lycophronem iota producto ut ἁλιμήτειρα Anthol. et ἁλίβαπτος in versu Nicandri, cui nonnulli ἁλίβλαπτος supposuerunt. Denique Harpocratio auctor est nonnullos ἀλίπεδον ad verbum ἀλῖσαι retulisse volutabrum denotantes. Cum θεόςδοτος Tzetzes ad Lyc. 47. componit leonis epitheton ταυροςφάγος, nec tamen omittit id ab aliis ad σφάττειν referri; λαγωοςφόνος sustuli ad Phr. 629. sed a suspicione remotum habeo quod Hesychius profert Θεοςκωνεῖ θεοὺς τιμᾷ[24]). Θεοςεχθρία ab Hermanno rejectum ad Eur. Iph. T. 192. retinuit Meinekius in Archippi Fragm. Vol. II. P. II. 725. Eodem modo explicantur substantiva quaedam generis neutrius quae genitivum habent in ο̄ς purum exeuntem τὸ θυοςκόος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ λέγουσι Epim. I. 178. Quippe θυοκόος dicendum fuisse putat ut ἠθολόγος, τειχομάχος etc. vel concinnius θυηκόος. Διόςθεος ἐν συνθέσει ὃν ἐφύλαξε τὸ σ̄ EM. 278, 25. Aliena vero huc deflectit Schol. Lips. Il. V. 126. et Eust. 528, 5. ἐν τῷ σακέςπαλος καὶ σακεςφόρος ἀναγκαῖος ὁ πλεονασμὸς τοῦ σ. Hoc enim non extrinsecus adjectum est sed fungitur vice vocalis elapsae quae cernitur in compositis ἐλεόθρεπτος, ὀρεοπόλος. Et hoc clarius enunciat Gud. 198, 5. ἐπεςβόλος (scrib. ἐπεοβόλος) καὶ κατ᾽ ἐναλλαγὴν ἐπεςβόλος, enallagae nomine significans tropen quae vocalis ο̄ defectionem sequi solet. Eadem obtinet in multis similium ἀκεςφόρος, τελεςφόρος, φαεςφόρος,

---

23) Ἀλίπεδόν τὸ νεῦον πρὸς θάλασσαν πεδίον Psell. Gramm. v. 286. in Anecd. Boisson. T. III. similiter alii τόπον ἀλιτενῆ interpretantur. Cum ἀλίσπεδον fortasse aliqui contulerunt Aegisthi nomen *caprimulgum* interpretantes ut Orion p. 24, 14. παρὰ τὸ θῶ τὸ θηλάζω Αἴγιθος καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ̄ Αἴγισθος, a capra nutritus Aelian. V. H. XII. 42. Hoc ex Herodiani libro περὶ σχημάτων affert EM. 137, 33.

24) Interpretes apponunt Θεοκυνῆ δόξαν θείαν ἔχουσαν, quod θεοκυδῆ scribendum est. Θεοςκυνέειν Aeschylus in anapaestis Agam. 86. scripsisse videtur pro θυοςκινεῖν v. §. 6. quicum olim contuli *thiasos et sacra movere* Valer. Fl. III. 540. sed hoc ad zeugma referri potest.

quod in Anth. I. n. 26. pro φαεςφόρος scribendum est si quidem a poeta christiano hanc accuratitnem exigimus, ὀρέςβιος et ὀρέςκοος, quod jam olim ad Aj. v. 175. pro ὀρέσκιος repbsui, et aliis ad Phr. 672. allatis[25]). Omicron genitivi finale praetermitti sigma incolumi exemplum unicum ideoque a dubitatione non alienum est Θυεςπολία θυηπολέα Hes. sed eo omisso evanuit in quibusdam nominibus propriis Κλεγένης, Κλέθεμις, Κλέστρατος, quae nusquam nisi in nummis et Inscrr. inveniuntur. Neutra in ας exeuntia vocalem genitivi characteristicam modo retinent integram κεραοξόος, modo in eta vel in alpha longum mutant, σεληφόρος, κρεανόμος, frequentius vero in sigma σελασφόρος, γεγασφόρος, τερασσκόπος, κερασβόλος. Sed κρεαςφάγος Lycophr. 660. quamvis multorum codd. consensu munitum jure rejicitur, nam κρεωφάγος dicitur et κρεοφάγος, quod intuens Κρεσφόντης suspicor ex Κρεοφόντης natum esse, et ionice κρεηφαγεῖν, κρεηδόκος, γερηφορία Dionys. Hal. — Particulae intentivae δά consonam auxiliarem subjectam esse affirmat Epim. I. 149, 22. δαςπλήτης (δαςπλής vel δαςπλῆτις) ἐκ τῆς δά ἐπιτάσεως πλεονασμῷ τοῦ σ. Hic igitur μεγάλως πλήσσουσαν interpretatur, alii δυςπροςπέλαστον· nemo verum scit. — Cum synthetis, quae pro ο asciverunt σ, veteres contendunt genitivos simplices syllaba φι auctos. Schol. Vict. ad Il. IV. 452. ὄρεσφι ἡ συγκοπὴ ἔδωκε τὸ σ ὡς θέσφατον· explanatius EM. 645, 10. τὸ κατ᾽ ὄρεσφι κάτεισι ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ὄρους καὶ τὸ ὑπ᾽ ὄχεσφι λυώμεθα ἵππους ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἅρματος· ὡς ἀπὸ τοῦ θεόφατον, οὕτως ὀρέοςφι (ὀρέοφι) καὶ κατὰ συγκοπὴν (ὄρεσφι). Οὕτως Ἡρωδιανός· quae complet Epim. I. 221. ἀπὸ τοῦ ὄρεος ὀρέοφι καὶ συγκοπῇ τοῦ ο καὶ πλεονασμῷ· τοιοῦτο καὶ τὸ ὄχεσφι. σημαίνει γὰρ ἀμφότερα γενικάς. Certissimum genitivi exemplum est ἀπὸ στήθεσφι, in quo sigma neque pleonasticum est ut in θεόςδοτος, neque pro ο finali successit sed per-

25) Nominativos ὄρες, ἄνθες etc. ad quos linguae gangeticae scrutatores nos remittunt Grammatica graeca a se deprecatur. Genitivorum ὄρεσος, σάκεσος etc. si quam unquam notitiam habuere Graeci, cito obliti sunt.

tinet ad terminationem casualem ος non minus quam in dativo σὺν ὄχεσφι, Ἐρέσφι τέκνοις Hes. a nominativo ἐρεύς, cujus accusativum ἔρεας idem affert. — Nomina in ις et υς desinentia quomodo componantur paullo ante exposui sed omisso sigmatismo, cujus exempla pauca sunt neque abunde explorata. Primum quaeritur Θεμισκρέων num, ut Hermannus putat ad Oed. C. 1191. cum indeclinabili Θέμις parathesi junctum sit quasi Θεμίστως κρέων, an pro Θεμιοκρέων positum, cujus exemplum est Θεμιόπλεκτος. Cum hoc conferri potest synthesis nominis πόλις, cujus a genitivo triplex nascitur propago, una analogiae aptissima πολιοφύλαξ, altera concisior πολίπορθος, tertia ascitu litterae sigma de via deflectens, vel unius πολι-σ-όοχος pro quo πολισσοῦχος receptum est v. ad Phr. 667. vel duorum πολισ-σ-ονόμος [26]). Ad metrum aequaliter conveniebat πολησνόμος sed genitivos in ηος exeuntes componi nescimus. Ἴσφατον· βίαιον (βιαίως) πεπραγμένον Hes. Guietus cum ἴς compositum censet. Nominum in υς, quae supra syllabam sunt, nullum ad hanc corruptionem inclinat; nam ἀλεξιπάθεια jam diu remotum est. In duobus autem urbium peregrinarum nominibus, quorum casus secundus in υος exit, pro o substituitur μῦ: Σηλυμβρία ἀπὸ Σήλυος, Πολτυμβρία ἡ Πόλτυος πόλις Steph. Sed monosyllaborum nonnulla sigma asciverunt: Μύσφονον παγίς Hes. et verbum comice fictum μυσπολεῖν, tum Ὑσπολεῖν συβωτεῖν Hes. Ὕσπορος Nonn. XXVI. 168. si hic Indiae fluvium, quem Ctesias Hypobarum nominat, ad graecam, ut Graeculi solent [27]),

26) Hoc alii aliter conjectant. Buttmannus Gramm. II. 46. priscos πόλισσα dixisse suspicatur; Wieselerus Conject. in Aesch. Eum. p. 153. genitivum πολίδος fingit.

27) Sic Ἀδιαβήνην nominatam putant διὰ τὸ δυσχέρειαν ἔχειν τὴν διάβασιν Suid. Γηγενεῖς οἱονεὶ γῆς παῖδες EM. Σαμάρεια σῆμα Ἄρεως v. Meinek. ad Steph. 552. Ἀράξης ἀπὸ τοῦ ἀράσσειν Sch. Aesch. Prom. 716. Eust. ad Dion. v. 14. Hoc argumentum in Nicanoris libro Μετονομασιῶν tractatum esse suspicor e Stephani verbis s. Τάναϊς, ubi de Acesine loquitur: ἡλλήνισται τὰ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων ὡς Νικάνωρ φησί. Sed cautionem adhibet Strabo XII. 607. ἐκαλεῖτο Σκῆψις εἴτ' ἄλλως εἴτ' ἀπὸ τοῦ περίσκεπτος εἶναι, εἰ δεῖ τὰ παρὰ τοῖς βαρβάροις ὀνόματα ταῖς Ἑλληνικαῖς ἐτυμολογεῖσθαι φωναῖς.

quod in Anth. I. n. 26. pro ...mestici Βόςπορος οἱονεὶ βοὸς quidem a poeta christia... ogia Βοόπορος dicendum erat vel ὀρέςβιος et ὀρέςκοος, ... Verum de sigma ejusque usu du- ὀρέσκιος reposui, et ... ecerit 28).
genitivi finale pr... nomina connectuntur a verborum compo- cum ideoque a ... esse ostendunt exempla praesentis tem- πολέα Hes. ... ιππος, τιλλοπώγων et all. in P. II. c. I. §. 6. bus propr... plurima aoristi ἁμαρτοεπής etc. v. ad Phr. 767. quam n... amisit appellativum σύργαστρος ὁ ὄφις ὁ γαστρὶ exeun... Heliobol. Schol. ad Dosiad. Aram v. 26. et no- inte... proprium Βερνίκη id est Φερονίκη Veronica apud tar... scriptores sacros et ecclesiasticos, idemque videtur appel- lativum βερονίκη sive βερνίκη, quo Graecitas inferior succinum insignivit 29) fortasse quod ab athletis amuleti instar gestabatur ad adipiscendam victoriam. Cum verbo puro contextum est κρούπεζα, quo significantur tibicinum calceamenta lignea sic dicta διὰ τὰ κρούματα Poll. VII. 87. id est ἀπὸ τοῦ κρούειν. Νέποδες si Apio recte interpretatus est νήξιποδες, a νέω. Verba in υω desinentia componuntur vel a futuro ἀνυσίεργος, ἐρυσίπτολις, τανυσίπτερος etc. vel a praesenti omissa quae verbum finit vocali Ἀρτύλαος, Ἀρτύμαχος, Γανυμήδης, Ἐρύλαος, τανύπεπλος, ἀνύπους ὁ ταχύπους ἀπὸ τοῦ ἀνύειν τοῖς ποσίν Hes. nisi vera scriptura fuit τανύπους 30) unumque ο longo in breve mutato ἀνύδρομος in Anacr. Fr. XCI. sed controversum; Bergkius enim τανυσίδρομος scribendum putat. De indeclinabilibus

28) Quae Buttmannus §. 66. p. 262. cum ἐπεσβόλος, θεόςδοτος, ὄρεσφι confert tanquam pleonasmo affecta ὀληθέστατος, ἀκουσθείς, a nostra causa sejuncta sunt, aptiora vero adverbia loci, quae Grammatici in contrarium trahunt: οἱ Δωριεῖς τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσι καὶ τὸ πρόσθεν πρόθεν ἐκθλίβοντες τὸ σ Gregor. 222. ἔκτοθεν καὶ ἔκτοσθεν, ἔντοθεν καὶ ἔντοσθεν· μόνον τὸ πρόσθεν οὐκ ἀπέβαλε τὸ σ Epim. I. 178. Antiquius videtur πρόθεν, quod superest in compositis ἀπίπροθεν et Ἔκπροθεν ἀπὸ παλαιοῦ Hes. et ὄπιθεν magis nativum quam ὄπισθεν.

29) In Latinitate media gummi sandaraceum, quo utensilia obducuntur, vernix vocatur, francogallice *vernis*, germanice *Firniss* et *Verniss* species succini.

30) Τρυφάλεια cum τρύω compositum esse Buttmanni opinio fuit Lexil. II. 250.

nihil huc refertur praeter praepositiones homericas ἀπεπέμπειν κατὰ συγκοπήν Apollon. Lex. et ὑββάλλειν, quae alii apocopae adjiciunt v. Hofmann. Quaest. II. 62. Sed quum de prima compositorum parte sat multa dicta sint, deinceps quaeremus de altera.

§. 6. O micron syllabae primariae exemtum esse duobus probatur exemplis, quorum unum est Lycophronis v. 1313. τὸν τετράπνην ὕδρον pro τετράπνοην hoc est bicipitem τέσσαρας πνοὰς ἔχοντα, quem si τετράπνοον vocasset, cum vulgo esset loquutus. Alterum in EM. 182, 47. ex ignoto poeta profertur ἀχρῆς δ' ἀνέπαλτο ἀπὸ τοῦ ἄχροος τροπῇ αἰολικῇ ὡς φοβήμενος· ἢ ὡς παρὰ τὴν χρόαν μελαγχροίης, οὕτως ἀχροίης καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀχρῆς. Trope si esset, ἄχρης scriberetur; cetera ignotum est minimeque probabilis Heynii conjectura ad Il. II. 269. pro ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο VIII. 85. aliquando lectum esse ἀχρὴς δ' αὖ ἀνέπαλτο. Sed quicunque hoc usus est adjectivo, certe syncopen fecit utique non diphthongi ut iste dicit sed vocalis simplicis quae in primitivo χρόα apparet. Cum aucto χροιά compositum est μελαγχροίης protoclitor; cui fidem facit casus quartus μελαγχροίην in Orph. Lith. et oxytonon tertiae declinationis de quo loquitur Schol. Il. XIII. 191. ἀπὸ τῆς χροὸς γενικῆς ἐστι μελαγχροιής καὶ εὐχροές. Huic diphthongum eximi asseverat Choeroboscus Can. 174, 9. τὸ μελαγχρής, ὃ εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν, ἀπὸ τοῦ μελαγχροιῆς γέγονε κατὰ συγκοπήν. Sed vero intelligi sic oportet solum ο micron et huic subtractum esse et hinc derivatis τὸν μελαγχρῆ, τὸ μελαγχρές, quae ex poetis comicis afferuntur cf. Proll. 256. Cursim praetereo duo nomina propria, Μήνιχος quod Keilius in Anall. 91. et alii e Μητίοχος factum putant, et Δήιχος. Illud addubitavi in Proll. 343. pro altero in Quint. I. 529. jam Pauwius Δηίοχος reposuit. Minore dispendio ο micron eximitur syllabae ultimae nominum quorundam in ος purum exeuntium. Non illa dico quae in EM. 975, 18. memorantur: Μενέλας καὶ Δορύλας ἀμφίβολον εἴτε συγκοπῇ εἴτε κράσει τοῦ α καὶ ο εἰς α μακρόν. Ea enim pura et directa erasis est, quam synaloephae nomine impertit Apollonius Adv. p. 585. sed

loquor de adjectivis in οος. Horum alia cum verbis composita sunt, σιαλοχόος, φυλλοχόος, alia accentu diverso cum nominibus πολύχοος, λιγύπνοος, ὀξύγοος, παχύνοος etc. Inter haec vero eminet χειμάῤῥοος quod in prosa dici solet χειμάῤῥους intellectu plerumque substantivo Demosth. Polyb. XIV. 41, 9. Dio Cass. XLV. 38. et al. v. Wyttenbach. ad Plut. de Educ. p. 101. et huic nominativo subjiciendi sunt obliqui casus qui apud Atticos reperiuntur χειμάῤῥων Plat. Legg. V. 736. A. χειμάῤῥοις Soph. etc. Sed idem dicitur χείμαῤῥος κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνάδοσιν τοῦ τόνου Eust. 858, 38.[31] quo Pausanias utitur I. 35, 6. II. 36, 7. et suppares v. Ellendt. ad Arrian. IV. 3, 4. sed improbatur: Ἡρωδιανός φησιν ὅτι χειμάῤῥους ῥητέον ἀλλ' οὐχ ὥς τινες χείμαῤῥος, καὶ χειμάῤῥοοι ἀλλ' οὐ χείμαῤῥοι ὡς οἱ πολλοί φασιν Eust. 496, 44. Pluralis hic ambiguus est, nam et ab attico χειμάῤῥους repeti potest et a vulgari χείμαῤῥος, unde pendet illa de accentu disputatio in Schol. ab Il. IV. 452. Etenim Ptolemaeus hic χειμάῤῥοι ποταμοί scribi jussit acuta penultima tanquam a recto χειμάῤῥους declinatum manente accentu ut ἐπίπλοι, παράπλοι, ὀλιγόχοι, πολύχοι, quae Theophrasto nuper e codd. restituta sunt pro non contractis ὀλιγόχοοι et πολύχοοι. Herodianus vero χείμαῤῥοι proparoxytonon fecit ἵνα ἐκ τοῦ χειμάῤῥους ᾖ γεγονὸς εἴγε μᾶλλον ἐντελέστερον οἶδε τὸ ἐνικὸν ἐν τῇ συνθέσει (βαθύῤῥοος, ἀψόῤῥοος) ἢ τὸ συνηλιμμένον, ex quo ille concludit pluralem illum non a contracto χειμάῤῥους declinatum sed ex integro χειμάῤῥοοι contractum esse accentu in antepenultimam translato; quod fortasse ideo factum putavit quia paroxytonon pro inclinamento nominativi contracti χειμάῤῥους haberi possit; hoc autem Homerum quoad posset abstinuisse dicit[32]. Licuit etiam χειμάρροος

---

31) Minus recte p. 925, 15. apocopen appellat.

32) Ab hac ratione desciscere videtur quum genitivum adjectivi εὔξοος Il. X. 373. non ut Ptolemaeus εὐξοῦ scriberet quasi crasi compactum sed εὔξου ὡς εὔνου tanquam holopathes. Nam apud Homerum saepissime legitur εὔξοος et ἀγχίνοος simplexque νόος permultis locis, νοῦς semel. De synizesi nemo cogitavit. Εὔξοον ἔνδοθι νηός Quint.

scribi et χειμαρρόῳ, χειμάρροοι cum paralipsi ut saepius legitur καλλίροος et ὠκύροος, sed nemini libuit; nec magis repertus est qui χείμαῤῥος proponeret quod Mehlhornius suadet Gramm. §. 146. sed Herodianus haud tacite damnat. Neque est hujus syncopae apud Homerum exemplum. Nam quod in EM. 184, 19. et Sch. Il. VII. 413. traditur ἄψοῤῥος παρὰ τὸ ἄψ καὶ τὸν ῥόον πλεονασμῷ τοῦ ο, id scientiores cum ὄρω ὄρνυμι copulatum judicant, unde Ἀπόῤῥον πάλιν Hes. nunquam enim refluum significat sed παλίνορσον sive παλίσσυτον v. ad Aj. v. 369. et Techn. 134. Quae cum ξόος composita sunt, quantum a crasi, tantum a syncope abhorrent δίξοος, μονόξοος, τετράξοος et pleraque eorum quae cum ξέω cohaerent actorem significantia κεραοξόος, δορατοξόος, λιθοξόος una cum derivato λιθοξοεῖον, sed pro δορυξόος etiam trisyllabum reperitur δορυξός κατὰ συγκοπήν EM. 288, 34. idemque 425, 5. affert cognatum ἠλαξός (sic) ἀπὸ τοῦ ἠλαξόος ὥςπερ βοηθόος βοηθός, quo nomine (ἡ λαξός) instrumentum λιθοξοϊκόν indicari videtur, uno verbo ξοΐς vel γλαρίς· nam feminas lapicidas haud sane novimus. Coraes ad Isocr. p. 278. narrat populares suos aurificem χρυσοχόν vocare; veteres utuntur integris χρυσοχόος, οἰνοχόος, ὑδροχόος, θυηχόος. Genitivus ΘΥΗΚΟΥ in Inscript. Att. N. 160. Corp. Inscr. p. 285. ex θυηκόου contractus hoc autem cum κέω (ἔκεα) connexum videtur ut θυοσκόος, πυρκόος, quorum tamen nullum contrahitur neque desunt qui haec ad κοεῖν referant. Qui pro θυοσκινεῖς apud Aeschylum scripserunt θυοσκεῖς, dubito num hujus sive syncopae sive synaeresis exemplum proferre potuerint, sed et verbum θυοσκέω, quod in Thes. his praefigitur, non minus ignotum est quam φυλλοχέω et λιθοξέω nec defenditur appositione parathetorum δακρυχέειν et δακρυχέεσκε. Δορυξεῖον et ὑδροχεῖον sicubi leguntur, librariis imputanda sunt sicut verba πνοῤῥεῖν et σιαλοχεῖν, quod correxi ad Phryn. 572. Dorotheus περὶ Καταρχ. v. 77. γάνυται Κρόνος εἰν Ὑδροχῆι fortasse integro

---

VII. 370. qui in hac parte versus dactylum praefert sequente certe dispondeo εὐῤῥόου Ἑλλησπόντου VI. 289. VIII. 488. etc.

usus est omissa praepositione. Βοηθός, quod in prosa praevaluit cum paragogis βοηθεῖν et βοήθεια, etsi non prorsus idem valet quod vox poetica βοηθόος, tamen quin cum eodem verbo θέω compositum sit ut βοηδρόμος cum δρέμω nemo dubitavit v. EM. 730, 35. Simplex θοός nunquam contrahi docet idem 452, 53. sed proprii Πάνθοος secundum et tertium casum Homerus quinquies in duas syllabas coegit etsi nullo loco opus erat neque fit similibus Ἀλκάθοος, Ναυσίθοος, Πειρίθοος, quorum qui vulgo feruntur genitivi Ἀλκάθου, Πειρίθου, vel a contractis Ἀλκάθους, Πειρίθους derivati sunt vel a concisis Ἄλκαθος, Πείριθος et quod in Proll. 365. e Polybio attuli Ἄλκιθος[33]). Haec quum Reiskius ad Pol. l. c. judicaret pen-acute scribenda esse contracte ex Ἀλκίθους, Πειρίθους, obscura ductus est memoria canonis in Parall. 251. expositi Πόλυβος συγκοπῇ, οὐχ ὑφαίρεσις· εἰ γὰρ κατ' ἔλλειψιν ἐγένετο, ὤφειλεν εἶναι Πολύβος ὡς ὠκύπος. Verum hanc quoque legem non religiosissime custodiri supra dictum est c. III. §. 1. Ἀρχῖνος, Καλλῖνος et his similia in Proll. 202. simplicia esse probavi ex mensura penultimae; nam corruptio ultimae, sive ea hyphaeresi efficitur sive syncope, nunquam eam vim habet ut producatur proxima syllaba. Nomen proprium Δάρυσσος simplexne sit an δορυσσόον significet, non constat; hoc et cetera poetica κυνοσσόος, πολισσόος, λαοσσόος vocali non destituuntur. Fatiloqui fabulosi nomen triplici modo scribitur Εὔκλοος, Εὔκλους et Εὖκλος idque cum Μάντικλος, Θέοκλος, Θράσυκλος componi solet, quae eandem cum Εὐκλῆς, Θεοκλῆς etc. originem habere videntur, nisi forte alterum horum ex appellativo θεοκόλος ortum est. Servorum Siculorum dux nobilissimus in Diod. XXX. p. 121 Bip. Εὖνος vocatur sed ab aliis omnibus Εὔνους. Tribreve Πολυνός (hoc accentu) Quint. VIII. 86. fortasse ex Πόλυβος corruptum est. Μελίχροος et μελιχρός num Goettlingius de Acc. 194. recte huc retulerit, dubito; etsi enim interdum iisdem attribuuntur, tamen alterum simplex videtur ut πενιχρός, quod

33) Pro Ἄρηθος Paus. VIII. 4, 7. correctum est Ἀρηΐθοος.

EM. 660, 15. ei apponit v. Proll. 345. alterum conjunctum ut ἄχροος, μελανόχροος. Tyranni Mitylenaei nomen Μέλαγχρος num nigricolor significet dubium est. Pro Ἀμείψιχρον μεταβάλλοντα Hes. cuivis succurrit ἀμειψίχρων vel ἀμειψίχροον id est versipellem. Licentiae est quod Strato hominem mellei coloris μελιχρώδη dixit, id namque terminationi non purae convenit ut χείμαῤῥος χειμαῤῥώδης· a pura debuit esse μελιχροώδης ut κατάῤῥοος καταῤῥοώδης, αἱμόχροος αἱμοχροώδης, αἱμόῤῥοος αἱμοῤῥοώδης, pro quo in Hippocratis libris subrepsit αἱμοῤῥώδης. Postremo qui homericum χεῖρας ἀάπτους interpretati sunt ἀπτοήτους, nominativo ἀάπτοος attexuisse videntur accusativum aeque ficticium ἀαπτόους. His pure terminatis subnecti possunt illa quae in Parall. 137. et 139 sq. disceptata sunt, πάνδοξ, πώλυψ.

§. 7. De declinatione, motione et conjugatione quae dicenda sunt, complectar una. Commenticia est syncope pronominum personalium: οἱ μὲν νέοι ἐκ τοῦ σοῦ κατὰ διάλυσιν σέο (καὶ κατὰ πλεονασμὸν τῆς θεν συλλαβῆς) σέοθεν, εἶτα κατὰ συγκοπὴν σέθεν· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ ἐμέ, σέ, ἕ κατ' ἐπέκτασιν τῆς θεν Epim. I. 142. add. Gud. 161. Moschop. Sched. 12. Hic igitur remota syncope anadromen amplexus est similem illi qua ἐμαυτοῦ σαυτοῦ ex accusativis ἔμ' αὐτόν etc. orta putantur. Diversam utrisque sententiam tulit Apollonius Adv. 597, 24. non o micron primitivi σέο, ἐμέο, sed υ psilon contracti σεῦ exesum esse statuens ut in adverbiis Λεσβόθεν etc. — Nominis κύων casus obliqui, quos Choeroboscus Can. 283, 3. et Theognostus Can. 283, 3. Epim. I. 241. EM. 514, 47. propter duorum canonum conflictationem coartatos censent, statim ab initio repudiarunt vocalem, quam nominativo ad effugiendam absonam brevitatem implicari necesse fuit. Pro κεκμηῶτι in Aeschyli versu Fr. 112. nunc repositum est adjectivum contrariae potestatis ἔλα δίωκ' ἀκμῆτι μαλκίων ποδί, quod ne verbo subjuncto repugnet unius literae detractione effici potest δίωκε μή τι μαλκ. ποδί. Ita facessit syncope. Nec valet amplius quod Eustathius 1607, 9. de genitivo bisyllabo ἥρως scribit δο-

κεῖ τασι συγκοπῆναι ἐκ τοῦ ἥρωος, nam hoc ipsum nunc vulgatum est Odyss. VI. 302. De adjectivis per gradus motis praeter alios scripsit Philoxenus, unde quaedam excerpta sunt in EM. 227, 25. *τὰ εἰς ρος συγκριτικὰ ἢ διὰ τοῦ ο λέγεται ἢ διὰ τοῦ ω, ὅθεν τὸ γεραίτερος, μεσαίτερος, φιλαίτερος κατὰ συγκοπὴν γέγονεν ἀπὸ τοῦ μεσαιότερος καὶ φιλαιότερος καὶ τῶν ὁμοίων. Ὅθεν ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες μεσαίτατος, φιλαίτατος, ἀσμεναίτατος*[34]. *Οὕτω Φιλόξενος εἰς τὰ συγκριτικά.* Haec parum explanata est oratio. In prima parte terminatio *αιτερος* uni adjectivorum generi permittitur, quod positivum habet in *αιος* exeuntem. Id egregie convenit primo allatorum *γεραίτερος*, minus secundo *μεσαίτερος*, nam *μεσαῖος* non extat, sed modo substantivum *τὸ μέσαιον*, prorsus vero discordat cum tertio. Quare suspicari libet post *γεραίτερος* excidisse alia justae formationis exempla *παλαίτερος, σχολαίτερος*, his autem subjuncta esse verba *ὅθεν ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες φιλαίτατος καὶ ἀσμεναίτατος*, hoc est contra analogiam peccant; nam usu satis comprobata sunt et haec et alia quae illi varie excusant: *ἰδιαίτατον ἀπὸ τοῦ ἰδία, ἰδιώτατον δὲ ἀπὸ τοῦ ἴδιος* Thom. *τὸ μυχοίτατος τροπῇ τοῦ ο εἰς α μυχαίτατος γέγονε — τὸ μεσαίτατον καθ' ὁμοιότητα τοῦ γεραίτερος, περαίτερος* Eustath. 1905, 35. quorum ultimum alii fortasse a feminino *πέρα* sive *περαία* duxerunt ut Buttmannus quoque Gramm. T. II. 347. et consimiliter Epim. I. 428. *τὰ συγκριτικὰ ἐξ ὀνομάτων γίνεται, ὀξύτερος· ἀπὸ ῥημάτων, φέρτερος· ἀπὸ προθέσεων, πρότερος· ἀπὸ ἐπιῤῥημάτων παλαίτερος·* et Fragm. Lex. ab Hermanno editi n. 77. p. 330. *ἀπὸ τοῦ πρωί γίνεται πρωίτερον καὶ ἀπὸ τῆς πρωίας πρωιαίτερον· ἀπὸ τοῦ ὀψέ ὀψίτερον, ἀπὸ τῆς ὀψίας ὀψιαίτερον.* Sed *ὀψίτερον* propius est aeolico, ut ab Apollonio vocatur, *ὄψι*, cui convenit *ὕψι*, unde comparativus *ὑψίτερος*, sed is incertior quia in Theocr. VIII. 46. complures codd. *ὑψότερος* exhibent ab altera adverbii forma *ὑψοῦ* ductum ut ab *ἀγχοῦ ἀγχότερος* solum, non *ἀγχίτερος*, pariterque fixa sunt *ῥηΐτερος* et *λωίτερος*.

---

34) Sic Sturzius pro *ἀρσενικώτατος*.

quorum alteri positivus ῥᾴ praefulcitur, alterum primitivo caret. Adjectivorum in ειος exeuntium unum in motione vocali destituitur θέρειος θερειότατος καὶ κατὰ συγκοπὴν θερείτατος ὡς Ἄρατος καὶ Νίκανδρος EM. 447, 1. hoc autem Schol. Vict. Il. XXIV. 149. cum γεραίτατος comparat.

Si in conformatione verborum o cliticum omittitur praecedente ω aut diphthongo cum o contexta, quaestio pendet inter duas affectiones, syncopen et crasin. Εἰ διαιρούμενόν ἐστιν ἔζωον, καὶ συναιρούμενον ἕξει τὸ ω οἷον ἔζωον ἔζων ὡς ἐπὶ τοῦ ἔπλωον ἔπλων Herodian. Fragm. Hermann. XLII. 316. Cram. III. 259, 15. Sed de illo verius judicat Choeroboscus Gan. 530, 11. ἔστιν ἔζαον καὶ κατὰ κρᾶσιν ἔζων. Alterum, quo poetae utuntur soli, plerique cum ἔγνων similibusque componunt v. ad Buttm. p. 12. Τὸ ἐξαιρεῖν τὰ βραχέα τῶν Ἀττικῶν ἐστιν οἴομαι οἶμαι Plutarch. de Poes. Hom. c. XII. Ἐλούομεν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔλουμεν Schol. Arist. Plut. 657. a quo οἶμαι hactenus differt, quod haec sive crasis sive syncope primam personam non excedit. Post alias vocales et diphthongos o micron supprimi posse fixum fuit Grammaticis qui, ut Heraclides, ἦν *eram* ex ἦον concisum esse putarunt Eust. 1892, 32. mediumque ἤμην ex ἠόμην EM. 430, 11. Epim. II. 374. et pariter praecipitatum ἀπὸ τοῦ κείομαι συγκοπῇ κεῖμαι EM. 523, 18. Theogn. Can. 146. v. Techn. 191 sq. Participium σεύμενος qui finxerunt (v. ad Buttm. 6.) exemplum ab indicativo σεῦται sumsisse videntur; insolentius est σαλευμένη quod Bergkius in Archil. Fr. XCIII. posuit pro σαλευομένη· nam derivatis verbis non idem licentiae datur quam primitivis. Si vocalem fugitivam antecedit consona, res omnis ad syncopen redit. Verum duorum verborum, quae in EM. 253, 23. proferuntur τὰ εἰς μεν πληθυντικὰ καθαρὰ θέλει εἶναι· ἐὰν δέ που σύμφωνον γένηται, κατὰ πάθος λέγεται εἶναι ὡς δεδοίκαμεν κατὰ συγκοπὴν δέδοιγμεν, οὕτω φέρομεν φέρμεν, ἐπεπίθομεν ἐπέπιθμεν, prius non invenitur sed modo persona secunda φέρτε, alterum, quod etiam Schol. Vict. ad Il. XIV. 55. aoristo attribuit, significatio arguit plusquamperfectum esse sicut ille quoque interpretatur ἐπεπιστεύκειμεν cf. Lehrs.

ad Herod. p. 80. Ὄρμενον ἐκ τοῦ ὡρμένον κατὰ συστολὴν καὶ ἀναδρομὴν τοῦ τόνου, ἢ ἐκ τοῦ ὀρόμενον συνεκόπη Schol. Il. XXI. 14. Cum δέγμενος, λέγμενος, ὄρμενος Grammaticus in Dissert. I. c. 9. p. 187. citatus confert ἄρχμενος tanquam eodem genere syncopae attenuatum, quod Critici duobus Callimachi locis restituerunt v. Kramer. ad Strab. T. I. p. 70. Illis tamen antecedunt modi recti ejusdem formae δέκιο, λέκιο etc. ἄρχμενος fortasse poeta metro inserviens vocali debita circumscripsit, qua caret ἔχμενος l. c. allatum et indicativus Ἐλέχμην ἐξηλεγχόμην Hes.

CAP. V.

De ypsilo.

§. 1. Ypsilon in prima vocabulorum parte omitti saepius dicitur quam probatur. Πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο οἷον πυροταμεῖον· πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος EM. 693, 50. cui Salmasius ad Spartian. V. Hadr. c. 20. assensum praebuit inductus Eusebii loco in quo Brucheum Alexandrinum πυρουχεῖον vocatur. Hic si ita scripsisset agnoscerem acumen hominis voci peregrinae speciem graecam reddere conantis. Sed cod. regius praebet verius προυχεῖον ut in Vita Apollonii vocatur; nam regionem urbis splendidissimam a granariis nomen accepisse non constat et granaria aliaque horrea non πυρουχεῖα vel σιτουχεῖα vel οἰνουχεῖα dicuntur omninoque nullum vocabulum periecticum novimus cum verbo ἔχειν compositum, a quo multa quidem in ουχος derivantur sed ne unum quidem in ουχειον. Atque hoc argumento revincitur Goettlingii opinio de Acc. p. 11. Bruchion ἀπὸ τοῦ προέχειν denominatum esse. Non minus dubia est nominis προχώνια interpretatio in Anecd. Bekk. 294. et alibi tradita: προχώνια γένη θυμιαμάτων, οἱ δὲ τὰς ἀφρύκτους κριθὰς ἢ οἷον πυροχώνια· πυροὶ μέλιτι κεχρισμένοι καὶ ἐν ἡλίῳ ὠπτημένοι. Λάγνης ex λαγύνης contractum esse dicitur Choerob. Can. I. 146. πιμπρῶ ex πυρῶ Eust. 706, 15. ea vero est somniantium divinatio. Μώψ ὁ μὴ ὀξυδορκῶν Hes. alii per vitium pro μύωψ

scriptum putant, alii cum simili glossa *Νώψ ἀσθενὴς τῇ ὄψει* conferunt, quod confirmatur quodammodo affinitate verborum *μύω, νεύω* nuo *νυστάζω*. Certa igitur in hac parte vocabulorum syncopae exempla desunt. Sed apparent in syllabis secundariis: *κῆυξ ὁ λάρος καὶ συγκοπῇ κήξ* Schol. Od. XV. 479. quanquam monosyllabum antiquiorem auctorem habet Homerum et fieri potest ut utrumque nomen pariter nativum sit quippe expressum ex sono vocis quam avis mittit; hujusmodi autem soni ab aliis aliter et audiri et exprimi solent v. Parall. 102.[1]) *Ἄγκλον σκολιόν* Hes. Guietus non diversum putat ab *ἀγκύλος*, nec sejunctum a substantivo *ζάγκλη* hoc est *δρέπανον*, idque Strabo confirmat Zanclen *παρὰ τὸ σκολιόν* denominatam dicens hoc est a situ sinuoso sicut Luna Etruriae v. Parall. 141. Idem glossographus praebet *Θόρβος* (post *Θόρυιο*) *ταραχή* et *Μολβίς σταθμίον τι* pro *μολυβίς*, vulgoque lana sucida *οἴσπη* dicitur et *οἰσύπη*, quod si cum sucus *ὀπός* conjunctum est quasi *οἰὸς ὀπός* eo intellectu quo sucidus et sucosus dicitur, bisyllabo excidit ypsilon ex *o* natum [2]). In Galeni Gloss. pro *περσύας ὁ περυσινὸς οἶνος οἱονεὶ περυσίας* scribendum videtur *περσίας*, nam haec est legitima appellativorum terminatio, non *υας* et convenit adjectivum *Πέρσινος ὁ ἐξ ἐφήβων* Hes. quod nonnulli pro *περυσινός* scriptum, Hermannus autem tam integrum putat ut idem Theocrito restituat Opusc. T. V. 117.[3]) *Κορφή* apud scriptores mediae aetatis legitur pro *κορυφή*, unde nomen *κύρβις* repetunt: *κύρβεις οἱονεὶ κορύφεις κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ φ εἰς β* Schol. Apoll. IV. 280.

1) Monosyllabum *καῦξ* non extat sed accusativum affert Choeroboscus Can. 421. *περισπᾶται πᾶσα αἰτιατικὴ εἰς α λήγουσα διφθόγγῳ παραληγομένη γλαῦκα, καῦκα, προῖκα* etc. Aeque ignotum est *δαῦξ* in Cram. Anecd. Oxon. 243, 10. unumque novimus *Ταῦξ* fluvii nomen v. Parall. 100.

2) *Οἰςπώτη* EM. pro *οἰςπάτη* dici putat a nomine *πάτος*. Longius circumspicientibus occurrit *σπάτος* (*σκάτος*) *σπατίλη*, quo evitatur sigma supervacaneum.

3) Aristophanem Rann. 986. non *περυσινόν* scripsisse sed *πέρσυνον* Fritzschii conjectura est parum probabilis.

Haec si cognata sunt nomina, ypsilon quod in trisyllabo medium obtinet locum, in bisyllabo primum occupavit ut in Hesychianis *Τύρβη θόρυβος*, *Σύρβα θόρυβος*, et in proprio *Κορύβας Κύρβας*[4]) nec obscure *Κύρβα* nomen urbis Creticae, quae postea *Πύτνα* dicta est id est *Petra* v. Aglaoph. 1155. significat *κορυφήν* ut *Κορυφώ* promontorium Corcyrae. Nomina in *υς* exeuntia ante terminationes, quae a vocali oriuntur, ypsilon retinent *βοτρυίτης*, *ἰχθύινος*, *σταχύινος*, *νεκυισμός*, *μυίσκος*, *πυίσκω*, quare *πηχίσκος*, *πηχίζω*, *πηχισμός*, *ἡμιπηχεῖον*, quae apud nullum scriptorum elegantium leguntur, affectis accedunt. Pro *ὀφρηειν* Choerob. Can. 717, 24. *ὀρφνήειν* scribendum videtur. Ypsilon longum extrusum esse minime probatur exemplis quae Grammatici suggerunt: *παρὰ τὸ ἐρύκω ἔρυκος καὶ κατὰ συγκοπὴν ἕρκος* EM. 375, 13. Epim. I. 129. quod nomen primitivo *εἴργω* multo vicinius est quam verbum illud v. Parall. 123. *Λαφρία ἐπίθετον Ἀθηνᾶς ὅμοιον τῷ ἀγελείᾳ· Λαφυρία γὰρ ἡ ἄγουσα τὰ ἐκ πολέμου λάφυρα, καὶ συγκοπῇ Λαφρία* Sch. Lyc. 356. Hoc autem evertitur eo quod Diana quoque sic appellatur et Mercurius *Λάφριος*, qui dii feras et lucra captant sed *λαφυραγωγοί* dici non possunt. In casibus obliquis nulla fit syncopae significatio.

Verborum duo a Grammaticis huc trahuntur *ἄνω* et *ἀμβλώττω*. Illius mentio fit in breviario passionum, quod Bastius edidit ad Greg. p. 677. §. 8. *συγκοπὴ γίνεται ἐν τῷ ἀνόμενος ἀντὶ τοῦ ἀνυόμενος*, sed hoc potius ab illo productum est ut *εἰλύω* ab *εἴλω*. De altero in contrarias partes disputant EM. 80, 5. Epim. I. 81. Anecd. Par. T. IV. 8. *ἀμβλῶσαι τὸ ἀτελὲς βρέφος ἀποβαλεῖν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμπέλων· ὁπότε γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀποκαυθεῖεν, λέγουσιν αὐτὰς ἀμβλυώττειν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀμβλώττειν· ἢ ἐκ τοῦ ἀμαλῆσαι, ὅ ἐστιν ἀφανίσαι, κατ' ἐκβολὴν τοῦ α ἀμλῆσαι· καὶ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν ἐπλεόνασε τὸ β καὶ ἐτράπη τὸ η.* Harum sententiarum priorem amplectitur Eustathius 1406, 3. *ἐκ τοῦ ἀναβάλλειν γέγονε τὸ*

---

4) Hesychius *Κροβάντιον πιλίον* (v. Proll. 90.) *Κορυβάντιον περίθεμα κεφαλῆς, Τιάρα κυρβασία.*

ἀμβλήδην καὶ ἀμβλίσκειν καὶ ἄμβλωμα τὸ οἷον ἀναβληθὲν ἐκ τῆς μήτρας, eundemque intellectum habent προβάλλειν Techn. 249. ἀποβάλλειν Du Cang. et Coraes ad Aelian. 338. atque latinum verbum *ejicere* v. Muncker. ad Lactant. Narr. Fab. X. 860. ed. Stav. Pro altera afferri possunt Galeni et Erotiani glossae Ἀμαλδύνεται ἀφανίζεται καὶ ἀμαυροῦται ὡς ἐν δευτέρῳ Γυναικείων ὄμματα ἀμαλδύνεται. Quae si quis cum aliis locis contulerit, ubi et hominum oculi et vitium gemmae et foetus quoque animantium ἀμβλοῦσθαι et ἀμβλύνεσθαι dicuntur, his vestigiis deducetur ad adjectivum ἀμαλός *debilis*, unde verbum Ἀμαλοῖ ἀφανίζει Hes. et synonyma ἀμαλδύνω, ἀμαλάπτω ut κοῖλος κολάπτω caelo Techn. 44. Ex ἀμαλόω autem contractis syllabis ortum videtur ἀμβλόω accedente beta ut μολεῖν μέμβλωκε ἀγχίβλως. Et ab eadem stirpe verba paragoga ἀμβλίσκω, ἀμβλώσκω, ἀμβλώττω, ipsumque adjectivum ἀμβλύς et derivatum hinc ἀμβλυώσσω, in quibus omnibus notio hebendi praecedit, abortiendi sequitur. De verborum temporibus obliquis unum hoc affertur: ἤλυθον κατὰ συγκοπὴν ἦλθον Theogn. Can. 137, 13. Choerob. Can. 625, 24. sed fuit fortasse thema ἔλθω et diphthongo auctum Ἐλεύθω ἔρχομαι Hes.

§. 2. Synthetorum, quae ad hunc locum pertinent, pars major constat ex adjectivis in υς desinentibus: τὰ εἰς υς ὀξυνόμενα κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ συντίθεται καὶ φυλάσσει τὸ υ βραδυήκοος κ. τ. λ. Σεσημείωται τὸ Πολύμνια τό τε κύριον καὶ τὸ προσηγορικὸν, ὅπερ ἐξέθλιψε τὸ υ „Πολύμνια πανιερπὴς κόρα“ „Πολύμνια Οὐρανίη τε“ Ἡσίοδος Epim. I. 164. et 171. Appellativum, quod ille dicit, nihil aliud videtur quam femininum adjectivi πολυύμνιος epitheti loco positum ideoque accentu et spiritu distinctum a nomine proprio [5]). Musam Latini Polyhymniam vocant, Graeci nunquam; de andronymicis Πόλυμνος et Πόλυμνις parum constat utrum cum ὕμνος composita sint an simplicia ut

5) Herodian. ad Il. V. 76. Εὐαιμονίδης ψιλοῦται ἵνα κύριον γένηται — διὰ τοῦτο καὶ τὸ πολύμνια πῇ μὲν ψιλοῦμεν, πῇ δὲ δασύνομεν.

ἐρυμνός et alia in μνος producta Proll. 169. [6]) Adjectivum in una specie defixum est πολύυμνος, eandemque vocalem sine offensa iterant πολύυδρος, βραχύυπνος, πολύυπνος, quare in suspicionem venit πολυπνία semel lectum apud Philonem, nec minus dubium πόλυγρος (omiss. in Thes.) Diosc. Mat. V. 116, 782. quanquam ne πολύυγρος quidem inventum est. Sed nullam suspicionem admittit appellativum χέλυδρος. Ante alias vocales ypsilon saepius amittunt adjectiva in υς exeuntia; cujus generis exempla prima prodiderunt Aeschylus et Euripides ἀμβλωπός et εὐρωπός. His simile piscis nomen τράγουρος affert Athenaeus, βαθέσπερος, θηλάρσην et θρασαύχην Christiani scriptores praebent, quorum duo congruunt cum propriis Βάθιππος, Θράσιππος, hisque simile est Εὔθιππος. Unum hujus ellipsis exemplum a Grammaticis profertur: Δάσκιον τὸ δασύσκιον κατὰ συγκοπήν Schol. Apoll. II. 1283. cui si accredimus, cum vocali simul ablatum est sigma ut in δύστονος ac similibus; negat vero alter interpretum, cujus adnotatio forte servata est in EM. δάσκιος οὐκ ἀπὸ τοῦ δασύσκιος κατὰ συγκοπὴν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δα ἐπιτατικοῦ. Machinae Archimedeae nomen saepius βαρυολκός, non ita saepe βαρουλκός scribitur, quod si probatur ad substantivum βάρος referendum est. Sic etiam ὀξέλαιον non ut ὀξύγαρον et ὀξύβαφον sed cum ὄξος compositum videtur et γλυκέλαιον non aliter quam γλυκόφυλλον, utrumque ignotum antiquis qui γλυκύμηλον et γλυκύθυμος dicunt. Pro καρέλαιον apud Galenum Hasius in Thes. καρυέλαιον scribendum esse suspicatur, quumque plurima sint vocabula, quae ypsilon in paralexi habeant, vix credi licet huic uni detractum esse. Aeque incredibilis est derelictio vocalis vocem alteri subjunctam inchoantis, qualem comminiscitur Etym. Gud. 89, 31. ἄγερπνος ὁ ἄγρυπνος παρὰ Ῥηγινοῖς ὡς παρ'

6) Si Θέογνις non ex Θεόγνιος contractum est ut Διονύσις v. Proll. 501. sed metaschematismus usitati Θεόγνητος, Πόλυμνις quoque pro Πολύμνηστος accipi potest et fortasse Κλέομνις, quod pro Κλέομμις et Κλέοννις scribendum videtur, pro Κλεόμνηστος, quanquam hoc etiam cum Κλεομένης convenit et Θέογνις cum Θεογένης. Adeo libera est nominum propriorum fictio.

Ἰβύκῳ καὶ Στησιχόρῳ. Οὐκ ἔστι δὲ ἡ φωνὴ κατὰ στέρησιν τοῦ τερπνοῦ ὡς ὁ ἄκακος. Δεῖ οὖν ἀποδεῖξαι τὸ ὀφειλόμενον υ. Ἔστι γὰρ κατ' ἐντέλειαν ἀτέρυπνος ὁ χωρὶς ὢν ὕπνου, quibus fidem suam addixit Schneidewinus ad Ibyc. IX. 123. Sed et ellipsis haec insolens et particularum separativarum ἄτερ, ἄνευ, χωρίς cum aliis vocabulis compositio inaudita est. Quamobrem insomnes a poetis illis ἀτέρπους sive ἀτέρπνους dictos arbitror non universe sed quatenus ὕπνῳ οὐ τέρπονται et praecipue eos qui ab amica destituti, ut Plautus ait Amph. I. 1, 134. *soli inviti cubant.* Δώδεκα in EM. 234, 27. Epim. 196, 29. ex δυόδεκα factum dicitur per crasin; sed in usu est δυώδεκα, quod quum pro paratheto fieret syntheton, ypsilon perdidit.

CAP. VI.

De vocalibus longis et diphthongis.

§. 1. Vocalium longarum primam in syllaba principali omitti in EM. 518, 20. affirmatur exemplo invalido: ἀπὸ τοῦ κληίς γίνεται δικληίς καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ συστολῇ τοῦ ι δικλίς· ὅμοιόν ἐστι καὶ τὸ ἐγκλίς, quod a Dracone 56, 18. praeteritum in Gud. 327, 21. rectius κιγκλίς scriptum est ex illorum quidem opinione qui hoc in nomine verbum κλείω inclusum esse statuerunt ut EM. 513, 7. Alii probabilius a cillendo et oscillando ductum putant quia αἱ καγκελοθυρίδες perpetuo in motu sunt Proll. 141. κιγκληίς nemo novit; δικλίς e δικλείς natum est correpta diphthongo ultima ut ἀντηρίς Parall. 231. Tertium est verbum τὸ ἶμι ἀπὸ τοῦ ἵημι κατὰ συγκοπὴν τοῦ η Choerob. Orth. 211. quod refellere piget v. Techn. 191. Ὀξύκοος et ὀξυκοΐα jam relegata sunt.

Plus curae impendendum est syllabis stirpi subnexis: ἐκ τοῦ Παιών γίνεται Παιάων ὡς Μαχάων καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς η Παιήων καὶ αὖθις κατὰ συγκοπὴν Παιών Schol. Arist. Plut. 636. Eustathius vero p. 138, 8. non eta omissum putat sed alpha ex eta ortum: ἐκ τοῦ Παιήων κατὰ συστολὴν Παιάων εἶτα Παιάν ὡς Ἀλκμάων Ἀλκμάν.

Hoc *Παιάων* incognitum est; *Παιών* et *Παιηών* non solum syllabarum numero differunt sed etiam declinatione ut *Ἴων Ἰήων* sive *Ἰάων* [1]), nec semper idem significant; quare ad metaschematismum transferimus, qui in nominibus propriis late dominatur. Pro exemplo est patronymicum, de quo EM. 210, 10. *Ὀϊλιάδης οὐκ ἔστιν (ἀπὸ τοῦ) Ὀϊλεύς, ἐπεὶ Ὀϊλείδης εἶχεν εἶναι.* Itaque Choeroboscus ap. Eust. 13, 38. ab *Ὀΐλιος* derivatum dicit; alii vero quia hoc ipsum non reperitur, ab *Ὀϊλεύς Ὀϊληιάδης* ut *Πηληιάδης*, hinc *Ὀϊλιάδης* factum putant *συγκοπέντος τοῦ η* Eust. 927, 64. quomodo etiam Meinekius Anall. 224. patronymicum *Οἰκιάδης* ab ignoto nomine *Οἰκεύς* repetit. Multis seculis post innotescit nomen a Stephano proditum: *ἀπὸ τοῦ Γέα ἐστὶ Γεάτης· τοῦ δὲ κυρίου Γέσιος ἔοικε Γεήσιος προϋπάρχειν ὡς τὸ Ἰθακήσιος, καὶ κατὰ συγκοπὴν Γέσιος*, sed hoc a gentilicio illo ortum esse minime certum est. A neutris in *ος* exeuntibus adjectiva in *ηεις* duci non insolitum est, *τευχήεις, τελήεις, ὑψήεις, κυδήεις.* Sed non legitur *ὀρήεις*, quo utitur Philoxenus EM. 807, 11. *τὸ ὀρέστερος οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄρους ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὀρήεις ὀρηέστερος καὶ κατὰ συγκοπήν· ἀπὸ γὰρ τῶν εἰς ος οὐδετέρων οὐδέποτε γίνεται συγκριτικόν.* At enim si alia vocabula ab *ὄρος* derivata nobis ante oculos constituimus *ὀρείτης, ὀρείτωρ, Ὀρέστης, ὀρεστιάς*, contrarium illi decernamus oportet *ὀρέστερος* idem significare quod *ὄρειος*, solamque speciem comparativi habere ut *ὁπλότερον τύπῳ μέν ἐστι συγκριτικὸν τῇ δὲ φωνῇ ἀνθ' ἁπλοῦ παραλαμβάνεται* Schol. Il. III. 108. et multa hujusmodi, quae illi saepe breviter comparativa vocant Arcadius p. 71. *συγκριτικῶς παραληγόμενα.* Praeterea ab *ὀρήεις ὀρήστερος* ducendum erat ut *τολμήστατος.* Aliam syncopae fingendae causam praebuerunt vocabula dupliciter terminata, quorum breviorem formam longiori substitutam putant: *βασιλήϊς καὶ ἐνδείᾳ τοῦ η βασιλίς* v. Proll. p. 48.

---

1) In catalogo equorum Oppian. Cyn. I. 172. *Ἴονες, Ἀρμένιοι, Λίβυες, Θρήικες, Ἐρεμβοί*, nomen primum aut pro *Ἴωνες* positum est aut pro *Ἰάονες*. Sed et systole offendit et exaeresis; cui vitio medetur correctio facilis *Ἄονες*. Boeotia enim nobilitatur equis.

et 476.[2]) quorum illud adjective dicitur pro βασιλική, hoc substantive plerumque pro βασίλεια, sicut θεραπίς distingui potest a θεραπηίς. Interdum ab eadem stirpe ducuntur adjectiva in ρος et ηρος significationis discrimine nullo vel pertenui ut λυπρός ἀντὶ τοῦ λυπηρός Sch. Eur. Med. 295. quod ad exemplum multa temere finguntur γεραηρός καὶ ἐν συγκοπῇ γεραρός EM. v. Proll. 279. λιβηρός λιβρός EM. ἐλαφηρός καὶ ἀφαιρέσει ἐλαφρός ὡς ἐχθηρός ἐχθρός Gud. 179, 51. Sch. Od. I. 164. quae jure repudiantur in EM. 39, 53. αἶσχος αἰσχρός, κῦδος κυδρός, ψῦχος ψυχρός, λύπη λυπρός. Οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ αἰσχηρός συγκέκοπται. Falso rursus p. 170, 15. αὐλητρίς ἀπὸ τοῦ αὐλητηρίς v. Proll. 464. not. 50. sed tolerabilius φίλητρον καὶ συγκοπῇ φίλτρον p. 795, 17. εἰδῶ εἰδήμων καὶ κατὰ συγκοπὴν ἴδμων Gud. 271, 20. nam horum certe utraque forma in usu est, illa a stirpe ducta, haec a traduce v. ad Phr. 131. Eadem causa est nominum in μα exeuntium; nam κῦμα non ἀντὶ τοῦ κύημα κατὰ συγκοπήν Schol. Apoll. IV. 1492. sed a verbo barytono ut φῦμα, θῦμα et ut a σύρω σύρμα sic a κύρω κύρμα, φύρω φύρμα, a circumflexo autem κύρημα ut φύραμα [3]). Horum ordinem egreditur οἶδμα, quod Schol. Eur. Hec. 26. rectius a verbo οἴδομαι quamvis inusitato repetit v. Techn. p. 73. quam Orion. 119, 17. ἐκ τοῦ οἴδημα. Si Alcman, ut Grammatici perhibent, Περίηρς scripsit pro Περιήρης v. Proll. 282. id proprietate et nominis excusatur et dialecti. Quod in Gloss. Graecol. affertur μανίαξ pro μανιάκης nescio an metaplastis adnumerandum sit ut πάναξ, δρύπεψ [4]), κόσφαξ, ἄτριψ etc. v. Parall. 290 sq.

---

2) Adde ἱερίς et ἱερηίς (omiss. in Thes.) ex Epigramm. in Add. Anth. Pal. p. XCV. cujus in versu hypermetro οἵ δ' εὖ γεινάμενοί μ' θοσαν ἱερηίδα τῇδε θεαίνῃ scribendum est ἱερῇδα. *Erechthis* Ovidius usurpavit; Dionysius κόρη Ὑπερβορίς Antiqq. I. 43. nisi Ὑπερβορηίς scripsit. A nominibus in *eus Atrine* Cassiodor. Comm. de Part. Orat. p. 549. a Lexicographis praeteritum, *Nerine* pro Νηρηίνη Virgil. *Nerinus* adjectivum apud alios poetarum.

3) Sicut a ξύω ξυήλη derivatum est, v. Proll. 110. ita a θύω θυηλή, sed vitiosa habentur θυήλημα et θυηλήσασθαι.

4) Hujus unus tantum legitur casus accusativus δρύπεπα Anth. VI. 191. atque hunc removit G. Dindorfius in Thes. T. II. 1695. substituta

Transitu in casus eta obteri Grammatici uno confirmant exemplo *ἀρὴν τὸ πρόβατον κλίνεται ἀρῆνος, ἐξ οὗ τὸ ἀρνὸς κατὰ συγκοπήν* EM. 140, 54. et *Ἄρνη ἀπὸ τῆς συγκεκομμένης γενικῆς ὠνόμασται, Ἀρήνη ἀπὸ τοῦ ἐντελοῦς τοῦ ἀρῆνος* 146, 2. idemque significat Herodianus Mon. 34. *οὐδεμία γενικὴ εἰς νος λήγουσα πρὸ τοῦ ν ἔχει τὸ ρ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἀρνός· αἴτιον δὲ τὸ πάθος.* Nominis late disseminati duo videntur fuisse principia, unum ineffabile *ἄρ* v. Parall. p. 74. alterum *ῥήν*, quae literas inter se communicarunt; nam illi accessit *νῦ* in declinatu *ἀρνός* etc. hoc in derivatione assumsit alpha *Ἀρήνη, ἀρηνοβοσκός* sive *ἀῤῥηνοβοσκός.* De temporum verbalium detrimentis multa promuntur sed parum deliberata: *ἔλειψε ἀπὸ τοῦ λέπω ἢ παρὰ τὸ λεπῶ ἐλέπησα καὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η* EM. 328, 30. *εἰ τὸ ποίσω (πύσω) παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐν συνηθείᾳ λέγεται, συγκοπὴν πέπονθε τοῦ η· οὐ γὰρ βαρύτονον ἔχει τὸν ἐνεστῶτα* Theogn. Can. 148, 30. Verumtamen hujusmodi praesens *πύω* poscere videtur aoristus brachyparalectus *πύσαι* v. Techn. 94. *πῦσαι* vero ad *πύθω* pertinet, non ad *πνέω*, quod non invenitur nisi compositum *ἐκπνῶ, ἐμπνῶ.* Futurum *βώσομαι*, quod ex *βοήσομαι* contractum est ut *βωθεῖν*, Eustathius 1424, 32. inscienter syncopae attribuit. Huic simile perfectum *νένωμαι* alicubi in *νένοται* corruptum esse colligitur ex EM. 601, 20. *τὸ νένωται ἢ κατὰ συγκοπὴν τοῦ η ἀπὸ τοῦ νενόηται ἢ ἀπὸ τοῦ νένωται κατὰ συστολήν*, nempe pro *νένοται* ut in cod. Voss. scriptum est. Hoc ad *νόω* pertinet ut *πέπομαι* ad *πόω* cf. Techn. 20. *Ἠώρητο καὶ κατὰ συγκοπὴν ἤωρτο* Pseudoherodian. Schematism. Homer. in adnot. ad EM. 116, 51. vix mentione dignum erat. Modorum obliquorum unus huc intrat optativus: *τρέφοιμι τρέφοις τρέφοι πλεονασμῷ τοῦ η ἀττικῶς τρεφοίη· τρεφοίης, τρεφοίην καὶ συγκοπῇ τοῦ η τρέφοιν* EM. 764, 53. Choeroboscus Can. 773. et Anecd. Ox. T. IV. 424. unde haec sumta sunt, Apollonium tradit verborum circumflexorum optativos hac

---

latina voce *δρύππαν.* Sed ipsum *druppa* ex illo natum videtur per anadromen ut *spelunca* e *σπήλυγγα.*

ratione explicuisse ut *φιλοῖ* attice in *φιλοίη* mutatum diceret, hinc autem et secundam personam extitisse *φιλοίης* et deinceps primam *φιλοίην*. Atque sic Choeroboscus etiam *τρέφοιν* enodat triplex *πάθος* commentus pleonasmum, anadromen, syncopen. Sed addit *ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τὸ φιλοίη ἀλλοίως σχηματίζει ἀπὸ τοῦ φιλοῖμι τροπῇ τῆς μι εἰς ην*, quomodo etiam *τρεφοίην* accepisse videtur, et addita syncope *τρέφοιν*. Praeter hoc unus affertur hujusmodi optativus sed is verbi authypotacti *ἁμάρτοιν*, cujus exemplo Hermannus in Eur. Hel. 271. *λάβοιν* pro *λαβεῖν* [5]) scripsit, alia his similia Dindorfius et Naukius de Aristoph. p. V. — In personis numeri dualis et pluralis eta saepe praecedenti diphthongo cedere iterant scholiographi: *διακρινθεῖτε κατὰ πάθος γέγονεν ἐκ τοῦ διακρινθείητε· ὁμοίως τὸ ἐπιθεῖτε καὶ διακοσμηθεῖτε* Sch. A. ad Il. III. 102. non explicato quodnam hoc *πάθος* sit; Schol. ad Plat. Euthyphr. 328. B. dubitat utrum atticum *ἀπαλλαγεῖμεν* ex syncope ortum sit an ex crasi. Illam plerique veterum praeferunt: *Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ἡ ἀρχαία Ἀτθὶς τὰ εὐκτικὰ συγκόπτει κατ' ἐξάρσιν μιᾶς συλλαβῆς κοσμηθεῖμεν, κρινθεῖμεν, εἶμεν καὶ τὰ τούτων δεύτερα* Eust. 1907, 46. *εἴημεν εἴητε καὶ ἐκβολῇ τοῦ η εἶτε* Epim. I. 367. *τὸ ὑφαιρεῖν τὸ η τῶν εὐκτικῶν δοκοῖς, τιμῷς, ἔστιν ἀττικόν· ᾧ ἀκολούθως εἴρηται τὸ διακρινθεῖτε* Plutarch. de Poes. Hom. c. XII. Horum trium duo prima vulgari modo contracta sunt, tertium synaeresi, ut dicitur, attica quam Musgravius ad Med. 719. (731.) et Hermannus ad Phoenn. 1209. etiam singulari concedunt ille *μεθεῖς* scribens, hic *εἶν* pro *εἴην*. *Ἄνωχθι* ex *ἀνώγηθι* concisum esse contendit EM. 115, 38. negant illi quos Eustathius inducit 790, 18. *δοκεῖ τισι μεταπεπλάσθαι ἐκ τοῦ ἄνωγε καθ' ἕτερον προστακτικὸν τελικὸν (συντελικόν)* atque haec fortasse Apollonii sententia fuit imperativum perfecti in epsilon exire affirmantis, *ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς τοὐναντίον εἰς θι· μηδὲ γὰρ εἶναι τὴν εἰς ε κατάληξιν* Sch. A. ad Il. X. 67.

---

5) Sic etiam *ἁμάρτοιν* illud in omnibus codd. Suidae perispomenon est. Num igitur fuerunt qui *οιην* in *οιν* contractum putarent ut *δοκοίημεν δοκοῖμεν*?

Choerob. Can. 746. qua ratione metaplasmus evitatur. Subjunctivus ὡς μὴ ῥήγνυται in exitu scazontis Hipponactei Fr. X. (XXIII.) si quem debet accentum habet, syncopae subjacet sed Meinekius p. 106. suspicatur illum optativo usum esse, ῥήγνυτο scribens ut δαίνυτο olim apud Homerum. De participio errat Eustathius 229, 10. πεπτώς ἐκ τοῦ πεπτηώς συγκοπῆναι φαίνεται.

Indeclinabilium unum speciem concisi praebet, de quo Herodianus Mon. 46. τὰ εἰς δον λήγοντα ἐπιῤῥήματα ὀξυνόμενα οὐ θέλει ἀπὸ τῶν εἰς υς ὀνομάτων παράγεσθαι καὶ πρὸ τέλους ἔχειν τὸ υ· μονήρες ἄρα τὸ βοτρυδόν· ὁ μέντοι Εὐφορίων παρὰ τὸ εἰς υς παράγωγον ποιήσας οὐκ ἔδωκε πρὸ τέλους τὸ υ· ἀλλὰ τὸ η νεκυηδόν[6]). Pro βοτρυδόν Theophr. H. Pl. III. 16, 14. in cod. Urb. et in duobus Luciani Pisc. §. 43. p. 610. βοτρυηδόν legitur idque unum ad analogiam horum adverbiorum convenit; namque paronyma aut in αδον terminantur ἰλαδόν, οἰαδόν, ὁμαδόν, μοναδόν, ὁμοθυμαδόν, πανθυμαδόν, aut in ηδον, atque horum pleraque a nominibus, quorum stirps in consonam exit, σφαιρηδόν, καλαμηδόν, κυνηδόν etc. pauca a puris eaque constanter custodiunt vocalem primitivi κριηδον, ζωηδόν, καρυηδόν, σικυηδόν, duo a nominibus in ις exeuntibus quae iota abjiciunt ἀλυσηδόν et ὀρχηδόν[7]).

---

6) Regulam dilatat Schol. ad Dion. Gramm. p. 941. οὐδὲν εἰς δον ἀπὸ ὀνόματος γίνεται περιττοσυλλάβως κλινομένου, εἰς σ ληγούσης τῆς εὐθείας (διὰ τὸ κλιμακηδόν, φαλαγγηδόν, πιναχηδόν). Ὅμως ἐστὶ καὶ τὸ νεκυδὸν (νεκυηδόν) ἀπὸ τῆς νέκυος καὶ τὸ κτηνηδὸν ἀπὸ τῆς κτήνεος, neque haec solum sed etiam μεληδὸν et στελεχηδόν. Quod in Excc. Cram. T. IV. 330. et Schol. Dion. p. 942, 2. additur τὸ κλέβδην καὶ ὕβδην ἀπὸ τοῦ κλέπτω, ὅπτω, ab Apollonio sumtum p. 611. eo pertinet ne quis haec a nominibus repetat idemque statuunt sine dubio de similibus ἄρδην, πλέγδην, λάγδην, δράγδην, ἁρπάγδην, ἀράγδην, ἐναλλάγδην, σιάγδην, φράγδην, συναΐγδην, ἀμαίγδην, λύγδην, παμφύγδην, ποιφύγδην, quae omnia una cum nominibus in της et τος a verbis verborumque stirpibus derivata sunt.

7) Τὰ εἰς δον λήγοντα ἐπιῤῥήματα ἁπλᾶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ η παραλήγεται καναχηδόν, κρουνηδὸν καὶ ἄλλα· σεσημείωται τὸ βοτρυδόν. Πρόσκειται ἁπλᾶ διὰ τὸ σχεδὸν καὶ διακριδόν. Ταῦτα γὰρ σύνθετά εἰσι Epim. I. 236. ubi pro σχεδὸν vel παρασχεδὸν scribendum est vel διασχιδὸν vel διχσιδόν. Hic ignoravit ὠρυδόν, quo Nicander utitur.

§. 2. Vocalium ultima, quia in iisdem vocabulis sedem instabilem habet, exemtilibus adnumerari solet: ἐκ τοῦ Παιάων τοῦ ω συγκοπέντος γίνεται Παιάν ὡς Ἀλκμάν, Ἀμυθάν Eust. 1275, 40. quam affectionem Stephanus quoque significare videtur Ἰάων καὶ Ἰήων· ἐκ δὲ τοῦ Ἰάων τὸ Ἰάν. Sed Παιάων ignotum est et pariter Ἰήων, unde Ἰηονίηθε Anth. Plan. 295. In loco lacunoso Stephani Λυκάων **** καὶ Λυκάν ὡς μεγιστάν Meinekius κατὰ συγκοπήν excidisse putat; equidem propter appositum μεγιστάν suspicabar illum Λύκος tanquam primitivum attulisse sicut Apollonius cum substantivo illo comparat ξυνός ξυνάν, quo usitatius est ξυνήων, nec ignotum ξυνών[8]) ut κοινός κοινών κοινάν. Rebus omnibus consideratis has gentiliciorum et propriorum variationes neque ad syncopen neque ad aliam affectionem sed ad arbitria fingentium refero. Aegan, quod Salmasius Valerio Flacco tribuit probante Valkenario ad Phoenn. v. 196. nullo cod. firmatum est; vulgo mare *Aegaeum* dicitur, graece Αἴγων sono gravi in Anth. et saepius Αἰγαίων v. Interpp. ad Eur. Alc. 606. (595). His rectae positionis exemplis adjiciuntur duo genera derivatorum. Primum gentilicium: Ζεφύριον Ζεφυριώτης καὶ συγκοπῇ Ζεφυρίτης ὡς Θρονίτης Steph. quae nobis potius interrupto derivationis tenore ab ultimis principiis ζέφυρος et θρόνος repetita videntur. Tum vocalem longam, quam adverbia quaedam in θεν exeuntia ante syllabam ultimam habent, interdum exterminari Grammaticis decantatum est; ἐκ τοῦ πρόσω πρόσωθεν καὶ ἐν συγκοπῇ πρόσθεν Epim. II. 402, 25. qui non animadvertit haec non specie solum differre, sed etiam intellectu.[9]) Hoc nobi-

---

8) Nomen Trojani cujusdam est Λυκών apud Quintum nec mutavit Koechly, sed Dindorfius in Thes. homericum Λύκων reponi vult. Ab uno eodemque principio non solum propria Δίδυμος, Διδύμων et *Didymaon* (Virgil.) propagata sunt sed etiam adjectivum διδυμάων.

9) Confuse Schol. Il. XXIII, 533. τὸ πρόσσοθεν συγκέκοπται ἐκ τοῦ πρόσωθεν — et mox συνεστάλη τὸ ω εἰς ο, hoc est ex πρόσωθεν factum esse πρ'σοθεν, ex hoc vero πρόσθεν. Πρόσσοθεν cum ἔξοθεν confert Schol. Dion. p. 945. quanquam in illo Homeri loco ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους non πρόσωθεν significatur sed ἐπὶ τὸ πρόσθεν.

lior Apollonius Adv. 603. ὀπίσω ὀπίσωθεν ὡς ἄνω ἄνωθεν καὶ συγκοπῇ ὄπισθεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἔνερον τὸ ἐντελὲς ἐνέροθεν (sic) καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔνερθεν. Sed hic quoque a vero aberrat; nam ὀπίσωθεν ignotum est, ὄπισθεν autem ex ὄπιθεν ortum (ut πρόσθεν e πρόθεν) quod cum ἕπομαι et ὄπις stirpitus connexum est, unde ἀνόπιν, κατόπιν, μετόπιν pendent; nec vero legitur ἐνέρωθεν sed ἔνερθεν contrario ὕπερθεν accommodatum. Dupliciter vero dicitur ἑκατέρωθεν et ἑκάτερθεν illud more usitato ab adjectivo dispertitivo derivatum, alterum quod Epim. I. 290. et Moschopulus Sched. 149. syncopae attribuunt, Homerus versibus utcunque potuit adaptavit. Cum ἔνερθε haud obscure cohaeret ἐνέρτερος, quod Schol. BL. Il. XV. 225. ex ἐνερώτερος contractum putat sed et hoc auctore caret et huic simile ὀπισώτατος, unde Eustathius 716, 43. ὀπίστατος repetit. Postremo ὑπέρτατος non ex ὑπερώτατος ortum sed ab ὑπέρ profectum est ut a πρό πρότερος Apoll. Adv. 556, 27. De adjectivis qualitatis haec memorant: ἀπὸ τῆς τέρενος γενικῆς εὐθεῖα γίνεται ὁ τέρενος· ἐκ τούτου τὸ τερενώτερον. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος κατὰ συγκοπὴν τέρεντρον (sic) ἀπὸ τούτου τερενώτερος Epim. I. 413. quae satis perplexe scripta sunt sed sententia claret a secundo casu τοῦ τέρενος reflexum esse primum ὁ τέρενος, hinc autem proficisci comparativum τερενώτερος, quem ab Antimacho in τερέντερος transformatum esse per syncopen. Cum hoc convenit μελάντερος, cui Choeroboscus Can. II. 280. genitivum μέλαντος apponit pariterque ταλάντατος cum τάλαντος confert, quod idem h. l. ab Antimacho prolatum dicit, et μακάρτατος cum μάκαρτος, qui genitivus a Theodosio in Arte 985. ponitur congruenter substantivo δάμαρτος. Haec ad nominativos aut novitios aut ficticios μάκαρος, μέλανος, τέρενος revocare minime convenit sed potius terminatio τερος adjectivis in liquidam exeuntibus proxime agglutinata est sicut in tribus diversi merismi vocabulis ἑάρτερος, ἀφάρτερος, ὑπέρτερος. Rejicimus igitur quod in EM. 546, 1. dicitur παρὰ τὴν κυνὸς γενικὴν κυνώτερος καὶ συγκοπῇ κύντερος ὡς μέλαν μελανώτερον μελάντερον et p. 795, 10. φίλτερος παρὰ τὸ

φιλώιερος. *Δεξιώτερος* et *δεξίτερος* ipsa significatione distinguuntur; nam illud comparativum est, hoc correlativum sive *τῶν πρός τι λεγομένων* ut *ἀρίστερος*, cui Herodianus illud assimilatum dicit: *Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τοῦτο συνεξέδραμε τῷ ἀρίστερος* EM. 256, 30 [10]). — Pronomen tertiae personae duas habet numeri dualis formas *σφέ* et *σφωέ* et ex hac Buttmannus Lexil. I. 59. suspicatur illam concisam esse. Quod si vere affirmatur, id unicum habemus syncopae documentum. Sed Apollonius memoriae prodidit quosdam dualem *σφέ* ex plurali *σφέας* natum putare recisa syllaba postrema. Haec controversia propter summam hujus pronominis inconstantiam distrahi haud facile poterit. Sed res ipsa refutat Tzetzae commentum Chil. X. v. 992. *Νειλώιος καὶ Νείλιος ἐκβληθέντος τοῦ ω̄.*

§. 3. Diphthongorum primam elidi posse crediderunt non pauci rationibus levissimis. Schol. Theocr. X. 38. *συγκέκοφε τὸ ὄνομα τοῦ βουκαῖον βοῦκον καὶ βῶκον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς* significans illud genus hypocorismi quo *Ἄμφις* ex *Ἀμφιάραος*, *λάστρις* ex *λάσταυρος* contractum dicunt v. Proll. 507. Sed origo horum nominum non minus recondita est quam homerici *βουγάϊε* sive *βουκάϊε*. Haud consideratius Schol. Apoll. I. 786. *θεράτναι κατὰ συγκοπὴν τοῦ θεράπαιναι*, nam *θεράπαινα* motione sexuali a *θεράπων* derivatum est ut a *λέων λέαινα*, sed *θεράπνη* a *θέραψ* inserto ν̄ ut *θεραπίς θεραπνίς* cf. Proll. 299. Nec probabilis Apollonii conjectura Adv. 611, 10. *ἀπὸ τοῦ λάθρα τὸ λαθρηδόν, εἰ μὴ τῷ ὀνόματι τῷ λαθραῖος παράκειται ὡς τὸ ἐντελὲς εἶναι λαθραιηδόν*, quod non legitur nec fingere necesse habemus, nam ab alio adverbio *αἴφνης* proficiscitur *αἰφνηδόν* (*αἰφνηδά αἰφνηδίς*) quod Gud. p. 23, 31. cum *λαθρηδόν* (*λαθρηδά λαθρηδίς*) componit, et *κρυφηδόν* quoque a *κρυφῇ* potius quam ut Apollonius su-

---

10) Obscura sunt quae sequuntur *τοῦτο γὰρ συνεκδρομὴ ὥσπερ καὶ τὸ πρόβατον γίνεται προβάτιον οἷός οἰότερον ὡς λέγει Σώφρων*. Ab *οἷς* unum *οἴειος* proficiscitur, non *οἰάτειος*, quod potius ad gentilicium *Οἰάτης* pertinet sed eodem modo explicatur a Suida et Moschop. Sched. 140. *οἰάτειον κρέας, προβάτειον*. Num igitur Sophro huic assimilavit *οἰάτειος* tanquam synonymon?

spicatur l. c. a verbo perispomeno κρυφῶ. Si enim λάθρα, cui in codd. saepe iota subscribitur (Spitzn. ad Il. V. 269.) dativus est, ut G. Dindorfio videtur, adverbialis a substantivo quodam sepulto ac deposito λάθρα derivatus, omnis dubitatio praeciditur; nam ab hujusmodi nominibus plurima derivata sunt adverbia, κλαγγηδόν, ἀγεληδόν, νεφεληδόν, γνωμηδόν, σφαιρηδόν etc. Sed in illo Manethonis loco II. 312. λάθραις κερτομίαις τε ἀνὰ πτόλιας σοβέονται dudum correxi λάσθαις id est λοιδορίαις. Si vero λαθρός in usu fuit, a quo Ellendtius in Lex. Soph. II. 3. dativum illum λάθρᾳ repetit, hinc quoque λαθρηδόν derivari potuisse documento sunt ῥαιβηδόν et τετραποδηδόν, quae unica reperi ab adjectivis traducta. Ac λαθρός [11]) non reperitur quidem praeter dubium Hesychii locum, sed hinc contexta videntur syntheta λαθροβόλος etc. Nam trium adverbiorum, quae cum λάθρα sive λάθραι conferri possunt, unum πέρα omnino non componitur, alterum πάλαι syllabam finalem retinet παλαίφατος, tertii χαμαί diphthongus ante consonas manet integra χαμαιγενής etc. obliteratur vero ante vocales; nam χαμαιεύνης, χαμαιεύρετος poetice conformata sunt, vulgo autem dicitur χαμεύνη, χαμερπής, quae tamen non ex χαμαιεύνη etc. contracta sunt sed ex χαμοεύνη potius eliso ο connexivo, quod ante vocales quidem nunquam invenitur sed ante consonam in duobus certe vocabulis χαμογαιον quo Hesychius ἐπίπεδον explicat et quod idem suo loco exhibet χαμόκοιτος· sed pro χαμοκοιτεῖν Luciano χαμαικοιτεῖν e codd. restituit Jacobitzius; denique pro ο successit alpha Χαμαδύται κοχλίαι [12]). Hinc autem evolvitur etymon, quod jam multi suspicione attigerunt, χάμος sive χάμη [13]); idemque adhibendum est adverbio χαμόθεν

---

11) Λαθρός acuendum est ex regula τὰ εἰς ρος δισύλλαβα τριγενῆ ἔχοντα δασὺ πρὸ τοῦ ρ ὀξύνεται Arc. 73. Itaque λάθρα accentum retraxit ut σφόδρα et ὅμως, quod ipsa significatione differt ab ὁμῶς, promovit autem ἀλλα.

12) Quod sequitur Χανεῖ φυλάσσει scribendum videtur φλυάσσει vel aptius futuro φλυάσει a verbo φλυάζω = φλυαρῶ. Χανεῖν pro φλυαρεῖν legitur saepius.

13) Hoc illa accentu notanda esse docet regula Arc. 59. τὰ εἰς αμος

quod Apollonius p. 602. excusat comparatione paronymorum ῥιζόθεν, ποντόθεν. De adverbio βαλληνάδε quod Aristophanes finxit ad similitudinem topici Παλλήνη Ach. 234, errat interpres: συγκέκοπται ἡ λέξις· τὸ γὰρ ὁλόκληρόν ἐστι Παλληναιάδε· nam integrum est Παλλήνηνδε, pro quo si Παλληνάδε dicitur, non syncopen esse sed metaplasmum animadvertit Goettlingius Acc. 356. Δειλός δυςτυχής κατὰ συγκοπὴν τοῦ δείλαιος Schol. Od. V. 299. quod contra statuimus hoc ab illo propagatum esse sicut alia quae in Parall. 319. attuli. Ex δηναιόν primum per syncopen δηνόν tum δηρόν factum esse ab Epim. I. 170. EM. 266, 26. sumitur; rectius vero Theognostus Can. 5. illud a δήν arcessit, cui affine est δηθά. Νείρη non ex νεαίρη contractum sed utrumque a νέος derivatum videtur terminationis flexu duplici v. Parall. 307. Ὀψίτερος et πρωΐτερος ex ὀψιαίτερος et πρωϊαίτερος coaluisse qui diceret repertus est nemo. Sed alius comparativus errorem offudit Grammatico in EM. 31, 5. τὸ ἀρχέστατον καὶ αἰδοιέστατον καὶ ἀφθονέστατον ποιητικά εἰσι κατ᾽ ἔθος Ἰώνων γινόμενα, quorum nullum alteri simili est. Primo Aeschylum usum dicit in Penelope ἐγὼ γένος μέν εἰμι Κρὴς ἀρχέστατος, sed hoc et contra regulam peccat quam adjectiva in αιος exeuntia constantissime sequuntur σπουδαιέστατος, ὡραιέστατος, δικαιέστερος etc. et caret intellectu. Quis enim Penelopae aequalis se Cretum antiquissimum praedicare potuit? Illa sine dubio sunt Ulixis verba cum conjuge colloquentis, cui quum primum in conspectum venisset se unum Cretae principum esse mentitus est Odyss. XIX. 180 sq. Itaque ἀρχέστρατος correxi Parall. 81. adn. 21. Syntheti species objicitur in Anecd. Bachm. I. 448. ubi octo nomina proponuntur in ας exeuntia ultimumque ἐλικράς. ὁ ἐλαίῳ κεκραμένος· ἀπὸ τοῦ ἐλαιοκράς. Haec sumta sunt ex Arcadii canone 193. qui in idem ἐλικράς desinit sed omissa interpretatione quam nugator ille de suo adjecit;

μονογενῆ δισύλλαβα βαρύνεται βράμος (πράμος), γάμος, τάμος (Σάμος vel Λάμος). Proinde dubium est num λαμός ingluvies et χαμός hamus recte acuantur. Idem p. 110. τὰ εἰς αμη μονογενῆ βαρύνεται.

vera scriptura est *ἁλικρᾶς* v. Parall. 222. — Quemadmodum nominum compositores interdum ad primitiva redeunt derivata transgressi, sic poetae latini urbis nomen *Δικαιάρχεια*, ubi metro minus conveniret, in *Dicarchea* mutarunt v. Interpp. ad Sil. VIII. 533. quia prototypon est *δίκη*.

De diphthongo *αυ* semel admonemur in Schol. Od. XV. 479. *κήηξ ὁ λάρος καὶ συγκοπῇ κήξ.* Hic enim non *κήϋξ*, ut Buttmannus suadet, sed usitatum *καύηξ* vel *κάβηξ* reponendum est, de quo non statuam utrum cum *κάβαισος* id est *ἄπληστος* cognatum sit (nam avem illam voracissimam esse dicunt) an ex proprietate soni naturalis fictum v. C. V. §. 1. Hoc autem onomatopoeticum genus regula adstringi non patitur.

Multo saepius diphthongus templo Delphico inscripta in disceptationem vocatur; *ὡς θῆλυς θήλεια οὕτω πρέσβυς πρέσβεια καὶ κατὰ συγκοπὴν πρέσβα ἢ ἀπὸ τοῦ πρέσβειρα* EM. 687, 3. Schol. Il. XIV. 194. *τὸ πρέσβεια κατὰ συγκοπὴν γίγνεται* (adde *πρέσβα*) *σπανίως δὲ εὕρηται* Choerob. Orth. 253, 16. sed idem Can. 234, 14. omnino inveniri negat hodieque ne semel quidem invenitur neque hinc derivatum est *πρέσβα* sed primitivum ut *πρέσβυς*, *πρέσβις*, *πρέσβης*, unde non multum abest Schol. BL. Il. XIX. 21. *πρέσβα συγκέκοπται — ἢ παράκειται τῷ πρέσβυς.* Stephanus vero in Thes. *πρέσβα* et quod huic adjungit *βασίλη* ad synaloephen transfert; de quo dictum est in Parall. 321. et Proll. 43. Eandem haesitationem affert *ἀσπαλία ἡ ἁλεία* Arc. 99. quod si iota breve habet ut *ἀσπαλιεύς*, syncopae vindicandum est, si longum, crasi ut *εὐδινός* et *Ὑγινός* Proll. 190. sed *πεδινός* tribreve a *πέδον* natum, *πεδιεινός* a *πεδίον* ut ab *εὐδία εὐδιεινός* v. Proll. 189. *Ἀπὸ τοῦ ὄϊς τὸ κτητικὸν ὄϊειος οἰεία καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ αὔξησιν τοῦ ο εἰς ω ᾦα* EM. 820, 10. Huic originem eandem sed diversam affectionem tribuit Aristophanes Byz. ap. Eust. 1828, 57. *τὴν προβάτων δορὰν ἔνιοι ὀέην καλοῦσι· τῶν δὲ ἀρχαίων ἀττικῶν τινες συναλιφὴν ποιούμενοι ᾦαν*[14]) *ἐκά-*

---

14) Sic etiam scriptum est in Epim. II. 426. unaque *ὑπερῶα*, quod correxit Bekkerus in Poll. II. 98. Pro hoc in Gud. 574, 44. *ἐσπερῶα*

λοιν. Quod si ex adjectivis ejusdem generis existimamus, circumflecti debebat ut κυνῆ, λεοντῆ, sed ubique barytonon est, ut Arcadius jubet, ᾦα vel omisso iota ὤα sive ὄα, cujus discrepantiae causa fortasse in eo posita est quod hoc nomen a propria significatione multo longius recessit quam illa pellium nomina; nam quaelibet instita vel subligaculum ὤα vocatur substantive; ac ne certa quidem derivatio illa, de qua dubitanter loquitur Pollux X. 181. ὤαν τὴν μηλωτὴν ἐκάλουν ἴσως ἀπὸ τῆς ὄϊος. Nomen ἕρμα diverse interpretatur EM. 375, 44. εἰ μὲν δασύνεται, σημαίνει ἔρεισμα, εἰ δὲ ψιλοῦται, ἐνώτια· ἀμφότερα δὲ ἀπὸ τοῦ εἴρω εἶρμαι εἶρμα ἕρμα — — ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρυμα ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα συγκοπῇ. Brevius veriusque Orion. 63, 27. ἕρματα οἱ μὲν παρὰ τὸ εἴρω· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔρεισμα συγκοπῇ ἕρμα· οὕτως Ἡρωδιανός [15]). De illo, quod ὅρμους sive inaures significat, omnes una mente consentiunt; alterum vero et affinia ἑρμάς, ἑρμίς a verbo thematico nata videntur, cujus propago est ἐρείδω Techn. 75. Hinc admonemur aliorum verborum quae eadem diphthongo aucta sunt potius quam ut illi volunt destituta; ἀγείρω κατὰ συγκοπὴν ἄγρω ὡς παρὰ τὸ ἐγείρω ἔγρω EM. 13, 28. Arc. 163, 13. [16]) quibus Heraclides ap. Eust. 28, 45. addit tertium ὄφλω conspirantibus aliis Arc. 158. EM. 644, 12. v. Diss. III. c. II. §. 5. Haec excipiunt adjectiva: θεοείκελον κατὰ συγκοπὴν θεόκελον καὶ θέσκελον Sch. B. ad Il. III. 130. Eust. 448, 5. quod antea discussimus [17]) et πλήρης παρὰ τὸ πολὺ πολυήρης· ἢ ἔστι πλεῖος πλειήρης καὶ κατὰ συγκοπὴν πλήρης EM. 676, 52. sed hoc potius e πλειήρης contractum est v. Proll. 266. cui similem terminationem habet

---

subrepsit eodem vitio accentus. Ὦία τὸ τοῦ χιτῶνος ἄκρον, μετὰ τοῦ ι ἡ παράδοσις Choer. Orth. 281. sed saepe negligitur.

15) Ἕρματα εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἐρείσματα, οὐ ψιλοῦται, ἐπεὶ τὰ βραχυνόμενα φωνήεντα καταλήγοντα εἰς ρ ἐπιφερομένου τοῦ μ δασύνεται ὅρμος, ἕρμα, ὅρμαθος Schol. A. ad Il. 486.

16) Ἀγραθέν. συνάγειν Hes. aeolicum videtur pro ἀγειράθειν v. ad Buttm. 61 sq.

17) Hinc argutatur EM. 102, 36. ἄνδραχλος πόα παρὰ τὸ ἀνδρὶ ἴκελος εἶναι κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν.

πλειστήρης. Comparativos *χειρότερος* et *χείρων* dupliciter affectos dicunt: *χέρειος χερειότερος συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ χειρότερος* Sch. Il. XX. 436. cujus aliam causam reddit Philoxenus EM. 675, 26. *τὸ χειρότερος Ἡσίοδος ἴσως ἐποίησε παρὰ τὸ χεῖρος ὡς πλεῖος πλειότερος*, sed neutra satis expedita est. De altero agit Herodianus Mon. 41. *οὐδὲν εἰς ων λῆγον συγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω τὸ ρ ἔχει πλὴν μόνον τὸ χείρων· αἴτιον δὲ τὸ πάθος*, eodemque loco ponit *γλύσσων, κρείσσων, ἀμείνων, ἥσσων, μείζων*, quae quum alii ex *γλυκίων, κρατίων, μεγίων* etc. corrupta dicant, consentaneum est illum his simile prototypon constituisse vel *χερίων*, cui superlativus *χέριστος* respondet, vel usitatum *χερείων*. Quemadmodum gentilicia a nominibus in *εια, ειον* derivata diphthongum saepe omittunt, *Ἡρακλεύς, Σιγεύς* etc. haud secus possessivorum, quae a propriis in *ιος* exeuntibus derivantur, terminatio duplex est, una omnibus partibus expressa *Ναυπλίειος, Ἡλίειος*, altera concisior *δόλος Ναύπλιος* Phalar. Epist. IX. *τὸ Ἥλιον, τὰ Ἥλια* et a *Λικύμνιος* non ut ratio poscit *Λικυμνίειος* sed *Λικύμνιος* sic ut catalexis *ιος* primariae vocabuli parti proxime adjungatur. Verum de hoc genere copiose dixi quum praecepta Grammaticorum euphonica commentarer Parall. p. 25.[18]) Quae nulla hujusmodi ratione nituntur, suspecta sunt. Syncopae compositorum speciem praebent aliquot Hesychii glossae: *Ἀρθύσανοι ἀποσχίσματα, ἀποβλαστήματα*, quod recte confertur cum Aeschyli voce *ἀρειθύσανοι*, haec autem non recte exponitur *Ἄρεος θύσανοι οἱονεὶ ἀποσχίσματα*. Aeschylum enim viros fortes non Martis fimbrias sive appendices ut Hermannus vertit Opusc. T. IV. 283. vocasse arbitror nec conferam huic illud Callimachi verbum *ζωστῆρες Ἐννοῦς*

---

18) Addere poteram *Ἐλλείθυιον*, quod Eustathius affert e lexico rhetorico. Pro *ἐνήδρευσαν ἐς τὸν Ἐνυάλιον* Thuc. IV. 67. Poppo vel *τὸ Ἐνυάλιον* vel *τὸ Ἐνυαλιεῖον* scribendum putat. Neutrum alibi legitur; nec magis cognitum *Πειραΐτης*, quod Stephanus s. *Πειραιός* ex *Πειραΐα* factum dicit *Πειραΐα Πειραιεΐτης καθ' ὑφαίρεσιν τῆς ει Πειραΐτης*. *Ἐν ταμίοισι* Apollinar. Psalm. XXXI. 14. incertum pro *ταμιείοις* an pro *ταμείοις* ut *ταμιουχεῖν* pro *ταμειουχεῖν*. Pro *ἑλληνοταμία* ap. Xenoph. editum est *ἑλληνοταμεία*.

ἀνέρες, sed potius Ἄρει θύοντας id est ἀρειμανεῖς vel ut Euripides dixit Ἄρει κατόχους, in eoque vim verbi θύειν id est cieri, agitari, sequutum esse, non eam quae substantivo hinc derivato θύσανος reddita est v. Techn. 101. Brevius ἀρθύσανος illo uno Hesychii loco non satis munitum esse quilibet intelligit. Alterum καπηλοδύτης ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ ἐρχόμενος et quod in Gloss. Graecolat. apponitur Πορνοδύτης *ganeator* defendi potest ea ratione qua ἐνωμοτάρχης et similia vindicantur quamquam in magno numero nominum sic terminatorum ut κουρεῖον, ἀρχεῖον, μουσεῖον, μεταλλεῖον, χαλκεῖον etc. nullum simile deprehendimus; ἰαμβειοφάγος et ἰαμβοφάγος cum diversis composita sunt nominibus. Βαλανοκλέπτης jam correctum est, nec fidem invenit ἐργαλοθήκη. Quod idem profert Δμήτρα δαμάστρια rectius scribitur in EM. δμήτειρα δαμάστρια ἡ Δημήτηρ [19]). Syncope si facta esset, δμῆτρα scribi deberet sed hoc quoque abhorret a regula nominum in ρα exeuntium quae alpha longum habent βύστρα, μήτρα, ῥήτρα, Μήστρα v. Fischer. ad Palaeph. c. 24. Μνήστρα, Ὑπερμνήστρα etc. Quae de verborum imminutione traduntur, ad plusquamperfecti personas plurales pertinent: εἴκω εἶκα εἴκειν εἰκείτην καὶ ἐν συγκοπῇ εἴκτην, ἐν διαλύσει ἐΐκτην Schol. Il. I. 104. Epim. I. 156. EM. 318, 15. ᾐδείτην κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν ᾔστην καὶ τὸ πληθυντικὸν ᾔσμεν ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν p. 438, 56. ἐδειδίειν ἐδειδίεισαν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐδείδισαν p. 315, 50. sed hoc ex ἐδεδίεσαν ortum est omisso epsilo ad exemplum personae perfecti primae δέδιμεν, ἔοιγμεν, ἴδμεν. Verum consideratione longe digniora habemus adjectiva in ηεις, quae si in ης contrahuntur, strictim aspicientibus speciem syncopae objiciunt. Hujus numeri antiquissimum et maxime controversum est τιμῆς. Nam et semel modo legitur Il. IX. 605. οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς

19) Ceres non simpliciter *domitrix* dici potuit sed cum adjunctione βοῶν δμήτειρα. Haec enim dea *prima jugis tauros supponere colla coegit* Ovid. Amor. III. 10, 14. Pro Δημήτηρ Δημήτειρα in EM. 218, 48. scribendum esse δμητήρ δμήτειρα ostendunt masculina his apposita σωτήρ et ἀνήρ. Eodem spectat Hesychius Δμήτειρα δαμαστικὴ (ἢ) γῆ γεννήτρια id est tellus quae eadem Ceres appellatur.

ἔσεαι et non convenit apud interpretes substantivumne sit an adjectivum[20]) et qui de hoc consentiunt, pugnant de scriptura: τινὲς τὸ τιμῆς διὰ τοῦ ι γράφουσιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ τιμήεις. Οὕτω καὶ τὴν αἰτιατικὴν εἶπε χρυσὸν τιμῆντα. Καίτοι λόγος ἐστὶν ὡς πᾶσα εὐθεῖα ἀρσενικοῦ ὀνόματος ἐν τῇ τελευταίᾳ δύο ἔχουσα φωνήεντα ταῦτα ἐκφωνεῖ χωρὶς τοῦ Θρᾷξ[21]). Hic quum masculina nominat Herodianus, excludere videtur feminina δᾴς, κλῄς vel bisyllabum κερχνῄς Aristoph. Avv. 305.[22]) aut etiam neutrum στᾴς, si quando sic scriptum est; vulgo quidem σταῖς dicitur et attice, ut Photius tradit, στάς ἄνευ τοῦ ι Parall. 89. Illius masculini generis Joannes p. 8. duo affert τιμῆς et φθογγῆς, tertium δαφνῆς addit Choeroboscus Can. 46, 28. et 253, 26. Cram. Anecd. T. IV. 396, 31. quartum αἰγλῆς Eustathius 899, 53. Arcadius vero in libro tertio p. 24, 20. quatuor ingerit ab illis praeterita σθενῆς[23]), τεχνῆς, λαχνῆς, ζαχρῆς[24]). Horum tamen nominativorum nullus apud

---

20) Intempestivo acumine nonnulli in Thuc. III. 70, 4. ὁ Πειθίας ἔτι βουλῆς ἐστι genitivum pro nominativo acceperunt: σημείωσαι βουλῆς ὁ βουλευτής καὶ ἡ γενικὴ βουλῆντος. Adjectiva hujus modi circumflexa a sermone soluto longissime remota sunt; ἀργᾶς serpentis nomen sequitur declinationem primam. [Haec de adjectivis in ηεις disputatio primum proposita est in Prolegg. Lectt. Acad. 1849.]

21) Cod. Θρᾷξ ex eorum opinione qui Θρᾴιξ scriberent iota longum esse rati contra regulam qua ancipites ante duplices corripiuntur, πνῖξαι, ψῦξαι v. Parall. 409. τὸ Θραῖξ περισπώμενον οὐκ ἐκφωνεῖ τὸ ι Theogn. Can. 132, 30.

22) Νηρῆς, Θησῆς, γενῆς, παρῆς in primo casu non reperi, neque magis ἐλᾴς vel φῴς, quod pluraliter dici solet. ἩΡΩΣ ΧΡΗΣΤΗ, quod in aliquot sepulcrorum titulis legitur, masculinum videtur ad alterum sexum translatum. Masculinum νῆις non magis contrahitur quam femininum Νηΐς.

23) Σθενήεις fingi potuit a σθένος ut ἀλθήεις, ἀχθήεις, κυδήεις, τελήεις, τευχήεις sed epicis inhabile est nisi correpto eta ut τελέεις, ἠχέεις.

24) Quod ab his distinguit καὶ τὸ φανῆς ἰαμβικὸν ἰσοσύλλαβον manifesto est nomen proprium ex Φανέας contractum ut Θαλέας Θαλῆς, Ποθέας Ποθῆς, quae Eustathius 1951, 13. ex Herodiano affert cf. Parall. 159. Lehrs. Arist. 310. Ζαχρῆς ex ζαχρήεις coaluit, cujus obscura manet memoria in Etym. Gud. 229, 3. ζαχρεῖης ζαχρείεντος ὁ βίαιος καὶ σφο-

scriptores legitur neque abest suspicio eos licentia grammatica fictos esse e derivatis, αἰγλῆς ex αἰγλᾶντα Pind. τολμῆς e τολμήστατος[25]), τεχνῆς e feminino τεχνῆσσα Arc. 96, 6.[26]) ubi pro ἀρπῆς ἀρπῆσσα scribi oportet ἀργῆς ἀργῆσσα. Denique pro ὑψιπέτης Il. XII, 201. nonnulli scripserunt ὑψιπετῆς ὡς τιμῆς, quod Herodianus reprobat quia Homerus alibi ὠκυπέτης dixerit, alterius autem dictionis exempla desint. Summam conficiunt duo quae alpha in penultima habent vel doricum vel nativum: ἱλᾶς ὁ εὐμενής καὶ ἀλλᾶς ἀλλᾶντος Choerob. Can. 43, 15. quorum alterum Herodianus Eust. 309, 15. ex ἀλλάεις contractum esse statuit[27]), hoc autem a nomine derivatum est, cujus

———————————

θρός, pro quo ζαχρήεις scribendum e Zonara 951. ζαχρηής καὶ ζαχρήεις ζαχρήεντος· nam in εις nullum terminatur adjectivum et geminum illi usurpavit Manetho IV. 74. ἀχρήεντες ἰδέσθαι id est deformes aspectu, simile Paulus Sil. Soph. 434. (II. 17.) ἀγακλήεντες, Agathias πολυκλήεντα.

25) Hoc nimia severitate damnat Flor. Lobeckius, qui primus in Quaest. Ion. p. 8. hunc locum accuratius tractavit quam Barkerus fecit in Wolfii Anall. II. 279. derivationem non egressus. Sed idem recte admonuit accusativo ἀργᾶντα non satis probari nominativum ἀργᾶς, quo Hermannus quoque ad Eur. Hel. 1322. Aeschylo usum putat.

26) Hoc fortasse reperit in Od. VII. 100. ubi vulgatum est γυναῖκες ἱστὸν τεχνῆσαι (ἐπιστάμεναι) sed in Schol. scribitur τεχνήεσαι, unde Bekkerus τεχνῆσσαι eruit.

27) Exc. in Cram. Anecd. T. IV. 335, 30. ἀλλᾶς, Γλισσᾶς ἐκ τοῦ ἀλλάεις, Γλισσάεις. Neutrum reperitur et aeque ignota sunt ἀντάεις et αὐλάεις, quae Herodianus in exemplum hujus catalexis affert v. Lehrs. p. 42. Cetera adjectiva in εις κοινολεκτούμενα tres tantum vocales η, ο, ω in penultima habere docent Epim. I. 12. EM. 34, 34. Gud. 18, 12. quos apparet scripturam nominis grammatici τὰ φωνάεντα (v. ad Phr. 639.) aut improbasse aut dorice, ut multa vulgaris dialecti, figuratam putasse. Choeroboscus quidem Can. 59, 34. tribus illis terminationibus addit αεις οἷον σκιάεις, sed id more scholae confictum esse significat p. 204, 5. τὰ εἰς εις — τὴν γενικὴν τοῦ θηλυκοῦ ἀποτελεῖ, δαφνήεις τῆς δάφνης, φθογγήεις τῆς φθογγῆς, φωνήεις τῆς φωνῆς — σκιάεις τῆς σκιᾶς· τὸ γὰρ σκιόεις ἀπὸ τοῦ σκιάεις ἐγένετο κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ο, quod sua sponte concidit. Pro δριάεντα χλωρά Hes. quod non doricum videtur, probabiliter corrigitur δριόεντα. Nicander certe non κεράεντα scripsit sed κερόεντα. Pro κητώεσσα Od. I. 4. Schol. narrat Zenodotum maluisse καιετάεσσα idque imitatum videri Calli-

meminit Hesychius *Ἄλλην λάχανον Ἰταλοί, καὶ ἐπὶ τοῦ φαρκοῦντος προκοπτοῦ, ἐξ οὗ ἀλλαντοπώλης*, significans farcimen alliatum[28]). Iota horum vocabulorum nulli subscribitur, nec dubie Herodianus, quod de uno *τιμῆς* dicit, de omnibus praecepit ratione duplici, una ut evitetur *τὸ μονῆρες*, quia diphthongi impropriae *ᾳ, ῃ, ῳ* in exitu masculinorum non comparent, altera propter accusativum *τιμῆντα*, quo nihil efficitur; hic enim non tres ut casus rectus continet vocales, *ηει*, quae in unum contrahi poterant ut *ἤειμεν ἦμεν*, sed duas *ηε*. Rectius dixisset terminationem *εις* iota adventicium habere quod apparet ex dorica exaeresi *χαρίες, τιμᾶες* Choerob. Can. 132, 13. et contraria in genere neutro epenthesi, quam Schol. Apoll. II. 404. Ionibus tribuit *σκιόειν ἀντὶ τοῦ σκιόεν κατὰ ἰωνικὴν ἐπένθεσιν*[29]), eandemque vocalem omitti in contractione

---

machum quum Eurotan *καιετάεντα* vocaret. Sed hic quoque vereor ne alpha irrepserit pro o micro quod solum convenit analogiae similiusque est vulgato *κητώεσσα*. Quod Duentzerus de Zenod. 55. opinatur *καιετάεσσα* esse homericum vocabulum a laconico *ὁ καιέτας* descendens, non multo probabilius est quam quod eodem loco de adjectivo *ἀνίπτης* ejusque dativo plurali *ἀνίπτησι* proponit erroris insimulandi quam cavendi promtior. Adjectivum *ὑπερκύδαντες* etsi multos exercuit, tamen ante Eustathium 445, 30. nemo huc decurrit ut ex *ὑπερκυδάεντες* concisum diceret. *Εὐνάεις* in Aeschyli senario sive longum habet alpha sive breve, suspectum esse non desinit, nec procul remedium *εὐνασθείς*. Pro *πευκήεντ' ὀλολυγμόν* Aesch. Choeph. 376. (395.) G. Dindorfius, quia prima versus syllaba in antistropha brevis est, supponit *πυκάεντα* auctore usus Theognosto Can. 23, 12. *πυκᾶες ἰσχυρόν*, quod hic refertur in numero dictionum *ἐκ τῆς πυ συλλαβῆς ἀρχομένων*. Sed hujus turbidissimae et inquinatissimae farraginis tot sunt defectus ut levissima quaeque offensiuncula mendi suspicionem moveat. Hoc quidem loco proxime sequuntur *πυκινόν, πυκνόν ἰσχυρόν*, quae cum illis sic contexi possunt *Πύκα ἰσχυρῶς, πυκινόν ἰσχυρόν* (sic etiam Hesych.), *πυκνόν ἰσχυρόν*.

28) Quomodo *αἰχμήεις, ἁλμήεις, βησσήεις* et alia plurima a femininis primi ordinis declinata sunt, ita etiam *ἀλλήεις* sive dorice *ἀλλάεις* ab *ἄλλη* allium, cui affine videtur *ἀγλῖθες* alliorum capita. Glossae Graecol. *ἀλλᾶς farcimen* quod ab Hesychio *φαρκοῦς* appellatur ut alia edulia *σησαμοῦς, τυροῦς* etc. Porrum sectile *κοπτή* dicitur; hinc illud *προκοπτοῦ*.

29) In Anth. VI. 226. *τοῦτό γέ τοι Κλείτωνος ἐπαύλιον — τοῦτο τὸ*

τὸ πλακοῦς συνῄρηται ἐκ τοῦ πλακόεις ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς Athen. XIV. 644. A. Σιμόεις καὶ Σιμοῦς ὡς Ὀπόεις καὶ Ὀποῦς Steph.[30]). Hinc igitur manifestum fit cur Grammatici, quos appellavi, nominativos in ης contractos scripserint sine iota. Semel subscribitur in Schol. cod. B. ad Od. X. 38. ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιος ἔσται — γράφεται καὶ τιμῆς ἤτοι τιμήεις, quod propterea assumtum puto quia τίμιος apud Homerum alibi non legitur. Saepius vero additur a nostris eruditis. Buttmannus Gramm. I. 169. cum τιμῆς confert homericum κονίσσαλος αἰλλῆς, quod sub tralaticia scriptura ἀελλής latitare suspicatur et duo, quae Aeschylo tribuit, ἀργῆς et τολμῆς. Verum eos qui ἀελλής interpretati sunt ἀελλώδης id ex ἀελλήεις contractum putasse nullo verbo significatum est v. Parall. 160. neque sic accepit Choeroboscus Can. 53, 32. ἀελλῆς (ἀελλής) ἀελλοῦς εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν. Illa de ἀργῆς conjectura oppido incerta est v. Proll. 497. Tertium comprobat Meinekius Anall. 103. his verbis ἀϊδνήεις *Euphorio fortasse novavit; usitatae formae sunt* ἀϊδνός *et* ἀϊδνής· *nisi id* ἀϊδνῆς *scribendum est ut* τεχνῆς, τολμῆς, idem-

---

ῥωπεύειν (cod. Pal. ῥωπαΐειν) ὀλιγόξυλον, ubi prius ῥωπεῖον correxi Proll. 392. forsitan scribendum sit ῥωπῆειν, quod natura est neutrum adjectivi ῥωπήεις a Spitznero suspectati Observ. ad Quint. p. 169. sed in substantivum abiit; τὰ εἰς ες (καὶ εν) μονογενῆ σπάνια Κυνόσαργες τὸ προπαροξύτονον καὶ τὸ πάγηες, ὅμαργες, πεύκαες, ῥώπαες, δονάκαες Theogn. Can. 131, 23. Πάγηες nescio quid esse possit nisi πανακῆες sive πανακές herbae nomen ut παρδαλιαγχές; proximum fortasse est ὠμοργές σκληρόν EM. quo ὠμόλινον *linum crudum* significari potuit. Subsequentium duo perpaullum mutata affert Schol. Il. XVIII. 576. ἀντὶ τοῦ δονακῆα γράφεται καὶ δονακῆεν ὡς καὶ ὁ πευκών λέγεται πευκῆεν, unde conjecturam ducimus ῥώπαες illud nihil aliud esse quam substantivum ῥωπῆεν virgultum significans sicut πευκῆεν pinetum, δονακῆεν arundinetum. Ῥωπᾶεν si retinemus, proxime scribendum erit τὸ λιπόξυλον. cf. Meinek. Del. p. 123.

30) Haec omnia substantive dicuntur, quare in congerie nominum vulgarium εἰς ους, χαλκοῦς, χρυσοῦς, Σιμοῦς, πλακοῦς, γλευκοῦς Choerob. 246. et 239. pro postremo scribendum videtur γλυκοῦς placentae nomen quod superest in latino *lucuns*; γλυκόεις poetae derivarunt a γλυκύς ut ἀμβλυόεις, βαρόεις, ὀξυόεις ἀπὸ παραγωγῆς τοῦ ὀξύς Sch. Il. VII. 11.

que p. 166. in Sophoclis versu dubitat an ὄμβρος χαλαζῆς reponendum sit quod Hermannus codicis cujusdam scriptura χαλάζης indicari suspicatur sed idem rejicit. Ἀϊδνῆς sive ἀϊδνῆς nusquam invenitur, ἀϊδνής vero saepius et hinc prolatum est ἀϊδνήεις ut ἐρευθής ἐρευθήεις, ἀπεχθής ἀπεχθήεις (omiss. in Th.) Androm. ap. Galen. de Antid. VI. 33. T. XIV. ἀτειρής ἀτειρήεις (omiss.) Nonn. XXXV. 226. ἁλιμυρήεις, κακανθήεις, quamquam idem ab ἀϊδνός traduci potuisse indicio sunt δαφοινήεις, θουρήεις, πελιδνήεις, ἀκοσμήεις, ἀνομβρήεις. — Suidas Φανός ἐκ τοῦ φαεινός κατὰ συγκοπήν synaloephen dicere voluit.

De diphthongo ευ nihil accepimus nisi quod falsum est ἀπὸ τοῦ κελεύω κατὰ συγκοπὴν τῆς ευ τὸ παθητικὸν κέλομαι EM. 502, 5. Epim. I. 242. — De elisione proximae saepius sermo incidit. Primum enim ἀχρής et μελαγχρής hoc modo detruncata esse affirmant ii adversus quos supra disputavi. Haud dignior fide Schol. Arat. 19. ὁμῶς περισπώμενον ἐπίῤῥημα μεσότητος ἀπὸ τοῦ ὁμοίως κατὰ συγκοπήν· nam haec sunt a diversis principiis ὁμός et ὅμοιος. Genitivum Βριάρηο EM. 213, 23. sic explanat: ἔστι Βριάρηος ἡ εὐθεῖα ὡς μονῆρες, καὶ θετταλικὴ γενικὴ Βριαρήοιο καὶ συγκοπῇ Βριάρηο [32]) sed est potius a recto Βριάρης pro Βριάρεως ut Τυνδάρης, Ἀμφιάρης, et hinc genitivus aeolici similis Βριάρηο pro Βριάραο, vel pro attico Βριάρεω transpositis syllabarum postremarum temporibus cf. Schneidewin. Symbol. ad Lyr. 120. In motu verborum syncope uni applicatur optativo: Ἡρακλείδης λέγει ὅτι τὸ βλεῖο εὐκτικόν ἐστι συγκοπὲν ἐκ τοῦ βλείοιο Eust. 1907, 53. idem vero alibi rectius cum verbis in μι comparat 1756, 15. Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ἀπὸ τοῦ θείς καὶ βλείς γίνεται θεῖο

31) Homerica βαθυδινήεις et ὑψιπετήεις a nominibus primae declinationis repetuntur, quibus Homerus utitur solis; posteriores haec ad tertiam traduxerunt βαθυδινής, πολυδινής, περιδινής, ὑψιπετής.

32) In Parthenii versibus, qui sunt de columna Herculis: μάρτυρα δ' ἄμμιν τὴν ἐπὶ Γαδείρῃ λίπε θυμὸν ἀρχαίου Βριάρεω ἀπ' οὔνομα τὸ πρὶν ἀράξας, Meinekius Anall. 278. scribi vult — ἔλλιπε θημοσύνην. Lucidius foret τῆς ἐπὶ Γαδείροις ἔλλιπ' ἀλημοσύνης *testem reliquit navigationis Gaditanae.*

καὶ βλεῖο hoc est a recto βλείμην. In loco controverso Il. XVI. 99. μή τις Ἀργείων θάνατον φύγοι, νῶιν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον Herodianus ἐκδῦμεν paroxytonon posuit ut ζευγνύμεν, nam esse hunc infinitivum verbo optandi tacito εἴη vel γένοιτο subjunctum, quod comprobat Schol. Vict. εἰ γὰρ τοῦ δύοιμεν εὐκτικοῦ συγκοπὴν αὐτὸ φήσομεν, οὐ κατάλληλος ἔσται ὁ λόγος. Alii vero hanc inconsequentiam effugerunt νῶι scribentes retento optativo, cujus duplex est originatio vel a praesenti δύω vel ab aoristo ἔδυν. Ab illo proficiscitur δύοιμεν, quod vel synizesi ad bisyllabum redigi potest ut δυοῖν monosyllabum est, δακρύοισι trisyllabum, vel crasi δῦμεν, vel (quod Schol. Vict. improbat) syncope. Idem modus attice terminatus foret δυίην, unde ductum plurale δυίημεν secundum analogias in δυῖμεν contrahitur ut δοίημεν δοῖμεν sed iota a sequenti consona expellitur δῦμεν, eandemque vocalem Apollonius etiam in singulari praetermitti ait anticipatione quadam formae passivae, quae cum ea consistere nequit. Sic enim narrat Choeroboscus Can. 774, 13. τὰ τῆς τετάρτης συζυγίας τῶν εἰς μι οὐ παραλήγουσι διφθόγγῳ· ζευγνύην γὰρ καὶ ὀμνύην, πληγνύην χωρὶς τοῦ ι· καὶ λέγει Ἀπολλώνιος ὅτι ταῦτα προςθέσει τοῦ μι παθητικὰ γίγνεται, ζευγνύμην, ὀμνύμην, ἀποβαλόντα τὸ ι, ἐπειδὴ μετὰ τὴν νι σύμφωνον οὐχ εὑρίσκεται· ὃ οὖν εἶχον ἀποβάλλειν ἐν τοῖς παθητικοῖς, προαπέβαλον ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς, quod dubito num alio fundamento nitatur quam scriptura, quae vocatur, attica τετυφυῖα, ὑός. Sed ex hoc tamen praecepto nuper in tribus Homeri locis pro subjunctivo δύῃ receptus est optativus δύη, quem nostri Grammatici sic ut plurale ἐκδῦμεν ad aoristum ἔδυν referunt. De imperfecto passivae formae errat Eustathius 1370, 60. τὸ δαινῦτο ἴσως συγκοπὲν ἐκ τοῦ δαινύοιτο, nec minus lapsus est Herodianus quum ex plurali δαινυῖντο (ut διδοῖντο) sive δαινῦντο primum δαινύατο, hinc δαινῦτο factum putaret; qua ambage non usurus erat si sibi proposuisset exempla primae personae ab Apollonio tradita ζευγνύμην etc. quae ypsilon longum habent per synaloephen ut ἰχθύδιον. — De diphthongo ου duo tantum afferuntur nomina et ea propria; οἱ μέν φασιν ἀπὸ τοῦ Κουρῆς Κου-

ρητος *Κουρήτην ὀνομασθῆναι καὶ Κρήτην κατὰ συγκοπήν* Steph. et certius illud quod Galenus de monte Campaniae tradit de Meth. Med. V. 12. p. 364. T. X. *τοῦτον τὸν λόφον οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι καὶ νῦν οἱ ἀκριβέστεροι Βεσούβιον ὀνομάζουσι· τὸ δὲ ἔνδοξον καὶ νέον ὄνομα Βέσβιον*, quod sequentes latini poetae Vesvium sive Vesbium vocant.

Pars altera.

De aliis syncopae generibus.

CAP. I.

De amotione duarum literarum.

§. 1. Vocalem unam elidi Grammaticis rarius quidem quam volunt sed tamen concessimus. Quum vero longius progressi duas et amplius literas, nec solum ejusdem syllabae sed etiam dispertitas resecare audent, vix unquam assentimur. Primore loco agam de syllabis biliteris quarum prior litera est consona, altera vocalis: *κῶμα ἐστὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ κοίμημα ὡς οἴμημα οἶμα καὶ δόμημα δῶμα καὶ τροπῇ τῆς οι εἰς ω κῶμα* Schol. Apoll. II. 205. Auctorem subdit Zonaras 677. *δωμῶ δωμήσω δώμημα καὶ κατὰ συγκοπὴν δῶμα· οὕτω Φιλόξενος. Οἶμα* Herodianus Mon. 37, 34. unum esse dicit bisyllabum, quod diphthongum *οι* proxime ante terminationem *μα* habeat et fortasse rationem subjecit *τὸ πάθος*, hoc est syncopen v. Proll. 393. Ea vero ratio minime nos absterret quo minus illud ad verbum, unde *ὀϊστός* derivatum est, referamus eoque proprie *φοράν* significari putemus. Trisyllabum non legitur praeter Hesychium *Οἴμημα ὅρμημα*, cui similem potestatem habet *οἰμᾷν*, sed pro illo Sopingius *οἶμα* scribi jubet. *Δῶμα* a *δέμω* traductum est cum necessaria ectasi; nam

Δόμα τεῖχίον Hes. migrat regulam v. Parall. 423 sq. Κῶμα a themate verbi κεῖμαι unde κοῖτος κοιμῶ κοίμημα, quod diversam quidem a κῶμα significationem sed eandem tamen originem habet. Peregrinum est aromatis nomen, quod Herodotus et Theophrastus κιννάμωμον vocant, posteriores κίνναμον. Sequuntur syllabae νε, νι, νο. Cum adjectivis aeolicis, quae a genitivis numeri pluralis orta dicuntur, ἄλλων ἀλλώνιος, ἑτέρων ἑτερώνιος etc. Grammaticus in Exec. Cram. T. IV. 329. componit ἀνέμων ἀνεμώνιος ἀλλαχοῦ (ἀνεμώλιος καὶ) μεταμώνιος [1]). Τοῦτο συγκέκοπται (scil. ἐκ τοῦ μετανεμώνιος) τὸ δὲ πρότερον τέτραπται. Quomodo syncope evitari possit, apparet e Proll. 135. Proximum est hoc Eustathii commentum Πολυποίτης ἐκ τοῦ Πολυποινίτης, quod eodem in libro p. 384. explosum est. Sequitur παρὰ τῆς ἠιόνος γενικῆς γίνεται ἠιονόεις καὶ κατὰ συγκοπὴν ἠιόεις EM. 423, 39. Epim. I. 12, 21. Sed hic quoque effugium patet, quod supra ostendi Diss. I. c. III. §. 1. Proprium Ἀμεινίας veteres ipsi duplici ratione explicari posse fatentur παρὰ τὸ ἀμείνων ἀμείνονος Ἀμεινονίας καὶ Ἀμεινίας ἢ παρὰ τὸ μένος Μενίας καὶ Ἀμενίας EM. 62, 38. nec facile definias utra praevaleat, nam et syncope apparet certe in compositis Ἀμεινοκλῆς, Εὐδαιμοκλῆς etc. v. §. 5. et ut a μένος Εὐμένης, sic etiam Ἀμένης derivari potuit et paragogum Ἀμενίας sive Ἀμεινίας, sed quod ad amussim conveniat non reperio. Syllabae ρε et ρο tribus vocabulis detractae dicuntur: ἔξαιτον τὸ ἐξαίρετον κατὰ συγκοπήν Lex. de Spirit. 218. Schol. Apoll. IV. 1004. sed alio vertit Schol. Od. II. 307. ἐξαίτους τοὺς ἔξω αἰτίας ἢ τοὺς ἐπιθυμητούς, οὓς ἐξήτησέ τις, interque has sententias fluctuat Eustathius sed plerisque placere illud ἐκ τοῦ ἐξαιρεῖσθαι p. 210, 4. p. 907, 64. pariterque substantivum interpretatur Suidas Ἐξαίτης ἐξαιρέτης. Haec significatio *eximii* convenit omnibus locis, altera nulli nisi per translationem non inverecundam quidem illam, nam selecti et expetiti notiones conjunctissimae sunt.

---

1) Ἀνεμώνιος ficticium est procul dubio, sed anemonas ab Aeolensibus ἀμώνας vocatas esse Hesychius docet.

Eaedem literae ρε in alio nomine omissae putantur: βέρεθρον καὶ κατὰ συγκοπὴν βέθρον· οὕτω Κράτης καὶ Εὐφορίων EM. 194, 23. Si vero animum referimus ad congenerata βάθος βάσσος βῆσσα βόθυνος βυσσός βυθός, credibile fit non βέθρον concisum sed βάραθρον dilatatum esse [2]). De syllaba ρο ambigit Eustathius p. 114, 13. p. 1807, 14. τὸ μάρτυς τινές φασιν ἐκ τοῦ μάρτυρος γενέσθαι κατὰ συγκοπήν· ἐν δὲ τοῖς ὀνοματικοῖς τοῦ Ἡρωδιανοῦ φέρεται ὅτι ἡ γενικὴ τοῦ μάρτυρος ἀνέδραμεν εἰς εὐθεῖαν ὁ μάρτυρος. Prisci fortasse μάρτυρς dixerunt ut μάκαρς, politiores μάρτυς detracta litera horridiore quae casibus imparibus permittitur, et hi etiam nominativum in sui similitudinem traxerunt. Proximum est Stephani praeceptum Ἀρσυσία — οἱ ἐνοικοῦντες Ἀρσυηνοί κατὰ συγκοπὴν τῆς σι. Multo saepius litera mystica cum vocali sibi subjuncta stationem suam deseruisse dicitur. Loco suspecto Od. V. 337. αἰθυίῃ εἰκυῖα ποτήν adnotatum est ποτὴν πτῆσιν· ἄμεινον δὲ χωρὶς τοῦ ν ἐν δοτικῇ· δύναται δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ τὴν συγκοπὴν εἶναι καὶ ἀπὸ τοῦ πτῶ (πέτω) γεγενῆσθαι ὡς νέμω νομή, στρέφω στροφή unde apparet alios ποτῇ pro ποτητῇ id est volatili accepisse, alios pro substantivo ποτή quod jure praeponitur. Παρὰ τὸ ἐτήτυμος ἐν συγκοπῇ ἔτυμος Choerob. in Psalm. 119, 22. quod aliter se habere supra disserui. Τὸ ὀπτὸν κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ὀπτητόν — καὶ ἐκ τοῦ ἑψητὸν τὸ ἑφθόν Eust. 481, 35. EM. 403, 43. Primitivum haud dubie fuit ἕψω, ac si ulterius provehimur ἕπω i. q. πέσσω sive πέπω coquo, unde derivari potuit ἑπτός ut πεπτός sed arbitrio quodam usus factum est ut coctum diceretur ἑφθόν sive ἑψητόν, assum vero ὀπτόν, unde verbum ὀπτᾷν, sed neque ὀπτητός neque ἐξοπτητός. Haud certius est ἔξαιτος pro ἐξαιτητός dici, quod praeter Glossaria non legitur, rarissime simplex, neque sat expedita origo nominis aeque obsoleti ἄοντος, ipsaque verba αἰτῶ et οὐτῶ speciem derivatorum habent, unde autem derivata sint, non constat. Κυβιστήρ, quod in

---

2) v. Meinek. Anal. 147. qui quod affert βάθρον a βαίνω derivatum est.

codd. Athen. I. 14. D. Zonar. Lex. 1262. Herodian. Epim. 73. et alibi scriptum est, merito damnatur v. Parall. 13. *Καλαμεύλης* et *καλαμαυλητής*, *τελώνης* et *τελωνήτης*, *ἰχθυοθήρας* et *ἰχθυοθηρητήρ* nullam vel syncopae vel epenthesis suspicionem praebent; nam quae concisa videntur, ea ex nomine et verbo composita sunt; quae syllaba plus habent, a verbis compositis derivata, illa quidem ut *ἀρτόπτης*, *φρεάντλης*, *πιννοτήρης*; haec ut *οἰνοηθητής*, *μελοποιητής*, *κνισσοτηρητής* etc. Horum nihil affertur sed simile quiddam in cod. Voss. EM. 354, 29. *ἐπαίτης ἀπὸ τοῦ ἐπαιτητής συγκοπῇ*, quo obscuriora sunt *μεταίτης* et *προσαίτης* sive *προσαιτητής*. Alia vero fictura est nominum *αὐτοκράτωρ*, *κοσμοκράτωρ*, *παντοκράτωρ*, quorum primum tractat EM. 173, 29. verbis amputatis: *αὐτοκράτωρ: μεμπτέον οὖν τὴν συνήθειαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ὀνόματος· παρὰ τὸ κράτωρ κρατήτωρ εἶναι λέγεται· παρὰ γὰρ τὸ κραίνω ἐστὶ κράντωρ καὶ ἐν συνθέσει αὐτοκράτωρ.* Hoc igitur pro *αὐτοκράντωρ* successisse statuit; nam si ab *αὐτοκρατῶ* derivatum esset, *αὐτοκρατήτωρ* dici debuisse. Aliter vero Epim. I. 145. *ἀπὸ τοῦ ἀφέτης ἀφέτωρ καὶ ἀφήτωρ ὡς αὐτοκράτης αὐτοκράτωρ.* At *ἀφήτωρ* a verbo primitivo *ἕω* descendit ut *πάτωρ* Parall. 428. *κτήτωρ*, *δώτωρ*, *ῥύτωρ*, *φύτωρ*, v. Meinek. Del. 202. sed verbi *κράω* nullum vestigium extat; quare statuendum est *αὐτοκράτωρ* adjectivo *αὐτοκρατής* affictum esse ut *ἀκρατής ἀκράτωρ* v. Parall. 273. nam simplex *κράτωρ*, quod Schol. Eur. Hic. 279. poeticum dicit, et *κρατορία* aetatis sunt infimae. Nec accedimus sententiae EM. 369, 49. *ἐραννός παρὰ τὸ ἐρατεινός κατὰ συγκοπήν·* nam ut hoc ab *ἐρατός* productum est, ita illud a verbo quod idem indicat 379, 5. *ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἐραννός.* De syllabis *το* et *τω* haec accepimus non ignobilium auctorum placita: *οὐδὲν εἰς εις λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὸν τῷ ι παραλήγεται· τὸ τοίνυν χαρίεις σημειῶδες· ὁ μέντοι Ἀνακρέων χαριτόεις εἶπεν ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει* Herodian. Mon. p. 14. syncopen significans ut EM. 34, 41. Epim. II. 328. quare *χαριτόεις* quo Schol. B. ad Il. XVII. 49. uti non timuit, *ἀναλογώτερον* dicitur a Choerobosco Can. 204, 23. Zonar.

1841. neque contra valent quae Hesychius unde unde sublegit *ψίεσσα εὐδαίμων* et *Ταρφίεντα ἐντάφια τεφρώδη*, *Ἑδρίεσσα βεβαία* ut in cod. scriptum est, quorum primum quid sit et unde sit ignoramus, alteri *ταρφιόεντα* substituendum videtur vel *ταρφήεντα*, quomodo etiam tertium corrigitur et quod in libro de Quant. 284, 2. legitur *φθογγίεις*. *Ἀγλαΐεσσα* in Emped. v. 186. a Karsteno invectum est. Aliud hujus syncopae exemplum proponit EM. 505, 5. *ἀπὸ τῆς κέρατος γενικῆς κερατόεις καὶ συγκοπῇ κερόεις*. Verum illud neque scriptum invenimus neque fingere necesse habemus. *Κερόεις* enim unicum est adjectivum in *οεις* a nomine syllaba *ας* terminato ideoque transiit ad formam eorum quibus substantiva in *ος* praecedunt. Ergo ut *θύος θυόεις*, *κρύος κρυόεις*, *θέρος θερόεις*, sic etiam *κερόεις* figuratum est quasi a recto *κέρος*, cujus speciem sequuntur syntheta *κεροβάτης*, *κεροφόρος* etc. ut *γῆρας γηροτρόφος*, *κρέας κρεοκοπεῖν*. Tertium est: *παρὰ τὸν εὐρῶτα γίνεται εὐρωτόεντα καὶ συγκοπῇ εὐρώεντα· ἢ παρὰ τὸ εὖρος εὐρόεντα καὶ ἐκτάσει εὐρώεντα* EM. 398, 1. Analogia neutri subvenit; nam ex numerosissima familia nominum neutralium in *ος* nullum progignitur adjectivum in *ωεις*, nisi forte *κητώεις* ejusmodi etymon habet ab usitato *κῆτος* *cetus* certe longe diversum; neque etiam quae eandem cum *εὐρώς* terminationem habent *ἱδρώς*, *γέλως* etc. huc deducuntur praeter suspiciosum illud *ἐρώεις*, quod Grammatici quidam novitii afferunt non ut nativum sed ut ectasi auctum ex *ἐρόεις* v. Techn. 181. et Add. Attamen antiquiores certe *εὐρώεντα* dicunt putrida foedaque potius quam late patentia, nominum autem in *ως* exeuntium tanta est paucitas ut non mirum sit unius modo adjectivum reperiri et id quidem a primo casu derivatum, non ut ille dicit. Hic si cognitum habuisset *μέσμα*, quod Hesychius interpretatur *μέστωμα*, ejusdem, puto, syllabae *τω* defectum adnotasset, nisi potius ab *ἕω τὸ πληρῶ* repetiverunt ut *μεστός* EM. 588, 44. Hujus enim verbi crebra est apud Grammaticos mentio sed probatio nulla v. Techn. 153. Ex alio adjectivo in *οεις* terminato Eustathius 839, 4. syllabam *κο* effluxisse fingit adhibita trope: *πιδήεσσα οἱονεὶ πιδακόεσσα κατὰ συγκοπὴν*

καὶ τροπήν, quorum nominum utrumque in usu versatur sed alterius origo nota est, alterius opinabilis πιδή i. q. πηγή ut αἴγλη αἰγλήεις, αὐδή αὐδήεις, τιμή τιμήεις etc. indidemque πιδάω et πιδύω i. q. πηγάζω v. Techn. 107.[3]) Quomodo igitur a φοινός oritur φοινήεις, a φοίνιξ vero φοινικόεις, sic illorum adjectivorum stirps ultima eadem sed derivatio discreta est. Item syllabae φυ exemplum affertur unicum: γλαφυρίς καὶ κατὰ συγκοπὴν γλαρίς, ὃ σημαίνει σμίλην ἢ ῥίνην ἢ ὄρυγμα (scr. ὄρυγα) EM. 233, 8. Si fictis rebus inniti libet, pro γλαφυρίς assumendum est verbum γλάω, γλάφω, unde illud lapidariorum nomen produci potuit ut a σμάω σμηρίς.

§. 2. Quemadmodum nonnulli adjectivo κεράτόεις duas literas decessisse putarunt, sic etiam EM. 550, 20. κῶας κώατος καὶ παραγωγῇ κωατίδιον καὶ συγκοπῇ τοῦ ατ κωίδιον, quod patet proxime a κῶς ductum esse; et Schol. Lyc. 247. ἄμμος συγκοπῇ ἐκ τοῦ ἄμαθος, quod paragogum est ut ψάμαθος v. Proll. 35. nihiloque opportunius δυςβήρης ὁ δύςβατος παρὰ τὸ δυςβατήρης ἐν συγκοπῇ EM. 291, 43. illud enim sine dubio aeolicum est pro δυςήρης i. q. δυςχερής, cui contrarium εὐήρης = εὐχερής. Epsilon cum sequente νῦ destituit vocem a Leonida Tar. in epigramm. fictam ὑποπυθμίδιος· nam ut a ποιμήν ποιμένιος sic a πυθμήν juste et ex ordine derivatum est πυθμένιος, unde amplius produci poterat πυθμενίδιος ut ὄρθριος ὀρθρίδιος Proll. 356. sed a versu respuitur. Literarum ην defectum Grammatici non inobservatum reliquerunt: Μέσση κατὰ συγκοπήν Steph. cui Berkelius ἀποκοπήν, ut a Strabone vocatur, supponit, sed et Schol. Il. II. 581. Μέσσην τὴν Μεσσήνην λέγει συγκόψας τὸ ὄνομα. Valet vero neu-

3) Eust. 697, 33. τὸ πιδύειν κατ' ἐναλλαγὴν αἰολικὴν ἐκ τοῦ πηδᾷν γίνεται ἀφ' οὗ καὶ πιδύεσσα ἡ κάθυγρος καὶ Πιδύτης. Sed πιδύεις repugnat canoni τὰ εἰς εις μετουσιαστικὰ ἐπιδέχεται τρεῖς παραλήξεις· ἢ γὰρ τῷ η παραλήγεται ἢ τῷ ο, σπανίως δὲ τῷ ω EM. 34, 34. Pro βαρύεσσα in Andromachi versibus Galen. T. XIV. 40. facilis est correctio βαρόεσσα a βαρόεις ut γλυκόεις v. Parall. 335. not. 16. Σύεσσα idem esse quod Ὑέσσα nihil est quod nos credere adigat. Ἰὼ Καλλιθύεσσα Hes. a Καλλιθύη derivatum videtur ut Πασιφάη Πασιφάεσσα.

trum. Nam *Μεσσήνη* mera paragoga est v. Parall. 116. Idem Stephanus s. *Κυλλήνη — καὶ Κύλλιος λέγεται Ἑρμῆς κατὰ συγκοπὴν τοῦ Κυλλήνιος*, quod in contrariam partem vertimus; nam *Κυλλήνη* derivati speciem habet, primitivi vero *κυλλός* sive *κοῖλος*, unde alia quoque locorum nomina pendent ut *Κοίλη, τὰ Κοῖλα*. Syncopen significat Arcadius nomine tacito p. 79, 24. *τὰ εἰς τος ὀξύνεται εἰ μὴ ἐκ πλειόνων συλλαβῶν εἰς δισυλλαβίαν μεταστῇ ὡς δύστος ὁ δύστηνος καὶ πόστος ἐκ τοῦ πόσατος*. Hoc jam supra amolitus sum; *δυστός*, quod Doederlinus in Gloss. Hom. 103. nescio qua analogia a particula *δύς* arcessit, nusquam legitur; *δύστηνος* et *ἄστηνος* Grammatici recte cum verbo *στῆναι* compositum putant v. Proll. 192. unde *δυστήν* et *ἀστήν* duci potuit ut *ἀπτήν* v. Parall. 138. hinc vero *δύστηνος* et *ἀσταίνω* ut *ἀφραίνω*. Eandem consonam cum antecedente ei epsilo excidisse sumunt qui Epidauri epitheton *λιμηρά* interpretantur *portuosa* v. Proll. 279. et qui Proserpinam honoris causa *ἐπαινήν* nominari putant quasi *ἐπαινέτην*, Eustathius vero *δεινήν* vel *αἰνήν* significari opinatur praepositione redundante v. Nitzsch. ad Od. X. 491. De hoc ad Apollinem referendum censeo. *Γοργείη κεφαλή* Eustathius 828, 60. ex *Γοργονείη* contractum esse existimat et hinc porro concludit Homerum in secundo casu *Γοργόνος* dixisse ut Zenodotus scripsit, nam a *Γοργώ* derivandum fuisse *Γοργῷος*. Verum *γόργειος* a *γοργός* derivari potuit sicut saepe paragoga transitis proximis accommodantur ad primitiva. De duplici gentis Aetolicae nomine *Ὀφιεῖς* et *Ὀφιονεῖς* nihil est quod decerni possit. Duorum vero synonymorum *χέλειον*, quo Nicander et Aratus utuntur, et *χελώνειον*, alterum a *χέλυς* derivatum est ut *γένειον* a *γένυς*, alterum a *χελώνη*. *Πλευμᾷν* fortasse a *πλεῦμος*, *πλευμονᾷν* a *πλεύμων*. Non minus diversas stirpes habent *ζηλοσύνη* et *ζηλημοσύνη* (ut *Μνημόνη* et *Μνημοσύνη*). Sigma et praetexta ei vocalis desideratur in his: *σελίς σελίζω σέλισμα καὶ συγκοπῇ σέλμα*· Schol. Lips. ad Il. II. 170. Epim. I. 133, 8. Gud. 221, 36. sed alii aliter expediunt v. Techn. 112. *Εἰκάς* ex novitio *εἰκοσάς*, *θαῦμα* ex *θαύμασμα* correptum dici ejectis tribus literis *μασ*non

memini sed hoc duplici modo solvitur in Gud. 256, 28. κατ' ἔνδειαν τοῦ σ καὶ ἀποκοπὴν τῆς μα, οἱ δὲ παρὰ τὸ θεῶμαι θέαμα καὶ κράσει θᾶμα καὶ θαῦμα· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς. Verum haec alea est minime necessaria; nam ut a κάω καῦμα descendit, sic a θάω θαύσω (θαυσίκριον) θαῦμα. Duorum nominum quae Photius complectitur Φεναγμάτων καταφενακισμάτων, alterum paronymon est a φέναξ, alterum a φενακίζω. Eadem ratio intercedit inter πάλλαγμα, si Aeschylus ita scripsit Choëph. 293. (305) et παλλάκισμα sive παλλάκευμα, quod nunc legitur a verbo usitato derivatum, illud vero ab intermortuo παλάσσω, cui cognatum videtur παλεύω. Sed quod Leonidas scripsit in Epigr. Κρήθων ὁ πᾶσι μακαρτός, nemo negaverit pro μακαριστός positum esse excisis duabus literis ισ. Videamus jam porro caetera. Πρόμος ὁ πρόμαχος κατὰ συγκοπήν Schol. A. ad Il. VII. 75. XV. 293. EM. Epim. I. 356, 9. sed nominis μάχη syllabam capitalem excidisse tam praeter fidem est ut illud simplex esse suspicer a praepositione πρό derivatum fere ut ξυνός a ξύν. Ὄραμνος κατὰ συγκοπὴν εἶπεν οἷον ὀρόδαμνος παρὰ τὸ ὀρούειν Sch. Nic. Ther. 91. qui si non veritus esset voce thematica uti, haud dubie scripsisset παρὰ τὸ ὄρω, unde repetuntur synonyma ὄρπηξ, ὄρμενος etc. v. Techn. 283. Cur vero non eadem ratione explicaretur gentilicium Ἠλεῖος, causa fuit accentus; sic enim loquitur Stephanus s. Ἦλις: ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἤλιδος γενικῆς ἀναλόγως Ἠλίδειος ὡς Ἀδωνίδειος καὶ Εὐπολίδειος, καὶ καθ' ὕφεσιν τοῦ δ Ἠλίειος καὶ Ἠλεῖος, ubi deest mentio crasis, quae in EM. 426, 32. adjicitur Ἠλίδειος καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ Ἠλίειος καὶ κράσει Ἠλεῖος. Scilicet syncope effecisset proparoxytonon; eademque de causa properispomenon τετρᾶχμον syncopae nomine excludunt. Hoc in capite ultimo disputabimus. Gentilicii una forma noscitur Ἠλεῖος ut ab Ἦτις τῆς Ἤτιδος ὁ πολίτης Ἠτεῖος EM. 248, 36. in quibus apparet terminationem possessivam syllabae nominis indeflexi primariae agglutinatam esse. Sed Ἀδώνειος et Ἀδωνίδειος a diversis oriuntur nominativis Ἄδων et Ἄδωνις. Diphthongum cum sequente consona elisam esse sta-

tuit EM. 687, 3. *πρέσβα ἀπὸ τοῦ πρέσβειρα — οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πρέσβεια.* At bisyllabum primitivi similius est, alterum derivati ut *πέπειρα* Proll. 39. Sic etiam a *Πρέσβων πρέσβειρα, πίων πίειρα, νέος νέαιρα, ἔτης ἑτάρος ἑταῖρος,* de quo argutatur Ptolemaeus in Schol. A. Il. VI. 239. *τὸ ἔτης ψιλωτέον εἰ καὶ ἐπὶ τῶν ἑταίρων τάττεται, ἐπεὶ συγκοπῇ ἐγένετο ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλατο ἆλτο* nec probabilius Schol. A. ad Il. IX. 464. *ἔται ἑταῖροι κατὰ ἀποκοπήν.* Hinc de verbis et adverbiis tradere incipiam omissa illa subtilitate qua antea vocalium et consonantium vel in iisdem vel in diversis syllabis successiones distinguere studui.

§. 3. *Ἄζω ἀπὸ τοῦ χάζω γίγνεται· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει ὅτι παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἅγος ἁγίζω ὡς τεῖχος τειχίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν ἅζω· δῆλον δὲ ἐκ τοῦ Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἁγίσδεο ἀντὶ τοῦ ἅζεο* EM. 22, 29. quod sequitur Apollōnius in Lex. s. h. v. At contra stat ratio; nam *ἅζεσθαι* primitivum est. Sic etiam *κράζειν* et *κραυγάζειν* significatione conveniunt sed illud a *κρῶ* derivatum hoc paronymon est v. Techn. 83. *Τίω ἀτίω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ζ ἀτίζω ἢ ἀπὸ τοῦ ἀτιμάζω συγκοπῇ* EM. 163, 56. Illud approbat Schol. Apoll. IV. 1317. *ἀτῶ ἀτύω, περισσεύοντος δὲ τοῦ ζ ἀτύζω ὡς παρὰ τὸ ἀτίω ἀτίζω.* Verbum similis fili demonstrare non possumus sed hoc certum habemus *ἀτίζω* neque ex *ἀτίω* ortum esse quod modo disjunctionis causa fictum est, neque ex *ἀτιμάζω. Κολάζω παρὰ τὸ κολαφίζω συγκοπῇ* Gud. 333, 48. sed potior eorum sententia qui *κολάζειν* et *κολούειν* a *κόλος, κολοβός* repetunt, *κολαφίζειν* et *κόλαφος* a *κόπτω* Proll. 292. Idem turpius errat p. 388, 22. *μεσάζουσα καὶ κατὰ συγκοπὴν μεσοῦσα.* Apollonius de Adv. 572. *τὸ ἰάζω συνεκόπη ἐκ τοῦ ἰωνίζω.* Quod quum nimis violentum sit dicere non solum duas literas exterminatas sed etiam iota in alpha mutatum esse, huc necessitatis redigimur, ut *Ἰάς, ἰάζω* et *ἰακός* a principali nominis gentilicii syllaba derivata esse dicamus. *Παρὰ τὴν παιδί δοτικὴν παιδίζω ὡς ποδί ποδίζω καὶ συγκοπῇ παίζω* Orion. 138, 12. quod si probasset Herodianus eo loco quo unum *παίζω* in *αιζω* exire docet Mon. 22. addidisset, puto, *αἴτιον δὲ τὸ πάθος.*

Quin cum παῖς cognatum putaverit, non dubito. Σκήπτεσθαι ex σκηρίπτεσθαι contractum esse temere affirmat Eustathius 1702, 17. quicum errat EM. 717, 48. σκίπων παρὰ τὸ σκηρίπτω, nam haec a σκίπτω sive σκίμπτω, quod idem σκήπτω dicitur, derivata sunt non aliter quam a σκίπτω *pungo* σκνίπτω σκηνίπτω i. q. κνίζω vellico, scalpo. His omnibus labantibus restat unum ἀτμεύειν τὸ δουλεύειν παρὰ τὸν ἀτμένα Schol. Nic. Al. 172. EM. 164, 34. nam a nominibus in ην exeuntibus nulla quidem verba nisi in ιζω derivantur ἀῤῥενίζω, αὐχενίζω, λιμενίζω, sed ex his judicamus Nicandrum, nisi de metro laborasset, ἀτμενεύειν dicturum fuisse. Ὑψαυχεῖν nulla causa est cur ab ὑψαύχην potius quam ab ὕψαυχος derivatum esse statuamus.

Sicut verborum ita etiam partium orationis indeclinabilium syncopae fere omnes ex falso conflatae sunt. Hic primum in disceptationem veniunt adverbia loci, de quibus Apollonius de Adv. 601, 2. et 624, 15. παρὰ τὸ ἐκεῖνος τὸ ἀκόλουθον ἦν ἐκεινόθεν, ἐκεινόθι, ἐκεινόσε· τὸ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκεῖθεν, ἐκεῖθι, ἐκεῖσε cf. EM. 321, 40. Idem p. 606, 5. αὐτόθι καὶ ἐν συγκοπῇ αὖθι, ὑψόθι ὕψι, ἀγχόθι ἄγχι [4]) tum p. 603, 3. τὸ ὀπίσωθεν ἔσθ' ὅτε καὶ μετὰ τοῦ σ συγκόπτεται ὅτε γίνεται ὄπιθεν, quod supra exagitatum est C. VI. §. 2. Eadem Herodiani sententia fuit Mon. 27. οὐδὲν εἰς θεν ἐπίῤῥημα τοπικὸν τῇ ει παραλήγεται ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκεῖθεν· αἴτιον δὲ τὸ πάθος· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κήνοθεν εἶπεν· et inferiorum: τῆλε ἐκ τοῦ τηλόσε συγκοπῇ τῆς ος συλλαβῆς EM. 756, 40. Sed hi omnes causam ancipitem agunt. Quomodo a τῆνος ductum est τηνόθι et τηνόθε, ab αὐτός αὐτόθεν, ab οὗτος τουτόθεν, ita non dubium quin ab ἐκεῖνος duci potuerit ἐκεινόθι etc. sed Graeci maluerunt syllabam loci significativam addere ipsi stirpi pronominis ἐκεῖ — ἐκεῖθι. Duplici vero via usi particulam localem modo pronomini αὐτός adjunxerunt αὐτόθι, modo themati ejus αυ — αὖθι, quod primitivum esse apparet ex composito αὐθιγενής, nam derivata αὐτόθι,

4) Hoc exemplum excidit in Schol. B. ad Il. X. 62. Αὖθι ἀπὸ τοῦ αὐτόθι Sch. Od. III. 156. et alii.

ὑψόθι, οἴκοθι etc. non componuntur. His inconsulte intermiscentur ἄγχι, ὕψι, τῆλε, quae ipsa forma declarat non cum θι et σε composita sed maxime simplicia et aparagoga esse. Ab his autem processerunt ἀγχοῦ ἀγχόθι, ὑψοῦ ὑψόθι, τηλοῦ τηλόθι eodem modo atque consilio ut ὕψοσε, ἀγχόθεν, τηλόθεν, nempe ad relationes loci accuratiùs definiendas. Cetera etiam leviora sunt et leviorum auctorum: τὸ κρῆθεν φασὶν ἀπὸ τοῦ κάρηθεν· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ καρητόθεν εἶναι Sch. Il. XVI. 548. quod sine causa fingitur. Et ex duabus Eustathii sententiis 786, 30. τὸ νειόθεν συγκέκοπται ἐκ τοῦ νειατόθεν, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ νεῖος utra potior sit, vix ambigi potest. Apollonius vero non solum adverbia quae locum significant, ista ratione emolitur sed etiam alia: παρὰ τὴν ἰνόφι φωνὴν τὸ ἶφι συνεκόπη· τὸ μέντοι νόσφι πρὸς ἐνίων οὕτως ἀπεδίδοτο ὅτι παρὰ τὸ νο στερητικὸν καὶ τὸ ἕπεσθαι p. 608. De illo adstipulantur Choeroboscus Orth. 224. et Schol. A. ad Il. I. 151. ἴς ἰνός ἰνόφι ὡς χαλκός χαλκοῦ χαλκόφι καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς νο ἶφι. Verum hoc a χαλκόφι et ceteris quae cum nomine composita sunt, dupliciter discrepat; primum quod nunquam asciscit ν paragogum ut ναῦφιν etc. tum quod synthesi aptum est, Ἰφικλῆς, Ἰφιγένεια, ἰφιγέννητος, ἰφικτάμενος, sed nomina cum syllaba φι conjuncta non praeponuntur aliis; nam λιβυαφιγενής prorsus singulare est et non minoris miraculi quam si quis λιβυαθεγενής vel θηβησιγενής dicere periclitetur, quae nemo cum ἐμπροσθοφανής, ὀπισθοφανής comparaverit. Ac forsitan Ibycus ne usus quidem est nominativo illo sed dativo pluralis numeri λιβυαφιγένεσσι pro λιβυαγενέσφι per metathesin ut homericum ἰθαγενέεσσι aliquantum variaret. Itaque magis sequendi videntur qui ἶφι adjectivum esse statuunt ut Schol. Lips. ad Il. V. 556. ἴφια ἰσχυρά, οὐ ἡ εὐθεῖα τὸ ἶφι τοῦ ἴφιος τὰ ἴφια, et Eustathius, qui numerum singularem ἶφι θρέμμα ponit 582, 12. cui convenit masculinum Ἶφις ταχύς Phot. 5) Sed sive adverbium est ἶφι sive adjectivum ad-

5) Nereidum una a Luciano Ἰφιάνασσα vocatur, ab Homero Ἰάνασσα soror Ianirae, quorum trium nominum fortasse unum est etymon

verbiale ut ῥᾴ (ῥηΐ), γάλι etc. v. Parall. 119. certe omnes suos numeros habet. Νόσφι pro νοστόφι dici Hermannus olim Opusc. I. 1. 222. assensus est affirmantibus; equidem non video quomodo nomen νόστος hoc est ὁδός, πορεία, adjunctione syllabae epectaticae φι hanc sejunctionis significationem accipere possit et cur huic uni omnium quae in φι excidunt syllaba sit exemta, neque eodem modo dicatur αὖφιν pro αὐτόφιν vel aliquid simile. Adjice quod a nominibus epectasi auctis nullum propagatur verbum, ab illo autem derivatum est νοσφίζω ut ὀψίζω. Denique non νόσφι dicendum erat sed νόφι abjecta syllaba integra στο. Itaque νόσφι seponimus tanquam ignorabile et desperandum. Ultimum hujus avitae doctrinae specimen praebet Schol. Il. XXIII. 526. EM. 691, 11. Epim. I. 357. προτέρω κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦποῤῥωτέρω ἐν ὑπερθέσει hoc est προτέρω pro πορτέρω. Tam hoc supervacaneum est quam quod alii decernunt προτέρω ἐκβολῇ τοῦ σω δίχα τοῦ ι· ἀπὸ τοῦ προσωτέρω γάρ ἐστι Schol. Od. IV. 667. Il. III. 400. IX. 192. pro quo προσσοτέρω scribitur ad V. 672. et ποῤῥωτέρω ad XXIII. 526. nec syllabae ultimae probatur apocope, sed est adverbium δοτικοφανές. — Choeroboscus Can. 245. quum recte docuisset διπλοῦς, τριπλοῦς et quae sequuntur non syntheta esse sed paragoga, minus considerate addit ἀπὸ τοῦ τετράκις παρήχθη τετραπλόος καὶ ἀπὸ τοῦ πεντάκις πενταπλόος συγκοπῆς γενομένης τῆς κις συλλαβῆς. Quomodo enim πεντάκις a πέντε propagatum est, sic ab eodem πεντάπλους etc. — Orion 161, 12. φένινδα—ἀπὸ τοῦ φενακίζειν φενακίνδα καὶ συγκοπῇ φενίνδα, sed quum hunc lusum ita describit ὅταν τὴν σφαῖραν εἷς ἑνὶ δείξας εἶτα λάθρα (ἄλλῳ) ῥίψῃ, sequitur meliorem esse scripturam φαινίνδα — ἀπὸ τοῦ φαίνειν. De ἐπίκλην infra dicam §. 7. Nomine non proprio utitur EM. 78, 20. τὸ ἁμαρτῇ Ἀρίσταρχος λέγει ἐκ τοῦ ἁμαρτήδην κατὰ συγκοπὴν καὶ ὀξύνει· significat enim apocopen.

§. 4. Longiorem sermonem desiderant syntheta, quae tripartito dividam; ac primum loquar de iis quae casus non

---

ἴς *vis* pure declinatum ἰός, unde nomen ἰός *virus* iota longo sed in derivatis correpto.

habent: ἡ κατά συγκέκοπται καὶ ὅλην συλλαβὴν ἀποβάλλει ἐν τῷ κάκτανε Epim. I. 248. Zonar. 1178. Hoc genus poetarum ditioni subjectum est. Nam quod promiscue dicitur κάπυρος, id ex κατάπυρος factum esse jure negat Schneiderus [6]). Homericum ἄντιτα Schol. Od. XVII. 51. et Il. XXIV. 273. non recte acceperunt: ἄντιτα ἀντὶ τοῦ ἀντίτιτα ἀτιμώρητα· ἔστι δὲ συγκοπὴ τῆς τι συλλαβῆς. Nam ex ἀνάτιτα contractum est, licet hoc nusquam reperiatur [7]). Itaque una est praepositio ἀμφί huic affectioni opportuna sed in uno solo vocabulo quod Schol. Apoll. IV. 1187. designavit: Παυσανίας φησὶ τὸν ἀμφιφορέα ὑπὸ Ἀθηναίων ἀμφορέα καλεῖσθαι, idque publica consuetudo recepit una cum affinibus ἀμφορίσκος, ἀμφορεαφόρος etc. excepto uno ἀμφιφορίτης ἀγών, ex quo cognoscitur concinnitatis sensum alias plus valuisse alias minus v. Parall. 44 sq. parique inconstantia *ambicisus* dicitur et *anfractus* etc. [8]) Praepositionum inseparabilium una syllabam amittit in ἡμέδιμνος, quod Didymus ab Atticis dici affirmat v. Parall. 44. sed non legitur nisi in Inscr. Tauromenitana N. 226. Col. II. lin. 34. Ex adverbiis huc appropinquat ὀπισθέναρ bis apud Pollucem scriptum accentu alio atque ὀπισθόδομος et alia vere composita [9]).

De nominibus primae declinationis sermo non longus erit; τὸν ἀγκῶνα οἱ Ἀθηναῖοι μὲν ὠλέκρανον, οἱ Δωριεῖς δὲ κύβιτον ὀνομάζουσι Galen. de Mot. Musc. II. 3, 430. T. IV. Ruf. de Part. p. 22. ubi ὀλέκρανον, ut apud Aristophanem, scribitur, nusquam vero ὠλενόκρανον sive ὀλενόκρανον repertum est. Syncopae effugiendae viam ostendit Hesychii

6) Κάτροπον κάταντες Hes. quod recte confertur cum Κατάτροπον κάταντες, doricum est vel aeolicum ut καβαίνειν etc.

7) Ἀνσχεθέειν Eustathius 1538. male interpretatur ἀντισχεθέειν et Schol. Pind. Ol. III. 54. ἀντιθεῖσα haud melius ἀνθ' ἑαυτῆς θεῖσα.

8) Confusio nominum παραστάς et παστάς Schneidero in Epim. ad Xen. Mem. p. 286. suspicionem praebuit hoc ex illo contractum esse. Pro ἐν προστάδι Schol. Apoll. I. 1104. cod. προπαστάδι praebet. Sed significatio discrepat et origo diversa est.

9) In Theognosti loco quem adscripsi in Parall. p. 205. pro νόαρ nescio an scribendum sit Ζόαρ e Suidae glossa subditicia Ζόαρ τόπος, qui alibi Ζόαρα vocatur.

glossa Ὦλλον (ὦλον) τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν. Cui si minus confidimus, causam interpolationis a licentia sermonis quotidiani repeti oportet; nam est vox vulgaris. In nomine πασπαλέτης non constat utrum partis primae syllaba secunda an secundae prima excisa sit sed causa excisionis apparet v. Parall. 44.[10]) Inter ea quae secundam sequuntur declinationem imprimis celebre est Jovis epitheton κελαινεφής παρὰ τὸ κελαινὸν καὶ τὸ νέφος συγκοπῇ τῆς νο συλλαβῆς EM. 501, 50. quod magis epalleliae causa factum puto quam quia metrum aliter non ferret; nam certe pro κελαινεφέϊ Κρονίωνι Il. I. 397. dici poterat κελαινονεφεῖ ut Ζηνὶ κελαινεφεῖ αὐτάρ — XXI. 520. Si vero αἷμα κελαινεφές dicitur, id explanatur ea ratione quam veteres afferunt sed verbis parum circumspectis: τὸ ταλαύρινος παρῆκται παρὰ τὸ τλῆναι καὶ οὐκ ἔγκειται ὁ ῥινός ὡς οὐδὲ ἐν τῷ κελαινεφές τὸ νέφος Apollon. Lex. Idem τανήκεας ὄζους παρηγμένως λέγει τοὺς ταναούς, ὡς κελαινεφὲς αἷμα. Sch. Aesch. Sept. 43. τὸ μελάνδετον καλῶς ἂν ἐπὶ ξίφους ῥηθείη, ἐπὶ δὲ σάκους παρέλκει τὸ δετόν ὡς ἐπὶ τοῦ κελαινεφές τὸ νέφος. Haec enim non vera paragoge, non vacua et inanis productio est sed metaphora haud importuna; nam in cruore quoque apparet quaedam nubecularum similitudo v. Parall. 50. Si κελός *niger*, quod H. Stephanus in VV. LL. afferri dicit, commonstrari posset, κελαινεφής non aliter quam μεσαιπόλιος figuratum diceremus. Cur autem ex duabus syllabis continuis νονε altera sit elisa manifestius fiet comparatione similium: μώνυχες ἀπὸ τοῦ μονώνυχες συγκέκοπται ὑφαιρέσει τοῦ ον, μετὰ δὲ τὴν ὕφεσιν τοῦ νυ γίνεται τῶν δύο ο εἰς τὴν ου δίφθογγον κρᾶσις (μούνυχες καὶ τροπῇ) μώνυχες ὡς βοῦν βῶν Epim. I. 288. ubi duae confusae sunt sententiae; μώνυχες aut ex μονώνυχες factum esse praetermissione syllabae ον aut ex μονόνυχες unius consonae dispendio et contractione vocalium οο in ω. Verum alia causa est subsequentium: Ὀπα-

10) Apiastri nomina sunt Μελίφυλλον ἢ μελισσόφυλλον Hesych. hoc a μέλισσα, illud a μέλι. Latinum *melisphyllon*, quo non Virgilius solum usus est sed Palladius quoque, G. Vossius in EM. ex μελισσόφυλλον coartatum putat.

τρος ὁμόπατρος συγκοπή Sch. A. Il. XI. 257. ὄτριχας, οἰετέας καὶ ὄπατρος κατὰ συγκοπήν EM. 637, 22. τὸ ὁμῶς ἀπὸ τοῦ ὁμοίως· ἡ δὲ τοιαύτη συγκοπὴ Δωριέων ἐστίν· ἐκεῖνοι γὰρ ὁμότριχας ὄτριχας φασὶ καὶ τοὺς ὁμοετεῖς ὀετεῖς[11]) καὶ τοὺς μονώνυχας μώνυχας Sch. Arat. 19. De Doribus nugatur; illa conjuncta sunt cum voce thematica ὅ sive ὄ, a qua sono tantummodo differt ἄ et hoc quoque cernitur in synthetis quae Hesychius affert ἀετέα τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα et αὐετῆ τὸν αὐτοετῆ, pro quo αὐτενίαυτον dicitur in Geopp. Verum non solum in pronominibus, quae omnino a communibus legibus exemta sunt, aliquando ad prima elementa recursum esse sed etiam in ordinariis ostendit verbum insolentius fictum ὀρκύπτειν hoc est ἀνατείνεσθαι καὶ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων ἵστασθαι. Hujus enim syllaba prima eadem esse videtur quae in ὀρθός et ὄρνυμι cernitur ipsoque nomine ὄρος, unde nonnulli ὄροχθος et ὄρογκος derivata putant[12]). Sed quae Grammatici in medium proferunt, ad persuadendum parum apposita sunt. Primum κάμμορος οἱονεὶ κακόμορος καὶ συγκοπῇ κάμμορος EM. 488, 41. Apollon. Lex. Tryph. de Pass. §. 23. p. 37. Id potius sic ut καμμονίη et καμβολία cum praepositione copulatum est, quae integra apparet in κατάφοβος, κατάχολος, quibus simile κατάμορος non legimus[13]) sed hinc aeolice corruptum putatur Κάσμορος δύστηνος Hes. Tum πυκιμήδης συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πυκινομήδης· οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν ὡς ἐκ τοῦ πύκα σύγκειται Eust. 1428, 54. cujus ratio duplex fuisse videtur, una ab adjectivo πυκινόφρων ducta, altera conveniens sententiae in EM. 649, 43.

11) Hesychius Ὑετής ὁ αὐτοετής· Μαρσύας· fortasse aeolicum est ὑέτης pro ὀετής (ut ὕμοιος) quod alibi non legitur.

12) Analogiae aptius foret perispomenon ὀρκυπτεῖν ab ὀρκύπτης ut πατροτύπτης, στερνοτύπτης v. ad Phryn. 593. et hoc quodammodo confirmat Hesychii scriptura ὀρικυπτεῖν.

13) Pro κατάμορος apud Arcad. reposui κάμορος plantae vel arboris nomen in Proll. 271. not. 40. Ille enim non de adjectivis agit compositis, ut in Thes. dicitur, cujus generis sexcenta occurrunt in ορος, βορος, κορος, φορος etc. sed de substantivis simplicibus. Adjectivum est πάμμορος, quo Sophocles utitur pro κάμμορος. Hoc Schol. Od. V. 160. καταμεμορημένον interpretatur.

prolatae ὁ γὰρ ποιητὴς ἔθος ἔχει τὰς συνθέτους λέξεις διαλύειν, οἷον κηρεσσιφορήτους οὓς κῆρες φορέουσι καὶ γρηὸς πυκιμήδεος, εἶτα διαλύων τὴν σύνθεσιν ἐπιφέρει πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἐχούσης[14]) quae locis longe discretis leguntur Od. I. 438. et XIX. 353. nec credibile est poetam, quum alterum poneret, alterius habuisse memoriam. Non tamen ideo illud cum πύκα compositum arbitror, quod in parathesi modo invenitur πύκα ποιητός et all. sed cum obsoleto adjectivo πυκός dorice πουκός dicto, cui illud adverbii loco affixum est. Itaque ut ἀργικέραυνος, φοξίχειλος pro vocali connexiva habent iota, ita πυκιμήδης pro πυκομήδης. Ἀῤῥηφόρους nominatas esse τὰς τὰ ἄῤῥητα φερούσας Schol. Ar. Lys. 648. (cf. Aglaoph. 827.) et ἀκράχολος dici pro ἀκρατόχολος Doederl. Gloss. p. 3. valde incerta est conjectura. Eodem loco sunt haec: τὰ βράβυλα καλεῖται καὶ μάδρυα οἷον μαλόδρυα Athen. II, 50. A. alibi enim ἀμάδρυα vocantur, cujus vocalem primam fortasse detrivit consuetudo popularis. Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ περὶ ὀρθογραφίας αὐτοῦ[15]) λέγει τὸ ἀΐδηλος εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀϊδνόν τὸ σημαῖνον τὸ ἀφανιστικὸν κατὰ συγκοπήν EM. 41, 40. Id alii probabilius ab ἀϊδής productum putant. Χέρνησος si ex Χερσόνησος contractum est, duas literas amisit, sin ex Χερόνησος unam tantum ut supra dictum est c. IV. §. 3.[16]) Verum nullam aut infitiandi aut defendendi facultatem relinquit vox Aeschylea βδελύκτροπος, quod sive cum βδελυκτός coniunctum dicimus sive cum βδελυχρός, non tam hoc mirandum est syllabam abjectam esse finalem quam quod non tota abjecta

---

14) Hujus usus observatione nititur eorum opinio qui ταλαπείριος Od. VII. 25. interpretati sunt πόῤῥωθεν πεπερακώς· quippe sequitur τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης.

15) In Orthographia nuper edita hoc non legitur sed simile quiddam 177, 12. et Epim. I. 19, 22.

16) Nomen proprium Ἐμαυτίων si in Graecia radices habet, compositum esse debet ut Ἀνδροτίων, Δημοτίων, Πολυτίων v. Proll. 390. adn. concisumque ex Ἐμαυτοτίων, quod nomen in multos mortalium convenit Solipsismi, ut nunc vocant, cultores; graece φίλαυτοι et αὐτάγητοι dicuntur.

τρος ὁμόπατρος συγκοπή Sch. A. Il. XI. 257. ὄτριχας, οἰετέας καὶ ὄπατρος κατὰ συγκοπήν EM. 637, 22. τὸ ὁμῶς ἀπὸ τοῦ ὁμοίως· ἡ δὲ τοιαύτη συγκοπὴ Δωριέων ἐστίν· ἐκεῖνοι γὰρ ὁμότριχας ὄτριχας φασὶ καὶ τοὺς ὁμοετεῖς ὀετεῖς[11]) καὶ τοὺς μονώνυχας μώνυχας Sch. Arat. 19. De Doribus nugatur; illa conjuncta sunt cum voce thematica ὅ sive ὄ, a qua sono tantummodo differt ἄ et hoc quoque cernitur in synthetis quae Hesychius affert ἀετέα τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα et αὐετῆ τὸν αὐτοετῆ, pro quo αὐτενίαυτον dicitur in Geopp. Verum non solum in pronominibus, quae omnino a communibus legibus exemta sunt, aliquando ad prima elementa recursum esse sed etiam in ordinariis ostendit verbum insolentius fictum ὀρκύπτειν hoc est ἀνατείνεσθαι καὶ ἐπ᾽ ἄκρων ὀνύχων ἵστασθαι. Hujus enim syllaba prima eadem esse videtur quae in ὀρθός et ὄρνυμι cernitur ipsoque nomine ὄρος, unde nonnulli ὄροχθος et ὄρογκος derivata putant[12]). Sed quae Grammatici in medium proferunt, ad persuadendum parum apposita sunt. Primum κάμμορος οἱονεὶ κακόμορος καὶ συγκοπῇ κάμμορος EM. 488, 41. Apollon. Lex. Tryph. de Pass. §. 23. p. 37. Id potius sic ut καμμονίη et καμβολία cum praepositione copulatum est, quae integra apparet in κατάφοβος, κατάχολος, quibus simile κατάμορος non legimus[13]) sed hinc aeolice corruptum putatur Κάσμορος δύστηνος Hes. Tum πυκιμήδης συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πυκινομήδης· οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν ὡς ἐκ τοῦ πύκα σύγκειται Eust. 1428, 54. cujus ratio duplex fuisse videtur, una ab adjectivo πυκινόφρων ducta, altera conveniens sententiae in EM. 649, 43.

---

11) Hesychius Ὑετής ὁ αὐτοετής· Μαρσύας· fortasse aeolicum est ὑέτης pro ὀετής (ut ὕμοιος) quod alibi non legitur.

12) Analogiae aptius foret perispomenon ὀρκυπτεῖν ab ὀρκύπτης ut πατροτύπτης, στερνοτύπτης v. ad Phryn. 593. et hoc quodammodo confirmat Hesychii scriptura ὀρικυπτεῖν.

13) Pro κατάμορος apud Arcad. reposui κάμορος plantae vel arboris nomen in Proll. 271. not. 40. Ille enim non de adjectivis agit compositis, ut in Thes. dicitur, cujus generis sexcenta occurrunt in ορος, βορος, κορος, φορος etc. sed de substantivis simplicibus. Adjectivum est πάμμορος, quo Sophocles utitur pro κάμμορος. Hoc Schol. Od. V. 160. καταμεμορημένον interpretatur.

prolatae ὁ γὰρ ποιητὴς ἔθος ἔχει τὰς συνθέτους λέξεις διαλύειν, οἷον κηρεσσιφορήτους οὓς κῆρες φορέουσι καὶ γρηὸς πυκιμήδεος, εἶτα διαλύων τὴν σύνθεσιν ἐπιφέρει πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἐχούσης[14]) quae locis longe discretis leguntur Od. I. 438. et XIX. 353. nec credibile est poetam, quum alterum poneret, alterius habuisse memoriam. Non tamen ideo illud cum πύκα compositum arbitror, quod in parathesi modo invenitur πύκα ποιητός et all. sed cum obsoleto adjectivo πυκός dorice πουκός dicto, cui illud adverbii loco affixum est. Itaque ut ἀργικέραυνος, φοξίχειλος pro vocali connexiva habent iota, ita πυκιμήδης pro πυκομήδης. Ἀῤῥηφόρους nominatas esse τὰς τὰ ἄῤῥητα φερούσας Schol. Ar. Lys. 648. (cf. Aglaoph. 827.) et ἀκράχολος dici pro ἀκρατόχολος Doederl. Gloss. p. 3. valde incerta est conjectura. Eodem loco sunt haec: τὰ βράβυλα καλεῖται καὶ μάδρυα οἷον μαλόδρυα Athen. II, 50. A. alibi enim ἀμάδρυα vocantur, cujus vocalem primam fortasse detrivit consuetudo popularis. Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ περὶ ὀρθογραφίας αὐτοῦ[15]) λέγει τὸ ἄϊδηλος εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀϊδνόν τὸ σημαῖνον τὸ ἀφανιστικὸν κατὰ συγκοπήν EM. 41, 40. Id alii probabilius ab ἀϊδής productum putant. Χέρνησος si ex Χερσόνησος contractum est, duas literas amisit, sin ex Χερόνησος unam tantum ut supra dictum est c. IV. §. 3.[16]) Verum nullam aut infitiandi aut defendendi facultatem relinquit vox Aeschylea βδελύκτροπος, quod sive cum βδελυκτός coniunctum dicimus sive cum βδελυχρός, non tam hoc mirandum est syllabam abjectam esse finalem quam quod non tota abjecta

---

14) Hujus usus observatione nititur eorum opinio qui ταλαπείριος Od. VII. 25. interpretati sunt πόῤῥωθεν πεπερακώς· quippe sequitur τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης.

15) In Orthographia nuper edita hoc non legitur sed simile quiddam 177, 12. et Epim. I. 19, 22.

16) Nomen proprium Ἐμαντίων si in Graecia radices habet, compositum esse debet ut Ἀνδροτίων, Δημοτίων, Πολυτίων v. Proll. 390. adn. concisumque ex Ἐμαυτοτίων, quod nomen in multos mortalium convenit Solipsismi, ut nunc vocant, cultores; graece φίλαυτοι et αὐτάγητοι dicuntur.

est; remansit enim gutturalis. Si βδελύτροπος legeretur, simile esset substantivo quod Schol. Arist. Nubb. 255. explicat σκίμπους παρὰ τὸ σκιμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας, quanquam vocabuli triti et domestici corruptione parum excusatur insolentia poeticae dictionis, cujus facilis erat declinatio.

§. 5. Vocabulorum tertiae declinationis pars maxima in synthesi formam genitivi servat et pure terminati ut δρυοτόμος et non pure. De illorum imminutione in priore hujus disputationis parte actum est c. IV. §. 4. Alterius familiae duo consonam extremae syllabae primam amittunt una cum vocali quae eam subsequitur: αἰγοπόλος καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰπόλος EM. 37, 47. ἐνδείᾳ συλλαβῆς ὁ αἰγοπόλος αἰπόλος γίνεται Apollon. Synt. I. 2. p. 5. id ceteris mirabilius quia consona surrepticia ad stirpem nominis pertinet; sed alii cum αἶπος compositum esse statuunt Sch. Theocr. I. 1. Nomen κοκκύμηλον si Nicander recte interpretatur μῆλον ὃ κόκκυγος καλέουσι, eadem gutturalis emigravit comitante vocali[17]). Alterum profert EM. 243, 38. γυναιμανὴς ἀπὸ τοῦ γυναικομανὴς συγκοπῇ, sed mox ad saniora se convertit ὡς τιμὴ Τιμόθεος, οὕτω γυνὴ γυνομανὴς καὶ κατὰ μετάθεσιν γυναιμανὴς ὡς μεσαιπόλιος. Idem declarat Schol. Dion. Gramm. 859, 29. tropae nomine usus, nec jure in dubium vocat Epim. I. 102. τὸ γυναιμανές φαμὲν ἐκ τοῦ γυναιμανές συγκεκόφθαι, ἵν' ἔνεστι τὸ γύναιον, ἢ ὡς πύλη Πυλαιμένης, ἕλη ἑλαιθερής· quippe nomen ignobile γύναιον ab Homeri omniumque epicorum consuetudine longe sejunctum est. Eadem ratio intercedit inter κροκυδολογεῖν, χαριτοβλέφαρος et κροκυλεγμός, χαριδώτης, θεμίπλεκτος. Syllabae casualis νο interceptionem animadvertit EM. 331, 20. Ἑλλάνονικος καὶ συγκοπῇ Ἑλλάνικος. Syncope elevatur si cum Ἑλλός compositum est, quo nomine priscos Helladis antiquae et propriae cultores appellatos esse haud spernendi auctores prodiderunt; alpha longum videtur ut in Θεαγενής et similibus. Nominum neutralium, quae genitivum in τος mittunt, triplex est figura; una prolixior αἱματόφυρτος,

17) Ypsilon corripit quidem Alexis Fragm. Vol. III. 504. sed idem etiam in simplici interdum fieri auctor est Herodianus de Dichron. 285.

σωματοειδής, ὀνοματοθέτης etc. altera concisae similis αἱμακουρία apud Pindarum alpha brevi, ἁρματροχία [18]), γαλαθηνός quod ex homerico γάλα θῆσθαι conglutinatum putatur; tertia item ex genitivo contracta sed alio modo, hoc est ellipsi duarum continentium literarum, consonae dico quae ultimam orditur et vocalis quae eam antecedit αἱμόφυρτος (cum trope ionica αἱμηπότης), ἀγαλμοτύπος, κυμοδέγμων, γαλοπάροχος altor, δερμόπτερος, κερμοδοτεῖν, στομοδόκος, τερμοδρομεῖν, χειμοθνής. Sic Eustathius quidem haec nata esse censet 1895, 34. τὸ αἱμοφόρυκτος συγκέκοπται ὥςπερ τὸ αἱμόῤῥυτος καὶ τὸ αἱμοβαφής, idemque statuisse videtur de δορoεργός, γουνοπαχής, κεροφόρος, ὑδογενής, φρεάντλης, quibuscum consistunt κερατοφόρος, δορατογλύφος, φρεατορύκτης, ὑδατοτρεφής, neque indignam Eustathii ingenio conjecturam faciemus si idem sumamus de propriis Ἀρτεμόκλεα, Τριτογένεια, Ἀπολλόδωρος, quod Gaisfordus in EM. 702, 43. supposuit pro Ἀπολλώδωρος, cui simile Ἀπολλωφάνης [19]).

Verum tamen hoc totum genus syncopae nodis exsolvitur si illi qui brevioribus usi sunt consonae nominis principalis proxime attexuerunt vocalem connexivam κυμ — ό — κτυπος et cetera, quibus conferri possunt latina foedifragus, homicida, sanguisuga, horrificus, rumificus; cum κυματοπλήξ vero et similibus convenit odorisequus, soporifer etc. Verbo tenus attigisse sufficit ἰχωῤῥοεῖν quod praeter locos in Thes. citatos legitur in Med. Mosq. X. 34, 333. Ῥαιστοτύπος non ita ut ῥαιστηροκοπία compositum est sed cum nomine declinationis primae ut πρεσβυτοδόκος, νηριτοτρόφος. Genitivum adjectivi amputatum esse statuit Choeroboscus in Psalm. 122, 8. ἐκ τοῦ πᾶς παντός καὶ τοῦ ῥῶ

18) ἁματροχίη ἀντὶ τοῦ ἁρματοτροχίη κατὰ [ἐξαίρεσιν τοῦ ρ καὶ] συγκοπὴν τῆς το Sch. Nic. Th. 263. qui vocabula confundit diversa. De accentu monui ad Buttm. 424. Exaeresi, quam hic fingit, Dionysius Per. usus est Σαμάται dicens pro Σαρμάται. Φατρία et alia attuli Parall. 15 sq.

19) Appellativo ἀλεκτρυοπώλιον duae desunt aut ejusdem syllabae literae aut confinium. Ἀμεινοκλῆς et πλεομελής supra attigi. Pro Ἀπολλωνησίτης Steph. Casaubonus Ἀπολλωνονησίτης scribit.

παντοῤῥησία καὶ *παῤῥησία*, sed refellitur ab Herodiano: *παῤῥησία οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ παντορησία κατὰ συγκοπὴν, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· ἀλλὰ παρὰ τὸ πᾶν τροπῇ, οὐ συγκοπῇ. Περὶ παθῶν* EM. 655, 10. idque confirmatur non uno exemplo *παναληθής, πανεργέτης, μελάνδετος, μεγάθυμος* et aliis ita compositis ut nomen incorruptum, quod in neutro cernitur, in conspectum veniat, cum eo quod *πᾶν*, quum componitur, ad nativam brevitatem redigitur. Itaque in hac disputationis nostrae regione ac via unum deprehendimus exemtionis exemplum indubitabile *μελανθής* et *μελάνθιον*, quo iteratio ejusdem syllabae effugitur, verbumque proletarium *μελενδυτεῖν* i. q. *μελανειμονεῖν* in Prodrom. Stich. Monod. v. 334. ed. Boiss. Cetera quae ad hunc locum pertinent, sumi possunt ex Parerg. Phryn. 668 sq. Parall. 48 sq. Adjectivorum in *υς* exeuntium uni syllabam nominativi extremam detrahi indicat Epim. I. 344, 21. *τὰ εἰς υς λήγοντα (καὶ) παρ' εὐθεῖαν συντίθεται θηλύμορφος, πρεσβυγενής καὶ παγενις* (scr. *παρὰ γενικήν*) *βοτρυοχαρής· μόνον τὸ ἥμισυς πῇ μὲν μίαν συλλαβὴν ἐκκέκοπται ὡς τὸ ἡμίδωρον, ἡμισύχοιρος*, quae si pro exemplo syncopae afferuntur, sic scribenda sunt *ἡμίδωρον* (ut *δεκάδωρον, δωδεκάδωρον*), *ἡμιχόριον*, sed fortasse pertinent ad alteram canonis partem, quam supplet Theognostus Can. 83. *τὰ ἐκ τοῦ ἥμισυς συγκείμενα ἀποβάλλει τὴν συ, ἡμίονος καὶ ἄλλα. Εὕρηται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπανίως μετὰ τῆς συ, ἡμισύχοιρος, ἡμισυψοίνιξ* (sic). *Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν*, qui id ab Abrone observatum esse ait in EM. 430, 30. idemque implicatum est mirabili Tryphonis sophismati apud Choerob. Orth. 272. EM. 794, 1. *φιλήτης ὁ κλέπτης παρὰ τὸ ὑφειλέτης κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ καὶ τοῦ ε καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η· πολλὰ δὲ πάθη ἐνταῦθα γέγονε· λέγει δὲ ὁ Τρύφων ὅτι συνέπαθεν ἡ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ, ὡς ἡμισυκύκλιον ἡμικύκλιον, λείπω λιμός· ὁ γὰρ κλέπτης ἔνδειαν ποιεῖ.* Hoc est quod Choeroboscus dicit Orth. 277, 3. et in Psalm. 27, 29. *ἡ φωνὴ συνέπαθε τῷ σημαινομένῳ* atque ad haec *ὀνόματα συμπάσχοντα* refert etiam *χιράς*. Duorum, quae Theognostus expromit, *ἡμίχοιρος* et *ἡμισύφοινιξ*, illud, si mendo vocat, certe linguae

rusticae relinquendum est; alteri Cramerus ἡμισυχοίνιξ substituit, Bekkerus vero in Ind. Anecd. 1379. ἡμισυφοίνιξ, quod si cum adjectivo φοίνιξ conjunctum est, dividendum videtur ut ἥμισυ πηγός Callim. Dian. 90. v. Diss. V. c. 2. §. 3. si semipoenus illo nomine significatur, dissidet cum gentiliciis ἡμικρής, ἡμιέλλην etc. et omnino nulla novimus vocabula cum adjectivo composita, sexcenta vero cum adverbio inseparabili, quare hoc potius quam adjectivum primitivi loco habendum ut latinum *semi* et *se*.

De altera parte compositorum quae creduli quidam commentantur, vix scio an relatu digna sint, ἄσωμος ἀπὸ τοῦ ἀσώματος κατὰ συγκοπὴν ἢ ἀπὸ τοῦ σῶμα EM. 161, 40. βαθύλειμος ἀπὸ τῆς λειμῶνος γενικῆς βαθυλείμωνος καὶ συγκοπῇ p. 185, 35. quibus simile δυςχείμων, δύςχειμος (δύςχιμος) nisi quod hoc ad χεῖμα referri potest sicut ἄκυμος, ἄχρωμος, ἐνσπερμος et alia quae leviter intuentibus vel syncopae vel parectasis speciem objiciunt.

§. 6. Verborum duo tempora syncopistis occasionem acuminis experiendi praebuerunt. Febris quoddam genus λειπυρίαν dici ὅτι λείπεται πυρός Actuarius tradit, sed saepius λιπυρίας scribitur, quod Reinesius cum particula intentiva conjunctum putat. Cetera hujus ordinis verba disyllaba nihil aliud quam ω in ο mutant, λειποτάκτης et cetera cum hoc verbo composita [20]), τιλλοπώγων, τερπότραμις, στεργοξύνευνος, βουλόμαχος, αἱρόπινον quod aptius verbo subjicitur quam nomini αἶρα, μισγόνομος, σωζόπολις, ὀζόστομος, Φαινόκριτος, cum trisynthetis ἐκφερομυθεῖν [21]), συμβαλλόμαχος, ἐπιθυμόδειπνος, quae praeter primum aut propria sunt aut nove ficta potissimum probri gratia. Alia epsilon in commissura recipiunt, non solum quae cum verbis quintae classis composita sunt ut in EM. 579, 45. dicitur: τὰ βαρύτονα διούλλαβα μετὰ ἀμεταβόλου τρέπουσι τὸ ω εἰς ε

---

20) Scripturam Oro olim probatam retinuerunt ét alii Atticorum scriptorum editores et Kruegerus ad Thuc. I. 99, 1. damnante L. Dindorfio.

21) Schneiderus, quia φερέπονος et cetera cum φέρω composita epsilon accipiunt, illud quoque sic scribendum putat sed jure defenditur ab Osanno ad Cornut. XXX. 183.

φερέοικος, Μενέλαος, quo in genere nihil est inconstantiae, sed etiam si character verbi est muta ἀγέστρατος, ἐκεχειρία, ἐξεχέβρογχος, στρεφεδινεῖν, χαιρέκακος sive ἐπιχαιρέκακος etc. paucis inter ε et ο fluctuantibus, Φερενίκη et Βερονίκη, vel etiam ad iota traductis ut est homericum τερπικέραυνος, proprium Πειθιάνασσα Nonn. VIII. 193. nisi Πεισιάνασσα scripsit ut Πεισιάναξ et quae Schol. Vict. Il. XIV. 464. producit Ἀρχέλοχος Ἀρίσταρχος ἀναλογώτερον τοῦ Ἀρχίλοχος ὡς Φερένικος, Μενέλαος, neque aliter haec scribi vult Herodianus Epim. 167. sed aliter composita putat ἀρχέτυπος, ἀρχέπλουτος, ἀρχέκακος, ἀρχέλαος, ἀρχέγονος ἐκ τοῦ ἀρχή συνετελέσθη, quod si ita esset per ο scriberentur ut ἀρχοειδής, ἀρχογλυπτάδης. In substantivis dignitatem significantibus vulgo fere fixum est iota: τὰ παρὰ τὸ ἄρχω διὰ τοῦ ι γράφεται ἀρχιστρατηγός, ἀρχιτέκτων Epim. II. 340, 22.[22]) cf. Boeckh. ad Pind. Expl. 273. Verum de hac vocalium connexivarum commutatione abundanter disputatum est ad Phryn. 768.[23]) Verba trisyllaba componuntur uno modo ἀλειφόβιος, κακιζότεχνος, ἐγειρόφρων, ἐθελόδουλος. Sed Grammatici hujusmodi quoque praesentia nonnunquam decurtari dicunt: ἐκ τοῦ μελαίνω κελαινεφής συγκοπῇ τῆς νω συλλαβῆς καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς κ. Καθόλου τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα συντιθέμενα ἐκκόπτει μίαν συλλαβήν, γανύω Γανυμήδης, τανύω τανύπεπλος, ὑφαίνω ὑφαινομένης ὑφαιμένης Epim. I. 234. et iisdem verbis et vitiis EM. 501, 50. Gud. 313. nec labe caret Theognostus ceteris succinens Can. 81, 28. ἰθαίνω ἰθαινάθυμος ἰθαιγενής, μιαίνω μιαιφόνος. Errantes in viam reducit Epim. I. 61. ὡς μιαίνω μιαιφόνος, οὕτω Ἰθαιμένης παρὰ τὸ ἰθαίνω, ἔνθεν καὶ τὸ ἴθαινε θυμόν,

22) Pro ἀρχιποιμήν posteriores substituerunt πρωτοποίμην accentu eodem quo βουποίμην, συμποίμην v. Parall. 195 sq.

23) Contrariam nostrae sententiam profitetur J. Grimmius in Gramm. Germ. T. II. 976. nomina illa φερέπονος, ἐχέφρων etc. cum imperativis composita esse putans sic ut germanica *Fuerchtegott, Leberecht, Haberecht.* At gravissime repugnant quae literam futuri characteristicam habent, περσέπολις, ἀκερσεκόμης, futurum enim imperativo caret.

quod simile est homerico θυμὸν ἰαίνει v. Techn. 125. Itaque in primo loco scribi debet ἰθαίνω Ἰθαινομένης Ἰθαιμένης, idemque in Theogn. l. c. pro ἰθαινάθυμος, nisi hic ἰθαινόθυμος posuit tanquam interpretamentum proprii a librario omissi Ἰθαιμένης sicut πραϋμενής idem valet ac πραΰθυμος. Iam correctis scripturae mendis rem ipsam aggrediamur. Τανύπεπλος et alia cum verbis in νω exeuntibus conserta ad illum locum pertinent, quo de unius literae defectu agitur C. IV. §. 4. Qui plures elabi contendunt, causam non probant. Primum κελαινεφής cum μελαίνω compositum dicere mera licentia est. Ἰθαγενής ab ἰθαίνω profectum esse ne Apollonio quidem credimus Adv. 600. ἡ ὑποστολὴ τοῦ ι ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ α ἰθαγενέεσσι παρὰ τὸ ἰθαίνω, ἀεί, κλάω etc. Nam significatio exhilarandi et favendi, quae verbo tribuitur v. Techn. 125. minime convenit ad adjectivum, quod Eustathius κατ' ἰθὺ γεννηθέντα et γνήσιον interpretatur. Cum hoc Epim. I. 61. componit herois nomen: Ἄσιος παρὰ τὸ αἶσα ἐκβολῇ τοῦ ι ὡς ἀετός, ἀεί· οὕτως ἀναγνωστέον τὸ ἰθαγενέεσσι· παρέφθαρται δὲ τὰ ἀντίγραφα τὰ ἔχοντα ἰθαιγενέεσσι ὁμοίως τῷ Ἰθαιμένης. Hoc ab ἴθη profectum videri potest o copulativo cum diphthongo commutato ut Πυλαιμένης, Κλυταιμνήστρα, μεσαιπόλιος, γυναιμανής, quae Eustathius p. 937, 38. et p. 360, 30. cum illo confert; ἰθαγενής alpha longum habet ut Θηραμένης. Μιαιφόνος vel ut in Archilochi Fr. CXV. (XXVIII.) scribitur μιηφόνος a verbo oblito et obliterato μίω spurco profectum est sic ut μιαρός et affinia quae in Techn. 125. apposui [24]), similique antithesi ab usitato ἄλθω proprium Ἀλθαιμένης et Ἀλθημένης v. ad Phr. 649. Tzschuck. ad Strab. X. 269. Duorum, quae Grammatici silentio praetervecti sunt, μαραίπους ὁ μεμαρασμένος τοὺς πόδας Hes. et χαλαίπους Nic. unum cum μαίρω, μαραίνω, μαυρός, ἀμαυρός debilis cognatum vide-

24) Buttmannus Gramm. I. §. 120. Adn. 3. ignotum quoddam μια pro themate ponit. Doederlinus in Gloss. 64. futurum μιάσω fingit et adjectivum hinc compositum μιασίφονος (hoc accentu) unde μιαιφόνος factum esse. — Thesauro desunt μιαιβιοῦν et μιαιφθορεῖν Caesar. Dial. II. 61. in Bibl. Gall. T. VI.

tur [25]), alterum cum *χαλᾷν* ut *ταλᾷν ταλαίφρων*. *Εἰλίπους* ex *εἰλισσόπους* coaluisse dicunt Technici quos infra nominabo; nemo autem attigit his cognata *ἐλελίχθων* et *ἐλελίσφακος*, quae non cum verbo *ἐλελίσσω* composita sed eodem naturae imitandae studio efficta sunt, unum a poetis, alterum a vulgo. De nominibus, quae cum verbis pure terminatis cohaerent, dubium est utrum magistri nostri cum praesenti composita esse crediderint an cum futuro ut EM. 745, 48. *παρὰ τὸ τανύω τανύσω τανύπεπλος ὡς γανύω Γανυμήδης καὶ τανύπτερος*. Hic enim si rem ad vivum resecamus a *τανύσω* directe *τανυσίπτερος*, hinc per compendium *τανύπτερος* factum putavit sic ut *Τληπόλεμος ἐκ τοῦ τλήσω Τλησιπόλεμος συγκοπῇ* p. 716, 16. Sed de verbo ejusdem familiae bisyllabo duplex fertur sententia in Schol. ad Il. XIII. 300. *τὸ ταλάφρων οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ ταλῶ ὅθεν τὸ ταλάσω, οἱ δὲ ὡς τανύπτερος* hoc est a praesente *τανύω*. Haec unius literae syncope supra disceptata est c. IV. §. 5. de concisione syllabae quae in *τανυσίπτερος, ἐρυσίπτολις, ἀνυσίεργος, κωλυσίδειπνος* apparet, res in dubio. *Ταλάφρων*, quo ille ad probandum utitur, sic ut *ταλαπενθής* a *ταλαός* derivatum est v. C. IV. §. 4. hinc autem *Τληπόλεμος* et *τλήθυμος* eo genere concisionis, quod in prima parte explicavimus, et similiter a futuro integro *ταλασίφρων*, a corrupto, quod ex artis praecepto fingitur, *τλησικάρδιος*. Certiora desunt; nam *Τελένικος* et huic similia quae Keilius in Anall. 110 sq. contulit, ab alio principio profecta sunt atque *Τελεσίνικος*, nec idem sonant *Σωκλῆς* et *Σωσικλῆς*. Iam producemus eos qui duas diversarum syllabarum literas *η* et *σ* futuris eximi affirmant: *δαΐφρων ἀπὸ τοῦ δαῶ δαήσω ὡς οἰδῶ Οἰδίπους, ἁμαρτῶ ἁμαρτίνοος* Schol. Od. XV. 509. *τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων γινόμενα ὀνόματα ἢ τῷ σ παραλήγουσιν ὡς τὸ ἁμαρτῶ ἁμαρτοεπής, μισῶ μισογύνης, ἢ τῷ ι ὡς εἰλίπους, Οἰδίπους, ἁμαρτίνοος. Οὕτω δαῶ δαήσω*

---

25) Sic Herodes Fr. V. Choliamb. Mein. p. 149. *ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται*, id est hebetatur, pro *μαραίνεται, ἀμαυροῦται occaecatur* posuit v. Diss. I. c. I. §. 1.

δαΐφρων EM. 245, 18. Hanc cantilenam iterat p. 616, 56: sed salubrioris consilii haud ignarus: τὸ Οἰδίπους ὁ μὲν Θεόγνωστος (hoc est Theognostus Can. 97, 16.) ἀπὸ τοῦ οἰδήσω Οἰδησίπους κατὰ συγκοπὴν τῆς ης συλλαβῆς. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει μὴ εἶναι οὕτως ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οἰδῶ Οἰδίπους· ἄμεινον γὰρ τὸ ἀπαθὲς τοῦ πεπονθότος. Hic igitur iota contexendis cum nomine verbis non minus aptum judicavit quam epsilon et omicron eaque ratione declinavit syncopen, quam λαθίπονος et ἐναρίμβροτος apertissime respuunt. Quemadmodum autem haec a verbis authypotactis ducta sunt, ita ἁμαρτίνοος ab ἁμάρτω, et δαΐφρων, si idem significat quod ἐχέφρων, a δάω, sed hanc significationem Hermannus in Diss. de Atlante p. 10. nullo loco confirmari ostendit. Quartum εἰλίπους et congeneratum ἑλίτροχος nihil obstat quominus ad barytonon εἴλω referatur sicut τερπικέραυνος, ipsumque Oedipi nomen nescio an ab οἴδω repeti possit, cujus speciem sequitur οἶδμα; de quo supra dixi, et οἶδος, cui similia θάλπος, στέφος; στέγος etc. ab eodem genere verborum profluxerunt Techn. 290. Verum tamen nomen proprium idemque fabulosum ad analogiae stateram revocare periculosum videtur. De altero dubitat Orus in EM. 299, 25. utrum Herodiani rationem sequatur an syncopen: τὸ εἰλίπους ἀπὸ τοῦ εἰλῶ γέγονεν ἢ ἀπὸ τοῦ εἰλίσσω· τὰ γὰρ εἰς ω λήγοντα τρισύλλαβα μίαν συλλαβὴν συγκόπτουσιν ἐν τῇ συνθέσει· σημειοῦται παρὰ Κράτητι (Com. Fr. I. 240.) τὸ ἐθελόσυχνος· τὸ δὲ ἀλεξίκακος ἀπὸ περισπωμένου. Theognostus vero Can. 87, 30. utrumque regulae convenire statuit τὸ ἀλεξίκακος οὐκ ἀντίκειται· ὁ γὰρ ἀλεξήσω μέλλων τὸν ἐνεστῶτα δείκνυσι περισπώμενον, καὶ τὸ ἐθελόκακος ἐθελόσυχνος ἀπὸ περισπωμένου εἶναι (sic) τὴν σύνθεσιν· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. Quod ad illud attinet, nemo non intelligit duo verba, quae characterem futuri habent, ἀέξω sive αὔξω et ἀλέξω, sic composita esse ut futura solent in ξω exeuntia: ἐλιξόπορος, ἀναξιφόρμιγξ, ἐλεγξίγαμος, ταραξικάρδιος, χαραξίποντος etc. Id certe Herodianum latere non potuit; eundemque arbitror ἐθελόσυχνος non ad praesens quasi perispomenon revocasse sed praecise, ut Orus

fecit, excepisse de canone non hoc solum, quod mirum est e Cratete enotari, sed omnia cum ἐθέλω conjuncta, quae sunt plurima et pervagatissima. Ita manifestum fit syncopen literarum ησ haud omnibus probatam esse minimeque ei quem prae ceteris sequimur. Quemadmodum vero Herodianus εἰλίπους et paria ad praesens perispomenon retulit, sic etiam veri simile est eum Ἡγέλοχος, ut hoc exemplo utar, non a barytono ἥγω, quod ab EM. l. c. fingitur, compositum neque etiam ex Ἡγεσίλοχος omissa syllaba σι contractum putasse sed eadem ut illa explicasse ratione. Etenim ut a μισῶ ducitur μισόθεος et a verbis secundae declinationis Τιμόθεος, σκιρτοπόδης, νικόβουλος, θηρόλεξις i. q. λεξιθήρας Phryn. 628.[26]) ita ab ἡγοῦμαι duci poterat Ἡγόλοχος, neque non permissum erat literarum connexivarum alteram inserere Ἡγίλοχος ut Ἀγίδαμος in Inscr. laconica, Φυσίγναθος, χαλίφρων, quod minime credibile est cum voce devia χάλις connexum esse; sed casus tulit ut praeferretur tertia ε quam acceperunt Ἀρχέλοχος, ἀρχέκακος etc. Summa hujus disputationis haec est, syllabae finalis recisionem qua nonnulli μιαίφονος, εἰλίπους etc. explicant, ex propositis non effici nec quidquam fide dignum afferri cur literas σι et ησ futuris excerptas esse credamus. Syllabam το omissam putavit Sch. Il. XV. 619. τὸ ἠλίβατος ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν ἐσχημάτισται κατὰ συγκοπήν, quae in Gud. 240, 30. Heliodoro tribuuntur, hic vero persaepe commutatur cum Herodiano, cui Lehrsius illa tribuit. In eandem interpretationem forte incidit Buttmannus Lexil. II. 182. Aliam supra proposui in P. I. c. IV. §. 4. Quod Choeroboscus profert Orth. 264, 28. Τιμήσανδρος καὶ κατὰ συγκοπὴν Τίσανδρος nugatorium est.

§. 7. In motione quae dicitur per gradus nonnunquam syllabam deficere vetus est persuasio; τὸ πιότατον συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πιονώτατος Eust. 776, 63. Hoc nemo utitur; πιότατος vel a positivo πῖος fluxit unde syntheton πιόφυλλος (omiss. in Thes.) Schol. in Aristot. Top. I.

---

26) Συλολωπία nunc editum est pro συλωπία quod in Proll. 44. epalleliae nomine defendi sed dubitanter.

p. 262. b. 44. vel a themate unde πῖαρ, πίειρα, πιήεις, πιότης. Buttmannus in Gramm. I. 262. illud cum ἐπιλησμότατος confert, quod si ad ἐπιλήσμων refertur, non duas literas abjecit sed tres quae in σωφρονέστατος etc. apparent; sin ad inusitatum ἐπίλησμος, cum καταπυγότερος comparari potest, cujus primam positionem nemo novit praeter Glossographos. Comparativa a comparativis propagata ἀμεινότερος, ἀρειότερος, ὀλιζότερος figuram nunquam mutant. EM. 656, 53. πάχετον κατὰ συγκοπὴν τοῦ υ καὶ ρ et Schol. Od. VIII. 187. κατὰ συγκοπὴν καὶ μετάθεσιν, sibi invicem opitulantur; ambo enim idem dicunt υ et ρ excisas, τ et ρ transpositas esse. Sed cur πάχετος, quod Sch. Il. XIV. 287. a πάχος ductum dicit per epectasin ut περιμήκετος, pro comparativo habeatur nulla causa est ac ne adjectivum quidem Homero relinquitur si recipimus Nitzschii et Doederleini emendationem lenissimam Gloss. Hom. 35. v. ad Buttm. 403. Εὐχειρώτερος et alia nonnulla librariorum menda notavi in Parall. p. 39 sq.[27]) Ἀθεμίστερος et ἀχαρίστερος alia principia habent atque ἀθεμιστότερος et ἀχαριστότερος. A substantivo τὸ πρέσβος derivatum videtur πρέσβιστος ut κέρδιστος, κύδιστος, ab eodem vero Nicander πρεσβίστατος produxit et a κῦδος κυδίστατος καθ' ὑπέρθεσιν ὑπερθέσεως, ut Eustathius loquitur, vel potius per paragogen. Ad hanc redit Eustathius a syncope orsus 786, 30. τὸ νειόθεν συγκέκοπται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου νειατόθεν, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ νεῖος παρῆκται ὡς τρίτος τρίτατος καὶ τὰ ὅμοια hoc est ut ἑβδόματος, μέσατος et alia quae idem 1463, 34. et EM. 685, 1. pro hac sententia affert non observato quod nonnihil haesitationis affert discrimine sensus; nam νειόθεν et νειόθι sic ut νέατος significationem habent loci, νέος vero temporis. Quae Sophocles protulit προφέρτερος et προφέρτατος, ipsumque

27) P. 41. pro κυντατίστατος scribendum est κυντατώτατος et in fine adnot. 42. Τίσις, Λῦσις. Ὀξυηκούστατος Sext. c. Phys. p. 406 Bekk. quod L. Dindorfius in Thes. in ὀξυηκοώτατος mutari jubet syncopen illicitam culpans, non ex hoc concisum sed a positivo ὀξυήκους derivatum, hic autem contra morem contractus est perversa imitatione vulgarium εὔπνους, πολύχρους etc.

φαάντατος [28]) homericum a Grammaticis praeterita sunt sed adnotantur duo: *τὸ ὀπίστατος συγκέκοπται ἐκ τοῦ ὀπισθότατος* Eust. 837, 3. quod apud unum Hesychium et non eo quo par erat loco legitur sed sui similem comparativum habet *ὀπισθότερος* Arat. et celebrius *ὕπατος*, cui tres literae exemtae dicuntur: *ἀπὸ τῆς ὑπέρ γίγνεται ὑπέρτερος καὶ ὑπέρτατος καὶ κατὰ συγκοπὴν ὕπατος ὡς πρότατος πρῶτος* Epim. 340, 19. De hoc aliter existimat Epim. 83, 30. *παρὰ τὴν πρό πρότερος καὶ ὑπερθετικὸν πρότατος καὶ μεταβολῇ τοῦ τ πρόατος καὶ κράσει πρῶτος· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς·* alterum EM. 777, 41. a praepositione contrariae significationis repetit *παρὰ τὴν ὑπό πρόθεσιν δηλοῦσαν τὸ ὑπεράνω ὑπότατος καὶ συγκοπῇ ὕπατος*. Ab eadem Herodianus et alii a Lehrsio citati p. 70. etiam *ὕστερος* et *ὕςπληγξ* derivata putant sigma abundanter addito *τὸ γὰρ σ συγκοπτόμενον πέφυκε τὸ σ πλεονάζειν ὡς θέςφατον* Choerob. in Psalm. 134, 32. cui de nomine affectionis repugnat Epim. I. 420. *οὐκ ἔστι πλεονασμὸς ἀλλ' ἴδιος τύπος*. Quoquo verteris, salebrae sunt. *Κρείων, κρέτος* et *κρατύς* vinculo quodam naturae contineri facilis est concessio sed explodimus veterum commenta *κρείων παρὰ τὸ κρατείων* etc. Choerob. Orth. 231. Theogn. Can. 147, 5.

Syllabae in declinatu abolescentis specimen capitur a nomine secundae declinationis: *Ἐγκάτοισι ἀποβολῇ τῆς τοι συλλαβῆς ἔγκασιν. Οὐκ ἔστι δὲ συγκοπή· μάχεται γὰρ ἐπέκτασις συγκοπῇ. Ἄμεινον οὖν μεταπλασμὸν λέγειν ὡς ἄστρασι, πρόβασι* EM. 310, 15. ubi deest auctor, quem insperato sistit Zonaras p. 103. *οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν* cf. Parall. 176. Meliore jure sunt exempla tertii ordinis. *Οὐδεμία γενικὴ εἰς νος τῇ ου παραλήγεται ἀλλὰ μόνη ἡ γουνός — καὶ οὐδεμία εἰς ρος λήγουσα ἀλλὰ μόνη ἡ δουρός· αἴτιον δὲ τὸ πάθος· συγκοπὴ γὰρ ἐκ τοῦ γόνατος, δόρατος* Herodian. Mon. p. 34. Hoc amplectitur Choeroboscus Can. 376, 1. sed non ignorat aliam interseri

---

28) Haec si ad speciem referimus, a positivis *φαντός, φερτός*, per syncopen.

posse mutationis causam: τὸ γουνός καὶ δουρός δύναται οὐ μόνον καθ' ὑπέρθεσιν γενέσθαι ἀπὸ τοῦ γόννος καὶ δόρυος ἀλλὰ καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ γούνατος καὶ δούρατος. Κρεῖττον δέ ἐστι κατὰ συγκοπὴν αὐτὰ λέγειν ἢ ὥςπερ λέγει ὁ τεχνικὸς, καθ' ὑπέρθεσιν. Διὰ γὰρ τὴν συναίρεσιν τοῦ ο καὶ υ βαρύνεσθαι ὤφειλεν ὥςπερ τὸ λᾶος, κῆρος, ἦρος· ἀλλ' ὀξύνεται ὁμοίως τοῖς συγκεκομμένοις πατρός, μητρός. Inter utrumque fluctuat Apollonius Synt. IV. 12, 335. οὐ ξένον ἐστὶ τὸ ὑπερβιβάζεσθαι τὰ στοιχεῖα[29]· τὰ γὰρ ἀπειρέσια ἀπερείσια καὶ παρὰ τὸ δόρυ ἡ δόρυος γενικὴ ὅτε φαμὲν δουρός, γόννος γουνός. Ἔφην δὲ ἐν δισταγμῷ μὴ ἄρα τοῦ δόρατος καὶ γόνατος εἰσὶ συγκοπαί, de quo dicetur in Diss. de metathesi. Quod Choeroboscus narrat Can. 387, 9. nonnullos genitivos atticos κρέως, κέρως, γήρως ex κρέατος etc. natos putare κατὰ συγκοπὴν τοῦ α καὶ τοῦ τ ideoque acuere ut πατρός etc. silentio praetermitterem nisi Herodianus refellere dignatus esset. De alio genitivo Schol. Vict. ad Il. IX. 306. breviter et obscure: ποτῆτος ποτῆς ἐκ τοῦ ποτότης συγκέκοπται, quibus duas sententias contineri suspicor: τὸ ποτῆτος ἢ ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ποτής ἢ ἀντὶ τοῦ ποτότητος. Ab illo nominativo derivatum dicit Herodianus de Genit. parag. T. III. 233. consentiente EM. p. 136, 41. p. 382, 48. παρὰ τὸ ἀργός γίνεται ἀργής, τρανός τρανής, γυμνός γυμνής καὶ παρὰ τὸ ποτός ποτής, ἑστός ἑστής ἐσθής. Haec quidem parum similia sunt; nec a verbis, quae cum πόω componi possunt, nomina feminini generis in της proficiscuntur sed in σις ut πόσις sic βόσις, δόσις, vel in τις πῶτις, ἄμπωτις, δῶτις id est δώς v. Parall. 441. eorum autem quae in οτης et υτης terminantur, nullum est bisyllabum Choerob. Can. 352, 11. Nihilo secius haec interpretatio anteponitur alteri quia nomen ποτότης inauditum est et omnino substantivorum in οτης exeuntium nullum a nomine verbali ut πότος vel ποτός originem habet v. ad Buttm. 418. Sequitur dativus: τὸ δαΐ εἴτε ἀποκέκοπται εἴτε συγκέκοπται ὀξυτονη-

---

29) Post στοιχεῖα male legitur ἐν δισταγμῷ, quae verba paulo post suo loco posita sunt.

θήσεται Sch. Il. A. ad Il. XIV. 387. *τὰ εἰς ις ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ δος κλίνεται δαΐς δαΐδος καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς δι ἐν δαΐ λυγρῇ* Epim. I. 115.[30]) qui syncopae nomine apocopen significat; neque alia est ratio qua anomalia hujus vocis explicari possit v. Parall. 89. Sed ex duobus consiliis quae Choeroboscus proponit Can. 416. *διχομήνῳ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν διχόμηνι· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ διχόμηνις εὐθείας διχομήνιδι καὶ συγκοπῇ τοῦ δ καὶ ι*[31]) *διχόμηνι* praevalet prius, quanquam etiam *διχόμην* in nominandi casu dici analogia non prohibet cf. Parall. 171. et 195. Accusativus *νίφα* in ejusdem Can. p. 118, 10. apocopae vindicatur, post vero 419, 25. ob anabibasmum accentus syncopae, quorum neutrum opus esse demonstravi in Parall. 114. *Φρόνιν ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς παρὰ τὴν φρόνησιν κατὰ συγκοπήν· ὁ δὲ Ὧρος ἐκ τοῦ φρών φρονός φρόνις* EM. 800, 48. *οὐ πάνυ δῆλον εἴτε πρωτότυπον τὸ φρόνις ἢ συγκέκοπται ἐκ τοῦ φρόνησις* Eust. 1465, 42. Quis vero sibi persuadeat *φρονεῖν* et *φρόνιμος* ab accusativo syncope contacto nasci potuisse ac non potius concedat *φρόνις* et *φροντίς* via quadam singulari deducta esse a primitivo *φρήν*, quod ipsum nulli graecarum vocum comparabile est. Incredibilia narrat Epim. I. 46. *Ἡσίοδος τὸ πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις πρόκρισις πρόκρισιν καὶ κατὰ συγκοπὴν πρόκριν*, sed error clare arguitur a Schneidewino ap. Markscheff. ad Hes. Fr. p. 321. Hesiodum enim Procridis nomen a *προκρίσει* duxisse quod unum e procis elegerit. *Ἐκ τοῦ ἐπίκλησιν τὸ ἐπίκλην ἐπίῤῥημα ἐπιθετικὸν συνέκοψαν οἱ μεθ' Ὅμηρον* Eust. 1053, 28. sed mutata sententia 1255, 15. *τὸ ἐπίκλην συγκοπὲν ἐκ τοῦ ἐπικλήδην*, contra quae alio loco disputabitur. Nunc percurram nomina pluralis numeri. Bibrevi *κρέα* non quartam et quintam literam sed duas postremas ablatas esse consentiunt auctores supra dicti P. I. c. I. §. 5. Sed dubitatio fuit de *ἦρα* sive *ἐπίηρα — ἔστι παρὰ τὸ ἔρω (ἐρῶ) ἔρανον καὶ ἔχω ὄχανον*

30) Buttmannus §. 56. Adn. 8. ad synaeresin aberravit deceptus pravo accentu dativi *ἄπολι* ap. Herod. qui nunc correctus est.

31) Scribere debuit *τοῦ ι καὶ δ·* nam de syncope hoc loco loquitur non de apocope.

καὶ τροπῇ τοῦ η ἤρανον· τὸ πληθυντικὸν ἤρανα, εἶτα συγκοπῇ ἢ ἀποκοπῇ ἦρα Schol. A. ad Il. I. 572. Zonar. 810. Ex forma judicantibus ἐπιήρανος derivatum est ab ἐπίηρος, quod ultra progredi non licet. Τὸ κευθμῶν οἱ μὲν συγκοπήν φασιν, οἱ δὲ ὅτι κευθμός ἰακῶς εἴρηται ὡς τευθμός[32]) καὶ βαθυλείμων βαθύλειμος Sch. Il. XIII. 27. Res est in oculis posita. Dativos κυσί, παισί etc. non ex κύνεσι, παίδεσι, sed ex singulari κυνί, παιδί ortos proculque a syncope habent. Ad explicandos accusativos κλεῖς et ὄρνις nescio utrum syncopen attulerint an illam ὁμοφωνίαν τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν πρὸς τὴν ἰδίαν εὐθεῖαν, qua indocti quidam causativos ionicos μάντις, ὄφις expediunt v. Anecd. Oxon. T. IV. 358. Sed non praetermittuntur comparativi: τὴν χερείονα αἰτιατικὴν συγκόψας ἔφη χέρεια, πληθυντικῶς δὲ τὰ χερείονα, χέρεια· οὕτως Ἡρωδιανός Sch. Il. I. 80. ὥςπερ χερείονα καὶ ἐν συγκοπῇ χέρεια, οὕτω πλέονες καὶ πλέες Epim. I. 338. et 350. τὸ πλέας ἀπὸ τοῦ πλέονας συγκέκοπται Sch. BL. ad Il. II. 129. et Herod. ad XI. 395.[33]) quibus convenit substantivum πλειότης pro πλειονότης v. Parall. 48. Sed hanc syncopen rejiciunt Buttmannus §. 68. et Thierschius §. 202, 22. nam χέρεια vel ut nunc scribitur χέρηα natura positivum esse a recto χέρης et similiter πλέες non diversum a πολέες. Obstat

32) Hoc ignotum, scripto proximum est γευθμός, sed deest altera forma γευθμών. Cauconas a nonnullis sic ut Germaniae populus *Caucos* nominatos esse significari videtur in Etym. Paris. in Crameri Anecd. Par. T. IV. 55. Καύκων θ' ἕλικας βόας ἀποκοπῇ καὶ (ἢ) συγκοπῇ· Καυκώνων πτολίεθρον κατὰ συγκοπὴν Καύκων, et p. 68, 24. Καυκώνην (sic) πτολίεθρον καὶ κατὰ συγκοπὴν Καύκων. Illud Καυκώνων πτολίεθρον Callimachi est H. in Iov. v. 39.

33) Idem fortasse statuit τὰ λώια in Theocr. XXVI. 32. comparativum esse ex λωίονα concisum; Buttmannus vero Gramm. §. 68, 267. positivum putat a recto λώιος et hoc non discordat cum veterum opinione e χερείων per metaplasmum factum esse χερεῖος ὡς ἀρείων ἀρεῖος, πλείων πλεῖος, ῥάων ῥᾶος EM. 808, 49. et 92, 45. sed hos comparativos in ος nobis non approbant. Saepe quidem ῥᾶον sive ῥᾷον pro ῥάδιον scriptum est sed per vitium v. ad Phr. 403. ac plurale ῥεῖα sive ῥέα a recto ῥεῖος pendet, quod ipsum in ῥήιος dissolvi potuit sed hoc non legitur praeter Oppian. Cyn. I. 101. ῥήιον ἐς κάματον, pro quo ῥηΐον' scribendum.

tamen significatio utriusque comparativa et quod nullum invenitur adjectivum in ης barytonum idemque pure sic ut χέρης declinatum.

§. 8. De verbis quae praecipiuntur dividam per tempora modosque. Τὸ ῥίπτασκε τινὲς μὲν φασιν ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος ῥιπτάσκω εἶναι — ἢ συγκοπῇ ἰωνικῇ ἀντὶ τοῦ ῥιπτάζεσκε EM. 704, 52. ubi pro συγκοπῇ, quod in cod. Voss. deest, aut scribi aut intelligi debet παραγωγῇ, tum deinde καὶ συγκοπῇ ἀντὶ τοῦ ῥιπτάζεσκε, nam ῥιπτάζεσκε ionicum dicitur, ῥιπτάζεσκον poeticum, hinc concisum ῥίπτασκον. Alii simpliciter α pro ε positum dicunt v. §. 6. quomodo etiam ῥοίζασκε Hesiodium explicari posset si barytoni ῥοίζω testis sisteretur idoneus; Buttmannus §. 94. adn. 4. aoristum esse putat ex ῥοιζήσασκε coactum, Goettlingius vero ῥοίζεσκε restituit e codd. syncope remota. — Συλήτην ἢ δώριόν ἐστιν ἢ παρὰ τὸ συλησάτην Did. ad Il. XIII. 202. τὸ αὐδήτην ἢ παρατατικοῦ ἐστι δωρικοῦ ἢ ἀορίστου συγκεκομμένου Schol. Vict. XXII. 90. ἀπειλήτην συγκοπῇ τῆς σα ἢ ἀπὸ τοῦ ἠπείλουν τροπῇ τῆς ει εἰς τὸ η· Ἡρωδιανός. EM. 121, 10. Haec jam transacta et decisa sunt v. ad Buttm. 255. Imperitiores abutuntur etiam aoristis a diverso praesenti ductis: κένσαι ἀπὸ τοῦ κεντῆσαι ἀπὸ τοῦ κέντω κένσω· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κεντῶ κεντήσω κεντῆσαι καὶ συγκοπῇ κένσαι EM. 503, 36. ἀπὸ τοῦ φιλῶ ἐφίλησα καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔφιλα — ἢ ἀπὸ τοῦ φίλλω p. 793, 38. v. Techn. 73. vel ab eodem principio diverse declinatis: ἐγάμησα κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ σ καὶ τροπὴν ἰωνικὴν ἔγημα Choerob. Can. 608, 10. εὕρησα εὑρήσατο καὶ κατὰ συγκοπὴν εὕρατο Pseudoherod. Cram. III. 276, 10. Cum hoc convenit αὐρῶ ἐπαυρήσω ἐπαύρησα συγκοπῇ ἐπηῦρα καὶ μετὰ τῆς ἀπό προθέσεως ἀπηῦρα[34]) · ἡ μετοχὴ ἀπαύρας καὶ τροπῇ ἀπούρας Epim. I. 11, 12. Sch. Lips. Il. I. 356. quod Orion p. 4, 4. ex ἀπουρίσας concisum putat sicut Choeroboscus Can. 420, 19. ἄρσαντες ἐκ τοῦ

---

34) Hoc nititur aoristo medio ἐπηύρατο qui olim legebatur Od. IV. 646. sed jam Ernestius ex Eust. restituit imperfectum ἀπηύρα. Eundem Aeschylo exemit Elmslejus pro ἐπηύρω scribens ἐπηύρου.

ἁρμόσαντες neglecto Herodiani monito ad Il. I. 136. ἄρσαντες ἀπὸ τοῦ ἄρω, οὗ ὁ μέλλων αἰολικῶς ἄρσω. Pari temeritate Suidas Ἀκοστήσας ὁ ἀκολαστήσας et Βῶσον βοήθησον Κρατῖνος (p. 229 Mein.) significans duas priores syllabas, ut saepe fit, contractas, tertiam excisam esse, nisi forte pro βοήθησον, ut Kuestero placet, βόησον scripsit, quae verba saepius confusa sunt v. Bast. ad Greg. 282. Plurima vero syncopae exempla sumuntur ab aoristis secundis verborum in μι eorumque quae his similem speciem habent: ἔστησαν καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰολικὴν ἔσταν EM. 104, 31. ἵεν συγκοπὴ ἐκ τοῦ ἵεσαν· ὡς ἐτίθεσαν ἔτιθεν Sch. Il. XII. 33. EM. 467, 27. τὸ ἔδυν συσταλτέον· ἐστὶ γὰρ πληθυντικὸν κατὰ συγκοπὴν γενόμενον ἐκ τοῦ ἔδυσαν Sch. A. ad Il. IV. 222. XI. 263. οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξυτονούμενον ποιοῦσιν ἐν τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν ἔνδειαν συλλαβῆς καὶ φυλάττουσι τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς οἷον κοσμηθέντος κόσμηθεν, βάντος ἔβαν, στάντος ἔσταν. Τὸ δὲ ἦν τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔχει τὸ ε τῆς μετοχῆς εἰς ἔντος Choerob. Can. 535. quae omnia ex Herodiani penu depromta sunt v. Sch. Il. IV. 222. De ultimo Moschopulus ad Opp. 147. τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦσαν κατὰ συγκοπὴν τῆς σα συλλαβῆς· sed Herodianus Mon. 44. docet hoc tempus id praeter alia verba indicativa praecipuum habere quod hac una forma primam et tertiam personam non solum singularis numeri sed etiam pluralis significet. Ἔγνωσαν, ἐβίωσαν καὶ κατὰ ἀποκοπὴν (συγκοπήν) ἔγνων· τὴν γὰρ παραλήγουσαν ἔχει τῆς μετοχῆς Epim. I. 102. ubi negationem excidisse oportet οὐ γὰρ — nam genitivus participii in penultima habet ο et huic convenit ἔγνον Pind. P. IV. 214. quod Schneidewinus ad P. IX. 79. in duobus aliis hujus poetae locis et in H. H. in Cer. 111. pro ἔγνων scribendum putat; hoc Diogenes Laert. utitur in Epigr. II. 58. et Constant. Manass. v. 5. simili ἐβίων Oribasius Anat. p. 100. In eodem H. H. invenitur etiam imperfectum ἔδιδον v. 328. et 437. quod nonnulli ad praesens δίδω referunt. Γέλαν, quod EM. 225, 6. a poeta aliquo pro ἐγέλασαν positum dicit et id quidem brevi ultima ut in genitivo

participii *γέλαντος*, dialecti cujusdam proprium et ob id a nostro proposito remotum habeo. Illa autem omnia non syncopae dominatum arguunt sed naturalem personae primae et ultimae consensionem, quae clarissime apparet in aoristo *μιάνθην*, in imperfecto *ἦν* et in plusquamperfecto imperfecti simili quod Schol. Apoll. II. 65. illi comparat *τὸ ᾔδειν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ ᾔδεσαν ὡς τὸ τῆς δ᾽ ἦν τρεῖς κεφαλαί*, quibus similem personae primae et ultimae synemptosin adnotavit EM. 423, 41. *ἦσαν ἐγώ ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην· παρὰ τὸ ἴσαμι τὸ πληθυντικὸν ἴσαν καὶ πλεονασμῷ ἤισαν καὶ τούτῳ προςετέθη τὸ ἐγώ ἵνα γένηται πρῶτον.* Ad hoc credendum magno sponsore opus est. Perfecta, quibus syncope praetenditur, partim verborum purorum sunt partim non purorum. De ille genere huc promuntur: *καθέσταμεν ἀπὸ τοῦ καθεστήκαμεν κατὰ συγκοπήν* Sch. Eur. Or. 1315. *τὸ τέτλαμεν δύναται εἶναι καὶ συγκοπῇ καὶ κινήσει ὡς βέβαμεν. Ἀξιοῖ Φιλόξενος εἶναί τι καὶ τέτλημι ῥῆμα. Περὶ παθῶν* EM. 754, 5.[35]) *ἀφέστατε καὶ ἀφεστᾶσι κατὰ συγκοπήν* 176, 1. *τὸ ἕστασαν ὑπερσυντελικός ἐστι συγκεκομμένος* Herodian. in Sch. Il. II. 765. *βεβάασι ἀπὸ τοῦ βεβήκασι κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ η εἰς α. Οἱ Ἴωνες ἡνίκα ἀφαίρεσιν*[36]) *ποιοῦσι συμφώνου, τότε καὶ συστολὴ παρακολουθεῖ* EM. 193, 23. Hic igitur qui postremo loquutus est, *βεβάασι* a *βέβαα* legitime declinatum dicit sicut ille qui *τέτλαμεν* motioni tribuit, *βέβαα* autem exaeresi et systole effectum esse. Sed *βέβαα* nunquam dictum est v. ad Buttm. 27. *βέβαμεν* et cetera sequuntur exemplum praesentis *ἵσταμεν*, *δίδομεν* etc. sine ulla syncopae contagione. Et illis vicissim per quandam synecdromen accommodata sunt duo verba perispomena *δεδειπνάναι* et *ἠριστάναι*. Sed quod Byzantii magistri tradunt *ἔῤῥιγα μέσος παρακείμενος συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἐῤῥίγηκα ὁμοίως τῷ βέβουλα, μέμηλα, δέδουπα* Eust. 1434, 12. etc. ab auctore

---

35) In Schol. Od. XX. 311. *τετλάμεν παροξυτόνως εἴτε ἀπὸ τοῦ τλῆμι εἴτε ἀπὸ τοῦ τετλάκαμεν συγκέκοπται* scribendum est *προπαροξυτόνως εἴτε κίνημά ἐστιν ἀπὸ τοῦ τέτλημι* et deinde *τετλήκαμεν.*

36) *Ὑφαίρεσιν*, puto, scripsit ut p. 750, 5. *τεθνήκασι κατὰ ὑφαίρεσιν καὶ τροπὴν τεθνάασι.*

canonis fortasse sic enuntiatum est ut in Excc. Cram. T. IV. 201. legitur: *τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου θέλει ἐλλείπεσθαι μιᾷ συλλαβῇ ὁ μέσος οἷον δεδούπηκα δέδουπα* [37]). Altero genere continentur verba barytona, quorum unum a Cratino in versu heroico positum *ἐλήλιμεν* (Com. I. 153.) syncopae eximi non potest; vis enim synecdromae huc usque vix penetravit. Neque alia ratione solvitur quod omnibus commune est *οἶσθα*, quanquam integrum *οἴδασθα* non legitur, neque hinc illud natum dicunt sed ab aeolico praesenti *οἴδησθα κατὰ συγκοπήν* Choerob. Can. 592, 23. 868, 5. Epim. I. 68. et 331. *Οἶσθε Σοφοκλῆς εἶπε ἀπὸ τοῦ οἴδατε κατὰ συγκοπήν· καὶ Ὅμηρος πέποσθε* Anecd. Bachm. II. 358. Sed huic auctori Critici non tantum tribuerunt ut in Soph. Oed. T. 926. *κάτοισθε* e codd. reciperent pro *κάτιστε*. *Ἔσχηκαν* in Sibyll. I. 86. non pro *ἐσχήκεσαν* positum sed perfecti forma Chalcidensis videtur ut *ἔοργαν* etc. Venio ad aoristum passivi: *βλείς Ἐπίχαρμος· φασὶν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ βληθείς κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ θ· ἢ ἀπὸ τοῦ βλῆμι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβλην ἡ μετοχὴ βλείς* [38])· *κίνημα γάρ, οὐ συγκοπή. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν* EM. 199, 51. cujus sententia proxime accedit ad eas rationes quas hodie sequimur. *Μιάνθην δυϊκόν ἐστιν ἐκ συγκοπῆς ἀντὶ τοῦ ἐμιανθήτην* Sch. BL. ad Il. IV. 146. Dualem esse etiam Buttmannus defendit sed mutationis causam a concinnitate repetit; quanquam non apparet cur pro *ἐμιάνσθην* noluerint *ἐμιάσθην* dicere ut *μιάστωρ* et alia v. Techn. 121. adn. 20. atque aoristus, quem ille fingere cogitur, *ἐμιάσμην* sive *ἐμιάμμην* [39]) parum probatur collatione verborum primitivorum *ἐδέγμην, ὥρμην*. Itaque delabimur ad illos

---

37) Sic etiam de aoristis fabulantur: *ἔτορεν ἀόριστος συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἐτόρησε κατὰ τὸ ἔχραισμε, ἔκτυπε* Eust. 841, 8. sed in Excc. 212. *ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐνεργητικὸς περιττοσυλλαβεῖ τοῦ δευτέρου ἐκτύπησα, ἔκτυπον.*

38) Excidit fortasse *καὶ τὸ εὐκτικὸν βλείην*, quo idem Epicharmus usus est cf. Schneidewin. ad Eustath. p. 69. et Symbol. ad Poet. Lyr. 124.

39) Buttmanni sententiam non recte interpretatur Matthiae p. 469, not. m.

qui *μιάνθην* numero multitudinis adscribunt quamvis exemplo futili in scholiis collectaneis ad Il. VIII. 74. *τὸ ἐζέσθην ἀντὶ τοῦ ἐζέσθησαν ὡς τὸ ἐκόσμηθεν· ὅμοιον δέ ἐστι τῷ μιάνθην*. Horum disputatorum alter *ἔζεσθεν* defendit, alter id quod scriptum est; consentiunt autem utrumque esse pluralem aoristi passivi ex *ἐζέσθησαν* contractum, ille *ἔζεσθεν* conferens cum *κόσμηθεν*, hic *ἐζέσθην* cum *μιάνθην*. Sed inauditus est aoristus *ἐζέσθην* non minus quam futurum *ἐζέσομαι*, cujus ne simulacrum quidem extat praeter *ὀζέσω*. *Ἄερθεν* et similes aoristos Moschopulus Sched. 175. triplici machinatione ad normam dirigere conatur *συγκοπῇ τῆς σα καὶ συστολῇ τοῦ η καὶ τοῦ τόνου μεταθέσει*. Hanc trium affectionum cumulationem, qua nonnulli perfectum *πέποσθε* excusarunt, ne Choeroboscus quidem satis concoquere potuit Can. 594. *πήθω πέπηθα πέπησμαι πέπησθε καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ο πέποσθε· ἐὰν γὰρ ἀπὸ τοῦ πεπόνθατε σχηματίσωμεν, πολλὰ πάθη παρέχομεν, συγκοπὴν τοῦ α καὶ τοῦ θ καὶ ἀποβολὴν τοῦ ν καὶ πλεονασμὸν τοῦ σ*, quae omnia si devoraverimus, superest theta pro tau positum. Itaque aliis ex *πεπόνησθε* contractum voluerunt *ἀποκοπῇ* (*συγκοπῇ*) *τῆς νη συλλαβῆς· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ πέπησθε συστολῇ τοῦ η εἰς ο* EM. 662, 15. ubi si recte se habet nomen *συστολή*, Herodianus sequutus est Aristarchi scripturam *πέπασθε*, idque ex *πέπησθε* conversum putavit v. ad Buttm. 25. sed in Sch. Vict. ad Il. III. 99. *μεταβολή* vocatur, in Epim. I. 358. *τροπή*, quo significatur *πέποσθε* vel ex *πέπησθε* natum esse vel ex *πέπασθε*. Atque huc nos ducit EM. 662, 11. *πέποσχε Ἐπίχαρμος ἀπὸ τοῦ πάσχω, πέπασχε καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α πέποσχε*, cui si quis passivum adjungere tentet, vix aliud fingi poterit quam *πέποσμαι*. Ex hoc *πέποσθε* ortum esse haud improbabile videtur, sed ut pro certo ponatur haud suaserim. Non minus turbarum est circa modos obliquos: *τὰ εἰς δας ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων γενόμενα διὰ τοῦ ντ κλίνονται οἶδα Οἴδας, φείδομαι Ἀφείδας καὶ ἄλλα. Καὶ τὸ ὑπερκύδαντες μήποτε ἀπὸ τοῦ κυδαίνω. Γέγονε κυδήεις κυδήεντες καὶ ὑπερκύδαντες. Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει ὅτι μετοχή ἐστιν ἀπὸ τοῦ κυδαίνω ὑπερκυδά-*

ναντες καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπερκύδαντες· ἐν δὲ τῷ ὀνοματικῷ λέγει ὅτι ὄνομά ἐστιν, ᾧπερ δεῖ μᾶλλον πιστεύειν Sch. A. ad Il. IV. 66. et EM. 779, 20. quibuscum per omnia convenit Choeroboscus Can. 34. nisi quod omittit verba γέγονε — ὑπερκύδαντες, quae ad finem adnotationis removenda sunt, ubi germani Herodiani sententia refertur. Hic enim quod significat nomen, vix aliud esse potest quam ὑπερκυδήεις, cujus accusativus dici potuit ὑπερκυδῆντα ut τιμῆντα, sed quo pacto hinc proparoxytonon illud evolverit, in quo libri consentiunt [40]), definire non audeo. Ac minus etiam auxilii in ceteris rationibus; nam syncope illa participii prorsus incredibilis, verbum autem κύδω non extat usquam, quo sublato adjectivum illud dissimile fit andronymicis Οἴδας etc. ac ne haec quidem satis constat a verbis ducta esse, neque certa origo nominis Κύδας, quod illi praetereunt. His rebus permoti nonnulli scripsisse videntur ὑπερκυδέοντας, quod Hesychius interpretatur λίαν ἐνδόξους, idque omnes analogiae numeros habet a κῦδος derivatum ut a μένος ὑπερμενής ὑπερμενέω, nec repugnabit versui sive ὑπερκυδεῦντες scribatur sive syllabis non contractis; nam vocales primitivorum longae in derivatione nonnunquam corripiuntur. — De participiorum imminutione sermonem injecit Heraclides Eust. 1654, 15. τοῦ φῶ ἀόριστος φάσας ὡς κλῶ κλάσας καὶ συγκοπῇ φάς ὡς κλάς παρ' Ἀνακρέοντι, quod Choeroboscus Can. 37, 4. ad aliam affectionem refert ἀπὸ μετοχῆς εἰσι τὸ Ἄτλας, πολύτλας, Ἀνδρόκλας· τοῦτο δὲ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Κλάδας (scr. κλάσας) κατὰ ἀποκοπὴν κλάς, nisi is syncopen intelligi voluit; sed nomen illud prorsus ignotum est [41]). Inter utramque viam Grammatici oberrant saepius a recto itinere depulsi. Hesychius Γηράς γηράσας κατὰ συγκοπήν, quod Meinekius scripsit in Alexidis

40) Χριστὸν ὑπερκύδαντα P. Silent. Ecphr. Soph. 170. (303.) ὑπερκύδαντας ἄνακτας Apollinar. Psalm. CXXXV. 35. Ὑπερκύδαντας ὑπερενδόξους Hes.

41) In J. Firmici Math. IV. 14. ubi annus climactericus ab Aegyptiis *androdas* vocari dicitur, J. Scaliger ad Manil. III. 601. p. 204. *androclas* reponi vult; aptius puto *androdamas*. Nomen proprium fuit Ἀνδροκλῆς sive Ἀνδροκλᾶς sed non ἀπὸ μετοχῆς, ut ille dicit.

Fr. Vol. III. 512. Epim. I. 142. *ἐπιπλώσας καὶ ἐν συγκοπῇ ἐπιπλώς*· sed Schol. BL. ad VI. 291. *ἀποκοπὴ οὐ συγκοπή*, idque Apollonius sanxisse dicitur in Schol. A. ad III. 47. et comprobat Sch. B. ad XVII. 197. *γηράς ἀποκοπὴ τοῦ γηράσας ὡς τὸ ὑποφθάς καὶ ἐπιπλώς· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ γήρημι*, de quibus adnotavi ad Buttm. 13. et 138. cf. Bredow. de Dial. Herod. 340. [42]) Par et geminum est commentum in Herodiani Schematismis ap. Sturz. ad EM. p. 1005. Choerob. Can. 829. *πεφύζότες καὶ λελιχμότες ἀπὸ τοῦ πεφυζηκότες, λελιχμηκότες* v. ad Buttm. 31. Moschopulus quum haec scriberet Sched. 23. *τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ἀορίστου ὄντα διὰ τοῦ η γράφονται, κῆναι* [43]) *τὸ κόψαι, περῆναι τὸ σουβλισθῆναι· τὸ δὲ ὀνῖναι διὰ τοῦ ι ὡς κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ὀνινῆναι*, deceptus est falsa scriptura *ὀνῖναι* pro *ὀνινάναι* in Plat. Civ. vel alio loco. Infinitivum *ἄμεναι* Epim. I. 342. et Eustathius p. 1224, 13. per syncopen factum dicunt, ille ex *ἀσέμεναι κατὰ πάθος μονῆρες*, hic ex *ἀέμεναι*, sed ea potius contractio appellanda erat. Herodianus in scholio decurtato Il. X. 67. *τὸ ἐγρήγορθαι ὀφείλει παροξύνεσθαι εἴτε συγκοπή ἐστι τοῦ ἐγρηγορέναι κατὰ τὸ κεκάρθαι, τετίλθαι*, hoc dicere videtur *εἴτε συγκοπή ἐστι τοῦ ἐγρηγορθέναι* [44]), *εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐγείρω γέγονε ἐγρήγορμαι ἐγρηγόρθαι*, hoc est ut a *μείρομαι μέμορμαι*, ab *ἀείρω ἄωρτο*. Aoristum huic similem legimus in Sibyll. II. 180. *τοὶ δ' ἐγρήγορθεν ἅπαντες* pro *ἐγρηγόρθησαν*. — *Ἵλαθι ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι κατὰ συγκοπὴν δωρικῶς* Sch. Theocr. XV. 143. neglecto, quod ante pedes erat, prae-

---

42) Verba *γηράντας τιμᾶν* EM. 230, 25. fortasse e lege Solonis excerpta sunt. Hesychius *Μενοίνας φροντίσας* non *μενοινήσας* scripsisse videtur sed *φροντίδας*.

43) Scribendum est *ἦναι*, quod verbo *κόψαι* explicant Hesych. et Galenus. Proximum *πειρῆναι* sive *πεῖραι* a Cyrillo et aliis exponitur *σουβλίζειν* v. Du Cang. s. h. v.

44) In EM. 312, 14. scriptum est *ἐγρηγορέναι* sed in cod. Voss. *ἐγρηγορῆσθαι*, ex quo Eustathius 790, 6. nonnullos *ἐγρηγόρθαι* repetere ait. Sed verbum *ἐγρηγορεῖσθαι* haud usitatum, ipsumque *ἐγρηγορεῖν* Homero multo recentius est. *Ἐγρηγορθέναι* respondet tertiae personae *ἐγρηγόρθασι*. Alii praesens *ἐγέρθω* posuerunt v. Techn. 97.

senti ἵλημι v. ad Buttm. p. 71. Τὸ ἔστων συγκοπή ἐστι τοῦ ἔστωσαν Epim. I. 398. quod nomen Sylburgius in EM. 381, 54. pro ἀποκοπή reponit; alii ad enallagen numerorum delapsi sunt κακῶς λέγοντες δυικοῖς χρῆσθαι τοὺς Ἀττικοὺς ἀντὶ πληθυντικῶν ποιείτων ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, τυπτέσθων ἀντὶ τοῦ τυπτέσθωσαν. Ἀλλ᾽ ἰδιώματά εἰσι ταῦτα τῶν Ἀττικῶν Excc. Cram. IV. 200. ἴτων (ἀντὶ τοῦ) ἴτωσαν ἀττικώτερον Sch. Aesch. Eum. 32. Perfecti passivi Grammatici non unum modum syncopae subjecerunt sed omnes: ὁ παθητικὸς παρακείμενος ὅτε κατὰ πάθος ἐστὶ προπαροξύνεται, ὡρμημένος ὥρμενος, δεδεγμένος δέγμενος Choer. in Ps. 44. ἀνεδέδεντο καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀνέδεντο EM. 103, 7. δέχαται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ δεδέχαται 259, 36. δέδεκτο ἐν συγκοπῇ δέκτο καὶ δέχθαι Epim. I. 111, 24. ἐβέβλητο κατὰ συγκοπὴν ἔβλητο EM. 200, 3. eodem vero loco affirmat non syllabam e medio sublatam sed arsin factam esse βεβλῆσθαι κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς βε βλῆσθαι et 259, 41. δεδέχθαι καὶ κατ᾽ ἀφαίρεσιν τοῦ διπλασιασμοῦ δέχθαι. Haec verba sunt et ineptiae. Quod Athenaeus narrat in epulis Arcadum, quum coena apponeretur, convivis acclamatum esse εὖ δείπνειας, Casaubonus ex δειπνήσειας corruptum censet, Schweighaeuserus et hoc loco Grammaticae arcadicae indulsit et recepit in alio, quo codd. accusativum εὐδειπνίας praebent, Dindorfio placitum in Thes. Sed neque hoc nomen alibi legitur neque φιλοτησίας, quod vir doctus ei confert, nisi adjuncto aliquo verbo. Equidem δείπνειας optativum praesentis esse suspicatus sum assimulatum aoristo ut in verbis barytonis ἀερτάζειε etc. v. ad Buttm. 262.

His adjiciam alia scholae commenta quae neque antecedentibus prorsus similia sunt neque iis quae in proxima parte tractabuntur. Unum est avis nomen μόρφνος ἐκ τοῦ μορφόνος συγκοπῇ τῶν δύο οο EM. 591, 21. Alterum majoris abollae αἰσυητῆρι: Ἀρίσταρχος αἰσυμνητῆρι οἱονεὶ αἰσιονομητῆρι Schol. BL. ad Il. XXIV. 347. hoc est, ut opinor, τροπῇ τοῦ ι εἰς υ καὶ συγκοπῇ τῶν δύο οο καὶ μεταθέσει τοῦ ν καὶ μ, hac enim via aspera et flexuosa ad συμν pervenitur. Ex μακάριος primum μάκαρς factum

esse κατὰ συγκοπήν, tum recisa ultima μάκαρ Choeroboscus iterum atque iterum praedicat Can. p. 84, 27. p. 316, 15. sed fidem non acquirit. Ejusdem levitatis est ἀλέη ἀντὶ τοῦ ἀλεωρή κατὰ συγκοπήν Moschop. Hes. Opp. 539. (545).

CAP. II.

De syncope trium et amplius literarum vel ejusdem syllabae vel diversarum.

§. 1. Quum nonnulli duplicem ejusdem nominis speciem Ἄλκιμος et Ἀλκιμέδων ita conciliassent, ut hanc integram, illam concisam dicerent, Eustathius 1189, 48. pro syncopae exemplo affert nummi nomen τέτραχμον, cui procul dubio literas δρα non αδρ detractas putavit. Sed EM. 754, 40. et accentum mutat et propter accentum affectionem: τετρᾶχμον οὐ δύναται κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι διὰ τὸν τόνον. Ἔστιν οὖν τετράδραχμον καὶ ἀποβολῇ τοῦ δρ τετράαχμον καὶ συναλοιφῇ τετρᾶχμον καὶ περισπᾶται v. §. 3. Persimilem duarum consonantium abjectionem cum synaloephe conjunctam introducit Choeroboscus Orth. 249, 1. ἐκ τοῦ πάλιν καὶ δίωξις γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν καὶ δ παλιΐωξις καὶ κατὰ κρᾶσιν παλίωξις. Verum hoc non dubium est quin ex πάλι et ἴωξις conflatum sit licet πάλι et ἔμπαλι apud nullum antiquiorum poëtarum legatur[1]), et in tetradrachmi nomine, quod ubique proparoxytonon est, non duae consonae exciderunt sed syllaba δρα antecedenti τρα simillima, id quod multis vocabulis epalleliae vitandae causa factum esse ostendi in Dissert. de praeceptis euphonicis. In caeteris, quae syncoparum indagatores nobis venditant, tres literae, quae evanuisse dicuntur, non unius sunt syllabae sed duarum se subsequentium. Quod genus leviter adumbrat Grammaticus Par. Gregor. 677. καὶ ὅταν μέρος συλλαβῆς ἀφαιρεθῇ, δι' οὗ μάλιστα συνίσταται,

1) Quod Aeschylus in Aetnaeis scripsit Palicos appellatos esse ἀπὸ τοῦ πάλιν (πάλι) ἵκειν, indulgetur poetae. Παλινόστιμος Oppianus et inferiores asciverunt; Homerum πάλι usurpasse falso scribit Matthiae Gramm. p. 128.

καὶ ἕτερον γράμμα σύμφωνον ἢ καὶ τελεία συλλαβὴ καὶ γράμμα σύμφωνον, καὶ τοῦτο συγκοπὴ λέγεται· τοῦτο δὲ γίνεται ἐν τῷ ἐῤῥεῖος ἀντὶ τοῦ εὑρέοντος, ἐν ᾧ καὶ παρενθήκη τοῦ ι γέγονε, καὶ ἐν τῷ θέραπα ἀντὶ τοῦ θεράποντα, ἔνθα μέρος συλλαβῆς ἀφῃρέθη τὸ ον (adde καὶ σύμφωνον τὸ τ). Ἦν γὰρ πᾶσα ἡ συλλαβὴ πον scrib. οντ quanquam haec non syllaba est sed pars syllabae et consona. Sed fallitur in toto. Nam genitivus ille a recto εὐρεής declinatus est Parall. 235. accusativus a θέραψ Techn. 65. et 132. Syllaba quae ab illo vocatur τελεία, cum consona subsequentis sublata videtur in nomine λαχμός, quo Antimachus usus est pro λακτισμός, in participio λάξας, quod Schol. Lyc. 137. interpretatur λακτίσας, et infinitivo Λάξαι λακτίσαι Hes. sed veri similius est haec ab ipsa stirpe derivata esse quae apparet in λάγδην, λάξ, λακπατήσας Parall. 97. Ex eo quod Galenus dicit de Facult. Med. Simpl. VII. 43. p. 36. T. XII. οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες κορίαννον[2]) καλοῦσιν, οἱ νεώτεροι δὲ κόριον, forsitan aliquis suspicetur hoc brevius nomen, quo jam Nicander utitur, ex illo coangustatum esse recisa syllaba αν et consona ν. Literae ιγγ omissae sunt in συρέμβολος id est συριγγέμβολος, sed hoc Eustathius ipse idiotis assignat 664, 42. Cur Xenophon ejusque imitator Arrianus Amphionis sepulcrum, quod Ἀμφιονεῖον dicendum erat, Ἀμφεῖον vocaverit non tam syncopae imputandum est quam reversioni ad principium ἀμφί, unde Ἄμφις, Ἄμφιος et Ἀμφίας manarunt prosodia diversa, ipsumque Ἀμφίων ex Choerobosci sententia Orth. 168. cum temenico Ἀμφιεῖον, quod in Ἀμφεῖον cessit ut ταμιεῖον in ταμεῖον. Quae sequuntur exempla hoc inter se commune habent quod consona et circumjectae utrinque vocales effluxisse dicuntur. Primum ακι de quo Schol. Dion. Gramm. 942, 20. τὸ δίς καὶ τρίς πέπονθε· τὸ γὰρ δυάκις καὶ τριάκις παρ' Ἀριστοφάνει. Haec autem sententia a Tryphone proseminata est, quem subsequens Apollonius de Adv. 556, 34. ita disputat: adverbia mono-

2) Scriptum est κορίανον, quod si retinemus, exemplum hoc ad C. I. pertinet.

syllaba aut natura longa esse aut positione praeter *δίς* et *τρίς*, haec autem non nativam speciem habere sed interpolatam ex *δυάκις* et *τριάκις*, quod iterat Epim. I. 437. Neutrum hodie legitur praeter Hesychium *Τριάκις ἀντὶ τοῦ τρίς Λάκωνες*, qui hac in re exemplum ceterorum adverbiorum numeralium sequuti videntur; hinc fortasse Aristophanes adoptavit *τριάκις* quum peregrinos loquentes introduceret. Etenim ratio illa a brevitate monosyllaborum repetita infirmatur eo quod in adverbiis multa reperiuntur singularia sive monadica velut *δεῦρο*, *πρίν*, *νύκτωρ* et alia ob aliam causam exsignata, quibus nulla medetur affectio; et prae ceteris numeralia saepius a communi analogia desciscunt. Haud planior est via quam Zonaras p. 556. tradit ab Herodiano initam esse: *δίς καὶ τρίς ἀπὸ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις· καὶ λέγουσί τινες δύο συλλαβῶν ἐγένετο συγκοπή· καὶ πῶς δύναται τρισύλλαβος δύο συλλαβὰς ἐκκεκόφθαι; πρὸς τοῦτο*[3] *λέγομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις ἆρον τὸ ᾱ καὶ κ· καὶ κατὰ συνίζησιν δίς καὶ τρίς· οὕτως Ἡρωδιανός*. Hic igitur sive verus sive subditivus Herodianus non duas syllabas demtas esse dicit sed duas literas ᾱ et κ̄, quo facto relinquuntur bisyllaba *τρι — ις* et *δυ — ις* sive ypsilo in iota mutato *δι — ις*. Quomodo autem hinc ad monosyllaba illa pervenerit, non perinde perspicimus. Synizesi enim, quae proprie ita dicitur, scriptura ipsa repugnat, synaeresi brevitas syllabae. Haud minus argutari videtur quum vocabulorum fictores in componendo duobus numeralium generibus usos esse statuit; nam in EM. 346, 30. adjectiva *δίμηνος*, *τρίμηνος* non ut nonnulli cum *δυάκις*, *τριάκις* contexta esse arbitratur sed *ἀπὸ τοῦ δύο*, *τρία* v. Diss. II. c. I. §. 2. quae vero hos numeros excedant, cum adverbiis: *τὰ εἰς ις ἐπιῤῥήματα ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ κις ἑπτάκις, ἑπτάμηνος· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἑπτά· οὕτω καὶ τετράμηνος, ἑξάμηνος· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν*. Duo illa neque cum *δίς* et *τρίς* copulata esse vult, quia haec ipsa, ut Zonaras testatur, a recta et propria specie abalienata credidit, neque cum integris

3) Sic vel *πρὸς τούτους* scribendum pro eo quod editum est *ἐκκεκόφθαι πρὸ τούτου;*

δυάκις et τριάκις, ne duarum syllabarum jacturam admittere cogatur. Nos hisce rationibus rejectis de re ipsa consentimus, ac non solum δίμηνος et τρίμηνος nomen cardinale in principio habere dicimus sed etiam ulteriora, quibus ille adverbia praetexit. Idque primum ostendit significatio horum nominum (nam πεντάμηνος est ὁ πέντε μῆνας ἔχων) et consuetudo latina ex eodem genere numeralium adjectiva componens graecis similia *quinqueremis*, *septemcollis*, *decemjugis*, cum nonnulla partis prioris immutatione *quadriremis*, *semestris*, *centimanus*. Deinde τετραβόειος, quo posteriores utuntur, et τετράκυκλος, quo Homerus alpha producens [4]), nemo dixerit aliter figurata esse quam homericum τεσσαράβοιος nisi quod illis duo ad summam desunt elementa τα vel unum solum α, si primitivi loco praeponimus τέταρα sublato diplasiasmo, quo carent τέταρτος, τέτορες, πίσυρες, *quatuor*, et dativus τέτρασι, ipsumque τετράκις successit pro τετταράκις. Itaque res huc deducitur in compositione τέτταρα in τετρα mutatum esse quo similius fieret ceteris ejusdem generis, quae praeter unum omnia a bisyllabo oriuntur in alpha desinente πεντά — ἑξά — ὀκτά — δεκάμηνος. In eandem sententiam disputat Grammaticus in EM. 767, 17. omnia hujusmodi syntheta principium habere a cardinalibus, idque cognosci ex atticis πεντέμηνος, ὀκτώμηνος, quibus nativum colorem mansisse, πεντάμηνος autem et ὀκτάμηνος accepisse alienum. Sic syncope solvitur. Sed redit per posticum. Non de illa loquor, quam somniavit Schol. Pind. Ol. V. 121. ὅτι τὸ τριήμερον καὶ πενθήμερον καὶ ἑπταήμερον οὐκ ἀπὸ τοῦ τρία καὶ πέντε καὶ ἑπτά ἐστιν ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ τριάς καὶ πεντάς καὶ ἑπτάς δῆλον ἀπὸ τοῦ τετραημέρου καὶ ἑξαημέρου καὶ ὀκταημέρου, ἐφ᾽ οἷς ἡ συνθήκη ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ τοῦ τετράς καὶ ἑξάς καὶ ὀκτάς δείκνυται. Sed adverbi-

4) Pro hoc Passovius τεσσαράκυκλος scribendum putavit, quae forma nominis numeralis post Homerum fere derelicta est; τεσσαράπλευρος et τεσσαράγωνος affinxit Tzetzes Posth. 244. et 668. Simplex τεσσαράκοσιοι notum est saepius corruptum esse in τετρακόσιοι v. Tzschuck. ad Strab. VIII. 116. Coraes ad Aelian. p. 323. Τετρώκοστον doricum non praetermisit Ahrensius p. 281 sq.

orum in ακις exeuntium syllabam ultimam amputatam esse abunde probant Homeri figmenta ἐννεάχιλοι et δεκάχιλοι, quae copulata sunt ex duobus in parathesi positis ἐννεάκις χίλιοι, δεκάκις χ. Nam si qui haec ita interpretati sunt οἱ ἐννέα, δέκα χείλη ἔχοντες quasi ex cardinali et substantivo composita v. Diss. II. c. III. §. 2. analogiae plus quam ratio patitur indulserunt. Adverbia integra nunquam reperiuntur nisi in parathesi cum cardinalibus τετρακιςχίλιοι, πεντακιςμύριοι, accisa perraro in synthesi cum adjectivis ut est ἑπτάπεκτος et τετραέλικτος, quibus accedit adverbium a Comicis fictum δεκάπαλαι. Proximum est αλι sed exemplo uno eoquè ambiguo ap. Schol. Arat. 155. πηδά κατὰ συγκοπὴν τὰ πηδάλια, nisi apocopen dicere voluit ut Apollon. Adv. 567. ὅτι καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη· τὸ γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει καὶ τὸ μάκαρ καὶ τὸ πηδά καὶ τὸ ὑμέν παρὰ Καλλιμάχῳ, sed ne apocopae quidem indigemus admissa paragoge πούς πηδόν πηδάλιον v. Proll. 59. et 98. Sequitur ανο, si bufonis epitheto λαχειδής significatur λαχανοειδής id est πρασίζων ut Tzetzes interpretatur ad Nic. Th. 570.[5]) sed antiquiores pro δασύς sive λαχνώδης acceperunt cf. Proll. 77. Num qui Homerum adjectivo ἀπτόητος tres literas ητο exemisse crediderint, non satis liquet. Schol. A. ad Il. I. 567. χεῖρας ἀάπτους Ἀρίσταρχος δεινὰς καὶ ἀπτοήτους, et VIII. 209. Ἥρη ἀπτοεπής Ἀρίσταρχος ψιλοῖ ἴσως παρὰ τὸ πτοιεῖσθαι ἢ ἀπτόητος ἐν τῷ λέγειν ἢ ἄγαν πτοοῦσα. Etenim cum stirpe vocum πτόη πτοία πτοιεῖν compositum est ἄπτοος[6]) *imperterritus* et accedente alpha intentivo vel pleonastico ἀάπτοος (ut ἀάσπετος) cujus accusativus in ἀάπτους contrahi potest quasi a nominativo ἀάπτους sic ut παλίῤῥους, sed nominativum quoque fingere licet syncope attenuatum ἄαπτος sicut διπλός pro διπλόος et ἄψοῤῥος secundum quosdam

---

5) Si λαχανειδής praeponimus, duarum modo literarum jactura facta est.

6) Tzetzes ad Hes. Opp. 147. ἄαπτοι χεῖρες αἱ ἄφοβοι, ἄπτωος γὰρ ὁ ἄφοβος μικρογραφεῖται αἰολικῶς, quod finxit propter nomen montis Πτῷον.

veterum pro *αψόῤῥοος*, omissoque alpha prosthetico *ἄπτος* pro *ἄπτοος*. Hoc autem aditu patefacto facile eo profluxerunt ut *ἀπτοεπής* interpretarentur *ἀπτοητοεπής* tanquam cum *ἀπτός* copulatum sicut *ἀκαμπτόπους*. Sed et hoc verius ad *ἅπτω* refertur *ἡ καθαπτομένη δι' ἐπῶν* et quod antea attuli *ἄαπτος* id est *ἀπρόςοιστος* sive *ἀπροςπέλαστος*. Ex Schol. Pind. Ol. V. 54. *τὸ ὑγίεντα Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει ὀξύτονον τὴν παραλήγουσαν ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνοντα*, hoc tantummodo perspicitur hunc adjectivo dorico assignasse accentum participiorum in *εις* exeuntium; scholiasta fortasse *ὑγίεντα* ex *ὑγιαίνοντα* ortum putavit tribus literis elisis, una mutata. *Μαραυγεῖν* manifesto cum *μαραίνω* cognatum nec tamen hinc compositum est sed cum themate verbi *μαίρω* i. q. *ἀμέρδω* hebeto, marcido EM. 76, 22. cf. C. I. §. 6.

§. 2. Duas consonas cum sequente vocali expulsas esse jure negat Tzetzes ad Hes. Opp. 381. *ὁ Πρόκλος γελοῖόν φησι τὸ Ἀτλαγενέων Ἀτλαντογενέων εἶναι δέον. Ἔχει δὲ ἀμφοτέρως καλῶς· κλίνεται γὰρ καὶ Ἄτλας τοῦ Ἄτλα*, sicut *Ἄβας Ἄβαντος καὶ Ἄβα* Choerob. Can. 33, 3. Schol. Aesch. Prom. 428. et Steph. s. h. v. aliaque Parall. 172. in quibus est adjectivum cum eodem verbo compositum *τοῦ πολύτλα* v. C. I. §. 2. *Λεόπαρδος* et *δράκαυλος* non cum genitivo composita esse omissis literis cliticis *ντο* sed cum ipsa stirpe nominis ostendi in Parall. 48. *Τηλύγετος*, quod Epim. I. 405, 10. ex *τηλυγέννητος* extitisse autumat cum pari trium elementorum dispendio, et *ταΰγετος* Parall. 129. ad priscum *γέω* revocavi Techn. 129. Exterminatis literis *τος πιστόσυνος* in *πίσυνος* mutatum esse sumitur in EM. 639, 31. aliis alia suadentibus, quorum nihil plane satis facit v. Proll. 231. et 239. Iidem vero non solum literas continuas sed etiam disjunctas et aliarum interventu separatas syncopae subjicere non nefas habuere: *τὸ δίκρον Ἀπολλώνιος ἀπὸ τοῦ δικάρανον φησὶ συγκεκόφθαι* EM. 276, 23. *παρὰ τὸ θεσπέσιος γίνεται θέσπις* p. 447, 50. De utroque supra disserui rejectis conjectorum argutiis. *Ἀκραιφνής* Orion 31, 8. ex *ἀκεραιοφανής* factum putat surreptis tribus trium syllabarum vocalibus sed huic in

EM. 52, 18. opponitur gravis auctor: ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησι μὴ γίνεσθαι δύο συλλαβῶν συγκοπήν. Quanquam dubitari potest num is de ἀκραιφνής loquutus sit, quod si sic ut ille dicit conformatum est, non duae syllabae interaruerunt sed syllaba ο et duae vocales ε et α. Ac ne hoc quidem Orioni concedimus; nam et per se incredibile est et vis verbi φαίνω, quae in μεσσοφανής, θηλυφανής etc. apparet, in illo non agnoscitur. Alii ἀκραιφνής ἀπὸ τοῦ ἀκροφανής τοῦ ο τραπέντος εἰς αι ὡς μεσαιπόλιος EM. l. c. quidam ἀκραιφνής οἱονεὶ ἀκηροφανής Anecd. Bekk. 366. Suid. Quidquid elegeris, durum est. Sed transeant. Σφεδανόν σημαίνει ἐπεικτικὸν καὶ συνεστραμμένον οἷον σφενδονηδόν ἀπὸ τῆς σφενδονῆς· οὕτως Ἀρίσταρχος Schol. Il. XI. 165. Hic tamen syncopae nulla fit mentio sed affinitas modo utriusque vocis declaratur quam aliis exemplis illustravi in Techn. 76.[7]) Majorem quam haec omnia cum syncope similitudinem habet herbae nomen, quam Dioscorides κραταιόγονον vocat, Theophrastus κράταιγον additque fructum ejus facere ad foecunditatem (πρὸς τὸ γόνιμον εἶναι). Ita autem credibile fit sermonis quotidiani negligentia et tertiam syllabam, quae ex una vocali constat, emigrasse et quartae quintaeque ο et ν. Cum illo Herodiani interdicto, quo duarum syllabarum demtio circumscribitur, non pugnat EM. 91, 41. ἀμφοτέρω εἶτα ἄμφω κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν· hic enim ectasis nomen indicat de apocope agi. Sed alios minus fastidiosos fuisse apparet ex Eust. 1710, 46. Ὑπεριονίδην Ἥλιον λέγει ἐντελῶς, ἀλλαχοῦ δὲ Ὑπερίονα pro Ὑπεριονίωνα scilicet; et Epim. I. 347. 3. τὸ Δευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης συγκοπὴν πέπονθεν ἐκ τοῦ Δευκαλιωνίδης καὶ Ἀνθεμιωνίδης et Schol. Dion. 849. τὸ Δευκαλίδης πέπονθεν. Scientius vero Schol. Il. XIII. 307. ἀπὸ τοῦ Δεύκαλος· similiterque Ἠετίδης, cui Goettlingius ad Hes. Opp. 528. latinum *Scipiades* apponit, non ab Ἠετίων derivatum est sed ab ἀετός, unde andronymicum

---

7) Addi poterat σφενδοβόλον fundibalum (non fundibulum) cum latino *funda* compositum.

Ἀέτιος. Nam poetae talia, si metrum urget, a primitivis fingunt sive usitatis sive in animi conspectu positis. Hinc sermo deflectat ad quatuor literas. *Πάμπαν παντελῶς Δράκων συναλοιφὴν εἶναί φησιν ἐκ τοῦ παντάπασιν* Phot. et Suid. Hic significari syncopen duarum syllabarum *τα* et *σι* conjunctam cum assimilatione assentior Lehrsio ad Herod. 357. et 402. sed refellere supersedeo. Nec aures praebemus Scholiastae Pind. Pyth. I. 21. *κῆλα κατὰ συναίρεσιν τὰ κηλήματα* [8]). Unum paronymorum, quae Arcadius p. 71. *συγκριτικῶς παραληγόμενα* dicit, amolitur Stephanus s. *Δῆμος* hoc modo *δημότερος τὸ συγκριτικὸν οὐκ ἀποκοπῇ ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιθετικοῦ ὅ παρ' Ὁμήρῳ*, ubi in codd. *ἐκκοπῇ* legitur hoc est *συγκοπῇ ἐκ τοῦ δημοτικώτερος*. De hac duarum syllabarum continentium abolitione aliquando disceptatum esse cognoscitur ex Apoll. Pron. 144. *ὑπὲρ τοῦ τὸ ἁμός καὶ ὑμός συγκεκόφθαι εὑρητέον* (sic) *ὥς τινες ὑπέλαβον, καθὸ δύο συλλαβαὶ οὐ συγκόπτονται· ἰδοὺ γὰρ τὸ Δευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης· ἀλλὰ καθὸ μὴ βαρύνονται τοῦ ἡμέτερος βαρυνομένου καὶ τοῦ ὑμέτερος καὶ σφέτερος· χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις συνδεδραμηκέναι αὐτὰς κατὰ τὴν τάσιν τῇ ἐμός καὶ σφός.* In principio hujus loci Bekkerus suspicatur scribendum esse *μὴ συγκεκόφθαι* et *οὐ ῥητέον* vel *ἀπορητέον, οὐχ ὅτι*— et certe Apollonii sententia haec est ***pronomina ὑμός et ἁμός syncopen subiisse negandum est, non quo duae syllabae demi non possint, sed propter oxytonesin, nisi forte haec aequalitatis causa introducta est.*** De patronymicis illis, quae jam antea attigi, non repugnat; de pronominibus ambigit etiam ignotus disceptator in EM. 84, 47. *ἀπὸ τοῦ σφέτερος γίνεται δωρικῇ διαλέκτῳ σφός καὶ ἀπὸ τοῦ ὑμέτερος ὑμός καὶ ἡμέτερος ἁμός· ἢ θέμα ἐστὶ τῆς δωρίδος διαλέκτου·* de ultimo sine haesitatione judicat Herodianus Sch. Il. VI. 414. *τὸ ἁμόν δωρικώτερον*

---

8) Schol. A. Il. IV. 478. et Eustathius 501, 16. *θρέπτρα ἐκ τοῦ θρεπτήρια κατὰ συγκοπὴν ὡς σωτήρια σῶστρα, λυτήρια λύτρα*, duas literas eradens; tres concidit Zenodotus quum l. c. *θρέπτα* scriberet v. Spitzner. Vers. her. 258. Hoc analogia refutat; illa ad metaschematismum pertinent, de quo dixi ad Phr. 131. pars subjuncta est adjectivis *λυτήριος, θρεπτήριος* etc.

ἀπὸ τοῦ ἀμέτερον, nisi scripsit id quod in Sch. A. legimus *ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον*, idque adversus illos dixit qui non aspiratum *ἀμόν* pro *ἡμέτερον* acciperent. Totidem tamen literae, quot pronominibus *σφός* et *ὑμός*, si haec concisis adnumeramus, detractae esse sumuntur, desunt etiam proprio *Ἀμφιάραος*, quod idem ille syncopae absolvit in EM. 93, 49. *ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάραος Ἄμφις ὥςπερ ἀστράγαλος ἄστρις, Ἰφίανασσα Ἶφις· τοῦτο οὐ συγκοπὴ ἀλλὰ μετασχηματισμοί· οὐδέποτε γὰρ συγκοπὴ γίνεται τρίτης συλλαβῆς· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν·* nam in *σφός* et *ὑμός* certe vocalis finalis servata est, in *Ἄμφις* ne haec quidem. Sed haec ratio non prohibuit alios quominus nominum propriorum comminiscerentur syncopas immanes atque intolerandas: *Ἶφιν τὴν Ἰφιγένειαν λέγει τρεῖς συλλαβὰς ἐκκόπτων* Sch. Lyc. 324. *τὸν Ἀλκιμέδοντα συγκέκοφεν Ἄλκιμον εἰπών* Schol. A. ad Il. XXIV. 574. qui cum syncopae nomine tacite comprehendit apocopen sed corrigitur a Schol. BL. ad v. 477. *Ἄλκιμος κατὰ μεταπλασμὸν ὁ Ἀλκιμέδων ὡς Μελάνθιος Μελανθεύς.* Eustathius dionymiam vocat. Nec minus recte Stephanus *Λακεδαιμόνιος λέγεται καὶ κατὰ συγκοπὴν Λάκων ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν ὡς τοῦ Κυδωνιᾶται τὸ Κύδωνες. Ἔοικε δὲ πρωτότυπον εἶναι καὶ οὐ συγκοπή· τινὲς δὲ τὸ Λάκων ὑποκοριστικόν.* Haec naturae lege discreta sunt; alia variarunt poetae, quibus Musae omnipotentes concessere ut eundem hominem modo Iphin vocarent, modo, si res ita posceret, Iphionem vel Iphitum vel Iphitionem; alia immutavit consuetudo popularis proceriora brevians. Sic *Ποσειδωνία* (*Ποσειδώνιον*, *Ποσείδιον*) in *Paestum* abiit, *Ἄργος Ἵππιον* sive *Ἀργυρίππη* Appuliae oppidum in *Arpi* et nomen incolarum *Ἀργυριππανοί* in *Arpini*. *Κιμμέριοι* a nonnullis *Κίμβροι* et *Κίμμεροι* vocantur Strab VII. 293. *Ἐρασῖνος* fluvius *Ἀρσῖνος* VIII. 371. *Χοάσπης*, ut viri docti suspicantur, idem *Χόης* v. Muetzell. ad Curt. VIII. 37, 2. Chersonesus Heraclea transnominata est *Χερσών* v. Tzschuck. ad Mel. II. 1, 3. *Τὸν Μετάποντον οἱ βάρβαροι Μέταβον ἐκάλουν* Strab. VI. 265. qui genus universum signat XVI. 785. *αἱ τῶν ὀνομάτων μεταπτώσεις καὶ μάλιστα τῶν βαρβαρικῶν πολλαί, καθάπερ τὸν Δαριήκη Δαρεῖον ἐκάλεσαν,*

τὴν δὲ Φάρζιριν Παρύσατιν [9]) cf. XII. 549. Sed Graecorum quoque hominum locorumque vocabula mirabiliter interpolata, correpta, amplificata esse in Proll. p. 147. 282. 504. demonstravi exemplis plurimis, quae omnia a pathologiae finibus remota habeo. Ea propria fuit materia librorum Nicanoris et aliorum qui *Μετονομασίαι* inscripti sunt [10]) similiumque *περὶ φθορᾶς* sive *παρεφθορυίας λέξεως* etc.

Aliud his omnibus diversum genus syncopae, quo voces separatae compinguntur, nonnulli sibi invenire visi sunt in particula adhortativa *δεῦτε* quasi ex *δεῦρ' ἴτε* contracta, sed potiores auctores imperativos *ἄγε* et *ἄγετε ἀγρεῖτε* causam fuisse docent cur etiam adverbium *δεῦρο*, si idem compluribus imperaretur, ad similitudinem numeri plurativi traductum sit v. Apoll. Adv. 553. Lehrs. ad Herod. p. 92. Adn. ad Buttm. 344. et 297. sub *Τά*. — *Ἔστε* num ex *ἐς ὅ τε* compositum sit, supra disputavimus. Jam enarratis omnibus generibus apparet syncopae trium literarum exemplum, cui plane confidere possimus, nullum afferri praeter *τέτραχμον* et quod illi fide proximum sed a Grammaticis praeteritum est *κράταιγος*· quatuor autem literarum defectum ne uno quidem vocabulo demonstrari posse. Hoc negotio transacto quaestioni propositae satis factum videri poterat nisi paululum curae posceret accentus et spiritus.

§. 3. Literarum imminutionem plerumque hanc vim habere ut accentus a postremis vocabulorum syllabis, nisi quid obstet, ad principia revolvatur, veteres non generaliter quidem edicunt sed saepe per occasionem nos admonent: *τὰ διὰ τοῦ οα κατὰ πάθος γενόμενα ὀξύνεται* (*παροξύνεται*) *ὄα, χρόα* Arc. 100, 12. *ὁ φλοιός ὀξύνεται, ἀποβαλὼν δὲ τὸ ο βαρύνεται ὡς τὸ χνόος, ῥόος· οὕτω δὲ ἐκ τοῦ χροιά ἡ χρόα γίνεται καὶ ἐκ τοῦ ῥοιά ῥόα καὶ ἐκ τοῦ δειρή δέρη* Eust. 94, 1. quibus addi poterat *ζειά ζέα, ποιά πόα*, quan-

9) *Χνᾶ ἡ Φοινίκη* verum et proprium est regionis nomen, *Χαναάν* dilatatum.

10) Hoc nomine continentur etiam dionyma *Ὕδη — Σάρδεις*, *Ἀριστοκλῆς — Πλάτων*, *Τύρταμος — Θεόφραστος*, *Ἀριστοτέλης — Βάττος* etc. v. Steph. s. *Πάρος* et *Ὕδη*, et polyonymorum genera varia.

quam in nostris libris saepissime *ποία* scribitur idque a Gregorio pariter ut *ῥοία* et *χροία* rectius ad epenthesin refertur. Idem consonantium defectu effici tradit Epim. II. 425. exemplo inepto *ἐκ τοῦ ὡρινός γίνεται ὥριος κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν ἀναπέμψει τοῦ τόνου ὥςπερ ἑσπερινός ἑσπέριος, χειμερινός χειμέριος·* nam adjectiva in *ιος* exeuntia natura gravantur exceptis perpaucis. Adverbium pro exemplo affert EM. 19, 32. *ἀέκητι ἀντὶ τοῦ ἀεκαστί κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ καὶ τροπῇ ἰωνικῇ [τοῦ α εἰς η] καὶ ἀναβιβάσει τοῦ τόνου· ἡ γὰρ ἀποβολὴ πολλάκις ἀναβιβάζει τοὺς τόνους.* Eodem utitur et ad eandem rem Apollonius de Conj. p. 500. Adv. 545. sed adjunctis aliis: *τὸ ἀεκαστί ἀποτελεῖ τὸ ἀέκητι τοῦ τόνου εὐλόγως ἀναβιβασθέντος καὶ καθότι ἔνδεια πολλάκις τοῦ σ ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου ἀποτελεῖ, οὐτάμενος, ἐληλάμενος, δεσπότης, ἐργάτης· καὶ καθότι τὰ πάθη τοῖς τύποις συνεκτρέχει,* hoc est quia *τὰ εἰς της ἀρσενικὰ βραχείᾳ παραληγόμενα βαρύνονται* Arc. 26. v. Parall. 447. item ut participia *ἱστάμενος, πιμπλάμενος.* Verum ista adverbii *ἀέκητι* evolutio operosior est quam ut assensionem moveat. De participiis cum Apollonio dissentit *studii successor et haeres: τὸ οὐτάμενος καὶ ἐληλάμενος ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου οὐ δοξάζει κατὰ πάθος ἀπὸ τοῦ οὐτασμένος καὶ ἐληλασμένος ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ οὔτημι καὶ ἐλήλημι* Choerob. Can. 837. Substantiva ab illo allata *δεσποστής, ἐργαστής* nusquam inventa sunt, et quae his communem a verbis originem habent *θαυματά ἀντὶ τοῦ θαυμαστά* Schol. Pind. Ol. I. 43. *αἰνετός κατ' ἔνδειαν τοῦ σ* EM. 36, 29. *ὀνοτός, ἀγατός,* eodem accentu notantur quo non affecta. De substantivo ejusdem generis verbalis incredibiliter ariolatur Herodianus ad Il. XXIV. 228. *τὸ ποταμός ἐγένετο παρὰ τὸ ποτασμός καθ' ὑφαίρεσιν,* nam neque hoc nomen cognovimus neque verbum *ποτάζειν,* sed ille tamen hoc dicere non potuisset si cum scriptura prosodiam mutari existimasset, quod hujus nominis character non prohibet; nam in *αμος* exeuntium multa gravantur. Duorum adverbiorum oxytonorum, quae abjecta litera finali barytona fiunt, unum *χῶρι* Apollonius ipse 572. dicit ceteris adverbiis in *ι* desinentibus *ἶφι, ὕψι* etc. accommo-

datum esse. De altero loquitur Schol. B. ad Il. I. 148. *τὸ ὑποδρὰξ ἀποβαλὸν τὸ ξ ἀνεβίβασε τὸν τόνον ὡς ἀνυστής ἀνύτης, δεσποστής δεσπότης.* At vero Apollonius docet 548. *ὑπόδρα* a verbo prisco *δρᾶν*, alterum a *δρακεῖν* derivatum esse accentu eo quo cetera adverbia in *ξ*, *ἐναλλάξ*, *ὑπαντάξ*. Ergo hic quoque anabibasmi, qui dicitur, causa non in apocope posita est sed in synecdrome apocopen subsequente. Nihilo firmiora sunt quae de ellipticarum affectionum tertia praedicantur: *αἱ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους, ὀπίσωθεν ὄπισθεν, ὁμόπατρος ὄπατρος· τὸ δὲ πατρός καὶ ἀνδρός καὶ μητρός συγκοπέντα ἠκολούθησε τῷ χαρακτῆρι τῶν δισυλλάβων γενικῶν* Arc. 129. *ἀπὸ τοῦ θυγατέρα γέγονε θύγατρα ὡς Δήμητρα· αἱ γὰρ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσιν, ὄπισθεν, ἔξαιτος, ὄπατρος*[11]) Choerob. Can. 420. et 836. *θεόδμητος ἐκ τοῦ θεοδόμητος κατὰ συγκοπὴν τοῦ τόνου* Gud. 258, 24. His *ἄρσας* additur in EM. 457, 25. Epim. I. 199. Sch. B. Il. I. 13. Verum hoc primitivum est, *θεόδμητος* vero, ut supra dixi, a primitivo *δέδμημαι* traductum; *ἔξαιτος* ex *ἐξαίρετος* concisum esse neutiquam constat, *ὁμόπατρος* et *ὀπίσωθεν* auctore carent neque fingi opus est. Sed poterant usitatis uti *χερόνησος*, *ἀνάβατος*, *παράμονος* sive *παραμόνιμος*, aliisque proparoxytonis quae si syllabam amittunt, rursus proparoxytona fiunt accentu sua sponte in proximam antecedentium transeunte. Hinc sequitur nummi nomen *τετράδραχμον* deficiente syllaba tertia sic scribi oportere ut Eustathius praecipit 1398, 16. *τετράπεζα καὶ συγκοπῇ δι' εὐφωνίαν τράπεζα ὥσπερ καὶ τετράδραχμον τέτραχμον κατὰ τοὺς παλαιούς.* Quorum a judicio injuria desciscit EM. 754, 40. *τὸ τετρᾶχμον οὐ δύναται κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι διὰ τὸν τόνον. εἰ γὰρ συγκοπὴ γένοιτο, παράλογος ὁ τόνος. Ἔστιν οὖν τετράδραχμον καὶ ἀποβολῇ τοῦ δρ τετράαχμον καὶ περισπᾶται* v. §. 1. Non enim duae, quas hic dicit, literae exciderunt sed tres *δρα* eaque perfecta est syncope anabibasmi effectrix. Paroxytonorum accentum retrahi sumunt qui *μῆρα* ex *μηρία* concisum arbitrantur; nos hoc et similia ad

11) Hoc reponendum est Can. 127, 13. pro *ὁμοπάτριος*.

paraschematismum referimus v. P. I. c. III. §. 2. Quod oxytona *ἐραννός* et *νοσσός* non mutata sunt, fortasse characteri tribuerunt; nam *τὰ διὰ δύο νν ὀξύνεται ἐραννός, ἀργεννός, κελαινός (κελαδεννός), ἐρεβεννός* Arc. 63, 4. et pariter substantiva in *σσος* bisyllaba *βυσσός, κισσός* etc. et quae hunc numerum excedunt locorum vocabula in *ασσος* et *ησσος* exeuntia *Λυρνησσός, Ταρτησσός* etc. quorum typum sequitur nomen syncope affectum ut Stephanus s. *Ἀγάθυρσοι* refert: *ἀπὸ τοῦ Καβακησός οἴεται Δίδυμος κατὰ συγκοπὴν τὸ Καβασσός*. Postremo *κεβλή*, quod Arcadius 107, 23.[12]) diversum ab homophonis *αἴγλη* etc. accentum habere dicit, saepius barytonon est EM. 498, 41. Schol. Arist. Avv. 305. et all. *Λιχνός* a *λίχανος* significatione discernitur. — Eidem syncopae subjiciunt *δορυξός*, quod cum *λοξός* etc. conferri potest v. Parall. 404 sq. *νεογνός, βοηθός*, sed de catabibasmo nullum verbum addunt. Tot autem rebus obstantibus apparet regulam istam de anabibasmo syncopen comitante perexiguum in hac causa praebere usum nobis praesertim qui pleraque illa concisionis exempla aut in dubio ponimus aut in totum rejicimus. Cum orthoptotis et aptotis auctores nostri conjungunt duo declinata *θύγατρα* et *Δήμητρα* adjuncta cautione necessaria *τὸ πατρός, μητρός, ἀνδρός συγκοπέντα καὶ μὴ ἀναβιβάσαντα τὸν τόνον οὐκ ἀντίκειται, ἐπειδὴ πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν δισυλλάβων γενικῶν ἠκολούθησε* Choerob. l. c. v. P. I. e. 2. §. 6. Eadem causa est dativorum *κυσί, μησί* etc. nec mirum *ἀκλέα, ἀγακλέα, νηλέα* etc. sequi similitudinem integriorum *ἀληθέα, ἀληθέες*. Proprio vero accentu genitivorum species poetica distinguitur a communi *αἱ εἰς εω γενικαὶ ἰωνικαὶ προπαροξύνονται χωρὶς εἰ μὴ κατὰ πάθος εἰσί, Βορέω, Ἀσίω, ἐπειδὴ κατὰ συγκοπήν εἰσι* EM. 153, 54. Casuum verbalium unus ob accentum syncopae eximitur in Anecd. Par. T. IV. 18. *οἱ*

---

12) *Τὰ εἰς λη μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου βαρύνεται [ἔν τε κυρίοις] καὶ ἐν προσηγορικοῖς Ζάγκλη, σίγλη τὸ ἐνώπιον [ἐνώτιον] εἰ μὲν τῷ ο παραλήγοιτο ὡς τὸ ὁμοκλή καὶ ὁπλή καὶ τὸ κελή (κεβλή) ἀπὸ τοῦ κεφαλὴ γέγονε.*

μὲν λέγουσιν ὅτι τεθνήκασι κατὰ συγκοπὴν τεθνᾶσιν, ἀλλ' εἰ ἦν οὕτως οὐκ ὤφειλε περισπᾶσθαι· οὐδέποτε γὰρ συγκοπὴ περισπᾶται· ἀλλ' ἔστι τέθνημι, τεθνᾶσι.

His si adjunxero quae de spiritu sancita sunt, quaestio hujus loci perfecta erit. De hoc habemus veterum criticorum praejudicia in Schol. A. ad Il. VI. 239. *τὸ ἔτης ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῖ ἐπεὶ συγκοπὴ ἐγένετο ὡς ἐπὶ τοῦ ἥλατο ἆλτο· Ἀλεξίων δὲ δασύνει· μᾶλλον δὲ συγκαταθετέον τῷ Ἀσκαλωνίτῃ, ἐπειδὴ εὑρέθη διὰ ψιλοῦ ἡ συναλοιφὴ παρ' Αἰσχύλῳ οὔτ' ἔτης καὶ παρ' Εὐριπίδῃ φωτὶ δ' οὐκ ἔτῃ πρέπων·* idemque ad Il. XI. 257. *ὄπατρος ψιλωτέον οὐχ ὡς οἴονται διὰ τὴν συγκοπήν· πολλὰ γάρ φασι διὰ τὴν συγκοπὴν ψιλοῦσθαι· ἐπεδείξαμεν δὲ ὡς καὶ δασύνεται, ἑστήκαμεν καὶ ἕσταμεν, Ἡράκλεες καὶ Ἥρακλες. Ἄμεινον οὖν λέγειν ὅτι τὸ ο πρὸ τοῦ π κείμενον φιλεῖ ψιλοῦσθαι.* Vulgarem viam sequitur Tzetzes ad Opp. 405. Exeg. 81, 20. *τὸ ἅρμενα καίπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμοζόμενα γεγονὸς ψιλοῦται ὡς συγκοπῇ αἰολικῇ ὡς τὸ ἄλμενος,* sed meliora docet Lex. de Spir. 229. *τινὲς παραλόγως ψιλοῦσι τὸ ἱρός καὶ ἵρηξ*[13]) *λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς ψιλοῦνται, ὥρμησεν ὦρσεν, ἁρμόσας ἄρσας. Ἀλλὰ τὸ ὦρσεν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ὄρω καὶ ἄρσας ἀπὸ τοῦ ἄρω. Τοιαῦτα ψιλοῦνται γινόμενα* (adde *ἀπὸ ψιλῶν τῶν πρωτοτύπων*). *Οὐδὲ μὴν τὸ ἱρός καὶ ἵρηξ συνεκόπησαν ἀλλὰ κρᾶσιν ἔπαθον.* Hic quem ducem habuerit cognoscimus ex Sch. Il. I. 136. *ἄρσαντες Ἀρίσταρχος δασύνει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ψιλοῖ ἐκ τοῦ ἄρω. Ἴκμενος* cum merismo et accentum mutavit et spiritum.

---

13) v. Diss. II. c. II. §. 5.

DISSERTATIO TERTIA

DE

PARECTASI SIVE INTERPOSITIONE SYLLABÆ.

PROŒMIUM.

Multo angustioribus quam syncope terminis continetur affectio ei contraria, quae hoc loco pertractabitur. Hanc passionum scriptores distincte definiunt; brevissime quidem Draco p. 156. *ἐπέκτασίς ἐστι προςθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τῆς λέξεως οἷον Μουσάων·* explanatius Josephus Synops. 567. T. III. *ἐπέκτασίς ἐστι πλεονασμὸς συλλαβῆς ἢ φωνήεντος ποιοῦντος συλλαβήν. Καὶ συλλαβῆς μὲν οἷον ἔτυμον ἐτήτυμον, ἐδή ἐδωδή, ἀτηρός ἀταρτηρός. Φωνήεντος δὲ οἷον γέννα γενεά, ἀδελφός ἀδελφεός, πυλῶν πυλέων.* Notam accentus addit EM. 503, 25. Gud. 314, 34. *ἐπέκτασίς ἐστι πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττων*, quod convenit canoni catholico *οἱ πλεονασμοὶ τὸν τόνον οὐ μεταβάλλουσι* v. Techn. 188. Sed quia eodem nomine saepissime significatur proschematismus sive additio syllabae in exitu vocabulorum, *τοιόςδε, θεοῖσι*, malui parectasin appellare, quod nomen Gregorius p. 454. illi aequiparat: *ἐπέκτασις ἢ παρέκτασίς ἐστι πλεονασμός* etc.[1])

CAP. I.

De alpha.

§. 1. Vocalis primae in syllabam primam inculcatae exempla omnia obsoleta sunt et glossematica. *Βάραγχος Ἱππῶναξ μάλιστα πλεονασμῷ τοῦ α· οἱ γὰρ ἄλλοι βραγχιᾷν. Καὶ βαραγχιᾷν ἀντὶ τοῦ βραγχιᾷν πολλάκις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· Ἡρωδιανός* EM. 188, 8. qui fortasse verbis

1) *Τοῦ δέδια ἡ μετοχὴ κατ' ἐπέκτασιν δειδιώς* Diac. ad Scut. 248. significat parenthesin.

aliter collocatis idem dixit atque Moeris Atticos βραγχᾷν dicere, non βραγχιᾷν, nam βαραγχιᾷν penitus ignotum est. Illud jure censetur in numero onomatopoeticorum proximamque similitudinem habet cum verbis βραχεῖν et βαῤῥαχεῖν, quae Hesychius uno modo interpretatur ἠχεῖν, cumque ῥέγχειν et βρόγχος cf. Proll. 334. Techn. 70. Praeterea hic affert Βαράγχια τὰ βράγχια τῶν ἰχθύων, quod confirmat Schol. Opp. Hal. I. 160. βράγχη βρόχια σπάραχνα, hodieque sic vocantur branchiae piscium σπάραχνα ψαρίδων. Idem Κάναδοι γνάθοι, Κάῤῥαξον Πάφιοι κράξον, Φάραγμα φραγμός, unde compositum est adjectivum παρεμφάρακτος cerritus hoc est τὸν νοῦν διεφθαρμένος ut Διεπέμφρακτο διέφθαρτο [2]); nam τὰ φράγματα plerumque constant e lignis transversis sive variis, et obstructum simile est perplexo ac perturbato [3]). Alpha autem mobile est etiam in verbo φράγνυμι φάργνυμι. Cum his conferri possunt σπαργᾷν et quod Schol. Plat. Civ. V. 405. huic apponit σφαραγεῖσθαι· nam utrumque de uberibus turgentibus dicitur et communem habet originem a verbo σπάω σπαράττω, sed alpha intercedente etiam declinatio mutata est. Quae utrique sermoni communia sunt γάλως glos, originem non ita apertam habent ut judicari possit, utrum antiquius sit. Pleonasmum syllabae secundae adnotat EM. 550, 14. παρὰ τὸ κῶ γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν κώς καὶ κατὰ πλεονασμὸν κώας ὡς ἀπὸ τοῦ ὥς γίνεται ὤας. Alii κῶς scribunt tanquam contractum ex κῶας ut οὖς ex οὖας, et pro etymo habent οἶς, unde κόον τὸ πρόβατον v. Parall. 87. alpha autem ad terminationem pertinere putant ut in δέρας, φρέαρ. Herodianus in EM. 1, 42. ἐκ τοῦ ἶψ γίνεται ῥῆμα ἰάπτω, ἐξ οὗ ἰαπτός καὶ ἄϊαπτος, ubi deest pleonasmi mentio, quae injicitur p. 464, 9. ἰάπτω ἀπὸ τοῦ ἴπτω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, quod contra alii statuunt ἴπτω ex ἰάπτω natum esse,

---

2) Hic aut διεμπέφρακτο scribendum est, ut Kuesterus voluit, aut διεπέφρακτο.

3) Hesychius Βαρακινῆσι ἀκάνθαις σκόλοψι. Hujusmodi sudibus cancellatim compositis construuntur sepimenta quae in media latinitate *barria* vocantur; nomenque hoc durat in francogallico *barre*, *barricade* v. Du Cang. et Menag. Dict. p. 81.

et hae dispares sententiae permixte proponuntur in Epim. I. 205. sed veri similius est *ἅπτω* primitivum esse, *ἰάπτω* prosthesi auctum v. Diss. I. c. IV. §. 1. Ad pleonasmi speciem inclinant glossae Hesychii et Photii *Ἀραβύλας ὑποδήματα, Γαγγάλιον νεύρου συστροφή* [4]), *Καναρός κακός*, quod interpretes eum *καυρός* componunt, *Κίγκαλος εἶδος ὀρνέου* hoc est motacilla quae vulgo *κίγκλος* et *κίλλουρος* dicitur, *Ὀστάλιγξ πλόκαμος ἕλιξ βόστρυχος*, nam idem nomen est *ὄστλιγξ, ἄστλιγξ, ἄστριγξ*, quae in Proll. 140. ad *στρέφω* retuli unde *στρεβλός* et *στρόφαλος*. Si vera est Eustathii conjectura *ἡ Ἰωλκός ἴσως παρὰ τὴν ὦλκα* p. 328, 1. poetico *Ἰαωλκός* praeter iota accessit alpha. Sed de hoc et aliis locorum vocabulis *Ἄρβις* et *Ἄραβις, Σεληγσσός* et *Σαλαγασσός* etc. judicandi facultas nulla. Crebriora vero hujus pleonasmi vestigia videmus in terminationibus vocabulorum communium; *Συάδες αἱ ὕες ἐσχηματισμένως* Hes. *ληΐς* captiva Nonn. XXXIV. 167. et *ληιάς, δμωΐς δμωϊάς, Ναΐς Ναϊάς*, tum patronymicorum *Τελαμωνίδης καὶ πλεονασμῷ ποιητικῷ Τελαμωνιάδης* Epim. I. 261. Schol. Dion. Gramm. 849. cf. Proll. 503. et feminini generis *Ἀρηΐς* Martis filia Quint. I. 206. *Ἀρηιάς* 187 etc. Proll. 466 sq. tum topicorum, quae alpha longum habent: *ἀπὸ τοῦ Σπάρτη Σπαρτίτης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ Σπαρτιάτης, ὅμοιόν ἐστι τῷ Κροτωνιάτης· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν* EM. 722, 40. *Νώνακρις Νωνακρίτης καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ Νωνακριάτης* Steph. quorum neutrum aliter scriptum reperitur. Sic et *Φασιάτης πλεονασμῷ τοῦ ᾱ* etc. Duorum possessivorum *Ἀκαδημικός* et *Ὀρφικός* alteri consuetudo graeca praetulit *Ἀκαδημαϊκός*, alteri accessit ignobilius *Ὀρφαϊκός*. Ex appellativis huc pertinent *ἕρκτης* et *ἐργάτης* ab *ἕργω* ductum ut *ἅπτω ἀπάτη* Proll. 370. novitiumque *σταύαρα τὰ κατὰ φθορὰν λεγόμενα* Eust. 1358, 56. id est *σταυροί* et adjectiva non multo melioris notae, *ἀργενναός* (hoc accentu) pro *ἀργεννός* et *εἰκόσατος* pro *εἰκοστός*, illud Theophanis Anth. XV. 33. hoc

---

4) Hoc pleonasticis inserimus quia vulgo non sic vocatur sed *γαγγλίον·* re vera syllaba *γαλ* primitiva est, quae antecedit, reduplicata v. Diss. I. c. 8. §. 8.

Tzetzae Anteh. 360. qui exemplum sumsit ab ἑβδόματος, ὀγδόατος. Sed σιφλός σίπαλος, στεγανός στεγνός, satius fuerit dicatalexiae exemplis adjicere, quia par utriusque terminationis, purae et non purae, auctoritas et eadem proportio. Idem fortasse dicendum est de *Αἰανός* αἰνός Hes. quibus Hermannus ad Aj. 657. unum assignat primitivum αἰεί. Neque improbabilis Buttmanni sententia κόμπος et κόναβος idem esse Lexil. I. 289. [5]) Verum etiam verborum facienda est mentio: στασιάζειν Ἡρωδιανὸς πλεονασμὸν λέγει εἶναι ἀπὸ τοῦ στάσις EM. 725, 10. sed proprie sic vocari non potest; nam neque στασίζειν dicitur neque verbalia βάσις, φάσις, θέσις, κρίσις, ῥύσις, φύσις etc. verbis pariendis apta sunt; quare στασιάζειν ita ut θυσιάζω, συνουσιάζω, ἐκκλησιάζω etc. quasi a nomine στασία repetitum videtur. Eademque opinio est de altero: ἐκ τοῦ αὐθάδης γίνεται αὐθαδίζω καὶ πλεονασμῷ αὐθαδιάζω Epim. II. 338. EM. Nam quae ab adjectivis in ης derivata sunt verba, unam habent terminationem ιζω, ἀληθίζω, σαφηνίζω, εὐκλεΐζω, εὐμενίζω· dicatalecta vero, quae in Proll. 481 sq. attuli, aut non satis firmata aut a diversis thematis profecta sunt.

§. 2. De compositis dubitatur: ἐξαέτης οὐκ ἔστι πλεονασμός· τὰ εἰς ις ἐπιῤῥήματα ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ κις, ἑπτάμηνος, τετράμηνος· οὕτως οὖν ἑξάκις ἑξάκλινος, ἑξαέτης· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 346, 33. Hoc syncopae auxilio jam ante paulo repudiato in Diss. II. P. II. c. 1. §. 3. ad pleonasmum compellimur, quo soli abstinent Attici numerorum simplicium formam in synthesi religiose servantes ἑξμέδιμνος, ὀκτώμηνος etc. Ceteri vocalem nominum quae in ε, ι, ω exeunt parilitatis causa in alpha mutant, quo pleraque omnia finiuntur, πεντάμηνος, εἰκοσάκλινος, ὀκτάμηνος, eandemque vocalem duobus in consonam exeuntibus extrinsecus adjiciunt ἑξάμηνος et ἐνάενος,

5) Idem est Κοναρός εὐτραφής πίων Hes. et Χόνδρος παχὺς ἅλς Suid. quod sive substantivum est sive adjectivum, acui jubet Arcadius. Adjectivum acuitur Arist. Probl. XXI. 9. Anecd. Bekk. 1287. substantivum saepius gravatur v. Jacobs. Animm. ad Anall. T. II. 113. Elmsl. ad Acharn. 526.

sed hic unitatis numerus quia sub casuum rationem succedit, saepius eodem quo nomina declinabilia modo connectitur ἐνοειδής, ἐνοποιός, ἐνίγυιος. Ex aliis formis casualibus huc referuntur genitivi plurales nominum secundae et tertiae declinationis νησάων, γυπάων v. ad Buttm. 338. qui alpha ex imitatione protoclitorum πυλάων etc. traxisse videntur [6]). Et hos quoque genitivos primae declinationis epectasi tribuunt vel aeolicae EM. 40, 54. vel boeoticae Schol. Il. II. 87. XIX. 1. sed injuria. Accusativum νηπιάας nonnulli ex νηπιέας sive νηπιείας factum putant per antithesin vocalium, alii alpha pleonastico auctum Epim. I. 289. EM. 604, 24. hoc est eo genere pleonasmi cui θαάσσω et quidquid huc vergit adscribimus. Ex tertia declinatione huc refertur dativus nominis υἱός epicis usitatus: υἱάσι πλεονασμὸν ἔχει τοῦ α διὰ τὴν υἷι Schol. Il. XV. 197. ὗις ὕϊ καὶ κατὰ συναίρεσιν υἷι καὶ ἐπειδὴ τοῦ σ προςελθόντος ἔμελλεν ἀσυνταξία γενέσθαι, ἐπλεόνασε τὸ α υἱάσι Choerob. Can. 463. scilicet quia scholicum dogma est dativum pluralitatis a singulari proficisci πατρί πατράσι etc. Arc. 138, 2. Rectius Schol. Il. V. 463. τὸ υἱάσιν ἐξηκολούθησε τῇ συγγενείᾳ τοῦ πατράσι καὶ θυγατράσι. Hac vertigine synecdromae correpti scriptores inconditi etiam verborum personis pluralibus, quae sine vocali clitica formantur, alpha pleonasticum intruserunt: τινὲς ἀττικίζειν νομίζοντες ἁμαρτάνουσιν ἐν τῷ λέγειν τιθέαμεν τιθέατε, διδόαμεν διδόατε Planud. Gramm. in App. Etym. Gud. 662, 39. πρὸς ἀναλογίαν τοῦ τρίτου προςώπου τιθέασι καὶ διδόασι ἐγένετο τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον Choerob. Can. 865, 14. Cram. Exec. T. IV. 360. et 362. qua ratione similitudinis etiam δεδίαμεν, δεδίατε nititur v. ad Phryn. 180. [7]) Perinepte idem Can. 829, 20. τὸ ἑσταῶτες καὶ

---

6) His fortasse addendus est στρατὸς ἀγγελιάων id est angelorum P. Silent. Soph. II. 279. a recto ἀγγελίας, quem nonnulli Homero affinxerunt, et οὐρανὸς ὀπτανιάων in Matronis versu Athen. IV, 134. F.

7) Δεδίατε, quod hic ex Lucian. Reviv. c. 18. enotavi, et hoc loco cessit legitimo δέδιτε et in Dial. Deor. XX. 2. Mansit adhuc δεδίαμεν Isae. Or. p. Dicaeog. p. 53. (60, 23 Bekk.) δεδίατε Phalar. Ep. LXXXVIII. 274. Justin. M. Expos. fid. p. 388. A.

βεβαῶτες κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ γεγόνασιν ἀπὸ τοῦ ἑστῶτες καὶ βεβῶτες. Nec magis considerate p. 860. et Orthogr. 224, 20. ἀπὸ τοῦ εἶμι τὰ πληθυντικὰ διὰ τοῦ ῑ, ἴμεν ἴτε ἴασι καὶ προςθήκῃ τοῦ ᾱ ἴασι, nam hoc longum alpha pro consona ν̄ introductum est ut breve in perfectis βεβολήαται etc. Atque hinc nobis via ostenditur ad veram pareetasin sed eandem a synecdrome profectam: τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ κούρῃ δὲ παρείατο δακρυχέουσα ἤγουν παρεκαθέζετο, τινὲς πλεονασμὸν ἡγήσαντο. Οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἀλλὰ πληθυντικόν Epim. I. 373. qui schemate Pindarico nititur vel vero ὕμνοι τέλλεται, vel commenticio τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. Sed ex aliis exemplis, quae ad Buttm. p. 8. et 487. attuli, manifestum fit poetas Alexandrinos singularem similem reddidisse plurali. Quo pacto Epici in verbis perispomenis alpha longo praemittant breve singillatim exposui in Dissert. de diectasi Techn. p. 173. Ab adjectivo δίδυμος propagatum est andronymicum Διδύμων et Διδυμάων, cujus obliqui casus non leguntur sed per ō declinatum esse colligimus ex adjectivo διδυμάονος ὡς Μαχάονος, ἐπεὶ ἄλλως ὤφειλε διὰ τοῦ ω̄ ὡς παρώνυμον Schol. Il. V. 548. Nomen herois Ὠαρίων, quod interdum trisyllabum fit alpha retento v. Schneidewin. ad Pind. p. 180. si ex urbe, ubi natus fertur, Hyria fictum est, vocali abundat. — Ex numero indeclinabilium primum memoranda sunt adverbia μιγάδην et φυγάδην. Illo Nicander semel utitur sine ullo metri levamento, quare dubium an ille μίγδην sic ut aliis locis scripserit; alterum e cod. repositum est in Poll. VI. 175. pro τὸ φρούδην καὶ τὸ ῥύδην οὐκ οἶδα εἰ ἀνεκτόν· qui ῥύδην non ob aliam causam improbare potuit quam quia poeticum est; φυράδην vero ab analogia desciscit, nam a verbis circumflexis adverbia nulla nascuntur. Itaque φύρδην dicitur ut ἄρδην, κλέβδην, κρύβδην, στάγδην, φράγδην, ἐλίγδην, περιπλίγδην, λύγδην, φύγδην, quae omnia a verbis barytonis oriuntur sine interventu vocalis alpha. Tertium est ἅλις καὶ πλεονασμῷ ἅλιας· ἔστι δὲ μονῆρες· οὐδὲν γὰρ εἰς ᾱς προπαροξύτονον ἀλλ' ἢ ὀξύτονον ἑκάς, ἐμπάς (scr. ἀγκάς), ἢ παροξύτονον ὡς τὸ ἀτρέμας (adde καὶ ἠρέμας). Τὸ δὲ αἴτιον τοῦ τόνου ὁ πλεονα-

σμός· Ἡρωδιανός EM. 63, 18. quem sequitur Joannes de Ton. 38, 11. τὰ εἰς ας — ὀξύνεται — τὸ μέντοι πέλας βαρύνεται καὶ τὸ ἀτρέμας· τὸ δὲ ἀλίας (sic) παρ' Ἱππώνακτι παροξύνεται (προπαροξύνεται) ἀπὸ τοῦ ἅλις πλεονάσαν τῷ ᾱ.[8]) Apud Hesychium legimus γάλι ἱκανόν, quod ambigo utrum neutrum sit adjectivi in adverbium versi ἅλις ut Ἶφις ἶφι, εὐθύς εὐθύ, an sinceram vocis formam redintegret, cui postea sigma adhaesit ut ἀτρέμας, ἠρέμας. Si natura adjectivum fuit, accusativus ἅλιας (ut τρόφιας) in adverbium degeneravit. Itaque de multis, quae pro pleonasmo literae alpha proferuntur, perpauca approbationem movent eaque omnia a nativa forma ad aliorum similitudinem traducta sunt. His continuo subjiciam diphthongos, in quibus eadem vocalis inest. Εὐνάς λέγει τὰς ἀγκύρας καὶ κατ' ἐπέκτασιν εὐναίας Apollon. Lex. Αἰαίη λέγεται κτητικῶς ἀπὸ τῆς Αἴας (ῃ) κατὰ πλεονασμὸν τῆς αι διφθόγγου Schol. Apoll. III. 1093. quippe non solum Medeae et Circes epitheton sed etiam insulae et promontorii nomen proprium est. Appellativa hujus generis σεληναία, γαληναία etc. ex professo scrutatus sum in Parall. 297. cf. 358. remque eo deduxi ut epectasi, quam ille vocat, sive pleonasmo renunciari possit. Adjectivorum, quae in hanc speciem incidunt, unum affert Stephanus βώμιος καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαῖος. Sunt vero multo plura, quorum nonnulla Atticistae vituperant: ἐνιαυσιαῖος μὴ λέγε, ἀλλ' ἐνιαύσιος. Phryn. Epit. 362. εὐκταῖα καὶ ἀττικώτερον εὐκτά Poll. V. 130. de quo vid. Ast. Animm. ad Legg. p. 166. alia diversam a primitivis significationem habere docent: πρότερος ἐπὶ τάξεως; προτεραία δὲ ἐπὶ μόνης ἡμέρας Ammon. et Etym. Gud. 483, 10.[9]) ἀπὸ τῶν εἰς στος γίνεται παραγωγὴ

8) In Eur. Ion. 723. G. Dindorfius ἁλίας posuit pro ἁλίσας, ceteri ἅλις.

9) Discrimen tollere videtur Photius Προτέρα καὶ προτεραία, ὑστέρα καὶ ὑστεραία. Apud Herodot. I. 126. quaerenti cuidam de duobus diebus uter convivis magis placuerit, ἡ ὑστεραίη ἢ ἡ προτεραίη respondetur ἡ προτέρη. Sic etiam γενομένης δὶς ἐκκλησίας τῇ μὲν προτέρᾳ — τῇ δὲ ὑστεραίᾳ Thuc. I. 44. τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν — τῇ δὲ ὑστεραίᾳ Aesch. Fals. Leg. 335, 65. Hic Bremio concinnius videtur προτεραίᾳ,

εἰκοστός εἰκοσταῖος, τριακοστός τριακοσταῖος· οὕτω καὶ πολλοσταῖος παρ' Εὐβούλῳ (Com. Fr. Vol. III. 271.) Epim. I. 368, 32. quae repetens Schol. Eur. Hec. 32. adjungit simile praeceptum ἔστιν ἄλλο τρίτον καὶ ἄλλο τριταῖον· ἐνταῦθα δὲ τριταῖον (ἦμαρ) ἀντὶ τοῦ τρίτον λέγεται, sicut Palladas Anth. IX. 173. στίχον τεταρταῖον dixit pro τέταρτον, et, quod mirabilius, Nonnus XLII. 467. τρισσαίων Χαρίτων pro τριῶν. Ab his adjectivis temporalibus, quibus latinus sermo caret, differunt rerum hominumque epitheta communia ἐρεμναῖος, βορειαῖος etc. v. Parall. 319. Horum alia a primitivis adeo nihil differunt ut pleonasmo adscribi possint; alii cum iis commutari possunt sed non omnibus locis velut ἀκραῖοι ὄνυχες Babr. Fab. XCV. p. 40. nihil differt ab ἄκροι, sed θεοὶ ἀκραῖοι non ἄκροι vocantur. Ἐρυθραία θάλασσα saepe dicitur ἐρυθρά sed quaelibet rutila ἐρυθραῖα dicta esse minime constat cf. Bernhard. ad Dion. 1127. ἐρημαίους καλάμους Anth. Plan. XII. hoc est fistula, quam aliquis in solitudine inflat, vix conveniat ἐρήμους dici; Oppianus Hal. IV. 401. conjunxit tanquam synonyma δειλαίαις ἅμα δειλός, quod nomen nonnulli ad syncopen revocant v. c. V. §. 3. sed plerumque differunt. — Singulari ratione a νέος derivatum est νεῖρος et νεῖρα, quam Homerus γαστέρα νείαιραν vocat a situ ut ὑστέρα et quae apud Hesychium leguntur Ὑστρία κωλεός, Ὕστρος γαστήρ, Ὄδερος (uterus) γαστήρ v. Parall. 307. A diversis principiis profecta sunt πρωΐτερος et πρωϊαίτερος, ὀψίτερος et ὀψιαίτερος, ac si gentiliciorum nonnulla duplicem terminationem habent ευς et αιευς, ut Πατρεύς et Πατραιεύς, Σκαρφεύς et Σκαρφαιεύς, diphthongus non extrinsecus adjecta sed a nomine paragogo derivata videtur;

---

quod scriptum est Dem. c. Mid. 553, 10. τῇ μὲν προτεραίᾳ (ἐκκλησ.) τῇ δὲ ὑστεραίᾳ. Seorsum τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ Thuc. V. 75. quod Kruegerus recte tuetur; pro τὴν προτεραίαν νύκτα Xen. Cyr. IV. 2, 3. codd. aliquot probabilius προτέραν, idque solum aptum est nominibus actionum, quare Herod. IX. 3. non ἡ ὑστεραίη στρατηίη scripsisse videtur sed quod codd. praebent ὑστέρη cf. Schaefer. ad Dem. T. II. 428. et in Aeschin. Fals. 355, 123. ἐν τῇ προτέρᾳ πρεσβείᾳ — τῇ δὲ ὑστεραίᾳ jure repositum est ὑστέρᾳ.

nam ut urbis Ἀλαί incola duplici modo appellatur Ἀλαῖος et Ἁλαιεύς, item a Σῖφαι Σιφαῖος καὶ Σιφαιεύς ὡς Κρηταῖος Κρηταιεύς Parall. 27. eodem modo gentilicium Πατραιεύς, quod Suidas affert, ad paragogum Πατραία vel Πατραῖος referri potest etsi neutrum reperitur. Hoc vero etiam convenit ad appellativum ἀκταιωρός παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν οὐρεῖν ὅ ἐστι φυλάττειν EM. nam regio litoralis etiam ἀκταία vocatur intellecto substantivo. Sed pro δικοδοσία apud Polybium recte reponitur δικαιοδοσία, nec credibile est pro δικολογία unquam dictum esse δικαιολογία etsi Graeci nonnunquam eadem vocabula cum substantivis et adjectivis componunt sine ullo significationis discrimine δολόφρων δολιόφρων, νυκτίβιος νυκτερόβιος ut νυκτεροφεγγής, λιγύπνοος et poeticum ut Pollux dicit λιγυρόπνοος, χλοηφόρος χλοεροτρόφος, ἀνδρόφρων ἀνδρειόθυμος et alia ad Phr. 642. allata quorum unum ἀγελαιοτροφία et huic affinia a Platone frequentata non cum ἀγέλη juncta videntur sed cum nomine, quo animalium congregabilium genus universum significatur, τὰ ἀγελαῖα. Propius ad parectasis speciem accedit δεραιοπέδη in Anth. positum pro δειροπέδη, quia δεραῖος non extat sed modo δειραῖος collinum significans, nisi forte illud ex duobus substantivis rectis δέραιον et πέδη compositum est ut δεσμόβροχος. Sed hoc non convenit adjectivo δεραιοῦχος. Ματαιάζω a μάταιος derivatum est, ματάζω vero si sine iota scribitur, a μάτη ut θηλάζω, τεχνάζω, sin, ut Herodianus voluit, cum iota, ex ματαΐζω contractum esse oportet. Ἔκραινον καὶ κατὰ πλεονασμὸν τῆς αι ἐκραίαινον Epim. I. 239. pariter ut aoristum κρήηνον in exemplis diectasis retuli. De altera diphthongo nihil praeceptum est; κήξ et καύηξ jam in prima parte judicare recusavi; Καυάζοντα ἀποσκάζοντα Hes. quod varie corrigitur, animum revocat ad Σκιμβός χωλός, Σκιμβάζει χωλεύει, Σκαμβηρίζειν ὀλισθαίνειν, quae cum Κιμβάζειν καὶ ὀκιμβάζειν τὸ στραγγεύεσθαι connexa videntur v. Proll. 142. Schneider. ad Nic. Th. p. 142. nam Hesychius στραγγεύει exponit οὐκ εὐθὺς πορεύεται, διατρίβει, et latine *claudicare* dicitur pro haesitare, neque adeo incredibile ducam Graecorum aliquos pro σκαμβός sive σκαῦ-

ρος dixisse καῦος, quamvis a communi usu remotum ut docet Sch. A. ad Il. XII. 137. τὸ αὖος λέξις μονήρης ἐστίν· οὐδὲν γὰρ εἰς ος λῆγον καθαρὸν δισύλλαβον τῇ αυ παραληγόμενον κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον τριγενές ἐστι.

CAP. II.

De epsilo.

§. 1. Primum in quaestionem venit pronomen possessivum; τὸ σφεά [1]) ἔοικεν ἀπὸ τοῦ σφά γεγονέναι κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ε Schol. Apoll. I. 849. idque Apollonius quoque Pron. 142. pleonasmi nomine affert, alii monosyllabum ellipsi transscribunt. Huic ex parte simile est τεόν τὸ κοινὸν σόν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε καὶ τροπὴν τοῦ σ Epim. I. 412. quem doricum pleonasmum dicit EM. 752, 11. et ἑός pro ὅς, de quo dictum est in Prosthesi. Parum curiose EM. 421, 42. παρὰ τὸ ἦρι γίνεται ἠρίαι καὶ πλεονασμῷ ἠερίαι ὡς πλέθρον πέλεθρον. Illud quomodo comparatum sit, mox disputabitur; πέλεθρον, quod non solum apud poetas legitur sed etiam in inscriptionibus doricis v. Ahrens. Dor. 123. et hinc composita ἑπταπέλεθρος, πουλυπέλεθρος, si ad communem usum referuntur, epsilon supervacaneum habent. Πετηνός, cujus certus auctor deest, non ex πτηνός dilatatum sed a πετήσομαι productum est v. Proll. 191. et 193. στελεγγίς, quod codd. aliquot praebent Athen. XV. 674. B. Poll. VII. 179. C. et στελέγγισμα codd. Aristot. Auscult. CV. p. 839. b. 25. librariis tribuitur, quibus fortasse στελγίς ob oculos fuit; item piscis nomen βέλεννος Athen. VII. 288. A. nec probatur scriptura urbis Arcadiae Βερένθη in libris Pausan. et appellativi βερένθιον, quod aliquoties pro βρένθιον sive βρένθειον reperitur. Ignotum est quod Hesychius protulit Βρέκυν τὸν Βρέκυντα τὸν Βρίγα, sed significare videtur Βερέκυντα, et στεριφνός id est στριφνός, quod Erotianus ex Aristophanis loco depromsit, ubi

---

1) Sic Bekkerus scripsit secundum Bastium ad Greg. 900. pro σφέα, quomodo bis in Apollonii carmine scriptum est.

σιπτός scribitur. Πρεών non ex πρών factum videtur sed ex πρηών per systolen; hoc unde natum sit, dicetur in capite proximo. Quod arbor exotica, quam Graeci βδέλλαν et βδέλλιον vocant, a Marcello Emp. bedella dicitur, hanc causam habere videtur quod nulla vox latina orditur a duabus consonis, quae in uno graeco βδεῖν et derivatis audiuntur. Majorem causae ancipiti speciem conciliat verbum Κερανίξαι κολυμβῆσαι κυβιστῆσαι haud diversum a Κρανίξαι ἐπὶ κεφαλὴν ἀποῤῥίψαι, quod a κράνη id est κάρα *caput* derivatum est, utrique autem Doederlinus in Synon. T. VI. probabiliter apponit latinum *cernuare*. Sicut πετηνός aliam originem habet atque πτηνός et κέρασμα non eadem via processit qua κρᾶμα sic etiam σκελιφρός distinguitur a σκληφρός, quanquam hic etiam trope accessit vocalium. Ab aliis verbis hujusmodi, quorum consonae in unam syllabam compingi possunt vocali in proximam translata, vocabula una ratione finguntur ut τερηδών ἐστιν ὀστοῦ κατάτρησις οἱονεὶ τρηδὼν οὖσα Galen. Definn. p. 44. T. XIX. quorum illud convenit praesenti τείρω tero, unde τέρην teres, alterum fictum est ad similitudinem eorum quae incremento extraneo aucta vocalem nativam amiserunt τετραίνω, τρῆσις, τρῆμα. Ab his aliquantum differunt στροπή, ἀστραπή et στεροπή, si quidem haec omnia significant στροφήν sive στροφάλιγγα hoc est tortum quiddam, unumque principium habent στρέφω v. Techn. 41. nam illa consonas verbi referunt eodem ordine collocatas, tertium vero sequitur formam nominis στέρφος, quod etiam στρέφος dicitur v. Techn. 302. Πελασγούς qui nominatos esse volunt παρὰ τὸ πλάζεσθαι, ipsi errant. Γέρανοι sive γέρηνες si a gruendo nomen acceperunt, latina appellatio naturae propior est quam graeca. Ἰοχέαιρα non cum χαίρω, ut Lexicographi nostri ajunt, compositum est superante epsilo sed cum χέω Proll. 259. — Ad pleonasmum syllabae secundae referuntur quatuor nomina homerica; primum ἠέριος illud, quod si ab adverbio ἦρι, ut in EM. dicitur, derivatum est, epsilo abundat; nam ut a πρωί πρώιος, sic ab ἦρι ἤριος dicendum erat, sed repudiatum est; alii *aerium* interpretantur ipsumque adverbium ἦρι natura dativum esse

putant ex *ἠέρι* contractum. Idem p. 261, 18. *σύνηθες Ἴωσι τὸ ε πλεονάζειν, ἥλιος ἠέλιος, δειλινόν δειελινόν*, et Sch. Od. XV. 29. *τὴν δείλην δείελον εἴρηκε διὰ τὸ μέτρον.* Solis nomen vulgo repetunt *παρὰ τὸ εἵλη ἢ ἕλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή* Epim. I. 183. et Lex. rhetor. Eust. 1573, 45. quibus convenit aeolicum *Γέλα αὐγὴ ἡλίου* Hes. unde compositum *γελοδυτία ἡ ἡλιοδυσία* Hes. Haec reputantibus epsilon nativum videri debet, eta prostheticum, quamvis dissentiente Apollonio qui in *ἠέ* et *ἠέλιος* vocalem syllabae secundae pleonasticam nominat Pron. 107. De altero non satis constat utrum antiquius fuerit, homericumne *δείελος* an, quod vulgo dicitur *δείλη*. Hoc si praeponimus, *δειελινόν* auctum videri debet eo genere augmenti quo *θέειος* [2]) et *θέειον* sed ordine inverso; nam in his epsilon diphthongo antecedit, in illo postpositum est. Et in hanc diectasis similitudinem incidit etiam homericorum exemplorum quartum: *πετῶ πετήσω πετηνόν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ποιητικῷ πετεηνόν* EM. 666, 39. Epim. I. 335. *Κρήτη-ἣν Κρεήτην ἔφη Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμόν* Steph. et alia ejusdem coloris contuli in Techn. 188. [3]) Ultimum hujus priscae aetatis est *Ἀλεγεινός οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀλέγω ἀλλὰ παρώνυμον ἀπὸ τοῦ ἄλγος ἀλγεινός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε* EM. 58, 50. quod omnium quae pro pleonasmo afferuntur speciosissimum est. Vocum popularium una in hac causa producitur in EM. 31, 43. *αἰέλουρος οὐκ ἔστι πλεονασμὸς ἀλλ' ἀντίθεσις παρὰ τὸ αἰόλος καὶ τὴν οὐράν· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν*, quod apparet contra eos dici qui hoc atticum nomen e trisyllabo dilatatum statuerent, quanquam hoc quoque etymo *εἴλω ἀείλω*, (Techn. 113.) non tam accurate respondet quam latinum *feles*. Quaedam illis inobservata sunt; *ἄεμμα*, quo Callimachus usus est spiritu

2) *Θέειος*, Eudaemon in EM. 457, 12. primitivum putat et hinc omisso epsilo altero contractum esse *θεῖος*. Sed ut a *Τέως* gignitur *Τέιος*, hinc *Τεῖος* et porro *Τήιος*, sic a *θεός θέιος θεῖος θήιος* quorum utrumque a poetis extenditur *θέειος*, quo Proculus utitur in hymnis, et *θεήιος*, quo Bion. Idotheam Dionysius Per. 259. *Εἰδοθεείην* appellat.

3) Pro *Ἀπλέητος ἀπροσπέλαστος* Hes. rectius *ἄπλητος* scribi videtur. Cum *κληδών κλεηδών* conferri poterat *Κλήσιππος Κλεήσιππος*.

leni pro ἅμμα, duoque ab Hesychio et EM. tradita ἀετμός τὸ πνεῦμα et ἄετμα φλὸξ ἢ πνεῦμα, utrumque ab eodem verbo ἄω unde ἀτμός, tum ab obsoleto δέλω δεῖλαρ (ut ἔδω εἶδαρ) et δέλεαρ cum verbo δελεάζω, a πτῦος πτυτία et πυετία. Adjectivum στυφλός et στυφελός Proll. 141. eodem loco habendum quo quae C. I. §. 1. attigi σιφλός et σίπαλος etc. His succedunt propria Ἅρπυιαι καὶ πλεονασμῷ Ἀρεπυῖαι (hoc accentu) EM. 138, 20. Τελεμισσεῖς, quo Aristophanes in numeris usus est anapaesticis, Βελέμινα Paus. urbis nomen quae alibi Βέλβινα vocatur Proll. 222 sq. Proximo loco collocanda sunt vocabula quae cum derivatione figuram mutant, ἀλκή, ἄλκαρ, ἀλκτήρ, ἀλαλκεῖν et ἀλέκειν, ἀλέξειν, ὄργυια et ὀρέγειν, quibuscum Buttmannus Lex. I. 47. et 289. Gramm. II. 106. ἄλγος et ἀλέγω confert sed utrum epsilon additum sit an detractum decerni posse negat. Verum ἀλέκειν antiquis ignotum fuisse videtur v. Techn. 57. neque invenitur haec vocalis nisi ante ξ Ἄλεξις, Ἀλεξίων, quae lenius sonant quam ἔπαλξις, Ἀλξίων. Idem p. 167. ab ἔπω gradatim ad ἔμπω, hinc ad usitatum ἐνέπω processum esse statuit similiterque p. 314. ἤνεγκα ad praesens ἔγκω revocat, ἐνήνοχα ad auctum ἐνέκω, quod etiam veterum nonnulli adjectivo διηνεκής praestruunt EM. 274, 19. Ἀφελής hic idem ab ἀφελεῖν repetit, Ruhnkenius vero ad Tim. 270. cum φελλός (φελλεύς) compositum putat; at Schol. Arist. Eqq. 954. cum ἁπλοῦς consociat et ab hoc etiam Sopingius ad Hes. s. Ἐπιβλαί illud natum suspicatur, id quod ad significationem maxime convenit, sed analogia non praestatur. Ejusdem modi est Apollonii conjectura de Adv. 554. τῷ ἀκήν παράκειται τὸ ἀκέων μετατεθέντος τοῦ η εἰς ω καὶ πλεονάσαντος τοῦ ε, τόνου ἐγγινομένου μετοχικοῦ διὰ τὸν τύπον καθὸ τινὲς ᾠήθησαν τὸ χρήν χρεών.

§. 2. Has angustias egressi accedimus ad catalexes mutabiles. Harum aliae generatim comprehendi possunt, aliae non habent definitam aliquam regionem. Primum locum obtinent nomina verbalia in της et τος. Ἐκ τοῦ μῆτις γίνεται μητίτης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε μητιέτης EM. 585, 5. Epim. I. 270. ἀπὸ τοῦ μητίτης γέγονεν ἡ κλητικὴ

μητῖτα καὶ μητίετα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε καὶ συστολῇ τοῦ ι Sch. A. Il. I, 508. cf. Parall. 184. Huic unum simile est ἀτίετος. Nomen a φελλός sive φελλεύς derivatum duplici modo scribitur, φελλάτης Harp. et φελλεάτης Schol. Nubb. 71. hoc ut χοῖρος Χοιρεάτης, ὄνος Ὀνεάτης, κέδρος Κεδρεᾶτις, λέχος (nisi Pausanias errat) Λεχεάτης. Nominibus in ετης exeuntibus, quae a verbis non puris originem habent, epsilon partim necessarium est ad evitandum concursum asymploeorum ut in εὑρέτης, μεγαλοβρεμέτης, νεμέτωρ, partim concinnitatis causa assumitur ἀρχέτης, γενέτης, ἐρισθενέτης, ἐχέτης, νεφεληγερέτης, πανδακέτης, quae poetarum sunt propria et ad hanc unam formam adstricta; sed iidem saepe similia dissimiliter conformant δέκτης, ἱκτήρ, μονοδέρκτης, δικολέκτης, parque inconstantia sermonis quotidiani, ἱκέτης, καχέκτης, δακετόν, νηκτόν, vix ut definiri possit ubi vocalis aut accesserit aut decesserit. Verum de his deque adjectivis ἄπευκτος ἀπεύχετος, ἄδερκτος δυςδέρκετος etc. dudum dixi quod satis esset Parall. 433. et 447. Proxima est terminatio ος et εος, cujus in exemplum Josephus unum profert ἀδελφεός acceptum a prioribus; δαφοινεός ὀξύνεται· ἐπὶ γὰρ τῶν εἰς ος ὀνομάτων ὁ πλεονασμὸς τοῦ ε φυλάσσει τὴν ἐπὶ τέλους ὀξεῖαν, κενεός, ἀδελφεός Herod. ad Il. XVIII. 538. ἀπὸ τοῦ ἐτός ὀξυτόνου ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε γέγονεν ἐτεός ὡς ἀπὸ τοῦ κενός κενεός ὀξείᾳ τάσει Theogn. Can. 51, 5. Schol. Dion. Gramm. 950, 3. Ἐτός adjectivum haud notius est quam νήγατος unde νηγάτεος ortum dicitur πλεονασμῷ τοῦ ε Epim. I. 292. quod approbavi in Techn. 129. Quemadmodum haec poeticae et ionicae dictionis regionibus continentur[4]) ita etiam ἄργυφος καὶ πλεονασμῷ ἀργύφεος EM. 137, 36. δαίδαλος δαιδάλεος EM. 261, 50. Proll. 101. ad ultimum materialia εἰρίνεος, ἰρίνεος, quae addenda sunt p. 246[5]). Ignotos auctores et accentum irrationalem habet φρυνέος δηλονότι φρῦνος πλεονασμῷ τοῦ ε EM. 801,

---

4) His tenentur etiam syntheta ἀδελφεοκτόνος, δαιδαλέοδμος, κενεόφρων, κενεαγγηίη.

5) Macroparalecta *funginus, porrinus, laurinus, aesculinus* hoc paraschematismo carent.

29. constat vero ἐρινός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἐρινεός Choerob. Orth. 199. sed ab aliis ad syncopen refertur v. P. I. c. 2. §. 5. quo loco λοχεός et similia exhibui. Ex femininis primae declinationis huc referunt Νεύρεας ἀπὸ τῆς νευρᾶς πλεονασμῷ τοῦ ε EM. 601, 39. sed quum ad ἀδελφειός et ἐρινειός respicimus, dubitatio oboritur ne illud alicubi pro νευρεία dictum sit, quod speciem adjectivi habet cum significatione substantiae v. Parall. 354. item ut νηπιέη femininum esse creditur adjectivi νηπίειος, quod genus antimeriae illustravi p. 360. Euphorio quum Arcadiae urbem Νέδην transnominaret Νεδέην Meinek. Anall. 139. diectasi usus est haud insueta praesertim in propriis. Γενή Callimachus a thematico γένω derivavit eodem intellectu ut γενεή, hoc vero EM. 225, 30. recte ducit a neutro γένος ut εἶρος ἐρέα, εἶδος ἰδέα. Κεστρέαι εἶδος ἰχθύων Suid. fortasse sumtum est e Schol. Arist. Nubb. 338. οὐχ οἱ αὐτοὶ τοῖς κεστρεῦσιν αἱ κεστρέαι· sed in Comici versu scriptum est κεστρᾶν τεμάχη. Hesychii locus Ὀχή τρώγλη τροφή suspicionem praebet duo, ut saepe, confusa esse vocabula specie similia, ὀχεή et ὀχή· nam quod Ruhnkenius adjicit Arati exemplum, subtraxerunt Vossius et Buttmannus ὀχή id est τρώγλη in ὀχεή mutantes. Pro accusativo εἰρέας Hes. Th. 804. nonnulli Criticorum substituerunt notius εἶρας. Sed inconcussum perstitit ὄσχη apud Hippocratem saepius scriptum pro ὀσχέα. Celebrior notitia est nominum generis neutri: δένδρεον ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε Theognost. Can. 127, 19. ὤεον ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε ἀπὸ τοῦ ὠόν p. 121, 10. quorum illud si ex aetate auctorum aestimamus, antiquius est bisyllabo δένδρον, v. Bredov. Dial. Herod. p. 251 sq. alterum desciscit a regula accentus, quem Technici abundantibus praescribunt[6]). In Hesiodi versu τῇδε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπύθετο κήλεα νηῶν Fr. CCXLVII. si ἀξυλίη, ut Schol. ait, τὸ μὴ ξυλισθῆναι significat, silva incaedua describitur in qua ξύλα νήια inopia

6) Nomen plurale tantum τὰ ἄκρεα ab inusitato τὸ ἄκρος ductum videtur ut τὰ μέτρεα, quo poetae christiani utuntur, a metaplasto τὸ μέτρος.

materiantium putescunt cf. Techn. 294. adn. 10. Neque tamen praetereundum est eundem poetam ligna non κῆλα dicere sed κᾶλα. In transitu non omittemus adjectivum quod EM. 510, 26. ab eadem origine arcessit κῆλα τὰ βέλη παρὰ τὸ καίω, ὅθεν πυρὶ κηλέῳ τουτέστι καυστικῷ πλεονασμῷ τοῦ ε, ubi aliquid excidisse videtur hujusmodi ὅθεν καὶ τὸ ἐπιθετικὸν κηλός ὁ καυστικός καὶ πλεονασμῷ κηλεός. Bisyllabum, quod Hesychius ξηρόν interpretatur, Chrysippus inseruit Odyss. V. 240. pro περίκηλα scribens περὶ κῆλα ἤγουν περισσῶς ξηρά, incertum quo accentu. Nam Il. VIII. 217. alii κηλέῳ jubebant tanquam ab integro κήλειος, alii κηλεῷ tanquam integrum a recto κηλεός, quod κηλειός dici potuit ut ἐρινειός. Οἰνάρεον quomodo cum οἴναρον commutari possit explanavi in Proll. 280. Nominum tritoclitorum unum genus huc applicatur: κενεὼν περιεκτικόν ἐστι, πλεονασμὸν δὲ ἔχει τοῦ δευτέρου ε κατὰ τὸ ἀνθερεών, ἀκανθεών, πυλεών, χαραδρεών Schol. Lips. ad Il. V. 284. et Eust. 547, 42. sed idem 224, 3. κενεών ab adjectivo κενεός repetit; neque obstat quod periectica ab adjectivis non derivantur; nam illud speciem modo periectici habet. Quae vere comprehensiva sunt duas terminationes habent, unam solemnem et atticam in ων, alteram minus receptam in εων v. ad Buttm. 422. et hoc epsilon ut in nominibus in εος exeuntibus pro cujusque mensura modo mutum est modo syllabam efficit, sic etiam in hoc genere; nam χαλκεών apud poetas epicos bisyllabum est sed παρθενεών, ἐσχαρεών, ἀμπελεών sic pronunciantur ut metrum poscit. Verum tempus videtur sermonem ad alias partes orationis transferre. Βλεμεαίνω παρὰ τὸ βρέμω βρεμαίνω τροπῇ τοῦ ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε EM. 199, 45. Illi simillimum est Βρεμεαίνω ἠχῶ Hes. et hujus aperta cum βρέμω βριμαίνω βριμοῦσθαι cognatio; de illo nonnulli dubitant v. Techn. 237. epsilon autem utrique tam fixum est quam verbo μενεαίνω. Quomodo a τεῖχος τειχίζω ducitur, ab ἄνθος ἀνθίζω, sic ab obsoleto κτέρος κτερίζω et hinc κτερεΐζω per parectasin ut μελίζω et μελεΐζω cum adverbio μελεϊστί quod saepe legitur, μελιστί semel. Numeralium mentionem facimus non tam

propter novitium ἐννεακόσιοι sive ut nunc dicitur ἐννεακόσιοι, quam quia ἐνενήκοντα receptum est quod ab analogia longius diffluxit quam homericum ἐννήκοντα, id enim ex ἐννεήκοντα contractum est quod ratio poscit, usus repudiat. Alius adverbii nos admonet Epim. I. 374. προφρόνως ποιητικῶς προφρονέως πλεονασμῷ τοῦ ε ὡς ἀψοφέως· tertium et quartum addit EM. 183, 20. τὸ ἀψεγέως κατασκευάζεται ὥςπερ τὸ ἀψοφέως ἀπὸ τοῦ ἄψοφοι ἀψόφων[7]) τὸ ἐπίῤῥημα ἀψόφως καὶ πλεονασμῷ ἀψοφέως· διαιρεῖσθαι δὲ οὐκ ἔστιν. Ὅμοιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ ἀπτερέως παρ᾽ Ἡσιόδῳ ἀπὸ τοῦ πτερέως τὸ ταχέως. In principio pro ἀψεγέως scribendum est ἀψογέως· de diaeresi quod dicit eo pertinet ne quis ἀψοφέως componat cum ἀληθέως vel ἀψεγέως. Πτερέως incassum fingitur pariter ut cetera adverbii ἀπτερέως interpretamenta, de quibus supra in Diss. I. c. I. §. 4. disputatum est. Sed hoc carminum heroicorum scriptores asciverunt pro ἀπτέρως, quod metro non minus reluctatur quam alia amphimacra quae modo attuli et δυςπόνως, cui Maximus δυςπονέως substituit. De genitivis exponam ubi de synthetis dixero: ἑλεοκόποις λέγοι ἂν ὁ ῥήτωρ (Lysias) τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας τοῦ ε παρεμβληθέντος ὡς τὸ ἑλεόθρεπτον παρ᾽ Ὁμήρῳ. Μήποτε δὲ παρὰ τὸν ἐλεόν Harpocr. et Moschop. Sched. 51. Caussam addit Epim. I. 178: τὰ εἰς ος οὐδέτερα συντιθέμενα κατ᾽ ἀρχὴν ἐκβάλλει τὸ σ παθολόγος, σκυτοτόμος· διὸ παρὰ τὸ ἕλος ὤφειλεν εἶναι ἑλόθρεπτον, ἀλλ᾽ ἐγένετο πλεονασμός· οὐ γὰρ παρὰ τὴν γενικήν· οὐ γὰρ εἴωθε γενικὴ συντίθεσθαι. Cum ἑλεόθρεπτος et ἑλεοσέλινον conveniunt ὀρεοσέλινον, ὀρεοτύπος, οὐρεόφοιτος[8]) et alia cum similibus composita δέλος δελεάρπαξ, σκέλος σκελεαγής, κερεαλκής, στεγέαρχος, ἐντεομήστωρ Hes. quod cum ἐντεσιμήστωρ constat ut ὀρεοτύπος cum ὀρεσίτροφος, ἀλγεόθυμος ἀνώδυνος

7) Notum est Grammaticos adverbia μεσότητος a genitivis numeri pluralis repetere.

8) Pro ὀρεοφύλαξ in Gloss. Casaubonus ad Theophr. Char. c. X. ὀροφύλαξ scribi jubet. Ὀροτροφούμενος Niceph. Bryenn. c. IV. 425, 10. T. I. Rhetor. Gr. (omiss. in Thes.) sed paulo post ὀρειτροφούμενος VII. 470, 6. ὀρειφοιτῶν 456, 21.

(scr. πανώδυνος) Hes. cum ἀλγεσίδωρος, βελεηφόρος cum βελεσσιχαρής[9]). Eodem modo dilatatum est Panis epitheton ἀρνεοθοίνης Anth. nisi cum ἀρνειός cohaeret. Νηλεόθυμος et νηλεόποινος si cum νηλής composita sunt, vocali abundant; nam adjectiva in ης exeuntia ο simplex accipiunt ἀληθόμαντις, ἀκριβολόγος, ἀσελγόκερως, ἀσθενόῤῥιζος, ἐντελόμισθος, εὐσεβόφρων, περιφερόγραμμος, πληροσέληνος, ὑγιοποιεῖν etc. sed nihil impedit quominus cum νηλεής conjunctum putetur. Adjectivorum secundae declinationis unum αἰσχρός Manetho quater epsilo suffulsit αἰσχρεοκερδής, αἰσχρεόμυθος, αἰσχρεορήμων, αἰσχρεόφημος, quibus editores substituunt aeque ignota αἰσχριο— vel quod longe praestat αἰσχεο—. Substantiva ejusdem ordinis perlustrantes duo deprehendimus metallorum principalium nomina quae in synthesi metri causa epsilon asciscunt χαλκεοθώραξ, χρυσεοσάνδαλος. Haec tamen Hermannus ad Phoenn. 222. cum χάλκεος, χρύσεος composita esse statuit, quo pleonasmus amovetur sed insolentiae nota non tollitur; Graeci enim fingendis hujusmodi adjectivis substantiva adhibent σιδηρόνωτος, λινόπεπλος, ξυλόπους, τριχόφυλλος, ἐλεφαντόκωπος, λιθόγληνος, πορφυρόκαυλος, κηρόχρως[10]), ῥοδόχρους non ῥοδεόχρους, quod poeta christianus importavit, nec ῥοδινόχρους, cui similia nonnulla apud scriptores vulgares leguntur βυβλινοπέδιλος, πιννινότριχος, κιτρινόχροος, κιτρινοειδής, πρασινοειδής, κοκκινοβαφής, antiquiores vero se adstringunt adjectivis quorum neutra substantive dicuntur ut τὸ ἴρινον unguenti nomen unde Philoxenus dithyramborum scriptor ἰρινόμικτος composuit, ὑακινθινοβαφής et ὑσγινοβαφής Xenoph. μηλινοειδής Theophr. quo non

---

9) Pro θρασεομάχης Pind. metri causa correctum est θρασυμήχανος, pro γελγεοπωλεῖν Hes. γελγοπωλεῖν, nec sana videntur τελέαρχος et τελεαρχία apud Plutarch. ubi neque ταγμάταρχος significatur neque τελωνάρχης sed viocurus vel vici magister. Νεικεογεννεστής vel ut Karstenius scripsit νεικεογεννητής legitur in obscuris Empedoclis versibus 135. (334.)

10) Sic etiam Latini Germanique *auricomus*, *aeripes*, *goldhaarig*, *erzhufig*. Lineam transit Λαϊνόχειρ σκληρόχειρ Hes.

mali simile significatur sed quod melini speciem habet[11]) ut κυπρινέλαιον dicitur pro κύπρινον ἔλαιον[12]). Itaque fere persuasum est χαλκεοθώραξ non aliter compositum esse quam χαλκοθώραξ. Sed a substantivis in altera syntheti parte collocatis hunc pleonasmum abjudicamus, nam παγχάλκεος, παγχρύσεος ex adjectivis conflata sunt; πενίης ἀχάλκεος οὐδός in Luciani Epigr. expressum quidem est ex homerico χάλκεος οὐδός sed intellectu facete mutato sic ut non χαλκός significetur sed χαλκοῦς. Εὐτείχεος, quod multo antiquius est quam εὔτειχος, Grammatici e genitivo natum ferunt, sed justius paraschematismi nomen accipit ut ἀνείδεος et similiter finita quae in Parall. 245. tractavi.

§. 3. Ad pleonasmos, qui in declinatu existere dicuntur, transire paranti pauca praemittenda sunt de pronominibus: ἡ τεῒν ἀντωνυμία δωρικὴ οὖσα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε ἐξηνέχθη, ὅθεν φυλάσσεται ὁ αὐτὸς τόνος Sch. A. Il. XI. 201. Hoc tamen in Epim. I. 409. a parectasi ad aliud genus pleonasmi transfertur, cui proprium est nomen parenthesis; ἡ τοί ἀντωνυμία γίνεται παρὰ Δωριεῦσι τίν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ πλεονασμῷ τοῦ ε τεΐν καὶ διαλύσει τεΐν, sed monosyllabum illud non legitur. Ejusdem pronominis casum secundum τεοῖο et Homeri interpretes improbant ad Il. VIII. 28. et Apollonius Synt. II. 21, 164. v. Buttmann. Gramm. I. 288. adnot. Quaestio est de pronomine personae tertiae: τὸ σφέας πότερον κατὰ πλεονασμόν ἐστι τοῦ ε ἢ τὸ σφᾶς κατὰ συναίρεσιν; καὶ λέγομεν ὅτι κατὰ πλεονασμόν. Καθόλου γὰρ ἐν πληθυντικοῖς ἡ τοῦ τρίτου προςώπου ἀντωνυμία ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ σφ ἐνδεῖ συλλαβῆς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προςώπου οἷον ἡμεῖς ὑμεῖς σφεῖς, ἡμῶν ὑμῶν σφῶν, ἡμῖν ὑμῖν σφίν, ἡμᾶς

11) In Diosc. Mat. V. 97. pro μηλοειδὴς τῷ χρώματι Sprengelius cum Sarac. scripsit μηλινοειδής, quae necessaria esset correctio nisi additum esset τῷ χρώματι.

12) Sic alia oleorum genera ab antiquis appellantur ἔλαιον δάφνινον τὸ ἀπὸ τῶν δαφνίδων, aliud κνίκινον sive κνήκινον, aliud μύρσινον, sed a recentioribus δαφνέλαιον, κνικέλαιον, μυρσινέλαιον, πισσέλαιον.

ὑμᾶς σφᾶς Epim. I. 385. et Gud. 517, 10. Hoc contractum esse, σφέας nativum in Diss. II. P. I. c. 2. §. 2. dictum est. Haud dissimilis est causa pronominis interrogativi: τοῦ τέοισι πευστικοῦ ἀναφορικὸν τὸ ὁτέοισι ἀπὸ τοῦ ὅτοισι πλεονασμῷ τοῦ ε̄ Sch. Il. XV. 491. alii diaeresin dicunt τῷ ὅτεῳ ὡς Πηνέλεῳ· τὸ γὰρ τῷ μετὰ τὸ γενέσθαι ὅτῳ διῃρέθη ὡς τὸ ὅτου ὅτεο Sch. Od. II. 114. alii ab aeolico τίος hoc est τίς ionice atticeque declinatum esse τέῳ, τέων etc. EM. 773, 34. Quomodo poetae pronomen relativum dilataverint ἕης et τέων dicentes pro ἧς et ὧν in primo capite expositum est. Τουτέοισι, quod Eustathius 1028, 44. non satis apte cum ὁτέοισι componit, et huic consentanea τουτέων, αὐτέων ad Buttm. 336. adnotata idiomata sunt scriptorum ionicorum, ad quae non devertimus. Sed afferuntur etiam nominum in singulis fere casibus decrementa. Primum genitivi ὥςπερ ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γερόντων γεροντέων, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν τριάκων τριάκοντος τριακόντεος κατὰ πλεονασμόν. Περὶ παθῶν EM. 765, 34. Hoc viri nomen est a Grammaticis in alia causa enotatum v. Proll. 316. et Add. Dativum idem memorat 361, 21. ἐπὶ λαέϊ — λᾶς λαός λαΐ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ λαέϊ. Sed hoc diverticulo nihil utimur. Etenim primitivum λᾶας dupliciter declinari potuit τοῦ λάαος, τῷ λάαϊ, quibus praevaluerunt contracta λᾶος, λᾶϊ, et vero etiam per epsilon τοῦ λάεος, λάεϊ ad modum quatuor neutrorum in ας exeuntium κῶας, οὖδας etc. cujus declinationis unum illud superest ab EM. memoriae traditum. Alium dativum hoc modo auctum praebet Maximus v. 438. φὼρ ἐπὶ φώρεϊ κύρσει *fur in furem incidet*. Eadem vocali abundare videtur accusativus participii ξυνὸς Ἐνυάλιος τόν τε κτανέοντα κατέκτα. Hunc alii futuri esse volunt, alii praesentis commenticii v. ad Buttm. 45. aptissimus vero est aoristus ut in Anth. XIV. 32. et 33. τὸν κτείναντα κατέκτα, neque non veri simile est poetas epicos quum κτανών versui aptare non possent, substituisse κτανέων. Ἀχειρέες cancrorum epitheton in Batrach. si accentum in antepenultima haberet, pro ἄχειρες positum dicerem intercedente epsilo; paroxytonon ad ἀχειρής referre cogimur adhuc quidem in-

cognitum [13]) et dissimile ceteris cum hoc substantivo compositis, quorum nullum in ης exit nisi correpta diphthongo (εὐχερής, δυςχερής) sed fieri potest ut poeta illud extra ordinem introduxerit sicut accusativi καθυπνέα, ἐπαρωγέα, πανακαρπέα, πολυτεχνέα nullum juxta se casum habent. Magna quidem est copia adjectivorum quae promiscue in ος et ης terminantur: δύςεργος δυςεργής, εὔηχος εὐηχής, ἰσόπαλος ἰσοπαλής, πολύπλανος πολυπλανής etc. sed quaeritur an non aliqua eorum, quae vulgo secundam sequantur declinationem, metri causa in certis demum casibus traducta sint ad tertiam, qualia ad Aj. p. 294. attuli, παλιντροπέες pro παλίντροποι Nic. δυςπονέος pro δυςπόνου Hom. cujus primam positionem δυςπονής Eustathius inusitatam esse dicit et certe praeter genus neutrum a metro heroico excluditur. Sed maxima difficultas consistit in genitivis numeri pluralis. Pro πολυφθορέων ἀνθρώπων in Empedoclis versu, quem l. c. indicavi, G. Dindorfius in Thes. πολυσπερέων reponi jubet, Bekkerus vero πολυφθερέων apud Sextum scripsit, etsi hoc non magis legimus quam alia cum verbo φθείρω sic composita. Et obstant ἐμφθορέων αἰζηῶν Nic. ἀμηχανέων μελεδώνων H. H. in Merc. 447. de quibus hoc modo dubitavi utrum exempla nominativorum his congruentium in ης casu interciderint an poetae epsilon, quod terminationem genitivorum primae et tertiae declinationis praecedere solet, transtulerint ad secundam, quo modo iidem adverbium δυςπονέως et alia supra dictorum ad usum suum accommodasse videntur. Eodem sive metaplasmo sive pleonasmo verbum Hesiodium δυςφρονέων ἐπιλήθεται excusavi ad Buttm. 339. apposito Pindari loco τὸ τυχεῖν παραλύει δυςφρονέων id est δυςφρόνων. Id vero Dindorfius in Thes. in δυςφρονᾶν mutat et utrumque genitivum a substantivo δυςφρόνη repetit quod in Adn. ad Schol. Arist. Nubb. 790. pro δυςφροσύνη dictum ait ut εὐφρόνη pro εὐφροσύνη et ἐπιλησμονή, cui tacite paroxytonon substituit, pro ἐπιλησμοσύνη. Verum non

---

13) Pro Ἀχειρές ἀχρεῖον Hes. scribendum videtur ἀχρηές a nominativo ἀχρηής.

ἐπιλησμονή solum accentum in ultima habet sed omnia hujus generis πεισμονή, πλησμονή etc. v. ad Buttm. 405. Εὐφρόνη pro εὐφροσύνη dictum esse substantive non satis probatur Hesychii glossa Εὐφρόνη ἡ νὺξ καὶ εὐφροσύνη, nam utrumque esse potest noctis epitheton placidam significans sicut mulierum nomina propria Εὐφρόνη et Σωφρόνη natura adjectiva sunt ut masculina Εὔφρων, Σώφρων. Tertium est Ἀφρόνη ἡ ἀφροσύνη Anecd. Bekk. 472. quod si apud glossarum scriptores legeretur, testimonii vim qualemcunque haberet, sed parum veri simile est vocem ab usu remotissimam in synagoge λέξεων χρησίμων, ut libellus ille inscribitur, propositam esse. Itaque correxi Ἀφροδίτη ἡ ἀφροσύνη, non sine ratione, ut Schneidewino videbatur ad Poett. Lyr. 83, 17. sed veteres etymologos sequutus: Ἀφροδίτη τινὲς παρὰ τὴν ἀφροσύνην EM. 779, 11. Epim. I. 37. et Eust. 414, 13. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ῥητορικῇ (II. 23. p. 1400. b.) λέγει ὅτι Ἀφροδίτη οὕτως ὀνομάζεται ὡς ἄρχουσα ἀφροσύνης[14]). Εὐριπίδης τὴν Ἀφροδίτην ἀξιοῖ ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ ἄφρονας τοὺς ἐρῶντας ποιεῖν J. Lyd. de Mens. p. 88. Verum hactenus evagari satis fuerit. Genitivum substantivi epsilo auctum γεροντέων affert Herodianus in EM. loco antea indicato et copiosius enarrat p. 227, 4. γερόντων καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε γεροντέων (οὐχ ὡς) ναυτῶν καὶ ναυτέων. Τοῦτο διαίρεσίς ἐστι καὶ οὐ πλεονασμός· ὁ γὰρ τόνος διελέγχει· εἰ μὲν γὰρ περισπᾶται, δῆλον ὅτι διαίρεσις· εἰ δὲ βαρύνεται, δῆλον ὅτι πλεονασμὸς καὶ οὐ διαίρεσις, ubi interposui οὐχ ὡς. Pro ἀρνῶν Il. III. 273. nonnulli ἀρνέων scripserunt sed reprehenduntur ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ες ληγόντων οὐ γίνονται τοιαῦται διαιρέσεις ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν εἰς αι[15]). De dativis nominum ge-

14) In versu quem Aristides Or. II. 13. orationi intexuit οὐκ ἦν ζεῦξαι τὰς βοῦς εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκεν θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Dindorfius p. 20. θεὰ ejecit, sed ea esse Homeri verba εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη monui in Aglaoph. 873. adn. b.

15) Πεσσέων, πυρέων, χιλιαδέων cetera Dindorfius de Dial. Herod. XIII. b. XIV. a. et Bredovius 235. et 253. ab Herodoto abjudicant, neque ego sane pro exploratis habui sed indicanda putavi quia non solum librarii in hac scriptura saepius conspirant quam ut fortuito labi videantur, sed etiam Grammatici ejus mentionem injiciunt.

neris neutrius huc adnumerantur δεπάεσσι πλεονασμῷ τοῦ ε Schol. BL. ad Il. I. 471. θύεσσι καὶ πλεονασμῷ θυέεσσι cod. Voss. EM. 457, 27. hisque et similibus τεράεσσι, φαέεσσι, τεκέεσσι Nicander accommodavit nomen diversi generis ῥαγέεσσι alpha correpto Al. 184. nisi ῥάγεσσι scripsit v. Techn. 291. et 293. Cynegeticorum scriptor I. 432. ἀλωπεκέεσσι. In ejusdem Nicandri Fr. IX. (Athen. II. 61. A.) pro ὑδάτεσσιν ἀειναέσσι recepta est codd. scriptura ἀειναέεσσι, quo si ille usus est, maluit epsilon interjicere quam alpha adjectivi ἀειναής producere, quod fit in ἁλιαής et quibusdam similibus. Κατωρυχέεσσι Homerus non a κατῶρυξ derivasse videtur sed a κατωρυχής quamvis ignoto nobis; sic idem εὐστρεφέεσσι, Pindarus Pyth. II. 62. μεγαλοκευθέεσσι, Theocritus XXVI. 30. εὐαγέεσσι, Nonnus XL. 385. εὐφαέεσσι, Orph. Arg. 5. πολυσπερέεσσι, Anth. VII. 363. ἐγγενέεσσι. Δύεσι Aeolibus tribuit Eustathius 802, 28.

§. 4. Quod Hesiodus ἐθύνεον dixit pro ἔθυνον, non pleonasmus est ut Epim. I. 55. suspicatur sed enallage declinationis, cujus exempla ex omni genere verborum liquidorum congregavi in Rhematico. Speciosius hic proponuntur duo verba pura primitivi generis, in quibus epsilon vocali ω praemissum esse dicitur: τὸ χρεώμενος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὁποῖον καὶ τὸ μεμνέῳτο, οὐ τὸ ἀπαθὲς δίχα τοῦ ε παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ „οὐδαμῶς μεμνῴμεθα“ Eust. 1332, 19. De hoc amplius Schol. Il. XXIII. 361. μεμνέῳτο σὺν τῷ ῳ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐκ τοῦ μεμνέοιτο ἡγούμενος εἶναι et EM. 578, 54. μεμνέῳτο προπαροξύνεται ἀπὸ τοῦ μεμνέοιτο αὐξήσει τοῦ ο εἰς ω [16]). Ξενοφῶν δὲ μεμνῷτο ἄνευ τοῦ ε, Κράτης δὲ μεμνοῖτο· τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η προσκειμένου τοῦ ι· Πίνδαρος δὲ δωρικώτερον διὰ τῆς αι μεμναίατο. Χρεώμενος χρέωνται ἐχρέωντο et his consentanea κτέωνται ἐκτέωντο vix unquam leguntur apud Herodotum quin codices χρεόμενος, κτέονται

16) Sic Eusth. 1873, 9. κτείνῳμι κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ κτείνοιμι, quomodo etiam δῴη, γνῴη, ἁλῴη explicantur 968, 63. et ὑποσταχύῳτο, quod olim legebatur pro ὑποσταχύοιτο Od. XII. 218.

etc. praebeant, quae sola probat Bredovius de Dial. Herod. 385 sq. Indubia vero sunt homerica *χρεώμενος* et *μεμνέῳτο*, cujus causa duplex redditur: ἢ ἐκ τοῦ *μεμνέοιτο γίνεται κατ' ἔκτασιν τοῦ ο* ἢ ἀπὸ τοῦ *μεμνῷτο ἐπεντεθέντος τοῦ ε* Eust. 1305, 46. Illud qui amplexi sunt, hunc optativum praesentis *μεμνέομαι* esse putaverunt, quo etiam Sylburgius ad Clenard. 548. utitur sed teste nullo adjutus. Idcirco pleonasmus praefertur; qui quum scriptoribus atticis parum conveniat, sequitur *μεμνῷτο* non ex *μεμνέῳτο* contractum sed optativo praesentis *μνῷτο* assimilatum esse, atque hujus optativi *μεμνῷτο* scripturam priscam et antiquam *μεμνοῖτο* suspicabar forte casuque remansisse in Comici loco Techn. 127. Nam a *μέμνημαι* non ut Buttmanno visum Gramm. I. 429. *μεμνη — οίμην* proficisci potuit sed *μεμνη — ίμην* sive *μεμνῄμην*, quod in Il. XXIV. 743. scriptum est, et *μεμνῇτο*, quod Elmslejus ad Heracl. 283. Xenophonti restitutum voluit. Cum *κέκλημαι κεκλῄμην* Theodosius in Can. 1033, 18. componit *δέδημαι δεδῄμην*, quem optativum affert Hesychius *Δεδῇσθε δεδεμένοι εἴητε*. Ad praesens *μνάομαι* redeuntibus licuit *μεμναίμην* fingere ut *φαίμην*, quod quum Grammaticus *δωρικώτερον* esse dicit, hoc voluisse videtur Pindarum *μεμναίμην* scripsisse pro *μεμνῄμην* sicut Aeoles *θναίσκω* usurpasse traduntur pro *θνῄσκω* [17]). Verum hoc missum facio. Quod Aristarchus in Il. XIV. 235. scripsit *ἰδέω κε χάριν* et *ὄφρα ἰδέω ὅσσοι καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσί* Od. XVI. 236. significatio ostendit conjunctivum esse perfecti *εἰδῶ* ad simplicitatem thematis *ἴδω* redactum cf. Hofmann. Quaest. Hom. II. 108 sq. In pluralibus *κτέωμεν*, *στέωμεν*, *φθέωμεν*, *φθέωσι* constat epsilon locum obtinere primitivi alpha. Sed *θανέωμεν* Quint. X. 42. tum ob alias causas in suspicionem venit v. Spitzner. Observ. 233. tum quia repugnat homericis *θάνωμεν*, *φύγωμεν*, quare mutatum est. *Γεμέωσι*, quod Herodianus pleonasmi causa enotavit (v. ad Buttm. p. 338.)

---

17) Nullam auctoritatem affert confusa adnotatio in Cram. T. IV. 205. *οἱ Αἰολεῖς τὰ εὐκτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου διὰ τῆς ει ἐκφέρουσι τύψεια, τίσεια — — πεποιείμην, μεμνείμην, τιθείμην.*

nescimus unde ductum sit; huic ἀγγελέωσι addidi l. c. 488. Alia suggerunt sed parum apta Grammatici inferioris ordinis: μιγῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε μιγέωσι EM. 587, 34. Epim. I. 273. nam haec diaeresis est syllabae circumflexae metro concessa ut θερέω, qua causa remota Homerus δαῶμεν dicit et πειρηθῶμεν, non ut Herodotus solet et scriptores dorici μιχθέωσι, αἱρεθέωσι, τμαθέωντι etc. Ac ne Empedocles quidem εὖτε ἀποκριθέωσι scripsisse videtur v. 745. (345 Karst.) sed ἀποκρινθῶσι. Itidem errant in eo quod epsilon vocali eta modo praeponi dicunt modo postponi: τὸ ἀφέῃ συνήθη πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε Eust. 1077, 7. παράστητον συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε παρστήετον EM. 427, 3. Epim. I. 183. τέθνηκα τέθναα τεθναώς τεθνώς καὶ ἐν πλεονασμῷ τεθνεώς Theogn. Can. 152, 2. quod alii ad diaeresin transferunt v. ad Buttm. 199. τὸ πεπτεῶτα πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε Eust. 1248, 46. Sed epsilon in his omnibus ex alpha vel epsilo principali ortum est. Eadem vocalis ante diphthongum ει abundare putatur in infinitivis aoristi secundi: Ἰδέειν ἀόριστος δεύτερος καὶ μέλλων· οἱ γὰρ Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς ειν ἀπαρεμφάτων πλεονάζουσι τὸ ε θανεῖν θανέειν EM. 465, 50. Epim. I. 216. Pleonasmi nomen fluxum et ambiguum pressius definit Schol. Hes. Scut. 231. μαπέειν κατ' ἐπέκτασιν, eodemque modo designat πραθέειν et πιέειν ad v. 252. quae haud inepta est appellatio si genus illud diectasis significat quo θέειον et Κλέεια continentur v. Techn. 188. Nomine tenus discrepat Herodianus, φησὶ γὰρ ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα τοῦ δευτέρου ἀορίστου εἴωθεν ὁ ποιητὴς κατὰ διάλυσιν προφέρειν οἷον φαγέειν, ποιέειν (πιέειν), ἰδέειν Choerob. Can. 754, 29. ubi quod additur εἰπέειν, εὑρέειν, ἐλθέειν non dici, valet de omnibus ejusdem mensurae infinitivis; nam haec solutio a poetis introducta est epicis Herodoto inusitata cf. Bredov. Dial. Her. 324. Sic appellat etiam Schol. A. ad Il. III. 236. τὸ ἰδέειν οὐκ ἐντελές ἐστιν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν ὡς ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν τὸ εὐφρανέειν. Οἱ γὰρ δεύτεροι μέλλοντες οὐκ ἔχουσι τὴν περισπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥςπερ οἱ ἐνεστῶτες, quae est particula doctrinae a Choerobosco Can. 662 sq. fuse expositae.

lior Apollonius Adv. 603. ὀπίσω ὀπίσωθεν ὡς ἄνω ἄνωθεν καὶ συγκοπῇ ὄπισθεν καὶ ἀπὸ τοῦ ἔνερον τὸ ἐντελὲς ἐνέροθεν (sic) καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔνερθεν. Sed hic quoque a vero aberrat; nam ὀπίσωθεν ignotum est, ὄπισθεν autem ex ὄπιθεν ortum (ut πρόσθεν e. πρόθεν) quod cum ἕπομαι et ὄπις stirpitus connexum est, unde ἀνόπιν, κατόπιν, μετόπιν pendent; nec vero legitur ἐνέρωθεν sed ἔνερθεν contrario ὕπερθεν accommodatum. Dupliciter vero dicitur ἑκατέρωθεν et ἑκάτερθεν illud more usitato ab adjectivo dispertitivo derivatum, alterum quod Epim. I. 290. et Moschopulus Sched. 149. syncopae attribuunt, Homerus versibus utcunque potuit adaptavit. Cum ἔνερθε haud obscure cohaeret ἐνέρτερος, quod Schol. BL. Il. XV. 225. ex ἐνερώτερος contractum putat sed et hoc auctore caret et huic simile ὀπισώτατος, unde Eustathius 716, 43. ὀπίστατος repetit. Postremo ὑπέρτατος non ex ὑπερώτατος ortum sed ab ὑπέρ profectum est ut a πρό πρότερος Apoll. Adv. 556, 27. De adjectivis qualitatis haec memorant: ἀπὸ τῆς τέρενος γενικῆς εὐθεῖα γίνεται ὁ τέρενος· ἐκ τούτου τὸ τερενώτερον. Ὁ δὲ Ἀντίμαχος ἀπὸ τοῦ ὁ τέρενος κατὰ συγκοπὴν τέρεντρον (sic) ἀπὸ τούτου τερενώτερος Epim. I. 413. quae satis perplexe scripta sunt sed sententia claret a secundo casu τοῦ τέρενος reflexum esse primum ὁ τέρενος, hinc autem proficisci comparativum τερενώτερος, quem ab Antimacho in τερέντερος transformatum esse per syncopen. Cum hoc convenit μελάντερος, cui Choeroboscus Can. II. 280. genitivum μέλαντος apponit pariterque ταλάντατος cum τάλαντος confert, quod idem h. l. ab Antimacho prolatum dicit, et μακάρτατος cum μάκαρτος, qui genitivus a Theodosio in Arte 985. ponitur congruenter substantivo δάμαρτος. Haec ad nominativos aut novitios aut ficticios μάκαρος, μέλανος, τέρενος revocare minime convenit sed potius terminatio τερος adjectivis in liquidam exeuntibus proxime agglutinata est sicut in tribus diversi merismi vocabulis ἑάρτερος, ἀφάρτερος, ὑπέρτερος. Rejicimus igitur quod in EM. 546, 1. dicitur παρὰ τὴν κυνὸς γενικὴν κυνώτερος καὶ συγκοπῇ κύντερος ὡς μέλαν μελανώτερον μελάντερον et p. 795, 10. φίλτερος παρὰ τὸ

φιλώιερος. Δεξιώτερος et δεξίτερος ipsa significatione distinguuntur; nam illud comparativum est, hoc correlativum sive τῶν πρός τι λεγομένων ut ἀρίστερος, cui Herodianus illud assimilatum dicit: Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τοῦτο συνεξέδραμε τῷ ἀρίστερος EM. 256, 30 [10]). — Pronomen tertiae personae duas habet numeri dualis formas σφέ et σφωέ et ex hac Buttmannus Lexil. I. 59. suspicatur illam concisam esse. Quod si vere affirmatur, id unicum habemus syncopae documentum. Sed Apollonius memoriae prodidit quosdam dualem σφέ ex plurali σφέας natum putare recisa syllaba postrema. Haec controversia propter summam hujus pronominis inconstantiam distrahi haud facile poterit. Sed res ipsa refutat Tzetzae commentum Chil. X. v. 992. Νειλώιος καὶ Νείλιος ἐκβληθέντος τοῦ ω.

§. 3. Diphthongorum primam elidi posse crediderunt non pauci rationibus levissimis. Schol. Theocr. X. 38. συγκέκοφε τὸ ὄνομα τοῦ βουκαῖον βοῦκον καὶ βῶκον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς significans illud genus hypocorismi quo Ἄμφις ex Ἀμφιάραος, λάστρις ex λάσταυρος contractum dicunt v. Proll. 507. Sed origo horum nominum non minus recondita est quam homerici βουγάϊε sive βουκάϊε. Haud consideratius Schol. Apoll. I. 786. θεράτναι κατὰ συγκοπὴν τοῦ θεράπαιναι, nam θεράπαινα motione sexuali a θεράπων derivatum est ut a λέων λέαινα, sed θεράπνη a θέραψ inserto ν ut θεραπίς θεραπνίς cf. Proll. 299. Nec probabilis Apollonii conjectura Adv. 611, 10. ἀπὸ τοῦ λάθρα τὸ λαθρηδόν, εἰ μὴ τῷ ὀνόματι τῷ λαθραῖος παράκειται ὡς τὸ ἐντελὲς εἶναι λαθραιηδόν, quod non legitur nec fingere necesse habemus, nam ab alio adverbio αἴφνης proficiscitur αἰφνηδόν (αἰφνηδά αἰφνηδίς) quod Gud. p. 23, 31. cum λαθρηδόν (λαθρηδά λαθρηδίς) componit, et κρυφηδόν quoque a κρυφῇ potius quam ut Apollonius su-

10) Obscura sunt quae sequuntur τοῦτο γὰρ συνεκδρομὴ ὥσπερ καὶ τὸ πρόβατον γίνεται προβάτιον οἰός οἰότερον ὡς λέγει Σώφρων. Ab οἷς unum οἴειος proficiscitur, non οἰάτειος, quod potius ad gentilicium Οἰάτης pertinet sed eodem modo explicatur a Suida et Moschop. Sched. 140. οἰάτειον κρέας, προβάτειον. Num igitur Sophro huic assimilavit οἰάτειος tanquam synonymon?

spicatur l. c. a verbo perispomeno κρυφῶ. Si enim λάθρα, cui in codd. saepe iota subscribitur (Spitzn. ad Il. V. 269.) dativus est, ut G. Dindorfio videtur, adverbialis a substantivo quodam sepulto ac deposito λάθρα derivatus, omnis dubitatio praeciditur; nam ab hujusmodi nominibus plurima derivata sunt adverbia, κλαγγηδόν, ἀγεληδόν, νεφεληδόν, γνωμηδόν, σφαιρηδόν etc. Sed in illo Manethonis loco II. 312. λάθραις κερτομίαις τε ἀνὰ πτόλιας σοβέονται dudum correxi λάσθαις id est λοιδορίαις. Si vero λαθρός in usu fuit, a quo Ellendtius in Lex. Soph. II. 3. dativum illum λάθρᾳ repetit, hinc quoque λαθρηδόν derivari potuisse documento sunt ῥαιβηδόν et τετραποδηδόν, quae unica reperi ab adjectivis traducta. Ac λαθρός[11]) non reperitur quidem praeter dubium Hesychii locum, sed hinc contexta videntur syntheta λαθροβόλος etc. Nam trium adverbiorum, quae cum λάθρα sive λάθραι conferri possunt, unum πέρα omnino non componitur, alterum πάλαι syllabam finalem retinet παλαίφατος, tertii χαμαί diphthongus ante consonas manet integra χαμαιγενής etc. obliteratur vero ante vocales; nam χαμαιεύνης, χαμαιεύρετος poetice conformata sunt, vulgo autem dicitur χαμεύνη, χαμερπής, quae tamen non ex χαμαιεύνη etc. contracta sunt sed ex χαμοεύνη potius eliso ο connexivo, quod ante vocales quidem nunquam invenitur sed ante consonam in duobus certe vocabulis χαμογαιον quo Hesychius ἐπίπεδον explicat et quod idem suo loco exhibet χαμόκοιτος· sed pro χαμοκοιτεῖν Luciano χαμαικοιτεῖν e codd. restituit Jacobitzius; denique pro ο successit alpha Χαμαδύται κοχλίαι[12]). Hinc autem evolvitur etymon, quod jam multi suspicione attigerunt, χάμος sive χάμη[13]); idemque adhibendum est adverbio χαμόθεν

---

11) Λαθρός acuendum est ex regula τὰ εἰς ρος δισύλλαβα τριγενῆ ἔχοντα δασὺ πρὸ τοῦ ρ ὀξύνεται Arc. 73. Itaque λάθρα accentum retraxit ut σφόδρα et ὅμως, quod ipsa significatione differt ab ὁμῶς, promovit autem ἄλλα.

12) Quod sequitur Χανεῖ φυλάσσει scribendum videtur φλυάσσει vel aptius futuro φλυάσει a verbo φλυάζω = φλυαρῶ. Χανεῖν pro φλυαρεῖν legitur saepius.

13) Hoc illa accentu notanda esse docet regula Arc. 59. τὰ εἰς αμος

quod Apollonius p. 602. excusat comparatione paronymorum ῥιζόθεν, ποντόθεν. De adverbio βαλληνάδε quod Aristophanes finxit ad similitudinem topici Παλλήνη Ach. 234, errat interpres: συγκέκοπται ἡ λέξις· τὸ γὰρ ὁλόκληρόν ἐστι Παλληναιάδε· nam integrum est Παλλήνηνδε, pro quo si Παλληνάδε dicitur, non syncopen esse sed metaplasmum animadvertit Goettlingius Acc. 356. Δειλός δυςτυχής κατὰ συγκοπὴν τοῦ δείλαιος Schol. Od. V. 299. quod contra statuimus hoc ab illo propagatum esse sicut alia quae in Parall. 319. attuli. Ex δηναιόν primum per syncopen δηνόν tum δηρόν factum esse ab Epim. I. 170. EM. 266, 26. sumitur; rectius vero Theognostus Can. 5. illud a δήν arcessit, cui affine est δηθά. Νείρη non ex νειαίρη contractum sed utrumque a νέος derivatum videtur terminationis flexu duplici v. Parall. 307. Ὀψίτερος et πρωΐτερος ex ὀψιαίτερος et πρωϊαίτερος coaluisse qui diceret repertus est nemo. Sed alius comparativus errorem offudit Grammatico in EM. 31, 5. τὸ ἀρχέστατον καὶ αἰδοιέστατον καὶ ἀφθονέστατον ποιητικά εἰσι κατ' ἔθος Ἰώνων γινόμενα, quorum nullum alteri simili est. Primo Aeschylum usum dicit in Penelope ἐγὼ γένος μέν εἰμι Κρὴς ἀρχέστατος, sed hoc et contra regulam peccat quam adjectiva in αιος exeuntia constantissime sequuntur σπουδαιέστατος, ὡραιέστατος, δικαιέστερος etc. et caret intellectu. Quis enim Penelopae aequalis se Cretum antiquissimum praedicare potuit? Illa sine dubio sunt Ulixis verba cum conjuge colloquentis, cui quum primum in conspectum venisset se unum Cretae principum esse mentitus est Odyss. XIX. 180 sq. Itaque ἀρχέστρατος correxi Parall. 81. adn. 21. Syntheti species objicitur in Anecd. Bachm. I. 448. ubi octo nomina proponuntur in ας exeuntia ultimumque ἐλικράς, ὁ ἐλαίῳ κεκραμένος· ἀπὸ τοῦ ἐλαιοκράς. Haec sumta sunt ex Arcadii canone 193. qui in idem ἐλικράς desinit sed omissa interpretatione quam nugator ille de suo adjecit;

μονογενῆ δισύλλαβα βαρύνεται βράμος (πράμος), γάμος, τάμος (Σάμος vel Λάμος). Proinde dubium est num λαμός ingluvies et χαμός hamus recte acuantur. Idem p. 110. τὰ εἰς αμη μονογενῆ βαρύνεται.

vera scriptura est ἁλικρός v. Parall. 222. — Quemadmodum nominum compositores interdum ad primitiva redeunt derivata transgressi, sic poetae latini urbis nomen Δικαιάρχεια, ubi metro minus conveniret, in *Dicarchea* mutarunt v. Interpp. ad Sil. VIII. 533. quia prototypon est δίκη.

De diphthongo αυ semel admonemur in Schol. Od. XV. 479. κίηξ ὁ λάρος καὶ συγκοπῇ κήξ. Hic enim non κήϋξ, ut Buttmannus suadet, sed usitatum καύηξ vel κάβηξ reponendum est, de quo non statuam utrum cum κάβαισος id est ἄπληστος cognatum sit (nam avem illam voracissimam esse dicunt) an ex proprietate soni naturalis fictum v. C. V. §. 1. Hoc autem onomatopoeticum genus regula adstringi non patitur.

Multo saepius diphthongus templo Delphico inscripta in disceptationem vocatur; ὡς θῆλυς θήλεια οὕτω πρέσβυς πρέσβεια καὶ κατὰ συγκοπὴν πρέσβα ἢ ἀπὸ τοῦ πρέσβειρα EM. 687, 3. Schol. Il. XIV. 194. τὸ πρέσβεια κατὰ συγκοπὴν γίγνεται (adde πρέσβα) σπανίως δὲ εὕρηται Choerob. Orth. 253, 16. sed idem Can. 234, 14. omnino inveniri negat hodieque ne semel quidem invenitur neque hinc derivatum est πρέσβα sed primitivum ut πρέσβυς, πρέσβις, πρέσβης, unde non multum abest Schol. BL. Il. XIX. 21. πρέσβα συγκέκοπται — ἢ παράκειται τῷ πρέσβυς. Stephanus vero in Thes. πρέσβα et quod huic adjungit βασίλη ad synaloephen transfert; de quo dictum est in Parall. 321. et Proll. 43. Eandem haesitationem affert ἀσπαλία ἡ ἁλεία Arc. 99. quod si iota breve habet ut ἀσπαλιεύς, syncopae vindicandum est, si longum, crasi ut εὐδινός et Ὑγινός Proll. 190. sed πεδινός tribreve a πέδον natum, πεδιεινός a πεδίον ut ab εὐδία εὐδιεινός v. Proll. 189. Ἀπὸ τοῦ ὄϊς τὸ κτητικὸν οἴειος οἰεία καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ αὔξησιν τοῦ ο εἰς ω ᾤα EM. 820, 10. Huic originem eandem sed diversam affectionem tribuit Aristophanes Byz. ap. Eust. 1828, 57. τὴν προβάτων δορὰν ἔνιοι ὀέην καλοῦσι· τῶν δὲ ἀρχαίων ἀττικῶν τινες συναλιφὴν ποιούμενοι ᾦαν[14]) ἑκά-

---

14) Sic etiam scriptum est in Epim. II. 426. unaque ὑπερῷα, quod correxit Bekkerus in Poll. II. 98. Pro hoc in Gud. 574, 44. ἐσπερῷα

λοιν. Quod si ex adjectivis ejusdem generis existimamus, circumflecti debebat ut κυνῆ, λεοντῆ, sed ubique barytonos est, ut Arcadius jubet, ᾦα vel omisso iota ὤα sive ὄα, cujus discrepantiae causa fortasse in eo posita est quod hoc nomen a propria significatione multo longius recessit quam illa pellium nomina; nam quaelibet instita vel subligaculum ὤα vocatur substantive; ac ne certa quidem derivatio illa, de qua dubitanter loquitur Pollux X. 181. ὤαν τὴν μηλωτὴν ἐκάλουν ἴσως ἀπὸ τῆς ὄϊος. Nomen ἕρμα diverse interpretatur EM. 375, 44. εἰ μὲν δασύνεται, σημαίνει ἔρεισμα, εἰ δὲ ψιλοῦται, ἐνώτια· ἀμφότερα δὲ ἀπὸ τοῦ εἴρω εἶρμαι εἶρμα ἕρμα — — ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρυμα ἢ ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα συγκοπῇ. Brevius veriusque Orion. 63, 27. ἕρματα οἱ μὲν παρὰ τὸ εἴρω· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔρεισμα συγκοπῇ ἕρμα· οὕτως Ἡρωδιανός[15]). De illo, quod ὅρμους sive inaures significat, omnes una mente consentiunt; alterum vero et affinia ἑρμάς, ἑρμίς a verbo thematico nata videntur, cujus propago est ἐρείδω Techn. 75. Hinc admonemur aliorum verborum quae eadem diphthongo aucta sunt potius quam ut illi volunt destituta; ἀγείρω κατὰ συγκοπὴν ἄγρω ὡς παρὰ τὸ ἐγείρω ἔγρω EM. 13, 28. Arc. 168, 18.[16]) quibus Heraclides ap. Eust. 28, 45. addit tertium ὄφλω conspirantibus aliis Arc. 158. EM. 644, 12. v. Diss. III. c. II. §. 5. Haec excipiunt adjectiva: θεοείκελον κατὰ συγκοπὴν θεόκελον καὶ θέσκελον Sch. B. ad Il. III. 130. Eust. 448, 5. quod antea discussimus[17]) et πλήρης παρὰ τὸ πολὺ πολυήρης· ἢ ἐστι πλεῖος πλειήρης καὶ κατὰ συγκοπὴν πλήρης EM. 676, 52. sed hoc potius e πλεήρης contractum est v. Proll. 266. cui similem terminationem habet

---

subrepsit eodem vitio accentus. Ὦϊα τὸ τοῦ χιτῶνος ἄκρον, μετὰ τοῦ ι ἡ παράδοσις Choer. Orth. 281. sed saepe negligitur.

15) Ἕρματα εἰ καὶ ἐκ τοῦ ἐρείσματα, οὐ ψιλοῦται, ἐπεὶ τὰ βραχυνόμενα φωνήεντα καταλήγοντα εἰς ρ ἐπιφερομένου τοῦ μ δασύνεται ὅρμος, ἕρμα, ὅρμαθος Schol. A. ad Il. 486.

16) Ἀγρωθέν. συνάγειν Hes. aeolicum videtur pro ἀγειράθειν v. ad Buttm. 61 sq.

17) Hinc argutatur EM. 102, 36. ἄνδραχλος πόα παρὰ τὸ ἀνδρὶ ἴκελος εἶναι κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπήν.

πλειστήρης. Comparativos χειρότερος et χείρων dupliciter affectos dicunt: χέρειος χερειότερος συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ χειρότερος Sch. Il. XX. 436. cujus aliam causam reddit Philoxenus EM. 675, 26. τὸ χειρότερος Ἡσίοδος ἴσως ἐποίησε παρὰ τὸ χεῖρος ὡς πλεῖος πλειότερος, sed neutra satis expedita est. De altero agit Herodianus Mon. 41. οὐδὲν εἰς ων λῆγον συγκριτικὸν πρὸ τοῦ ω τὸ ρ ἔχει πλὴν μόνον τὸ χείρων· αἴτιον δὲ τὸ πάθος, eodemque loco ponit γλύσσων, κρείσσων, ἀμείνων, ἥσσων, μείζων, quae quum alii ex γλυκίων, κρατίων, μεγίων etc. corrupta dicant, consentaneum est illum his simile prototypon constituisse vel χερίων, cui superlativus χέριστος respondet, vel usitatum χερείων. Quemadmodum gentilicia a nominibus in εια, ειον derivata diphthongum saepe omittunt, Ἡρακλεύς, Σιγεύς etc. haud secus possessivorum, quae a propriis in ιος exeuntibus derivantur, terminatio duplex est, una omnibus partibus expressa Ναυπλίειος, Ἡλίειος, altera concisior δόλος Ναύπλιος Phalar. Epist. IX. τὸ Ἥλιον, τὰ Ἥλια et a Λικύμνιος non ut ratio poscit Λικυμνίειος sed Λικύμνιος sic ut catalexis ιος primariae vocabuli parti proxime adjungatur. Verum de hoc genere copiose dixi quum praecepta Grammaticorum euphonica commentarer Parall. p. 25.[18]) Quae nulla hujusmodi ratione nituntur, suspecta sunt. Syncopae compositorum speciem praebent aliquot Hesychii glossae: Ἀρθύσανοι ἀποσχίσματα, ἀποβλαστήματα, quod recte confertur cum Aeschyli voce ἀρειθύσανοι, haec autem non recte exponitur Ἄρεος θύσανοι οἱονεὶ ἀποσχίσματα. Aeschylum enim viros fortes non Martis fimbrias sive appendices ut Hermannus vertit Opusc. T. IV. 283. vocasse arbitror nec conferam huic illud Callimachi verbum ζωστῆρες Ἐννοῦς

18) Addere poteram Ἐλλείθυιον, quod Eustathius affert e lexico rhetorico. Pro ἐνήδρευσαν ἐς τὸν Ἐνυάλιον Thuc. IV. 67. Poppo vel τὸ Ἐνυάλιον vel τὸ Ἐνυαλιεῖον scribendum putat. Neutrum alibi legitur; nec magis cognitum Πειραΐτης, quod Stephanus s. Πειραιός ex Πειραΐα factum dicit Πειραΐα Πειραιείτης καθ' ὑφαίρεσιν τῆς ει Πειραΐτης. Ἐν ταμίοισι Apollinar. Psalm. XXXI. 14. incertum pro ταμιείοις an pro ταμείοις ut ταμιουχεῖν pro ταμειουχεῖν. Pro ἑλληνοταμία ap. Xenoph. editum est ἑλληνοταμεία.

ἀνέρες, sed potius Ἄρει θύοντας id est ἀρειμανεῖς vel ut Euripides dixit Ἄρει κατόχους, in eoque vim verbi θύειν id est cieri, agitari, sequutum esse, non eam quae substantivo hinc derivato θύσανος reddita est v. Techn. 101. Brevius ἀρθύσανος illo uno Hesychii loco non satis munitum esse quilibet intelligit. Alterum καπηλοδύτης ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ ἐρχόμενος et quod in Gloss. Graecolat. apponitur Πορνοδύτης *ganeator* defendi potest ea ratione qua ἐνωμοτάρχης et similia vindicantur quamquam in magno numero nominum sic terminatorum ut κουρεῖον, ἀρχεῖον, μουσεῖον, μεταλλεῖον, χαλκεῖον etc. nullum simile deprehendimus; ἰαμβειοφάγος et ἰαμβοφάγος cum diversis composita sunt nominibus. Βαλανοκλέπτης jam correctum est, nec fidem invenit ἐργαλοθήκη. Quod idem profert Δμήτρα δαμάστρια rectius scribitur in EM. δμήτειρα δαμάστρια ἡ Δημήτηρ [19]). Syncope si facta esset, δμῆτρα scribi deberet sed hoc quoque abhorret a regula nominum in ρα exeuntium quae alpha longum habent βύστρα, μήτρα, ῥήτρα, Μήστρα v. Fischer. ad Palaeph. c. 24. Μνήστρα, Ὑπερμνήστρα etc. Quae de verborum imminutione traduntur, ad plusquamperfecti personas plurales pertinent: εἴκω εἶκα εἴκειν εἰκείτην καὶ ἐν συγκοπῇ εἴκτην, ἐν διαλύσει ἐΐκτην Schol. Il. I. 104. Epim. I. 156. EM. 318, 15. ᾔδείτην κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν ᾔστην καὶ τὸ πληθυντικὸν ᾔσμεν ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν p. 438, 56. ἐδειδίειν ἐδειδίεισαν καὶ κατὰ συγκοπὴν ἐδείδισαν p. 315, 50. sed hoc ex ἐδεδίεσαν ortum est omisso epsilo ad exemplum personae perfecti primae δέδιμεν, ἔοιγμεν, ἴδμεν. Verum consideratione longe digniora habemus adjectiva in ηεις, quae si in ης contrahuntur, strictim aspicientibus speciem syncopae objiciunt. Hujus numeri antiquissimum et maxime controversum est τιμῆς. Nam et semel modo legitur Il. IX. 605. οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς

---

19) Ceres non simpliciter *domitrix* dici potuit sed cum adjunctione βοῶν δμήτειρα. Haec enim dea *prima jugis tauros supponere colla coegit* Ovid. Amor. III. 10, 14. Pro Δημήτηρ Δημήτειρα in EM. 218, 48. scribendum esse δμητήρ δμήτειρα ostendunt masculina his apposita σωτήρ et ἀνήρ. Eodem spectat Hesychius Δμήτειρα δαμαστικὴ (ἡ) γῆ γεννήτρια id est tellus quae eadem Ceres appellatur.

ἔσεαι et non convenit apud interpretes substantivumne sit an adjectivum[20]) et qui de hoc consentiunt, pugnant de scriptura: τινὲς τὸ τιμῆς διὰ τοῦ ι γράφουσιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ τιμήεις. Οὕτω καὶ τὴν αἰτιατικὴν εἶπε χρυσὸν τιμῆντα. Καίτοι λόγος ἐστὶν ὡς πᾶσα εὐθεῖα ἀρσενικοῦ ὀνόματος ἐν τῇ τελευταίᾳ δύο ἔχουσα φωνήεντα ταῦτα ἐκφωνεῖ χωρὶς τοῦ Θρᾷξ[21]). Hic quum masculina nominat Herodianus, excludere videtur feminina δᾴς, κλῄς vel bisyllabum κερχνῆς Aristoph. Avv. 305.[22]) aut etiam neutrum στᾴς, si quando sic scriptum est; vulgo quidem σταῖς dicitur et attice, ut Photius tradit, στάς ἄνευ τοῦ ι Parall. 89. Illius masculini generis Joannes p. 8. duo affert τιμῆς et φθογγῆς, tertium δαφνῆς addit Choeroboscus Can. 46, 28. et 253, 26. Cram. Anecd. T. IV. 396, 31. quartum αἰγλῆς Eustathius 899, 53. Arcadius vero in libro tertio p. 24, 20. quatuor ingerit ab illis praeterita σθενῆς[23]), τεχνῆς, λαχνῆς, ζαχρῆς[24]). Horum tamen nominativorum nullus apud

---

20) Intempestivo acumine nonnulli in Thuc. III. 70, 4. ὁ Πειθίας ἔτι βουλῆς ἔστι genitivum pro nominativo acceperunt: σημείωσαι βουλῆς ὁ βουλευτὴς καὶ ἡ γενικὴ βουλῆντος. Adjectiva hujus modi circumflexa a sermone soluto longissime remota sunt; ἀργᾶς serpentis nomen sequitur declinationem primam. [Haec de adjectivis in ηεις disputatio primum proposita est in Prolegg. Lectt. Acad. 1849.]

21) Cod. Θρᾷξ ex eorum opinione qui Θράιξ scriberent iota longum esse rati contra regulam qua ancipites ante duplices corripiuntur, πνῖξαι, ψῦξαι v. Parall. 409. τὸ Θρᾷξ περισπώμενον οὐκ ἐκφωνεῖ τὸ ι Theogn. Can. 132, 30.

22) Νηρῆς, Θησῆς, γενῆς, παρῆς in primo casu non reperi, neque magis ἐλᾴς vel φῴς, quod pluraliter dici solet. ἩΡΩΣ ΧΡΗΣΤΗ, quod in aliquot sepulcrorum titulis legitur, masculinum videtur ad alterum sexum translatum. Masculinum νῆις non magis contrahitur quam femininum Νηΐς.

23) Σθενήεις fingi potuit a σθένος ut ἀλθήεις, ἀχθήεις, κυδήεις, τελήεις, τευχήεις sed epicis inhabile est nisi correpto eta ut τελέεις, ἠχέεις.

24) Quod ab his distinguit καὶ τὸ φανῆς ἰαμβικὸν ἰσοσύλλαβον manifesto est nomen proprium ex Φανέας contractum ut Θαλέας Θαλῆς, Ποδέας Ποδῆς, quae Eustathius 1951, 13. ex Herodiano affert cf. Parall. 159. Lehrs. Arist. 310, Ζαχρῆς ex ζαχρήεις coaluit, cujus obscura manet memoria in Etym. Gud. 229, 3. ζαχρεῖης ζαχρείεντος ὁ βίαιος καὶ σφο-

scriptores legitur neque abest suspicio eos licentia grammatica fictos esse e derivatis, αἰγλῆς ex αἰγλᾶντα Pind. τολμῆς e τολμήστατος [25]), τεχνῆς e feminino τεχνῆσσα Arc. 96, 6. [26]) ubi pro ἀρπῆς ἀρπῆσσα scribi oportet ἀργῆς ἀργῆσσα. Denique pro ὑψιπέτης Il. XII, 201. nonnulli scripserunt ὑψιπετῆς ὡς τιμῆς, quod Herodianus reprobat quia Homerus alibi ὠκυπέτης dixerit, alterius autem dictionis exempla desint. Summam conficiunt duo quae alpha in penultima habent vel doricum vel nativum: ἱλᾶς ὁ εὐμενής καὶ ἀλλᾶς ἀλλᾶντος Choerob. Can. 43, 15. quorum alterum Herodianus Eust. 309, 15. ex ἀλλάεις contractum esse statuit [27]), hoc autem a nomine derivatum est, cujus

---

δρός, pro quo ζαχρήεις scribendum e Zonara 951. ζαχρηής καὶ ζαχρήεις ζαχρήεντος· nam in εης nullum terminatur adjectivum et geminum illi usurpavit Manetho IV. 74. ἀχρήεντες ἰδέσθαι id est deformes aspectu, simile Paulus Sil. Soph. 434. (II. 17.) ἀγακλήεντες, Agathias πολυκλήεντα.

25) Hoc nimia severitate damnat Flor. Lobeckius, qui primus in Quaest. Ion. p. 8. hunc locum accuratius tractavit quam Barkerus fecit in Wolfii Anall. II. 279. derivationem non egressus. Sed idem recte admonuit accusativo ἀργᾶντα non satis probari nominativum ἀργᾶς, quo Hermannus quoque ad Eur. Hel. 1322. Aeschylo usum putat.

26) Hoc fortasse reperit in Od. VII. 100. ubi vulgatum est γυναῖκες ἱστὸν τεχνῆσαι (ἐπιστάμεναι) sed in Schol. scribitur τεχνήεσσαι, unde Bekkerus τεχνῆσσαι eruit.

27) Exc. in Cram. Anecd. T. IV. 335, 30. ἀλλᾶς, Γλισσᾶς ἐκ τοῦ ἀλλάεις, Γλισσάεις. Neutrum reperitur et aeque ignota sunt ἀντάεις et αὐλάεις, quae Herodianus in exemplum hujus catalexis affert v. Lehrs. p. 42. Cetera adjectiva in εις κοινολεκτούμενα tres tantum vocales η, ο, ω in penultima habere docent Epim. I. 12. EM. 34, 34. Gud. 18, 12. quos apparet scripturam nominis grammatici τὰ φωνάεντα (v. ad Phr. 639.) aut improbasse aut dorice, ut multa vulgaris dialecti, figuratam putasse. Choeroboscus quidem Can. 59, 34. tribus illis terminationibus addit αεις οἷον σκιάεις, sed id more scholae confictum esse significat p. 204, 5. τὰ εἰς εις — τὴν γενικὴν τοῦ θηλυκοῦ ἀποτελεῖ, δαφνήεις τῆς δάφνης, φθογγήεις τῆς φθογγῆς, φωνήεις τῆς φωνῆς — σκιάεις τῆς σκιᾶς· τὸ γὰρ σκιόεις ἀπὸ τοῦ σκιάεις ἐγένετο κατὰ τροπὴν τοῦ α εἰς ο, quod sua sponte concidit. Pro δριάεντα χλωρά Hes. quod non doricum videtur, probabiliter corrigitur δριόεντα. Nicander certe non κεράεντα scripsit sed κερόεντα. Pro κητώεσσα Od. I. 4. Schol. narrat Zenodotum maluisse καιετάεσσα idque imitatum videri Calli-

meminit Hesychius Ἄλλην λάχανον Ἰταλοί, καὶ ἐπὶ τοῦ φαρκοῦντος προκοπτοῦ, ἐξ οὗ ἀλλαντοπώλης, significans farcimen alliatum[28]). Iota horum vocabulorum nulli subscribitur, nec dubie Herodianus, quod de uno τιμῆς dicit, de omnibus praecepit ratione duplici, una ut evitetur τὸ μονῆρες, quia diphthongi impropriae ᾳ, ῃ, ῳ in exitu masculinorum non comparent, altera propter accusativum τιμῆντα, quo nihil efficitur; hic enim non tres ut casus rectus continet vocales, ηει, quae in unum contrahi poterant ut ἤειμεν ἦμεν, sed duas ηε. Rectius dixisset terminationem εις iota adventicium habere quod apparet ex dorica exaeresi χαρίες, τιμῆες Choerob. Can. 132, 13. et contraria in genere neutro epenthesi, quam Schol. Apoll. II. 404. Ionibus tribuit σκιόειν ἀντὶ τοῦ σκιόεν κατὰ ἰωνικὴν ἐπένθεσιν[29]), eandemque vocalem omitti in contractione

machum quum Eurotan καιετάεντα vocaret. Sed hic quoque vereor ne alpha irrepserit pro o micro quod solum convenit analogiae similiusque est vulgato κητώεσσα. Quod Duentzerus de Zenod. 55. opinatur καιετάεσσα esse homericum vocabulum a laconico ὁ καιέτας descendens, non multo probabilius est quam quod eodem loco de adjectivo ἀνίπτης ejusque dativo plurali ἀνίπτησι proponit erroris insimulandi quam cavendi promtior. Adjectivum ὑπερκύδαντες etsi multos exercuit, tamen ante Eustathium 445, 30. nemo huc decurrit ut ex ὑπερκυδάεντες concisum diceret. Εὐνάεις in Aeschyli senario sive longum habet alpha sive breve, suspectum esse non desinit, nec procul remedium εὐνασθείς. Pro πευκήεντ' ὀλολυγμόν Aesch. Choeph. 376. (395.) G. Dindorfius, quia prima versus syllaba in antistropha brevis est, supponit πυκάεντα auctore usus Theognosto Can. 23, 12. πυκᾶες ἰσχυρόν, quod hic refertur in numero dictionum ἐκ τῆς πυ συλλαβῆς ἀρχομένων. Sed hujus turbidissimae et inquinatissimae farraginis tot sunt defectus ut levissima quaeque offensiuncula mendi suspicionem moveat. Hoc quidem loco proxime sequuntur πυκινόν, πυκνόν ἰσχυρόν, quae cum illis sic contexi possunt Πύκα ἰσχυρῶς, πυκινόν ἰσχυρόν (sic etiam Hesych.), πυκνόν ἰσχυρόν.

28) Quomodo αἰχμήεις, ἁλμήεις, βησσήεις et alia plurima a femininis primi ordinis declinata sunt, ita etiam ἀλλήεις sive dorice ἀλλάεις ab ἄλλη allium, cui affine videtur ἀγλῖθες alliorum capita. Glossae Graecol. ἀλλᾶς *farcimen* quod ab Hesychio φαρκοῦς appellatur ut alia edulia σησαμοῦς, τυροῦς etc. Porrum sectile κοπτή dicitur; hinc illud προκοπτοῦ.

29) In Anth. VI. 226. τοῦτό γέ τοι Κλείτωνος ἐπαύλιον — τοῦτο τὸ

τὸ πλακοῦς συνῄρηται ἐκ τοῦ πλακόεις ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς Athen. XIV. 644. A. *Σιμόεις καὶ Σιμοῦς ὡς Ὀπόεις καὶ Ὀποῦς* Steph. [30]). Hinc igitur manifestum fit cur Grammatici, quos appellavi, nominativos in ῃς contractos scripserint sine iota. Semel subscribitur in Schol. cod. B. ad Od. X. 38. *ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιος ἔσται — γράφεται καὶ τιμῇς ἤτοι τιμήεις*, quod propterea assumtum puto quia *τίμιος* apud Homerum alibi non legitur. Saepius vero additur a nostris eruditis. Buttmannus Gramm. I. 169. cum *τιμῇς* confert homericum *κονίσσαλος αἰλλῇς*, quod sub tralaticia scriptura *ἀελλής* latitare suspicatur et duo, quae Aeschylo tribuit, *ἀργῇς* et *τολμῇς*. Verum eos qui *ἀελλής* interpretati sunt *ἀελλώδης* id ex *ἀελλήεις* contractum putasse nullo verbo significatum est v. Parall. 160. neque sic accepit Choeroboscus Can. 53, 32. *ἀελλῆς (ἀελλής) ἀελλοῦς εἰς ους ἔχει τὴν γενικήν.* Illa de *ἀργῇς* conjectura oppido incerta est v. Proll. 497. Tertium comprobat Meinekius Anall. 103. his verbis *ἀϊδνήεις Euphorio fortasse novavit; usitatae formae sunt ἀϊδνός et ἀϊδνής· nisi id ἀϊδνῇς scribendum est ut τεχνῇς, τολμῇς*, idem-

---

ῥωπεύειν (cod. Pal. *ῥωπαίειν*) *ὀλιγόξυλον*, ubi prius *ῥωπεῖον* correxi Proll. 392. forsitan scribendum sit *ῥωπήειν*, quod natura est neutrum adjectivi *ῥωπήεις* a Spitznero suspectati Observ. ad Quint. p. 169. sed in substantivum abiit; *τὰ εἰς ες (καὶ εν) μονογενῆ σπάνια Κυνόσαργες τὸ προπαροξύτονον καὶ τὸ πάγηες, ὄμαργες, πεύκαες, ῥώπαες, δονάκαες* Theogn. Can. 131, 23. *Πάγηες* nescio quid esse possit nisi *πανακῆες* sive *πανακές* herbae nomen ut *παρδαλιαγχές*; proximum fortasse est *ὠμοργές σκληρόν* EM. quo *ὠμόλινον linum crudum* significari potuit. Subsequentium duo perpaullum mutata affert Schol. Il. XVIII. 576. *ἀντὶ τοῦ δονακῆα γράφεται καὶ δονακῆεν ὡς καὶ ὁ πευκὼν λέγεται πευκῆεν*, unde conjecturam ducimus *ῥώπαες* illud nihil aliud esse quam substantivum *ῥωπῆεν* virgultum significans sicut *πευκῆεν* pinetum, *δονακῆεν* arundinetum. *Ῥωπᾶεν* si retinemus, proxime scribendum erit *τὸ λιπόξυλον*. cf. Meinek. Del. p. 123.

30) Haec omnia substantive dicuntur, quare in congerie nominum vulgarium *εἰς ους, χαλκοῦς, χρυσοῦς, Σιμοῦς, πλακοῦς, γλευκοῦς* Choerob. 246. et 239. pro postremo scribendum videtur *γλυκοῦς* placentae nomen quod superest in latino *lucuns; γλυκόεις* poetae derivarunt a *γλυκύς* ut *ἀμβλυόεις, βαρόεις, ὀξυόεις ἀπὸ παραγωγῆς τοῦ ὀξύς* Sch. Il. VII. 11.

que p. 166. in Sophoclis versu dubitat an *ὄμβρος χαλαζῆς* reponendum sit quod Hermannus codicis cujusdam scriptura *χαλάζης* indicari suspicatur sed idem rejicit. *Ἀϊδνῆς* sive *ἀϊδνῆς* nusquam invenitur, *ἀϊδνής* vero saepius et hinc prolatum est *ἀϊδνήεις* ut *ἐρευθής ἐρευθήεις*, *ἀπεχθής ἀπεχθήεις* (omiss. in Th.) Androm. ap. Galen. de Antid. VI. 33. T. XIV. *ἀτειρής ἀτειρήεις* (omiss.) Nonn. XXXV. 226. *ἁλιμυρήεις*, *κακανθήεις*, quamquam idem ab *ἀϊδνός* traduci potuisse indicio sunt *δαφοινήεις*, *θουρήεις*, *πελιδνήεις*, *ἀκοσμήεις*, *ἀνομβρήεις*. — Suidas *Φανός ἐκ τοῦ φαεινός κατὰ συγκοπήν* synaloephen dicere voluit.

De diphthongo *ευ* nihil accepimus nisi quod falsum est *ἀπὸ τοῦ κελεύω κατὰ συγκοπὴν τῆς ευ τὸ παθητικὸν κέλομαι* EM. 502, 5. Epim. I. 242. — De elisione proximae saepius sermo incidit. Primum enim *ἀχρής* et *μελαγχρής* hoc modo detruncata esse affirmant ii adversus quos supra disputavi. Haud dignior fide Schol. Arat. 19. *ὁμῶς περισπώμενον ἐπίῤῥημα μεσότητος ἀπὸ τοῦ ὁμοίως κατὰ συγκοπήν·* nam haec sunt a diversis principiis *ὁμός* et *ὅμοιος*. Genitivum *Βριάρηο* EM. 213, 23. sic explanat: *ἔστι Βριάρηος ἡ εὐθεῖα ὡς μονῆρες, καὶ θετταλικὴ γενικὴ Βριαρήοιο καὶ συγκοπῇ Βριάρηο* [32]) sed est potius a recto *Βριάρης* pro *Βριάρεως* ut *Τυνδάρης*, *Ἀμφιάρης*, et hinc genitivus aeolici similis *Βριάρηο* pro *Βριάραο*, vel pro attico *Βριάρεω* transpositis syllabarum postremarum temporibus cf. Schneidewin. Symbol. ad Lyr. 120. In motu verborum syncope uni applicatur optativo: *Ἡρακλείδης λέγει ὅτι τὸ βλεῖο εὐκτικόν ἐστι συγκοπὲν ἐκ τοῦ βλείοιο* Eust. 1907, 53. idem vero alibi rectius cum verbis in *μι* comparat 1756, 15. *Ἡρακλείδης λέγει ὅτι ἀπὸ τοῦ θείς καὶ βλείς γίνεται θεῖο*

31) Homerica *βαθυδινήεις* et *ὑψιπετήεις* a nominibus primae declinationis repetuntur, quibus Homerus utitur solis; posteriores haec ad tertiam traduxerunt *βαθυδινής*, *πολυδινής*, *περιδινής*, *ὑψιπετής*.

32) In Parthenii versibus, qui sunt de columna Herculis; *μάρτυρα δ' ἄμμιν τὴν ἐπὶ Γαδείρῃ λίπε θυμὸν ἀρχαίου Βριάρεω ἀπ' οὔνομα τὸ πρὶν ἀράξας*, Meinekius Anall. 278. scribi vult — *ἔλλιπε θημοσύνην*. Lucidius foret *τῆς ἐπὶ Γαδείροις ἔλλιπ' ἀλημοσύνης* **testem reliquit navigationis Gaditanae.**

καὶ βλεῖο hoc est a recto βλείμην. In loco controverso Il. XVI. 99. μή τις Ἀργείων θάνατον φύγοι, νῶιν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον Herodianus ἐκδύμεν paroxytonon posuit ut ζευγνύμεν, nam esse hunc infinitivum verbo optandi tacito εἴη vel γένοιτο subjunctum, quod comprobat Schol. Vict. εἰ γὰρ τοῦ δύοιμεν εὐκτικοῦ συγκοπὴν αὐτὸ φήσομεν, οὐ κατάλληλος ἔσται ὁ λόγος. Alii vero hanc inconsequentiam effugerunt νῶι scribentes retento optativo, cujus duplex est originatio vel a praesenti δύω vel ab aoristo ἔδυν. Ab illo proficiscitur δύοιμεν, quod vel synizesi ad bisyllabum redigi potest ut δυοῖν monosyllabum est, δακρύοισι trisyllabum, vel crasi δῦμεν, vel (quod Schol. Vict. improbat) syncope. Idem modus attice terminatus foret δυίην, unde ductum plurale δυίημεν secundum analogias in δυῖμεν contrahitur ut δοίημεν δοῖμεν sed iota a sequenti consona expellitur δῦμεν, eandemque vocalem Apollonius etiam in singulari praetermitti ait anticipatione quadam formae passivae, quae cum ea consistere nequit. Sic enim narrat Choeroboscus Can. 774, 13. τὰ τῆς τετάρτης συζυγίας τῶν εἰς μι οὐ παραλήγουσι διφθόγγῳ· ζευγνύην γὰρ καὶ ὀμνύην, πληγνύην χωρὶς τοῦ ι· καὶ λέγει Ἀπολλώνιος ὅτι ταῦτα προσθέσει τοῦ μ παθητικὰ γίγνεται, ζευγνύμην, ὀμνύμην, ἀποβαλόντα τὸ ι, ἐπειδὴ μετὰ τὴν νι σύμφωνον οὐχ εὑρίσκεται· ὃ οὐκ εἶχον ἀποβάλλειν ἐν τοῖς παθητικοῖς, προαπέβαλον ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς, quod dubito num alio fundamento nitatur quam scriptura, quae vocatur, attica τετυφυῖα, υἱός. Sed ex hoc tamen praecepto nuper in tribus Homeri locis pro subjunctivo δύῃ receptus est optativus δύη, quem nostri Grammatici sic ut plurale ἐκδῦμεν ad aoristum ἔδυν referunt. De imperfecto passivae formae errat Eustathius 1370, 60. τὸ δαινῦτο ἴσως συγκοπὲν ἐκ τοῦ δαινύοιτο, nec minus lapsus est Herodianus quum ex plurali δαινυῖντο (ut διδοῖντο) sive δαινῦντο primum δαινύατο, hinc δαινῦτο factum putaret; qua ambage non usurus erat si sibi proposuisset exempla primae personae ab Apollonio tradita ζευγνύμην etc. quae ypsilon longum habent per synaloephen ut ἰχθύδιον. — De diphthongo ου duo tantum afferuntur nomina et ea propria; οἱ μέν φασιν ἀπὸ τοῦ Κουρῆς Κού-

ρητος Κουρήτην ὀνομασθῆναι καὶ Κρήτην κατὰ συγκοπήν Steph. et certius illud quod Galenus de monte Campaniae tradit de Meth. Med. V. 12. p. 364. T. X. τοῦτον τὸν λόφον οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι καὶ νῦν οἱ ἀκριβέστεροι Βεσούβιον ὀνομάζουσι· τὸ δὲ ἔνδοξον καὶ νέον ὄνομα Βέσβιον, quod sequentes latini poetae Vesvium sive Vesbium vocant.

Pars altera.

De aliis syncopae generibus.

CAP. I.

De amotione duarum literarum.

§. 1. Vocalem unam elidi Grammaticis rarius quidem quam volunt sed tamen concessimus. Quum vero longius progressi duas et amplius literas, nec solum ejusdem syllabae sed etiam dispertitas resecare audent, vix unquam assentimur. Primore loco agam de syllabis biliteris quarum prior litera est consona, altera vocalis: κῶμα ἐστὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ κοίμημα ὡς οἴμημα οἶμα καὶ δόμημα δῶμα καὶ τροπῇ τῆς οι εἰς ω κῶμα Schol. Apoll. II. 205. Auctorem subdit Zonaras 677. δωμῶ δωμήσω δώμημα καὶ κατὰ συγκοπὴν δῶμα· οὕτω Φιλόξενος. Οἶμα Herodianus Mon. 37, 34. unum esse dicit bisyllabum, quod diphthongum οι proxime ante terminationem μα habeat et fortasse rationem subjecit τὸ πάθος, hoc est syncopen v. Proll. 393. Ea vero ratio minime nos absterret quo minus illud ad verbum, unde ὀϊστός derivatum est, referamus eoque proprie φοράν significari putemus. Trisyllabum non legitur praeter Hesychium Οἴμημα ὅρμημα, cui similem potestatem habet οἰμᾷν, sed pro illo Sopingius οἶμα scribi jubet. Δῶμα a δέμω traductum est cum necessaria ectasi; nam

Δόμα τειχίον Hes. migrat regulam v. Parall. 423 sq. *Κῶμα* a themate verbi *κεῖμαι* unde *κοῖτος κοιμῶ κοίμημα*, quod diversam quidem a *κῶμα* significationem sed eandem tamen originem habet. Peregrinum est aromatis nomen, quod Herodotus et Theophrastus *κιννάμωμον* vocant, posteriores *κίνναμον*. Sequuntur syllabae *νε*, *νι*, *νο*. Cum adjectivis aeolicis, quae a genitivis numeri pluralis orta dicuntur, *ἄλλων ἀλλώνιος*, *ἑτέρων ἑτερώνιος* etc. Grammaticus in Exc. Cram. T. IV. 329. componit *ἀνέμων ἀνεμώνιος ἀλλαχοῦ (ἀνεμώλιος καὶ) μεταμώνιος* [1]). *Τοῦτο συγκέκοπται* (scil. *ἐκ τοῦ μετανεμώνιος*) *τὸ δὲ πρότερον τέτραπται*. Quomodo syncope evitari possit, apparet e Proll. 135. Proximum est hoc Eustathii commentum *Πολυποίτης ἐκ τοῦ Πολυποινίτης*, quod eodem in libro p. 384. explosum est. Sequitur *παρὰ τῆς ἠιόνος γενικῆς γίνεται ἠιονόεις καὶ κατὰ συγκοπὴν ἠιόεις* EM. 423, 39. Epim. I. 12, 21. Sed hic quoque effugium patet, quod supra ostendi Diss. I. c. III. §. 1. Proprium *Ἀμεινίας* veteres ipsi duplici ratione explicari posse fatentur *παρὰ τὸ ἀμείνων ἀμείνονος Ἀμεινονίας καὶ Ἀμεινίας ἢ παρὰ τὸ μένος Μενίας καὶ Ἀμενίας* EM. 62, 38. nec facile definias utra praevaleat, nam et syncope apparet certe in compositis *Ἀμεινοκλῆς*, *Εὐδαιμοκλῆς* etc. v. §. 5. et ut a *μένος Εὐμένης*, sic etiam *Ἀμένης* derivari potuit et paragogum *Ἀμενίας* sive *Ἀμεινίας*, sed quod ad amussim conveniat non reperio. Syllabae *ρε* et *ρο* tribus vocabulis detractae dicuntur: *ἔξαιτον τὸ ἐξαίρετον κατὰ συγκοπήν* Lex. de Spirit. 218. Schol. Apoll. IV. 1004. sed alio vertit Schol. Od. II. 307. *ἐξαίτους τοὺς ἔξω αἰτίας ἢ τοὺς ἐπιθυμητούς, οὓς ἐξήτησέ τις*, interque has sententias fluctuat Eustathius sed plerisque placere illud *ἐκ τοῦ ἐξαιρεῖσθαι* p. 210, 4. p. 907, 64. pariterque substantivum interpretatur Suidas *Ἐξαίτης ἐξαιρέτης*. Haec significatio *eximii* convenit omnibus locis, altera nulli nisi per translationem non inverecundam quidem illam, nam selecti et expetiti notiones conjunctissimae sunt.

---

1) *Ἀνεμώνιος* ficticium est procul dubio, sed anemonas ab Aeolensibus *ἀμώνας* vocatas esse Hesychius docet.

Eaedem literae ρε in alio nomine omissae putantur: βέρεθρον καὶ κατὰ συγκοπὴν βέθρον· οὕτω Κράτης καὶ Εὐφορίων EM. 194, 23. Si vero animum referimus ad congenerata βάθος βάσσος βῆσσα βόθυνος βυσσός βυθός, credibile fit non βέθρον concisum sed βάραθρον dilatatum esse [2]). De syllaba ρο ambigit Eustathius p. 114, 13. p. 1807, 14. τὸ μάρτυς τινές φασιν ἐκ τοῦ μάρτυρος γενέσθαι κατὰ συγκοπήν· ἐν δὲ τοῖς ὀνοματικοῖς τοῦ Ἡρωδιανοῦ φέρεται ὅτι ἡ γενικὴ τοῦ μάρτυρος ἀνέδραμεν εἰς εὐθεῖαν ὁ μάρτυρος. Prisci fortasse μάρτυρς dixerunt ut μάκαρς, politiores μάρτυς detracta litera horridiore quae casibus imparibus permittitur, et hi etiam nominativum in sui similitudinem traxerunt. Proximum est Stephani praeceptum Ἀρσυσία — οἱ ἐνοικοῦντες Ἀρσυηνοὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς σι. Multo saepius litera mystica cum vocali sibi subjuncta stationem suam deseruisse dicitur. Loco suspecto Od. V. 337. αἰθυίῃ εἰκυῖα ποτήν adnotatum est ποτήν πτῆσιν· ἄμεινον δὲ χωρὶς τοῦ ν ἐν δοτικῇ· δύναται δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ τὴν συγκοπὴν εἶναι καὶ ἀπὸ τοῦ πτῶ (πέτω) γεγενῆσθαι ὡς νέμω νομή, στρέφω στροφή unde apparet alios ποτῇ pro ποτητῇ id est volatili accepisse, alios pro substantivo ποτή quod jure praeponitur. Παρὰ τὸ ἐτήτυμος ἐν συγκοπῇ ἔτυμος Choerob. in Psalm. 119, 22. quod aliter se habere supra disserui. Τὸ ὀπτὸν κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ὀπτητόν — καὶ ἐκ τοῦ ἑψητὸν τὸ ἑφθόν Eust. 481, 35. EM. 403, 43. Primitivum haud dubie fuit ἕψω, ac si ulterius provehimur ἕπω i. q. πέσσω sive πέπτω coquo, unde derivari potuit ἑπτός ut πεπτός sed arbitrio quodam usus factum est ut coctum diceretur ἑφθόν sive ἑψητόν, assum vero ὀπτόν, unde verbum ὀπτᾷν, sed neque ὀπτητός neque ἐξοπτητός. Haud certius est ἔξαιτος pro ἐξαιτητός dici, quod praeter Glossaria non legitur, rarissime simplex, neque sat expedita origo nominis aeque obsoleti ἄουτος, ipsaque verba αἰτῶ et οὐτῶ speciem derivatorum habent, unde autem derivata sint, non constat. Κυβιστήρ, quod in

2) v. Meinek. Anal. 147. qui quod affert βάθρον a βαίνω derivatum est.

codd. Athen. I. 14. D. Zonar. Lex. 1262. Herodian. Epim. 73. et alibi scriptum est, merito damnatur v. Parall. 13. Καλαμαύλης et καλαμαυλητής, τελώνης et τελωνήτης, ἰχθυοθήρας et ἰχθυοθηρητήρ nullam vel syncopae vel epenthesis suspicionem praebent; nam quae concisa videntur, ea ex nomine et verbo composita sunt; quae syllaba plus habent, a verbis compositis derivata, illa quidem ut ἀρτόπτης, φρεάντλης, πιννοτήρης; haec ut οἰνοηθητής, μελοποιητής, κνισσοτηρητής etc. Horum nihil affertur sed simile quiddam in cod. Voss. EM. 354, 29. ἐπαίτης ἀπὸ τοῦ ἐπαιτητής συγκοπῇ, quo obscuriora sunt μεταίτης et προςαίτης sive προςαιτητής. Alia vero fictura est nominum αὐτοκράτωρ, κοσμοκράτωρ, παντοκράτωρ, quorum primum tractat EM. 173, 29. verbis amputatis: αὐτοκράτωρ: μεμπτέον οὖν τὴν συνήθειαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος ὀνόματος· παρὰ τὸ κράτωρ κρατήτωρ εἶναι λέγεται· παρὰ γὰρ τὸ κραίνω ἐστὶ κράντωρ καὶ ἐν συνθέσει αὐτοκράτωρ. Hoc igitur pro αὐτοκράντωρ successisse statuit; nam si ab αὐτοκρατῶ derivatum esset, αὐτοκρατήτωρ dici debuisse. Aliter vero Epim. I. 145. ἀπὸ τοῦ ἀφέτης ἀφέτωρ καὶ ἀφήτωρ ὡς αὐτοκράτης αὐτοκράτωρ. At ἀφήτωρ a verbo primitivo ἕω descendit ut πάτωρ Parall. 428. κτήτωρ, δώτωρ, ῥήτωρ, φύτωρ, v. Meinek. Del. 202. sed verbi κράω nullum vestigium extat; quare statuendum est αὐτοκράτωρ adjectivo αὐτοκρατής affictum esse ut ἀκρατής ἀκράτωρ v. Parall. 273. nam simplex κράτωρ, quod Schol. Eur. Hic. 279. poeticum dicit, et κρατορία aetatis sunt infimae. Nec accedimus sententiae EM. 369, 49. ἐραννός παρὰ τὸ ἐρατεινός κατὰ συγκοπήν· nam ut hoc ab ἐρατός productum est, ita illud a verbo quod idem indicat 379, 5. ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἐραννός. De syllabis το et τω haec accepimus non ignobilium auctorum placita: οὐδὲν εἰς ευς λῆγον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὸν τῷ ι παραλήγεται· τὸ τοίνυν χαρίεις σημειῶδες· ὁ μέντοι Ἀνακρέων χαριτόεις εἶπεν ἀποδοὺς τὸ ἐντελὲς τῇ λέξει Herodian. Mon. p. 14. syncopen significans ut EM. 34, 41. Epim. II. 328. quare χαριτόεις quo Schol. B. ad Il. XVII. 49. uti non timuit, ἀναλογώτερον dicitur a Choerobosco Can. 204, 23. Zonar.

1841. neque contra valent quae Hesychius unde unde sublegit ψίεσσα εὐδαίμων et Ταρφίεντα ἐντάφια τεφρώδη, Ἑδρίεσσα βεβαία ut in cod. scriptum est, quorum primum quid sit et unde sit ignoramus, alteri ταρφιόεντα substituendum videtur vel ταρφήεντα, quomodo etiam tertium corrigitur et quod in libro de Quant. 284, 2. legitur φθογγίεις. Ἀγλαΐεσσα in Emped. v. 186. a Karsteno invectum est. Aliud hujus syncopae exemplum proponit EM. 505, 5. ἀπὸ τῆς κέρατος γενικῆς κερατόεις καὶ συγκοπῇ κερόεις. Verum illud neque scriptum invenimus neque fingere necesse habemus. Κερόεις enim unicum est adjectivum in οεις a nomine syllaba ας terminato ideoque transiit ad formam eorum quibus substantiva in ος praecedunt. Ergo ut θύος θυόεις, κρύος κρυόεις, θέρος θερόεις, sic etiam κερόεις figuratum est quasi a recto κέρος, cujus speciem sequuntur syntheta κεροβάτης, κεροφόρος etc. ut γῆρας γηροτρόφος, κρέας κρεοκοπεῖν. Tertium est: παρὰ τὸν εὐρῶτα γίνεται εὐρωτόεντα καὶ συγκοπῇ εὐρώεντα· ἢ παρὰ τὸ εὖρος εὐρόεντα καὶ ἐκτάσει εὐρώεντα EM. 398, 1. Analogia neutri subvenit; nam ex numerosissima familia nominum neutralium in ος nullum progignitur adjectivum in ωεις, nisi forte κητώεις ejusmodi etymon habet ab usitato κῆτος *cetus* certe longe diversum; neque etiam quae eandem cum εὐρώς terminationem habent ἱδρώς, γέλως etc. huc deducuntur praeter suspiciosum illud ἐρώεις, quod Grammatici quidam novitii afferunt non ut nativum sed ut ectasi auctum ex ἐρόεις v. Techn. 181. et Add. Attamen antiquiores certe εὐρώεντα dicunt putrida foedaque potius quam late patentia, nominum autem in ως exeuntium tanta est paucitas ut non mirum sit unius modo adjectivum reperiri et id quidem a primo casu derivatum, non ut ille dicit. Hic si cognitum habuisset μέσμα, quod Hesychius interpretatur μέστωμα, ejusdem, puto, syllabae τω defectum adnotasset, nisi potius ab ἕω τὸ πληρῶ repetiverunt ut μεστός EM. 588, 44. Hujus enim verbi crebra est apud Grammaticos mentio sed probatio nulla v. Techn. 153. Ex alio adjectivo in οεις terminato Eustathius 839, 4. syllabam κο effluxisse fingit adhibita trope: πιδήεσσα οἱονεὶ πιδακόεσσα κατὰ συγκοπὴν

καὶ τροπήν, quorum nominum utrumque in usu versatur sed alterius origo nota est, alterius opinabilis πιδή i. q. πηγή ut αἴγλη αἰγλήεις, αὐδή αὐδήεις, τιμή τιμήεις etc. indidemque πιδάω et πιδύω i. q. πηγάζω v. Techn. 107.[3]) Quomodo igitur a φοινός oritur φοινήεις, a φοίνιξ vero φοινικόεις, sic illorum adjectivorum stirps ultima eadem sed derivatio discreta est. Item syllabae φυ exemplum affertur unicum: γλαφυρίς καὶ κατὰ συγκοπὴν γλαρίς, ὃ σημαίνει σμίλην ἢ ῥίνην ἢ ὄρυγμα (scr. ὄρυγα) EM. 233, 8. Si fictis rebus inniti libet, pro γλαφυρίς assumendum est verbum γλάω, γλάφω, unde illud lapidariorum nomen produci potuit ut a σμάω σμηρίς.

§. 2. Quemadmodum nonnulli adjectivo κερατόεις duas literas decessisse putarunt, sic etiam EM. 550, 20. κῶας κώατος καὶ παραγωγῇ κωατίδιον καὶ συγκοπῇ τοῦ ατ κώδιον, quod patet proxime a κῶς ductum esse; et Schol. Lyc. 247. ἄμμος συγκοπῇ ἐκ τοῦ ἄμαθος, quod paragogum est ut ψάμαθος v. Proll. 35. nihiloque opportunius δυςβήρης ὁ δύςβατος παρὰ τὸ δυςβατήρης ἐν συγκοπῇ EM. 291, 43. illud enim sine dubio aeolicum est pro δυςήρης i. q. δυςχερής, cui contrarium εὐήρης = εὐχερής. Epsilon cum sequente νῦ destituit vocem a Leonida Tar. in epigramm. fictam ὑποπυθμίδιος· nam ut a ποιμήν ποιμένιος sic a πυθμήν juste et ex ordine derivatum est πυθμένιος, unde amplius produci poterat πυθμενίδιος ut ὄρθριος ὀρθρίδιος Proll. 356. sed a versu respuitur. Literarum ην defectum Grammatici non inobservatum reliquerunt: Μέσση κατὰ συγκοπήν Steph. cui Berkelius ἀποκοπήν, ut a Strabone vocatur, supponit, sed et Schol. Il. II. 581. Μέσσην τὴν Μεσσήνην λέγει συγκόψας τὸ ὄνομα. Valet vero neu-

3) Eust. 697, 33. τὸ πιδύειν κατ' ἐναλλαγὴν αἰολικὴν ἐκ τοῦ πηδᾷν γίνεται ἀφ' οὗ καὶ πιδύεσσα ἡ κάθυγρος καὶ Πιδύτης. Sed πιδύεις repugnat canoni τὰ εἰς εις μετουσιαστικὰ ἐπιδέχεται τρεῖς παραλήξεις· ἢ γὰρ τῷ η παραλήγεται ἢ τῷ ο, σπανίως δὲ τῷ ω EM. 34, 34. Pro βαρύεσσα in Andromachi versibus Galen. T. XIV. 40. facilis est correctio βαρόεσσα a βαρόεις ut γλυκόεις v. Parall. 335. not. 16. Σύεσσα idem esse quod Ὑόεσσα nihil est quod nos credere adigat. Ἰὼ Καλλιθύεσσα Hes. a Καλλιθύη derivatum videtur ut Πασιφάη Πασιφάεσσα.

trum. Nam *Μεσσήνη* mera paragoga est v. Parall. 116. Idem Stephanus s. *Κυλλήνη — καὶ Κύλλιος λέγεται Ἑρμῆς κατὰ συγκοπὴν τοῦ Κυλλήνιος*, quod in contrariam partem vertimus; nam *Κυλλήνη* derivati speciem habet, primitivi vero *κυλλός* sive *κοῖλος*, unde alia quoque locorum nomina pendent ut *Κοίλη*, *τὰ Κοῖλα*. Syncopen significat Arcadius nomine tacito p. 79, 24. *τὰ εἰς τος ὀξύνεται εἰ μὴ ἐκ πλειόνων συλλαβῶν εἰς δισυλλαβίαν μεταστῇ ὡς δύστος ὁ δύστηνος καὶ πόστος ἐκ τοῦ πόσατος*. Hoc jam supra amolitus sum; *δυστός*, quod Doederlinus in Gloss. Hom. 103. nescio qua analogia a particula *δύς* arcessit, nusquam legitur; *δύστηνος* et *ἄστηνος* Grammatici recte cum verbo *στῆναι* compositum putant v. Proll. 192. unde *δυστήν* et *ἀστήν* duci potuit ut *ἀπτήν* v. Parall. 138. hinc vero *δύστηνος* et *ἀσταίνω* ut *ἀφραίνω*. Eandem consonam cum antecedente ei epsilo excidisse sumunt qui Epidauri epitheton *λιμηρά* interpretantur *portuosa* v. Proll. 279. et qui Proserpinam honoris causa *ἐπαινήν* nominari putant quasi *ἐπαινέτην*, Eustathius vero *δεινήν* vel *αἰνήν* significari opinatur praepositione redundante v. Nitzsch. ad Od. X. 491. De hoc ad Apollinem referendum censeo. *Γοργείη κεφαλή* Eustathius 828, 60. ex *Γοργονείη* contractum esse existimat et hinc porro concludit Homerum in secundo casu *Γοργόνος* dixisse ut Zenodotus scripsit, nam a *Γοργώ* derivandum fuisse *Γοργῶος*. Verum *γόργειος* a *γοργός* derivari potuit sicut saepe paragoga transitis proximis accommodantur ad primitiva. De duplici gentis Aetolicae nomine *Ὀφιεῖς* et *Ὀφιονεῖς* nihil est quod decerni possit. Duorum vero synonymorum *χέλειον*, quo Nicander et Aratus utuntur, et *χελώνειον*, alterum a *χέλυς* derivatum est ut *γένειον* a *γένυς*, alterum a *χελώνη*. *Πλευμᾶν* fortasse a *πλεῦμος*, *πλευμονᾶν* a *πλεύμων*. Non minus diversas stirpes habent *ζηλοσύνη* et *ζηλημοσύνη* (ut *Μνημόνη* et *Μνημοσύνη*). Sigma et praetexta ei vocalis desideratur in his: *σελίς σελίζω σέλισμα καὶ συγκοπῇ σέλμα*· Schol. Lips. ad Il. II. 170. Epim. I. 133, 8. Gud. 221, 36. sed alii aliter expediunt v. Techn. 112. *Εἰκάς* ex novitio *εἰκοσάς*, *θαῦμα* ex *θαύμασμα* correptum dici ejectis tribus literis *μασ*non

memini sed hoc duplici modo solvitur in Gud. 256, 28. κατ' ἔνδειαν τοῦ σ καὶ ἀποκοπὴν τῆς μα, οἱ δὲ παρὰ τὸ θεῶμαι θέαμα καὶ κράσει θᾶμα καὶ θαῦμα· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς. Verum haec alea est minime necessaria; nam ut a κάω καῦμα descendit, sic a θάω θαύσω (θαυσίκριον) θαῦμα. Duorum nominum quae Photius complectitur Φεναγμάτων καταφενακισμάτων, alterum paronymon est a φέναξ, alterum a φενακίζω. Eadem ratio intercedit inter πάλλαγμα, si Aeschylus ita scripsit Choëph. 293. (305) et παλλάκισμα sive παλλάκευμα, quod nunc legitur a verbo usitato derivatum, illud vero ab intermortuo παλάσσω, cui cognatum videtur παλεύω. Sed quod Leonidas scripsit in Epigr. Κρήθων ὁ πᾶσι μακαρτός, nemo negaverit pro μακαριστός positum esse excisis duabus literis ισ. Videamus jam porro caetera. Πρόμος ὁ πρόμαχος κατὰ συγκοπήν Schol. A. ad Il. VII. 75. XV. 293. EM. Epim. I. 356, 9. sed nominis μάχη syllabam capitalem excidisse tam praeter fidem est ut illud simplex esse suspicer a praepositione πρό derivatum fere ut ξυνός a ξύν. Ὄραμνος κατὰ συγκοπὴν εἶπεν οἷον ὀρόδαμνος παρὰ τὸ ὀρούειν Sch. Nic. Ther. 91. qui si non veritus esset voce thematica uti, haud dubie scripsisset παρὰ τὸ ὄρω, unde repetuntur synonyma ὄρπηξ, ὄρμενος etc. v. Techn. 283. Cur vero non eadem ratione explicaretur gentilicium Ἠλεῖος, causa fuit accentus; sic enim loquitur Stephanus s. Ἦλις: ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἤλιδος γενικῆς ἀναλόγως Ἠλίδειος ὡς Ἀδωνίδειος καὶ Εὐπολίδειος, καὶ καθ' ὕφεσιν τοῦ δ Ἠλίειος καὶ Ἠλεῖος, ubi deest mentio crasis, quae in EM. 426, 32. adjicitur Ἠλίδειος καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ Ἠλίειος καὶ κράσει Ἠλεῖος. Scilicet syncope effecisset proparoxytonon; eademque de causa properispomenon τετρᾶχμον syncopae nomine excludunt. Hoc in capite ultimo disputabimus. Gentilicii una forma noscitur Ἠλεῖος ut ab Ἧτις τῆς Ἥτιδος ὁ πολίτης Ἡτεῖος EM. 248, 36. in quibus apparet terminationem possessivam syllabae nominis indeflexi primariae agglutinatam esse. Sed Ἀδώνειος et Ἀδωνίδειος a diversis oriuntur nominativis Ἄδων et Ἄδωνις. Diphthongum cum sequente consona elisam esse sta-

tuit EM. 687, 3. πρέσβα ἀπὸ τοῦ πρέσβειρα—οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πρέσβεια. At bisyllabum primitivi similius est, alterum derivati ut πέπειρα Proll. 39. Sic etiam a Πρέσβων πρέσβειρα, πίων πίειρα, νέος νέαιρα, ἔτης ἑτᾶρος ἑταιρος, de quo argutatur Ptolemaeus in Schol. A. Il. VI. 239. τὸ ἔτης ψιλωτέον εἰ καὶ ἐπὶ τῶν ἑταίρων τάττεται, ἐπεὶ συγκοπῇ ἐγένετο ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλατο ἅλτο nec probabilius Schol. A. ad Il. IX. 464. ἔται ἑταῖροι κατὰ ἀποκοπήν. Hinc de verbis et adverbiis tradere incipiam omissa illa subtilitate qua antea vocalium et consonantium vel in iisdem vel in diversis syllabis successiones distinguere studui.

§. 3. Ἄζω ἀπὸ τοῦ χάζω γίγνεται· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει ὅτι παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἅγος ἁγίζω ὡς τεῖχος τειχίζω καὶ κατὰ συγκοπὴν ἅζω· δῆλον δὲ ἐκ τοῦ Ἀλκμᾶνα εἰπεῖν ἀγίσδεο ἀντὶ τοῦ ἅζεο EM. 22, 29. quod sequitur Apollónius in Lex. s. h. v. At contra stat ratio; nam ἅζεσθαι primitivum est. Sic etiam κράζειν et κραυγάζειν significatione conveniunt sed illud a κρῶ derivatum hoc paronymon est v. Techn. 83. Τίω ἀτίω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ζ ἀτίζω ἢ ἀπὸ τοῦ ἀτιμάζω συγκοπῇ EM. 163, 56. Illud approbat Schol. Apoll. IV. 1317. ἀτῶ ἀτύω, περισσεύοντος δὲ τοῦ ζ ἀτύζω ὡς παρὰ τὸ ἀτίω ἀτίζω. Verbum similis fili demonstrare non possumus sed hoc certum habemus ἀτίζω neque ex ἀτίω ortum esse quod modo disjunctionis causa fictum est, neque ex ἀτιμάζω. Κολάζω παρὰ τὸ κολαφίζω συγκοπῇ Gud. 333, 48. sed potior eorum sententia qui κολάζειν et κολούειν a κόλος, κολοβός repetunt, κολαφίζειν et κόλαφος a κόπτω Proll. 292. Idem turpius errat p. 388, 22. μεσάζουσα καὶ κατὰ συγκοπὴν μέσοῦσα. Apollonius de Adv. 572. τὸ ἰάζω συνεκόπη ἐκ τοῦ ἰωνίζω. Quod quum nimis violentum sit dicere non solum duas literas exterminatas sed etiam iota in alpha mutatum esse, huc necessitatis redigimur, ut Ἰάς, ἰάζω et ἰακός a principali nominis gentilicii syllaba derivata esse dicamus. Παρὰ τὴν παιδί δοτικὴν παιδίζω ὡς ποδί ποδίζω καὶ συγκοπῇ παίζω Orion. 138, 12. quod si probasset Herodianus eo loco quo unum παίζω in αιζω exire docet Mon. 22. addidisset, puto, αἴτιον δὲ τὸ πάθος.

Quin cum παῖς cognatum putaverit, non dubito. Σκήπτεσθαι ex σκηρίπτεσθαι contractum esse temere affirmat Eustathius 1702, 17. quicum errat EM. 717, 48. σκίπων παρὰ τὸ σκηρίπτω, nam haec a σκίπτω sive σκίμπτω, quod idem σκήπτω dicitur, derivata sunt non aliter quam a σκίπτω *pungo* σκνίπτω σκηνίπτω i. q. κνίζω vellico, scalpo. His omnibus labantibus restat unum ἀτμεύειν τὸ δουλεύειν παρὰ τὸν ἀτμένα Schol. Nic. Al. 172. EM. 164, 34. nam a nominibus in ην exeuntibus nulla quidem verba nisi in ιζω derivantur ἀῤῥενίζω, αὐχενίζω, λιμενίζω, sed ex his judicamus Nicandrum, nisi de metro laborasset, ἀτμενεύειν dicturum fuisse. Ὑψαυχεῖν nulla causa est cur ab ὑψαύχην potius quam ab ὕψαυχος derivatum esse statuamus.

Sicut verborum ita etiam partium orationis indeclinabilium syncopae fere omnes ex falso conflatae sunt. Hic primum in disceptationem veniunt adverbia loci, de quibus Apollonius de Adv. 601, 2. et 624, 15. παρὰ τὸ ἐκεῖνος τὸ ἀκόλουθον ἦν ἐκεινόθεν, ἐκεινόθι, ἐκεινόσε· τὸ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκεῖθεν, ἐκεῖθι, ἐκεῖσε cf. EM. 321, 40. Idem p. 606, 5. αὐτόθι καὶ ἐν συγκοπῇ αὖθι, ὑψόθι ὕψι, ἀγχόθι ἄγχι [4]) tum p. 603, 3. τὸ ὀπίσωθεν ἔσθ᾽ ὅτε καὶ μετὰ τοῦ σ συγκόπτεται ὅτε γίνεται ὄπιθεν, quod supra exagitatum est C. VI. §. 2. Eadem Herodiani sententia fuit Mon. 27. οὐδὲν εἰς θεν ἐπίῤῥημα τοπικὸν τῇ ει παραλήγεται ἀλλὰ μόνον τὸ ἐκεῖθεν· αἴτιον δὲ τὸ πάθος· ὁ γοῦν Ἀλκαῖος κήνοθεν εἶπεν· et inferiorum: τῆλε ἐκ τοῦ τηλόσε συγκοπῇ τῆς ος συλλαβῆς EM. 756, 40. Sed hi omnes causam ancipitem agunt. Quomodo a τῆνος ductum est τηνόθι et τηνόθε, ab αὐτός αὐτόθεν, ab οὗτος τουτόθεν, ita non dubium quin ab ἐκεῖνος duci potuerit ἐκεινόθι etc. sed Graeci maluerunt syllabam loci significativam addere ipsi stirpi pronominis ἐκεῖ — ἐκεῖθι. Duplici vero via usi particulam localem modo pronomini αὐτός adjunxerunt αὐτόθι, modo themati ejus αυ — αὖθι, quod primitivum esse apparet ex composito αὐθιγενής, nam derivata αὐτόθι,

4) Hoc exemplum excidit in Schol. B. ad Il. X. 62. Αὖθι ἀπὸ τοῦ αὐτόθι Sch. Od. III. 156. et alii.

ὑψόθι, οἴκοθι etc. non componuntur. His inconsulte intermiscentur ἄγχι, ὕψι, τῆλε, quae ipsa forma declarat non cum θι et σε composita sed maxime simplicia et aparagoga esse. Ab his autem processerunt ἀγχοῦ ἀγχόθι, ὑψοῦ ὑψόθι, τηλοῦ τηλόθι eodem modo atque consilio ut ὕψοσε, ἀγχόθεν, τηλόθεν, nempe ad relationes loci accuratius definiendas. Cetera etiam leviora sunt et leviorum auctorum: τὸ κρῆθεν φασὶν ἀπὸ τοῦ κάρηθεν· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ καρητόθεν εἶναι Sch. Il. XVI. 548. quod sine causa fingitur. Et ex duabus Eustathii sententiis 786, 30. τὸ νειόθεν συγκέκοπται ἐκ τοῦ νειατόθεν, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ νεῖος utra potior sit, vix ambigi potest. Apollonius vero non solum adverbia quae locum significant, ista ratione emolitur sed etiam alia: παρὰ τὴν ἰνόφι φωνὴν τὸ ἶφι συνεκόπη· τὸ μέντοι νόσφι πρὸς ἐνίων οὕτως ἀπεδίδοτο ὅτι παρὰ τὸ νο στερητικὸν καὶ τὸ ἕπεσθαι p. 608. De illo adstipulantur Choeroboscus Orth. 224. et Schol. A. ad Il. I. 151. ἴς ἰνός ἰνόφι ὡς χαλκός χαλκοῦ χαλκόφι καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς νο ἶφι. Verum hoc a χαλκόφι et ceteris quae cum nomine composita sunt, dupliciter discrepat; primum quod nunquam asciscit ν paragogum ut ναῦφιν etc. tum quod synthesi aptum est, Ἰφικλῆς, Ἰφιγένεια, ἰφιγέννητος, ἰφικτάμενος, sed nomina cum syllaba φι conjuncta non praeponuntur aliis; nam λιβναφιγενής prorsus singulare est et non minoris miraculi quam si quis λιβναθεγενής vel θηβησιγενής dicere periclitetur, quae nemo cum ἐμπροσθοφανής, ὀπισθοφανής comparaverit. Ac forsitan Ibycus ne usus quidem est nominativo illo sed dativo pluralis numeri λιβναφιγένεσσι pro λιβναγενέσφι per metathesin ut homericum ἰθαγενέεσσι aliquantum variaret. Itaque magis sequendi videntur qui ἶφι adjectivum esse statuunt ut Schol. Lips. ad Il. V. 556. ἴφια ἰσχυρά, οὗ ἡ εὐθεῖα τὸ ἶφι τοῦ ἴφιος τὰ ἴφια, et Eustathius, qui numerum singularem ἶφι θρέμμα ponit 582, 12. cui convenit masculinum Ἶφις ταχύς Phot. 5) Sed sive adverbium est ἶφι sive adjectivum ad-

---

5) Nereidum una a Luciano Ἰφιάνασσα vocatur, ab Homero Ἰάνασσα soror Ianirae, quorum trium nominum fortasse unum est etymon

verbiale ut ῥᾷ (ῥηΐ), γάλι etc. v. Parall. 119. certe omnes suos numeros habet. Νόσφι pro νοστόφι dici Hermannus olim Opusc. I. 1. 222. assensus est affirmantibus; equidem non video quomodo nomen νόστος hoc est ὁδός, πορεία, adjunctione syllabae epectaticae φι hanc sejunctionis significationem accipere possit et cur huic uni omnium quae in φι excidunt syllaba sit exemta, neque eodem modo dicatur αὖφιν pro αὐτόφιν vel aliquid simile. Adjice quod a nominibus epectasi auctis nullum propagatur verbum, ab illo autem derivatum est νοσφίζω ut ὀψίζω. Denique non νόσφι dicendum erat sed νόφι abjecta syllaba integra στο. Itaque νόσφι seponimus tanquam ignorabile et desperandum. Ultimum hujus avitae doctrinae specimen praebet Schol. Il. XXIII. 526. EM. 691, 11. Epim. I. 357. προτέρω κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ποῤῥωτέρω ἐν ὑπερθέσει hoc est προτέρω pro πορτέρω. Tam hoc supervacaneum est quam quod alii decernunt προτέρω ἐκβολῇ τοῦ σω δίχα τοῦ ι· ἀπὸ τοῦ προσωτέρω γάρ ἐστι Schol. Od. IV. 667. Il. III. 400. IX. 192. pro quo προσσοτέρω scribitur ad V. 672. et ποῤῥωτέρω ad XXIII. 526. nec syllabae ultimae probatur apocope, sed est adverbium δοτικοφανές. — Choeroboscus Can. 245. quum recte docuisset διπλοῦς, τριπλοῦς et quae sequuntur non syntheta esse sed paragoga, minus considerate addit ἀπὸ τοῦ τετράκις παρήχθη τετραπλόος καὶ ἀπὸ τοῦ πεντάκις πενταπλόος συγκοπῆς γενομένης τῆς κις συλλαβῆς. Quomodo enim πεντάκις a πέντε propagatum est, sic ab eodem πεντάπλους etc. — Orion 161, 12. φένινδα—ἀπὸ τοῦ φενακίζειν φενακίνδα καὶ συγκοπῇ φενίνδα, sed quum hunc lusum ita describit ὅταν τὴν σφαῖραν εἰς ἑνὶ δείξας εἶτα λάθρα (ἄλλῳ) ῥίψῃ, sequitur meliorem esse scripturam φαινίνδα—ἀπὸ τοῦ φαίνειν. De ἐπίκλην infra dicam §. 7. Nomine non proprio utitur EM. 78, 20. τὸ ἁμαρτῆ Ἀρίσταρχος λέγει ἐκ τοῦ ἁμαρτήδην κατὰ συγκοπὴν καὶ ὀξύνει· significat enim apocopen.

§. 4. Longiorem sermonem desiderant syntheta, quae tripartito dividam; ac primum loquar de iis quae casus non

---

ἴς *vis* pure declinatum ἰός, unde nomen ἰός *virus* iota longo sed in derivatis correpto.

habent: *ἡ κατά συγκέκοπται καὶ ὅλην συλλαβὴν ἀποβάλλει ἐν τῷ κάκτανε* Epim. I. 248. Zonar. 1178. Hoc genus poetarum ditioni subjectum est. Nam quod promiscue dicitur *κάπυρος*, id ex *κατάπυρος* factum esse jure negat Schneiderus [6]). Homericum *ἄντιτα* Schol. Od. XVII. 51. et Il. XXIV. 273. non recte acceperunt: *ἄντιτα ἀντὶ τοῦ ἀντίτιτα ἀτιμώρητα· ἔστι δὲ συγκοπὴ τῆς τι συλλαβῆς.* Nam ex *ἀνάτιτα* contractum est, licet hoc nusquam reperiatur [7]). Itaque una est praepositio *ἀμφί* huic affectioni opportuna sed in uno solo vocabulo quod Schol. Apoll. IV. 1187. designavit: *Παυσανίας φησὶ τὸν ἀμφιφορέα ὑπὸ Ἀθηναίων ἀμφορέα καλεῖσθαι*, idque publica consuetudo recepit una cum affinibus *ἀμφορίσκος*, *ἀμφορεαφόρος* etc. excepto uno *ἀμφιφορίτης ἀγών*, ex quo cognoscitur concinnitatis sensum alias plus valuisse alias minus v. Parall. 44 sq. parique inconstantia *ambicisus* dicitur et *anfractus* etc. [8]) Praepositionum inseparabilium una syllabam amittit in *ἡμέδιμνος*, quod Didymus ab Atticis dici affirmat v. Parall. 44. sed non legitur nisi in Inscr. Tauromenitana N. 226. Col. II. lin. 34. Ex adverbiis huc appropinquat *ὀπισθέναρ* bis apud Pollucem scriptum accentu alio atque *ὀπισθόδομος* et alia vere composita [9]).

De nominibus primae declinationis sermo non longus erit; *τὸν ἀγκῶνα οἱ Ἀθηναῖοι μὲν ὠλέκρανον, οἱ Δωριεῖς δὲ κύβιτον ὀνομάζουσι* Galen. de Mot. Musc. II. 3, 430. T. IV. Ruf. de Part. p. 22. ubi *ὀλέκρανον*, ut apud Aristophanem, scribitur, nusquam vero *ὠλενόκρανον* sive *ὀλενόκρανον* repertum est. Syncopae effugiendae viam ostendit Hesychii

---

6) *Κάτροπον κάταντες* Hes. quod recte confertur cum *Κατάτροπον κάταντες*, doricum est vel aeolicum ut *καβαίνειν* etc.

7) *Ἀνσχεθέειν* Eustathius 1538. male interpretatur *ἀντισχεθέειν* et Schol. Pind. Ol. III. 54. *ἀντιθεῖσα* haud melius *ἀνθ' ἑαυτῆς θεῖσα.*

8) Confusio nominum *παραστάς* et *παστάς* Schneidero in Epim. ad Xen. Mem. p. 286. suspicionem praebuit hoc ex illo contractum esse. Pro *ἐν προστάδι* Schol. Apoll. I. 1104. cod. *προπαστάδι* praebet. Sed significatio discrepat et origo diversa est.

9) In Theognosti loco quem adscripsi in Parall. p. 205. pro *νόαρ* nescio an scribendum sit *Ζόαρ* e Suidae glossa subditicia *Ζόαρ τόπος*, qui alibi *Ζόαρα* vocatur.

glossa Ὦλλον (ὤλον) τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν. Cui si minus confidimus, causam interpolationis a licentia sermonis quotidiani repeti oportet; nam est vox vulgaris. In nomine πασπαλέτης non constat utrum partis primae syllaba secunda an secundae prima excisa sit sed causa excisionis apparet v. Parall. 44.[10]) Inter ea quae secundam sequuntur declinationem imprimis celebre est Jovis epitheton κελαινεφής παρὰ τὸ κελαινὸν καὶ τὸ νέφος συγκοπῇ τῆς νο συλλαβῆς EM. 501, 50. quod magis epalleliae causa factum puto quam quia metrum aliter non ferret; nam certe pro κελαινεφέϊ Κρονίωνι Il. I. 397. dici poterat κελαινονεφεῖ ut Ζηνὶ κελαινεφεῖ αὐτὰρ — XXI. 520. Si vero αἷμα κελαινεφές dicitur, id explanatur ea ratione quam veteres afferunt sed verbis parum circumspectis: τὸ ταλαύρινος παρῆκται παρὰ τὸ τλῆναι καὶ οὐκ ἔγκειται ὁ ῥινός ὡς οὐδὲ ἐν τῷ κελαινεφές τὸ νέφος Apollon. Lex. Idem τανήκεας ὄζους παρηγμένως λέγει τοὺς ταναούς, ὡς κελαινεφὲς αἷμα. Sch. Aesch. Sept. 43. τὸ μελάνδετον καλῶς ἂν ἐπὶ ξίφους ῥηθείη, ἐπὶ δὲ σάκους παρέλκει τὸ δετόν ὡς ἐπὶ τοῦ κελαινεφές τὸ νέφος. Haec enim non vera paragoge, non vacua et inanis productio est sed metaphora haud importuna; nam in cruore quoque apparet quaedam nubecularum similitudo v. Parall. 50. Si κελός *niger*, quod H. Stephanus in VV. LL. afferri dicit, commonstrari posset, κελαινεφής non aliter quam μεσαιπόλιος figuratum diceremus. Cur autem ex duabus syllabis continuis νονε altera sit elisa manifestius fiet comparatione similium: μώνυχες ἀπὸ τοῦ μονώνυχες συγκέκοπται ὑφαιρέσει τοῦ ον, μετὰ δὲ τὴν ὕφεσιν τοῦ νυ γίνεται τῶν δύο ο εἰς τὴν ου δίφθογγον κρᾶσις (μούνυχες καὶ τροπῇ) μώνυχες ὡς βοῦν βῶν Epim. I. 288. ubi duae confusae sunt sententiae; μώνυχες aut ex μονώνυχες factum esse praetermissione syllabae ον aut ex μονόνυχες unius consonae dispendio et contractione vocalium οο in ω. Verum alia causa est subsequentium: Ὄπα-

10) Apiastri nomina sunt Μελίφυλλον ἢ μελισσόφυλλον Hesych. hoc a μέλισσα, illud a μέλι. Latinum *melisphyllon*, quo non Virgilius solum usus est sed Palladius quoque, G. Vossius in EM. ex μελισσόφυλλον coartatum putat.

τρος ὁμόπατρος συγκοπή Sch. A. Il. XI. 257. ὄτριχας, οἰετέας καὶ ὄπατρος κατὰ συγκοπήν EM. 637, 22. τὸ ὁμῶς ἀπὸ τοῦ ὁμοίως· ἡ δὲ τοιαύτη συγκοπὴ Δωριέων ἐστίν· ἐκεῖνοι γὰρ ὁμότριχας ὄτριχας φασὶ καὶ τοὺς ὁμοετεῖς ὀετεῖς[11]) καὶ τοὺς μονώνυχας μώνυχας Sch. Arat. 19. De Doribus nugatur; illa conjuncta sunt cum voce thematica ὅ sive ὄ, a qua sono tantummodo differt ἄ et hoc quoque cernitur in synthetis quae Hesychius affert ἀετέα τὰ τῷ αὐτῷ ἔτει γεννώμενα et αὐετῆ τὸν αὐτοετῆ, pro quo αὐτενίαυτον dicitur in Geopp. Verum non solum in pronominibus, quae omnino a communibus legibus exemta sunt, aliquando ad prima elementa recursum esse sed etiam in ordinariis ostendit verbum insolentius fictum ὀρκύπτειν hoc est ἀνατείνεσθαι καὶ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων ἵστασθαι. Hujus enim syllaba prima eadem esse videtur quae in ὀρθός et ὄρνυμι cernitur ipsoque nomine ὄρος, unde nonnulli ὄροχθος et ὄρογκος derivata putant[12]). Sed quae Grammatici in medium proferunt, ad persuadendum parum apposita sunt. Primum κάμμορος οἱονεὶ κακόμορος καὶ συγκοπῇ κάμμορος EM. 488, 41. Apollon. Lex. Tryph. de Pass. §. 23. p. 37. Id potius sic ut καμμονίη et καμβολία cum praepositione copulatum est, quae integra apparet in κατάφοβος, κατάχολος, quibus simile κατάμορος non legimus[13]) sed hinc aeolice corruptum putatur Κάσμορος δύστηνος Hes. Tum πυκιμήδης συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πυκινομήδης· οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν ὡς ἐκ τοῦ πύκα σύγκειται Eust. 1428, 54. cujus ratio duplex fuisse videtur, una ab adjectivo πυκινόφρων ducta, altera conveniens sententiae in EM. 649, 43.

---

11) Hesychius Ὑετής ὁ αὐτοετής· Μαρσύας· fortasse aeolicum est ὑέτης pro ὀετής (ut ὕμοιος) quod alibi non legitur.

12) Analogiae aptius foret perispomenon ὀρκυπτεῖν ab ὀρκύπτης ut πατροτύπτης, στερνοτύπτης v. ad Phryn. 593. et hoc quodammodo confirmat Hesychii scriptura ὀρικυπτεῖν.

13) Pro κατάμορος apud Arcad. reposui κάμορος plantae vel arboris nomen in Proll. 271. not. 40. Ille enim non de adjectivis agit compositis, ut in Thes. dicitur, cujus generis sexcenta occurrunt in ορος, βορος, κορος, φορος etc. sed de substantivis simplicibus. Adjectivum est πάμμορος, quo Sophocles utitur pro κάμμορος. Hoc Schol. Od. V. 160. καταμεμορημένον interpretatur.

prolatae ὁ γὰρ ποιητὴς ἔθος ἔχει τὰς συνθέτους λέξεις διαλύειν, οἷον κηρεσσιφορήτους οὓς κῆρες φορέουσι καὶ γρηὸς πυκιμήδεος, εἶτα διαλύων τὴν σύνθεσιν ἐπιφέρει πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἐχούσης[14]) quae locis longe discretis leguntur Od. I. 438. et XIX. 353. nec credibile est poetam, quum alterum poneret, alterius habuisse memoriam. Non tamen ideo illud cum πύκα compositum arbitror, quod in parathesi modo invenitur πύκα ποιητός et all. sed cum obsoleto adjectivo πυκός dorice πουκός dicto, cui illud adverbii loco affixum est. Itaque ut ἀργικέραυνος, φοξίχειλος pro vocali connexiva habent iota, ita πυκιμήδης pro πυκομήδης. Ἀῤῥηφόρους nominatas esse τὰς τὰ ἄῤῥητα φερούσας Schol. Ar. Lys. 648. (cf. Aglaoph. 827.) et ἀκράχολος dici pro ἀκρατόχολος Doederl. Gloss. p. 3. valde incerta est conjectura. Eodem loco sunt haec: τὰ βράβυλα καλεῖται καὶ μάδρυα οἷον μαλόδρυα Athen. II, 50. A. alibi enim ἀμάδρυα vocantur, cujus vocalem primam fortasse detrivit consuetudo popularis. Χοιροβοσκὸς εἰς τὸ περὶ ὀρθογραφίας αὐτοῦ[15]) λέγει τὸ ἄϊδηλος εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀϊδνόν τὸ σημαῖνον τὸ ἀφανιστικὸν κατὰ συγκοπήν EM. 41, 40. Id alii probabilius ab ἀϊδής productum putant. Χέρνησος si ex Χερσόνησος contractum est, duas literas amisit, sin ex Χερόνησος unam tantum ut supra dictum est c. IV. §. 3.[16]) Verum nullam aut infitiandi aut defendendi facultatem relinquit vox Aeschylea βδελύκτροπος, quod sive cum βδελυκτός coniunctum dicimus sive cum βδελυχρός, non tam hoc mirandum est syllabam abjectam esse finalem quam quod non tota abjecta

---

14) Hujus usus observatione nititur eorum opinio qui ταλαπείριος Od. VII. 25. interpretati sunt πόῤῥωθεν πεπερακώς· quippe sequitur τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης.

15) In Orthographia nuper edita hoc non legitur sed simile quiddam 177, 12. et Epim. I. 19, 22.

16) Nomen proprium Ἐμαυτίων si in Graecia radices habet, compositum esse debet ut Ἀνδροτίων, Δημοτίων, Πολυτίων v. Proll. 390. adn. concisumque ex Ἐμαυτοτίων, quod nomen in multos mortalium convenit Solipsismi, ut nunc vocant, cultores; graece φίλαυτοι et αὐτάγητοι dicuntur.

est; remansit enim gutturalis. Si *βδελύτροπος* legeretur, simile esset substantivo quod Schol. Arist. Nubb. 255. explicat *σκίμπους παρὰ τὸ σκιμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας*, quanquam vocabuli triti et domestici corruptione parum excusatur insolentia poeticae dictionis, cujus facilis erat declinatio.

§. 5. Vocabulorum tertiae declinationis pars maxima in synthesi formam genitivi servat et pure terminati ut *δρυοτόμος* et non pure. De illorum imminutione in priore hujus disputationis parte actum est c. IV. §. 4. Alterius familiae duo consonam extremae syllabae primam amittunt una cum vocali quae eam subsequitur: *αἰγοπόλος καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰπόλος* EM. 37, 47. *ἐνδείᾳ συλλαβῆς ὁ αἰγοπόλος αἰπόλος γίνεται* Apollon. Synt. I. 2. p. 5. id ceteris mirabilius quia consona surrepticia ad stirpem nominis pertinet; sed alii cum *αἶπος* compositum esse statuunt Sch. Theocr. I. 1. Nomen *κοκκύμηλον* si Nicander recte interpretatur *μῆλον ὃ κόκκυγος καλέουσι*, eadem gutturalis emigravit comitante vocali [17]). Alterum profert EM. 243, 38. *γυναιμανής ἀπὸ τοῦ γυναικομανής συγκοπῇ*, sed mox ad saniora se convertit *ὡς τιμὴ Τιμόθεος, οὕτω γυνή γυνομανής καὶ κατὰ μετάθεσιν γυναιμανής ὡς μεσαιπόλιος*. Idem declarat Schol. Dion. Gramm. 859, 29. tropae nomine usus, nec jure in dubium vocat Epim. I. 102. *τὸ γυναιμανές φαμὲν ἐκ τοῦ γυναιμανές συγκεκόφθαι, ἵν' ἔνεστι τὸ γύναιον, ἢ ὡς πύλη Πυλαιμένης, ἕλη ἑλαιθερής·* quippe nomen ignobile *γύναιον* ab Homeri omniumque epicorum consuetudine longe sejunctum est. Eadem ratio intercedit inter *κροκυδολογεῖν, χαριτοβλέφαρος* et *κροκυλεγμός, χαριδώτης, θεμίπλεκτος*. Syllabae casualis *νο* interceptionem animadvertit EM. 331, 20. *Ἑλλάνονικος καὶ συγκοπῇ Ἑλλάνικος*. Syncope elevatur si cum *Ἑλλός* compositum est, quo nomine priscos Helladis antiquae et propriae cultores appellatos esse haud spernendi auctores prodiderunt; alpha longum videtur ut in *Θεαγενής* et similibus. Nominum neutralium, quae genitivum in *τος* mittunt, triplex est figura; una prolixior *αἱματόφυρτος*,

17) Ypsilon corripit quidem Alexis Fragm. Vol. III. 504. sed idem etiam in simplici interdum fieri auctor est Herodianus de Dichron. 285.

σωματοειδής, ὀνοματοθέτης etc. altera concisae similis αἱμακουρία apud Pindarum alpha brevi, ἁρμᾳτροχία[18]), γαλαθηνός quod ex homerico γάλα θῆσθαι conglutinatum putatur; tertia item ex genitivo contracta sed alio modo, hoc est ellipsi duarum continentium literarum, consonae dico quae ultimam orditur et vocalis quae eam antecedit αἱμόφυρτος (cum trope ionica αἱμηπότης), ἀγαλμοτύπος, κυμοδέγμων, γαλοπάροχος altor, δερμόπτερος, κερμοδοτεῖν, στομοδόκος, τερμοδρομεῖν, χειμοθνής. Sic Eustathius quidem haec nata esse censet 1895, 34. τὸ αἱμοφόρυκτος συγκέκοπται ὥςπερ τὸ αἱμόῤῥυτος καὶ τὸ αἱμοβαφής, idemque statuisse videtur de δοροεργός, γουνοπαχής, κεροφόρος, ὑδογενής, φρεάντλης, quibuscum consistunt κερατοφόρος, δορατογλύφος, φρεατορύκτης, ὑδατοτρεφής, neque indignam Eustathii ingenio conjecturam faciemus si idem sumamus de propriis Ἀρτεμόκλεα, Τριτογένεια, Ἀπολλόδωρος, quod Gaisfordus in EM. 702, 43. supposuit pro Ἀπολλώδωρος, cui simile Ἀπολλωφάνης[19]).

Verum tamen hoc totum genus syncopae nodis exsolvitur si illi qui brevioribus usi sunt consonae nominis principalis proxime attexuerunt vocalem connexivam κυμ—ό—κτυπος et cetera, quibus conferri possunt latina foedifragus, homicida, sanguisuga, horrificus, rumificus; cum κυματοπλήξ vero et similibus convenit odorisequus, soporifer etc. Verbo tenus attigisse sufficit ἰχωῤῥοεῖν quod praeter locos in Thes. citatos legitur in Med. Mosq. X. 34, 333. Ῥαιστοτύπος non ita ut ῥαιστηροκοπία compositum est sed cum nomine declinationis primae ut πρεσβυτοδόκος, νηριτοτρόφος. Genitivum adjectivi amputatum esse statuit Choeroboscus in Psalm. 122, 8. ἐκ τοῦ πᾶς παντός καὶ τοῦ ῥῶ

18) ἁματροχίη ἀντὶ τοῦ ἁρματοτροχίη κατὰ [ἐξαίρεσιν τοῦ ρ̄ καὶ] συγκοπὴν τῆς το̄ Sch. Nic. Th. 263. qui vocabula confundit diversa. De accentu monui ad Buttm. 424. Exaeresi, quam hic fingit, Dionysius Per. usus est Σαμάται dicens pro Σαρμάται. Φατρία et alia attuli Parall. 15 sq.

19) Appellativo ἀλεκτρυοπώλιον duae desunt aut ejusdem syllabae literae aut confinium. Ἀμεινοκλῆς et πλεομελής supra attigi. Pro Ἀπολλωνησίτης Steph. Casaubonus Ἀπολλωνονησίτης scribit.

παντοῤῥησία καὶ παῤῥησία, sed refellitur ab Herodiano: *παῤῥησία οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ παντορησία κατὰ συγκοπὴν, ὅπερ ἐστὶν ἄτοπον· ἀλλὰ παρὰ τὸ πᾶν τροπῇ, οὐ συγκοπῇ. Περὶ παθῶν* EM. 655, 10. idque confirmatur non uno exemplo *παναληθής, πανεργέτης, μελάνδετος, μεγάθυμος* et aliis ita compositis ut nomen incorruptum, quod in neutro cernitur, in conspectum veniat, cum eo quod *πᾶν*, quum componitur, ad nativam brevitatem redigitur. Itaque in hac disputationis nostrae regione ac via unum deprehendimus exemtionis exemplum indubitabile *μελανθής* et *μελάνθιον*, quo iteratio ejusdem syllabae effugitur, verbumque proletarium *μελενδυτεῖν* i. q. *μελανειμονεῖν* in Prodrom. Stich. Monod. v. 334. ed. Boiss. Cetera quae ad hunc locum pertinent, sumi possunt ex Parerg. Phryn. 668 sq. Parall. 48 sq. Adjectivorum in *υς* exeuntium uni syllabam nominativi extremam detrahi indicat Epim. I. 344, 21. *τὰ εἰς υς λήγοντα (καὶ) παρ' εὐθεῖαν συντίθεται θηλύμορφος, πρεσβυγενής καὶ παγενις* (scr. *παρὰ γενικὴν*) *βοτρυοχαρής· μόνον τὸ ἥμισυς πῇ μὲν μίαν συλλαβὴν ἐκκέκοπται ὡς τὸ ἡμίδωρον, ἡμισύχοιρος*, quae si pro exemplo syncopae afferuntur, sic scribenda sunt *ἡμίδωρον* (ut *δεκάδωρον, δωδεκάδωρον*), *ἡμιχόριον*, sed fortasse pertinent ad alteram canonis partem, quam supplet Theognostus Can. 83. *τὰ ἐκ τοῦ ἥμισυς συγκείμενα ἀποβάλλει τὴν συ, ἡμίονος καὶ ἄλλα. Εὕρηται δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπανίως μετὰ τῆς συ, ἡμισύχοιρος, ἡμισυψοίνιξ* (sic). *Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν*, qui id ab Abrone observatum esse ait in EM. 430, 30. idemque implicatum est mirabili Tryphonis sophismati apud Choerob. Orth. 272. EM. 794, 1. *φιλήτης ὁ κλέπτης παρὰ τὸ ὑφειλέτης κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ υ καὶ τοῦ ε καὶ ἐκτάσει τοῦ ε εἰς η· πολλὰ δὲ πάθη ἐνταῦθα γέγονε· λέγει δὲ ὁ Τρύφων ὅτι συνέπαθεν ἡ φωνὴ τῷ σημαινομένῳ, ὡς ἡμισυκύκλιον ἡμικύκλιον, λείπω λιμός· ὁ γὰρ κλέπτης ἔνδειαν ποιεῖ.* Hoc est quod Choeroboscus dicit Orth. 277, 3. et in Psalm. 27, 29. *ἡ φωνὴ συνέπαθε τῷ σημαινομένῳ* atque ad haec *ὀνόματα συμπάσχοντα* refert etiam *χιράς*. Duorum, quae Theognostus expromit, *ἡμίχοιρος* et *ἡμισύφοινιξ*, illud, si mendo vocat, certe linguae

rusticae relinquendum est; alteri Cramerus ἡμισυχοίνιξ substituit, Bekkerus vero in Ind. Anecd. 1379. ἡμισυφοίνιξ, quod si cum adjectivo φοίνιξ conjunctum est, dividendum videtur ut ἥμισυ πηγός Callim. Dian. 90. v. Diss. V. c. 2. §. 3. si semipoenus illo nomine significatur, dissidet cum gentiliciis ἡμικρής, ἡμιέλλην etc. et omnino nulla novimus vocabula cum adjectivo composita, sexcenta vero cum adverbio inseparabili, quare hoc potius quam adjectivum primitivi loco habendum ut latinum *semi* et *se*.

De altera parte compositorum quae creduli quidam commentantur, vix scio an relatu digna sint, ἄσωμος ἀπὸ τοῦ ἀσώματος κατὰ συγκοπὴν ἢ ἀπὸ τοῦ σῶμα EM. 161, 40. βαθύλειμος ἀπὸ τῆς λειμῶνος γενικῆς βαθυλείμωνος καὶ συγκοπῇ p. 185, 35. quibus simile δυςχείμων, δύςχειμος (δύςχιμος) nisi quod hoc ad χεῖμα referri potest sicut ἄκυμος, ἄχρωμος, ἐνσπερμος et alia quae leviter intuentibus vel syncopae vel parectasis speciem objiciunt.

§. 6. Verborum duo tempora syncopistis occasionem acuminis experiendi praebuerunt. Febris quoddam genus λειπυρίαν dici ὅτι λείπεται πυρός Actuarius tradit, sed saepius λιπυρίας scribitur, quod Reinesius cum particula intentiva conjunctum putat. Cetera hujus ordinis verba disyllaba nihil aliud quam ω in ο mutant, λειποτάκτης et cetera cum hoc verbo composita [20]), τιλλοπώγων, τερπότραμις, στεργοξύνευνος, βουλόμαχος, αἱρόπινον quod aptius verbo subjicitur quam nomini αἶρα, μισγόνομος, σωζόπολις, ὀζόστομος, Φαινόκριτος, cum trisynthetis ἐκφερομυθεῖν [21]), συμβαλλόμαχος, ἐπιθυμόδειπνος, quae praeter primum aut propria sunt aut nove ficta potissimum probri gratia. Alia epsilon in commissura recipiunt, non solum quae cum verbis quintae classis composita sunt ut in EM. 579, 45. dicitur: τὰ βαρύτονα δισύλλαβα μετὰ ἀμεταβόλου τρέπουσι τὸ ω εἰς ε

20) Scripturam Oro olim probatam retinuerunt ét alii Atticorum scriptorum editores et Kruegerus ad Thuc. I. 99, 1. damnante L. Dindorfio.

21) Schneiderus, quia φερέπονος et cetera cum φέρω composita epsilon accipiunt, illud quoque sic scribendum putat sed jure defenditur ab Osanno ad Cornut. XXX. 183.

φερέοικος, *Μενέλαος*, quo in genere nihil est inconstantiae, sed etiam si character verbi est muta *ἀγέστρατος*, *ἐκεχειρία*, *ἐξεχέβρογχος*, *στρεφεδινεῖν*, *χαιρέκακος* sive *ἐπιχαιρέκακος* etc. paucis inter ε et ο fluctuantibus, *Φερενίκη* et *Βερονίκη*, vel etiam ad iota traductis ut est homericum *τερπικέραυνος*, proprium *Πειθιάνασσα* Nonn. VIII. 193. nisi *Πεισιάνασσα* scripsit ut *Πεισιάναξ* et quae Schol. Vict. Il. XIV. 464. producit *Ἀρχέλοχος Ἀρίσταρχος ἀναλογώτερον τοῦ Ἀρχίλοχος ὡς Φερένικος, Μενέλαος*, neque aliter haec scribi vult Herodianus Epim. 167. sed aliter composita putat *ἀρχέτυπος*, *ἀρχέπλουτος*, *ἀρχέκακος*, *ἀρχέλαος*, *ἀρχέγονος ἐκ τοῦ ἀρχή συνετελέσθη*, quod si ita esset per ο scriberentur ut *ἀρχοειδής*, *ἀρχογλυπτάδης*. In substantivis dignitatem significantibus vulgo fere fixum est iota: *τὰ παρὰ τὸ ἄρχω διὰ τοῦ ι γράφεται ἀρχιστρατηγός*, *ἀρχιτέκτων* Epim. II. 340, 22.[22]) cf. Boeckh. ad Pind. Expl. 273. Verum de hac vocalium connexivarum commutatione abundanter disputatum est ad Phryn. 768.[23]) Verba trisyllaba componuntur uno modo *ἀλειφόβιος*, *κακιζότεχνος*, *ἐγειρόφρων*, *ἐθελόδουλος*. Sed Grammatici hujusmodi quoque praesentia nonnunquam decurtari dicunt: *ἐκ τοῦ μελαίνω κελαινεφής συγκοπῇ τῆς νω συλλαβῆς καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς κ. Καθόλου τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα συντιθέμενα ἐκκόπτει μίαν συλλαβήν*, *γανύω Γανυμήδης*, *τανύω τανύπεπλος*, *ὑφαίνω ὑφαινομένης ὑφαιμένης* Epim. I. 234. et iisdem verbis et vitiis EM. 501, 50. Gud. 313. nec labe caret Theognostus ceteris succinens Can. 81, 28. *ἰθαίνω ἰθαινάθυμος ἰθαιγενής*, *μιαίνω μιαιφόνος*. Errantes in viam reducit Epim. I. 61. *ὡς μιαίνω μιαιφόνος*, *οὕτω Ἰθαιμένης παρὰ τὸ ἰθαίνω*, *ἔνθεν καὶ τὸ ἴθαινε θυμόν*,

---

22) Pro *ἀρχιποιμήν* posteriores substituerunt *πρωτοποίμην* accentu eodem quo *βουποίμην*, *συμποίμην* v. Parall. 195 sq.

23) Contrariam nostrae sententiam profitetur J. Grimmius in Gramm. Germ. T. II. 976. nomina illa *φερέπονος*, *ἐχέφρων* etc. cum imperativis composita esse putans sic ut germanica *Fuerchtegott*, *Leberecht*, *Haberecht*. At gravissime repugnant quae literam futuri characteristicam habent, *περσέπολις*, *ἀκερσεκόμης*, futurum enim imperativo caret.

quod simile est homerico *θυμὸν ἰαίνει* v. Techn. 125. Itaque in primo loco scribi debet *ἰθαίνω Ἰθαινομένης Ἰθαιμένης*, idemque in Theogn. l. c. pro *ἰθαινάθυμος*, nisi hic *ἰθαινόθυμος* posuit tanquam interpretamentum proprii a librario omissi *Ἰθαιμένης* sicut *πραϋμενής* idem valet ac *πραΰθυμος*. Iam correctis scripturae mendis rem ipsam aggrediamur. *Τανύπεπλος* et alia cum verbis in *νω* exeuntibus conserta ad illum locum pertinent, quo de unius literae defectu agitur C. IV. §. 4. Qui plures elabi contendunt, causam non probant. Primum *κελαινεφής* cum *μελαίνω* compositum dicere mera licentia est. *Ἰθαγενής* ab *ἰθαίνω* profectum esse ne Apollonio quidem credimus Adv. 600. *ἡ ὑποστολὴ τοῦ ι ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ α ἰθαγενέεσσι παρὰ τὸ ἰθαίνω, ἀεί, κλάω* etc. Nam significatio exhilarandi et favendi, quae verbo tribuitur v. Techn. 125. minime convenit ad adjectivum, quod Eustathius *κατ' ἰθὺ γεννηθέντα* et *γνήσιον* interpretatur. Cum hoc Epim. I. 61. componit herois nomen: *Ἄσιος παρὰ τὸ αἶσα ἐκβολῇ τοῦ ι ὡς ἀετός, ἀεί· οὕτως ἀναγνωστέον τὸ ἰθαγενέεσσι· παρέφθαρται δὲ τὰ ἀντίγραφα τὰ ἔχοντα ἰθαιγενέεσσι ὁμοίως τῷ Ἰθαιμένης*. Hoc ab *ἴθη* profectum videri potest *ο* copulativo cum diphthongo commutato ut *Πυλαιμένης, Κλυταιμνήστρα, μεσαιπόλιος, γυναιμανής*, quae Eustathius p. 937, 38. et p. 360, 30. cum illo confert; *ἰθαγενής* alpha longum habet ut *Θηραμένης*. *Μιαιφόνος* vel ut in Archilochi Fr. CXV. (XXVIII.) scribitur *μιηφόνος* a verbo oblito et obliterato *μίω* **spurco** profectum est sic ut *μιαρός* et affinia quae in Techn. 125. apposui [24]), similique antithesi ab usitato *ἄλθω* proprium *Ἀλθαιμένης* et *Ἀλθημένης* v. ad Phr. 649. Tzschuck. ad Strab. X. 269. Duorum, quae Grammatici silentio praetervecti sunt, *μαραίπους ὁ μεμαρασμένος τοὺς πόδας* Hes. et *χαλαίπους* Nic. unum cum *μαίρω, μαραίνω, μαυρός, ἀμαυρός* **debilis** cognatum vide-

24) Buttmannus Gramm. I. §. 120. Adn. 3. ignotum quoddam *μια* pro themate ponit. Doederlinus in Gloss. 64. futurum *μιάσω* fingit et adjectivum hinc compositum *μιασίφονος* (hoc accentu) unde *μιαιφόνος* factum esse. — Thesauro desunt *μιαιβιοῦν* et *μιαιφθορεῖν* Caesar. Dial. II. 61. in Bibl. Gall. T. VI.

tur[25]), alterum cum *χαλᾷν* ut *ταλᾷν ταλαίφρων*. *Εἰλίπους* ex *εἰλισσόπους* coaluisse dicunt Technici quos infra nominabo; nemo autem attigit his cognata *ἐλελίχθων* et *ἐλελίσφακος*, quae non cum verbo *ἐλελίσσω* composita sed eodem naturae imitandae studio effícta sunt, unum a poetis, alterum a vulgo. De nominibus, quae cum verbis pure terminatis cohaerent, dubium est utrum magistri nostri cum praesenti composita esse crediderint an cum futuro ut EM. 745, 48. *παρὰ τὸ τανύω τανύσω τανύπεπλος ὡς γανύω Γανυμήδης καὶ τανύπτερος*. Hic enim si rem ad vivum resecamus a *τανύσω* directe *τανυσίπτερος*, hinc per compendium *τανύπτερος* factum putavit sic ut *Τληπόλεμος ἐκ τοῦ τλήσω Τλησιπόλεμος συγκοπῇ* p. 716, 16. Sed de verbo ejusdem familiae bisyllabo duplex fertur sententia in Schol. ad Il. XIII. 300. *τὸ ταλάφρων οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ ταλῶ ὅθεν τὸ ταλάσω, οἱ δὲ ὡς τανύπτερος* hoc est a praesente *τανύω*. Haec unius literae syncope supra disceptata est c. IV. §. 5. de concisione syllabae quae in *τανυσίπτερος, ἐρυσίπτολις, ἀνυσίεργος, κωλυσίδειπνος* apparet, res in dubio. *Ταλάφρων*, quo ille ad probandum utitur, sic ut *ταλαπενθής* a *ταλαός* derivatum est v. C. IV. §. 4. hinc autem *Τληπόλεμος* et *τλήθυμος* eo genere concisionis, quod in prima parte explicavimus, et similiter a futuro integro *ταλασίφρων*, a corrupto, quod ex artis praecepto fingitur, *τλησικάρδιος*. Certiora desunt; nam *Τελένικος* et huic similia quae Keilius in Anall. 110 sq. contulit, ab alio principio profecta sunt atque *Τελεσίνικος*, nec idem sonant *Σωκλῆς* et *Σωσικλῆς*. Iam producemus eos qui duas diversarum syllabarum literas *η* et *σ* futuris eximi affirmant: *δαΐφρων ἀπὸ τοῦ δαῶ δαήσω ὡς οἰδῶ Οἰδίπους, ἁμαρτῶ ἁμαρτίνοος* Schol. Od. XV. 509. *τὰ ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων γινόμενα ὀνόματα ἢ τῷ ͞ο παραλήγουσιν ὡς τὸ ἁμαρτῶ ἁμαρτοεπής, μισῶ μισογύνης, ἢ τῷ ͞ι ὡς εἰλίπους, Οἰδίπους, ἁμαρτίνοος. Οὕτω δαῶ δαήσω*

25) Sic Herodes Fr. V. Choliamb. Mein. p. 149. *ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται*, id est hebetatur, pro *μαραίνεται, ἀμαυροῦται occaecatur* posuit v. Diss. I. c. I. §. 1.

δαΐφρων EM. 245, 18. Hanc cantilenam iterat p. 616, 56: sed salubrioris consilii haud ignarus: τὸ Οἰδίπους ὁ μὲν Θεόγνωστος (hoc est Theognostus Can. 97, 16.) ἀπὸ τοῦ οἰδήσω Οἰδησίπους κατὰ συγκοπὴν τῆς ης συλλαβῆς. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει μὴ εἶναι οὕτως ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οἰδῶ Οἰδίπους· ἄμεινον γὰρ τὸ ἀπαθὲς τοῦ πεπονθότος. Hic igitur iota contexendis cum nomine verbis non minus aptum judicavit quam epsilon et omicron easque ratione declinavit syncopen, quam λαθίπονος et ἐναρίμβροτος apertissime respuunt. Quemadmodum autem haec a verbis authypotactis ducta sunt, ita ἁμαρτίνοος ab ἁμάρτω, et δαΐφρων, si idem significat quod ἐχέφρων, a δάω, sed hanc significationem Hermannus in Diss. de Atlante p. 10. nullo loco confirmari ostendit. Quartum εἰλίπους et congeneratum ἑλίτροχος nihil obstat quominus ad barytonon εἴλω referatur sicut τερπικέραυνος, ipsumque Oedipi nomen nescio an ab οἴδω repeti possit, cujus speciem sequitur οἶδμα; de quo supra dixi, et οἶδος, cui similia θάλπος, στέφος; στέγος etc. ab eodem genere verborum profluxerunt Techn. 290. Verum tamen nomen proprium idemque fabulosum ad analogiae stateram revocare periculosum videtur. De altero dubitat Orus in EM. 299, 25. utrum Herodiani rationem sequatur an syncopen: τὸ εἰλίπους ἀπὸ τοῦ εἱλῶ γέγονεν ἢ ἀπὸ τοῦ εἱλίσσω· τὰ γὰρ εἰς ω λήγοντα τρισύλλαβα μίαν συλλαβὴν συγκόπτουσιν ἐν τῇ συνθέσει· σημειοῦται παρὰ Κράτητι (Com. Fr. I. 240.) τὸ ἐθελόσυχνος· τὸ δὲ ἀλεξίκακος ἀπὸ περισπωμένου. Theognostus vero Can. 87, 30. utrumque regulae convenire statuit τὸ ἀλεξίκακος οὐκ ἀντίκειται· ὁ γὰρ ἀλεξήσω μέλλων τὸν ἐνεστῶτα δείκνυσι περισπώμενον, καὶ τὸ ἐθελόκακος ἐθελόσυχνος ἀπὸ περισπωμένου εἶναι (sic) τὴν σύνθεσιν· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν. Quod ad illud attinet, nemo non intelligit duo verba, quae characterem futuri habent, ἀέξω sive αὔξω et ἀλέξω, sic composita esse ut futura solent in ξω exeuntia: ἐλιξόπορος, ἀναξιφόρμιγξ, ἐλεγξίγαμος, ταραξικάρδιος, χαραξίποντος etc. Id certe Herodianum latere non potuit; eundemque arbitror ἐθελόσυχνος non ad praesens quasi perispomenon revocasse sed praecise, ut Orus

fecit, excepisse de canone non hoc solum, quod mirum est e Cratete enotari, sed omnia cum ἐθέλω conjuncta, quae sunt plurima et pervagatissima. Ita manifestum fit syncopen literarum ησ haud omnibus probatam esse minimeque ei quem prae ceteris sequimur. Quemadmodum vero Herodianus εἰλίπους et paria ad praesens perispomenon retulit, sic etiam veri simile est eum Ἡγέλοχος, ut hoc exemplo utar, non a barytono ἥγω, quod ab EM. l. c. fingitur, compositum neque etiam ex Ἡγεσίλοχος omissa syllaba σι contractum putasse sed eadem ut illa explicasse ratione. Etenim ut a μισῶ ducitur μισόθεος et a verbis secundae declinationis Τιμόθεος, σκιρτοπόδης, νικόβουλος, θηρόλεξις i. q. λεξιθήρας Phryn. 628.[26]) ita ab ἡγοῦμαι duci poterat Ἡγόλοχος, neque non permissum erat literarum connexivarum alteram inserere Ἡγίλοχος ut Ἀγίδαμος in Inscr. laconica, Φυσίγναθος, χαλίφρων, quod minime credibile est cum voce devia χάλις connexum esse; sed casus tulit ut praeferretur tertia ε quam acceperunt Ἀρχέλοχος, ἀρχέκακος etc. Summa hujus disputationis haec est, syllabae finalis recisionem qua nonnulli μιαίφονος, εἰλίπους etc. explicant, ex propositis non effici nec quidquam fide dignum afferri cur literas σι et ησ futuris excerptas esse credamus. Syllabam το omissam putavit Sch. Il. XV. 619. τὸ ἠλίβατος ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν ἐσχημάτισται κατὰ συγκοπήν, quae in Gud. 240, 30. Heliodoro tribuuntur, hic vero persaepe commutatur cum Herodiano, cui Lehrsius illa tribuit. In eandem interpretationem forte incidit Buttmannus Lexil. II. 182. Aliam supra proposui in P. I. c. IV. §. 4. Quod Choeroboscus profert Orth. 264, 28. Τιμήσανδρος καὶ κατὰ συγκοπὴν Τίσανδρος nugatorium est.

§. 7. In motione quae dicitur per gradus nonnunquam syllabam deficere vetus est persuasio; τὸ πιότατον συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πιονώτατος Eust. 776, 63. Hoc nemo utitur; πιότατος vel a positivo πῖος fluxit unde syntheton πιόφυλλος (omiss. in Thes.) Schol. in Aristot. Top. I.

---

26) Συλολωπία nunc editum est pro συλωπία quod in Proll. 44. epalleliae nomine defendi sed dubitanter.

p. 262. b. 44. vel a themate unde *πῖαρ*, *πίειρα*, *πιήεις*, *πιότης*. Buttmannus in Gramm. I. 262. illud cum *ἐπιλησμότατος* confert, quod si ad *ἐπιλήσμων* refertur, non duas literas abjecit sed tres quae in *σωφρονέστατος* etc. apparent; sin ad inusitatum *ἐπίλησμος*, cum *καταπυγότερος* comparari potest, cujus primam positionem nemo novit praeter Glossographos. Comparativa a comparativis propagata *ἀμεινότερος*, *ἀρειότερος*, *ὀλιζότερος* figuram nunquam mutant. EM. 656, 53. *πάχετον κατὰ συγκοπὴν τοῦ ῡ καὶ ρ̄* et Schol. Od. VIII. 187. *κατὰ συγκοπὴν καὶ μετάθεσιν*, sibi invicem opitulantur; ambo enim idem dicunt ῡ et ρ̄ excisas, τ̄ et ρ̄ transpositas esse. Sed cur *πάχετος*, quod Sch. Il. XIV. 287. a *πάχος* ductum dicit per epectasin ut *περιμήκετος*, pro comparativo habeatur nulla causa est ac ne adjectivum quidem Homero relinquitur si recipimus Nitzschii et Doederleini emendationem lenissimam Gloss. Hom. 35. v. ad Buttm. 403. *Εὐχειρώτερος* et alia nonnulla librariorum menda notavi in Parall. p. 39 sq.[27]) *Ἀθεμίστερος* et *ἀχαρίστερος* alia principia habent atque *ἀθεμιστότερος* et *ἀχαριστότερος*. A substantivo *τὸ πρέσβος* derivatum videtur *πρέσβιστος* ut *κέρδιστος*, *κύδιστος*, ab eodem vero Nicander *πρεσβίστατος* produxit et a *κῦδος κυδίστατος καθ᾽ ὑπέρθεσιν ὑπερθέσεως*, ut Eustathius loquitur, vel potius per paragogen. Ad hanc redit Eustathius a syncope orsus 786, 30. *τὸ νειόθεν συγκέκοπται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου νειατόθεν, εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ νεῖος παρῆκται ὡς τρίτος τρίτατος καὶ τὰ ὅμοια* hoc est ut *ἑβδόματος*, *μέσατος* et alia quae idem 1463, 34. et EM. 685, 1. pro hac sententia affert non observato quod nonnihil haesitationis affert discrimine sensus; nam *νειόθεν* et *νειόθι* sic ut *νέατος* significationem habent loci, *νέος* vero temporis. Quae Sophocles protulit *προφέρτερος* et *προφέρτατος*, ipsumque

27) P. 41. pro *κυντακίστατος* scribendum est *κυντατώτατος* et in fine adnot. 42. *Τῖσις*, *Λῦσις*. *Ὀξυηχούστατος* Sext. c. Phys. p. 406 Bekk. quod L. Dindorfius in Thes. in *ὀξυηχοώτατος* mutari jubet syncopen illicitam culpans, non ex hoc concisum sed a positivo *ὀξυήχους* derivatum, hic autem contra morem contractus est perversa imitatione vulgarium *εὔπνους*, *πολύχρους* etc.

φαάντατος [28]) homericum a Grammaticis praeterita sunt sed adnotantur duo: *τὸ ὀπίστατος συγκέκοπται ἐκ τοῦ ὀπισθότατος* Eust. 837, 3. quod apud unum Hesychium et non eo quo par erat loco legitur sed sui similem comparativum habet *ὀπισθότερος* Arat. et celebrius *ὕπατος*, cui tres literae exemtae dicuntur: *ἀπὸ τῆς ὑπὲρ γίγνεται ὑπέρτερος καὶ ὑπέρτατος καὶ κατὰ συγκοπὴν ὕπατος ὡς πρότατος πρῶτος* Epim. 340, 19. De hoc aliter existimat Epim. 83, 30. *παρὰ τὴν πρό πρότερος καὶ ὑπερθετικὸν πρότατος καὶ μεταβολῇ τοῦ τ πρόατος καὶ κράσει πρῶτος· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς·* alterum EM. 777, 41. a praepositione contrariae significationis repetit *παρὰ τὴν ὑπό πρόθεσιν δηλοῦσαν τὸ ὑπεράνω ὑπότατος καὶ συγκοπῇ ὕπατος*. Ab eadem Herodianus et alii a Lehrsio citati p. 70. etiam *ὕστερος* et *ὕσπληγξ* derivata putant sigma abundanter addito *τὸ γὰρ σ συγκοπτόμενον πέφυκε τὸ σ πλεονάζειν ὡς θέσφατον* Choerob. in Psalm. 134, 32. cui de nomine affectionis repugnat Epim. I. 420. *οὐκ ἔστι πλεονασμὸς ἀλλ' ἴδιος τύπος*. Quoquo verteris, salebrae sunt. *Κρείων*, *κρέτος* et *κρατύς* vinculo quodam naturae contineri facilis est concessio sed explodimus veterum commenta *κρείων παρὰ τὸ κρατείων* etc. Choerob. Orth. 231. Theogn. Can. 147, 5.

Syllabae in declinatu abolescentis specimen capitur a nomine secundae declinationis: *Ἐγκάτοισι ἀποβολῇ τῆς τοι συλλαβῆς ἔγκασιν. Οὐκ ἔστι δὲ συγκοπή· μάχεται γὰρ ἐπέκτασις συγκοπῇ. Ἄμεινον οὖν μεταπλασμὸν λέγειν ὡς ἄστρασι, πρόβασι* EM. 310, 15. ubi deest auctor, quem insperato sistit Zonaras p. 103. *οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν* cf. Parall. 176. Meliore jure sunt exempla tertii ordinis. *Οὐδεμία γενικὴ εἰς νος τῷ ου παραλήγεται ἀλλὰ μόνη ἡ γουνός — καὶ οὐδεμία εἰς ρος λήγουσα ἀλλὰ μόνη ἡ δουρός· αἴτιον δὲ τὸ πάθος· συγκοπὴ γὰρ ἐκ τοῦ γόνατος, δόρατος* Herodian. Mon. p. 34. Hoc amplectitur Choeroboscus Can. 376, 1. sed non ignorat aliam interseri

28) Haec si ad speciem referimus, a positivis *φαντός*, *φερτός*, per syncopen.

posse mutationis causam: τὸ γουνός καὶ δουρός δύναται οὐ μόνον καθ' ὑπέρθεσιν γενέσθαι ἀπὸ τοῦ γόνυος καὶ δόρυος ἀλλὰ καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ γούνατος καὶ δούρατος. Κρεῖττον δέ ἐστι κατὰ συγκοπὴν αὐτὰ λέγειν ἢ ὥσπερ λέγει ὁ τεχνικὸς, καθ' ὑπέρθεσιν. Διὰ γὰρ τὴν συναίρεσιν τοῦ ο καὶ υ βαρύνεσθαι ὤφειλεν ὥσπερ τὸ λᾶος, κῆρος, ἦρος· ἀλλ' ὀξύνεται ὁμοίως τοῖς συγκεκομμένοις πατρός, μητρός. Inter utrumque fluctuat Apollonius Synt. IV. 12, 335. οὐ ξένον ἐστὶ τὸ ὑπερβιβάζεσθαι τὰ στοιχεῖα[29])· τὰ γὰρ ἀπειρέσια ἀπερείσια καὶ παρὰ τὸ δόρυ ἡ δόρυος γενικὴ ὅτε φαμὲν δουρός, γόνυος γουνός. Ἔφην δὲ ἐν δισταγμῷ μὴ ἄρα τοῦ δόρατος καὶ γόνατος εἰσὶ συγκοπαί, de quo dicetur in Diss. de metathesi. Quod Choeroboscus narrat Can. 387, 9. nonnullos genitivos atticos κρέως, κέρως, γήρως ex κρέατος etc. natos putare κατὰ συγκοπὴν τοῦ α καὶ τοῦ τ ideoque acuere ut πατρός etc. silentio praetermitterem nisi Herodianus refellere dignatus esset. De alio genitivo Schol. Vict. ad Il. IX. 306. breviter et obscure: ποτῆτος ποτῆς ἐκ τοῦ ποτότης συγκέκοπται, quibus duas sententias contineri suspicor: τὸ ποτῆτος ἢ ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ποτής ἢ ἀντὶ τοῦ ποτότητος. Ab illo nominativo derivatum dicit Herodianus de Genit. parag. T. III. 233. consentiente EM. p. 136, 41. p. 382, 48. παρὰ τὸ ἀργός γίνεται ἀργής, τρανός τρανής, γυμνός γυμνής καὶ παρὰ τὸ ποτός ποτής, ἑστός ἑστής ἐσθής. Haec quidem parum similia sunt; nec a verbis, quae cum πόω componi possunt, nomina feminini generis in της proficiscuntur sed in σις ut πόσις sic βόσις, δόσις, vel in τις πῶτις, ἄμπωτις, δῶτις id est δώς v. Parall. 441. eorum autem quae in οτης et υτης terminantur, nullum est bisyllabum Choerob. Can. 352, 11. Nihilo secius haec interpretatio anteponitur alteri quia nomen ποτότης inauditum est et omnino substantivorum in οτης exeuntium nullum a nomine verbali ut πότος vel ποτός originem habet v. ad Buttm. 418. Sequitur dativus: τὸ δαΐ εἴτε ἀποκέκοπται εἴτε συγκέκοπται ὀξυτονη-

29) Post στοιχεῖα male legitur ἐν δισταγμῷ, quae verba paulo post suo loco posita sunt.

θήσεται Sch. Il. A. ad Il. XIV. 387. *τὰ εἰς ις ὀξύτονα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ δος κλίνεται δαΐς δαΐδος καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς δι ἐν δαΐ λυγρῇ* Epim. I. 115.[30]) qui syncopae nomine apocopen significat; neque alia est ratio qua anomalia hujus vocis explicari possit v. Parall. 89. Sed ex duobus consiliis quae Choeroboscus proponit Can. 416. *διχομήνῳ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν διχόμηνι· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ διχόμηνις εὐθείας διχομήνιδι καὶ συγκοπῇ τοῦ δ καὶ ι*[31]) *διχόμηνι* praevalet prius, quanquam etiam *διχόμην* in nominandi casu dici analogia non prohibet cf. Parall. 171. et 195. Accusativus *νίφα* in ejusdem Can. p. 118, 10. apocopae vindicatur, post vero 419, 25. ob anabibasmum accentus syncopae, quorum neutrum opus esse demonstravi in Parall. 114. *Φρόνιν ὁ μὲν Ἡρωδιανὸς παρὰ τὴν φρόνησιν κατὰ συγκοπήν· ὁ δὲ Ὦρος ἐκ τοῦ φρών φρονός φρόνις* EM. 800, 48. *οὐ πάνυ δῆλον εἴτε πρωτότυπον τὸ φρόνις ἢ συγκέκοπται ἐκ τοῦ φρόνησις* Eust. 1465, 42. Quis vero sibi persuadeat *φρονεῖν* et *φρόνιμος* ab accusativo syncope contacto nasci potuisse ac non potius concedat *φρόνις* et *φροντίς* via quadam singulari deducta esse a primitivo *φρήν*, quod ipsum nulli graecarum vocum comparabile est. Incredibilia narrat Epim. I. 46. *Ἡσίοδος τὸ πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις πρόκρισις πρόκρισιν καὶ κατὰ συγκοπὴν πρόκριν*, sed error clare arguitur a Schneidewino ap. Markscheff. ad Hes. Fr. p. 321. Hesiodum enim Procridis nomen a *προκρίσει* duxisse quod unum e procis elegerit. *Ἐκ τοῦ ἐπίκλησιν τὸ ἐπίκλην ἐπίῤῥημα ἐπιθετικὸν συνέκοψαν οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον* Eust. 1053, 28. sed mutata sententia 1255, 15. *τὸ ἐπίκλην συγκοπὲν ἐκ τοῦ ἐπικλήδην*, contra quae alio loco disputabitur. Nunc percurram nomina pluralis numeri. Bibrevi *κρέα* non quartam et quintam literam sed duas postremas ablatas esse consentiunt auctores supra dicti P. I. c. I. §. 5. Sed dubitatio fuit de *ἦρα* sive *ἐπίηρα* — *ἔστι παρὰ τὸ ἔρω (ἐρῶ) ἔρανον καὶ ἔχω ὄχανον*

30) Buttmannus §. 56. Adn. 8. ad synaeresin aberravit deceptus pravo accentu dativi *ἄπολι* ap. Herod. qui nunc correctus est.

31) Scribere debuit *τοῦ ι καὶ δ·* nam de syncope hoc loco loquitur non de apocope.

καὶ τροπῇ τοῦ η ἤρανον· τὸ πληθυντικὸν ἤρανα, εἶτα συγκοπῇ ἢ ἀποκοπῇ ἦρα Schol. A. ad Il. I. 572. Zonar. 810. Ex forma judicantibus ἐπιήρανος derivatum est ab ἐπίηρος, quod ultra progredi non licet. Τὸ κευθμῶν οἱ μὲν συγκοπήν φασιν, οἱ δὲ ὅτι κευθμός ἰακῶς εἴρηται ὡς τευθμός[32]) καὶ βαθυλείμων βαθύλειμος Sch. Il. XIII. 27. Res est in oculis posita. Dativos κυσί, παισί etc. non ex κύνεσι, παίδεσι, sed ex singulari κυνί, παιδί ortos proculque a syncope habent. Ad explicandos accusativos κλεῖς et ὄρνις nescio utrum syncopen attulerint an illam ὁμοφωνίαν τῆς αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν πρὸς τὴν ἰδίαν εὐθεῖαν, qua indocti quidam causativos ionicos μάντις, ὄφις expediunt v. Anecd. Oxon. T. IV. 358. Sed non praetermittuntur comparativi: τὴν χερείονα αἰτιατικὴν συγκόψας ἔφη χέρεια, πληθυντικῶς δὲ τὰ χερείονα, χέρεια· οὕτως Ἡρωδιανός Sch. Il. I. 80. ὥςπερ χερείονα καὶ ἐν συγκοπῇ χέρεια, οὕτω πλέονες καὶ πλέες Epim. I. 338. et 350. τὸ πλέας ἀπὸ τοῦ πλέονας συγκέκοπται Sch. BL. ad Il. II. 129. et Herod. ad XI. 395.[33]) quibus convenit substantivum πλειότης pro πλειονότης v. Parall. 48. Sed hanc syncopen rejiciunt Buttmannus §. 68. et Thierschius §. 202, 22. nam χέρεια vel ut nunc scribitur χέρηα natura positivum esse a recto χέρης et similiter πλέες non diversum a πολέες. Obstat

32) Hoc ignotum, scripto proximum est γευθμός, sed deest altera forma γευθμών. Cauconas a nonnullis sic ut Germaniae populus Caucos nominatos esse significari videtur in Etym. Paris. in Crameri Anecd. Par. T. IV. 55. Καύκων θ' ἕλικας βόας ἀποκοπῇ καὶ (ἢ) συγκοπῇ· Καυκώνων πτολίεθρον κατὰ συγκοπὴν Καύκων, et p. 68, 24. Καυκώνην (sic) πτολίεθρον καὶ κατὰ συγκοπὴν Καύκων. Illud Καυκώνων πτολίεθρον Callimachi est H. in Iov. v. 39.

33) Idem fortasse statuit τὰ λώια in Theocr. XXVI. 32. comparativum esse ex λωίονα concisum; Buttmannus vero Gramm. §. 68, 267. positivum putat a recto λώιος et hoc non discordat cum veterum opinione e χερείων per metaplasmum factum esse χερεῖος ὡς ἀρείων ἀρεῖος, πλείων πλεῖος, ῥάων ῥᾶος EM. 808, 49. et 92, 45. sed hos comparativos in ος nobis non approbant. Saepe quidem ῥᾶον sive ῥᾷον pro ῥᾴδιον scriptum est sed per vitium v. ad Phr. 403. ac plurale ῥεῖα sive ῥέα a recto ῥεῖος pendet, quod ipsum in ῥήιος dissolvi potuit sed hoc non legitur praeter Oppian. Cyn. I. 101. ῥήιον ἐς κάματον, pro quo ῥηΐον' scribendum.

tamen significatio utriusque comparativa et quod nullum invenitur adjectivum in ης barytonum idemque pure sic ut χέρης declinatum.

§. 8. De verbis quae praecipiuntur dividam per tempora modosque. Τὸ ῥίπτασκε τινὲς μὲν φασιν ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος ῥιπτάσκω εἶναι — ἢ συγκοπῇ ἰωνικῇ ἀντὶ τοῦ ῥιπτάζεσκε EM. 704, 52. ubi pro συγκοπῇ, quod in cod. Voss. deest, aut scribi aut intelligi debet παραγωγῇ, tum deinde καὶ συγκοπῇ ἀντὶ τοῦ ῥιπτάζεσκε, nam ῥιπτάζεσκε ionicum dicitur, ῥιπτάζεσκον poeticum, hinc concisum ῥίπτασκον. Alii simpliciter α pro ε positum dicunt v. §. 6. quomodo etiam ῥοίζασκε Hesiodium explicari posset si barytoni ῥοίζω testis sisteretur idoneus; Buttmannus §. 94. adn. 4. aoristum esse putat ex ῥοιζήσασκε coactum, Goettlingius vero ῥοίζεσκε restituit e codd. syncope remota. — Συλήτην ἢ δώριόν ἐστιν ἢ παρὰ τὸ συλησάτην Did. ad Il. XIII. 202. τὸ αὐδήτην ἢ παρατατικοῦ ἐστι δωρικοῦ ἢ ἀορίστου συγκεκομμένου Schol. Vict. XXII. 90. ἀπειλήτην συγκοπῇ τῆς σα ἢ ἀπὸ τοῦ ἠπείλουν τροπῇ τῆς ει εἰς τὸ η· Ἡρωδιανός. EM. 121, 10. Haec jam transacta et decisa sunt v. ad Buttm. 255. Imperitiores abutuntur etiam aoristis a diverso praesenti ductis: κένσαι ἀπὸ τοῦ κεντῆσαι ἀπὸ τοῦ κέντω κένσω· δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κεντῶ κεντήσω κεντῆσαι καὶ συγκοπῇ κένσαι EM. 503, 36. ἀπὸ τοῦ φιλῶ ἐφίλησα καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔφιλα — ἢ ἀπὸ τοῦ φίλλω p. 793, 38. v. Techn. 73. vel ab eodem principio diverse declinatis: ἐγάμησα κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ σ καὶ τροπὴν ἰωνικὴν ἔγημα Choerob. Can. 608, 10. εὕρησα εὑρήσατο καὶ κατὰ συγκοπὴν εὕρατο Pseudoherod. Cram. III. 276, 10. Cum hoc convenit αὐρῶ ἐπαυρήσω ἐπαύρησα συγκοπῇ ἐπηῦρα καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως ἀπηῦρα[34])· ἡ μετοχὴ ἀπαύρας καὶ τροπῇ ἀπούρας Epim. I. 11, 12. Sch. Lips. Il. I. 356. quod Orion p. 4, 4. ex ἀπουρίσας concisum putat sicut Choeroboscus Can. 420, 19. ἄρσαντες ἐκ τοῦ

34) Hoc nititur aoristo medio ἐπηύρατο qui olim legebatur Od. IV. 646. sed jam Ernestius ex Eust. restituit imperfectum ἀπηύρα. Eundem Aeschylo exemit Elmslejus pro ἐπηύρω scribens ἐπηύρου.

ἁρμόσαντες neglecto Herodiani monito ad Il. I. 136. ἄρσαντες ἀπὸ τοῦ ἄρω, οὗ ὁ μέλλων αἰολικῶς ἄρσω. Pari temeritate Suidas Ἀκοστήσας ὁ ἀκολαστήσας et Βῶσον βοήθησον Κρατῖνος (p. 229 Mein.) significans duas priores syllabas, ut saepe fit, contractas, tertiam excisam esse, nisi forte pro βοήθησον, ut Kuestero placet, βόησον scripsit, quae verba saepius confusa sunt v. Bast. ad Greg. 282. Plurima vero syncopae exempla sumuntur ab aoristis secundis verborum in μι eorumque quae his similem speciem habent: ἔστησαν καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰολικὴν ἔσταν EM. 104, 31. ἵεν συγκοπὴ ἐκ τοῦ ἵεσαν· ὡς ἐτίθεσαν ἔτιθεν Sch. Il. XII. 33. EM. 467, 27. τὸ ἔδυν συσταλτέον· ἐστὶ γὰρ πληθυντικὸν κατὰ συγκοπὴν γενόμενον ἐκ τοῦ ἔδυσαν Sch. A. ad Il. IV. 222. XI. 263. οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς σ ὀξυτονούμενον ποιοῦσιν ἐν τῷ τρίτῳ τῶν πληθυντικῶν ἔνδειαν συλλαβῆς καὶ φυλάττουσι τὴν παραλήγουσαν τῆς γενικῆς τῆς μετοχῆς οἷον κοσμηθέντος κόσμηθεν, βάντος ἔβαν, στάντος ἔσταν. Τὸ δὲ ἦν τὸ πληθυντικὸν οὐκ ἔχει τὸ ε τῆς μετοχῆς εἰς ἔντος Choerob. Can. 535. quae omnia ex Herodiani penu depromta sunt v. Sch. Il. IV. 222. De ultimo Moschopulus ad Opp. 147. τὸ ἦν ἀντὶ τοῦ ἦσαν κατὰ συγκοπὴν τῆς σα συλλαβῆς· sed Herodianus Mon. 44. docet hoc tempus id praeter alia verba indicativa praecipuum habere quod hac una forma primam et tertiam personam non solum singularis numeri sed etiam pluralis significet. Ἔγνωσαν, ἐβίωσαν καὶ κατὰ ἀποκοπὴν (συγκοπήν) ἔγνων· τὴν γὰρ παραλήγουσαν ἔχει τῆς μετοχῆς Epim. I. 102. ubi negationem excidisse oportet οὐ γὰρ — nam genitivus participii in penultima habet ο et huic convenit ἔγνον Pind. P. IV. 214. quod Schneidewinus ad P. IX. 79. in duobus aliis hujus poetae locis et in H. H. in Cer. 111. pro ἔγνων scribendum putat; hoc Diogenes Laert. utitur in Epigr. II. 58. et Constant. Manass. v. 5. simili ἐβίων Oribasius Anat. p. 100. In eodem H. H. invenitur etiam imperfectum ἔδιδον v. 328. et 437. quod nonnulli ad praesens δίδω referunt. Γέλαν, quod EM. 225, 6. a poeta aliquo pro ἐγέλασαν positum dicit et id quidem brevi ultima ut in genitivo

participii *γέλαντος*, dialecti cujusdam proprium et ob id a nostro proposito remotum habeo. Illa autem omnia non syncopae dominatum arguunt sed naturalem personae primae et ultimae consensionem, quae clarissime apparet in aoristo *μιάνθην*, in imperfecto *ἦν* et in plusquamperfecto imperfecti simili quod Schol. Apoll. II. 65. illi comparat *τὸ ᾔδειν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ ᾔδεσαν ὡς τὸ τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί*, quibus similem personae primae et ultimae synemptosin adnotavit EM. 423, 41. *ᾖσαν ἐγώ ἀντὶ τοῦ ἠπιστάμην· παρὰ τὸ ἴσαμι τὸ πληθυντικὸν ἴσαν καὶ πλεονασμῷ ᾖσαν καὶ τούτῳ προςετέθη τὸ ἐγώ ἵνα γένηται πρῶτον.* Ad hoc credendum magno sponsore opus est. Perfecta, quibus syncope praetenditur, partim verborum purorum sunt partim non purorum. De ille genere huc promuntur: *καθέσταμεν ἀπὸ τοῦ καθεστήκαμεν κατὰ συγκοπήν* Sch. Eur. Or. 1315. *τὸ τέτλαμεν δύναται εἶναι καὶ συγκοπῇ καὶ κινήσει ὡς βέβαμεν. Ἄξιοῖ Φιλόξενος εἶναί τι καὶ τέτλημι ῥῆμα. Περὶ παθῶν* EM. 754, 5.[35]) *ἀφέστατε καὶ ἀφεστᾶσι κατὰ συγκοπήν* 176, 1. *τὸ ἕστασαν ὑπερσυντελικός ἐστι συγκεκομμένος* Herodian. in Sch. Il. II. 765. *βεβάασι ἀπὸ τοῦ βεβήκασι κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ η εἰς α. Οἱ Ἴωνες ἡνίκα ἀφαίρεσιν*[36]) *ποιοῦσι συμφώνου, τότε καὶ συστολὴ παρακολουθεῖ* EM. 193, 23. Hic igitur qui postremo loquutus est, *βεβάασι* a *βέβαα* legitime declinatum dicit sicut ille qui *τέτλαμεν* motioni tribuit, *βέβαα* autem exaeresi et systole effectum esse. Sed *βέβαα* nunquam dictum est v. ad Buttm. 27. *βέβαμεν* et cetera sequuntur exemplum praesentis *ἵσταμεν*, *δίδομεν* etc. sine ulla syncopae contagione. Et illis vicissim per quandam synecdromen accommodata sunt duo verba perispomena *δεδειπνάναι* et *ἠριστάναι*. Sed quod Byzantii magistri tradunt *ἔῤῥιγα μέσος παρακείμενος συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἐῤῥίγηκα ὁμοίως τῷ βέβουλα, μέμηλα, δέδουπα* Eust. 1434, 12. etc. ab auctore

35) In Schol. Od. XX. 311. *τετλάμεν παροξυτόνως εἴτε ἀπὸ τοῦ τλῆμι εἴτε ἀπὸ τοῦ τετλάκαμεν συγκέκοπται* scribendum est *προπαροξυτόνως εἴτε κίνημά ἐστιν ἀπὸ τοῦ τέτλημι* et deinde *τετλήκαμεν*.

36) *Ὑφαίρεσιν*, puto, scripsit ut p. 750, 5. *τεθνήκασι κατὰ ὑφαίρεσιν καὶ τροπὴν τεθνάασι.*

canonis fortasse sic enuntiatum est ut in Excc. Cram. T. IV. 201. legitur: *τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου θέλει ἐλλείπεσθαι μιᾷ συλλαβῇ ὁ μέσος οἷον δεδούπηκα δέδουπα*[37]). Altero genere continentur verba barytona, quorum unum a Cratino in versu heroico positum *ἐλήλιμεν* (Com. I. 153.) syncopae eximi non potest; vis enim synecdromae huc usque vix penetravit. Neque alia ratione solvitur quod omnibus commune est *οἶσθα*, quanquam integrum *οἴδασθα* non legitur, neque hinc illud natum dicunt sed ab aeolico praesenti *οἴδησθα κατὰ συγκοπήν* Choerob. Can. 592, 23. 868, 5. Epim. I. 68. et 331. *Οἶσθε Σοφοκλῆς εἶπε ἀπὸ τοῦ οἴδατε κατὰ συγκοπήν· καὶ Ὅμηρος πέποσθε* Anecd. Bachm. II. 358. Sed huic auctori Critici non tantum tribuerunt ut in Soph. Oed. T. 926. *κάτοισθε* e codd. reciperent pro *κάτιστε*. *Ἔσχηκαν* in Sibyll. I. 86. non pro *ἐσχήκεσαν* positum sed perfecti forma Chalcidensis videtur ut *ἔοργαν* etc. Venio ad aoristum passivi: *βλείς Ἐπίχαρμος· φασὶν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ βληθείς κατὰ συγκοπὴν τοῦ η καὶ θ· ἢ ἀπὸ τοῦ βλῆμι ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔβλην ἡ μετοχὴ βλείς*[38])· *κίνημα γάρ, οὐ συγκοπή. Οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν* EM. 199, 51. cujus sententia proxime accedit ad eas rationes quas hodie sequimur. *Μιάνθην δυϊκόν ἐστιν ἐκ συγκοπῆς ἀντὶ τοῦ ἐμιανθήτην* Sch. BL. ad Il. IV. 146. Dualem esse etiam Buttmannus defendit sed mutationis causam a concinnitate repetit; quanquam non apparet cur pro *ἐμιάνσθην* noluerint *ἐμιάσθην* dicere ut *μιάστωρ* et alia v. Techn. 121. adn. 20. atque aoristus, quem ille fingere cogitur, *ἐμιάσμην* sive *ἐμιάμμην*[39]) parum probatur collatione verborum primitivorum *ἐδέγμην, ὤρμην*. Itaque delabimur ad illos

---

37) Sic etiam de aoristis fabulantur: *ἔτορεν ἀόριστος συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἐτόρησε κατὰ τὸ ἔχραισμε, ἔκτυπε* Eust. 841, 8. sed in Excc. 212. *ὁ πρῶτος ἀόριστος ἐνεργητικὸς περιττοσυλλαβεῖ τοῦ δευτέρου ἐκτύπησα, ἔκτυπον*.

38) Excidit fortasse *καὶ τὸ εὐκτικὸν βλείην*, quo idem Epicharmus usus est cf. Schneidewin. ad Eustath. p. 69. et Symbol. ad Poet. Lyr. 124.

39) Buttmanni sententiam non recte interpretatur Matthiae p. 469, not. m.

qui *μιάνθην* numero multitudinis adscribunt quamvis exemplo futili in scholiis collectaneis ad Il. VIII. 74. *τὸ ἐζέσθην ἀντὶ τοῦ ἐζέσθησαν ὡς τὸ ἐκόσμηθεν· ὅμοιον δέ ἐστι τῷ μιάνθην.* Horum disputatorum alter *ἔζεσθεν* defendit, alter id quod scriptum est; consentiunt autem utrumque esse pluralem aoristi passivi ex *ἐζέσθησαν* contractum, ille *ἔζεσθεν* conferens cum *κόσμηθεν*, hic *ἐζέσθην* cum *μιάνθην*. Sed inauditus est aoristus *ἐζέσθην* non minus quam futurum *ἐζέσομαι*, cujus ne simulacrum quidem extat praeter *ὀζέσω*. *Ἄερθεν* et similes aoristos Moschopulus Sched. 175. triplici machinatione ad normam dirigere conatur *συγκοπῇ τῆς σα καὶ συστολῇ τοῦ η καὶ τοῦ τόνου μεταθέσει.* Hanc trium affectionum cumulationem, qua nonnulli perfectum *πέποσθε* excusarunt, ne Choeroboscus quidem satis concoquere potuit Can. 594. *πήθω πέπηθα πέπησμαι πέπησθε καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ο πέποσθε· ἐὰν γὰρ ἀπὸ τοῦ πεπόνθατε σχηματίσωμεν, πολλὰ πάθη παρέχομεν, συγκοπὴν τοῦ α καὶ τοῦ θ καὶ ἀποβολὴν τοῦ ν καὶ πλεονασμὸν τοῦ σ*, quae omnia si devoraverimus, superest theta pro tau positum. Itaque aliis ex *πεπόνησθε* contractum voluerunt *ἀποκοπῇ* (*συγκοπῇ*) *τῆς νη συλλαβῆς· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐκ τοῦ πέπησθε συστολῇ τοῦ η εἰς ο* EM. 662, 15. ubi si recte se habet nomen *συστολή*, Herodianus sequutus est Aristarchi scripturam *πέπασθε*, idque ex *πέπησθε* conversum putavit v. ad Buttm. 25. sed in Sch. Vict. ad Il. III. 99. *μεταβολή* vocatur, in Epim. I. 358. *τροπή*, quo significatur *πέποσθε* vel ex *πέπησθε* natum esse vel ex *πέπασθε*. Atque huc nos ducit EM. 662, 11. *πέποσχε Ἐπίχαρμος ἀπὸ τοῦ πάσχω, πέπασχε καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ α πέποσχε*, cui si quis passivum adjungere tentet, vix aliud fingi poterit quam *πέποσμαι*. Ex hoc *πέποσθε* ortum esse haud improbabile videtur, sed ut pro certo ponatur haud suaserim. Non minus turbarum est circa modos obliquos: *τὰ εἰς δας ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων γενόμενα διὰ τοῦ ντ κλίνονται οἶδα Οἴδας, φείδομαι Ἀφείδας καὶ ἄλλα. Καὶ τὸ ὑπερκύδαντες μήποτε ἀπὸ τοῦ κυδαίνω. Γέγονε κυδήεις κυδήεντες καὶ ὑπερκύδαντες. Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει ὅτι μετοχή ἐστιν ἀπὸ τοῦ κυδαίνω ὑπερκυδά-*

ναντες καὶ κατὰ συγκοπὴν ὑπερκύδαντες· ἐν δὲ τῷ ὀνοματικῷ λέγει ὅτι ὄνομά ἐστιν, ὅπερ δεῖ μᾶλλον πιστεύειν Sch. A. ad Il. IV. 66. et EM. 779, 20. quibuscum per omnia convenit Choeroboscus Can. 34. nisi quod omittit verba γέγονε — ὑπερκύδαντες, quae ad finem adnotationis removenda sunt, ubi germani Herodiani sententia refertur. Hic enim quod significat nomen, vix aliud esse potest quam ὑπερκυδήεις, cujus accusativus dici potuit ὑπερκυδῆντα ut τιμῆντα, sed quo pacto hinc proparoxytonon illud evolverit, in quo libri consentiunt [40]), definire non audeo. Ac minus etiam auxilii in ceteris rationibus; nam syncope illa participii prorsus incredibilis, verbum autem κύδω non extat usquam, quo sublato adjectivum illud dissimile fit andronymicis Οἴδας etc. ac ne haec quidem satis constat a verbis ducta esse, neque certa origo nominis Κύδας, quod illi praetereunt. His rebus permoti nonnulli scripsisse videntur ὑπερκυδέοντας, quod Hesychius interpretatur λίαν ἐνδόξους, idque omnes analogiae numeros habet a κῦδος derivatum ut a μένος ὑπερμενής ὑπερμενέω, nec repugnabit versui sive ὑπερκυδεῦντες scribatur sive syllabis non contractis; nam vocales primitivorum longae in derivatione nonnunquam corripiuntur. — De participiorum imminutione sermonem injecit Heraclides Eust. 1654, 15. τοῦ φῶ ἀόριστος φάσας ὡς κλῶ κλάσας καὶ συγκοπῇ φάς ὡς κλάς παρ' Ἀνακρέοντι, quod Choeroboscus Can. 37, 4. ad aliam affectionem refert ἀπὸ μετοχῆς εἶναι τὸ Ἄτλας, πολύτλας, Ἀνδρόκλας· τοῦτο δὲ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Κλάδας (scr. κλάσας) κατὰ ἀποκοπὴν κλάς, nisi is syncopen intelligi voluit; sed nomen illud prorsus ignotum est [41]). Inter utramque viam Grammatici oberrant saepius a recto itinere depulsi. Hesychius Γηράς γηράσας κατὰ συγκοπήν, quod Meinekius scripsit in Alexidis

---

40) Χριστὸν ὑπερκύδαντα P. Silent. Ecphr. Soph. 170. (303.) ὑπερκύδαντας ἄνακτας Apollinar. Psalm. CXXXV. 35. Ὑπερκύδαντας ὑπερενδόξους Hes.

41) In J. Firmici Math. IV. 14. ubi annus climactericus ab Aegyptiis *androdas* vocari dicitur, J. Scaliger ad Manil. III. 601. p. 204. *androclas* reponi vult; aptius puto *androdamas*. Nomen proprium fuit Ἀνδροκλῆς sive Ἀνδροκλᾶς sed non ἀπὸ μετοχῆς, ut ille dicit.

Fr. Vol. III. 512. Epim. I. 142. *ἐπιπλώσας καὶ ἐν συγκοπῇ ἐπιπλώς·* sed Schol. BL. ad VI. 291. *ἀποκοπὴ οὐ συγκοπή,* idque Apollonius sanxisse dicitur in Schol. A. ad III. 47. et comprobat Sch. B. ad XVII. 197. *γηράς ἀποκοπὴ τοῦ γηράσας ὡς τὸ ὑποφθάς καὶ ἐπιπλώς· τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ γήρημι,* de quibus adnotavi ad Buttm. 13. et 138. cf. Bredow. de Dial. Herod. 340. [42]) Par et geminum est commentum in Herodiani Schematismis ap. Sturz. ad EM. p. 1005. Choerob. Can. 829. *πεφύζότες καὶ λελιχμότες ἀπὸ τοῦ πεφυζηκότες, λελιχμηκότες* v. ad Buttm. 31. Moschopulus quum haec scriberet Sched. 23. *τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ἀορίστου ὄντα διὰ τοῦ η γράφονται, κῆναι* [43]) *τὸ κόψαι, πειρῆναι τὸ σουβλισθῆναι· τὸ δὲ ὀνῖναι διὰ τοῦ ι ὡς κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ὀνινῆναι,* deceptus est falsa scriptura *ὀνῖναι* pro *ὀνινάναι* in Plat. Civ. vel alio loco. Infinitivum *ἄμεναι* Epim. I. 342. et Eustathius p. 1224, 13. per syncopen factum dicunt, ille ex *ἀσέμεναι κατὰ πάθος μονῆρες,* hic ex *ἀέμεναι,* sed ea potius contractio appellanda erat. Herodianus in scholio decurtato Il. X. 67. *τὸ ἐγρήγορθαι ὀφείλει παροξύνεσθαι εἴτε συγκοπή ἐστι τοῦ ἐγρηγορέναι κατὰ τὸ κεκάρθαι, τετίλθαι,* hoc dicere videtur *εἴτε συγκοπή ἐστι τοῦ ἐγρηγορθέναι* [44]), *εἴτε ἀπὸ τοῦ ἐγείρω γέγονε ἐγρήγορμαι ἐγρηγόρθαι,* hoc est ut a *μείρομαι μέμορμαι,* ab *ἀείρω ἄωρτο.* Aoristum huic similem legimus in Sibyll. II. 180. *τοὶ δ' ἐγρήγορθεν ἅπαντες* pro *ἐγρηγόρθησαν.* — *Ἵλαθι ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι κατὰ συγκοπὴν δωρικῶς* Sch. Theocr. XV. 143. neglecto, quod ante pedes erat, prae-

---

42) Verba *γηράντας τιμᾶν* EM. 230, 25. fortasse e lege Solonis excerpta sunt. Hesychius *Μενοίνας φροντίσας* non *μενοινήσας* scripsisse videtur sed *φροντίδας.*

43) Scribendum est *ἦναι,* quod verbo *κόψαι* explicant Hesych. et Galenus. Proximum *πειρῆναι* sive *πεῖραι* a Cyrillo et aliis exponitur *σουβλίζειν* v. Du Cang. s. h. v.

44) In EM. 312, 14. scriptum est *ἐγρηγορέναι* sed in cod. Voss. *ἐγρηγορῆσθαι,* ex quo Eustathius 790, 6. nonnullos *ἐγρηγόρθαι* repetere ait. Sed verbum *ἐγρηγορεῖσθαι* haud usitatum, ipsumque *ἐγρηγορεῖν* Homero multo recentius est. *Ἐγρηγορθέναι* respondet tertiae personae *ἐγρηγόρθασι.* Alii praesens *ἐγέρθω* posuerunt v. Techn. 97.

senti ἵλημι v. ad Buttm. p. 71. *Τὸ ἔστων συγκοπή ἐστι τοῦ ἔστωσαν* Epim. I. 398. quod nomen Sylburgius in EM. 381, 54. pro *ἀποκοπή* reponit; alii ad enallagen numerorum delapsi sunt *κακῶς λέγοντες δυικοῖς χρῆσθαι τοὺς Ἀττικοὺς ἀντὶ πληθυντικῶν ποιείτων ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, τυπτέσθων ἀντὶ τοῦ τυπτέσθωσαν. Ἀλλ' ἰδιώματά εἰσι ταῦτα τῶν Ἀττικῶν* Exc. Cram. IV. 200. *ἴτων (ἀντὶ τοῦ) ἴτωσαν ἀττικώτερον* Sch. Aesch. Eum. 32. Perfecti passivi Grammatici non unum modum syncopae subjecerunt sed omnes: *ὁ παθητικὸς παρακείμενος ὅτε κατὰ πάθος ἐστὶ προπαροξύνεται, ὡρμημένος ὥρμενος, δεδεγμένος δέγμενος* Choer. in Ps. 44. *ἀνεδέδεντο καὶ κατὰ συγκοπὴν ἀνέδεντο* EM. 103, 7. *δέχαται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ δεδέχαται* 259, 36. *δέδεκτο ἐν συγκοπῇ δέκτο καὶ δέχθαι* Epim. I. 111, 24. *ἐβέβλητο κατὰ συγκοπὴν ἔβλητο* EM. 200, 3. eodem vero loco affirmat non syllabam e medio sublatam sed arsin factam esse *βεβλῆσθαι κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς βε βλῆσθαι* et 259, 41. *δεδέχθαι καὶ κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ διπλασιασμοῦ δέχθαι.* Haec verba sunt et ineptiae. Quod Athenaeus narrat in epulis Arcadum, quum coena apponeretur, convivis acclamatum esse *εὖ δείπνειας*, Casaubonus ex *δειπνήσειας* corruptum censet, Schweighaueserus et hoc loco Grammaticae arcadicae indulsit et recepit in alio, quo codd. accusativum *εὐδειπνίας* praebent, Dindorfio placitum in Thes. Sed neque hoc nomen alibi legitur neque *φιλοτησίας*, quod vir doctus ei confert, nisi adjuncto aliquo verbo. Equidem *δείπνειας* optativum praesentis esse suspicatus sum assimulatum aoristo ut in verbis barytonis *ἀερτάζειε* etc. v. ad Buttm. 262.

His adjiciam alia scholae commenta quae neque antecedentibus prorsus similia sunt neque iis quae in proxima parte tractabuntur. Unum est avis nomen *μόρφνος ἐκ τοῦ μορφόνος συγκοπῇ τῶν δύο οο* EM. 591, 21. Alterum majoris abollae *αἰσυητῆρι*: *Ἀρίσταρχος αἰσυμνητῆρι οἱονεὶ αἰσιονομητῆρι* Schol. BL. ad Il. XXIV. 347. hoc est, ut opinor, *τροπῇ τοῦ ι εἰς υ καὶ συγκοπῇ τῶν δύο οο καὶ μεταθέσει τοῦ ν καὶ μ*, hac enim via aspera et flexuosa ad *συμν* pervenitur. Ex *μακάριος* primum *μάκαρς* factum

esse κατὰ συγκοπήν, tum recisa ultima μάκαρ Choeroboscus iterum atque iterum praedicat Can. p. 84, 27. p. 316, 15. sed fidem non acquirit. Ejusdem levitatis est ἀλέη ἀντὶ τοῦ ἀλεωρή κατὰ συγκοπήν Moschop. Hes. Opp. 539. (545).

CAP. II.

De syncope trium et amplius literarum vel ejusdem syllabae vel diversarum.

§. 1. Quum nonnulli duplicem ejusdem nominis speciem Ἄλκιμος et Ἀλκιμέδων ita conciliassent, ut hanc integram, illam concisam dicerent, Eustathius 1189, 48. pro syncopae exemplo affert nummi nomen τέτραχμον, cui proculdubio literas δρα non αδρ detractas putavit. Sed EM. 754, 40. et accentum mutat et propter accentum affectionem: τετρᾶχμον οὐ δύναται κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι διὰ τὸν τόνον. Ἔστιν οὖν τετράδραχμον καὶ ἀποβολῇ τοῦ δρ τετράαχμον καὶ συναλοιφῇ τετρᾶχμον καὶ περισπᾶται v. §. 3. Persimilem duarum consonantium abjectionem cum synaloephe conjunctam introducit Choeroboscus Orth. 249, 1. ἐκ τοῦ πάλιν καὶ δίωξις γίνεται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν καὶ δ παλιΐωξις καὶ κατὰ κρᾶσιν παλίωξις. Verum hoc non dubium est quin ex πάλι et ἴωξις conflatum sit licet πάλι et ἔμπαλι apud nullum antiquiorum poëtarum legatur[1]), et in tetradrachmi nomine, quod ubique proparoxytonon est, non duae consonae exciderunt sed syllaba δρα antecedenti τρα simillima, id quod multis vocabulis epalleliae vitandae causa factum esse ostendi in Dissert. de praeceptis euphonicis. In caeteris, quae syncoparum indagatores nobis venditant, tres literae, quae evanuisse dicuntur, non unius sunt syllabae sed duarum se subsequentium. Quod genus leviter adumbrat Grammaticus Par. Gregor. 677. καὶ ὅταν μέρος συλλαβῆς ἀφαιρεθῇ, δι᾽ οὗ μάλιστα συνίσταται,

1) Quod Aeschylus in Aetnaeis scripsit Palicos appellatos esse ἀπὸ τοῦ πάλιν (πάλι) ἵκειν, indulgetur poetae. Παλινόστιμος Oppianus et inferiores asciverunt; Homerum πάλι usurpasse falso scribit Matthiae Gramm. p. 128.

καὶ ἕτερον γράμμα σύμφωνον ἢ καὶ τελεία συλλαβὴ καὶ γράμμα σύμφωνον, καὶ τοῦτο συγκοπὴ λέγεται· τοῦτο δὲ γίνεται ἐν τῷ ἐῤῥεῖος ἀντὶ τοῦ εὐρέοντος, ἐν ᾧ καὶ παρενθήκη τοῦ ῑ γέγονε, καὶ ἐν τῷ θέραπα ἀντὶ τοῦ θεράποντα, ἔνθα μέρος συλλαβῆς ἀφῃρέθη τὸ ον (adde καὶ σύμφωνον τὸ τ). Ἣν γὰρ πᾶσα ἡ συλλαβὴ πον scrib. οντ quanquam haec non syllaba est sed pars syllabae et consona. Sed fallitur in toto. Nam genitivus ille a recto εὐρεής declinatus est Parall. 235. accusativus a θέραψ Techn. 65. et 132. Syllaba quae ab illo vocatur τελεία, cum consona subsequentis sublata videtur in nomine λαχμός, quo Antimachus usus est pro λακτισμός, in participio λάξας, quod Schol. Lyc. 137. interpretatur λακτίσας, et infinitivo Λάξαι λακτίσαι Hes. sed veri similius est haec ab ipsa stirpe derivata esse quae apparet in λάγδην, λάξ, λακπατήσας Parall. 97. Ex eo quod Galenus dicit de Facult. Med. Simpl. VII. 43. p. 36. T. XII. οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες κορίαννον[2]) καλοῦσιν, οἱ νεώτεροι δὲ κόριον, forsitan aliquis suspicetur hoc brevius nomen, quo jam Nicander utitur, ex illo coangustatum esse recisa syllaba αν et consona ν. Literae ιγγ omissae sunt in συρέμβολος id est συριγγέμβολος, sed hoc Eustathius ipse idiotis assignat 664, 42. Cur Xenophon ejusque imitator Arrianus Amphionis sepulcrum, quod Ἀμφιονεῖον dicendum erat, Ἀμφεῖον vocaverit non tam syncopae imputandum est quam reversioni ad principium ἀμφί, unde Ἄμφις, Ἄμφιος et Ἀμφίας manarunt prosodia diversa, ipsumque Ἀμφίων ex Choerobosci sententia Orth. 168. cum temenico Ἀμφιεῖον, quod in Ἀμφεῖον cessit ut ταμιεῖον in ταμεῖον. Quae sequuntur exempla hoc inter se commune habent quod consona et circumjectae utrinque vocales effluxisse dicuntur. Primum ακι de quo Schol. Dion. Gramm. 942, 20. τὸ δίς καὶ τρίς πέπονθε· τὸ γὰρ δυάκις καὶ τριάκις παρ' Ἀριστοφάνει. Haec autem sententia a Tryphone proseminata est, quem subsequens Apollonius de Adv. 556, 34. ita disputat: adverbia mono-

---

2) Scriptum est κορίανον, quod si retinemus, exemplum hoc ad C. I. pertinet.

syllaba aut natura longa esse aut positione praeter *δίς* et *τρίς*, haec autem non nativam speciem habere sed interpolatam ex *δυάκις* et *τριάκις*, quod iterat Epim. I. 437. Neutrum hodie legitur praeter Hesychium *Τριάκις ἀντὶ τοῦ τρίς Λάκωνες*, qui hac in re exemplum ceterorum adverbiorum numeralium sequuti videntur; hinc fortasse Aristophanes adoptavit *τριάκις* quum peregrinos loquentes introduceret. Etenim ratio illa a brevitate monosyllaborum repetita infirmatur eo quod in adverbiis multa reperiuntur singularia sive monadica velut *δεῦρο, πρίν, νύκτωρ* et alia ob aliam causam exsignata, quibus nulla medetur affectio; et prae ceteris numeralia saepius a communi analogia desciscunt. Haud planior est via quam Zonaras p. 556. tradit ab Herodiano initam esse: *δίς καὶ τρίς ἀπὸ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις· καὶ λέγουσί τινες δύο συλλαβῶν ἐγένετο συγκοπή· καὶ πῶς δύναται τρισύλλαβος δύο συλλαβὰς ἐκκεκόφθαι; πρὸς τοῦτο*[3]) *λέγομεν ὅτι ἀπὸ τοῦ δυάκις καὶ τριάκις ἆρον τὸ α καὶ κ· καὶ κατὰ συνίζησιν δίς καὶ τρίς· οὕτως Ἡρωδιανός.* Hic igitur sive verus sive subditivus Herodianus non duas syllabas demtas esse dicit sed duas literas *α* et *κ*, quo facto relinquuntur bisyllaba *τρι — ις* et *δυ — ις* sive ypsilo in iota mutato *δι — ις*. Quomodo autem hinc ad monosyllaba illa pervenerit, non perinde perspicimus. Synizesei enim, quae proprie ita dicitur, scriptura ipsa repugnat, synaeresi brevitas syllabae. Haud minus argutari videtur quum vocabulorum fictores in componendo duobus numeralium generibus usos esse statuit; nam in EM. 346, 30. adjectiva *δίμηνος, τρίμηνος* non ut nonnulli cum *δυάκις, τριάκις* contexta esse arbitratur sed *ἀπὸ τοῦ δύο, τρία* v. Diss. II. c. I. §. 2. quae vero hos numeros excedant, cum adverbiis: *τὰ εἰς ις ἐπιῤῥήματα ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ κις ἑπτάκις, ἑπτάμηνος· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἑπτά· οὕτω καὶ τετράμηνος, ἑξάμηνος· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν.* Duo illa neque cum *δίς* et *τρίς* copulata esse vult, quia haec ipsa, ut Zonaras testatur, a recta et propria specie abalienata credidit, neque cum integris

3) Sic vel *πρὸς τούτους* scribendum pro eo quod editum est *ἐκκεκόφθαι πρὸ τούτου;*

δυάκις et *τριάκις*, ne duarum syllabarum jacturam admittere cogatur. Nos hisce rationibus rejectis de re ipsa consentimus, ac non solum *δίμηνος* et *τρίμηνος* nomen cardinale in principio habere dicimus sed etiam ulteriora, quibus ille adverbia praetexit. Idque primum ostendit significatio horum nominum (nam *πεντάμηνος* est *ὁ πέντε μῆνας ἔχων*) et consuetudo latina ex eodem genere numeralium adjectiva componens graecis similia *quinqueremis*, *septemcollis*, *decemjugis*, cum nonnulla partis prioris immutatione *quadriremis*, *semestris*, *centimanus*. Deinde *τετραβόειος*, quo posteriores utuntur, et *τετράκυκλος*, quo Homerus alpha producens [4]), nemo dixerit aliter figurata esse quam homericum *τεσσαράβοιος* nisi quod illis duo ad summam desunt elementa *τα* vel unum solum *α*, si primitivi loco praeponimus *τέταρα* sublato diplasiasmo, quo carent *τέταρτος*, *τέτορες*, *πίσυρες*, *quatuor*, et dativus *τέτρασι*, ipsumque *τετράκις* successit pro *τετταράκις*. Itaque res huc deducitur in compositione *τέτταρα* in *τετρα* mutatum esse quo similius fieret ceteris ejusdem generis, quae praeter unum omnia a bisyllabo oriuntur in alpha desinente *πεντά* — *ἑξά* — *ὀκτά* — *δεκάμηνος*. In eandem sententiam disputat Grammaticus in EM. 767, 17. omnia hujusmodi syntheta principium habere a cardinalibus, idque cognosci ex atticis *πεντέμηνος*, *ὀκτώμηνος*, quibus nativum colorem mansisse, *πεντάμηνος* autem et *ὀκτάμηνος* accepisse alienum. Sic syncope solvitur. Sed redit per posticum. Non de illa loquor, quam somniavit Schol. Pind. Ol. V. 121. *ὅτι τὸ τριήμερον καὶ πενθήμερον καὶ ἑπταήμερον οὐκ ἀπὸ τοῦ τρία καὶ πέντε καὶ ἑπτά ἐστιν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τριάς καὶ πεντάς καὶ ἑπτάς δῆλον ἀπὸ τοῦ τετραημέρου καὶ ἑξαημέρου καὶ ὀκταημέρου, ἐφ' οἷς ἡ συνθήκη ἐξ ἀνάγκης ἀπὸ τοῦ τετράς καὶ ἑξάς καὶ ὀκτάς δείκνυται.* Sed adverbi-

---

4) Pro hoc Passovius *τεσσαράκυκλος* scribendum putavit, quae forma nominis numeralis post Homerum fere derelicta est; *τεσσαράπλευρος* et *τεσσαράγωνος* affinxit Tzetzes Posth. 244. et 668. Simplex *τεσσαρακόσιοι* notum est saepius corruptum esse in *τετρακόσιοι* v. Tzschuck. ad Strab. VIII. 116. Coraes ad Aelian. p. 323. *Τετρώκοστον* doricum non praetermisit Ahrensius p. 281 sq.

orum in ακις exeuntium syllabam ultimam amputatam esse abunde probant Homeri figmenta ἐννεάχιλοι et δεκάχιλοι, quae copulata sunt ex duobus in parathesi positis ἐννεάκις χίλιοι, δεκάκις χ. Nam si qui haec ita interpretati sunt οἱ ἐννέα, δέκα χείλη ἔχοντες quasi ex cardinali et substantivo composita v. Diss. II. c. III. §. 2. analogiae plus quam ratio patitur indulserunt. Adverbia integra nunquam reperiuntur nisi in parathesi cum cardinalibus τετρακις-χίλιοι, πεντακιςμύριοι, accisa perraro in synthesi cum adjectivis ut est ἑπτάπεκτος et τετραέλικτος, quibus accedit adverbium a Comicis fictum δεκάπαλαι. Proximum est αλι sed exemplo uno eoquè ambiguo ap. Schol. Arat. 155. πηδά κατὰ συγκοπὴν τὰ πηδάλια, nisi apocopen dicere voluit ut Apollon. Adv. 567. ὅτι καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται ἐν τῷ περὶ παθῶν ἐδείχθη· τὸ γὰρ πρόπαρ οὕτως ἔχει καὶ τὸ μάκαρ καὶ τὸ πηδά καὶ τὸ ὑμέν παρὰ Καλλιμάχῳ, sed ne apocopae quidem indigemus admissa paragoge πούς πηδόν ἰπηδάλιον v. Proll. 59. et 98. Sequitur ανο, si bufonis epitheto λαχειδής significatur λαχανοειδής id est πρασίζων ut Tzetzes interpretatur ad Nic. Th. 570.[5]) sed antiquiores pro δασύς sive λαχνώδης acceperunt cf. Proll. 77. Num qui Homerum adjectivo ἀπτόητος tres literas ητο exemisse crediderint, non satis liquet. Schol. A. ad Il. I. 567. χεῖρας ἀάπτους Ἀρίσταρχος δεινὰς καὶ ἀπτοήτους, et VIII. 209. Ἥρη ἀπτοεπής Ἀρίσταρχος ψιλοῖ ἴσως παρὰ τὸ πτοιεῖσθαι ἡ ἀπτόητος ἐν τῷ λέγειν ἢ ἄγαν πτοοῦσα. Etenim cum stirpe vocum πτόη πτοία πτοιεῖν compositum est ἄπτοος[6]) *imperterritus* et accedente alpha intentivo vel pleonastico ἀάπτοος (ut ἀάσπετος) cujus accusativus in ἀάπτους contrahi potest quasi a nominativo ἀάπτους sic ut παλίῤῥους, sed nominativum quoque fingere licet syncope attenuatum ἄαπτος sicut διπλός pro διπλόος et ἄψοῤῥος secundum quosdam

5) Si λαχανειδής praeponimus, duarum modo literarum jactura facta est.

6) Tzetzes ad Hes. Opp. 147. ἄαπτοι χεῖρες αἱ ἄφοβοι, ἄπτωος γὰρ ὁ ἄφοβος μικρογραφεῖται αἰολικῶς, quod finxit propter nomen montis Πτῷον.

veterum pro *ἀψόῤῥοος*, omissoque alpha prosthetico *ἄπτος* pro *ἄπτοος*. Hoc autem aditu patefacto facile eo profluxerunt ut *ἀπτοεπής* interpretarentur *ἀπτοητοεπής* tanquam cum *ἀπτός* copulatum sicut *ἀκαμπτόπους*. Sed et hoc verius ad *ἅπτω* refertur *ἡ καθαπτομένη δι᾽ ἐπῶν* et quod antea attuli *ἄαπτος* id est *ἀπρόςοιστος* sive *ἀπροςπέλαστος*. Ex Schol. Pind. Ol. V. 54. *τὸ ὑγίεντα Ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει ὀξύτονον τὴν παραλήγουσαν ἀντὶ τοῦ ὑγιαίνοντα*, hoc tantummodo perspicitur hunc adjectivo dorico assignasse accentum participiorum in *εις* exeuntium; scholiasta fortasse *ὑγίεντα* ex *ὑγιαίνοντα* ortum putavit tribus literis elisis, una mutata. *Μαραυγεῖν* manifesto cum *μαραίνω* cognatum nec tamen hinc compositum est sed cum themate verbi *μαίρω* i. q. *ἀμέρδω* hebeto, marcido EM. 76, 22. cf. C. I. §. 6.

§. 2. Duas consonas cum sequente vocali expulsas esse jure negat Tzetzes ad Hes. Opp. 381. *ὁ Πρόκλος γελοῖόν φησι τὸ Ἀτλαγενέων Ἀτλαντογενέων εἶναι δέον. Ἔχει δὲ ἀμφοτέρως καλῶς· κλίνεται γὰρ καὶ Ἄτλας τοῦ Ἄτλα*, sicut *Ἄβας Ἄβαντος καὶ Ἄβα* Choerob. Can. 33, 3. Schol. Aesch. Prom. 428. et Steph. s. h. v. aliaque Parall. 172. in quibus est adjectivum cum eodem verbo compositum *τοῦ πολύτλα* v. C. I. §. 2. *Λεόπαρδος* et *δράκαυλος* non cum genitivo composita esse omissis literis cliticis *ντο* sed cum ipsa stirpe nominis ostendi in Parall. 48. *Τηλύγετος*, quod Epim. I. 405, 10. ex *τηλυγέννητος* extitisse autumat cum pari trium elementorum dispendio, et *ταΰγετος* Parall. 129. ad priscum *γέω* revocavi Techn. 129. Exterminatis literis *τος πιστόσυνος* in *πίσυνος* mutatum esse sumitur in EM. 639, 31. aliis alia suadentibus, quorum nihil plane satis facit v. Proll. 231. et 239. Iidem vero non solum literas continuas sed etiam disjunctas et aliarum interventu separatas syncopae subjicere non nefas habuere: *τὸ δίκρον Ἀπολλώνιος ἀπὸ τοῦ δικάρανον φησὶ συγκεκόφθαι* EM. 276, 23. *παρὰ τὸ θεσπέσιος γίνεται θέσπις* p. 447, 50. De utroque supra disserui rejectis conjectorum argutiis. *Ἀκραιφνής* Orion 31, 8. ex *ἀκεραιοφανής* factum putat surreptis tribus trium syllabarum vocalibus sed huic in

EM. 52, 18. opponitur gravis auctor: ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησι μὴ γίνεσθαι δύο συλλαβῶν συγκοπήν. Quanquam dubitari potest num is de ἀκραιφνής loquutus sit, quod si sic ut ille dicit conformatum est, non duae syllabae interaruerunt sed syllaba ο et duae vocales ε et α. Ac ne hoc quidem Orioni concedimus; nam et per se incredibile est et vis verbi φαίνω, quae in μεσσοφανής, θηλυφανής etc. apparet, in illo non agnoscitur. Alii ἀκραιφνής ἀπὸ τοῦ ἀκροφανής τοῦ ο τραπέντος εἰς αι ὡς μεσαιπόλιος EM. l. c. quidam ἀκραιφνής οἱονεὶ ἀκηροφανής Anecd. Bekk. 366. Suid. Quidquid elegeris, durum est. Sed transeant. Σφεδανόν σημαίνει ἐπεικτικὸν καὶ συνεστραμμένον οἷον σφενδονηδόν ἀπὸ τῆς σφενδονῆς· οὕτως Ἀρίσταρχος Schol. Il. XI. 165. Hic tamen syncopae nulla fit mentio sed affinitas modo utriusque vocis declaratur quam aliis exemplis illustravi in Techn. 76.[7]) Majorem quam haec omnia cum syncope similitudinem habet herbae nomen, quam Dioscorides κραταιόγονον vocat, Theophrastus κράταιγον additque fructum ejus facere ad foecunditatem (πρὸς τὸ γόνιμον εἶναι). Ita autem credibile fit sermonis quotidiani negligentia et tertiam syllabam, quae ex una vocali constat, emigrasse et quartae quintaeque ο et ν. Cum illo Herodiani interdicto, quo duarum syllabarum demtio circumscribitur, non pugnat EM. 91, 41. ἀμφοτέρω εἶτα ἄμφω κατὰ συγκοπὴν καὶ ἔκτασιν τοῦ ο εἰς ω· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν· hic enim ectasis nomen indicat de apocope agi. Sed alios minus fastidiosos fuisse apparet ex Eust. 1710, 46. Ὑπεριονίδην Ἥλιον λέγει ἐντελῶς, ἀλλαχοῦ δὲ Ὑπερίονα pro Ὑπεριονίωνα scilicet; et Epim. I. 347. 3. τὸ Δευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης συγκοπὴν πέπονθεν ἐκ τοῦ Δευκαλιωνίδης καὶ Ἀνθεμιωνίδης et Schol. Dion. 849. τὸ Δευκαλίδης πέπονθεν. Scientius vero Schol. Il. XIII. 307. ἀπὸ τοῦ Δεύκαλος· similiterque Ἠετίδης, cui Goettlingius ad Hes. Opp. 528. latinum *Scipiades* apponit, non ab Ἠετίων derivatum est sed ab ἀετός, unde andronymicum

7) Addi poterat σφενδοβόλον fundibalum (non fundibulum) cum latino *funda* compositum.

Ἀέτιος. Nam poetae talia, si metrum urget, a primitivis fingunt sive usitatis sive in animi conspectu positis. Hinc sermo deflectat ad quatuor literas. *Πάμπαν παντελῶς Δράκων συναλοιφὴν εἶναί φησιν ἐκ τοῦ παντάπασιν* Phot. et Suid. Hic significari syncopen duarum syllabarum *τα* et *σι* conjunctam cum assimilatione assentior Lehrsio ad Herod. 357. et 402. sed refellere supersedeo. Nec aures praebemus Scholiastae Pind. Pyth. I. 21. *κῆλα κατὰ συναίρεσιν τὰ κηλήματα* [8]). Unum paronymorum, quae Arcadius p. 71. *συγκριτικῶς παραληγόμενα* dicit, amolitur Stephanus s. *Δῆμος* hoc modo *δημότερος τὸ συγκριτικὸν οὐκ ἀποκοπῇ ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιθετικοῦ ὃ παρ' Ὁμήρῳ*, ubi in codd. *ἐκκοπῇ* legitur hoc est *συγκοπῇ ἐκ τοῦ δημοτικώτερος*. De hac duarum syllabarum continentium abolitione aliquando disceptatum esse cognoscitur ex Apoll. Pron. 144. *ὑπὲρ τοῦ τὸ ἁμός καὶ ὑμός συγκεκόφθαι εὑρητέον* (sic) *ὥς τινες ὑπέλαβον, καθὸ δύο συλλαβαὶ οὐ συγκόπτονται· ἰδοὺ γὰρ τὸ Δευκαλίδης καὶ Ἀνθεμίδης· ἀλλὰ καθὸ μὴ βαρύνονται τοῦ ἡμέτερος βαρυνομένου καὶ τοῦ ὑμέτερος καὶ σφέτερος· χωρὶς εἰ μὴ λέγοι τις συνδεδραμηκέναι αὐτὰς κατὰ τὴν τάσιν τῇ ἐμός καὶ σφός*. In principio hujus loci Bekkerus suspicatur scribendum esse *μὴ συγκεκόφθαι* et *οὐ ῥητέον* vel *ἀπορητέον, οὐχ ὅτι*— et certe Apollonii sententia haec est ***pronomina** ὑμός **et** ἁμός **syncopen subiisse negandum est, non quo duae syllabae demi non possint, sed propter oxytonesin, nisi forte haec aequalitatis causa introducta est.*** De patronymicis illis, quae jam antea attigi, non repugnat; de pronominibus ambigit etiam ignotus disceptator in EM. 84, 47. *ἀπὸ τοῦ σφέτερος γίνεται δωρικῇ διαλέκτῳ σφός καὶ ἀπὸ τοῦ ὑμέτερος ὑμός καὶ ἡμέτερος ἁμός· ἢ θέμα ἐστὶ τῆς δωρίδος διαλέκτου·* de ultimo sine haesitatione judicat Herodianus Sch. Il. VI. 414. *τὸ ἁμόν δωρικώτερον*

---

8) Schol. A. Il. IV. 478. et Eustathius 501, 16. *θρέπτρα ἐκ τοῦ θρεπτήρια κατὰ συγκοπὴν ὡς σωτήρια σῶστρα, λυτήρια λύτρα*, duas literas eradens; tres concidit Zenodotus quum l. c. *θρέπτα* scriberet v. Spitzner. Vers. her. 258. Hoc analogia refutat; illa ad metaschematismum pertinent, de quo dixi ad Phr. 131. pars subjuncta est adjectivis *λυτήριος, θρεπτήριος* etc.

ἀπὸ τοῦ ἁμέτερον, nisi scripsit id quod in Sch. A. legimus *ἀντὶ τοῦ ἡμέτερον*, idque adversus illos dixit qui non aspiratum *ἀμόν* pro *ἡμέτερον* acciperent. Totidem tamen literae, quot pronominibus *σφός* et *ὑμός*, si haec concisis adnumeramus, detractae esse sumuntur, desunt etiam proprio *Ἀμφιάραος*, quod idem ille syncopae absolvit in EM. 93, 49. *ἀπὸ τοῦ Ἀμφιάραος Ἄμφις ὥςπερ ἀστράγαλος ἄστρις, Ἰφίανασσα Ἶφις· τοῦτο οὐ συγκοπὴ ἀλλὰ μετασχηματισμοί· οὐδέποτε γὰρ συγκοπὴ γίνεται τρίτης συλλαβῆς· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν·* nam in *σφός* et *ὑμός* certe vocalis finalis servata est, in *Ἄμφις* ne haec quidem. Sed haec ratio non prohibuit alios quominus nominum propriorum comminiscerentur syncopas immanes atque intolerandas: *Ἶφιν τὴν Ἰφιγένειαν λέγει τρεῖς συλλαβὰς ἐκκόπτων* Sch. Lyc. 324. *τὸν Ἀλκιμέδοντα συγκέκοφεν Ἄλκιμον εἰπών* Schol. A. ad Il. XXIV. 574. qui cum syncopae nomine tacite comprehendit apocopen sed corrigitur a Schol. BL. ad v. 477. *Ἄλκιμος κατὰ μεταπλασμὸν ὁ Ἀλκιμέδων ὡς Μελάνθιος Μελανθεύς*. Eustathius dionymiam vocat. Nec minus recte Stephanus *Λακεδαιμόνιος λέγεται καὶ κατὰ συγκοπὴν Λάκων ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν ὡς τοῦ Κυδωνιᾶται τὸ Κύδωνες. Ἔοικε δὲ πρωτότυπον εἶναι καὶ οὐ συγκοπή· τινὲς δὲ τὸ Λάκων ὑποκοριστικόν.* Haec naturae lege discreta sunt; alia variarunt poetae, quibus Musae omnipotentes concessere ut eundem hominem modo Iphin vocarent, modo, si res ita posceret, Iphionem vel Iphitum vel Iphitionem; alia immutavit consuetudo popularis proceriora brevians. Sic *Ποσειδωνία* (*Ποσειδώνιον*, *Ποσείδιον*) in *Paestum* abiit, *Ἄργος Ἵππιον* sive *Ἀργυρίππη* Appuliae oppidum in *Arpi* et nomen incolarum *Ἀργυριππανοί* in *Arpini*. *Κιμμέριοι* a nonnullis *Κίμβροι* et *Κίμμεροι* vocantur Strab VII. 293. *Ἐρασῖνος* fluvius *Ἀρσῖνος* VIII. 371. *Χοάσπης*, ut viri docti suspicantur, idem *Χόης* v. Muetzell. ad Curt. VIII. 37, 2. Chersonesus Heraclea transnominata est *Χερσών* v. Tzschuck. ad Mel. II. 1, 3. *Τὸν Μετάποντον οἱ βάρβαροι Μέταβον ἐκάλουν* Strab. VI. 265. qui genus universum signat XVI. 785. *αἱ τῶν ὀνομάτων μεταπτώσεις καὶ μάλιστα τῶν βαρβαρικῶν πολλαί, καθάπερ τὸν Δαριήκη Δαρεῖον ἐκάλεσαν,*

τὴν δὲ Φάρζιριν Παρύσατιν [9]) cf. XII. 549. Sed Graecorum quoque hominum locorumque vocabula mirabiliter interpolata, correpta, amplificata esse in Proll. p. 147. 282. 504. demonstravi exemplis plurimis, quae omnia a pathologiae finibus remota habeo. Ea propria fuit materia librorum Nicanoris et aliorum qui *Μετονομασίαι* inscripti sunt [10]) similiumque περὶ φθορᾶς sive παρεφθορυίας λέξεως etc.

Aliud his omnibus diversum genus syncopae, quo voces separatae compinguntur, nonnulli sibi invenire visi sunt in particula adhortativa δεῦτε quasi ex δεῦρ' ἴτε contracta, sed potiores auctores imperativos ἄγε et ἄγετε ἀγρεῖτε causam fuisse docent cur etiam adverbium δεῦρο, si idem compluribus imperaretur, ad similitudinem numeri plurativi traductum sit v. Apoll. Adv. 553. Lehrs. ad Herod. p. 92. Adn. ad Buttm. 344. et 297. sub Τά. — Ἔστε num ex ἐς ὅ τε compositum sit, supra disputavimus. Jam enarratis omnibus generibus apparet syncopae trium literarum exemplum, cui plane confidere possimus, nullum afferri praeter τέτραχμον et quod illi fide proximum sed a Grammaticis praeteritum est κράταιγος· quatuor autem literarum defectum ne uno quidem vocabulo demonstrari posse. Hoc negotio transacto quaestioni propositae satis factum videri poterat nisi paululum curae posceret accentus et spiritus.

§. 3. Literarum imminutionem plerumque hanc vim habere ut accentus a postremis vocabulorum syllabis, nisi quid obstet, ad principia revolvatur, veteres non generaliter quidem edicunt sed saepe per occasionem nos admonent: τὰ διὰ τοῦ οα κατὰ πάθος γενόμενα ὀξύνεται (παροξύνεται) ὄα, χρόα Arc. 100, 12. ὁ φλοιός ὀξύνεται, ἀποβαλὼν δὲ τὸ ο βαρύνεται ὡς τὸ χνόος, ῥόος· οὕτω δὲ ἐκ τοῦ χροιά ἡ χρόα γίνεται καὶ ἐκ τοῦ ῥοιά ῥόα καὶ ἐκ τοῦ δειρή δέρη Eust. 94, 1. quibus addi poterat ζειά ζέα, ποιά πόα, quan-

9) Χνᾶ ἡ Φοινίκη verum et proprium est regionis nomen, Χαναάν dilatatum.

10) Hoc nomine continentur etiam dionyma Ὕδη — Σάρδεις, Ἀριστοκλῆς — Πλάτων, Τύρταμος — Θεόφραστος, Ἀριστοτέλης — Βάττος etc. v. Steph. s. Πάρος et Ὕδη, et polyonymorum genera varia.

quam in nostris libris saepissime *ποία* scribitur idque a Gregorio pariter ut *ῥοία* et *χροία* rectius ad epenthesin refertur. Idem consonantium defectu effici tradit Epim. II. 425. exemplo inepto *ἐκ τοῦ ὡρινός γίνεται ὥριος κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν ἀναπέμψει τοῦ τόνου ὥςπερ ἑσπερινός ἑσπέριος, χειμερινός χειμέριος·* nam adjectiva in *ιος* exeuntia natura gravantur exceptis perpaucis. Adverbium pro exemplo affert EM. 19, 32. *ἀέκητι ἀντὶ τοῦ ἀεκαστί κατ' ἀποβολὴν τοῦ σ καὶ τροπῇ ἰωνικῇ [τοῦ α εἰς η] καὶ ἀναβιβάσει τοῦ τόνου· ἡ γὰρ ἀποβολὴ πολλάκις ἀναβιβάζει τοὺς τόνους.* Eodem utitur et ad eandem rem Apollonius de Conj. p. 500. Adv. 545. sed adjunctis aliis: *τὸ ἀεκαστί ἀποτελεῖ τὸ ἀέκητι τοῦ τόνου εὐλόγως ἀναβιβασθέντος καὶ καθότι ἔνδεια πολλάκις τοῦ σ ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου ἀποτελεῖ, οὐτάμενος, ἐληλάμενος, δεσπότης, ἐργάτης· καὶ καθότι τὰ πάθη τοῖς τύποις συνεκτρέχει,* hoc est quia *τὰ εἰς της ἀρσενικὰ βραχείᾳ παραληγόμενα βαρύνονται* Arc. 26. v. Parall. 447. item ut participia *ἱστάμενος, πιμπλάμενος.* Verum ista adverbii *ἀέκητι* evolutio operosior est quam ut assensionem moveat. De participiis cum Apollonio dissentit *studii successor et haeres: τὸ οὐτάμενος καὶ ἐληλάμενος ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου οὐ δοξάζει κατὰ πάθος ἀπὸ τοῦ οὐτασμένος καὶ ἐληλασμένος ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ οὔτημι καὶ ἐλήλημι* Choerob. Can. 837. Substantiva ab illo allata *δεσποστής, ἐργαστής* nusquam inventa sunt, et quae his communem a verbis originem habent *θαυματά ἀντὶ τοῦ θαυμαστά* Schol. Pind. Ol. I. 43. *αἰνετός κατ' ἔνδειαν τοῦ σ* EM. 36, 29. *ὀνοτός, ἀγατός,* eodem accentu notantur quo non affecta. De substantivo ejusdem generis verbalis incredibiliter ariolatur Herodianus ad Il. XXIV. 228. *τὸ ποταμός ἐγένετο παρὰ τὸ ποτασμός καθ' ὑφαίρεσιν,* nam neque hoc nomen cognovimus neque verbum *ποτάζειν,* sed ille tamen hoc dicere non potuisset si cum scriptura prosodiam mutari existimasset, quod hujus nominis character non prohibet; nam in *αμος* exeuntium multa gravantur. Duorum adverbiorum oxytonorum, quae abjecta litera finali barytona fiunt, unum *χῶρι* Apollonius ipse 572. dicit ceteris adverbiis in *ι* desinentibus *ἶφι, ὕψι* etc. accommo-

datum esse. De altero loquitur Schol. B. ad Il. I. 148. *τὸ ὑποδράξ ἀποβαλὸν τὸ ξ ἀνεβίβασε τὸν τόνον ὡς ἀνυστής ἀνύτης, δεσποστής δεσπότης*. At vero Apollonius docet 548. *ὑπόδρα* a verbo prisco *δρᾶν*, alterum a *δρακεῖν* derivatum esse accentu eo quo cetera adverbia in *ξ*, *ἐναλλάξ*, *ὑπαντάξ*. Ergo hic quoque anabibasmi, qui dicitur, causa non in apocope posita est sed in synecdrome apocopen subsequente. Nihilo firmiora sunt quae de ellipticarum affectionum tertia praedicantur: *αἱ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσι τοὺς τόνους, ὀπίσωθεν ὄπισθεν, ὁμόπατρος ὄπατρος· τὸ δὲ πατρός καὶ ἀνδρός καὶ μητρός συγκοπέντα ἠκολούθησε τῷ χαρακτῆρι τῶν δισυλλάβων γενικῶν* Arc. 129. *ἀπὸ τοῦ θυγατέρα γέγονε θύγατρα ὡς Δήμητρα· αἱ γὰρ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσιν, ὄπισθεν, ἔξαιτος, ὄπατρος*[11]) Choerob. Can. 420. et 836. *θεόδμητος ἐκ τοῦ θεοδόμητος κατὰ συγκοπὴν τοῦ τόνου* Gud. 258, 24. His *ἄρσας* additur in EM. 457, 25. Epim. I. 199. Sch. B. Il. I. 13. Verum hoc primitivum est, *θεόδμητος* vero, ut supra dixi, a primitivo *δέδμημαι* traductum; *ἔξαιτος* ex *ἐξαίρετος* concisum esse neutiquam constat, *ὁμόπατρος* et *ὀπίσωθεν* auctore carent neque fingi opus est. Sed poterant usitatis uti *χερόνησος*, *ἀνάβατος*, *παράμονος* sive *παραμόνιμος*, aliisque proparoxytonis quae si syllabam amittunt, rursus proparoxytona fiunt accentu sua sponte in proximam antecedentium transeunte. Hinc sequitur nummi nomen *τετράδραχμον* deficiente syllaba tertia sic scribi oportere ut Eustathius praecipit 1398, 16. *τετράπεζα καὶ συγκοπῇ δι᾽ εὐφωνίαν τράπεζα ὥσπερ καὶ τετράδραχμον τέτραχμον κατὰ τοὺς παλαιούς*. Quorum a judicio injuria desciscit EM. 754, 40. *τὸ τετρᾶχμον οὐ δύναται κατὰ συγκοπὴν γενέσθαι διὰ τὸν τόνον. εἰ γὰρ συγκοπὴ γένοιτο, παράλογος ὁ τόνος. Ἔστιν οὖν τετράδραχμον καὶ ἀποβολῇ τοῦ δρ τετράαχμον καὶ περισπᾶται* v. §. 1. Non enim duae, quas hic dicit, literae exciderunt sed tres *δρα* eaque perfecta est syncope anabibasmi effectrix. Paroxytonorum accentum retrahi sumunt qui *μῆρα* ex *μηρία* concisum arbitrantur; nos hoc et similia ad

11) Hoc reponendum est Can. 127, 13. pro *ὁμοπάτριος*.

paraschematismum referimus v. P. I. c. III. §. 2. Quod oxytona *ἐραννός* et *νοσσός* non mutata sunt, fortasse characteri tribuerunt; nam *τὰ διὰ δύο νν ὀξύνεται ἐραννός, ἀργεννός, κελαινός (κελαδεννός), ἐρεβεννός* Arc. 63, 4. et pariter substantiva in *σσος* bisyllaba *βυσσός, κισσός* etc. et quae hunc numerum excedunt locorum vocabula in *ασσος* et *ησσος* exeuntia *Λυρνησσός, Ταριησσός* etc. quorum typum sequitur nomen syncope affectum ut Stephanus s. *Ἀγάθυρσοι* refert: *ἀπὸ τοῦ Καβακησός οἴεται Δίδυμος κατὰ συγκοπὴν τὸ Καβασσός*. Postremo *κεβλή*, quod Arcadius 107, 23.[12]) diversum ab homophonis *αἴγλη* etc. accentum habere dicit, saepius barytonon est EM. 498, 41. Schol. Arist. Avv. 305. et all. *Λιχνός* a *λίχανος* significatione discernitur. — Eidem syncopae subjiciunt *δορυξός*, quod cum *λοξός* etc. conferri potest v. Parall. 404 sq. *νεογνός, βοηθός*, sed de catabibasmo nullum verbum addunt. Tot autem rebus obstantibus apparet regulam istam de anabibasmo syncopen comitante perexiguum in hac causa praebere usum nobis praesertim qui pleraque illa concisionis exempla aut in dubio ponimus aut in totum rejicimus. Cum orthoptotis et aptotis auctores nostri conjungunt duo declinata *θύγατρα* et *Δήμητρα* adjuncta cautione necessaria *τὸ πατρός, μητρός, ἀνδρός συγκοπέντα καὶ μὴ ἀναβιβάσαντα τὸν τόνον οὐκ ἀντίκειται, ἐπειδὴ πρὸς τὸν χαρακτῆρα τῶν δισυλλάβων γενικῶν ἠκολούθησε* Choerob. l. c. v. P. I. c. 2. §. 6. Eadem causa est dativorum *κυσί, μησί* etc. nec mirum *ἀκλέα, ἀγακλέα, νηλέα* etc. sequi similitudinem integriorum *ἀληθέα, ἀληθέες*. Proprio vero accentu genitivorum species poetica distinguitur a communi *αἱ εἰς εω γενικαὶ ἰωνικαὶ προπαροξύνονται χωρὶς εἰ μὴ κατὰ πάθος εἰσί, Βορέω, Ἀσίω, ἐπειδὴ κατὰ συγκοπήν εἰσι* EM. 153, 54. Casuum verbalium unus ob accentum syncopae eximitur in Anecd. Par. T. IV. 18. *οἱ*

---

12) *Τὰ εἰς λη μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου βαρύνεται [ἔν τε κυρίοις] καὶ ἐν προσηγορικοῖς Ζάγκλη, σίγλη τὸ ἐνώπιον [ἐνώτιον] εἰ μὲν τῷ ο παραλήγοιτο ὡς τὸ ὀμοκλή καὶ ὀπλή καὶ τὸ κελή (κεβλή) ἀπὸ τοῦ κεφαλή γέγονε.*

μὲν λέγουσιν ὅτι τεθνήκασι κατὰ συγκοπὴν τεθνᾶσιν, ἀλλ' εἰ ἦν οὕτως οὐκ ὤφειλε περισπᾶσθαι· οὐδέποτε γὰρ συγκοπὴ περισπᾶται· ἀλλ' ἔστι τέθνημι, τεθνᾶσι.

His si adjunxero quae de spiritu sancita sunt, quaestio hujus loci perfecta erit. De hoc habemus veterum criticorum praejudicia in Schol. A. ad Il. VI. 239. τὸ ἔτης ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῖ ἐπεὶ συγκοπὴ ἐγένετο ὡς ἐπὶ τοῦ ἥλατο ἆλτο· Ἀλεξίων δὲ δασύνει· μᾶλλον δὲ συγκαταθετέον τῷ Ἀσκαλωνίτῃ, ἐπειδὴ εὑρέθη διὰ ψιλοῦ ἡ συναλοιφὴ παρ' Αἰσχύλῳ οὔτ' ἔτης καὶ παρ' Εὐριπίδῃ φωτὶ δ' οὐκ ἔτῃ πρέπων· idemque ad Il. XI. 257. ὄπατρος ψιλωτέον οὐχ ὡς οἴονται διὰ τὴν συγκοπήν· πολλὰ γάρ φασι διὰ τὴν συγκοπὴν ψιλοῦσθαι· ἐπεδείξαμεν δὲ ὡς καὶ δασύνεται, ἑστήκαμεν καὶ ἕσταμεν, Ἡράκλεες καὶ Ἥρακλες. Ἄμεινον οὖν λέγειν ὅτι τὸ ο πρὸ τοῦ π κείμενον φιλεῖ ψιλοῦσθαι. Vulgarem viam sequitur Tzetzes ad Opp. 405. Exeg. 81, 20. τὸ ἅρμενα καίπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμοζόμενα γεγονὸς ψιλοῦται ὡς συγκοπῇ αἰολικῇ ὡς τὸ ἄλμενος, sed meliora docet Lex. de Spir. 229. τινὲς παραλόγως ψιλοῦσι τὸ ἱρός καὶ ἵρηξ[13]) λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς ψιλοῦνται, ὥρμησεν ὦρσεν, ἁρμόσας ἄρσας. Ἀλλὰ τὸ ὦρσεν ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ὄρω καὶ ἄρσας ἀπὸ τοῦ ἄρω. Τοιαῦτα ψιλοῦνται γινόμενα (adde ἀπὸ ψιλῶν τῶν πρωτοτύπων). Οὐδὲ μὴν τὸ ἱρός καὶ ἵρηξ συνεκόπησαν ἀλλὰ κρᾶσιν ἔπαθον. Hic quem ducem habuerit cognoscimus ex Sch. Il. I. 136. ἄρσαντες Ἀρίσταρχος δασύνει· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ψιλοῖ ἐκ τοῦ ἄρω. Ἴκμενος cum merismo et accentum mutavit et spiritum.

13) v. Diss. II. c. II. §. 5.

DISSERTATIO TERTIA

DE

PARECTASI SIVE INTERPOSITIONE SYLLABÆ.

---

aliter collocatis idem dixit atque Moeris Atticos βραγχᾷν dicere, non βραγχιᾷν, nam βαραγχιᾷν penitus ignotum est. Illud jure censetur in numero onomatopoeticorum proximamque similitudinem habet cum verbis βραχεῖν et βαῤῥαχεῖν, quae Hesychius uno modo interpretatur ἠχεῖν, cumque ῥέγχειν et βρόγχος cf. Proll. 334. Techn. 70. Praeterea hic affert Βαράγχια τὰ βράγχια τῶν ἰχθύων, quod confirmat Schol. Opp. Hal. I. 160. βράγχη βρόχια σπάραχνα, hodieque sic vocantur branchiae piscium σπάραχνα ψαρίδων. Idem Κάναδοι γνάθοι, Κάῤῥαξον Πάφιοι κράξον, Φάραγμα φραγμός, unde compositum est adjectivum παρεμφάρακτος cerritus hoc est τὸν νοῦν διεφθαρμένος ut Διεπέμφρακτο διέφθαρτο [2]); nam τὰ φράγματα plerumque constant e lignis transversis sive variis, et obstructum simile est perplexo ac perturbato [3]). Alpha autem mobile est etiam in verbo φράγνυμι φάργνυμι. Cum his conferri possunt σπαργᾷν et quod Schol. Plat. Civ. V. 405. huic apponit σφαραγεῖσθαι· nam utrumque de uberibus turgentibus dicitur et communem habet originem a verbo σπάω σπαράττω, sed alpha intercedente etiam declinatio mutata est. Quae utrique sermoni communia sunt γάλως glos, originem non ita apertam habent ut judicari possit, utrum antiquius sit. Pleonasmum syllabae secundae adnotat EM. 550, 14. παρὰ τὸ κῶ γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν κώς καὶ κατὰ πλεονασμὸν κῶας ὡς ἀπὸ τοῦ ὤς γίνεται ὦας. Alii κῶς scribunt tanquam contractum ex κῶας ut οὖς ex οὖας, et pro etymo habent οἶς, unde κόον τὸ πρόβατον v. Parall. 87. alpha autem ad terminationem pertinere putant ut in δέρας, φρέαρ. Herodianus in EM. 1, 42. ἐκ τοῦ ἴψ γίνεται ῥῆμα ἰάπτω, ἐξ οὗ ἰαπτός καὶ ἀΐαπτος, ubi deest pleonasmi mentio, quae injicitur p. 464, 9. ἰάπτω ἀπὸ τοῦ ἴπτω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ $\overline{α}$, quod contra alii statuunt ἴπτω ex ἰάπτω natum esse,

---

2) Hic aut διεμπέφρακτο scribendum est, ut Kuesterus voluit, aut διαπέφρακτο.

3) Hesychius Βαρακινῇσι ἀκάνθαις σκόλοψι. Hujusmodi sudibus cancellatim compositis construuntur sepimenta quae in media latinitate *barria* vocantur; nomenque hoc durat in francogallico *barre, barricade* v. Du Cang. et Menag. Dict. p. 81.

et hae dispares sententiae permixte proponuntur in Epim. I. 205. sed veri similius est ἅπτω primitivum esse, ἰάπτω prosthesi auctum v. Diss. I. c. IV. §. 1. Ad pleonasmi speciem inclinant glossae Hesychii et Photii Ἀραβύλας ὑποδήματα, Γαγγάλιον νεύρου συστροφή [4]), Καναρός κακός, quod interpretes cum καυρός componunt, Κίγκαλος εἶδος ὀρνέου hoc est motacilla quae vulgo κίγκλος et κίλλουρος dicitur, Ὀστάλιγξ πλόκαμος ἕλιξ βόστρυχος, nam idem nomen est ὄστλιγξ, ἄστλιγξ, ἄστριγξ, quae in Proll. 140. ad στρέφω retuli unde στρεβλός et στρόφαλος. Si vera est Eustathii conjectura ἡ Ἰωλκός ἴσως παρὰ τὴν ὦλκα p. 328, 1. poetico Ἰαωλκός praeter iota accessit alpha. Sed de hoc et aliis locorum vocabulis Ἄρβις et Ἄραβις, Σεληησσός et Σαλαγασσός etc. judicandi facultas nulla. Crebriora vero hujus pleonasmi vestigia videmus in terminationibus vocabulorum communium; Συάδες αἱ ὕες ἐσχηματισμένως Hes. ληΐς captiva Nonn. XXXIV. 167. et ληιάς, δμωΐς δμωϊάς, Ναΐς Ναϊάς, tum patronymicorum Τελαμωνίδης καὶ πλεονασμῷ ποιητικῷ Τελαμωνιάδης Epim. I. 261. Schol. Dion. Gramm. 849. cf. Proll. 503. et feminini generis Ἀρηΐς Martis filia Quint. I. 206. Ἀρηιάς 187 etc. Proll. 466 sq. tum topicorum, quae alpha longum habent: ἀπὸ τοῦ Σπάρτη Σπαρτίτης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ Σπαρτιάτης, ὅμοιόν ἐστι τῷ Κροτωνιάτης· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 722, 40. Νώναχρις Νωνακρίτης καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ᾱ Νωνακριάτης Steph. quorum neutrum aliter scriptum reperitur. Sic et Φασιάτης πλεονασμῷ τοῦ ᾱ etc. Duorum possessivorum Ἀκαδημικός et Ὀρφικός alteri consuetudo graeca praetulit Ἀκαδημαϊκός, alteri accessit ignobilius Ὀρφαϊκός. Ex appellativis huc pertinent ἔρκτης et ἐργάτης ab ἔργω ductum ut ἅπτω ἀπάτη Proll. 370. novitiumque σταύαρα τὰ κατὰ φθορὰν λεγόμενα Eust. 1358, 56. id est σταυροί et adjectiva non multo melioris notae, ἀργενναός (hoc accentu) pro ἀργεννός et εἰκόσατος pro εἰκοστός, illud Theophanis Anth. XV. 33. hoc

---

4) Hoc pleonasticis inserimus quia vulgo non sic vocatur sed γαγγλίον· re vera syllaba γαλ primitiva est, quae antecedit, reduplicata v. Diss. I. c. 8. §. 8.

Tzetzae Anteh. 360. qui exemplum sumsit ab ἑβδόματος, ὀγδόατος. Sed σιφλός σίπαλος, στεγανός στεγνός, satius fuerit dicatalexiae exemplis adjicere, quia par utriusque terminationis, purae et non purae, auctoritas et eadem proportio. Idem fortasse dicendum est de Αἰανός αἰνός Hes. quibus Hermannus ad Aj. 657. unum assignat primitivum αἰεί. Neque improbabilis Buttmanni sententia κόμπος et κόναβος idem esse Lexil. I. 289. [5]) Verum etiam verborum facienda est mentio: στασιάζειν Ἡρωδιανὸς πλεονασμὸν λέγει εἶναι ἀπὸ τοῦ στάσις EM. 725, 10. sed proprie sic vocari non potest; nam neque στασίζειν dicitur neque verbalia βάσις, φάσις, θέσις, κρίσις, ῥύσις, φύσις etc. verbis pariendis apta sunt; quare στασιάζειν ita ut θυσιάζω, συνουσιάζω, ἐκκλησιάζω etc. quasi a nomine στασία repetitum videtur. Eademque opinio est de altero: ἐκ τοῦ αὐθάδης γίνεται αὐθαδίζω καὶ πλεονασμῷ αὐθαδιάζω Epim. II. 338. EM. Nam quae ab adjectivis in ης derivata sunt verba, unam habent terminationem ιζω, ἀληθίζω, σαφηνίζω, εὐκλεΐζω, εὐμενίζω· dicatalecta vero, quae in Proll. 481 sq. attuli, aut non satis firmata aut a diversis thematis profecta sunt.

§. 2. De compositis dubitatur: ἑξαέτης οὐκ ἔστι πλεονασμός· τὰ εἰς ις ἐπιῤῥήματα ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ κις, ἑπτάμηνος, τετράμηνος· οὕτως οὖν ἑξάκις ἑξάκλινος, ἑξαέτης· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 346, 33. Hoc syncopae auxilio jam ante paulo repudiato in Diss. II. P. II. c. 1. §. 3. ad pleonasmum compellimur, quo soli abstinent Attici numerorum simplicium formam in synthesi religiose servantes ἑξμέδιμνος, ὀκτώμηνος etc. Ceteri vocalem nominum quae in ε, ι, ω exeunt parilitatis caussa in alpha mutant, quo pleraque omnia finiuntur, πεντάμηνος, εἰκοσάκλινος, ὀκτάμηνος, eandemque vocalem duobus in consonam exeuntibus extrinsecus adjiciunt ἑξάμηνος et ἑνάενος,

5) Idem est Κοναρός εὐτραφής πίων Hes. et Χόνδρος παχὺς ἅλς Suid. quod sive substantivum est sive adjectivum, acui jubet Arcadius. Adjectivum acuitur Arist. Probl. XXI. 9. Anecd. Bekk. 1287. substantivum saepius gravatur v. Jacobs. Animm. ad Anall. T. II. 113. Elmsl. ad Acharn. 526.

sed hic unitatis numerus quia sub casuum rationem succedit, saepius eodem quo nomina declinabilia modo connectitur ἑνοειδής, ἑνοποιός, ἑνίγυιος. Ex aliis formis casualibus huc referuntur genitivi plurales nominum secundae et tertiae declinationis νησάων, γυπάων v. ad Buttm. 338. qui alpha ex imitatione protoclitorum πυλάων etc. traxisse videntur [6]). Et hos quoque genitivos primae declinationis epectasi tribuunt vel aeolicae EM. 40, 54. vel boeoticae Schol. Il. II. 87. XIX. 1. sed injuria. Accusativum νηπιάας nonnulli ex νηπιέας sive νηπιείας factum putant per antithesin vocalium, alii alpha pleonastico auctum Epim. I. 289. EM. 604, 24. hoc est eo genere pleonasmi cui θαάσσω et quidquid huc vergit adscribimus. Ex tertia declinatione huc refertur dativus nominis υἱός epicis usitatus: υἱάσι πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ᾱ διὰ τὴν υἷι Schol. Il. XV. 197. ῠϊς ῠϊ̈ καὶ κατὰ συναίρεσιν υἷι καὶ ἐπειδὴ τοῦ σ̄ προςελθόντος ἔμελλεν ἀσυνταξία γενέσθαι, ἐπλεόνασε τὸ ᾱ υἱάσι Choerob. Can. 463. scilicet quia scholicum dogma est dativum pluralitatis a singulari proficisci πατρί πατράσι etc. Arc. 138, 2. Rectius Schol. Il. V. 463. τὸ υἱάσιν ἐξηκολούθησε τῇ συγγενείᾳ τοῦ πατράσι καὶ θυγατράσι. Hac vertigine synecdromae correpti scriptores inconditi etiam verborum personis pluralibus, quae sine vocali clitica formantur, alpha pleonasticum intruserunt: τινὲς ἀττικίζειν νομίζοντες ἁμαρτάνουσιν ἐν τῷ λέγειν τιθέαμεν τιθέατε, διδόαμεν διδόατε Planud. Gramm. in App. Etym. Gud. 662, 39. πρὸς ἀναλογίαν τοῦ τρίτου προςώπου τιθέασι καὶ διδόασι ἐγένετο τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον Choerob. Can. 865, 14. Cram. Exc. T. IV. 360. et 362. qua ratione similitudinis etiam δεδίαμεν, δεδίατε nititur v. ad Phryn. 180. [7]) Perinepte idem Can. 829, 20. τὸ ἑσταῶτες καὶ

---

6) His fortasse addendus est στρατὸς ἀγγελιάων id est angelorum P. Silent. Soph. II. 279. a recto ἀγγελίας, quem nonnulli Homero affinxerunt, et οὐρανὸς ὀπτανιάων in Matronis versu Athen. IV, 134. F.

7) Δεδίατε, quod hic ex Lucian. Reviv. c. 18. enotavi, et hoc loco cessit legitimo δέδιτε et in Dial. Deor. XX. 2. Mansit adhuc δεδίαμεν Isae. Or. p. Dicaeog. p. 53. (60,23 Bekk.) δεδίατε Phalar. Ep. LXXXVIII. 274. Justin. M. Expos. fid. p. 388. A.

βεβαῶτες κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α γεγόνασιν ἀπὸ τοῦ ἑστῶτες καὶ βεβῶτες. Nec magis considerate p. 860. et Orthogr. 224, 20. ἀπὸ τοῦ εἶμι τὰ πληθυντικὰ διὰ τοῦ ι, ἴμεν ἴτε ἴσι καὶ προςθήκῃ τοῦ α ἴασι, nam hoc longum alpha pro consona ν introductum est ut breve in perfectis βεβολήαται etc. Atque hinc nobis via ostenditur ad veram pareetasin sed eandem a synecdrome profectam: τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ κούρη δὲ παρείατο δακρυχέουσα ἤγουν παρεκαθέζετο, τινὲς πλεονασμὸν ἡγήσαντο. Οὐκ ἔστι δὲ πλεονασμὸς ἀλλὰ πληθυντικόν Epim. I. 373. qui schemate Pindarico nititur vel vero ὕμνοι τέλλεται, vel commenticio τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. Sed ex aliis exemplis, quae ad Buttm. p. 8. et 487. attuli, manifestum fit poetas Alexandrinos singularem similem reddidisse plurali. Quo pacto Epici in verbis perispomenis alpha longo praemittant breve singillatim exposui in Dissert. de diectasi Techn. p. 173. Ab adjectivo δίδυμος propagatum est andronymicum Διδύμων et Διδυμάων, cujus obliqui casus non leguntur sed per ο declinatum esse colligimus ex adjectivo διδυμάονος ὡς Μαχάονος, ἐπεὶ ἄλλως ὤφειλε διὰ τοῦ ω ὡς παρώνυμον Schol. Il. V. 548. Nomen herois Ὠαρίων, quod interdum trisyllabum fit alpha retento v. Schneidewin. ad Pind. p. 180. si ex urbe, ubi natus fertur, Hyria fictum est, vocali abundat. — Ex numero indeclinabilium primum memoranda sunt adverbia μιγάδην et φυγάδην. Illo Nicander semel utitur sine ullo metri levamento, quare dubium an ille μίγδην sic ut aliis locis scripserit; alterum e cod. repositum est in Poll. VI. 175. pro τὸ φρούδην καὶ τὸ ῥύδην οὐκ οἶδα εἰ ἀνεκτόν· qui ῥύδην non ob aliam causam improbare potuit quam quia poeticum est; φυράδην vero ab analogia desciscit, nam a verbis circumflexis adverbia nulla nascuntur. Itaque φύρδην dicitur ut ἄρδην, κλέβδην, κρύβδην, στάγδην, φράγδην, ἑλίγδην, περιπλίγδην, λύγδην, φύγδην, quae omnia a verbis barytonis oriuntur sine interventu vocalis alpha. Tertium est ἅλις καὶ πλεονασμῷ ἅλιας· ἔστι δὲ μονῆρες· οὐδὲν γὰρ εἰς ας προπαροξύτονον ἀλλ' ἢ ὀξύτονον ἑκάς, ἐμπάς (scr. ἀγκάς), ἢ παροξύτονον ὡς τὸ ἀτρέμας (adde καὶ ἠρέμας). Τὸ δὲ αἴτιον τοῦ τόνου ὁ πλεονα-

σμός· Ἡρωδιανός EM. 63, 18. quem sequitur Joannes de Ton. 38, 11. τὰ εἰς ας—ὀξύνεται—τὸ μέντοι πέλας βαρύνεται καὶ τὸ ἀτρέμας· τὸ δὲ ἀλίας (sic) παρ' Ἱππώνακτι παροξύνεται (προπαροξύνεται) ἀπὸ τοῦ ἅλις πλεονάσαν τῷ ᾱ.[8]) Apud Hesychium legimus γάλι ἱκανόν, quod ambigo utrum neutrum sit adjectivi in adverbium versi ἅλις ut Ἶφις ἶφι, εὐθύς εὐθύ, an sinceram vocis formam redintegret, cui postea sigma adhaesit ut ἀτρέμας, ἠρέμας. Si natura adjectivum fuit, accusativus ἅλιας (ut τρόφιας) in adverbium degeneravit. Itaque de multis, quae pro pleonasmo literae alpha proferuntur, perpauca approbationem movent eaque omnia a nativa forma ad aliorum similitudinem traducta sunt. His continuo subjiciam diphthongos, in quibus eadem vocalis inest. Εὐνάς λέγει τὰς ἀγκύρας καὶ κατ' ἐπέκτασιν εὐναίας Apollon. Lex. Αἰαίη λέγεται κτητικῶς ἀπὸ τῆς Αἴας (ἢ) κατὰ πλεονασμὸν τῆς αι διφθόγγου Schol. Apoll. III. 1093. quippe non solum Medeae et Circes epitheton sed etiam insulae et promontorii nomen proprium est. Appellativa hujus generis σεληναία, γαληναία etc. ex professo scrutatus sum in Parall. 297. cf. 358. remque eo deduxi ut epectasi, quam ille vocat, sive pleonasmo renunciari possit. Adjectivorum, quae in hanc speciem incidunt, unum affert Stephanus βώμιος καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαῖος. Sunt vero multo plura, quorum nonnulla Atticistae vituperant: ἐνιαυσιαῖος μὴ λέγε, ἀλλ' ἐνιαύσιος. Phryn. Epit. 362. εὐκταῖα καὶ ἀττικώτερον εὐκτά Poll. V. 130. de quo vid. Ast. Animm. ad Legg. p. 166. alia diversam a primitivis significationem habere docent: πρότερος ἐπὶ τάξεως, προτεραία δὲ ἐπὶ μόνης ἡμέρας Ammon. et Etym. Gud. 483, 10.[9]) ἀπὸ τῶν εἰς στος γίνεται παραγωγὴ

---

8) In Eur. Ion. 723. G. Dindorfius ἀλίας posuit pro ἀλίσας, ceteri ἅλις.

9) Discrimen tollere videtur Photius Προτέρα καὶ προτεραία, ὑστέρα καὶ ὑστεραία. Apud Herodot. I. 126. quaerenti cuidam de duobus diebus uter convivis magis placuerit, ἡ ὑστεραίη ἢ ἡ προτεραίη respondetur ἡ προτέρη. Sic etiam γενομένης δὶς ἐκκλησίας τῇ μὲν προτέρᾳ — τῇ δὲ ὑστεραίᾳ Thuc. I. 44. τῇ προτέρᾳ τῶν ἐκκλησιῶν — τῇ δὲ ὑστεραίᾳ Aesch. Fals. Leg. 335, 65. Hic Bremio concinnius videtur προτεραίᾳ,

εἰκοστός εἰκοσταῖος, τριακοστός τριακοσταῖος· οὕτω καὶ πολλοσταῖος παρ' Εὐβούλῳ (Com. Fr. Vol. III. 271.) Epim. I. 368, 32. quae repetens Schol. Eur. Hec. 32. adjungit simile praeceptum ἔστιν ἄλλο τρίτον καὶ ἄλλο τριταῖον· ἐνταῦθα δὲ τριταῖον (ἦμαρ) ἀντὶ τοῦ τρίτον λέγεται, sicut Palladas Anth. IX. 173. στίχον τεταρταῖον dixit pro τέταρτον, et, quod mirabilius, Nonnus XLII. 467. τρισσαίων Χαρίτων pro τριῶν. Ab his adjectivis temporalibus, quibus latinus sermo caret, differunt rerum hominumque epitheta communia ἐρεμναῖος, βορειαῖος etc. v. Parall. 319. Horum alia a primitivis adeo nihil differunt ut pleonasmo adscribi possint; alii cum iis commutari possunt sed non omnibus locis velut ἀκραῖοι ὄνυχες Babr. Fab. XCV. p. 40. nihil differt ab ἄκροι, sed θεοὶ ἀκραῖοι non ἄκροι vocantur. Ἐρυθραία θάλασσα saepe dicitur ἐρυθρά sed quaelibet rutila ἐρυθραῖα dicta esse minime constat cf. Bernhard. ad Dion. 1127. ἐρημαίους καλάμους Anth. Plan. XII. hoc est fistula, quam aliquis in solitudine inflat, vix conveniat ἐρήμους dici; Oppianus Hal. IV. 401. conjunxit tanquam synonyma δειλαίαις ἅμα δειλός, quod nomen nonnulli ad syncopen revocant v. c. V. §. 3. sed plerumque differunt. — Singulari ratione a νέος derivatum est νεῖρος et νεῖρα, quam Homerus γαστέρα νείαιραν vocat a situ ut ὑστέρα et quae apud Hesychium leguntur Ὑστρία κωλεός, Ὕστρος γαστήρ, Ὄδερος (uterus) γαστήρ v. Parall. 307. A diversis principiis profecta sunt πρωΐτερος et πρωϊαίτερος, ὀψίτερος et ὀψιαίτερος, ac si gentiliciorum nonnulla duplicem terminationem habent ευς et αιευς, ut Πατρεύς et Πατραιεύς, Σκαρφεύς et Σκαρφαιεύς, diphthongus non extrinsecus adjecta sed a nomine paragogo derivata videtur;

---

quod scriptum est Dem. c. Mid. 553, 10. τῇ μὲν προτεραίᾳ (ἐκκλησ.) τῇ δὲ ὑστεραίᾳ. Seorsum τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ Thuc. V. 75. quod Kruegerus recte tuetur; pro τὴν προτεραίαν νύκτα Xen. Cyr. IV. 2, 3. codd. aliquot probabilius προτέραν, idque solum aptum est nominibus actionum, quare Herod. IX. 3. non ἡ ὑστεραίη στρατηίη scripsisse videtur sed quod codd. praebent ὑστέρῃ cf. Schaefer. ad Dem. T. II. 428. et in Aeschin. Fals. 355, 123. ἐν τῇ προτέρᾳ πρεσβείᾳ — τῇ δὲ ὑστεραίᾳ jure repositum est ὑστέρᾳ.

nam ut urbis Ἀλαί incola duplici modo appellatur Ἀλαῖος et Ἀλαιεύς, item a Σίφαι Σιφαῖος καὶ Σιφαιεύς ὡς Κρηταῖος Κρηταιεύς Parall. 27. eodem modo gentilicium Πατραιεύς, quod Suidas affert, ad paragogum Πατραία vel Πατραῖος referri potest etsi neutrum reperitur. Hoc vero etiam convenit ad appellativum ἀκταιωρός παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν οὐρεῖν ὅ ἐστι φυλάττειν EM. nam regio litoralis etiam ἀκταία vocatur intellecto substantivo. Sed pro δικοδοσία apud Polybium recte reponitur δικαιοδοσία, nec credibile est pro δικολογία unquam dictum esse δικαιολογία etsi Graeci nonnunquam eadem vocabula cum substantivis et adjectivis componunt sine ullo significationis discrimine δολόφρων δολιόφρων, νυκτίβιος νυκτερόβιος ut νυκτεροφεγγής, λιγύπνοος et poeticum ut Pollux dicit λιγυρόπνοος, χλοηφόρος χλοεροτρόφος, ἀνδρόφρων ἀνδρειόθυμος et alia ad Phr. 642. allata quorum unum ἀγελαιοτροφία et huic affinia a Platone frequentata non cum ἀγέλη juncta videntur sed cum nomine, quo animalium congregabilium genus universum significatur, τὰ ἀγελαῖα. Propius ad parectasis speciem accedit δεραιοπέδη in Anth. positum pro δειροπέδη, quia δεραῖος non extat sed modo δειραῖος collinum significans, nisi forte illud ex duobus substantivis rectis δέραιον et πέδη compositum est ut δεσμόβροχος. Sed hoc non convenit adjectivo δεραιοῦχος. Ματαιάζω a μάταιος derivatum est, ματάζω vero si sine iota scribitur, a μάτη ut θηλάζω, τεχνάζω, sin, ut Herodianus voluit, cum iota, ex ματαΐζω contractum esse oportet. Ἔχραινον καὶ κατὰ πλεονασμὸν τῆς αι ἐχραίαινον Epim. I. 239. pariter ut aoristum κρήηνον in exemplis diectasis retuli. De altera diphthongo nihil praeceptum est; κήξ et καύηξ jam in prima parte judicare recusavi; Καυάζοντα ἀποσκάζοντα Hes. quod varie corrigitur, animum revocat ad Σκιμβός χωλός, Σκιμβάζει χωλεύει, Σκαμβηρίζειν ὀλισθαίνειν, quae cum Κιμβάζειν καὶ ὀκιμβάζειν τὸ στραγγεύεσθαι connexa videntur v. Proll. 142. Schneider. ad Nic. Th. p. 142. nam Hesychius στραγγεύει exponit οὐκ εὐθὺς πορεύεται, διατρίβει, et latine *claudicare* dicitur pro haesitare, neque adeo incredibile ducam Graecorum aliquos pro σκαμβός sive σκαῦ-

ρος dixisse καῦος, quamvis a communi usu remotum ut docet Sch. A. ad Il. XII. 137. τὸ αὖος λέξις μονήρης ἐστίν· οὐδὲν γὰρ εἰς ος λῆγον καθαρὸν δισύλλαβον τῇ αυ παραληγόμενον κατὰ τὴν ἡμετέραν διάλεκτον τριγενές ἐστι.

CAP. II.

De epsilo.

§. 1. Primum in quaestionem venit pronomen possessivum; τὸ σφεά [1]) ἔοικεν ἀπὸ τοῦ σφά γεγονέναι κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ε Schol. Apoll. I. 849. idque Apollonius quoque Pron. 142. pleonasmi nomine affert, alii monosyllabum ellipsi transscribunt. Huic ex parte simile est τεόν τὸ κοινὸν σόν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε καὶ τροπὴν τοῦ σ Epim. I. 412. quem doricum pleonasmum dicit EM. 752, 11. et ἑός pro ὅς, de quo dictum est in Prosthesi. Parum curiose EM. 421, 42. παρὰ τὸ ἦρι γίνεται ἠρίαι καὶ πλεονασμῷ ἠερίαι ὡς πλέθρον πέλεθρον. Illud quomodo comparatum sit, mox disputabitur; πέλεθρον, quod non solum apud poetas legitur sed etiam in inscriptionibus doricis v. Ahrens. Dor. 123. et hinc composita ἑπταπέλεθρος, πουλυπέλεθρος, si ad communem usum referuntur, epsilon supervacaneum habent. Πετηνός, cujus certus auctor deest, non ex πτηνός dilatatum sed a πετήσομαι productum est v. Proll. 191. et 193. στελεγγίς, quod codd. aliquot praebent Athen. XV. 674. B. Poll. VII. 179. C. et στελέγγισμα codd. Aristot. Auscult. CV. p. 839. b. 25. librariis tribuitur, quibus fortasse στελγίς ob oculos fuit; item piscis nomen βέλεννος Athen. VII. 288. A. nec probatur scriptura urbis Arcadiae Βερένθη in libris Pausan. et appellativi βερένθιον, quod aliquoties pro βρένθιον sive βρένθειον reperitur. Ignotum est quod Hesychius protulit Βρέκυν τὸν Βρέκυντα τὸν Βρίγα, sed significare videtur Βερέκυντα, et στεριφνός id est στριφνός, quod Erotianus ex Aristophanis loco depromsit, ubi

---

1) Sic Bekkerus scripsit secundum Bastium ad Greg. 900. pro σφέα, quomodo bis in Apollonii carmine scriptum est.

σιπτός scribitur. *Πρεών* non ex *πρών* factum videtur sed ex *πρηών* per systolen; hoc unde natum sit, dicetur in capite proximo. Quod arbor exotica, quam Graeci *βδέλλαν* et *βδέλλιον* vocant, a Marcello Emp. bedella dicitur, hanc causam habere videtur quod nulla vox latina orditur a duabus consonis, quae in uno graeco *βδεῖν* et derivatis audiuntur. Majorem causae ancipiti speciem conciliat verbum Κεραν́ίξαι κολυμβῆσαι κυβιστῆσαι haud diversum a *Κρανίξαι* ἐπὶ κεφαλὴν ἀποῤῥίψαι, quod a *κράνη* id est *κάρα caput* derivatum est, utrique autem Doederlinus in Synon. T. VI. probabiliter apponit latinum *cernuare*. Sicut *πετηνός* aliam originem habet atque *πτηνός* et *κέρασμα* non eadem via processit qua *κρᾶμα* sic etiam *σκελιφρός* distinguitur a σκληφρός, quanquam hic etiam trope accessit vocalium. Ab aliis verbis hujusmodi, quorum consonae in unam syllabam compingi possunt vocali in proximam translata, vocabula una ratione finguntur ut *τερηδών ἐστιν ὀστοῦ* κατάτρησις οἱονεὶ τρηδών οὖσα Galen. Definn. p. 44. T. XIX. quorum illud convenit praesenti *τείρω* tero, unde *τέρην* teres, alterum fictum est ad similitudinem eorum quae incremento extraneo aucta vocalem nativam amiserunt *τετραίνω, τρῆσις, τρῆμα*. Ab his aliquantum differunt *στεροπή, ἀστραπή* et *στεροπή*, si quidem haec omnia significant στροφήν sive *στροφάλιγγα* hoc est tortum quiddam, unumque principium habent *στρέφω* v. Techn. 41. nam illa consonas verbi referunt eodem ordine collocatas, tertium vero sequitur formam nominis *στέρφος*, quod etiam *στρέφος* dicitur v. Techn. 302. *Πελασγούς* qui nominatos esse volunt παρὰ τὸ *πλάζεσθαι*, ipsi errant. *Γέρανοι* sive *γέρηνες* si a gruendo nomen acceperunt, latina appellatio naturae propior est quam graeca. *Ἰοχέαιρα* non cum *χαίρω*, ut Lexicographi nostri ajunt, compositum est superante epsilo sed cum *χέω* Proll. 259. — Ad pleonasmum syllabae secundae referuntur quatuor nomina homerica; primum *ἠέριος* illud, quod si ab adverbio *ἦρι*, ut in EM. dicitur, derivatum est, epsilo abundat; nam ut a *πρωί πρώιος*, sic ab *ἦρι ἤριος* dicendum erat, sed repudiatum est; alii *aerium* interpretantur ipsumque adverbium *ἦρι* natura dativum esse

putant ex ἠέρι contractum. Idem p. 261, 18. σύνηθες Ἴωσι τὸ ε πλεονάζειν, ἥλιος ἠέλιος, δειλινόν δειελινόν, et Sch. Od. XV. 29. τὴν δείλην δείελον εἴρηκε διὰ τὸ μέτρον. Solis nomen vulgo repetunt παρὰ τὸ εἵλη ἢ ἕλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή Epim. I. 183. et Lex. rhetor. Eust. 1573, 45. quibus convenit aeolicum Γέλα αὐγὴ ἡλίου Hes. unde compositum γελοδυτία ἡ ἡλιοδυσία Hes. Haec reputantibus epsilon nativum videri debet, eta prostheticum, quamvis dissentiente Apollonio qui in ἠέ et ἠέλιος vocalem syllabae secundae pleonasticam nominat Pron. 107. De altero non satis constat utrum antiquius fuerit, homericumne δείελος an, quod vulgo dicitur δείλη. Hoc si praeponimus, δειελινόν auctum videri debet eo genere augmenti quo θέειος[2]) et θέειον sed ordine inverso; nam in his epsilon diphthongo antecedit, in illo postpositum est. Et in hanc diectasis similitudinem incidit etiam homericorum exemplorum quartum: πετῶ πετήσω πετηνόν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ποιητικῷ πετεηνόν EM. 666, 39. Epim. I. 335. Κρήτη - ἣν Κρεήτην ἔφη Ἀρχίλοχος κατὰ πλεονασμόν Steph. et alia ejusdem coloris contuli in Techn. 188. [3]) Ultimum hujus priscae aetatis est Ἀλεγεινός οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀλέγω ἀλλὰ παρώνυμον ἀπὸ τοῦ ἄλγος ἀλγεινός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε EM. 58, 50. quod omnium quae pro pleonasmo afferuntur speciosissimum est. Vocum popularium una in hac causa producitur in EM. 31, 43. αἰέλουρος οὐκ ἔστι πλεονασμὸς ἀλλ' ἀντίθεσις παρὰ τὸ αἰόλος καὶ τὴν οὐράν· Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν, quod apparet contra eos dici qui hoc atticum nomen e trisyllabo dilatatum statuerent, quanquam hoc quoque etymo εἴλω ἀείλω, (Techn. 113.) non tam accurate respondet quam latinum *feles*. Quaedam illis inobservata sunt; ἄεμμα, quo Callimachus usus est spiritu

---

2) Θέειος, Eudaemon in EM. 457, 12. primitivum putat et hinc omisso epsilo altero contractum esse θεῖος. Sed ut a Τέως gignitur Τέιος, hinc Τεῖος et porro Τήιος, sic a θεός θέιος θεῖος θήιος quorum utrumque a poetis extenditur θέειος, quo Proculus utitur in hymnis, et θεήιος, quo Bion. Idotheam Dionysius Per. 259. Εἰδοθεείην appellat.

3) Pro Ἀπλέητος ἀπροσπέλαστος Hes. rectius ἄπλητος scribi videtur. Cum κληδών κλεηδών conferri poterat Κλήσιππος Κλεήσιππος.

leni pro ἅμμα, duoque ab Hesychio et EM. tradita ἀετμός τὸ πνεῦμα et ἄετμα φλὸξ ἢ πνεῦμα, utrumque ab eodem verbo ἄω unde ἀτμός, tum ab obsoleto δέλω δεῖλαρ (ut ἔδω εἶδαρ) et δέλεαρ cum verbo δελεάζω, a πῦος πυτία et πυετία. Adjectivum στυφλός et στυφελός Proll. 141. eodem loco habendum quo quae C. I. §. 1. attigi σιφλός et σίπαλος etc. His succedunt propria Ἄρπυιαι καὶ πλεονασμῷ Ἀρεπυῖαι (hoc accentu) EM. 138, 20. Τελμισσεῖς, quo Aristophanes in numeris usus est anapaesticis, Βελέμινα Paus. urbis nomen quae alibi Βέλβινα vocatur Proll. 222 sq. Proximo loco collocanda sunt vocabula quae cum derivatione figuram mutant, ἀλκή, ἄλκαρ, ἀλκτήρ, ἀλαλκεῖν et ἀλέκειν, ἀλέξειν, ὄργυια et ὀρέγειν, quibuscum Buttmannus Lex. I. 47. et 289. Gramm. II. 106. ἄλγος et ἀλέγω confert sed utrum epsilon additum sit an detractum decerni posse negat. Verum ἀλέκειν antiquis ignotum fuisse videtur v. Techn. 57. neque invenitur haec vocalis nisi ante ξ Ἄλεξις, Ἀλεξίων, quae lenius sonant quam ἔπαλξις, Ἀλξίων. Idem p. 167. ab ἔπω gradatim ad ἔμπω, hinc ad usitatum ἐνέπω processum esse statuit similiterque p. 314. ἤνεγκα ad praesens ἔγκω revocat, ἐνήνοχα ad auctum ἐνέκω, quod etiam veterum nonnulli adjectivo διηνεκής praestruunt EM. 274, 19. Ἀφελής hic idem ab ἀφελεῖν repetit, Ruhnkenius vero ad Tim. 270. cum φελλός (φελλεύς) compositum putat; at Schol. Arist. Eqq. 954. cum ἁπλοῦς consociat et ab hoc etiam Sopingius ad Hes. s. Ἐπιβλαί illud natum suspicatur, id quod ad significationem maxime convenit, sed analogia non praestatur. Ejusdem modi est Apollonii conjectura de Adv. 554. τῷ ἀκήν παράκειται τὸ ἀκέων μετατεθέντος τοῦ η εἰς ω καὶ πλεονάσαντος τοῦ ε, τόνου ἐγγινομένου μετοχικοῦ διὰ τὸν τύπον καθὸ τινὲς ψήθησαν τὸ χρήν χρεών.

§. 2. Has angustias egressi accedimus ad catalexes mutabiles. Harum aliae generatim comprehendi possunt, aliae non habent definitam aliquam regionem. Primum locum obtinent nomina verbalia in της et τος. Ἐκ τοῦ μῆτις γίνεται μητίτης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε μητιέτης EM. 585, 5. Epim. I. 270. ἀπὸ τοῦ μητίτης γέγονεν ἡ κλητικὴ

μητῖτα καὶ μητίετα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε καὶ συστολῇ τοῦ ι Sch. A. Il. I, 508. cf. Parall. 184. Huic unum simile est ἀτίετος. Nomen a φελλός sive φελλεύς derivatum duplici modo scribitur, φελλάτης Harp. et φελλεάτης Schol. Nubb. 71. hoc ut χοῖρος Χοιρεάτης, ὄνος Ὀνεάτης, κέδρος Κεδρεᾶτις, λέχος (nisi Pausanias errat) Λεχεάτης. Nominibus in ετης exeuntibus, quae a verbis non puris originem habent, epsilon partim necessarium est ad evitandum concursum asymploeorum ut in εὑρέτης, μεγαλοβρεμέτης, νεμέτωρ, partim concinnitatis causa assumitur ἀρχέτης, γενέτης, ἐρισθενέτης, ἐχέτης, νεφεληγερέτης, πανδακέτης, quae poetarum sunt propria et ad hanc unam formam adstricta; sed iidem saepe similia dissimiliter conformant δέκτης, ἰκτήρ, μονοδέρκτης, δικολέκτης, parque inconstantia sermonis quotidiani, ἱκέτης, καγέκτης, δακετόν, νηκτόν, vix ut definiri possit ubi vocalis aut accesserit aut decesserit. Verum de his deque adjectivis ἄπευκτος ἀπεύχετος, ἄδερκτος δυςδέρκετος etc. dudum dixi quod satis esset Parall. 433. et 447. Proxima est terminatio ος et εος, cujus in exemplum Josephus unum profert ἀδελφεός acceptum a prioribus; δαφοινεός ὀξύνεται· ἐπὶ γὰρ τῶν εἰς ος ὀνομάτων ὁ πλεονασμὸς τοῦ ε φυλάσσει τὴν ἐπὶ τέλους ὀξεῖαν, κενεός, ἀδελφεός Herod. ad Il. XVIII. 538. ἀπὸ τοῦ ἐτός ὀξυτόνου ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε γέγονεν ἐτεός ὡς ἀπὸ τοῦ κενός κενεός ὀξείᾳ τάσει Theogn. Can. 51, 5. Schol. Dion. Gramm. 950, 3. Ἐτός adjectivum haud notius est quam νήγατος unde νηγάτεος ortum dicitur πλεονασμῷ τοῦ ε Epim. I. 292. quod approbavi in Techn. 129. Quemadmodum haec poeticae et ionicae dictionis regionibus continentur[4]) ita etiam ἄργυφος καὶ πλεονασμῷ ἀργύφεος EM. 137, 36. δαίδαλος δαιδάλεος EM. 261, 50. Proll. 101. ad ultimum materialia εἰρίνεος, ἰρίνεος, quae addenda sunt p. 246[5]). Ignotos auctores et accentum irrationalem habet φρυνέος δηλονότι φρῦνος πλεονασμῷ τοῦ ε EM. 801,

4) His tenentur etiam syntheta ἀδελφεοκτόνος, δαιδαλέοδμος, κενεόφρων, κενεαγγηίη.

5) Macroparalecta *funginus, porrinus, laurinus, aesculinus* hoc paraschematismo carent.

29. constat vero ἐρινός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἐρινεός Choerob. Orth. 199. sed ab aliis ad syncopen refertur v. P. I. c. 2. §. 5. quo loco λοχεός et similia exhibui. Ex femininis primae declinationis huc referunt Νεύρίας ἀπὸ τῆς νευρᾶς πλεονασμῷ τοῦ ε EM. 601, 39. sed quum ad ἀδελφειός et ἐρινειός respicimus, dubitatio oboritur ne illud alicubi pro νευρεία dictum sit, quod speciem adjectivi habet cum significatione substantiae v. Parall. 354. item ut νηπιέη femininum esse creditur adjectivi νηπίειος, quod genus antimeriae illustravi p. 360. Euphorio quum Arcadiae urbem Νέδην transnominaret Νεδέην Meinek. Anall. 139. diectasi usus est haud insueta praesertim in propriis. Γενή Callimachus a thematico γένω derivavit eodem intellectu ut γενεή, hoc vero EM. 225, 30. recte ducit a neutro γένος ut εἶρος ἐρέα, εἶδος ἰδέα. Κεστρέαι εἶδος ἰχθύων Suid. fortasse sumtum est e Schol. Arist. Nubb. 338. οὐχ οἱ αὐτοὶ τοῖς κεστρεῦσιν αἱ κεστρέαι· sed in Comici versu scriptum est κεστρᾶν τεμάχη. Hesychii locus Ὀχή τρώγλη τροφή suspicionem praebet duo, ut saepe, confusa esse vocabula specie similia, ὀχεή et ὀχή· nam quod Ruhnkenius adjicit Arati exemplum, subtraxerunt Vossius et Buttmannus ὀχή id est τρώγλη in ὀχεή mutantes. Pro accusativo εἰρέας Hes. Th. 804. nonnulli Criticorum substituerunt notius εἶρας. Sed inconcussum perstitit ὄσχη apud Hippocratem saepius scriptum pro ὀσχέα. Celebrior notitia est nominum generis neutri: δένδρεον ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε Theognost. Can. 127, 19. ὤεον ἐν πλεονασμῷ τοῦ ε ἀπὸ τοῦ ᾠόν p. 121, 10. quorum illud si ex aetate auctorum aestimamus, antiquius est bisyllabo δένδρον, v. Bredov. Dial. Herod. p. 251 sq. alterum desciscit a regula accentus, quem Technici abundantibus praescribunt[6]). In Hesiodi versu τῇδε γὰρ ἀξυλίῃ κατεπύθετο κῆλεα νηῶν Fr. CCXLVII. si ἀξυλίη, ut Schol. ait, τὸ μὴ ξυλισθῆναι significat, silva incaedua describitur in qua ξύλα νήια inopia

6) Nomen plurale tantum τὰ ἄκρεα ab inusitato τὸ ἄκρος ductum videtur ut τὰ μέτρεα, quo poetae christiani utuntur, a metaplasto τὸ μέτρος.

materiantium putescunt cf. Techn. 294. adn. 10. Neque tamen praetereundum est eundem poetam ligna non κῆλα dicere sed κᾶλα. In transitu non omittemus adjectivum quod EM. 510, 26. ab eadem origine arcessit κῆλα τὰ βέλη παρὰ τὸ καίω, ὅθεν πυρὶ κηλέῳ τουτέστι καυστικῷ πλεονασμῷ τοῦ ε, ubi aliquid excidisse videtur hujusmodi ὅθεν καὶ τὸ ἐπιθετικὸν κηλός ὁ καυστικός καὶ πλεονασμῷ κηλεός. Bisyllabum, quod Hesychius ξηρόν interpretatur, Chrysippus inseruit Odyss. V. 240. pro περίκηλα scribens περὶ κῆλα ἤγουν περισσῶς ξηρά, incertum quo accentu. Nam Il. VIII. 217. alii κηλέῳ jubebant tanquam ab integro κήλειος, alii κηλειῷ tanquam integrum a recto κηλεός, quod κηλειός dici potuit ut ἐρινειός. Οἰνάρεον quomodo cum οἴναρον commutari possit explanavi in Proll. 280. Nominum tritoclitorum unum genus huc applicatur: κενεὼν περιεκτικόν ἐστι, πλεονασμὸν δὲ ἔχει τοῦ δευτέρου ε κατὰ τὸ ἀνθερεών, ἀκανθεών, πυλεών, χαράδρεών Schol. Lips. ad Il. V. 284. et Eust. 547, 42. sed idem 224, 3. κενεὼν ab adjectivo κενεός repetit; neque obstat quod periecctica ab adjectivis non derivantur; nam illud speciem modo periectici habet. Quae vere comprehensiva sunt duas terminationes habent, unam solemnem et atticam in ων, alteram minus receptam in εων v. ad Buttm. 422. et hoc epsilon ut in nominibus in εος exeuntibus pro cujusque mensura modo mutum est modo syllabam efficit, sic etiam in hoc genere; nam χαλκεών apud poetas epicos bisyllabum est sed παρθενεών, ἐσχαρεών, ἀμπελεών sic pronunciantur ut metrum poscit. Verum tempus videtur sermonem ad alias partes orationis transferre. Βλεμεαίνω παρὰ τὸ βρέμω βρεμαίνω τροπῇ τοῦ ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε EM. 199, 45. Illi simillimum est Βρεμεαίνω ἠχῶ Hes. et hujus aperta cum βρέμω βριμαίνω βριμοῦσθαι cognatio; de illo nonnulli dubitant v. Techn. 237. epsilon autem utrique tam fixum est quam verbo μενεαίνω. Quomodo a τεῖχος τειχίζω ducitur, ab ἄνθος ἀνθίζω, sic ab obsoleto κτέρος κτερίζω et hinc κτερεΐζω per parectasin ut μελίζω et μελεΐζω cum adverbio μελεϊστί quod saepe legitur, μελιστί semel. Numeralium mentionem facimus non tam

propter novitium ἐννεακόσιοι sive ut nunc dicitur ἐννειακόσιοι, quam quia ἐνενήκοντα receptum est quod ab analogia longius diffluxit quam homericum ἐννήκοντα, id enim ex ἐννεήκοντα contractum est quod ratio poscit, usus repudiat. Alius adverbii nos admonet Epim. I. 374. προφρόνως ποιητικῶς προφρονέως πλεονασμῷ τοῦ ε ὡς ἀψοφέως· tertium et quartum addit EM. 183, 20. τὸ ἀψεγέως κατασκευάζεται ὥςπερ τὸ ἀψοφέως ἀπὸ τοῦ ἄψοφοι ἀψόφων[7]) τὸ ἐπίῤῥημα ἀψόφως καὶ πλεονασμῷ ἀψοφέως· διαιρεῖσθαι δὲ οὐκ ἔστιν. Ὅμοιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ ἀπτερέως παρ' Ἡσιόδῳ ἀπὸ τοῦ πτερέως τὸ ταχέως. In principio pro ἀψεγέως scribendum est ἀψογέως· de diaeresi quod dicit eo pertinet ne quis ἀψοφέως componat cum ἀληθέως vel ἀψεγέως. Πτερέως incassum fingitur pariter ut cetera adverbii ἀπτερέως interpretamenta, de quibus supra in Diss. I. c. I. §. 4. disputatum est. Sed hoc carminum heroicorum scriptores asciverunt pro ἀπτέρως, quod metro non minus reluctatur quam alia amphimacra quae modo attuli et δυςπόνως, cui Maximus δυςπονέως substituit. De genitivis exponam ubi de synthetis dixero: ἐλεοκόποις λέγοι ἂν ὁ ῥήτωρ (Lysias) τοὺς τὰ ἕλη κόπτοντας τοῦ ε παρεμβληθέντος ὡς τὸ ἐλεόθρεπτον παρ' Ὁμήρῳ. Μήποτε δὲ παρὰ τὸν ἐλεόν Harpocr. et Moschop. Sched. 51. Caussam addit Epim. I. 178: τὰ εἰς ος οὐδέτερα συντιθέμενα κατ' ἀρχὴν ἐκβάλλει τὸ σ παθολόγος, σκυτοτόμος· διὸ παρὰ τὸ ἕλος ὤφειλεν εἶναι ἑλόθρεπτον, ἀλλ' ἐγένετο πλεονασμός· οὐ γὰρ παρὰ τὴν γενικήν· οὐ γὰρ εἴωθε γενικὴ συντίθεσθαι. Cum ἐλεόθρεπτος et ἐλεοσέλινον conveniunt ὀρεοσέλινον, ὀρεοτύπος, οὐρεόφοιτος[8]) et alia cum similibus composita δέλος δελεάρπαξ, σκέλος σκελεαγής, κερεαλκής, στεγέαρχος, ἐντεομήστωρ Hes. quod cum ἐντεσιμήστωρ constat ut ὀρεοτύπος cum ὀρεσίτροφος, ἀλγεόθυμος ἀνώδυνος

---

7) Notum est Grammaticos adverbia μεσότητος a genitivis numeri pluralis repetere.

8) Pro ὀρεοφύλαξ in Gloss. Casaubonus ad Theophr. Char. c. X. ὀροφύλαξ scribi jubet. Ὀροτροφούμενος Niceph. Bryenn. c. IV. 425, 10. T. I. Rhetor. Gr. (omiss. in Thes.) sed paulo post ὀρειτροφούμενος VII. 470, 6. ὀρειφοιτῶν 456, 21.

(scr. πανώδυνος) Hes. cum ἀλγεσίδωρος, βελεηφόρος cum βελεσσιχαρής[9]). Eodem modo dilatatum est Panis epitheton ἀρνεοθοίνης Anth. nisi cum ἀρνειός cohaeret. Νηλεόθυμος et νηλεόποινος si cum νηλής composita sunt, vocali abundant; nam adjectiva in ης exeuntia ο simplex accipiunt ἀληθόμαντις, ἀκριβολόγος, ἀσελγόκερως, ἀσθενόῤῥιζος, ἐντελόμισθος, εὐσεβόφρων, περιφερόγραμμος, πληροσέληνος, ὑγιοποιεῖν etc. sed nihil impedit quominus cum νηλεής conjunctum putetur. Adjectivorum secundae declinationis unum αἰσχρός Manetho quater epsilo suffulsit αἰσχρεοκερδής, αἰσχρεόμυθος, αἰσχρεορήμων, αἰσχρεόφημος, quibus editores substituunt aeque ignota αἰσχριο — vel quod longe praestat αἰσχεο —. Substantiva ejusdem ordinis perlustrantes duo deprehendimus metallorum principalium nomina quae in synthesi metri causa epsilon asciscunt χαλκεοθώραξ, χρυσεοσάνδαλος. Haec tamen Hermannus ad Phoenn. 222. cum χάλκεος, χρύσεος composita esse statuit, quo pleonasmus amovetur sed insolentiae nota non tollitur; Graeci enim fingendis hujusmodi adjectivis substantiva adhibent σιδηρόνωτος, λινόπεπλος, ξυλόπους, τριχόφυλλος, ἐλεφαντόκωπος, λιθόγληνος, πορφυρόκαυλος, κηρόχρως[10]), ῥοδόχρους non ῥοδεόχρους, quod poeta christianus importavit, nec ῥοδινόχρους, cui similia nonnulla apud scriptores vulgares leguntur βυβλινοπέδιλος, πιννινότριχος, κιτρινόχροος, κιτρινοειδής, πρασινοειδής, κοκκινοβαφής, antiquiores vero se adstringunt adjectivis quorum neutra substantive dicuntur ut τὸ ἴρινον unguenti nomen unde Philoxenus dithyramborum scriptor ἰρινόμικτος composuit, ὑακινθινοβαφής et ὑσγινοβαφής Xenoph. μηλινοειδής Theophr. quo non

---

9) Pro θρασεομάχης Pind. metri causa correctum est θρασυμήχανος, pro γελγεοπωλεῖν Hes. γελγοπωλεῖν, nec sana videntur τελέαρχος et τελεαρχία apud Plutarch. ubi neque ταγμάταρχος significatur neque τελωνάρχης sed viocurus vel vici magister. Νεικεογεννεστής vel ut Karstenius scripsit νεικεογεννητής legitur in obscuris Empedoclis versibus 135. (334.)

10) Sic etiam Latini Germanique *auricomus*, *aeripes*, *goldhaarig*, *erzhufig*. Lineam transit Λαϊνόχειρ σκληρόχειρ Hes.

mali simile significatur sed quod melini speciem habet [11]) ut κυπρινέλαιον dicitur pro κύπρινον ἔλαιον [12]). Itaque fere persuasum est χαλκεοθώραξ non aliter compositum esse quam χαλκοθώραξ. Sed a substantivis in altera syntheti parte collocatis hunc pleonasmum abjudicamus, nam παγχάλκεος, παγχρύσεος ex adjectivis conflata sunt; πενίης ἀχάλκεος οὐδός in Luciani Epigr. expressum quidem est ex homerico χάλκεος οὐδός sed intellectu facete mutato sic ut non χαλκός significetur sed χαλκοῦς. Εὐτείχεος, quod multo antiquius est quam εὔτειχος, Grammatici e genitivo natum ferunt, sed justius paraschematismi nomen accipit ut ἀνείδεος et similiter finita quae in Parall. 245. tractavi.

§. 3. Ad pleonasmos, qui in declinatu existere dicuntur, transire paranti pauca praemittenda sunt de pronominibus: ἡ τεΐν ἀντωνυμία δωρικὴ οὖσα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε ἐξηνέχθη, ὅθεν φυλάσσεται ὁ αὐτὸς τόνος Sch. A. Il. XI. 201. Hoc tamen in Epim. I. 409. a parectasi ad aliud genus pleonasmi transfertur, cui proprium est nomen parenthesis; ἡ τοί ἀντωνυμία γίνεται παρὰ Δωριεῦσι τίν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ πλεονασμῷ τοῦ ε τεΐν καὶ διαλύσει τεΐν, sed monosyllabum illud non legitur. Ejusdem pronominis casum secundum τεοῖο et Homeri interpretes improbant ad Il. VIII. 28. et Apollonius Synt. II. 21, 164. v. Buttmann. Gramm. I. 288. adnot. Quaestio est de pronomine personae tertiae: τὸ σφέας πότερον κατὰ πλεονασμὸν ἐστι τοῦ ε ἢ τὸ σφᾶς κατὰ συναίρεσιν; καὶ λέγομεν ὅτι κατὰ πλεονασμόν. Καθόλου γὰρ ἐν πληθυντικοῖς ἡ τοῦ τρίτου προςώπου ἀντωνυμία ἀρχομένη ἀπὸ τοῦ σφ ἐνδεῖ συλλαβῆς τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προςώπου οἷον ἡμεῖς ὑμεῖς σφεῖς, ἡμῶν ὑμῶν σφῶν, ἡμῖν ὑμῖν σφίν, ἡμᾶς

11) In Diosc. Mat. V. 97. pro μηλοειδής τῷ χρώματι Sprengelius cum Sarac. scripsit μηλινοειδής, quae necessaria esset correctio nisi additum esset τῷ χρώματι.

12) Sic alia oleorum genera ab antiquis appellantur ἔλαιον δάφνινον τὸ ἀπὸ τῶν δαφνίδων, aliud κνίκινον sive κνήκινον, aliud μύρσινον, sed a recentioribus δαφνέλαιον, κνικέλαιον, μυρσινέλαιον, πισσέλαιον.

ὑμᾶς σφᾶς Epim. I. 385. et Gud. 517, 10. Hoc contractum esse, σφέας nativum in Diss. II. P. I. c. 2. §. 2. dictum est. Haud dissimilis est causa pronominis interrogativi: τοῦ τέοισι πευστικοῦ ἀναφορικὸν τὸ ὁτέοισι ἀπὸ τοῦ ὅτοισι πλεονασμῷ τοῦ ε Sch. Il. XV. 491. alii diaeresin dicunt τῷ ὅτεῳ ὡς Πηνέλεῳ· τὸ γὰρ τῷ μετὰ τὸ γενέσθαι ὅτῳ διῃρέθη ὡς τὸ ὅτου ὅτεο Sch. Od. II. 114. alii ab aeolico τίος hoc est τίς ionice atticeque declinatum esse τέῳ, τέων etc. EM. 773, 34. Quomodo poetae pronomen relativum dilataverint ἕης et τέων dicentes pro ἧς et ὧν in primo capite expositum est. Ὁτεοισι, quod Eustathius 1028, 44. non satis apte cum ὁτέοισι componit, et huic consentanea τουτέων, αὐτέων ad Buttm. 336. adnotata idiomata sunt scriptorum ionicorum, ad quae non devertimus. Sed afferuntur etiam nominum in singulis fere casibus decrementa. Primum genitivi ὥςπερ ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν γερόντων γεροντέων, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν τριάκων τριάκοντος τριακόντεος κατὰ πλεονασμόν. Περὶ παθῶν EM. 765, 34. Hoc viri nomen est a Grammaticis in alia causa enotatum v. Proll. 316. et Add. Dativum idem memorat 361, 21. ἐπὶ λαέϊ — λᾶς λαός λαΐ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε λαέϊ. Sed hoc diverticulo nihil utimur. Etenim primitivum λᾶας dupliciter declinari potuit τοῦ λάαος, τῷ λάαϊ, quibus praevaluerunt contracta λᾶος, λᾶϊ, et vero etiam per epsilon τοῦ λάεος, λάεϊ ad modum quatuor neutrorum in ας exeuntium κῶας, οὖδας etc. cujus declinationis unum illud superest ab EM. memoriae traditum. Alium dativum hoc modo auctum praebet Maximus v. 438. φὼρ ἐπὶ φώρεϊ κύρσει *fur in furem incidet.* Eadem vocali abundare videtur accusativus participii ξυνὸς Ἐνυάλιος τόν τε κτανέοντα κατέκτα. Hunc alii futuri esse volunt, alii praesentis commenticii v. ad Buttm. 45. aptissimus vero est aoristus ut in Anth. XIV. 32. et 33. τὸν κτείναντα κατέκτα, neque non veri simile est poetas epicos quum κτανών versui aptare non possent, substituisse κτανέων. Ἀχειρέες cancrorum epitheton in Batrach. si accentum in antepenultima haberet, pro ἄχειρες positum dicerem intercedente epsilo; paroxytonon ad ἀχειρής referre cogimur adhuc quidem in-

cognitum [13]) et dissimile ceteris cum hoc substantivo compositis, quorum nullum in $\overline{\eta\varsigma}$ exit nisi correpta diphthongo (εὐχερής, δυςχερής) sed fieri potest ut poeta illud extra ordinem introduxerit sicut accusativi καθυπνέα, ἐπαρωγέα, πανακαρπέα, πολυτεχνέα nullum juxta se casum habent. Magna quidem est copia adjectivorum quae promiscue in $\overline{o\varsigma}$ et $\overline{\eta\varsigma}$ terminantur: δύςεργος δυςεργής, εὔηχος εὐηχής, ἰσόπαλος ἰσοπαλής, πολύπλανος πολυπλανής etc. sed quaeritur an non aliqua eorum, quae vulgo secundam sequuntur declinationem, metri causa in certis demum casibus traducta sint ad tertiam, qualia ad Aj. p. 294. attuli, παλιντροπέες pro παλίντροποι Nic. δυςπονέος pro δυςπόνου Hom. cujus primam positionem δυςπονής Eustathius inusitatam esse dicit et certe praeter genus neutrum a metro heroico excluditur. Sed maxima difficultas consistit in genitivis numeri pluralis. Pro πολυφθορέων ἀνθρώπων in Empedoclis versu, quem l. c. indicavi, G. Dindorfius in Thes. πολυσπερέων reponi jubet, Bekkerus vero πολυφθερέων apud Sextum scripsit, etsi hoc non magis legimus quam alia cum verbo φθείρω sic composita. Et obstant ἐμφθορέων αἰζηῶν Nic. ἀμηχανέων μελεδώνων H. H. in Merc. 447. de quibus hoc modo dubitavi utrum exempla nominativorum his congruentium in $\overline{\eta\varsigma}$ casu interciderint an poetae epsilon, quod terminationem genitivorum primae et tertiae declinationis praecedere solet, transtulerint ad secundam, quo modo iidem adverbium δυςπονέως et alia supra dictorum ad usum suum accommodasse videntur. Eodem sive metaplasmo sive pleonasmo verbum Hesiodium δυςφρονέων ἐπιλήθεται excusavi ad Buttm. 339. apposito Pindari loco τὸ τυχεῖν παραλύει δυςφρονέων id est δυςφρόνων. Id vero Dindorfius in Thes. in δυςφρονᾶν mutat et utrumque genitivum a substantivo δυςφρόνη repetit quod in Adn. ad Schol. Arist. Nubb. 790. pro δυςφροσύνη dictum ait ut εὐφρόνη pro εὐφροσύνη et ἐπιλησμονή, cui tacite paroxytonon substituit, pro ἐπιλησμοσύνη. Verum non

13) Pro Ἀχειρές ἀχρεῖον Hes. scribendum videtur ἀχρηές a nominativo ἀχρηής.

ἐπιλησμονή solum accentum in ultima habet sed omnia hujus generis πεισμονή, πλησμονή etc. v. ad Buttm. 405. Εὐφρόνη pro εὐφροσύνη dictum esse substantive non satis probatur Hesychii glossa Εὐφρόνη ἡ νὺξ καὶ εὐφροσύνη, nam utrumque esse potest noctis epitheton *placidam* significans sicut mulierum nomina propria Εὐφρόνη et Σωφρόνη natura adjectiva sunt ut masculina Εὔφρων, Σώφρων. Tertium est Ἀφρόνη ἡ ἀφροσύνη Anecd. Bekk. 472. quod si apud glossarum scriptores legeretur, testimonii vim qualemcunque haberet, sed parum veri simile est vocem ab usu remotissimam in synagoge λέξεων χρησίμων, ut libellus ille inscribitur, propositam esse. Itaque correxi Ἀφροδίτη ἡ ἀφροσύνη, non sine ratione, ut Schneidewino videbatur ad Poett. Lyr. 83, 17. sed veteres etymologos sequutus: Ἀφροδίτη τινὲς παρὰ τὴν ἀφροσύνην EM. 779, 11. Epim. I. 37. et Eust. 414, 13. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ῥητορικῇ (II. 23. p. 1400. b.) λέγει ὅτι Ἀφροδίτη οὕτως ὀνομάζεται ὡς ἄρχουσα ἀφροσύνης [14]). Εὐριπίδης τὴν Ἀφροδίτην ἀξιοῖ ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ ἄφρονας τοὺς ἐρῶντας ποιεῖν J. Lyd. de Mens. p. 88. Verum hactenus evagari satis fuerit. Genitivum substantivi epsilo auctum γεροντέων affert Herodianus in EM. loco antea indicato et copiosius enarrat p. 227, 4. γερόντων καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε γεροντέων (οὐχ ὡς) ναυτῶν καὶ ναυτέων. Τοῦτο διαίρεσίς ἐστι καὶ οὐ πλεονασμός· ὁ γὰρ τόνος διελέγχει· εἰ μὲν γὰρ περισπᾶται, δῆλον ὅτι διαίρεσις· εἰ δὲ βαρύνεται, δῆλον ὅτι πλεονασμὸς καὶ οὐ διαίρεσις, ubi interposui οὐχ ὡς. Pro ἀρνῶν Il. III. 273. nonnulli ἀρνέων scripserunt sed reprehenduntur ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ες ληγόντων οὐ γίνονται τοιαῦται διαιρέσεις ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς αι [15]). De dativis nominum ge-

14) In versu quem Aristides Or. II. 13. orationi intexuit οὐκ ἦν ζεῦξαι τὰς βοῦς εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκεν θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Dindorfius p. 20. θεὰ ejecit, sed ea esse Homeri verba εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη monui in Aglaoph. 873. adn. b.

15) Πεσσέων, πυρέων, χιλιαδέων cetera Dindorfius de Dial. Herod. XIII. b. XIV. a. et Bredovius 235. et 253. ab Herodoto abjudicant, neque ego sane pro exploratis habui sed indicanda putavi quia non solum librarii in hac scriptura saepius conspirant quam ut fortuito labi videantur, sed etiam Grammatici ejus mentionem injiciunt.

neris neutrius huc adnumerantur δεπάεσσι πλεονασμῷ τοῦ ε Schol. BL. ad Il. I. 471. θύεσσι καὶ πλεονασμῷ θυέεσσι cod. Voss. EM. 457, 27. hisque et similibus τεράεσσι, φαέεσσι, τεκέεσσι Nicander accommodavit nomen diversi generis ῥαγέεσσι alpha correpto Al. 184. nisi ῥάγεσσι scripsit v. Techn. 291. et 293. Cynegeticorum scriptor I. 432. ἀλωπεκέεσσι. In ejusdem Nicandri Fr. IX. (Athen. II. 61. A.) pro ὑδάτεσσιν ἀεινάεσσι recepta est codd. scriptura ἀειναέεσσι, quo si ille usus est, maluit epsilon interjicere quam alpha adjectivi ἀειναής producere, quod fit in ἁλιαής et quibusdam similibus. Κατωρυχέεσσι Homerus non a κατῶρυξ derivasse videtur sed a κατωρυχής quamvis ignoto nobis; sic idem εὐστρεφέεσσι, Pindarus Pyth. II. 62. μεγαλοκευθέεσσι, Theocritus XXVI. 30. εὐαγέεσσι, Nonnus XL. 385. εὐφαέεσσι, Orph. Arg. 5. πολυσπερέεσσι, Anth. VII. 363. ἐγγενέεσσι. Δύεσι Aeolibus tribuit Eustathius 802, 28.

§. 4. Quod Hesiodus ἐθύνεον dixit pro ἔθυνον, non pleonasmus est ut Epim. I. 55. suspicatur sed enallage declinationis, cujus exempla ex omni genere verborum liquidorum congregavi in Rhematico. Speciosius hic proponuntur duo verba pura primitivi generis, in quibus epsilon vocali ω praemissum esse dicitur: τὸ χρεώμενος πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε κατὰ τὴν ἄρχουσαν ὁποῖον καὶ τὸ μεμνέῳτο, οὗ τὸ ἀπαθὲς δίχα τοῦ ε παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ „οὐδαμῶς μεμνῴμεθα" Eust. 1332, 19. De hoc amplius Schol. Il. XXIII. 361. μεμνέῳτο σὺν τῷ ῳ ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐκ τοῦ μεμνέοιτο ἡγούμενος εἶναι et EM. 578, 54. μεμνέῳτο προπαροξύνεται ἀπὸ τοῦ μεμνέοιτο αὐξήσει τοῦ ο εἰς ω [16]). Ξενοφῶν δὲ μεμνῷτο ἄνευ τοῦ ε, Κράτης δὲ μεμνοῖτο· τὸ δὲ ἀνάλογον διὰ τοῦ η προςκειμένου τοῦ ι· Πίνδαρος δὲ δωρικώτερον διὰ τῆς αι μεμναίατο. Χρεώμενος χρέωνται ἐχρέωντο et his consentanea κτέωνται ἐκτέωντο vix unquam leguntur apud Herodotum quin codices χρεόμενος, κτέονται

---

16) Sic Eusth. 1873, 9. κτείνῳμι κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ κτείνοιμι, quomodo etiam δῴη, γνῴη, ἁλῴη explicantur 968, 63. et ὑποσταχύῳτο, quod olim legebatur pro ὑποσταχύοιτο Od. XII. 218.

etc. praebeant, quae sola probat Bredovius de Dial. Herod. 385 sq. Indubia vero sunt homerica *χρεώμενος* et *μεμνέῳτο*, cujus causa duplex redditur: ἢ ἐκ τοῦ μεμνέοιτο γίνεται κατ' ἔκτασιν τοῦ ο ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνῷτο ἐπεντεθέντος τοῦ ε Eust. 1305, 46. Illud qui amplexi sunt, hunc optativum praesentis *μεμνέομαι* esse putaverunt, quo etiam Sylburgius ad Clenard. 548. utitur sed teste nullo adjutus. Idcirco pleonasmus praefertur; qui quum scriptoribus atticis parum conveniat, sequitur *μεμνῷτο* non ex *μεμνέῳτο* contractum sed optativo praesentis *μνῷτο* assimilatum esse, atque hujus optativi *μεμνῷτο* scripturam priscam et antiquam *μεμνοῖτο* suspicabar forte casuque remansisse in Comici loco Techn. 127. Nam a *μέμνημαι* non ut Buttmanno visum Gramm. I. 429. *μεμνη — οίμην* proficisci potuit sed *μεμνη — ίμην* sive *μεμνήμην*, quod in Il. XXIV. 743. scriptum est, et *μεμνῆτο*, quod Elmslejus ad Heracl. 283. Xenophonti restitutum voluit. Cum *κέκλημαι κεκλῄμην* Theodosius in Can. 1033, 18. componit *δέδημαι δεδῄμην*, quem optativum affert Hesychius *Δεδῇσθε δεδεμένοι εἴητε*. Ad praesens *μνάομαι* redeuntibus licuit *μεμναίμην* fingere ut *φαίμην*, quod quum Grammaticus *δωρικώτερον* esse dicit, hoc voluisse videtur Pindarum *μεμναίμην* scripsisse pro *μεμνήμην* sicut Aeoles *θναίσκω* usurpasse traduntur pro *θνήσκω* [17]). Verum hoc missum facio. Quod Aristarchus in Il. XIV. 235. scripsit *ἰδέω κε χάριν* et *ὄφρα ἰδέω ὅσσοι καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσί* Od. XVI. 236. significatio ostendit conjunctivum esse perfecti *εἰδῶ* ad simplicitatem thematis *ἴδω* redactum cf. Hofmann. Quaest. Hom. II. 108 sq. In pluralibus *κτέωμεν*, *στέωμεν*, *φθέωμεν*, *φθέωσι* constat epsilon locum obtinere primitivi alpha. Sed *θανέωμεν* Quint. X. 42. tum ob alias causas in suspicionem venit v. Spitzner. Observ. 233. tum quia repugnat homericis *θάνωμεν*, *φύγωμεν*, quare mutatum est. *Γεμέωσι*, quod Herodianus pleonasmi causa enotavit (v. ad Buttm. p. 338.)

---

17) Nullam auctoritatem affert confusa adnotatio in Cram. T. IV. 205. οἱ Αἰολεῖς τὰ εὐκτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου διὰ τῆς ει ἐκφέρουσι τύψεια, τίσεια — — πεποιείμην, μεμνείμην, τιθείμην.

nescimus unde ductum sit; huic ἀγγελέωσι addidi l. c. 488. Alia suggerunt sed parum apta Grammatici inferioris ordinis: μιγῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε μιγέωσι EM. 587, 34. Epim. I. 273. nam haec diaeresis est syllabae circumflexae metro concessa ut θερέω, qua causa remota Homerus δαῶμεν dicit et πειρηθῶμεν, non ut Herodotus solet et scriptores dorici μιχθέωσι, αἱρεθέωσι, τμαθέωντι etc. Ac ne Empedocles quidem εὖτε ἀποκριθέωσι scripsisse videtur v. 745. (345 Karst.) sed ἀποκρινθῶσι. Itidem errant in eo quod epsilon vocali eta modo praeponi dicunt modo postponi: τὸ ἀφέῃ συνήθη πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε Eust. 1077, 7. παράστητον συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε παρστήετον EM. 427, 3. Epim. I. 183. τέθνηκα τέθναα τεθναώς τεθνώς καὶ ἐν πλεονασμῷ τεθνεώς Theogn. Can. 152, 2. quod alii ad diaeresin transferunt v. ad Buttm. 199. τὸ πεπτεῶτα πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε Eust. 1248, 46. Sed epsilon in his omnibus ex alpha vel epsilo principali ortum est. Eadem vocalis ante diphthongum ει abundare putatur in infinitivis aoristi secundi: Ἰδέειν ἀόριστος δεύτερος καὶ μέλλων· οἱ γὰρ Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς ειν ἀπαρεμφάτων πλεονάζουσι τὸ ε θανεῖν θανέειν EM. 465, 50. Epim. I. 216. Pleonasmi nomen fluxum et ambiguum pressius definit Schol. Hes. Scut. 231. μαπέειν κατ᾽ ἐπέκτασιν, eodemque modo designat πραθέειν et πιέειν ad v. 252. quae haud inepta est appellatio si genus illud diectasis significat quo θέειον et Κλέεια continentur v. Techn. 188. Nomine tenus discrepat Herodianus, φησὶ γὰρ ὅτι τὰ ἀπαρέμφατα τοῦ δευτέρου ἀορίστου εἴωθεν ὁ ποιητὴς κατὰ διάλυσιν προφέρειν οἷον φαγέειν, ποιέειν (πιέειν), ἰδέειν Choerob. Can. 754, 29. ubi quod additur εἰπέειν, εὑρέειν, ἐλθέειν non dici, valet de omnibus ejusdem mensurae infinitivis; nam haec solutio a poetis introducta est epicis Herodoto inusitata cf. Bredov. Dial. Her. 324. Sic appellat etiam Schol. A. ad Il. III. 236. τὸ ἰδέειν οὐκ ἐντελές ἐστιν ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν γέγονε κατὰ διάλυσιν ὡς ἀπὸ τοῦ εὐφρανεῖν τὸ εὐφρανέειν. Οἱ γὰρ δεύτεροι μέλλοντες οὐκ ἔχουσι τὴν περισπωμένην ἀπὸ ἐντελείας ὥσπερ οἱ ἐνεστῶτες, quae est particula doctrinae a Choerobosco Can. 662 sq. fuse expositae.

Constat vero verborum circumflexorum praesens et futurum liquidorum paroxytonum contractione perispomenon fieri, infinitivos vero aoristorum hunc habere genuinum et domesticum accentum, unde sequitur *εὐφρανέειν* a pleonasmo non minus longe abesse quam *λαλέειν*, aoristis vero vocalem insinuatam esse, quae quia diphthongo finali affinis est, ideo non pleonasmo adscribitur sed dialysi, quorum discrimen Herodianus exponit eo loco quo de *γερόντων* disserit. — Syllabae *οι* praefixum epsilon nonnulli sibi reperire visi sunt in optativo verbi *μάχομαι* — *μαχέοιντο μάχοιντο πλεονασμός ἐστι τοῦ ε* Schol. B. ad Il. I. 344. *μαχέοιτο ἀντὶ τοῦ μάχοιτο οὐ κατὰ διαίρεσιν ἀλλὰ κατὰ παρένθεσιν τοῦ ε* Schol. A. ad I. 273. sed haec potius ad praesens circumflexum referri oportet, cujus participium est *μαχεούμενος κατὰ διαίρεσιν* Epim. I. 282. [18]) In Phocyl. Nuth. 145. *ἀπὸ τῶν ἰδίων φαγέοις βίοτον*, plerique codd. *φάγοις* praebent, unus *ἄγοις*, quod Bergkius metro accommodavit *διάγοις* scribens. *Ἀνακρινέοις* in epigrammate Sophronii Anth. IX. 787. eodem vitio contactum est quo *διακρινέωσι* olim vulgatum Il. II. 475. Epsili postpositivi exemplum affert Sch. A. ad Il. XIV. 241. *ἐπισχοῖες· οὕτω τὴν γραφὴν παρατίθεται ὁ Ἡρωδιανὸς καὶ λέγει ἀπὸ τοῦ ἐπίσχοις πλεονασμὸν εἶναι τοῦ ε ἢ συστολὴν τοῦ ἐπισχοίης·* sed hoc ipsum nonnulli veterum Criticorum receperunt et approbarunt nostri. Quemadmodum scriptores de vulgo et saepius etiam librarii vulgi contagione corrupti verbo *ἰέναι* vocalem debitam detraxerunt sic haud raro addita est verbi *ἰέναι* inclinamentis iis quibus minime convenit; *διεξίεμεν* Scymn. Per. 470. quod Meinekius sustulit, *εἰσιέτω* Julian. Oratt. Fragm. 301. C. pro quo p. 304. rectius scribitur *ἐξίτω* et *προσίτω*, et quae scriptoribus ipsis imputanda videntur: *συνίετε conveniitis* Tatian. c. Graec. c. XXIV. *εἰσιέτωσαν* Synes. de Febr. p. 36. p. 56. et saepius, alia-

18) De hoc et aliis verbis barytonis in conjugationem circumflexum transeuntibus nuper perquisitius disputavit Bredovius Dial. Her. 362—372. Sed quod p. 364. de infinitivo *μέλεσθαι* deque meo errore scripsit, utique non erat scripturus si forte legisset quae in Techn. 112. de ea re adnotata sunt.

que quae ad Phyrn. p. 16. prolata sunt. His simile vitium ἐδεδίεσαν jam supra notavi.

§. 5. Sequitur diphthongus ει. Ἀρή ἡ ἀπειλή καὶ κατὰ ἐπένθεσιν τῆς ει ἀρειή Eust. p. 539, 18. p. 1114, 8. cui diversa sententia proponitur in EM. 139, 24. Epim. 177, 4. ἀρειή ἡ ἐν πολέμῳ ἀπειλή παρὰ τὴν Ἄρεως γενικὴν ἀρέα καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀρειά, et indidem etiam ἐπιήρεια ductum esse vult. Huic accentus reclamat, nec satis convenit significatio bellicosi, quare huc potius concedimus ἀρειή ab ἀρά propagatum esse manente accentu ut νευρή νευρειή, quanquam hoc et cetera in εια oxytona substantiam significant, non actionem ut ἀρειά, quod Herodianus EM. l. c. ideo παράλογον vocat v. Parall. 354. et Hesychius Ὁρμειαί ὁρμαί non sic scripsisse videtur sed — ὁρμιαί. A barytonis proficiscuntur barytona γαλήνη γαλήνεια, ἄλη ἀλεία (ἄλεια) ἡ πορεία Hes. Ζέλη Ζέλεια, Βέροια Βερoίεια, aliaque urbium nomina, quae Ethnographus alibi aliter existimat Ψυττάλεια κατὰ συναλοιφὴν Ψυττάλη ὡς Ἀγάμη, Μαντίνη etc. v. Proll. 43 sq. Masculini nominis paragoge unica est; censores enim romanos Dio Cassius saepe communi nomine ταμίας appellat sed saepius ταμιείας collegasque συνταμιείας, cui semel modo L. XLVIII. 21. codex Medic. ταμίας substituit. His adjungo paronyma in ειον et ειος exeuntia. Illorum pars maxima a primitivis aut significatione discrepat ut φύλλον φυλλεῖον, aut terminatione δαῦκος οἱ δὲ δαύκειον καλοῦσι Diosc. Mat. III. 76. (85.) πτόρθος πτορθεῖον, ἴαμβος ἰαμβεῖον, aut utroque σμυρνεῖον ἐμφερὲς σμύρνῃ Schol. Ther. 848. γένυς ἡ σιαγών, γένειον δὲ αἱ τρίχες Schol. Hec. 283.[19])

19) Sic etiam EM. 226, 2. Sed in Nonn. IV. 360. ὄφις — δακὼν χαροποῖσι γενείοις et aliis in locis pro γένυς positum est, quod distinguit Galenus de Musc. Dissect. p. 931. T. XVIII. P. I. ἀπὸ τῆς γένυος ἄκρας ἵνα πέρ ἐστι τὸ καλούμενον γένειον. Etiam φυλλεῖον non omnes consentiunt idem valere ac φύλλον sed Theognostus Can. 128, 18. φυλλεῖον τῶν λαχάνων τὸ ἔωλον καὶ φαῦλον et Schol. Arist. Ach. 476 φυλλεῖα τὰ ἀπολεπίσματα τῶν λαχάνων. Nihil vero differt inter δόρπον et δορπεῖον. Πρόσωπα Ἀττικοί, προσωπεῖα Ἕλληνες Moer. hi proprie loquuti, illi figurate.

χέλυς χέλειον et alia v. Parall. 323. Ea omnia a pleonasmi suspicione pariter remota sunt. Sed haec facilius se insinuat si neque genus mutatur neque intellectus ut *ἔχιον* vulgare herbae nomen et *ἐχίειον* a Nicandro assumtum. Attamen id quoque paragoga potius quam pleonasmo effectum esse statuerim; nam directe ab *ἔχις* derivari potuit *ἐχίειον* etiamsi *ἔχιον* nunquam in usum receptum fuerit. Ab *ἥρως* plerique *ἡρῷον* formarunt, alii, quia temenica pleraque in *ειον* exeunt *ἡρωεῖον* Hes. ut *Λητώεια* solemnia, *Ὀλύμπιον Ὀλυμπιεῖον* et all. v. ad Phr. 369. *θέατρον* et *θεατρεῖον* Suid. sed pro *Ἴατρα μισθοὶ θεραπείας* Hes. Bielius duce Cyrillo posuit *ἰατρεῖα*. De dativo *κεγχρείοις* Arat. 986. non constat utrum nominativum habeat *κέγχρειον* an *κέγχρειος*, quorum neutrum legitur. Si masculinum esse statuimus, cum primitivo *κέγχρος* ita comparatum est ut *ὀλμειός* in Schol. Arist. Vesp. 238. cum *ὅλμος*, sed differt accentu. Verum hoc loco veteres itineris nostri comites, qui aliquantisper abstiterunt, rursus se offerunt: *Ἀρνειός —Ἡρωδιανός φησι πλεονάζειν τὴν ει καὶ γίνεται ἀρνός ἀρνειός ὡς ἀμνός ἀμνειός, ἀγνοῶν ὅτι ἄμνιος σημαίνει τὸν ἀμνὸν καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ προπαροξύνεται ὡς παρ' Ἑρμίππῳ „τὴν μὲν διάλεκτον καὶ τὸ πρόςωπον ἀμνίου ἔχειν δοκεῖς.“* (Meinek. I. 381.) qui locus in neutram partem valet; nam *ἀμνίου* haud dubie est genitivus deminutivi *ἀμνίον*, masculinum autem *ἀμνειός* et *ἄμνιος* non legitur. Et *ἀρνειός* quoque dubitari potest utrum a recto *ὁ ἀρνός* ortum sit, cujus nullum habemus sponsorem sat gravem (nam in Poll. VII. 184. *εἴποις ἂν ἀρνὸν ὃς καὶ ἄῤῥην* Bekkerus reposuit *ἀρνειόν*) an, ut genitivus atticus *τῆς πυκνός*, ex stirpe ineffabili unde obliqui casus *τοῦ ἀρνός* etc. Quod Choeroboscus Orth. 168, 25. et 174, 18. huic adjungit *ἀδελφειός* et femininum *ἀδελφειή*, non ab *ἀδελφός* proficiscitur sed ab *ἀδελφεός*, quaeque Eustathius p. 43, 34. et 403, 41. huc applicat *ἀφνειός, Σπερχειός, Ἀλφειός*, nullam cum his similitudinem habent praeter accentus et terminationis in *εος* et *ειος*. Adjectivum *θαμός*, unde Epim. I. 101, 15. *θαμειός* natum dicit, non legitur; *ἀβελτέρειος*, quod Grammatici soli attestantur, non constat idemne va-

leat quod ἀβέλτερος, an paragogi significationem habeat ut ἡμετέρειος, quod veteres possessivum vocant; sed κυανοπρώρειος sive κυανοπρώειρος recte pleonasmo assignatur Parall. 214. et 322 sq. et φατειός Arcad. 44. Schol. Hes. Sc. 143.[20]) — Θαλπνός et θαλπεινός diversas origines habent, illud a θάλπω ut τερπνός, hoc a neutro θάλπος ut ἀλγεινός. Nomen tertiae declinationis suppeditat Orion. 119, 18. ὄναρ καὶ πλεονασμῷ τῆς ει ὄνειαρ, quod Callimachus usurpavit vel pleonasmi affectatione vel quia, ut plerique Grammaticorum, etymon esse putavit ὀνῶ, unde ὄνειαρ derivari potuit ut ab ἀλῶ ἄλειαρ. Verba praesentis temporis nonnunquam epenthesi diphthongi amplificata esse documento sunt quae in Techn. 92. et 195. protuli θαλπείω (nisi θαλπέω in usu fuit) participiumque θερειόμενος v. ad Buttm. 303. Futurum τεξείεσθε Arat. 124. Buttmannus suspicatur τέξεσθε scribendum esse, nec satis auctoritatis habet Moschopulus qui θαυμασείω pro θαυμάσω dici affirmat. Ἠείδει ὡς οἶμαι πλεονασμός ἐστι τῆς ει ὡς ἑξῆς ἑξείης EM. 419, 56. alii prosthesi auctum dicunt v. Diss. I. c. III. §. 1. De verbo illo dixerunt alii quantum satis. Adverbium etiam in Schol. BL. ad Il. I. 448. EM. 348, 10. cum ἀδελφειός confertur tanquam ejusdem pleonasmi consors, sed Theognostus Can. 163, 5. homericam formam usitatae antecessisse censet neque adeo dictu arduum est fuisse nomen priscum ἕξεια idem significans quod συνέχεια atque hujus genitivum in adverbium abiisse ut ἐπιπολῆς, ἐξαίφνης, ἐξαπίνης, et hinc contracta esse quae consuetudo recepit, ἑξῆς, ἐφεξῆς, καθεξῆς[21]). Verborum ἀγείρω, ἐγείρω et ὀφείλω thema nativum aoristus secundus repraesentat, quo tempore caret ἐρείδω sed a Buttmanno Lexil. I. 112.

---

20) Pro ἀργιβόειος, quod est Euboeae epitheton semel lectum Aelian. H. Ann. XII. 36. codd. praebent ἀργίβοιος parasyntheton ut μυριόβοιος, ἀλφεσίβοια Parall. 465. ἑπταβόειος vero et πουλυβόεια cum βοεία composita sunt. Cum κατάβοῤῥος καταβόρειος, πρόςβοῤῥος προςβόρειος Parall. 220. conferri debent στεῤῥός στερεός, πελλός πελιός· nam in his quoque derivatio tollit diplasiasmum. Vitiosum προςβορώτατος Strab. XI. 528. Kramerus corrigere neglexit.

21) Adjectivum afferre videtur Hesychius Ἕξεια τὰ ἑξῆς.

eodem loco censetur. Diphthongum $\overline{ευ}$, quae a similitudine simplicis vocalis longe magis distat quam $\overline{ει}$, ex abundanti additam esse neque credibile est neque, quantum equidem reperio, veterum quisquam in animum induxit credere.

CAP. III.

De eta vocali.

Eustathius 729, 28. ὁ πρών καὶ πρηών λέγεται ἐν πλεονασμῷ ἴσως τοῦ $\overline{η}$· quae litera apparet etiam in πρηνής *pronus* et Πρήιον πρότερον Hes. vicesque suas permutat non solum cum epsilo πρεών sed etiam cum aliis vocalibus πρίν, prior, πράμος i. q. πρόμος [1]). Haec enim omnia cum praepositione πρό cohaerent quae interdum etiam affinibus adjuncta est προπρεών, προπρηνής, eademque origo nominum πρών et πρηών quorum neutrum aut curtatum aut adauctum dici potest. Sed σκηνίπτω ex σκνίπτω natum esse nemo negaverit; hujus autem primitivum videtur σκνίψ sive κνίψ, quibus affine verbum Κνιπεῖν (sic) ξύειν Hes. Eta syllabam secundam invasit si verum dicit Schol. Od. IV. 231. et EM. 657, 43. παιών ὁ παύων τὰς νόσους καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{η}$ παιήων, sed hoc totum pendet ex etymo, quod nescimus quid significet. Clarissima vero pleonasmi vestigia extant in derivatis: πλεονασμός ἐστι τοῦ η ἐν μέσῃ λέξει τὸ πολεμήια, πολιήτης, μυθιήτης Apollon. Conj. 524. Cum primo Epim. I. 298. parum apte componit γαιήιος ἀπὸ τοῦ γαῖα γαίιος ἐν πλεονασμῷ ὡς πολεμήιος. Nam ut ab Αἶα proficiscitur Αἰαῖος, sic a γαῖα probabilius fingitur possessivum γαιαῖος vel quod Suidas praebet γαίειος, utrumque autem in γαιήιος dissolvi potuit, nec facile decernas unde μαιήιος et Μαιήιος diducta sint ex μαιαῖος an μαίειος, quorum neutrum in usu est. Sic etiam οἰήιον credibilius est ab οἴειον originem habere quam ab aeque

---

1) Πρών ex πρηών contractum esse Buttmannus Gramm. I. 233. colligit e barytonesi genitivi πρῶνος, sed hunc recte acuit Siebelis. ad Paus. II. 35, 3. auctoribus Grammaticis.

ignoto οἴιον, cui Philoxenus in EM. 616, 43. eta interpositum esse statuit, alii improbius etiam etymon fingunt οἰήκιον vel οἰήσιον Orion. 115, 11. Schol. Apoll. I. 401. Duobus substantivis in ητης exeuntibus, quibus Eustathius ad Dion. v. 1010. addit ὀφιήτης, Stephanus s. Αἴγινα componit ethnicum Ἰουλιήτης ἀπὸ τοῦ Ἰουλίτης sed Μασσαλιήτης et alia tropae transscribit et hac Eustathius ad Il. p. 348, 1. et p. 468, 44. etiam οἰκιήτης affectum putat, quod ille s. Οἶκος aliter explicat: οἰκιάτης κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α ἀπὸ τοῦ οἰκίτης. Eadem de primitivo quaestio agitatur in EM. 698, 7. ὥςπερ οἰκία οἰκιάτης οὕτω δύναται πωγωνία πωγωνιάτης καὶ πωγωνιήτης γενέσθαι· λέγουσι δέ τινες ὅτι ἀπὸ τῶν εἰς ων ληγόντων οὐκ ἔχει γεγονέναι πωγωνία· Κράτης γοῦν ἐν Μετοίκοις (Meinek. T. I. 242.) λειποπωγωνία. Simplex quidem non legitur neque probatur exemplo compositi, sed nomina in ων desinentia ab hac paragoge non aliena esse indicio sunt ἀγωνία, ἁλωνία, κρινωνιά, θημωνιά aliaque periectica. Insuper extat neutrum πωγώνιον eodem intellectu quo πώγων. Πὰν λοφιήτης (id est ἀκρολοφίτης) in Epigr. Agathiae Anth. VI. n. 70. a λοφία potius quam a λόφος ductum esse colligimus ex synonymo Πὰν σκοπιήτης in Archiae Epigr. VI. in 16. quod ille imitatur. Pleonasmi species intercedit inter δίπολις et διποληίς, sed quod Epim. I. 374. huc infert τὸ Πελοπηίς πεπλεόνακε τῷ η ὡς τὸ ποιμνήιον, ταφήιον, nulla causa est quin ad Πελόπειος referatur. Verum haec et cetera, quae ad hunc locum pertinent, in Proll. 468 sq. enodate exposita sunt, quare hic unum tantummodo addo germani pleonasmi exemplum λαθρηίδιος Sibyll. III. 139. Eandem vocalem diphthongo praemitti contendit EM. 436, 20. Ἡρακληείη ὡς Ἰφικληείη ἐκ τοῦ Ἡρακλείη κατ' ἐπένθεσιν τοῦ η πρὸ τῆς ει. Τὸ γὰρ η οὐδέποτε μετὰ τὴν ει δίφθογγον πλεονάζει ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς· sed eta illud epsili locum occupavit, quod in primitivo non contracto apparet Ἡρακλέης, Ἡρακλέειος, eademque productione nititur adjectivum εὐκληεῖς. Canoni contrarium nomen ipse affert 330, 20. ἑλειήταο λέοντος — ὁ τὸ ἕλος οἰκῶν, nec dubie ab ἕλος duci potuit ἑλείτης ut ab ὄρος ὀρείτης v. Parall. 375. sed

et haec paragoge rarissima est et eta diphthongo suppositi exempla aut nulla sunt aut inexperta. Sic eo labimur ut agri Nemei partem palustrem proprie ἑλείαν (Veliam, Velabrum) dictam et ab hoc habitatorem ἑλειήτην typo gentilicio appellatum esse suspicemur sicuti qui urbem Ἕλος incolunt Ἕλειοι vocantur et Ἑλεᾶται, Nemeae incolae Νέμεαοι et Νεμεῆται sive Νεμειῆται quod ipsum L. Dindorfius in Th. a poeta illo scriptum putat. — Sequente consona eta interponi docet EM. 516, 12. κιχήλας τὰς κίχλας πλεονασμῷ τοῦ η, sed Athenaeus hoc Syracusanis tribuit nec legitur nisi apud poetas doricos. Σπείρημα a Nicandro pro σπέρμα positum esse falso credidit Scholiographus Alex. 417. Praeterea Buttmannus Lexil. I. 293. in verbis ἀρήγω et ἀνήγω, quod e perfecto ἄνωγα effingit, eta epentheticum sibi agnoscere videtur.

Illustriora pleonasmi vestigia impressa sunt compositis εὐγενής, εὐηγενής κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ η Apollon. Lex. et Schol. A. ad Il. VI. 578. quibus Naukius Arist. p. 50. et Doederlinus Gloss. 178. justo acrius repugnant, similiterque εὐπελής εὐηπελής, quod argutius explicat EM. 390, 40. παρὰ τὸ πέλειν ὠπελής καὶ ἐν συνθέσει εὐωπέλεια καὶ τροπῇ εὐηπέλεια. Pro δυςλεγής receptum est δυςηλεγής significantissimum illud ταvηλεγέος θανάτοιο epitheton, quod translatione ad alias res adversas nonnunquam in vicinitatem verbi ἀλέγειν declinat ideoque ab interpretibus explicatur ὁ κακὰς φροντίδας ἔχων Sch. Il. XX. 154. et sic etiam ἀπηλεγέως modo per ἀπολελεγμένως, ἀποφατικῶς exponitur modo ἀφροντίστως v. Heyn. ad Il. IX. 309. quomodo Apollonius accepisse videtur I. 785. Ἰήσων ἐπὶ χθονὸς ὄμματ᾽ ἐρείσας νίσσετ᾽ ἀπηλεγέως hoc est οὐδενὸς ἀλέγων atque verbum semel lectum II. 17. εἰ δ᾽ ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας, sed utrumque locum immutavit Herodianus ἀνηλεγέοντες scribens et ἀνηλεγέως, quod Quintus frequentat v. Koechly ad L. II. 414. pro immisericorditer, Apollonius vero nusquam scripsit [2]). Hoc

2) Ἀπηλεγέως apud hunc saepissime legimus plerumque verbis dicendi adjunctum pro διαῤῥήδην praecise, missis ambagibus, nunquam ita ut incuriose, incogitate, reddi possit.

igitur eum ἀλέγω cohaeret ut *Δυσήβολος δυσάντητος* Hes. et *συνηβολίη*, quo Apollonius utitur pro *συμβολή*, cum *ἀβολεῖν*. Illa poetarum finibus continentur eaque ratione differunt ab *ὑπερηφανής* et *ὑπερήφανος*, quae in sermone fixa sunt; nam *ὑπέρφανος* omnino non dicitur, *ὑπερφανής* alio intellectu. Hesychius extra seriem *Ὑπερηφερές μετεωροφόρον*, quod suspectum habetur. *Παρὰ τὸ ἔτος ἐτανός καὶ πλεονασμῷ τοῦ η ἐπηετανός* EM. 356, 39. Schol. Lips. ad Il. IV. 293. sed hoc etymon parum convenit ad Hesiodi locum *ἐπηεταναὶ τρίχες*, ipsumque *ἐτανός* ignotum est, neque omnino novimus adjectiva in *ανος* a nominibus generis neutrius in *ος* exeuntibus propagata praeter duo longius exporrecta *μηκεδανός* et *ῥιγεδανός* v. ad Aj. p. 404. Quin veteres ipsi dissentiunt: *τὸ ι τῆς ἐπί ἐνίοτε ἐν τῇ συνθέσει εἰς η τρέπεται ἐπήβολος καὶ ἐπηετανός· οὐ γὰρ παρὰ τὸ ταναός* Epim. I. 145. sed alio loco I. 180. *ἐπηετανός παρὰ τὸ ἔτος· ὡς δέ τινες παρὰ τὸ ταναός*, qua ratione significatio a perenni et perpetuo transfertur ad continuum *τὸ διηνεκές*, eoque ducit etiam alterum compositum *Διητανές λιτόν διατεταμένον* Hes. ut *tenue* a *τείνω*. Quomodo igitur *ἐπήβολος* ab omnibus dicitur pro *ἐπίβολος*, sic produci potuit *ἐπητανός*, quo Maximus utitur v. 465., additoque epsilo *ἐπηετανός*, cujus tertia syllaba in versu interdum praeteritur, accentus autem sequitur exemplum congeneris *τετανός* et aliorum simplicium his syllabis finitorum v. Proll. 182. *Ἐπιτανίδεσσι*, quod Rhianus in Odyss. V. 252. pro *ἐπηγκενίδεσσι* posuisse dicitur, Buttmannus *ἐπεκτανίδεσσι* scribi vult; probabilius est *ἐπητανίδες*. His similes tabulae *τανεῖαι* et *ταινίαι σανίδων* nominari videntur id est *σανίδες διατεταμέναι*, quo nomine illae *ἐπηγκενίδες* explicari solent. — Mirifice errat Schol. Apoll. I. 312. *ἐν τῷ πολιήοχος ἐπενετέθη τὸ η*, quasi dubium sit id pro ο receptum esse ut alpha longum in *πολιανόμος*, *Πολιάοχος*.

De casuum modorumque augmentis quae dicuntur fere omnia ex vano conflata sunt. *Τὸ κηδεμονῆες κατὰ πλεονασμὸν ἀπὸ τοῦ κηδεμόνες* Schol. Apoll. I. 271. cujus generis permulta collegi in Parall. 234. metri causa a termi-

natione propria deflexa ad eam quam nomina in $\overline{\epsilon\nu\varsigma}$ habent. De subjunctivo longa est adnotatio in Epim. I. 430. *ἐὰν φανῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\eta}$ φανήῃ ὡς τὸ στήῃ, φθήῃ, ἐμβήῃ. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ὑποτακτικὸν ἐὰν δῶ, εἶτα δώῃ προςελθόντος τοῦ $\overline{\eta}$ καὶ ἐὰν ἁλῶ ἁλώῃ. Ζητεῖται δὲ περὶ τοῦ $\overline{\iota}$ πότερον κατὰ μέσην τὴν λέξιν ἢ ἐπὶ τέλους*, hoc est utrum eta prius abundet an quod sequitur. Haec quaestio jam dudum decisa est, nec dubium quin veterum doctorum scientissimi *βήῃ*, *θήῃς* etc. eodem loco habuerint quo *εἰκλῃεῖς* omnemque pleonasmi speciem removerint. — *Κραίνω ἔκρανα τὸ προςτακτικὸν κρᾶνον ἰωνικῶς κρῆνον καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\eta}$ κρήηνον· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν* Theogn. Can. 91, 24. Id quoque peculiari diectasis nomine distinximus.

CAP. IV.

De iota.

§. 1. De pleonasmo syllabae primae pauca sunt notitiae tradita, luculentissimum hoc *τὸ πνύω κατ' ἀνάπτυξιν γίνεται πινύω, ἔνθεν τὸ πινυτή* Epim. I. 63. Suid. s. *Ἀπινύσσω*. Evolutio, quam ille nominat, pleonasmus vocatur in EM. 672, 42. ubi verbum *πινύσκω* varie disseritur: *παρὰ τὰ πνέω πνύσκω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ πιπνύσκω καὶ ἀποβολῇ τοῦ $\overline{\pi}$ πινύσκω· ἄμεινον δὲ λέγειν πλεονασμόν. Περὶ παθῶν*, eodemque transit ille in Epim. l. c. *καὶ κατὰ μεταπλασμὸν πινυτά καὶ κατὰ συγκοπὴν πνυτά*, ubi scribendum est *πλεονασμόν*· nam metaplasmus non huc pertinet sed ad casus verbales *πνῦθι* (ut *κλῦθι*), *πνύτο*, *πνυτός*, *Πνυταγόρας*. Alius quis *πινυτός*, quia usitatius est, idcirco nativum esse statuit, *πνυτός* angustatum. Sed praestat pleonasmus, quem amplexus Buttmannus Gramm. I. 74. adn. *πίναξ* e *πλάξ* factum putat; nec subvenit melius. Certiora sunt quae in Parall. 31. adnotavi *πτίσσω πίτυρον*, *πτύω* pitysso. Jam addere libet Schol. Lyc. 675. *κνωπόμορφον θηριόμορφον· κνῶπες γὰρ καὶ κινώπετα καὶ κνώπετα τὰ θηρία — λέγεται δὲ καὶ κινώδαλα*, quae vulgo ad

κινεῖν referuntur quamvis iota diverso. Adjectivum *φιαρός* alii a *φάος* repetunt v. Proll. 254. n. 5. alii a *πῖαρ*, et quam vicinae sibi sint notiones splendidi et pinguis apparet ex eo quod *λιπαρός* utroqueversus dicitur, et ex latino *nidor* (*κνίσσα*) renidere [1]).

§. 2. Ab hoc brevi introitu proficiscimur ad iota quod ante terminationem reperitur instabile. Hujus duplex causa traditur: *πλεονάζει τὸ ῑ ἐν τῷ σκοπιά* Eust. 1507, 53. *ἁμάρα καὶ ἁμαρία παραγώγως κατὰ τὸ αὐτὸ σημαινόμενον* EM. 77, 22. [2]) Illa Atticista Villoisoni p. 84. in diversis dialectis idem valere affirmat *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἢ σκοπιά τοῦ ὄρους ἢ σκοπή λέγουσι*, sed hoc interdum *σκέψιν* significat quem intellectum *σκοπιά* non habet, quare credi licet *σκοπή* a verbo derivatum esse ut *τροπή*, alterum vero a *σκοπός* ut *τροχιά* a *τρόχος*, quo sumto pleonasmus exterminatur. Sed vere synonyma sunt *μάμμη καὶ μαμμία* Moer. *τήθη καὶ τηθία* Eust. 971, 43. et alia v. Parall. 318. Techn. 260. adn. 13. Atque haec fortasse eodem temporis vestigio prodierunt aut etiam laxior forma antecessit strictiori; nam substantiva in *ῑα* nonnunquam ex se nascuntur ut *ἀνία*, *ἑψία*, *ζημία*. Sed si pura terminatio ortu posterior est, paragogae potius, ut in EM. dicitur, vel paraschematismo quam pleonasmo assignanda erit sicut ea quae poetae ob metricas rationes amplificant *ἀμβολίη*, *ἀντολίη*, *ἀποτροπίη*, *κατατροπίη* etc. Proll. 358. adn. 69. Eadem facilitate miscentur adjectivorum terminationes *ἔντοπος ἐντόπιος*, *ἔγχωρος ἐγχώριος*, *πάραλος παράλιος* et alia plurima neque solum quae cum praepositionibus copulata sunt sed etiam *ἀθεμίστιος*, *ἀθέσμιος*, *ὁμαίμιος*, *νηδύμιος* v. ad Aj. p. 295. Parall. 247. et vero etiam simplicia *ἀτασθάλιος* Sibyll. V. 81. *ἀπατήλιος*, *λάλιος*, *πλάνιος* etc. Parall. 318. Proll. 371. De his universe valet quod de uno eorum nominatim praecipit EM. 285, 13. *δόχμιος παράγωγον ἀπὸ*

---

1) Novitium nomen *pilasca* idem est *flasca*, graecanicum *φλάσκη* sive *φλάσκων* ut a Francogallis vocatur *Flacon*, germanice *Flasche*.

2) Verba his interjecta *παρὰ τὸ ἅμα ἄγω* ad *ἅμαξα* pertinent; *ἁμάρα* vulgo *παρὰ τὸ ἅμα ῥεῖν*.

τοῦ δοχμός, et Epim. I. 338. πανημέριος ἐκ τοῦ πανήμερος. Atque hoc genus poetae potissimum celebrant, communis vero sermo acquiescit in una forma ἀθέμιστος, πλάνος, ἑσπέριος, praeterquam si qua mutatur significatio ὄρθιος, ξένιος, φίλιος. Quod vero in EM. 625, 29. traditur ἀπὸ τῆς νηδύος γενικῆς ὁ ὁμονήδυος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ ὁμονηδύϊος, profectum est a prava consuetudine librariorum diphthongum $\overline{\upsilon\iota}$ et singulas ejus literas punctis distinguentium v. Buttm. ad Odyss. p. 584. [3]) Etenim νηδύς dupliciter componi poterat, aut ὁμόνηδυς ut εὔβοτρυς, aut mutata declinatione ὁμονήδυος ut πολυίχθυος· atque huic poeta, ut videtur, epicus producendae penultimae causa iota inseruit, quod Moschus Id. IV. 78. etiam simplici addere coactus est ἐκ νηδυιόφιν. Hoc igitur ad epenthesin pertinet, qua syllabarum numerus non augetur. Necessarium vero est iota adjectivis simplicibus sed saepe a librariis neglectum velut βοτρύων (id est βοτρυΐνων) φυτῶν Anth. VI. 168. et νηδύων ἄψαυστος Apoll. II. 113. quod Eustathius quoque a nonnullis sic scribi refert p. 1117, 8. et pariter νεκύα 1950, 64. Illis nunc reddita est vocalis ad formationem necessaria sed omittenda erant puncta diacritica.

Cum his paraschematismi exemplis congruunt substantiva quaedam: Καΰστριος ὡς κάπριος, Αἰτώλιος· τὰ γὰρ (adde ἀπὸ τῶν) εἰς $\overline{ος}$ διὰ τοῦ $\overline{ιος}$ παρηγμένα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παραλαμβάνεται Epim. I. 235, 30. Αἰτώλιος tamen apud Homerum adjectivum esse potest absolute positum loco primitivi ut Βοιώτιος, Μύσιος incolas ipsos significant Parall. 305. et 318. Proll. 500. Neque adeo difficile fuerit fluvii quoque nomen ad hoc genus revocare; nam ut Κῴα νῆσος dicitur pro simplici Κῶς in Meleagr. Epigr. XXX. νῆσος Κερνεᾶτις παράγωγον ἀντὶ τοῦ πρωτοτύπου Schol. Lyc. 1084. *urbs Romana*, *Tro-*

---

3) Πηχύϊος, quod Wellauerus reliquit Apoll. I. 379. III. 1207. correxeram ad Phryn. 494. et 766. Vitiosam consuetudinem castigat Herodianus in Fragm. Hermann. XVII. 307. ἁμαρτάνουσιν οἱ διαιροῦντες τὸ μυῖα, υἱός ὡς τρισύλλαβον καὶ αἰθυῖα ὡς τετρασύλλαβον· τὸ δὲ ῑ μετὰ τὸ $\overline{\upsilon}$ ταττόμενον οὐδέποτε διαιρεῖται etc.

jana[4]), *Cumaea* v. Interpp. ad Sall. Catil. XVIII. 8. *Αἰτναῖον ὄρος* Callim. Del. 141. et in ipsa prosa *Ἀταβύριον ὄρος* Apollod. III. 2, 4. *φυτὸν κονυζῆεν* Nic. Ther. 615. *σαλαμάνδρειον δάκος* salamander v. 818. cujus periphrasis exemplum maxime mirabile est Sophocleum illud *Ποσειδώνιος θεός* v. Proll. 500. nam quod Elmslejus ad Oed. C. 1494. huic comparat *βακχεῖος θεός* non *Βάκχον θεόν* significat sed *βακχευτικόν* bacchabundum, qui alibi *βακχεῖος ἄναξ* vocatur. Eodem igitur modo dici potuit *Καΰστριος ποταμός* et demto nomine *Καΰστριος*. Nec tamen minus probabilis Apollonii sententia Adv. 597. *Αἰτώλιος* paragogis adnumerantis, quae a primitivis specie modo distant, non etiam intellectu. Cum *Αἰτώλιος* similibusque veteres contendunt adjectiva dicatalecta ut *πέλωρος πελώριος*, cujus generis paulo ante mentionem movi, nec raro andronymica *Μελάνθιος*, *Ξάνθιος* confunduntur cum brevioribus, planissime autem neutra *ἄεθλιον*, *ἑδώλιον*, *ἐδέθλιον*, *θεμείλιον* conveniunt trisyllabis.

§. 3. Longior sermo texetur de iota quod vocalem longam excipit; de hoc enim saepe ambigitur utrum ad terminationem pertineat an redundet: *τὸ αἰζήιος πλεονάσαν τὸ ι ἀνεβίβασε τὸν τόνον ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου* Theogn. Can. 57, 15. cui succinit EM. 239, 40. Alius vero 631, 32. *τὸ κάπριος καὶ αἰζήιος παρωνύμῳ εἴδει ὑποπεπτωκέναι φαμέν.* Uterque igitur *αἰζηός* pro primitivo habuit; Theognostus e contrario pro affecto Can. 51, 15. *τὰ εἰς ηος κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον οὐκ ἔστιν εὑρεῖν, εἰ μὴ τὸ αἰζηός, ὃ καὶ αὐτὸ ἐκ πάθους, καὶ τὸ πηός*[5]). Is igitur trisyllabum ex *αἰζήιος* contractum esse judicavit idem-

---

4) Hoc docti conferunt cum *πόλις Τροΐη*, quomodo Herodianus scribi voluit Il. I. 129. ut hoc tanquam epitheton discerneret a nomine urbis absolute posito. Sed id jure improbat Naegelsbach. ad h. l. p. 39. Ed. II.

5) Arcad. 38, 10. *τὰ εἰς ηος σπάνια ὄντα ὀξύνεται οἷον ἠός* scrib. *οἷον αἰζηός καὶ πηός.* Eustathius 217, 43. *τὸ αἰζηός ὀξύνεται πρὸς ὁμοιότητα τοῦ νηός καὶ πηός καὶ τῶν ὁμοίων*, sed his simile nullum reperio praeter ionicum *λῃός*. Totidem sunt generis neutrius sed peregrina *μῆον* et *ῥῆον*.

quae censuit Apollonius ὁ Ἀρχιβίου sed alio accentu usus αἰζηός, quod reprehendit EM. 32, 10. sic enim properispomenon fieri debere ut ἀδήιος ἀδῇος. Veri inveniendi viam praecludit obscuritas etymi; ex specie judicantibus fieri posse videtur ut αἰζήιος natura adjectivum sit, sensu substantivum. Vocalium longarum alteram excipit litera pleonastica in tribus nominibus θωιή, ζώιον, ὤιον, quibus qui iota a natura ingenitum putant, falluntur haud dubie. De primo meminit Theognostus 108, 12. διὰ τοῦ ω γράφεται τὸ ζωή, θωή· τοῦτο δὲ καὶ σὺν τῷ ι, et EM. 26, 20. παρὰ τὸ θῶ θωή — ἔχει δὲ τὸ ι ἐκ παραδόσεως ἐπειδὴ εὕρηται θωϊή παρ' Ἀρχιλόχῳ „ὅταν σε θωιὴ λάβῃ". Hoc θωιή legitur in cod. Maneth. III. 213. sed bisyllabum iota muto, quo poetam ipsum usum esse minime credibile est ante oculos posito homerico θωή, quod solum novit Arcadius p. 103. τὰ διὰ ωη ὀξύνεται, ζωή, θωή, ἐρωή [6]). Nec persuaderi potest scriptores adeo pedestres iota ab Archilocho proseminatum transtulisse ad adjectivum hinc compositum ut Choeroboscus dicit in Psalm. 118. ἀθῷος τὸ ἀζήμιος ἔχει τὸ ι ἀπὸ παραδόσεως, et Stephanus Ἄθως τὸ τοπικὸν χωρὶς τοῦ ι· τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀζήμιον προπερισπᾶται καὶ διὰ τοῦ ι ἀπὸ τῆς θῳῆς [7]) eodemque argumento Elmslejus Eur. Med. 1267. pro ἀθῶος scripsit ἀθῷος, *olim enim ἀθώιος dicebatur et θωϊή.* At enim vero ἀθώιος nunquam legitur, saepissime vero trisyllabum, cui non ita pridem iota addi coeptum est, veteres vero Edd. plerumque ἀθῶος exhibent, rarius ἄθωος quod ratio poscit et nonnulli veterum approbarunt: τὸ ἀθῶος τινὲς μὲν προπαροξυτονοῦσιν ὡς τὸ φωνή ἄφωνος, ἕτεροι δὲ περισπῶσιν ὡς καὶ ἡ συνήθεια κρατεῖ κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ Ἀθῴου

6) Omissum est ἰωή et topicum Οἰνώη. Θώη barytonon praebet Hesychius et Photius a pr. m. sed θωή Maxim. 576.

7) Sic scripsi cum Meinekio pro θωῆς, et paulo ante in Archilochi loco θωϊή retentis punctis diacriticis ut iota effabile distinguerem a muto, quod in codd. non subscribitur sed adscribitur. Syntheton Bekkerus in Lycurg. c. Leocr. 192, 38. (Ald. 157.) ἀθῷος scripsit cum iota, post vero 238, 26. (Ald. 168.) sine eo, Baiterus utroque loco sic ut vulgo solet.

Διός Eust. 953, 42. Idem pluribus verbis *τὸ ἄθῳος κατά τινας προπερισπωμένως ὁ ἀζήμιος, Ζεὺς δὲ Ἄθῳος προπαροξυτόνως, ὅν ἔστι καὶ Ἀθώιον εἰπεῖν· κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν τὸ Ἀθῷος προπερισπασθήσεται ὡς τὸ ἡρῷος, Μινῷος, γελῷος, τὸ δὲ ἕτερον προπαροξυνθήσεται ὁμοίως τῷ ἄβουλος* etc. 358, 42. idque sine dubitatione amplectimur omisso iota; nam illa antidiastolae ratio nimis levicula est, et nunquam additur derivatis *ἀθωοῦν, ἀθωοσύνη*. Itaque *θωϊή* poetice exporrectum dicimus, *θωή* nativum vel, si thema est verbum *θέω* (*τίθημι*), nativo *θοή* proximum. Alia fortuito in hanc similitudinem delabuntur: *ψῶα ἡ δυςωδία* EM. 819. Suid. [8]) quod in cod. Hesychii rectius scribitur *ψώια* (id est *ψῴα*) *σαπρὰ δυςωδία*. Huic affine videtur *ψόθος ἡ ἀκαθαρσία* [9]) et interjectio *ψό ἐπὶ σαπροῦ* Phot. cui similem Charisius profert II. 18, 213. *fue dicimus quum putoris aliquid perhorrescimus.* Hinc fortasse *ψοία* natum est et producta vocali *ψῴα* ut *Τροία Τρῴα κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης* Eust. Prooem. Pind. p. 13. Illud minus recte *ψώα* scribitur in Fragm. poetae, quod Meinekius tractat Anall. 402. Si *ὦα*, de quo in Diss. II. P. I. c. VI. §. 3. loquutus sum, ab *οἰς* derivatum est, causam neglecti iota attulit oblivio etymi. *Ζωΐα* in Theocriti carmine aeolico cum *ζοΐα* permutatum est, quod ex *ζόη* procrevit, nusquam vero *ζῳή* deprehendimus. Sed iota vacanter inseritur substantivo neutrius generis: *ζῷον γράφεται μετὰ τοῦ ι, πρῶτον μὲν ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν παρὰ Σιμωνίδῃ „ὃ ζωίων κάκιστον ἔκτηται βίον“ δεύτερον δὲ διὰ τὸν χαρακτῆρα· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ωον μονογενῆ ἔχει τὸ ι, Πτῷον, προστῷον, περιστῷον, ὑπερῷον* EM. 413, 24. [10])

8) Inscite Herodianus Epim. 155. inter voces, quarum prima syllaba est *ψῶ*, refert *ψῶα μέρος περὶ τὸν ὦμον·* debebat enim *ψόα* sive *ψοιά μέρος περὶ τὸν νῶτον* ut Suidas *Νῶτος ἡ ψόα τοῦ ἀνθρώπου.*

9) In enumeratione nominum in *οθος* Arc. 49, 9. inter *ψόθος ὁ ψόφος* interciderunt duo nomina (*ψόθος*) *ἡ ἀκαθαρσία καὶ ῥόθος* (*ὁ ψόφος*).

10) Non habent duo plebeji sermonis vocabula *καρῶον* cuminum, quod veteres *κάρον* appellant v. Interprr. ad Geopp. IX. 28. et plurale *ἀκρῶα* quo Salmasius Exercc. Plin. 219. gigeria sive *τὰ ἄκρα τῶν ἐντέρων* significari putat.

idemque addit alterum τὸ ᾠόν ἔχει τὸ ῑ ὅτι εὕρηται κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ „ὑακίνθινον ὤϊον“ καὶ διὰ τὸν χαρακτῆρα p. 822, 39. cui accedit Theognostus Can. 130, 15. τὸ ᾠόν λέγεται ἐν διαλύσει ὤϊον καὶ ἐν πλεονασμῷ ὤεον. His igitur persuasum fuit Graecorum antiquissimos dixisse ᾠόν et ζῷον iota obscure promto, poetas autem ea diduxisse in ὤϊον et ζώϊον, idque amplexi nonnulli librariorum bisyllabis vocalem adscribere coeperunt tanquam necessariam ut in ῥᾴδιος, Θρῇξ, λῴων, v. Jacobs. Praef. Aelian. p. XXII. Schneider. ad Plat. Civ. T. I. p. 60. Ahrens Dial. dor. 189. Bredov. Dial. Herod. 175. Nos in alia omnia discedimus. Nam diphthongi impropriae in vocabulis primitivis non reperiuntur; quare pro πρᾷος ad Phr. 403. scripsi πρᾶος assentientibus aliis [11]). Ergo ᾠόν et ζῷον nativa esse dicimus, ὤϊον et ζώϊον a poetis sic ut θωιή prolatata, minimeque similia quatuor illis quae in EM. characteris probandi causa apponuntur. Haec enim omnia iota a primitivo acceptum habent quamvis saepe obliteratum. Primum Πτῷον Boeotiae mons, unde Apollo cognominatus est Πτῷος, et eodem modo Athamantis Boeoti filius a fabulatoribus fictus; sed in Inscptt. Boeoticis deus saepe ΠΤΩΙΟΣ id est Πτῷος dicitur solemniaque ejus ΠΤΩΙΑ v. Keil. Inscrr. Boeot. p. 69. et 132. Haec autem vocabula antiqui probabiliter ad substantivum πτοιά referunt sicut mons Germaniae nuncupatus est *Schreckenberg*, idque confirmatur similitudine andronymici Πτοῖος, quomodo Athamantis filius a Nonno et Schol. Apoll. II. 1147. dicitur. Hinc igitur nata videntur Πτῷος et Πτῷον eadem ratione qua παρὰ τὸ κλείω κλοιός καὶ κατ᾽ ἔκτασιν κλῳός EM. 521, 6. (quod atticum perhibetur Schol. Ar. Ach. 892.) idque a poetis aliquando dissolutum esse colligimus ex Theogn. Can. 130, 13. τὰ διὰ τοῦ ωον δισύλλαβα εἴωθε καὶ διαίρεσιν πάσχειν τοῦ ῑ ζώϊον, Πτώϊον τὸ ὄρος, ᾠόν ὤϊον, sed hoc et ζώϊον a diaeresi sejunximus. Duo syn-

---

11) Cf. Schneider. ad Civ. T. III. 58. Πάρσιος quod Hesychius interpretatur πρᾷος, obscurius est quam ut iota hinc transfluxisse credamus.

theta, quibus EM. utitur, et his cognata non uno modo scribuntur. Moschopulus Sched. 89. et Herodianus Epim. 267. *στοά μόνον μικρόν, τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ μεγάλα στωικός, ἐξώστωον, πολύστωον, πρόστωον·* sed iota addit EM. 665, 1. *περίστωον σὺν τῷ ι γράφεται τῷ χαρακτῆρι τῶν διὰ τοῖ ωον καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ στοιά γίνεται περίστοιον καὶ ἐκτάσει (περίστῳον) ὅπερ εὐλόγως προπαροξύνεται. Τὸ δὲ προστῷον προπερισπᾶται· καὶ ὤφειλεν ἢ τὰ δύο προπερισπᾶσθαι ἢ τὰ δύο προπαροξύνεσθαι, ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ στοιά ἀμφότερα γέγονεν.* Hanc accentus inconsequentiam Arcadius quoque attestatur p. 122. sed in EM. 413, 74. *περιστῷον* scriptum est ut *προστῷον*, eaque modulatione haec distinguuntur ab adjectivis proparoxytonis *πρόστωος, περίστωος*, quibus accedunt *πρόστοος* et *περίστοος* [12]). Haec igitur iota a prototypo *στοιά* acceperunt, quod a *στέω* manavit [13]) sicut a *κέω (κεῖμαι) Κοῖον τὸ ἐνέχυρον* et *Κώιον* (hoc est *Κῷον*) *ἐνέχυρον καὶ ἱμάτιον* [14]) quae Hesychius affert cum verbis hinc traductis *κοιάζειν* et *κωάζειν τὸ ἐνεχυριάζειν*, idemque verbum praestruitur homerico epitheto: *παρὰ τὸ κείω ὀρέσκοιος καὶ ἐκτάσει τοῦ ο καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου ὀρεσκῷος ὅτι τὰ διὰ τοῦ ωος κτητικὰ περισπῶνται* Epim. I. 304. sed hic accentus non certissimus est quia duo tantum casus leguntur, secundus et tertius, ac ne de etymo quidem convenit v. Diss. II. c. III. §. 3. Allatorum ultimum *ὑπερῷον* ex *ὑπεροῖος* natum esse infra ostendam. Ab his igitur omnibus distant *ᾠόν* et *ζῷον*, quorum illud prorsus sui juris nec alicunde suspensum est, alterum nullum ejusmodi habet etymon, unde iota transfluere potuerit, ac plerumque sine iota scribitur sive simplex est sive compositi partem obtinet priorem *ζωογόνος, ζώφυτον, ζωγράφος*, cui causam haud veram

12) *Περίστοος οἰκοδομή*, quod in Thes. ex Hesychio affertur, Musuri correctio est; apud Photium *περίστωος* legitur ut in Schol. Il. XXIV. 238.

13) *Προστάς*, quod Hesychius *πρόστωον* interpretatur, perspicue cum *προστῆναι* cohaeret.

14) Hoc incertum vestemne Coam significet an pallium *ὑποκείμενον* sive pignori captum.

subdit EM. 412, 12. ἔστι γὰρ ζῷον ζῳογράφος· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδέποτε μεταξὺ τοῦ ι ὄντος γίνεται κρᾶσις, ἀποβάλλει τὸ ι καὶ οὕτω γίνεται ζωγράφος. Eodem fundamento nititur scriptura verbi ζῴειν in cod. Anth. I. 6. v. 5. et in Babrii Fab. 95. v. 4. ed. Lachm. quod convenit regulae Choerob. Orth. 216, 3. ζῶσον τὸ ζω μέγα σὺν τῷ ι sed infirmatur canone catholico τὰ διὰ τοῦ ωω καθαρὰ βισάλλαβα γράφεται διὰ τοῦ ω μεγάλου σώω, ζώω, χώω, ῥώω, πλώω EM. 237, 28. et obruitur sexcentis exemplis contrarie scriptis. Eandem literam Arcadius 38. impertit adjectivis: τὰ εἰς ωος μετὰ προςγεγραμμένου τοῦ ι προπερισπῶνται Κῷος, σῷος, λῷος[15])· τὸ δὲ κολωός καὶ ἔτι τὸ ζωός ὀξύνεται, nisi hoc tantummodo accentus causa adjecit. Sed Aristarchus quoque huc inclinasse videtur Il. XVIII. 407. ζῳάγρια scribens μετὰ τοῦ ι, quod quum Schol. Vict. exemplo Simonideo ζώιον comprobare conatur, non animadvertit illud nomen non cum ζῶον compositum esse, quo Homerus non utitur, sed cum ζωός. Iota directe excludit Technicorum aliquis in EM. 822, 45. qui quum scholae assensus esset ᾠόν sicut cetera μονογενῆ ἔχειν τὸ ι, cogitate addit πρόςκειται μονογενῆ διὰ τὸ ὁ σῶος, ὁ ζωός· et sic vulgo scribitur non solum simplex sed etiam copulatum ut ἀπὸ τῆς ζωός εὐθείας ἀείζωος Anecd. Bekk. 347. quanquam EM. 413, 47. idem nomen cum ζωή compositum dicit et πολύζωος vocatur ὁ πολλὰ ζῶα ἔχων, eademque ambiguitate laborant ἁλίζωος, ἀρτίζωος, ὀλιγόζωος, παλίνζωος, sed nullum omnium iota habet nisi ab editoribus et lexicographis intrusum ut φιλόζῳος quod nuper in Lucian. Dial. Mort. XV. 1. XXVII. 9. positum est, πολύζῳος in Thes. et all. Rectissime vero ponitur in substantivis decompositis ἀειζωΐα, εὐζωΐα, δυςζωΐα, κακοζωΐα sive κακοζοΐα, μακροζωΐα, ὁμοζωΐα, παλινζωΐα, φιλοζωΐα Georg. Progymn. 595. T. I. Rhet. Walz. (omiss. in Thes.) quibus redarguitur εὐζωή Pind.

15) Significat adjectivum, non mensem Macedonicum ut in Thes. dicitur. Mensi iota, quod in Dem. Cor. 280, 15. additum est, non magis convenit quam gentium barbararum vocabulis Δῷοι et Δρῷοι, tribusque ex anadrome, ut dicitur, ortis ὁ Δμῷος, ὁ Τλῷος, ὁ Τρῷος. Sic etiam scribitur Κῷοι τὰ κοιλώματα Steph.

P. IV. 231. quamvis summo codd. consensu munitum. Adjectivorum simplicium, quibus Arcadius iota adscribit, alterum Grammaticorum sententiis in diversum trahitur. Choeroboscus de Quant. Cram. II. 286. τὰ διὰ τοῦ ωιος διφθόγγῳ παραλήγεται Κῷος, Μινῷος, ἡρῷος· τινὲς δὲ καὶ τὸ σῶος διὰ τοῦ ι γράφουσιν, et Theodosius Gramm. 66, 1. τὰ εἰς ωος κτητικὰ διφθόγγῳ παραλήγεται Κῷος, Μινῷος· οἷς ἠκολούθησε καὶ τὸ σῶος, sed distinctius EM. 741, 45. τὸ σῶος ὁ Δίδυμος ἔλεγεν ὅτι σὺν τῷ ι γράφεται ὡς ἀπὸ τοῦ σῶς ὡς Μίνως Μινῷος, ἡρῷος· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λαβόμενος αὐτοῦ λέγει ὡς τὸ σῶς ἀπὸ τοῦ σῶος πέπονθε, quibus deest clausula ἀπὸ δὲ πεπονθότων οὐκ ἔστι παράγωγον hoc est a σῶς, quia affectum sit, haud derivari potuisse σώιος[16]) et ad ultimum huc decurritur δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι τὸ σῶος ἄνευ τοῦ ι ἡ παράδοσις οἶδε. Sic etiam in nostris libris persaepe scriptum est, sed et σώιος (id est σῷος) in cod. Pal. Anth. VI. 349. σῷος Demosth. Cor. 242, 9. ut in cod. Pal. Thucyd. I. 74. et in tribus Lucian. Abdic. §. 5. T. II. 132. ed. Jacobitz. σῴη a Lachmanno editum in Babr. Fab. XCIV. v. 8. composita Σοιναύτης in basi attica et ea sat antiqua, quam Rossius in lucem protulit in libro de Demis atticis N. 151. a. p. 91. Σῳναύτης proprium[17]) in cippo attico v. Keil. Inscr. Boeot. p. 12. et alibi Σῳγένης contrarium legi illi μεταξὺ τοῦ ι ὄντος etc. nec conveniens exemplis vulgatissimis Σωκράτης, Σώπατρος etc. Verbum σῴζω, quod Keilius Onomat. 115. in eandem rem affert, jam veterum aliquis huc accommodavit in Techn. Mscr. Hermanni de Emend. Gramm. 37. ἐκ τοῦ σῷος τὸ σῴζω, ὃ δὴ προσγράφεται τὸ ι τὴν τοῦ

16) Sic idem praecipit ap. Steph. s. Δωδώνη p. 248, 12. τῆς Δωδὼν τὸ ἐθνικὸν ἄῤῥητον ὡς πεπονθυίας. Eodem argumento Herodianum hic usum esse apparet ex sequentibus πρὸς ὃν ἔστιν εἰπεῖν, γίνεται γοῦν ἀπὸ πεπονθότων τοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς παράγωγα πατρικὸς καὶ μητρικός. Didymo respondendum erat Μινῷος et ἡρῷος possessiva esse, σῶος autem nihil aliud significare quam σῶς.

17) Ab hoc nihil differt fluvii nomen Σοωναύτης et viri Σαοναϊάδας, quod cur Meinekius in Del. 114. cum Σαολαϊάδας permutari velit, non video; quippe doricum est a Σαόνηος (ut Κλυτόνηος) derivatum.

ὀνόματος τηροῦν γραφήν. Sed rectius EM. 741, 30. ἀπὸ τοῦ σῶος γίνεται σωίζω ὡς λέπος λεπίζω καὶ κατὰ συναίρεσιν σῴζω. Sic a σόος derivatum est σοΐζω, a πλόος πλοΐζω et πλωίζω multaque alia v. ad Phr. 616. sed num Graeci antiqui σωίζω receperint valde dubium videtur, quodque ex hoc contractum dicitur σῴζω saepe quidem et in codd. et in epigraphis reperitur sed infinito crebrius σώζω, cui qui iota inferserunt hoc rationis habuisse videntur quod praeter imitativa κρώζω, ὤζω etc. (Techn. p. 81.) nullum verbum bisyllabum sic terminatur, crebra vero est in ιζω paragoge κλῄζω, χρῄζω, λῄζομαι. Hisque etiam χρῴζω et φῴζω adjiciunt Techn. 82. cum tacita recordatione affinium ἐπιχροΐσις, χροΐζω, φῷδες.

§. 4. Postquam ostendimus et planum fecimus tria substantiva θωιή, ᾤιον, ζώιον iota non a natura accepisse sed a poetis, duo autem adjectiva ζωός et σῶος a Grammaticis characteris specie fallaci deceptis, nunc perlustremus paronyma quibus eadem vocalis contra Grammaticorum voluntatem contraque rationem detracta est. Horum sunt duo genera, unum a substantivis, quae omega vel in principio habent vel in postprincipiis; alterum cui haec vocalis in derivatione subnascitur. Illorum alia a monosyllabis in ως desinentibus ortum habent Κώς Κώιος σὺν τῷ ι ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν EM. 551, 29. Δῶς ὡς Κῶς, Δῷος ὁ νησιώτης Steph. cui quae deerat vocalis a Meinekio addita est. Nec solum attice declinata sed etiam Τρώς Τρώιος, δμώς δμώιος[18]). Par copia fluit a bisyllabis, ut ἡρῷος, Μινῷος[19]) quibus Choeroboscus in EM. 29, 26. nominatim assignat iota sed saepe neglectum est in his et similibus: ἠῶος Arat. 1023. quod Buttmannus corrigere neglexit, λαγῶος Hippocr. Mul. 674. T. II. Arist. Ach. 1106. multisque aliis locis quibus nunc subscribitur,

---

18) Μώς gentis nomen et Θώς paragogis carent; pro ἐν τῇ Μνῷ Diog. Meinekius ad Steph. 621. aptissime correxit ἐν Τήμνῳ.

19) Plurimum variat nomen topicum Μινώα cui Meinekius in Steph. p. 194, 2. iota addidit in codd. omissum, alibi omisit, idemque saepius proparoxytonon est antidiastolae causa ut multa propriorum sed improbat Kruegerus ad Thuc. IV. 167.

ἱδρῷα τουτέστιν ἱδρωτίδες Schol. Hipp. T. II. 370. quod Pollux affert eodem modo scriptum sed proparoxytonon est in Hipp. Aphor. p. 724. T. II. et Galen. Comm. p. 619. T. XVII. P. II. Alia rursus a femininis in ως et ω exeuntibus ἅλως ἀλῷος[20]), ἕως ἑῷος, Ἡρώ Ἡρῷος ὡς Κῷος, Πυθώ Πυθῷος ὡς Λητῷος Steph. quibus omnibus iota vindicat diastasis Μινώιος, λεχώιος[21]), et consentiunt Grammatici unum excipientes gentilicium Ἄθωος ἀπὸ τοῦ Ἄθως ὤφειλεν ἔχειν τὸ ι καὶ προπερισπᾶσθαι ὡς Μινῷος, ἡρῷος· ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἀθῴος τοῦ ἐπὶ τοῦ ἀζημίου τὸ ι ἀποβάλλει καὶ προπαροξύνεται EM. 26, 40. cui adstipulatur Stephanus et libri Aeschyli Ἄθῷον αἶπος exhibentes. Verum tamen illa distinctionis causa minime necessaria est et diphthongus incorrupta apparet in composito ἀκρόθοιον, quod Arcadius 122. inter hyperdisyllaba generis neutri in οιον exeuntia refert; id enim vix dubitari potest quin sit nomen urbis in vertice Athonis sitae, quam Herodotus Ἀκρόθωον[22]), Thucydides Strabo et Scylax p. 278. ed. Hudson. Ἀκρόθωοι vocant; in Plinii Melaeque codd. Acrathon et Acroathoon scribitur idque proximum vero Ἀκροάθῳον sive Ἀκράθῳον, quod idem Ἀκραθοῖον dici poterat ut a simplici Ἄθοος, quod Stephanus affert, Ἀθοῖος, ab Ἀλκάθοος solemnium nomen τὰ Ἀλκαθοῖα Schol. Pind. Nem. V. 84. (omiss. in Thes.) quod Ἀλκαθόεια dici poterat ut Ἀντινόεια. Itaque de duabus sententiis, quas Eustathius proponit 358, 42. Ἄθωος τὸ ἐθνικὸν χωρὶς ι — κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν ἀνάπαλιν προπερισπᾶται ὡς ἡρῷος, Μινῷος, eligimus eam quae auctorem potiorem habet; quem cur non omnes sequuti sint, jam explanavimus. Sed saepius etiam adjectivis, quorum primi-

20) Iota servat solemnium nomen τὰ Ἀλώια id est Ἀλῷα in codd. Demosth. c. Neaer. 1385. sed plerumque deest v. Interppr. ad Alciphr. II. Ep. III. 19. In Anecd. Bekk. 385. ἀλῶα ἀπὸ τοῦ συναυλίζεσθαι scrib. συναλίζεσθαι.

21) Ex numerosa familia appellativorum in ω exeuntium, quae in Techn. 317. enumeravi, hoc unum processit adjectivum idque totum poeticum est nec unquam contrahitur.

22) Codd. nonnulli Ἀκρόθοον pro Ἀκράθοον puto.

tiva in ω exeunt, iota mutum evulsum est: Ἀργῷον σκάφος et Ἀργῴη ναῦς hoc est Ἀργὼ ναῦς[23]) Eur. Med. 477. Anth. VII. 637. Quint. XII. 268. et saepissime apud Apollonium, sed reviviscit interdum in codd. Diod. IV. 56. Lycophr. 883. Idem accidit aliis, Δηῷος Anth. et Nonn. Ἰνῷος (omiss. in Thes.) Nonn. IX. 269. Λητῷος Soph. Μυρτῷον πέλαγος ἀπὸ Μυρτοῦς Paus. VIII. 14, 8. Strab. II. 124. Schol. Il. XV. 27. Dionys. Descr. 133. Σαρδῷος Polyb. I. 88, 9. Scymn. 196. Anth. VII. 621. quibus novissimi editores vocalem caducam reddiderunt. Sed adversatur Schaeferus. Is enim ad Schol. Apoll. 335. κητῷος negat aliunde derivari posse quam a nomine κητώ, quod non extat, et insuper addit *sic ab Ἀργώ Ἀργῷος, Λητώ Λητῷος, Σαπφώ Σαπφῷος*[24]) *quibus cur iota subscribatur si quis me docuerit, ei δίδακτρον debebo.* Verum haec dubitatio praeciditur si animum ad nomina primae declinationis referimus quae in eta vel alpha longum exeunt, βουλή puta vel πέτρα. Quorum quum nulli terminatio adjectiva ος proxime attexatur praeter gentilicia quaedam Λᾶ Λᾶος, Χνᾶ Χνᾶος Steph. valde improbabile videtur ab Ἀργώ derivatum esse Ἀργῷος omissa vocali articulari quam poscit regula ab EM. 551, 30. breviter strictimque proposita τὰ εἰς ος κτητικὰ τῷ ι θέλει παραλήγεσθαι, explicatius vero p. 29, 46. τὰ εἰς ος καθαρὸν κτητικὸν ἔχουσι τέσσαρας καταλήξεις, τὴν ει Ὁμήρειος, τὴν αι ταλαντιαῖος, τὴν οι ἀλλοῖος, τὴν ῳ πατρῷος, ἡρῷος. Alii tres tantum numerant et non easdem ut Epim. I. 178, 15. τὰ εἰς ος [καθαρὸν] κτητικὰ τρεῖς ἔχουσι καταλήξεις, τὸ ι θαλάσσιος, τὴν ει Κλεοπάτρειος, τὴν αι ἀγοραῖος, omissis duabus οιος et ῳος et recte quidem; nam illa significationem possessivam non habet, altera non nativa est sed synaeresi interpolata ut Τρῷος, Λητῷος· nativa vero, non dissoluta ut Theognostus dicit p. 57. habenda sunt Ἀργώιος, si quis hoc usus est,

---

23) Sic *urbs Romana*, quod paulo ante attigi, mera periphrasis est nominis proprii ut ναῦς Ἀργῴη, nisi id navem ab Argo fabricatam significat.

24) Hoc nititur Casauboni conjectura v. Jacobs. ad Anth. App. n. 64. Tzetzen auctorem addit Dindorfius in Thes.

Λητώιος[25]) etc. Haec enim terminationem *ιος* vocali, qua primitivum finitur, sine ulla mutatione appositam habent, quod in hoc uno genere nominum animadvertitur; nam cum alpha et eta finali colliquescit *μουσεῖος*, *πετραῖος*, praeter *γῆ γήιος* quod, si incorruptum, certe unicum est ut *γῆ* ipsum; in Anth. Brunckius *γήινος* reposuit e cod. fortasse; apud Arcadium 40. *ἰήιος* substitui potest; Apollonius ipse de Adv. 586. duntaxat duo vocabula esse memorat in quibus vocalis nominis primitivi extrema ante terminationem servetur integra *μναaῖος* et *γήδιον* id est *γηίδιον* v. Diss. II. P. I. c. III. §. 2. ac si *γήιος* cognitum habuit, fortasse sic animum induxit a *γέα* primum *γέϊος* declinatum esse ut *ἐπιγεΐζω*, tum contractione facta *γεῖος*, unde *γήιος* nasci potuit ut *Τεῖος Τήιος* Steph. *βασιλήιος*, *Ἀχιλλήιος* etc. Huc inclinat EM. 263, 31. *παρὰ τὸ δέος δέϊος καὶ δήιος*, quod in *δῇος* contrahitur, et Apollonius quoque Adv. 567. *παρὰ τὸ ῥέα ἦν τι ῥεΐδιος ὃ παρ' Ἴωσιν ἐγένετο ῥηίδιος, ἀφ' οὗ ἔπιπτε κατὰ μετάθεσιν ῥαΐδιος καὶ κατὰ συναίρεσιν ῥᾴδιος ὡς Λάϊος Λᾷος καὶ λήιον, λάϊον, λᾷον.*

§. 5. Ab adjectivis, quibus nomina in *ως* et *ω* antecedunt, sermonem transferimus ad ea quae nullum ejusmodi fundamentum habent. Haec quidam a nominibus, quorum vel primus vel secundus casus syllaba *ος* terminatur, derivata esse dictitant *ο* brevi in longum mutato: *ἐκ τῆς πατρός γενικῆς γίνεται πατροῖος ὡς παντός παντοῖος καὶ ἐκτάσει τοῦ ο πατρῷος μένοντος τοῦ ι ἐν τῇ προσγραφῇ· οὕτω δὲ καὶ τὸ μητρῷος γίνεται καὶ τὸ παππῷος· στιχθέντος δὲ τοῦ προσγεγραμμένου ι καὶ εὐθὺς ἐκφωνηθέντος γίνεται πατρώιος, μητρώιος, παππώιος* Eust. 1409, 44. *ἐκ τῆς ἠόος γενικῆς προσθέσει τοῦ ι γίνεται ἠοῖος ὡς παντοῖος, ἀλλοῖος, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἠῷος* p. 727, 52—58. Hanc in partem si quis descenderit, *πατρῷος*, *Σαπφῷος* etc. non contracta esse statuet sed proxime deflexa a *πατροῖος*, *Σαπφοῖος* ut a *Τροία Τρῳα*, reclamantibus aliis qui haec

25) Hoc praeter Theogn. l. c. non reperi sed satis facit *Latoius* latinum.

ipsa tropae boeoticae attribuunt: *παρὰ τὸ γέλως γελώιος* (*γελῷος*) *ὡς πατρώιος* (*πατρῷος*) *καὶ βοιωτικῶς γελοῖος ὡς πατροῖος ἡροῖος* EM. 224, 35. et iterum p. 29, 26. *ἀπὸ τοῦ αἰδώς γίνεται αἰδῷος ὥςπερ ἥρῷος καὶ ἡρῷος καὶ κατὰ τροπὴν βοιωτικὴν ἡοῖος, αἰδοῖος*. Apparet igitur duas fuisse sectas Grammaticorum quasi serra praeliantium, unam quae *οι* ex *ῳ*, alteram quae hoc ex illo natum existimaret, ab utraque autem pleraque incerta afferri. Nam *ἡροῖος, πατροῖος, μητροῖος, παπποῖος, αἰδῷος* et *γελῷος* aequaliter ignota sunt, duo postrema ne possessiva quidem, primum et ultimum neque genitivum habent in *οος* exeuntem neque nominativum in *ος*, nisi auxilium petimus ab aeolico *γέλος*. Itaque ex tota illa congerie unum relinquitur duplici paralexi *ἡοῖος, ὑπηοῖος*, quibus Homerus utitur, et *ἑῷος, ὑπηῷος, προςηῷος*, quae posteriores adoptarunt, unde concludere licet *οιος* antiquius esse quam *ῳος*, neque tamen hinc conficitur hoc ex illo factum esse; quippe fieri potest ut qui *ἡοῖος* finxit, genitivi speciem imitatus sit, qui *ἠώιος*, casus recti. Praeter epitheton *Λητῷος* sive *Λητώιος* in Anth. invenitur proprium viri nomen *Λητοῖος* sive ut in Liban. T. II. 222. et 548. scriptum est *Λητόϊος*, quod a secundo casu *Λητόος* repeti potest sicut patronymicum simplex *Λητοΐδης* et syntheton *Λητογενής*. Gentilicii *Κοῖος*, quod Zonaras p. 360. cum *αἰδοῖος* confligit, testis non extat et correctio in facili *ἡοῖος*. Nomen urbis commune est *Τροία*, Pindaricum *Τρῴα*, quod EM. 770, 18. principalius putat *ἀπὸ τοῦ Τρώς γίνεται Τρώιος καὶ* [*τὸ θηλυκὸν*] *Τρωΐα καὶ συστολῇ ποιητικῇ Τροΐα καὶ συναιρέσει Τροία· ἢ ἐκ τοῦ Τρωΐα Τροία ὡς τὸ Ἀχελώιος* (*Ἀχελῷος*) *Ἀχελοῖος*, ubi post *Τρωΐα Τροία* inserenda sunt duo verba quae in principio parapegmatis leguntur *ὄνομα βοιώτιον*. Nos vero omissa hac systolae boeoticae et ectasis poeticae conflictatione perstamus in sententia a nominibus in *ως* et *ω* derivata esse adjectiva in *ωιος* et *ῳον*. Sed haec subolescunt etiam substantivis aliter terminatis, quae in primo secundove casu omicron habent ut *πατρῷος*, quicum Theognostus Can. 49, 19. confert *ἀστρῷος* et *ἀνδρῷος*. Illud non satis constat utrum ab *ἀστήρ* declinatum sit an ut

Suidas s. Ἀστρονομία ait ὁ ἐκ τῶν ἄστρων, neque testes admodum luculentos habet παρθένος ἀστρῴα Synes. Prov. II. 124. id est Astraea, ἀστρῷος κύων Anecd. Bekk. 680, 20. ἀστρῴων κινήσεων Zosim. I. 1. quae alii aliter terminant ἀστερία ἅμαξα Call. Fr. CXLVII. κῆτος ἀστερόεν Nonn. XXV. 127. Ejusdem fere dignationis est alterum μαστὸς ἀνδρῷος Etym. Gud. 381, 30. ἐμβάδες τὰ ἀνδρῷα ὑποδήματα Zonar. 706. idemque Xen. Oec. IX. 6. in Junt. pro ἀνδρεῖα scriptum contra Atticorum usum; Hippocrates Mul. I. 686. T. II. (c. 87, 277 Lind.) eodem loco νοσήματα ἀνδρικά et ἀνδρῷα dixit, sed πατρῷος diversum a πατρικός et πάτριος intellectum habent v. Coraes ad Heliod. p. 42. et Interprr. ad Lucian. Pseudos. §. 5.[26]) A nominibus in ξ desinentibus monosyllabis θρακῷος Nicet. Ann. I. 21, 386. Schol. Il. II. 836. pro quo antiqui θρᾴκιος dixerunt[27]), προικῷος apud scriptores ejusdem notae temenicumque a Luciano fictum Νυκτῶον V. H. II. 33. cui nunc iota accessit. A neutris in ος duo κητῶος, quod Schaeferus ad κητώ referebat, et κερδῶος, utrumque in Edd. sine ι scriptum, hoc per ο κερδοῖος in Inscr. Thessalica. Illud ante Dioscoridem Mat. III. 92. (102.) 432. non invenitur, nam Aristoteles et Galenus κητώδης dixerunt ut ἀλσώδης, λιπώδης, ὀξώδης, Moschus κήτειος. Alterum est Mercurii epitheton Lycophr. 208. Lucian. Tim. §. 41. Niceph. Progymn. T. I. 522, 29. ed. Walz. unde alio transtulit Gregorius Naz. Carm. X. p. 80. B. κερδώη δουλοσύνη (pro δολοσύνη). A neutris in μα duo, σωματῶος a scriptoribus christianis invectum et ἁρματῶος Apoll. Lex. s. Πρωτοπαγής, cui praestat ἁρματεῖος. A terminatione ις unum μαντῶος Aristaen. I. 10, 49. Agath. Ep. IX. Anth. V. 296. Nonn. VI. 104. peculiare illud Apollinis cognomen qui a scriptoribus classicis μαντεῖος vocari solet, et huic aequale μαντώδης a nomine cujus neque ultima primi casus neque penultima secundi ο micron continet; nam appellativi ἡ

26) Μητρικός Pollux quidem III. 11. pariter probat atque μητρῷος sed scriptores elegantiores fastidiunt. Nec receptum est μήτριος.

27) Pro θρᾳκείων Julian. Or. II. 52. 6. hoc potius ponendum quam θρακῴων.

μαππώ (ut *φειδώ*) memoria non extat. Maximam vero adjectivorum hujusmodi segetem profuderunt nomina secundae declinationis: *τομαὶ Ἀργῶαι* hoc est Argi fabri Orph. Arg. 1162. *Κριός* (*Κριῴα*) *δῆμος ἀπὸ Κριοῦ τινος ὠνομασμένος* Schol. Arist. Avv. 646. *Ἰνδῶος* Nonn. Par. XIX. 207. Dion. XVII. 168. XVIII. 366. XXXVII. 345. quibus locis Graefius iota addidit; *Νειλῶος* Plut. de Is. c. V. Quintil. de Mus. III. 126. Lucian. Navig. §. 15. rarius *Νειλῷος* Schol. Arat. 446. Eust. 1500, 5. pro quo veteres aut *Νειλαῖος* dixerunt ut Stephanus suadet *Βῆλος Βηλαῖος ὡς Νεῖλος Νειλαῖος*[28]), vel *Νειλώτης*. Et duo res communes significantia *ἀρκτῶος* Anth. IX. 677. Nonn. I. 462. II. 44. P. Silent. Soph. II. 156. et *παππῶος* Anth. VII. 558. cui jam ante hanc aetatem iota fugitivum reddi coeptum est. Auctarii instar sunt quae sermo latinus protulit Graecis indicta *Eurous* et *Lesbous*. Ab adjectivis tria proficiscuntur paronyma; *ἐρυθρῶος*, quod Const. Manasses pro *ἐρυθρός* sive *ἐρυθραῖος* usurpavit, et aeque ignobile *προθυρώα* a Theognosto p. 106, 27. sine interpretatione traditum, quo dea *προθυραία* significari videtur, tertiumque multo testatius *νεὼς ὑπερῶος* Aristid. Or. XVI. 240. *οἶκος ὑπερῶος* Galen. Simpl. XI. 3, 333. T. XII. *ὑπερῶοι περίπατοι* Medd. Mosq. p. 199. *στοαὶ ὑπερῶαι* Strab. XIV. 565. et absolute *αἱ ὑπερῶαι* Galen. Comm. in Aphor. XX. 438. T. XVIII. quibus omnibus locis iota praetermissum est sed Grammatici substantivis hinc sumtis *ὑπερῴα* et *ὑπερῷον* constanter vindicant EM. 780, 9.[29]) Etymon quaerentes res et ratio deducit ad adjectivum *ὑπεροῖος*, cu-

28) Pro *Νειλῷος* Athen. VII. 312. A. et P. Silent. Soph. I. 247. codd. et Edd. vett. praebent *Νειλαῖος*, et pro *λιμὴν Ἀργῷος* Apoll. IV. 658. *Ἀργαῖος*. Diana *Ἀλφειώα* fortasse dorice appellata est pro *Ἀλφειῶσα* (ut *Μῶα*) sive *Ἀλφειοῦσα*· a Pausania vocatur *Ἀλφειαία* idemque homo *Ἀμυρταῖος* et *Ἀμυρτῶος* nominari videtur Suid. s. *Μύρτης*. Sed *παππαῖος*, quod in Anth. l. c. complures libri pro *παππῷος* exhibent, scribis imputamus.

29) Theogn. 130, 22. *τὰ διὰ τοῦ ωον ἐνίοτε διὰ χρείαν ποιητικὴν ἀναλύονται ὑπερώιον, περιστώιον, μηνώιον.* Horum nominum secundum architectis magis convenit quam poetis. Luni dei templa non minus ignota sunt quam Minois; novimus vero *Μητρῶα*.

jus auctorem quidem demonstrare non possumus sed sufficit verbum hinc deductum Ὑπεροιαζόμενος· ὑπερηφανευόμενος Hes. Id autem si cum ἑτεροῖος, ὁμοῖος, ἀλλοῖος comparatur, ab ὕπερος productum esse apparet, quod naturam adjectivi habere ostendi in Parall. 355[30]). Exemplum hujus derivationis subministrat haud obscurus auctor, Ister. Hic enim memoriae prodidit Aeoles τὸ ὁμονοητικόν dixisse ὅμολον et hinc Jovem cognominatum esse Ὁμολώιον solemniaque Ὁμολώια sicut idem deus Ὁμονῷος vocatur v. Franck. ad Inscr. Richteri 240. et templa Concordiae Ὁμονοεῖα. Ψοθώα ἡ ψώρα Arc. 100, 23. femininum videtur adjectivi a ψόθος derivati, cujus ultimam acui Theognostus auctor est 53, 27. ψοθοιός ὁ ἀκάθαρτος[31]). Haec tamen transitio diphthongi οι in ῳ non ita frequens est ut nobis liceat eam ad quaelibet alia transferre, quod fecerunt illi qui παππῷος pro παπποῖος dictum contendunt. Sed veri similius est παππῷος, quod unum de hoc genere recepit sermo antiquus et atticus, a primo fictore assimilatum esse duobus aliis syngenicis πατρῷος et μητρῷος, nam quod Barkerus ad Etym. 1087. primitivi instar ponit πάππως, non minus ab usu amandatum est quam κέρδως, unde κερδῷος repetit. Quae vero illa ratione exsolvi nequeunt ut Ἰνδῷος etc. quum omnia apud auctores minus probatos legantur, non dubitamus affiota esse vocabulis diverse natis quae omnibus ante oculos essent, ἡρῷος, ἑῷος

30) Athenaei originatio II. 571. A. et Schol. Vict. Il. XVI. 184. οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν τὰ παρ' ἡμῖν καλούμενα ὑπερῷα ᾠά excogitata est ad explicandum ovum Ledae.

31) Verba haec sunt τὰ διὰ οιος ὀξύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διὰ τῆς οι γράφονται, κολοιός, ψοθοιός· τὸ Ζάτοιος, Ἄθοιος, κύρια ὄντα προπαροξύνονται· οἷς ὅμοιον καὶ τὸ τραπέζοιος βοιωτικὸν ὂν κατὰ τὸν τόνον καὶ κατὰ τὴν γραφήν. Ζάτοιος non novi; Ἄθοιος fortasse andronymicum est ex gentilicio factum, τραπέζοιος nescio quid esse possit nisi τετράζῳος quomodo Ulixes ex Orco reversus in Dosiadae Ara δίζωος dicitur, alius quis ter vita functus apud Aeschylum τρισσόζωος. Sic etiam Pythagoras, cujus anima primum Euphorbi fuit, tum Pyrrhi, tertio Elei cujusdam (v. Menag. ad Diog. VIII. 5.) vocari potuit τετράζῳος sive τετράζοιος. An urbs aliqua nomen habuit Τραπεζώ, incolae Τραπεζῷοι ut Πυθῷοι?

et ceteris, quibus iota vel vocale vel mutum debetur lege derivationis. Omnibus autem, quae hactenus enumerata sunt, dissimile est fluvii nobilissimi nomen quod in illo catalogo ambigue scriptorum exhibetur.

§. 6. Hujus quatuor reperiuntur formae Ἀχελοῖος, Ἀχελῶος, Ἀχελῷος, Ἀχελώιος, quas si ex communi analogia judicamus maximam antiquitatis speciem habet Ἀχελοῖος ut excusum est in nummo Metapontinorum, quem Millingen descripsit in Transact. of the royal Soc. of literat. Vol. I. P. I. 145. idemque EM. 770, 18. affert tanquam tropen boeoticam passum: ἐκ τοῦ Τρωία (Τρῴα) Τροία ὡς τὸ Ἀχελώιος (Ἀχελῷος) Ἀχελοῖος. Si cui altius escendere libeat, prototypi instar ponet Ἄχελος, cui simile est nomen fluminis Ἀκέλης, atque hinc directa regione profectum dicet Ἀχελοῖος ut ἀλλοῖος merismo non mutato, deinde producta vocali prothetica Ἀχελῷος ut κερδοῖος κερδῷος, postremo per diaeresin Ἀχελώιος, vel etiam ordinem invertet atque hoc prius, illud posterius esse constituet ut βασίλειος βασιλήιος βασιλῇος. Altera scriptura est Ἀχελῶος, quae in libris superiore seculo et antea editis constanter fere obtinet Arist. Lys. 318. Soph. Trach. 9. Callim. Ep. XXXI. Scymn. v. 469. Dicaearch. (Dionys.) Descr. Gr. v. 56. Anth. XIV. 133. Nonn. XIII. 313. et apud scriptores numeri lege solutos Herod. II. 10. Plat. Phaedr. 230. B. Scylac. Peripl. p. 14. ed. Huds. Diod. I. 39. Strab. VII. 211. cf. Tzschuck. ad X. 102. Apollod. I. 7. II. 7. Paus. IX. 34. Artemid. II. 38. Philostr. Imagg. I. 25. Himer. Or. I. 17. p. 355. raro addita vocali Thuc. II. 102. IV. 36. V. 13. quae nostrorum doctorum plerisque ita necessaria visa est ut vix ullum antiqui moris vestigium reliquum fecerint. Nec segnius pro ea pugnant veteres τὸ Ἀχελῷος ἔχει τὸ ῑ τῷ τύπῳ τῶν διὰ τοῦ ωος προπερισπωμένων κτητικῶν πατρῷος, Μινῷος, καί ἐστιν οἷον κτητικόν Eust. ad Dion. 431. idque Zonaras 360. diastasi Ἀχελώιος probari dicit. Qui iota omiserunt fortasse odore tropae allecti sunt, cujus exempla Eustathius 505, 2. proponit commenticia μητραλοίας λέγεται καὶ μητραλώας κατ' ἔκτασιν ἢ καὶ τροπὴν τοῦ ο εἰς ω ὡς ἀγκοίνη ἀγκώνη, nam hoc

fingitur duntaxat ad eum finem ut *ἀγκοίνη* explicari possit, quod boeotice dici fabulantur Schol. Dion. 782. matricida autem *μητραλοίας* vel *μητραλῴας* dicitur[32]). Quid vero nos vetat credere fluvium a principio vocatum esse *Ἀχελῷον* sicut alius dictus est *Ῥατῶος* Strab. VII. 327. alius *Ἀῶος* Conon. XXX. cui nonnulli iota subscribunt Polyb. V. 110, 1. etymon ficticium sequuti *Ἀῶ* id est Adonis vel *ἕως* v. Meinek. Anall. 281. ac nescio an eadem causa sit nominis ab EM. 557, 49. interpretati *Λατῷος ποταμὸς ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ τὴν Λητὼ ἐκεῖ ἀποκυῆσαι*. Sed hoc complementum effugit *Ἐλωός ὁ Ἥφαιστος παρα Δωριεῦσι* Hes. urbisque Illyricae nomen *Ἄλωος* (omiss. in Thes.) Steph. s. *Φλάνων*[33]), ac nominatim denegatur duobus oxytonis *λαγωός καὶ πατρωός ὁ λεγόμενος πατροιός* (scr. *πατρυιός*) EM. 26, 33. dubitatur vero de tertio *κολωός* ut Philoxenus scribebat vel *κολῳός*[34]), cujus femininum est *Κολοιή ἡ φωνή* Hes.[35]) Haec manifestum reddunt Eustathium falli quum quasi possessivo *Ἀχελῷος* iota addendum esse censet propter typum possessivorum *πατρῷος* etc. Jam si illud primitivi loco ducimus, pentasyllabi duplex reddi potest ratio; nam aut iota pleonasticum habet ut *θωιή, ζώιον, ᾤιον*, aut natura adjectivum est, ut apud poetas latinos *Acheloia pocula*, usurpatione substantivum ut Tiberis fluvius nuncupatur *Tiberinus*, Rhebas *Ῥηβαῖος* cf. Unger. Parad. Theb. 128. *Ἀχελώιος* autem in sermone soluto possessivorum more contractum esse haud

---

32) Suidas *πατραλοίας καὶ πατραλῴας*, illud a verbo aucto *ἀλοιᾶν*, quod respicientes nonnulli iota addiderunt nomini *ἀλῳή σὺν τῷ ι γράφεται, παρὰ γὰρ τὸ ἀλοιῶ ἐστι* Sch. Il. V. 499. EM. 74, 22. Theogn. 108, 20.

33) Thessaliae urbs *Ἀλώιον*, quae ab Aloïdis condita dicitur, fortasse ab *ἀλωή* nomen accepit.

34) Hesychius affert *Ἐῤῥωός κάπρος*, quod alibi *ἔῤῥαος* scribitur et *Πάρωος εἶδος ἵππου*, sed in Aristot. H. Ann. IX. 45. *παρῶαι ἵπποι* ut ap. Phot. libris discordantibus. *Βαγῶος* Persa saepius *Βαγώας* vocatur ut *Τιμαγώας* quidam in nummis.

35) Ut *κολοιός*, sic etiam aliae aves *κελεός* et *κολιός* a vociferando dictae videntur. Cum germanico verbo *dahlen*, quod Buttmannus Lex. I. 159. graeco apponit, convenit latinum *cornicari*.

incredibile est. Sed jam satis patere arbitror quaenam fingi possint omnium harum terminationum causae; prisci vocabulorum auctores unde progressi sint et qua via, non tam restricte praefiniam. Hac opera perfunctis restat unum genus quod a nominibus primae declinationis originem habet: *διαϑηκῷα* (sic) *ὑποτύπωσις* (omiss. in Thes.) Eust. 1949, 53. *ἡμερῷα ἡμεροφυλάκια* Phot. quod in singulare *ἡμερῴα* (*φυλακή*) *ἡμεροφυλακία* (ut *νυκτοφυλακία*) mutandum est, *σαλῷος ὁ πεφροντισμένος· σάλα γὰρ ἡ φροντίς* Hes. quo loco si quis usitatum *σαλός* reponendum putet, series non repugnat, *χαρτῷος* et fortasse alia ejusdem vilitatis, excepto uno gentilicio *Γελῷος*, quod in Edd. vetustioribus sicut superiora omnia fere semper ita scriptum est Herod. VII. 156. Scymn. 291. Athen. III. 125. A. IV. 162. B. Diog. II. 106. praetermisso iota, cujus rara vestigia expressa sunt in nummis lapidibusque et passim apparent in codd. Thuc. IV. 58. Lucian. Dial. Mort. X. 4. Anth. IX. 96. Sed de hoc jam olim laboratum esse ostendunt Stephani verba: *Γέλα τὸ ἐϑνικὸν Γελῷος οὐ Γελαῖος· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως*, quae sane mirabilis est conjectura sed ostendit illam a protoclito derivationem auctori insolentiorem visam esse. Verum jam finienda est haec longa disputatio, quam propter paucula iota pleonastici exempla instituere coactus sum sed explicare non potui quin quae falso huc relata essent refellerem simulque varios diphthongorum *οι* et *ῳ* discursus et vicissitudines exsequerer.

§. 7. Cum *λοίσϑιος*, *πτολιπόρϑιος* Eustathius 1643, 30. non satis apte connectit *αἰδοίιος*, quod unde sumserit dicere non habeo, et *ὁμοίιος*, de quo EM. 624, 24. *ὁμοίιος ἐκ τοῦ ὅμοιος πλεονασμῷ τοῦ ι ὡς γελοίιος*. Haec homerica sunt; Dionysius v. 1180. addidit *ἑτεροίιος*, Proculus H. in Ven. III. 15. *ὀλοίιος*, nisi is *ὀλώιος* scripsit exemplo Hesiodi, quo ducti Grammatici *γελώιος* finxerunt. Ita ab una stirpe gradatim proserpsit silva epithetorum *ὀλός* sive *οὖλος*, *ὀλοός* sive *οὐλοός*, *οὔλιος*, *ὀλοιός*, *ὀλοίιος*, postremo *ὀλοφώιος* quasi ab *ὀλοφός* ut *ὁμολώιος* ex quorundam sententia ab *ὅμολος*. Hic iota non ut in *λοίσϑιος* extrinsecus assumtum sed ex contagione antecedentis diphthongi pro-

seminatum est idque fit etiam ubi ea syllabam principalem obtinet ut in proprio *Βοΐδιον*[36]) nisi quis ita existimat hic non alterum iota accessisse diphthongo sed prius vocali ut in *οἶις* Callim. Huic proxima est terminatio *οεις*. EM. 621, 8. *παρὰ τὸ ἄκρος κατὰ παραγωγὴν γίνεται ἄκριος ὡς Βοιώτιος, ἐκ δὲ τοῦ ἄκριος γίνεται ἀκριόεις· ἢ παρὰ τὸ ἄκρος ἀκρόεις ὡς βροτόεις πλεονασμῷ τοῦ ι ἀκριόεις καὶ τροπῇ ὀκριόεις*. Ab *ἄκρος* quam facile duci potuerit *ἀκρόεις* ostendunt alia ab adjectivis in *ος* derivata *ἀγκυλόεις*, *δαιδαλόεις*, *δουλιχόεις*, *καμπυλόεις*, *λαλόεις*, *μεσόεις*, *μηλινόεις*, *ξενόεις*, *ὀβριμόεις*, unumque homericorum *φαιδιμόεις*· ab *ἄκριος* autem *ἀκριόεις* ut *ἀγριόεις*, *νηπιόεις*, *μυριόεις*, *τιμιόεις* EM. 34, 39. et omnium antiquissimum *τερμιόεις*, siquidem hoc a *τέρμιος* profluxit. Sed viae compendium facimus si *ἀκριόεις* ab *ἄκρις* arcessimus ut *μητιόεις*, *ὀφιόεις*, quo exterminatur pleonasmus. Plus ponderis habet quod idem profert 756, 17. *ἐκ τοῦ τεῖχος γίνεται τειχόεις καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι τειχιόεις*· nam hoc, si formam solam consideramus, ad *τειχίον* referri potest ut *σιλφιόεις* ad *σίλφιον*, sed significatio magis cum *τεῖχος* congruit. Et *φυκιόεις* Homerus a *φῦκος* potius derivavit quam a *φυκίον*, quo posteriores utuntur cum verbo *φυκιοῦν*. Plerumque quidem antepenultimae longae subtexitur eta vel o mega, *μοχθήεις*, *κητώεις*, sed pro *ἀφρήεις* Antipatro placuit *ἀφριόεις* dicere v. Techn. 180 sq. in Aristot. de Col. V. 796. *φύλλα φοινικιοῦντα* legitur, nec omittenda sunt nomina topica *Ἁλιοῦς* et *Ταφιοῦς* ab *Ἅλος* et *Τάφος* derivata intellectu eodem. Adjectivorum in *αιος* exeuntium, quorum ingens est numerus et promta ab omnibus fere partibus orationis derivatio, duo sunt genera proprio quodam significationis temperamento imbuta, unum eorum quae mensuram et pretium significant ut *πυγονιαῖος*, *ὀβολιαῖος*, quibus etiam *δεῖξις χρυσιαία* adnumerandum est; alterum a partibus corporis denominatum *ἡπατιαῖος*, *κροταφιαῖος*,

36) Meinekium in Mimnermi versu pro *κοίλη* hiatus evitandi *κωΐλη* reponere Bergkius refert in Poet. Lyr. 318. In Anall. 233. non sic scripsit sed *κοιΐλη*. Primitivum est *κόος* sive *κῶος* i. e. *χάσμα*, *κοίλωμα* v. Proll. 395.

νωτιαῖος, *στηθιαῖος*, *ὠμιαῖος*. Utrique autem iota ita familiare est ut quasi characteristicum dici possit et, si deficiat, poetica quadam licentia suppressum videatur sicut Nicander *δραχμαῖος* et *νωταῖος* usurpavit; sed Nonnum *ἁμαξαῖος* usurpasse pro *ἁμαξιαῖος* Lexicographi falso tradunt; non enim ponderis est epitheton sed plaustri. Si vero quae illarum significationum neutram prae se ferunt iota accipiunt, tum denique pleonasmi species oboritur, quam Eustathius 1878, 60. improvide cum vocabulis ponderis communicat: *ἀπὸ τοῦ μνᾶ ὁ Ἀριστοτέλης παρήγαγε τὸ μναϊαῖος σὺν πλεονασμῷ τοῦ ι ὁποῖος καὶ ἐν τῷ καμινιαῖος καὶ ταλαντιαῖος*. Etenim horum unum ad rem pertinet fuliginis epitheton, quo rursus utitur 1900, 36. *ἐκ τοῦ ἔργον προυργιαίτερος πλεονάσαντος τοῦ ι ὥςπερ ἐν τῷ καμινιαῖος*. Haec testium satis habent; semel lecta sunt *ἁλουργιαῖος*, quod Bernhardy ad Suid. s. h. v. in suspicione ponit, et *σεληνιαῖος* Procl. ad Hes. Opp. 151. pro *βουλιαῖος* Phurnut. c. IX. nuper *βουλαῖος* e codd. repositum est; *κεραμιαῖος* addubitavi ad Phr. 147. His enim nullum adjectivorum in *ιος* antecedit, quae interdum huc producuntur: *βώμιος καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαῖος* Steph. sicut eadem dea *Ἐλαφία* appellatur et *Ἐλαφιαία*, eoque fit ut nonnulla tripliciter terminentur, *κλόπιος*, *κλοπαῖος* et *κλοπιαῖος* aliaque ad Phr. 552. indicata, ubi de toto hoc genere disserui. Restat ut consideremus adjectiva dicatalecta in *ωδης* et *ιωδης*. Haec Buttmannus et alii non simplicis fili sed cum nomine *εἶδος* composita esse censent. Neque nescium habemus ea permultis locis sine sensu discriminis inter se permutari posse *ὀφιώδης ὀφιοειδής*, *ὀροβώδης ὀροβοειδής*, *στροβιλώδης στροβιλοειδής*, *σκιώδης σκιοειδής*, *Ἐκ τεφρωδέων ἐκ τεφροειδῶν* Hes. et alia v. ad Buttm. 450. in quibus si libri variant difficilis est recti delectus; sed tamen *λίμνη ἰχθυώδης*, de qua Herodotus loquitur, nullo pacto dici poterit *ἰχθυοειδής* v. Bredov. 197. nec regio *πιτυώδης* Mosch. IV. 49. eadem *πιτυοειδής*, atque haec *τοῦ εἴδους* notio prorsus non conciliari potest cum *πόλεμος κινδυνώδης*, *θέρος καματῶδες*, *ἄνθρωπος ὑπνώδης* planeque repugnat adjectivis *δακνώδης*, *πρεπώδης*, *ὀδαξώδης*,

θλιβώδης, quae a verbis derivata esse constat; de φθινώδης, ῥεμβώδης, ῥεγχώδης dubitari potest. Praeterea qui terminationem ωδης ex οειδης contractam esse sumunt, explicare non poterunt cur accentus mutatus, cur literae οει in his aliter contractae sint quam vulgo solent, ut Σιμοῦς, πλακοῦς, χρυσοῦν etc. quibus Schol. Od. VI. 121. etiam θεουδής adnumerat tanquam ex θεοειδής coartatum. Recte igitur Herodianus ad Il. IX. 336. ὀνώδης et βοώδης paronyma vocat et universe Choeroboscus de Acc. p. 436, 11.[37]) καθόλου τὰ διὰ ωδης ἅπαντα ἢ ἁπλᾶ εἰσιν ἢ παρασύνθετα, οὐδέποτε δὲ σύνθετα. Simplicia, quae apud atticae eloquentiae principes inveniuntur, omnia a substantivis orta sunt ἀνδραποδώδης, ἀνδρώδης, κρημνώδης, λαχνώδης, μυθώδης, ὀχλώδης etc. Quae vero ab adjectivis, haud quaquam pari commendantur auctoritate, primum quae Hippocrates protulit ἀγρυπνώδης, γλισχρώδης, ἐμφρονώδης, μανικώδης, νωθρώδης cum parasynthetis αἱμοχροώδης, λειποψυχώδης, λευκοφλεγματώδης, ὑποστροφώδης, σαρκοπνοώδης, φλεβοτονώδης, χονδρονευρώδης[38]), deinde Aristotelea μανώδης, ἀλογώδης, φλεβονευρώδης, et quae scriptores ab his magis minusve remoti usurparunt ἀῤῥενώδης, θηλυκώδης, θερμώδης, μελανώδης, κολοβώδης, ὀχληρώδης, στενώδης, τραγικώδης, τρυφερώδης et alia v. ad Phr. 228. postremo poetae qui cum Augusto et aliquanto post eum vixerunt: μαχιμώδης, σκληρώδης, στειρώδης, στυφελώδης, omniumque novissima γονιμώδης, στενώδης, σοφώδης. Unum hujusmodi mihi occurrit graviore auctore sustentatum ἐναιμώδης παρ᾽ Ἀντιφῶντι Poll. III. 215.[39]) Ad-

37) Hic et in Anecd. Bekk. 1243. pro δυςάων et εὐάων ponendi sunt genitivi δυςαέων, εὐαέων v. EM. 401, 21.

38) Σπασμοτρομώδης, quod in nonnullis libris Praedictt. c. 164. scriptum erat pro separatis σπασμώδης, τρομώδης, Galenus in Comm. T. XVI. 829. ὄνομα μοχθηρόν vocat. Εὐχοπρώδης suspectat Schneiderus in Lex. et facile corrigitur; pro εὐοσμώδης idem ad Theophr. Caus. Pl. VI. 16, 3. e cod. reposuit primitivum sed injuria illud *monstrosum* esse dicit.

39) Fastidiosius ille VIII. 153. rejicit θορυβώδης, ταραχώδης et στασιώδης, quae omnia ab Atticis recepta sunt. Alia reprehendit Photius Bibl. c. LXX. 77. de Eunapio loquens: ἔστι δὲ καλλιεπὴς τὴν

jectivorum purorum duo sunt genera, unum ab adjectivis puris, alterum a substantivis ejusdem formae. Illius exemplum probatissimum est ἀλιτηριώδης a Platone saepius repetitum, cetera seculi primi post Christum et insequentium, κοσμιώδης et μνηστηριώδης Clem. Alex. δηλητηριώδης Pseudoaristot. νηπιώδης Gregor. Nyss. κρυφιώδης Nicet. Chon. σκολιώδης Apollon. Lex. πολιώδης Lucian. Alex. §. 60. sed hoc dubitabile propter dissensionem codicum, στερεώδης Alex. Trall. ἀχρειώδης (omiss. in Thes.) Schol. Od. XVIII. 163. ὀρειώδης Eust. γελοιώδης Epiphan. At multis partibus praevalet alterum genus a substantivis proseminatum, cujus tria exempla praebet Plato θηριώδης, μειρακιώδης, παιδαριώδης, Aristophanes θηλυθριώδης, Euripides μανιώδης, Xenophon παιγνιώδης, Aristoteles ἐριώδης, παιδιώδης, τεκμηριώδης, alii alia. Utriusque autem generis puri et non puri vestigia sequuntur derivata; a γαλήνη vel γαληνός profectum est γαληνώδης, a γαλήνιος γαληνιώδης, sed utrumque auctoribus vilibus; a δαίμων δαιμονώδης, a δαιμόνιος δαιμονιώδης, a κοῖλος κοιλώδης, a κοιλία κοιλιώδης, ἡμίκυκλος ἡμικυκλώδης, ἡμικυκλιον ἡμικυκλιώδης, eademque libertate Theophrastus modo a λέπυρον sive λεπυρόν duxit λεπυρώδης, modo a λεπύριον λεπυριώδης, qui duplex flexus apparet etiam in verbo λεπυροῦν et λεπυριοῦν v. Bast. ad Greg. 313. ut φυκοῦν et φυκιοῦν. Similiter Hippocrates variat κοπώδης et κοπιώδης, illud a κόπος ducens, hoc a κοπία unde κοπιαρός pendet ut ἀνιαρός· atque adeo in eodem Praenotionum libro primum κοπριώδης scripsit, proxime post bis κοπρώδης, cujus inconstantiae culpam Dindorfius in Thes. ad librarios delegat ac ne Hesychio quidem ὀλεθριώδης suum relinquit, parique fastidio Fixius in Thes. T. I. 765. C. damnat ἀεριώδης et αἰθεριώδης, quia non plus semel inventa sunt. Nec quisquam infitiabitur hanc tenuissimam lineolam inter scribendum nunc omissam nunc adjacentibus literis simili-

---

φράσιν εἰ περιέλοι τὶς τὸ ἀλεκτρυονῶδες καὶ ἐλαφωδέστερον καὶ συωδέστερον καὶ δέκα (scr. καὶ δὴ καὶ) τοὺς ἱερακώδεις καὶ κορακώδεις καὶ πιθηκώδεις καὶ τὸ ποταμῶδες δάκρυον, sed aliam ob causam; non enim contra rationem ficta sed inverecundius translata sunt.

bus allitam esse. Sed justior tamen mendi suspicio si iota reperitur in adjectivis, quorum primitiva eo carent; cujusmodi tria leguntur in Hippocratis libris ἠλεκτριώδης Epid. IV. 535. T. III. (759 Lind.) ab Erotiano iteratum, ἰκτηριώδης ib. 651. et compluribus locis pro ἰκτερώδης, quod alibi legitur v. ad Phr. 80. adn. tertiumque ὑδρωπιώδης Epid. VII. 698. cujus facilis est commutatio in ὑδρωποειδής. Sed τραχηλιώδης, quo EM. 751, 35. nomen τελχινώδης explicat, non idem significat atque τραχηλώδης sive τραχηλοειδής sed est pro σκληραύχην cervicosus (ut sic dicam) idemque τραχηλίας dici poterat ut στομίας, μετωπίας aliaque nomina amplificativa. Notum vero est verbum τραχηλιᾷν, neque mirabor si quis ab alterutro horum adjectivum illud repetat atque hac via etiam ἰκτεριώδης et ὑδρωπιώδης a suspicione vindicet. Haec sunt quae de pleonasmo dicere habui. In contrariam partem aberrant adjectiva quae iota primitivis insitum exuunt et deponunt: στερεμνώδης Porphyr. ab adjectivo puro ductum, cetera a substantivis: σιτανώδης in Galeni Gloss. νοτώδης apud Hippocratem ipsum de Morb. sacr. T. I. 608. (Lind. 639.) quod a νοτία tractum est non a primitivo νότος, et huic par ejusdem scriptoris τενθρηνώδης non a τενθρήνη sed a neutro τενθρήνιον detortum, unde rectius τενθρηνιώδης formatur ut ab ἀνθρήνιον ἀνθρηνιώδης, eademque litera facile reddi potest ceteris. Verum in ellipsi conspirant adjectiva quibus quae anteposita sunt nomina in ις exeunt genitivo puro: κισσηρώδης quod saepius legitur una cum syntheto κισσηροειδής et verbo κισσηροῦσθαι, triaque semel inventa sed libris concordantibus μαντώδης Nonn. παρδαλώδης Athen. et ἀσώδης ὁ πηλώδης παρὰ τὴν ἄσιν Schol. Aesch. Suppl. 31. nisi prototypon finit ἄση idem significans. His quae detracta est vocalis residet in ἰριώδης et ὀφιώδης sive ab attico genitivo ὀφεώδης, similiterque τροφιώδης a defectivo τρόφις τρόφι ortum videtur, quo praetermisso Galenus in Gloss. ad thema remotius regreditur τροφιώδης παρὰ τὸ τρέφεσθαι· ab hoc autem τροφός descendit et deinceps τροφώδης ut στροφώδης, τρομώδης, φθορώδης, φονώδης etc. Verum quoniam semel

sermo ad hoc celeberrimum genus adjectivorum deflexit, breviter designabo quae mihi in eo reperisse videar μονήρη. A substantivis igitur verbalibus quae in σις (ξις, ψις) exeunt, unum est στασιώδης, ab his quae in ως ωτος ἱδρώδης, ab adjectivis in υς τραχώδης Macar. Hom. IV. 26, 93. nam βραχώδης a substantivo repetendum ut ἀνθώδης, νεφώδης etc. eodemque accommodari potest εὐρώδης quamvis idem significet quod εὐρύς 40). Sed haec cursim; nunc ad pleonasmum revertor.

§. 8. Substantivorum in ιευς exeuntium pleraque iota a prototypis acceptum habent, φρατρία φρατριεύς, πεδίον πεδιεύς, στάδιον σταδιεύς, atque etiam Jovis epitheton Τερμιεύς παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα εἶναι EM. 753, 8. promtum est a τέρμιος arcessere; a similibus adjectivis ἁλιεύς, νηφαλιεύς, Δωριεύς. Hanc regulam ab antiquis constitutam esse e Stephani loco s. Σχοινοῦς videtur colligi posse quamvis perturbato: Τρύφων φησὶ τὰ εἰς ευς παρώνυμα οὐδέποτε τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου μιᾷ πλεονάζει ὡς ὁ παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑλλοπιεὺς παρὰ τὴν Ἑλλοπίαν γέγονεν, οὐ παρὰ τὸν Ἕλλοπα. Ὁ δὲ παραῤῥέων τὴν Σχοῖνον ποταμὸς Σχοινεὺς καλεῖται, ὁ πολίτης μέντοι Σχοινιεύς, quo nescio an hoc significetur incolarum nomen aut a possessivo Σχοίνιος derivatum esse ut Ἀκανθιεύς, Ζακυνθιεύς, quae idem a vocabulis regionum repetit, aut iota diastolae causa accepisse. Nulla vero ejusmodi ratione explicari possunt quae ad Phr. 255. indicavi ἀροτριεύς et λογιεύς, sed utrumque semel modo legitur, et pro σπογγιεύς Schol. Il. XVI. 407. in Aristotelis loco, quem designat, scriptum est σπογγεύς. Pro Ἴλαρις — τὸ ἐθνικὸν Ἰλαρεύς Steph. Meinekius scribi mavult Ἰλαριεύς ut πολιεύς, Μακριεύς. Iota, quod in nonnullis deminutivorum in ιδιον exeuntium cum vocali nominis longa in unam syllabam coit, in scriptura non praetermittendum esse non semel praecipitur:

40) A nominibus propriis quae derivata sunt, facticia sunt omnia: Ἀλεξανδρώδης a Menandro fictum Com. Fr. T. IV. 417. cf. Coraes ad Plut. T. IV. 417. Τιμαρχώδης ab alio Comicorum T. IV. 599. Σεσιωδέστερον a Cicerone, διπολιώδης Aristoph. Αἰγυπτιώδης Meinekius Cratino T. III. 375. metri causa restituit pro Αἰγυπτώδης.

ζῴδιον σὺν τῷ ι ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διάστασιν ζωΐδιον EM. 413, 14.[41]) γρᾴδιον σὺν τῷ ι ἐπειδὴ καὶ τὸ γραΐδιον 239, 41. Sed hic Choeroboscus (sive quis alius est) temere obloquitur οὐκ ἔστι καταναγκαστικὸς ὁ λόγος· καὶ γὰρ τὸ αἰζηός οὐκ ἔχει τὸ ι καὶ ὅμως τὸ αἰζήιος ἐπλεόνασε τὸ ι· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ γράδιον μὴ ἔχον τὸ ι ἐν τῷ γραΐδιον ἐπλεόνασε. Quippe quia non animadverterunt iota terminationis hypocoristicae ιδιον in οἰκίδιον, ἰχθύδιον et similibus cum vocali vocis primitivae contractum esse, falsa illos cepit opinio nominibus, quorum casus secundus ultimam habeat a vocali orsam, deminutionis causa non ιδιον addi sed διον. In eandem sententiam disputat Didymus in EM. 230, 40. βοΐδιον sive βοίδιον iota adventicium habere et hoc modo etiam ex γέα γέας primum formatum esse γεΐδιον sive γείδιον, tum solita ectasi γήδιον. Aliter vero Apollonius Adv. 586, 12. τὸ γήδιον ἐφύλαξε τὸ η τοῦ γῆ, τοῦ τέλους τῶν τοιούτων γενικῶν εἰς τὸ ιδιον μεταλαμβανομένων, κυνίδιον, ἀρτίδιον· λέγω τῶν ἀπὸ συμφώνου ἐκφερομένων. Igitur ut a genitivo ψυχῆς ψυχίδιον, sic a γῆς arbitratur derivandum fuisse γίδιον, sed custodiri eta γήδιον, ne obliteretur ἡ πρωτότυπος λέξις. Verum haec comparatio claudicat; nam ex bisyllabis illis prorsus non potest cognosci quomodo formandum sit deminutivum monosyllabi quod ab Herodiano inter singularia refertur. Hoc igitur, quia terminatio διον nulla est, γηΐδιον sive γήδιον scribimus, non ut vulgo fit γήδιον, et si a ῥᾶ pontico vel a μνᾶ fictum esset deminutivum, id quoque ῥᾴδιον scriberemus et μνᾴδιον. Neque alio magis tendit accentus; nam si γήδιον nativum esset, erigeret mediam velut παιδίον, κλειδίον, sed proparoxytonon est more contractorum γρᾴδιον, στῴδιον, μύδιον, βοίδιον. Haec de terminationibus fixis et ordinariis dixisse sufficiat. Ante alias iota nonnunquam insinuatum esse exemplo est οὐρίαχος v. Proll. 333. nec dubia cognatio inter κάρφος et σκάριφος, τάρχος et τάριχος (ταρχύω, ταριχεύω) quorum penultima longa est v. Parall. 294. et 340. Ἀλίφατα ἄλφιτα Hes. et alia quae-

41) Hinc in Thes. ζωΐδιος irrepsit pro substantivo ζωΐδιον.

dam ejusdem glossemata attuli in Techn. 305. Plura apportant Grammatici sed pleraque parum provisa. *Ταῦρος Ταυριανός πλεονασμῷ τοῦ ι ὡς Ζυγιανός* Steph. qui alibi haec a paragogis *Ταύριοι, Ζύγιοι* repetit v. ad Buttm. 429. *Ἀπὸ τοῦ φᾶρος παρῆκται φωραμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι φωριαμός* Herodianus ad Il. XXIV. 228. Haud minus periculosa nominis proprii conjectatio *Βάτεια καὶ κατὰ πλεονασμὸν Βατίεια ὁμοίως ἴσως τῷ ὑγεία* Eust. 351, 38. qui diversitatem accentus non attendit. *Κοχλιάριον· παρὰ τὸ [κόχλος] κοχλάριον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι κοχλιάριον* Zonar. 1242. Est vero a proximo *κοχλίας*. *Παρὰ τὸ ἄρω ἀρθμός καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ἀριθμός· οὕτως Ἡρωδιανός* Epim. II. 342, 27. Sed hic pleonasmus proprie dici non potest quia bisyllabum non idem significat quod trisyllabum. Et de verbo *ἐσθίω*, quod Herodianus epectasi auctum putavit (Techn. 19.) consideratius judicat EM. 383, 4. *παρὰ τὸ ἔδω γίνεται ἔσθω, ἀφ' οὗ παράγωγον ἐσθίω*. *Θανατιᾷν* idem declarat quod *θανατᾷν* sed significantius, quia haec terminatio permultis communis est, illa vero propria desiderativorum, eodemque modo distinguuntur *φυσᾷν* et *φυσιᾷν* aliaque ad Phr. 80. allata. Sed nihil differt inter *ἐλλοπεύειν* Hes. Zonar. et *ἐλλοπιεύειν* Theocr. Phavor. interque *ἐνεχυράζειν* et *ἐνεχυριάζειν*, *καροῦσθαι* et *καριοῦσθαι* sive *κηριοῦσθαι, ἐκκηριοῦσθαι*, obtorpescere, *σαπροῦν* et *σαπριοῦν* in LXX. nisi hoc a *σαπρία* derivatum est ut a *ῥάκιον ῥακίωσις*, sed praefertur *ῥάκωσις* v. Hemsterh. ad Plut. p. 395. Pro *στράγξ* Photius *στραγγίς* praebet ut *ὕστριξ* dicitur et *ὑστριχίς*, *ὕσπληγξ* et dorice *ὑσπλαγίς*, quae sunt metaschematismi exempla potius quam syncopae.

§. 9. Ad composita transgredientes incidimus in adjectivum *ἀργιόδους*, de quo tres feruntur sententiae; una levissima Tryphonis in EM. 137, 7. *παρὰ τὸ ἀρί καὶ τὸ ὀδούς γίνεται ἀριόδους καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ἀργιόδους ὡς ἄνοια ἄγνοια, ῥαῖα γραῖα. Εἰ γὰρ παρὰ τὸ ἀργός, ἀργόδους ἂν ἦν·* cui par et consentaneum commentum proponit Schol. Od. X. 543. *ἀργύφεον ἀντὶ τοῦ ἀρύφεον τὸ λαμπρὸν τῇ ὑφῇ, πλεονασμῷ τοῦ γ*. Ad assentiendum promtiores sunt rationes duae, quarum optionem nobis re-

linquit Eustathius 1286, 9. ἐν τῷ ἀργιόδους ἢ πλεονάζει τὸ ι ὡς ἐν τῷ ἱππιοχάρμης ἢ τροπῇ τοῦ ο εἰς ι γέγονεν ἐκ τοῦ ἀργός. Ex his manifestum fit adjectivum ἄργιος, quod Hesychius interpretatur λευκός, ταχύς, illis non minus incognitum fuisse quam est nobis. Hoc igitur omisso quaestio omnis consistit in pleonasmo et trope. Pro illo affertur ἱππιοχάρμης hoc est ὁ χαίρων ἵπποις ἢ ἀφ' ἵππων μαχόμενος Sch. Od. XI. 258. cui simillimum est ἱππιοχαίτης. Ac sunt quidem qui utrumque aliter affectum dicant: τὸ ἱππιοχαίτης καὶ ἱππιοχάρμης ἔοικεν ἔχειν τὸ ι κατ' ἔλλειψιν τοῦ ε· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἱππεία χαίτη γέγονε Eust. 656, 19. Sed his duae adversantur rationes; una, quod Graeci in hoc genere componendi non adjectivis uti solent sed substantivis ἀνθρωπόμορφος, κυκνόμορφος, λυκόμορφος, ἐλαφόκρανος, κυνοκέφαλος, θηρόθυμος, λεοντόθυμος, ἀνδρόθυμος non ἀνδρειόθυμος, quod semel legitur apud Suidam. Altera ratio est quod Homerus ceterique epici possessivis animantium non epsilon subtrahere solent sed iota βόεος, αἴγεος, κύνεος, βρότεος, ταύρεος, quibus consentaneum foret ἵππεος non ἵππιος, quo Pindarus utitur pro ἵππειος et posteriores praecipue in epithetis deorum Ποσειδῶν ἵππιος etc. Itaque colligimus ἱππιοχάρμης, pro quo idem ἱπποχάρμης dixit, et ἱππιοχαίτης cum substantivo composita esse ut ἵππαιχμος, ἱππόλοφος, ἱππόκομος, eodemque pleonasmo crevisse ἱππιάναξ, quo nomine Aeschylus hipparchum significavit. Quin etiam αἰθίοψ, quo Meleager usus est, huc referri poterit, quippe gentilicio assimilatum. Sed Μηκιονίκη per errorem scriptum videtur pro Μητιονίκη. Hac ratione illi adduci potuerunt ut poetas adjectivo ad metrum inhabili ἀργόδους iota interposuisse crederent. Sed plus veritatis habet sententiarum, quas Eustathius proponit, altera de trope. Nam quum plene dicendum esset ἀργοόδους ut Λυκόοργος, λευκοόπωρος v. Meinek. Com. T. III. 121. Del. 121. ὀλιγόωρος (omiss. in Th.) Schol. Dion. v. 30. et all. ad Phr. 677. allata, hiatui subvenit trope τοῦ ο εἰς ι hoc facilius quod idem fit ante consonas et constanter quidem in hoc epitheto ἀργιβόειος, ἀργικέραυνος, ἀργίπους, minore constantia in aliis quae ad Phr. 665. indicavi, ut

χαλκίνανος etc. quibus adnumerari possunt andronymica Ξανθικλῆς Xenoph. Διονυσικλῆς bis scriptum in Anon. Stad. M. M. §. 115. etc. v. Proll. 205. et 518. postremo ἀγγελίαρχος Agath. nisi hoc ab ἀγγελίας ductum est, quod Criticorum nonnulli Homero tribuerunt. Cum ἀργιόδους EM. 620, 56. ἀκρίβας componit tanquam ex ἀκρόβας sive ἀκροβάτης [42]) conversum, Eustathius vero 773, 21. δρομιχαίτης (ἵππος) τὸ κοινότερον ἀντὶ τοῦ δρομοχαίτης et ex hac vulgari scriptura etiam κοπίδερμος i. q. δερμόκοπος sive λιπόδερμος repetendum est et μεσίαυλος etc. Κορυθαλής ἡ δάφνη Suid. i. q. κουροθάλεια Bernhardy codices sequutus exclusit [43]). Cum nomine primae declinationis conjunctum est: εἰλικρινής παρὰ τὸ εἵλη καὶ τὸ κρίνειν τροπῇ τοῦ ο εἰς ι Epim. II. 366. et Zonar. 633. quod Schneiderus ad Plat. Civ. T. II. 124. satis probabile ducit nec tamen negat idem a verbo duci posse. Id mihi alienius videtur; spiritus fluctuat. Sed θαλασσιγενής apud Nonnum mendose scriptum arbitror. Saepius vero eta in iota corruptum est assuetudine iotacismi: χολιδόχος Theophil. de Urin. p. 15. Schol. Eur. Or. 115. μαδιγένειος Aristot. H. Anns III. 1. p. 518. b. 20. pro μαδηγένειος, quod in codd. aliquot legitur, νομίουρος ὁ τὴν νομὴν φυλάσσων Arcad. 73, 1. ubi νομηουρός scribendum videtur ut ὑλῃωρός. Transeo nunc ad nomina tertiae declinationis, quae per ι componuntur. De hoc enim jam diu quaeritur idemne sit quo dativi finiuntur an ex ο illo ortum quo Graeci in omni genere compositionis uti solent. Haec dubitatio potissimum pertinet ad nomina quae dativum bisyllabum habent ἁλί, γαστρί, δορί, quorum permagnus est numerus, et ad duo quae trisyllabum, ἀέρι, ἔαρι. Cum hoc igitur casu plerique composita putant adjectiva ἁλίβρομος, δορίληπτος,

42) Hoc non solum capricorno sive rupicaprae convenit sed etiam machinae altis cruribus insistenti, qua tabulata scenica superstruuntur. Ejusmodi pegma nos quoque arietem vocamus. Simile est κιλλίβας.

43) Σουσιγενής Aeschylus a plurali Σοῦσα derivasse videtur non a Σοῦσις Σούσιδος ut Blomfieldius censet ad Pers. 12. Pro Ἀσιατιγενής autem, quod hic commendat, unum Ἀσιατογενής probandum idemque a Porsono in Critiae Fragm. II. v. 5. positum est.

νυκτίπλανος, πυρίφατος etc. sed sunt etiam contrariae sententiae et ii pergraves auctores; Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι αἱ εἰς ος ὀξύτονοι γενικαὶ συμφώνου ἐπιφερομένου ἢ διὰ τοῦ ο λέγονται, θριπόβρωτος, ἀλοθήκη, ἢ διὰ τοῦ ι πυρίχαλκος (πυριθαλπής?), νυκτικόραξ Eust. 183, 10. ἀλίπεδον παρὰ τὴν ἁλὸς γενικὴν καὶ τὸ πέδον, EM. 64, 42. in supplemento Sorbon. Hac ratione omnia illa δοτικοφανῆ profligari possunt hoc graviore ictu quod praeter defectivum ἀλκί nullum non ad ο relabitur v. ad Aj. p. 161.[44]) alia autem iota nunquam recipiunt ναῦς, θίς, χήν, παῖς etc. Neque quemquam moveat quod nonnullis praepositio superponitur dativi propria ἐμπυριβήτης pro πυριβήτης, εἰναλίφοιτος, ἐγχειρίθετος, ἐγγαστρίμυθος, nam eadem accedit etiam aliter figuratis ἐμπυροστάτης, ἐγχειρογάστωρ etc. v. Diss. de Metath. C. I. §. 5. et rursus decedit verbo γαστροφορεῖν. Alia tropae exempla sumuntur a nominibus in ος exeuntibus ἐλίχρυσος ἀντὶ τοῦ ἐλόχρυσος ὡς ἐλοτενής καὶ εἰλιτενής EM. 330, 38. quorum omnium scriptura ambigua et origo, ut alibi dicetur, controversa est. Sed eodem modo a κῦδος proficiscitur κυδιάνειρα et proprium Κυδίμαχος ut a κράτος Κρατισθένης, Καρτιδάμας, Καρτίνικος et plurima quae a κάλλος oriuntur. Haec uniusmodi sunt ut Theognostus ait Can. 96, 5. τὰ παρὰ τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος διὰ τοῦ ι γράφονται. Sed ὑψιμέδων, ὑψίλοφος etc. alii ab adverbio ὕψι arcessunt EM. 630, 30. alterum vero antiquiores uno modo componunt; καλλείνικος enim Anth. Append. 151. metri ratio expressit poetae novitio; καλλοποιός vix ante Plotinum reperitur; pro καλλόφυλλος Theophr. H. Pl. V. 3, 2. καλλίφυλλος potius scribendum erat quam quod Wimmerus probavit καλόφυλλος, cui similia καλόεργος etc. protulit deterior aetas exemplum sumens a propriis, quorum unum Καλονίκη ap. Aristoph. legitur, alia alibi v. Keil. Inscr. Boeot. p. 17. Hinc non longe abest Buttmanni suspicio Gramm. I. 269. καλλιπλό-

44) Pro θηρίβορος scribendum videtur θηρόβορος ut θηρόβρωτος et cetera cum hoc nomine composita. Nomina propria Θηρίμαχος et Ἡρίβοια natura sua excusantur; dubium vero est αἰθερίβοσκος v. Meinek. Anall. 391.

καμος omniaque ejusmodi cum adjectivo καλός composita esse, quod quia apud antiquissimos poetas macroparalecton est, hinc colligit olim καλλός pronuntiatum fuisse. Id certe ignoravit Apollonius. Hic enim Adv. 465, 14. ubi scribit plurale καλά interdum pro adverbio καλῶς poni, in transitu addit, Dores hoc intellectu καλλά pronuntiare, quod non addidisset, opinor, si veteres Graecos lambda per omnes casus geminasse scisset. Praeterea trope vocalis, qua poeticum ἀργίπους excusatur, parum convenit adjectivis vulgo celebratis ut sunt pleraque cum κάλλος composita. Exceptis autem duobus hisce κάλλος et ὕψος auctores illi quos nominavi in Parall. 455. iota non admittunt nisi sequentibus duabus consonis ἐγχίκτυπος, ὀριδρόμος, quorum alterum non legitur sed contrarium ἐγχείβρομος, pariterque fluctuat scriptura nominum quae cum ὄρος composita sunt velut ὀρειτρεφής in Oraculo Lucian. Alex. §. 84. pro quo in codd. ὀριτρεφής scribitur, ὀρειδρόμος Iph. A. 1598. quod Hermannus ob aliam causam mutavit. Sed haec abrumpenda sunt ne nimis sero ad postrema veniatur. Viri nomen proprium Augusti aetati subnatum est Ἐλπιδιφόρος, idque unicum admittit Herodianus Epim. 187. τὰ εἰς ηφορος πάντα διὰ τοῦ η θανατηφόρος — πλὴν τοῦ ἐλπιδιφόρος (Ἐλπιδιφ.) sed perperam explicatur a Theognosto Can. 95, 8. τὰ παρὰ δοτικὴν ἑνικὴν συντεθειμένα φυλάττει τὸ ι μαστιγιφόρος, λαμπαδιφόρος, γραμματιφόρος, ἐλπιδιφόρος. Haec enim non cum tertio casu copulata sed iotacismi labe vitiata sunt. Jam expromtis omnibus, quae mihi de trope dicenda videbantur, tempus est coeptum de pleonasmo sermonem pertexere [45].

§. 10. De synthetis unum addendum videtur et id ob auctorem solum: ἀΐδηλος Methodius ex alpha privativo et adjectivo ἴδηλος conflatum esse statuit, Choeroboscus vero ex ἀϊδνόδηλος contractum — ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς εἰς τὸ περὶ παθῶν λέγει αὐτὸ οὕτως, ζῆλος ἄζηλος πλεονασμῷ τοῦ ι

45) Ad neutrum pertinet νησίαρχος. Quemadmodum enim hodie τὸ νῆσι dicitur pro primitivo νῆσος, sic illud a νησίον ductum est ut ab aliis nominibus in ιον desinentibus δαιμονιάρχης, θηριοκόμος, χοριοειδής.

καὶ τροπῇ ἄϊδηλος EM. 41, 39. Vincit Methodius. Adverbiorum in duplicem consonam exeuntium unum *μάψ*, si cum vocabulis a consona incipientibus componitur, pro vocali connexiva ad se recipit iota *μαψιλόγος* ut *redivivus*, *postidea*[46]). De pleonasmo qui in flexu vocabulorum suboritur, hoc unum admonet EM. per occasionem dualis *σφῷν* Od. IV. 62. quem Aristarchus improbavit *ἐπειδὴ οὐδέποτε τῇ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν κέχρηται ὁ ποιητὴς εἰ μὴ κατὰ διάλυσιν, τοῖιν, ὤμοιιν* 610, 10. et Eustathius 205. *τὸ γελοῖον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ δευτέρου ῑ ὡς καὶ τὸ ὁμοίιον καὶ ποδοῖιν καὶ ἵπποιιν καὶ ὤμοιιν. Τινὲς δὲ διάλυσιν τὸ σχῆμά φασιν ὅτι οὐκ εἴωθεν Ὅμηρος καὶ γενικῇ καὶ δοτικῇ τῶν δυϊκῶν ἄλλως χρῆσθαι ποδοῖιν, ἀλλήλοιιν.* Dialysis quae dicitur pronominis ad alium pathologiae locum pertinet. Pleonasmus autem et dualium ut *κολεοῖιν* Theocr. XXII. 191. et adjectivorum *ὁμοίιος* etc. quaeritur utram syllabam attingat. Buttmannus Gramm. §. 27. iota primae syllabae additum putat ut in *ποίη*, *ἀγνοιήσας*, quod convenit ad duales, si hos a principio in penultima ο̄ simplex habuisse sumitur, *ἵππο — ιν*, *ἵπποι — ιν·* item ad *Βοίδιον*, si ad *βοΐδιον* ut *ὄϊς ὀΐδιον* refertur; sin ad contractum *βοίδιον* ut *οἴδιον*, parectasi subjiciendum est; neque aliter explicari possunt adjectiva; nam *ὅμοος*, *γέλοος* ad speciem usitati *ὀλοός* fingere cunctamur. Eandem fuisse veterum sententiam docet Eustathius 1643, 32. *ὁμοίιος* et *αἰδοίιος* non aptissime conferens cum *ὄρθιος*, *λοίσθιος* et doricis ut vocat *ἄσσιον*, *μάλλιον*, quod eodem accommodat Schol. A. ad Il. VIII. 353. *ὑστάτιον ἀντὶ τοῦ ὕστατον ὡς μάλλιον*, sed rectius scribitur in Choerob. Orthogr. 240. *τὰ ἔχοντα δύο σύμφωνα ὅμοια διχρόνῳ ἑπόμενα βραχὺ ἔχουσι τὸ δίχρονον· ὅθεν Ἴωνες* (sic) *τὸ μᾶλλον μάλιον λέγουσι.* Itaque ut in *πρώονες* ο longo accessit breve, sic poetae diphthongo οι applicuisse videntur iota simplex. Quae ratio parechesis convenit etiam dualibus secundae et

---

46) Cum hoc Handius in Tursell. T. IV. 508. confert *antidea*, sed hoc iota pro epsilo accepit ut *antistes*, illud vero ex pleonasmo; delta quod dicitur euphonicum utrique commune est.

tertiae declinationis; protoclitorum nullum exemplum extat nisi forte pro *δοιοῖσιν Ἱππασίδῃσι* Il. XI. 431. aliquando scriptum fuit *Ἱππασίδαιιν*, quod indicare videtur Schol. A. ad h. l. *γράφεται Ἱππασίδῃιν*.

CAP. V.

De pleonasmo vocalis ō.

§. 1. Apollonius de Adv. 570. *ἐπεὶ τὸ δήν ὀξύτονον ἦν διὰ μονοσυλλαβίαν, καὶ τὸ δωρικὸν δάν ὀξύτονόν ἐστι, καὶ ἐπειδὴ οἱ πλεονασμοὶ τὸν αὐτὸν τόνον τηροῦσι, σαφὲς ὅτι καὶ τὸ δάν (δοάν) πλεονάσαν τῷ ō οὐκ ἀντέκειτο.* Hoc *δοάν* quia ex uno affertur Alcmane dubium est an ad idiomata gentilicia referri oporteat ut *τριγόλα*, quod Sophro usurpavit pro *τρίγλη*, et quae Hesychius tradidit *Δάγκολον δρέπανον* id est *ζάγκλη* Proll. 141. *Τορόνος* (hoc accentu) *τορνος Ταραντῖνοι*. *Δοός* quidem non legitur, neque litera ō apparet in affinibus *δήν, δηθά, δηρόν, δηναιός*. Pro *Κόρωμνα* apud Suidan Critici reponunt nomen urbis *Κρῶμνα*. In derivatione interdum hanc literam assumi constat inter etymologos: *ἡ κόνις ἐκ τοῦ κνῶ γίνεται κνίς καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō κόνις κατὰ Ἡρωδιανόν* Eust. p. 1575, 52. p. 1746, 12. EM. 528, 42. quod aliorum conjecturis anteponendum videtur; *δόρυ εἴρηται ἀπὸ τοῦ δρῦς ἐπὶ παντὸς λεγόμενον ξύλου ὑπὸ τῶν παλαιῶν, ὡς μάρτυς δρυμός καὶ δρύφακτος* 283, 25. quibus appositae sunt Hesychii glossae *Δρίον ὕλη δρυμός, Δρίς δύναμις* (ut robur) *Δριάουσα θάλλουσα.* Alii vero *δόρυ* a verbo *δέρειν* repetunt ut *ξύλον* et *ξυστόν* a synonymo *ξύω*. Theognostus Can. 20, 25. profert verbum ignotum *Θρύειν θορυβεῖν* cognatum illud cum *θρέω* (*θρέομαι*) *θροῦς θρῦλος θόρυβος* et reduplicatis *τονθρύς τονθρύζω τονθορύζω* v. ad Phryn. 358. Quod ap. Hesychium legitur *Γρόσυνον τάραξον* Albertius haud inepte suspicatur pro *γόρσυνον* scriptum esse, unde expiscamur verbum *ὀρσύνω*, cui congeneratum *ὀρίνω* Glossographi gregatim interpretantur *ταράσσω*, utrumque a themate *ὄρω*. Hinc pendent *ὄρνυμι, ὀρθός* sive *ὀρσός, ὀρσότης* i. q. *ὁρμή* et

indidem ὀρρθύνω pro ὀρθύνω, nisi fallor; nec indigemus veterum consiliis dissonis et perplexis: ὀρρθύνω παρὰ τὸ ῥοθῶ ῥοθύνω πλεονασμῷ τοῦ ο, ἢ παρὰ τὸ ὄρω καὶ θύνω· Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν Orion. 117, 18. Urbis Thessalicae, quam Homerus Ὀλοοσσών, Lycophro pluraliter Ὀλοσσόνες vocat, Eustathii aequales Ἐλασσών transnominarunt; quodnam nomen germanum fuerit non constat, quia origo evanuit nullosque auctores habemus praeter poetas. Forsitan aliquis probabilius ducat vocalium alteram alteri appositam esse sic ut ο simplex diphthongo praepositum est in ὀλοοίτροχος sive ὀλοοίτροχος, cujus nativa species fuit ὀλότροχος a verbo εἰλῶ sive εἰλῶ, auctior vero ὀλοίτροχος. Eademque vocalis ο longo supponitur cum in nominibus πρῶνες καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο πρώονες Choerob. Can. 294, 18. EM. 692, 50. quod aliter explicatur in Schol. Il. VIII. 557. (Herod.) πρῶνες καὶ κατὰ διαίρεσιν πρώονες sicut δμωός κατὰ διάλυσιν Tzetz. Hes. Opp. 428. tum in verbis ἀλωόμενος etc. v. Techn. 213. [1]) vicissimque praeponitur et in nominibus: φῶς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο λέγεται φόως EM. 804, 43. βοώτης, Σοωναύτης, et in verbis, de quo genere exposui in Dissert. de diectasi. De nonnullis olim disceptatum est: τὸ λαγωός εἰ μέν ἐστιν ἰωνικὸν, πλεονάζει τὸ ω, εἰ δὲ ἀττικὸν, τὸ ο Athen. X. 400. B. quod planius eloquitur Eustathius 1821. εἰ μὲν ἐκ τοῦ λαγωός γέγονε, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ο, εἰ δ' ἐκ τοῦ λαγός, ἐπεντεθῆναι δοκεῖ τὸ ω. Unum et alterum e numero atticorum nominum adjiciunt EM. 220, 9. οἱ μὲν λέγουσιν ὅτι ἐστὶ γάλως εἶτα διαλύσει τοῦ ω γάλοως ὡς τὸ ἐξ Ἀθόω. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει ὅτι ἐστὶν ἡ εὐθεῖα ἡ γάλως, ἡ δοτικὴ τῇ γάλῳ καὶ πλεονάσαντος τοῦ ο γαλόῳ· διὰ τοῦτο καταβιβάζει τὸν τόνον, ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐπὶ τέλους κειμένου τοῦ ω τρίτῃ ἀπὸ τέλους τίθεται ἡ ὀξεῖα χωρὶς τῶν ἀττικῶν (πόλεως, ἵλεω) quae in Epim. I. 100. vitiose repetita sunt. Idem Herodianus in EM. 347, 13. genitivum Ἀθόω si a recto ὁ Ἄθως declinatus sit, pleo-

1) Perperam huc trahitur χωόμενος in Epim. I. 439. qui locus suppletur ab EM. 816, 40.

nasmum habere dicit — εἰ δὲ εἴρηται Ἀθόος Ἀθόου Ἀθόῳ, οὐκέτι πλεονάζει quae sic scribi oportet εἰ δὲ εἴρηται Ἀθόως Ἀθόῳ, οὐκέτι —. Quaestio enim in hoc versatur utrum vera et germana nominativi forma sit Ἄθοως an Ἄθως, huic autem ō micron supervenerit vel diaeresi ut vocat Schol. Il. III. 122. cui nos diectasis nomen tribuimus, vel epectasi poetica ut Sch. Il. XIV. 229. hoc est pleonasmo promiscuo et arbitrario. Ab utroque Epim. I. 146. discernit quadrupedis nomen: τὸ γαλόῳ καὶ Ἄθοω κατ' ἐπένθεσιν· ἐν δὲ τῷ λαγωὸς οὐκ ἐπένθεσις τοῦ ō, ἀλλὰ δισσὴ ἡ χρῆσις λαγὼς καὶ λαγωός. Discernendi autem duas rationes habuisse videtur, unam quod illa apud solos poetas inveniuntur, tertii autem nominis forma utraque in communi usu versatur; alteram in accentu positam; hunc enim epenthesis retrahit, λαγωός autem et λαγώς sive λαγῶς in eadem syllaba fixum habent. Duo alia ejusdem figurae nomina Τρωός et δμωός veteres non aucta sed ex genitivo reflexa esse docent v. Proll. 29. Ignota sunt Κῶς τὸ ὄρυγμα — λέγεται καὶ κῶος Steph. Ζωός Buttmannus Gramm. I. 245. e monosyllabo ζώς dilatatum putat, Herodianus vero ad Il. V. 887. τὸ ζώς ἐξ ὀξυνομένου τοῦ ζωός ὡς δαΐς δᾴς, idemque σῶς ἀπὸ τοῦ σῶος EM. 714, 46. sed haec varie disseruntur v. Diss. II. P. I. c. IV. §. 2. A primitivo πάτρως *patruus* significatione differt πατρωός *vitricus*; urbis Τλῶς conditor idem Τλῶς τοῦ Τλῶ — appellatur et Τλῶος diverso ac gentilicium accentu sed nomen semel lectum et peregrinum ad graecam analogiam aequiparare parum convenit. Siliquarum species quomodo a Graecis Latinisque principio appellata sit φάσηλος an φασήολος *phaseolus* v. Proll. 129. haud cognitum habemus. Ἀμμοδυότης a Statyllio in exitu versus iambici positum esse pro ἀμμοδύτης suspicatus sum in Parall. 434. sed exempla, quae Meinekio satis faciant Delect. 222. proferre non possum. Si ille pro ἀμμοδυόταν scripsisset ἀμμοδύτορα ut ἀμπελοφύτορα, nemo quidquam ambigeret.

§. 2. In commissura vocabulorum synthetorum vocalem conjunctivam nonnunquam praetermitti in Diss. II. P. I. c. IV. §. 4. demonstratum est; nunc de ō micro, quod medias

voces intrat, quaerere propositum habemus non deçernendi causa sed disceptandi; nam quaestio est anceps plenaque dissensionis. Hoc imprimis valét de nominibus quibusdam quae cum substantivis generis neutrius in ος exeuntibus juncta sunt ὀρειονόμος et ὀρεινόμος, ἑλειόχρυσος et ἑλείχρυσος, quod in cod. Urb. Theophr. H. Pl. IX. 19, 3. et alibi scriptum est pro ἑλίχρυσος probaturque Meinekio in Ed. minore Com. p. VI. quia Attici antepenultimam protendunt. Ἐλειόχρυσος, quod Wimmerus tuetur l. c. si cum alius plantae nomine ἑλειοσέλινον contendimus quod idem ἕλειον σέλινον vocatur, sub manu nascitur conjectura, illud primitivum esse ex adjectivo et substantivo conflatum quasi ἓν ἀπὸ δυοῖν διεζευγμένοιν ut ἀγριοσέλινον, syncope vero concisum ἑλείχρυσος et similiter se habere ὀρειομανής et ὀρειμανής, ὀρειοβάτης et ὀρειβάτης. Sed serio quaerentibus statim apparet haec breviora non aliter comparata esse quam ὑλοβάτης, ἀγροβότης, χρυσομανής etc. et omnino substantiva ad synthesin aptiora esse quam adjectiva ab his derivata. Rejecta autem syncope deliberandum est unde diphthongus illa nata esse possit. Illi qui ἁλιαίετος, νυκτικόραξ cum dativo composita putant, non dubitabunt ὀρειπέλαργος ab eodem casu repetere et indidem cetera ὀρειγενής, θερειγενής, ἐγχείβρομος. Et haec derivatio, quam Thierschius quoque probat Gramm. §. 166. p. 253. non mediocriter commendatur compositione dativi pluralis ὀρεσσινόμος, ἐγχεσίδουπος. At nequaquam inter omnes convenit, sed alii diphthongum ex epsilo simplici natam volunt adhibita affectiône duplici: ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ἀλοτρίβανον γίνεται ἀλετρίβανον τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀργοφόντης Ἀργεφόντης καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι Ἀργειφόντης EM. 136, 55. ἀπὸ τοῦ ὄρος ὀροφοίτης καὶ ὀρεφοίτης καὶ ὀρειφοίτης, Ἄργος Ἀργεφόντης καὶ Ἀργειφόντης 461, 24.[2])

---

2) Ὡς τὸ γυναιμανὴς οὐκ ἀπὸ τῆς κλητικῆς συντέθειται ὁ Χοιροβοσκὸς δείκνυσιν ἐπὶ τοῦ Βακχέβακχος καὶ Ἀργειφόντης καὶ τῶν ὁμοίων Eust. 380, 7. Hinc hausit EM. 243, 45. Βακχόβακχος καὶ τροπῇ Βακχέβακχος ὡς ἀλετρίβανον. Cum hoc sive dei sive hymni nomine, quod Epim. I. 50. diplasiasmo adscribit, convenit Ὑμὴν ὑμέναιος Anth. VII. 407. et accusativus Ὑμὴν ὑμέναιον ἀείδειν Oppian. Cyn. I. 340. in quo

Hoc dubium est utrum cum appellativo ἄργης compositum putaverit an cum proprio Ἄργος ut ab adjectivo ἀργός ἀργείλοφος Pindari peculiare; nam praeter nomina, quae genitivum in εος exeuntem habent, idem p. 102, 13. affert ἀνδρειφόντης τὸ δρει δίφθογγον καὶ γίνεται παρὰ τὴν ἀνδρός γενικήν, scil. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, quod addit Epim. II. 178, 10. Ac si in Eustathii loco, quo saepius recurrere cogor: Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι αἱ εἰς ος ὀξύτονοι γενικαὶ συντιθέμεναι ἢ διὰ τοῦ ο λέγονται ἢ διὰ τοῦ ι — ὁ μέντοι ἀλετρίβανος μήποτε δώριόν ἐστιν, ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα Ἀπέλλωνα λέγουσιν καὶ τὸν ἀνδροφόνον ἀνδρεφόνον· si igitur haec omnia ejusdem sunt Herodiani, is quoque diphthongum ει ex simplici ε psilo, hoc autem ex ο micro natum putavit. Sed hujus figurationis exemplum unicum est ἀνδρειφόντης: namque alterum verius scribitur ἀλετρίβανος· permulta vero originem habent a neutralibus illis et haec commodissime explicantur contractione vocalium quae integrae apparent in ἐλεόθρεπτος, ὀρεοσέλινον [3]). Hanc crasin sine cunctatione admittit Apollonius Adv. 542, 33. τὸ δεῖν ἐκ τοῦ μετοχικοῦ συνῃρημένον ἀττικώτερον καθὸ καὶ τὸ πλέον πλεῖν, eademque Atticis tribuunt Choeroboscus Can. 158, 1. Schol. Nubb. 1037. EM. 189, 55. Tzetz. ad Hes. Opp. 225. et Moschopulus Sched. 186. qui addit tertium δοκεῖν. His adjiciuntur propria Νείλεως παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ λεώς κράσει τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ει ὁμοίως τῷ Κλεισθένης, Λεωσθένης, Προσθένης (scrib. τῷ Κλεοσθένης Κλεισθένης, Πλεοσθένης Πλεισθένης), δεῖν, πλεῖν Suid. ex Choerob. Orth. 253, 10. EM. 675, 54. Haec quidem ad unum omnia impugnat Buttmannus Gramm. I. 492. δεῖν enim non participium esse sed infinitivum,

---

parechesin agnoscimus bacchicae voci similem. Sic etiam epiphonematis ludicri χέλει χελώνη sive ut Bekkerus scripsit Poll. IX. 125. χελιχελώνη pars prior reduplicata est soni causa recteque ab Eustathio 1914, 57. προστακτικὸν vocatur παρηχούμενον τῷ χελώνῃ.

3) Lycophro quum Aborigines Βορειγόνους transnominaret, nescio an Βορεογενεῖς significare voluerit; ἀρείφατος quoque cum Ἄρεος compositum videtur. Cum ἀνδρειφόντης magis congruunt Διειτρέφης et Διειπετής Elmsl. ad Bacch. 1266. nisi quod hic ectasis arsi juvatur.

πλεῖν e πλεῖον factum omisso ο micro, Κλεισθένης e Κλεεισθένης, hoc autem a dativo integro κλέει compositum arbitratur, postremo atticum Νείλεως a prisco Νηλεύς nihil diversum putat [4]). Sed haec vereor ne fervidius praecipitata sint consilia. Δεῖν certe participium est in Lucian. Jup. Trag. c. 14. ναῦς ὀλίγου δεῖν ἀπολομένη et Philon. de Fort. V. 740. C. ὡς οὐ δεῖν ἀτελεῖς τὰς ἐλπίδας κατασκευάζειν, ubi Mangey p. 380. δέον scribi jubet; πλεῖν, quod Sch. BL. ad Il. II. 103. cum Νείλεως confert, ex πλεῖον concisum esse supra dubitavimus. Κλεισθένης si ex dativi forma propria et incorrupta fictum esset, repugnaret affinibus Κλεογένης, Κλεοφῶν, χρεοκόπος, κυοφόρος etc. quorum nullum ad illam tertii casus similitudinem redigitur. Quod autem Ahrensius statuit Dor. 218. Κλειγενής ex Κλεεγένης contractum, hoc vero pro Κλεογένης substitutum et id non cum nomine sed cum verbo κλέω compositum esse redarguitur hoc argumento quod verba ejusdem ordinis ξέω, ῥέω, χέω etc. in synthetis non primum locum obtinent sed postremum φυλλοχόος, χρυσοῤῥόος et all. pro θρεοκάρδιος autem in Anacr. Fragm. Critici scripserunt θρασυκάρδιος. Hinc sequitur etiam Κλεόπομπος et Κλεοχάρης non cum alia parte orationis conserta esse quam ψυχοπομπός et δοξοχαρής. Denique Νείλεως compositum videtur, simplex vero Νειλεύς, quod Choeroboscus Orth. 241, 5. dorice pro Νηλεύς dici contendit [5]). De hoc nihil affirmem; sed contractio illa satis

4) Νείλεως Mileti conditor nonnunquam Νηλεύς vocatur v. Brunck. ad Theocr. XXVIII. 3. posterique ejus Νηλεῖδαι Apollon. Arg. I. 959. et vicissim Neleus heros Νειλεύς v. Jacobs. ad Anth. p. 38. Κλησθένης in Inscr. Cret. non ex Κλεεσθένης ut Ahrensius Dor. 202. ortum dixerim sed per tropen dialecti vulgaris. Pro Πλησθένης, quod in codd. Stephani p. 113. legitur, Gaisfordus in EM. 165, 15. Πλεισθένης edidit. Πλησιονείκα legitur in Inscr. Lacon. Corp. n. 1506. Κλεοσθένης Epidamnii cujusdam nomen in Anth. App. 227. trisyllabum est porrecta media, sicut πλέονες bisyllabum Od. XVIII. 247.

5) Sicut Βάκχος idem dicitur Βακχεύς, Λυκωρός Λευκωρεύς, Πάτροκλος Πατροκλεύς, ita fortasse aliquis dixerit Νειλεύς a Νεῖλος propagatum esse quomodo quum alii vocati sunt tum etiam medicus saepe a Galeno laudatus, idemque Νειλεύς dici videtur Comp. Med. p. Locc. II. 568. et sq.

probata videtur superioribus exemplis nominum propriorum et communium. Hoc autem obtento nihil proclivius est quam ὀρεινόμος, ἐλείχρυσος sic ut dixi ex ὄρεος, ἕλεος facta esse synaeresi duarum vocalium, in ὀρειονόμος vero et ἐλειοβάτης utramque mansisse incorruptam interposito iota ut Κλειοπάτρη. Ita et illa liberantur trope geminata ὀρο - ὀρε — ὀρει — et haec pleonasmo syllabae ο, cujus causa in hanc quaestionem ingressi sumus. Videamus nunc num aliunde emergat. Phocarum epitheton homericum ἁλιοτρεφής si cum ἁλοπηγός contendimus, iota accessit, si cum ἁλιτρεφής, ο breve, sed neutro remedio opus est si cum adjectivo compositum dicimus. Quemadmodum enim qui in mari periit, ἐνάλιος θανεῖν dicitur Eur. Hel. 1066. et qui in ara considet βώμιος θακεῖν Heracl. 1066. sic fortasse maris alumnus ἅλιος τραφείς et compactis in unum vocibus ἁλιοτρεφής. Pro ὀξειβαρὲς καὶ βρομῶδες πνεῦμα in Aelian. H. Ann. VII. 5. fortasse ὀξοβαρές (ut ὀξόστομος) i. q. βαρύοζον graveolens scribendum est; pro barbaro εὐρυοδίνης Straboni ex Epitome substituitur ἀργυροδίνης, pro ὀξυόρυγχος apud Athenaeum Meinekius Exercitt. in Ath. Spec. II. 6. recte ὀξύρυγχος, idemque pro ἐγγυοθήκη Luciano reddit ἐγγυθήκη, quod alibi legitur retenta praeter sigma terminatione adverbii simplicis. — Literarum nominibus monosyllabis ο insertum est vocalis connexivae loco πιοειδής et ῥοειδής.

In declinatu nominum hanc vocalem surrepere nemo animadvertit; de verborum auctibus hoc unum memini: ἦχα καὶ ἀττικῶς ἄγηχα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο ἀγήοχα· τὴν γὰρ τρίτην συλλαβὴν οἱ ἀττικοὶ (παρακείμενοι) συνεσταλμένον θέλουσιν ἔχειν, ἀλήλιφα, ἀκήκοα, ἐλήλυθα Moschop. Sched. p. 187. Aliam causam reddit Choeroboscus Can.

T. XII. Paull. Aeg. III. 46, 105. Sed repugnat canon Choerobosci Orth. 273, 4. et aliorum v Parall. 26. qui nomina in ευς exeuntia excepto uno illo diphthongum ει in penultima habere negant πλὴν ἀπὸ πρωτοτύπου. Nam Νειλεύς si a Νεῖλος derivatum est, diphthongum habet a prototypo sicut homericum Ἐπειγεύς et minus certum στειβεύς Hes. hoc enim melius στιβεύς scribitur; pro σειεύς Poll. VII. 181. Bekkerus ex alio loco σείσων posuit.

570. EM. 9, 30. ὁ ἀττικὸς παρακείμενος ἐθέλει ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἔχειν, ἀλήλιφα, ὀμώμοκα, ὄλωλα, ὅθεν καὶ τὸ ἀγήγοχα καὶ ἐδήδοκα συλλαβῇ ἐπλεόνασε — καὶ ἀποβολῇ τοῦ γ ἀγήοχα. Sicut verbum ἄγω ipsum nihil sui simile habet v. Techn. 49. ita perfectum ejus nulli canoni subjici potest. Verborum αἴνειν et αἰονᾷν, εἰλεῖν et αἰόλλειν (versare, variare) non obscura cognatio sed species diversa est.

§. 3. De interpositione diphthongorum οι et ου nihil certi expromere possum. Nam ὁμοῖος etsi interdum idem valet quod ὁμός, tamen quia saepius differt, paragogis adnumeratur una cum ἀλλοῖος, ἑτεροῖος. Herba, quae a Nicandro κουλυβάτεια, ab aliis κλύβατις et κλιβάδιον vocatur, non constat quod nomen a primo impositore acceperit. Ὀρούω potius a thematico ὄρω propagatum quam per traducem ὀρύω cum epenthesi vocalis boeotica ut quidam volunt Epim. I. 146. Longius circumspectanti unum occurrit huic simile Κηνουεί ἐκεῖ Hes. quod cum κείνῃ id est ἐκεῖ et dorico τηνεῖ convenit sed adscribitur Cretensium dialecto.

CAP. VI.

De ypsilo et ō longo, ad ultimum de interjectu syllabarum.

§. 1. Τύμωλος ὁ Τμῶλος κατὰ ποιητικὸν σχηματισμόν Steph. Illud legitur in Anth. VI. 234. et apud latinos scriptores interim sic scriptum, interim per iota v. Garaton. ad Cic. pro Flacco XIX. 49. οἶνος Τιμωλίτης Galen. de Succ. XIII. 802. T. VI. sed paucis versibus post Τμωλίτης quo alibi utitur de Antid. V. 429. T. XIV. Hoc quia plures habet et antiquiores auctores pro primitivo habetur. Particula ἠΰτε si ex bisyllabo ηὖτε nata est per diastasin, ad hunc locum non pertinet, si vero ex ἥτε sive ἥ τε id est ὥς τε, πλεονάσαντος τοῦ ο ut Apollonius dicit Adv. 559. vel huc referendum est vel ad proschema-

tismum quia τέ proprio intellectu caret; ἠΰτε ἀπὸ τοῦ ἢ πλεονασμῷ τοῦ υ ἠΰ Sch. B. ad Il. II. 87. — Ἀνύω ab ἄνω derivatum est per paragogen ut alia quae in Techn. 206. attuli.

§. 2. Ἰωή παρὰ τὸ ἰή ἡ φωνή κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω EM. 481, 27. quibus simile substantivum ἰώ effinxerunt Homeri emendatores v. Techn. 320. adn. Horum cognatio manifesta est, passio elabitur. — Nominibus in ιτης exeuntibus vocalium ultimam inseri Lexicographi exemplis compluscutis sed non ejusdem momenti comprobant. Suidas in margine Νῆσος — ἐντεῦθεν νησίτης καὶ κατὰ πλεονασμὸν νησιώτης. De hoc dissentit Stephanus Νῆσος νησίτης, τοῦ δὲ νησίον νησιώτης, cui simile est ποιμνιώτης, quod idem affert s. Ποίμνη. Alterum praebet Orion. 30, 7. et EM. ἀγρός ἀγρότης καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀγροίτης καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ω ἀγροιώτης. Sed possumus etiam contrarium defendere ex ἀγρότης factum esse ἀγρώτης et interposita diphthongo ἀγροιώτης parique parectasi Ἀγροιώ dici pro Ἀγρώ, quod non reperitur quidem sed accommodatum est andronymico Ἄγρων. Ἀγροίτης non legitur nisi proprium neque novimus alia appellativa in οιτης v. Proll. 382.[1]) Orioni tamen accedit Eustathius 862, 20. et pro exemplo hujus pleonasmi affert στρατιώτης, Μασσαλιώτης, quae a prototypis puris traducta sunt sicut appellativa ἑστιῶτις, πατριώτης, παιγνιώτης et all. v. ad Buttm. 432 sq. Num vero μηχανιώτης a μηχανία derivatum sit an a μηχανίτης, id non statuo mei judicii. Nam illud Mercurii epitheton jam in H. H. legitur, femininum vero multis seculis post in libris Sibyll. et μηχανίτης quoque non per se cognitum est sed ex Minervae cognomine μαχανῖτις, quod Coraes codd. nonnullorum auctoritate in μαχανᾶτις mutat, sed vulgato opitulatur synonymon τεχνῖτις. Genitivis nominum in σις exeuntium ionicis subjici possunt αἱρεσιώτης, pro quo etiam αἱρεσίτης dicitur, et hoc anti-

1) Ἀλοίτης p. 383. typographus posuit pro ἀλείτης. Diectasin cum pleonasmo conjungit Diaconus ad Hes. Scut. 35. ἀγροώτης καὶ ἀγροιώτης.

quius *στασιώτης* tertiumque *ταξιώτης*, quod Hermannus ad Oed. Col. 678. a verbo *ταξιοῦσθαι* potius quam a nomine ductum censet, sed obstat accentus; nam verbalia oxytona sunt *βεβαιωτής*, *γεφυρωτής*, *δεξιωτής*, *δικαιωτής*, *ἐλευθερωτής* etc. Etiam *ἀσπιδιώτης*, cui Sophocles nativam formam *ἀσπιδίτης* praetulit, a puro principio deducere tentant EM. 157, 26. Epim. I. 86. *τὸ ἀσπιδιώτης, εἰ μὲν ἀπὸ τῆς ἀσπίδος, ἀσπιδίτης, δηλονότι πλεονασμὸς τοῦ ω· εἰ δὲ παρὰ τὸ ἀσπίδιος παράγωγον, οὐ πλεονάζει, ὥςπερ ἴδιος ἰδιώτης, ἥλιος ἡλιώτης, εὔιος εὐιώτης*, quibus ex Anth. accedit *ὀρειώτης* et quod plus mirationis habet *ὑλειώτης*, Panis epitheton qui saepius vocatur *ὑληωρός*, nec alienum est *παραλιώτης* [2]) quippe a *παραλία* derivatum non a *παραλίτης*, cujus origo est *πάραλος*. Bacchi cognomen *φοιταλιώτης* in hymno abecedario annititur congeneri *φοιταλιεύς* quomodo idem deus ab Oppiano vocatur. Sed a non puro pagi nomine *Δειράδες* demoticum *Δειραδιώτης*, a *σπάργανον σπαργανιώτης*, latinumque *hamiota* de graeco *χαμός* flexum. *Σκευοφοριώτης* vero non a *σκευοφορίτης*, nam neque hoc reperitur neque *λικνοφορίτης*, *μισθοφορίτης* aliudve his simile, sed a *σκευοφορία* ut *λιποστρατιώτης*, vel a nomine instrumenti, de quo Pollux loquitur X. 17. *σκευοφόριον ᾧ τὰ σκεύη ἐκομίζετο — τὸν μέντοι σκευοφόρον Εὔπολις σκευοφοριώτην παίζων ἐκάλεσε* (Fragm. I. 530.) qui lusus, opinor, positus est in corruptione nominis proprii ut si quis armigerum appellet armigerionem. Aliud a pari principio diverse flexum subjicit Stephanus *Ὁμόλιον — τὸ κτητικὸν Ὁμολώιος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω*, sed pars major auctorum ad *Ὁμόλη* vel *ὅμολος* refert v. C. IV. §. 3. fin. — In commissura vocabulorum *ω* interpositum

---

2) Novitia scriptura est *παραλεώτης* ut *ἐπαρχεώτης*, *ταξεώτης*. *Βαλανεώτης* si balneatorem significat v. Proll. 376. a *βαλανεῖον* derivatum est ut *κουρεῖον κουρεῶτις*. Pro *κεφαλιώτης*, quod ad Phr. 790. attuli, Bekkerus in Phot. Bibl. LXXX. 56. a. 36. (p. 105 Hoesch.) edidit *κεφαλαιώτης*. In Choerob. Orth. 262, 27. *τὰ διὰ τοῦ ωτης διὰ τοῦ ω γράφεται ἢ* (scr. *εἰ*) *καθαρεύει ἡ παραλήγουσα, στρατιώτης, κυβεριώτης, τοξιώτης* (*ταξ.*) pro secundo fortasse *Συβεριώτης* scribendum est i. q. *Συβέριος* Steph.

esse non probatur exemplo in EM. 390, 40. proposito εὐηπέλεια ἡ εὐετηρία ὡς Καλλίμαχος ἔν τ' εὐωπελίᾳ παρὰ τὸ πέλω ὠπελής καὶ ἐν συνθέσει εὐωπέλεια καὶ τροπῇ εὐηπέλεια, quod ipsum Bentlejus in Callimachi loco Cal. 135. restituit pro vulgato εὐημερία nihil moratus perversam Grammatici de trope sententiam.

§. 3. Ad verborum flexus transgressis primo vestigio obtruduntur tria perfecta, quibus ω insinuatum dicitur. Unum affert Choeroboscus Orthogr. 210, 30. EM. 306, 46. τοῦ ἔθω ὁ μέσος παρακείμενος εἶθα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω εἴωθα. De altero Schol. A. ad Il. III. 272. τοῦ ἄρω ὁ παρακείμενος ἦρμαι, ὁ ὑπερσυντελικὸς ἦρτο, συστολῇ ἄρτο, ἐπενθέσει τοῦ ω ἄωρτο. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ β' ποιήματι (ὑπομνήματι vel τμήματι) τῷ περὶ παθῶν Διδύμου. Utrumque comprehendit Epim. I. 34. sed addit nonnullos ἄωρτο ex ἦρτο factum putare πλεονασμῷ τοῦ α, quo nihil utimur. Tertium est ἀφέωκα, de quo duae fuerunt sententiae: κατὰ μὲν Φιλόξενον κατ' ἐκβολὴν τοῦ ι καὶ πρόςοδον τοῦ ω εἶκα ἕωκα, κατὰ δὲ μετροποιίαν ὡς τὸ παρῴχηκε Epim. I. 57. quae sic scribenda sunt κατὰ δὲ ἄλλους κατὰ μετατροπὴν[3]) τοῦ η εἰς τὸ ω ὡς τὸ παροίχωκε ἀντὶ τοῦ παρῴχηκε v. Schol. Il. X. 252. Utramque confudit EM. 176, 46. ὁ παρακείμενος ἀφεῖκα, εἶτα ἐλλείψει τοῦ ι καὶ πλεονασμῷ ἀφέωκα. Οὐ δεῖ δὲ τὰ ἀμφιβαλλόμενα παραλαμβάνειν· ἀλλ' ὥςπερ ἀπὸ τοῦ πέπτηκα πέπτωκα, οὕτως ἧκα καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ε ἕηκα καὶ τροπῇ ἀφέωκα. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν· quorum enuntiatorum secundum postponendum est tertio; nam verba οὐ δεῖ δὲ — dicta sunt adversus eos qui ἕωκα ex ἕηκα conversum putarent perfectum ἧκα aoristo primo per omnia simile assumentes, quod illi improbant quia hoc perfectum maxime controversum est; nam ἧκα, ἀφέηκε, ξυνέηκε nullo loco legitur quin pro aoristo haberi possit et omnino synemptosis horum temporum, ut ipsi ajunt tropae patroni, prorsus insolita est Epim. I. 57. EM. p. 106, 56. p. 317, 51. Eust. 1769, 57. quo accedit quod verbo εἴωθα accommodari ne-

3) Hoc Bastius ad Greg. 846. reposuit ex EM. 107, 2.

quit, nam ἦϑα nemini cognitum [4]) neque comprobatur perfectis πέπτωκα et ἔῤῥωγα, quae vocalem ω communicant cum derivatis πτώσσω πτωχός, ῥώξ etc. Herodianus utrius partis fuerit, neque ex illo EM. loco clare cognoscitur neque ex Epim. II. 338, 24. ubi rursus diversorum auctorum placita compinguntur: ἀπαιωρήσας [5]) ἐκ τοῦ αἴρω πλεονασμῷ τοῦ ω ὥςπερ ἀπὸ τοῦ ἔϑω εἶϑα εἴωϑα καὶ τὸ ἀφῆκα πλεονασμῷ τοῦ ε ἀφέηκα καὶ τὸ μακρὸν εἰς μακρὸν ἀφέωκα καὶ ἀφέωνται. Ὁ Ἡρωδιανὸς ταῦτα ἐν τῷ κατὰ πάϑη (sic). Hodie neque pleonasmus probatur neque trope τοῦ μακροῦ εἰς μακρόν sed ectasis ο brevis, quod in ἔολπα et ἔοργα apparet. Quemadmodum ab ἀγείρω proficiscitur ἀγορά, ab ἐγείρω ἐγρήγορος ἐγρήγορμαι, μείρομαι μέμορμαι, sic ab ἀείρω fingi potuit perfectum ἤορμαι, ἤορτο sed quia literae ηο a principiis vocum remotae habentur, successit ἄωρτο, eademque varietas in affinibus ἀορτήρ, ἀορτέω i. q. ἀερτάζω, αἰώρα, ἀπήορος παρὰ τὸ ἀείρω EM. 121, 24. [6]) v. Techn. 124. — Non ita longe manavit opinio de pleonasmo subjunctivi: τὸ ἁλώω ἡβώω ἢ ἐπαύξησιν χρονικὴν ἔσχον ἢ πλεονασμὸν τοῦ ω EM. 237, 34. δῶσι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ω δώωσι p. 294, 18. quo verius est quod primo loco ponitur, hoc est tempora syllabica aucta esse, ἁλώω ex ἁλόω v. Techn. 213. quae ectasis a prima persona furtim translata est ad tertiam ἁλώῃ ut δώῃ quasi a prima δώω id est δῶ.

§. 4. Verum non singulas solum vocales sed etiam syllabas e vocali et consona compositas vocabulis inseri mediis publica olim fuit persuasio commenticiis fere excitata exemplis, quibus examinandis in alio libro operae impendi satis. Quapropter hoc loco tantummodo genera hujus parectasis notabo. Pars maxima constat e paragogis,

4) Schol. Eur. Hec. 355. ἔϑω ὁ μέλλων ἔσω, ὁ παρακείμενος ἧκα, ὁ μέσος ἦϑα καὶ ἀττικῶς εἴωϑα, haud dubie εἶκα et εἶϑα scripsit ut alii.

5) Hic et in Gud. 62, 43. aliquid intercidit hujusmodi ἀπὸ τοῦ αἴρω αἶρα καὶ πλεονασμῷ αἰώρα, ἐξ οὗ τὸ αἰωρέω. Integrius Zonaras 230. αἴρω αἶρα πλεονασμῷ αἰώρα.

6) Ἀπήορος, παρήορος, συνήορος rectius sic scribuntur quam cum iota; nam si verbi ἀείρω perfectum secundum artem fingimus, non ἦορα dicimus sed ἤορα. Παρήορος Homero exemit Spitznerus.

quae non bisyllabam, ut pleraque, terminationem habent sed trisyllabam velut λεπτακινός, φυζακινός, quae Choeroboscus Orth. 180, 4. ex λεπτινός, φυζινός orta dicit παρεντεθείσης τῆς ακ συλλαβῆς, alii pleonasmo τῆς κι v. Proll. 319. quia longe usitatior est paragoge ινος non solum substantivorum ἐργατίνης, συνεργατίνης, sed etiam adjectivorum μαλθακινός, χθιζινός p. 200. Illa tamen trisyllaba inusitata sunt. Nec legimus usquam εἴδιμος et ἴδιμος, quae illi usitatis εἰδάλιμος et ἰδάλιμος fundamenti loco substernunt p. 84. quia a κῦδος κύδιμος, a πένθος πένθιμος nascitur; sed verborum fictores nequaquam hanc sibi legem injunxerunt ut omnia ad unum finem dirigerent; neque dubium quin ab eodem κῦδος et κύδιμος fingi potuerit et κυδάλιμος, quod illi antiquitate antecedit. Haud justior est suspicio de verbis πυκταλίζω, ποιναλίζω etc. quae quia cum primitivis, unde orta sunt, nullo internodio cohaerent, intrinsecus aucta perhibentur. Ab alia causa profecta sunt epenthesis exempla, quae Suidas proponit s. Ἑλκεσίπεπλος ex Epim. I. 176. his verbis: τὸ ο ἐν ταῖς συνθέσεσι πολλάκις εἰς τὸ ε μεταβαλλόμενον καὶ τὴν σι συλλαβὴν προςλαμβάνει, ἕλκω ἑλκόπεπλος ἑλκέπεπλος ἑλκεσίπεπλος, πρῶτος πρωτόλαος πρωτέλαος πρωτεσίλαος, πηγός πηγόμαλλος πηγέμαλλος πηγεσίμαλλος. Ἔνιοι δὲ αὐτὰ ἀπὸ μέλλοντος σχηματίζουσι τῶν διπλῶν μὲν αναλυομένων, τοῦ δὲ ε παρεμπίπτοντος, ἕλξω ἑλξίπεπλος ἑλκεσίπεπλος, πήξω πηξίμαλλος πηγεσίμαλλος. Hanc analysin futura in ξω et ψω exeuntia in synthesi interdum admittunt ἀρχεσίμολπος, θελγεσίμυθος, χαμπεσίγυιος Proll. 143. et restituta thematis vocali brevi λιπεσήνωρ, eandemque evolutionem Schol. A. ad Il. XIII. 340. futuro inusitato τμήσω (τμῆσις) adhibet τὸ τμησίχροας ἀνέπτυξε ποιητικῶς ταμεσίχροας εἰπών, quomodo a τλήσω proxima via τλησικάρδιος deductum est, per tramitem ταλασίφρων ut δαμασίφρων. Hac igitur ratione ἑλκεσίπεπλος dici potest ex ἑλξίπεπλος diductum esse. At ea non convenit ad nomina quibus nullum ejusmodi futurum antecedit; sicut Ἀλφεσίβοια, Μενεσικράτης, ἐγρεσίκωμος, φερεσσίπονος, quibus nescio an etiam ἀρχεσίμολπος adjici debeat propterea quia

ἄρξι in synthesi non reperitur. Haec igitur si comparamus cum ἀρχέκακος, φερέπονος, ἐγρεκύδοιμος, μενέχαρμος, fidem acquirunt qui syllabam σι interjectam esse arbitrantur. Nec tamen obliviscendum est vocabulorum compositores non architectorum similes esse neque habuisse perpendicula et normas et regulas ad quas opera sua exigerent sed saepius specie quadam analogiae duci quam veritate. Praelucentibus igitur adjectivis cum futuro in εσω exeunte copulatis ἀκεσίμβροτος, ἀρκεσίγυιος, ὀλεσήνωρ, τελεσίδρομος etc. haud mirandum est a verbis puris similitudinem traductam esse ad non pura ἀρχεσίμολπος etc. De πηγεσίμαλλος vix aliquis decernat utrum ex πηξίμαλλος productum sit an ut ille dicit. Sed synecdrome maxime convenit proprio Πρωτεσίλαος, quod omnes consentiunt conformatum esse ad exemplum adjectivorum cum dativo junctorum ἀνθεσίχρως, ἀλγεσίδωρος (cui appositum est ἀλγεόδωρος), ἐρνεσίπεπλος, ἐντεσίεργος, ναυσιβάτης, ὀρεσίτροφος, Γαλαξίδωρος tanquam a dativo τοῖς γάλαξι Parall. 278. eodemque aberrasse nomina primae declinationis ποεσίτροφος, ποεσίχροος, ὡρεσιδώτης, quod est Apollinis sive Solis epitheton tempestatum rectoris sicut Ceres cognominatur ὡρηφόρος, postremo ἀελλησίθυμος pro ἀελλόθυμος (ut ἀελλόπους). Eadem vis synecdromae apparet in μυριοντάκις pro μυριάκις, quod assimulatum est adverbio immutabili ἑκατοντάκις, et quae cum eodem genere numeralium cohaerent ἑκατονταχάρηνος, μυριόνταρχος, χιλιονταετής v. ad Phr. 765. abstracta sunt ad similitudinem eorum quae a τριάκοντα, πεντήκοντα etc. oriuntur. Prorsus supervacanea est epenthesis qua Schol. Il. XV. 526. utitur Λαμπετίδης ὡς πάχος πάχετος πλεονασμῷ τοῦ ε, scr. Λάμπος Λάμπετος ὡς — πάχετος πλεονασμῷ τοῦ ε καὶ τ. Sic enim saepius terminatio primitiva sine ulla intellectus mutatione protenditur ulterius γαμφή γαμφηλή, κόλος κολοβός, ἄπειρος ἀπείριτος, ἔμπειρος ἐμπείραμος et alia quae ex Proll. peti possunt. Sed nulla harum rationum solvitur nomen quod EM. 356, 41. consueto artificio enodare studet: ἐπητής ὁ λόγιος· παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω γίνεται ἔπης· ἔδει γὰρ ἰσοσυλλαβεῖν τῷ ῥήματι· καὶ πλεονασμῷ τῆς τη ἐπητής, quod alii ἐπήτης scripserunt

παρὰ τὸ ἔπος Schol. Od. XIII. 352. sed par in utroque difficultas, sive speciem consideramus sive potestatem. Nam *ἔπης* inusitatum est neque aliud hujusmodi substantivum a praesenti verbi barytoni proficiscitur v. Parall. 134. Et qui *ἐπήτης* ad *ἔπος* retulerunt vereor ut substantivum in *ητης* nullum invenerint a simili nomine derivatum; nam pro *ἑρκήτης* jam dudum repositum est *ἑρκίτης* ut *καρφίτης, τεναγίτης, τεμενίτης, φεγγίτης, ζευγίτης* etc. Discrepat vero etiam significatio, siquidem *ἐπητής* accipitur pro *λόγιος*, *ἔπος* vero nunquam sic ut *λόγος* transfertur ad animum. Has turbas auget adjectivum ab Apollonio usurpatum *ἐπητής*, quod nec speciem adjectivi habet nec significatum homerico *ἐπητής* similem; etenim illo loco *οὐ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες εἰσί* non *λόγιαι* sive *συνεταί* intelligi possunt sed *ἤπιαι*, quomodo *ἐπητύς* quoque dicitur non prudentia sed comitas [7]). Hoc *ἤπιος* autem in EM. quidem ad idem illud *ἔπω τὸ λέγω* refertur sed harum quoque notionum difficilis conciliatio; nam quod *εὐπροσήγορος* et affabilis in hunc intellectum feruntur, praepositione efficitur. — Sponsore egent Hesychii glossae *Ἀτταβυγάς εἶδος ὀρνέου καὶ ἀτταγᾶς*, *Σανδαλαράχη χρώματος εἶδος* pro *σανδαράχη*, nisi hoc ipsum reponendum est, *Σωγάσαι σῶσαι* et quod a Comicorum aliquo fictum videtur *Ἀσπακάζομαι ἀσπάζομαι πέπαικται*, quasi a nominativo *ἄσπαξ*. Epenthesis bisyllabae speciem praebet *παῖδε Βορειόνεω* Oppian. Cyn. II. 623. pro *Βορέου* positum tanquam a recto *Βορειόνης* quod a *Βορείων* propagari potuit ut a *Γηρύων Γηρυόνης*. Cum *Βορείων* autem convenit primitivum quod Schol. Il. II. 566. proponit *τοῦ Ταλαϊονίδης ἡ κλίσις ἀπὸ τοῦ Ταλαΐων* ut *Sperchionides* Ovid. [8]) et alia quaedam Proll. 146 sq. Si vero mutato accentu scribimus *Βορειονέω*, is dualis est adjectivi *Βορειόνεος* pro *Βόρειος* positi, quomodo idem Oppianus pro inusitato *ὀφίειος* ascivit *ὀφιόνεος*. *Σαφής σαφηνής* et alia talia justius ad metaschematismos terminationum referuntur.

7) Adjectivum illud removetur si *ἐπήτιδες* scribimus a recto *ἐπῆτις* quod indicari videtur scriptura duorum codd. *ἐπήτιες*.

8) Sic et ab *Ἀλφειός* Dianae epitheton *Ἀλφειονία* (scr. *Ἀλφεωνία*) ductum videtur.

§. 5. De pleonasmis casuum nominalium et verbalium brevi praecidam. Primum quod Tzetzes Exeg. 66, 26. et Eustathius 1412, 38. proferunt dativos *κύνεσι*, *στομάτεσι* insitione syllabae biliterae crevisse, nimis quam frivolum est. Attentione digniora sunt quae Apollonius de pronomine tertiae personae disputat de Pron. 125. *ἡ σφίσιν ἀπὸ τῆς σφὶν ἐπεκτέταται* et paullo post *ἐπηυξήθη ἀπὸ μονοσυλλάβου τῆς σφίν*, quo improbatur eorum sententia qui ut *ἡμῖν*, *ἡμῖν* ex *ἥμεσιν*, *ὕμεσιν* sic *σφίν* per syncopen ex *σφίσι*, hoc autem ex *σφέσι* natum dicerent. Idem indicat EM. 498, 14. *τὸ „Καί σφιν„ οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ σφίσι βαρυτόνου ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σφίν (σφῖν) καὶ μετὰ τὴν ἔγκλισιν παρηκολούθησε τὸ πάθος*, hoc est enclisin sequitur systole vocalis quam p. 738, 17. natura longam esse dicit *ἡμῖν*, *ὑμῖν*, *σφῖν* [9]). — Imperfecti et aoristi formas Alexandrinas *ἐσχάζοσαν*, *ἐμάθοσαν* Heraclides Eust. 1759, 36. epenthesi syllabae *σα* auctas censet sicut *ἦν ἦσαν*. Has vero Planudes Anecd. Bachm. II. 40. et Grammaticus in cod. Voss. ad EM. s. *Δορυξόος* cum aoristis verborum in *μι* comparat *ἔδοσαν κατὰ μεταπλασμὸν ἰωνικῶς ὡς ἤλθοσαν*, *εἴδοσαν*, hoc est *ἀντὶ τοῦ ἔδον*, *ἦλθον*. Quam similitudinem copiosius exsequitur Choeroboscus Can. 535—537. eandemque syllabam verborum barytonorum personis tertiis addi, in altero genere detrahi docet, *ἔφαμεν ἔφαν*, *ἔλεγον ἐλέγοσαν*. — De perfectis activae formae duo pleonasmi titulo inscribuntur: *ἐν τῷ ἀγήγοχα καὶ ἐδήδοκα συλλαβὴ ἐπλεόνασεν ἵνα ἐν τῇ β' καὶ γ' συλλαβῇ τὸ αὐτὸ σύμφωνον ἔχωσιν ὥςπερ τὸ ἀλήλιφα*, *ὀμώμοκα* etc. Choerob. 570, 15. De primo aliter existimant auctores §. 1. producti. Ac si futuro *ἐδέσω* congruens perfectum *ἤδεκα* fingimus, hinc *ἐδήδοκα* fieri potuit epsilo in omicron mutato ut *ἐνήνοχα*. De passivo sic loquuntur: *ἐκ τοῦ ἐλήλαται γίνεται τὸ ἐληλέδαται ἐπεντεθέντος πρὸ τοῦ α τῆς παραληγούσης τοῦ ε καὶ τοῦ δ*

9) Charax in Anecd. 1153. *ἐν τοῖς πληθυντικοῖς σφίσι*, *σφέας ἀναβιβάζεται ὁ τόνος οὐ σφισιν*, *καί σφεας*, *ἐπεὶ οὐ φύσει ἐβαρύνοντο ἀλλὰ κατὰ πάθος*, *σφῖν σφίσιν*, *σφᾶς σφέας* (cf. Thiersch. Gramm. §. 204. n. 9.). Illud *καί σφιν* sumtum est ex Il. II. 670. Od. XVI. 252. iota, ut par est, brevi; caesura productum Quint. XI. 66. removit Spitznerus.

ὁμοίως τῷ ἀκηχέδαται Eust. 1570, 1. τὰ κατὰ πλεονασμὸν τῆς δα συλλαβῆς ὠνομάδαται, ἐρηρέδαται, πεφράδαται καὶ ἐσταλάδατο παρ' Ἡροδότῳ p. 234, 14. p. 1301, 1. Horum tria a re alienissima sunt quippe a dentalibus ducta, eodemque ἐῤῥάδαται refertur ἀπὸ τοῦ ῥάζω EM. 377, 13. et ἀκηχέδαται ἀπὸ τοῦ ἀχάζω μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀττικοῦ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ε ib. 48. Epim. I. 74, 1. sed haec ignota sunt verba istaque ratio neque homerico ἐληλάδαται convenit neque adespoto ἀπεσπάδατο id est ἀπεσπασμένοι ἦσαν, quod Hesychio pro mendoso ἀπεσπάδαντο restitui ad Aj. p. 403. His δα vel δε insertum esse nemo defenderit, sed paremptosin consonae quo jure Buttmannus impugnat, dicetur in loco hujus rei proprio. Clausulam huic sermoni imponunt infinitivi; μεθέμεν ἀπὸ τοῦ εἶναι καὶ πλεονασμῷ τῆς με εἵμεναι καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι ἕμεναι καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι ἕμεν Epim. I. 276. EM. 575, 20. ἐπὶ τῶν εἰς ναι ἀπαρεμφάτων τοῦ δευτέρου ἀορίστου οἱ Δωριεῖς ἐπεντιθέασι τὴν με συλλαβήν, δόμεναι βήμεναι EM. 282, 50. Epim. I. 200, 11. Accuratius Maximus Plan. Gramm. p. 95 sq. T. II. Bachm. οἱ ποιηταὶ ἐπεντιθέασι τὴν με ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τῶν βαρυτόνων ἐνεστώτων, οἵτινες οὐκ ἀναδιπλασιάζονται, καὶ ἐν τοῖς τῶν μελλόντων πασῶν συζυγιῶν καὶ ἔτι τοῖς τῶν εἰς μι ἀορίστων. Quod hic dicit tempora reduplicata pleonasmum repudiare, oblitus est infinitivorum homericorum βεβάμεν et γεγάμεν (ἐκγεγάμεν) qui sequuntur formam verbi ἑστάμεν ἑστάμεναι, aut eos praesenti subjecit ut EM. 224, 52. γεγάμεν παρὰ τὸ γέγημι et p. 750, 3. τεθνάμεν — τέθνημι, quod ineptum est; γεγωνέμεν fortasse ejusdem temporis esse putavit Ptolemaei sequutus scripturam Il. XII. 337. Τετυφέμεναι et similia versus heroici mensura respuit, sed quod pro πεφυκέναι Mus. v. 64. nunquam πεφυκέμεν vel aliud hujusmodi legitur, haud fortuitum videtur. Infinitivus aoristi primi κατακηέμεν Il. VII. 408. jam dudum sublatus est; σαωσέμεν, ἀμερσέμεν, περσέμεν, quae Quintus verbis μενεαίνω VI. 243. VII. 48. εὔχομαι (precor) VII. 366. πειρῶμαι XII. 20. subjunxit, temporis sunt futuri, τερσήμεναι aoristi passivi.

DISSERTATIO QUARTA

DE

METATHESI.

CAP. I.

De metathesi propria.

PROŒMIUM.

Metathesis sive hyperthesis nomen quam late vagetur prae ceteris ostendit Apollonius in prooemio syntaxis c. II. 8. (14.) ubi de consequutione literarum disserit hunc in modum: *στοιχεῖα ὑπερτίθενται, ἡνίκα ἡ καρδία κραδία, παρὰ τὸ σκέπω τὸ σκέπος καὶ πέσκος· ἀλλὰ καὶ συλλαβαί, ἡνίκα τὸ ἐξαπίνης ἐξαίφνης, τὸ ὄρωρεν ὤρορεν· ἀλλὰ καὶ λέξεις, ὅτε ἡ οἰνοφόρος γῆ φερέοινος λέγεται, οἵ τε ἀνδρόγυνοι γύνανδροι· ἀλλὰ καὶ λόγοι „Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε" — „Εἴσω ἴεν καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν"*. Eadem ratione sed exemplis paullo diversis ambitum hujus regionis describit Maximus Planudes in Grammatica p. 110. Anecd. Bachm. T. II. et Append. Etym. Gud. 660, 20. *μετατίθενται στοιχεῖα κραδία καρδία, ἀτραπός ἀταρπός, σφάγανον φάσγανον, ὀλίγος λοιγός*[1]*, ἀλλὰ καὶ συλλαβαὶ οἷον λακέρυζα ἡ κελάρυζα καὶ κεκρύφαλος ὁ κρυπτοκέφαλος. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ λέξεις μετατίθενται οἷον εἴ τις τὰς σεμνὰς θεάς θεὰς σεμνάς λέγοι καὶ τὸ θεῖον ἄπυρον ἄπυρον θεῖον· ἡ γὰρ καθωμιλημένη γλῶσσα ἐν ἐκείνῳ μὲν τὸ σεμνάς προτάττει, ἐν δὲ τούτοις τὸ θεῖον. Τὸν ἴσον δὲ τρόπον καὶ λόγοι μετατίθενται ὡς τὸ καλούμενον σχῆμα πρωθύστερον, οἷον „οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας" μετὰ γὰρ τὸ ἀπωσθῆναι τοὺς μοχλοὺς ἀνίενται αἱ πύλαι.*

---

1) Eodem exemplo (ne quis corruptum putet) utitur Eustathius 46, 5. *ὀλίγος λοιγός, ὄλισθος λοῖσθος* et 143, 21. *λοιγός παρὰ τὸ ὀλίγος μεταθέσει τοῦ ο ὥς φασιν οἱ παλαιοί.*

Ambo igitur praeter prothysteron, quod ad schematologiam pertinet, quatuor hujus a consueto declinationis genera numerant, primum literarum, alterum syllabarum, tertium illud quo vocabulorum conjunctorum partes transponuntur, quartum dictionum separatarum. Horum duo extrema in exitu hujus disputationis tractabuntur sed breviter modo strictimque quia ad alium locum pertinent, duo reliqua, si rem spectamus, unum sunt et in hoc metathesis nomen propriam sedem habet. Sic autem appellatur inconjugarum affectionum illa quam Josephus describit in Synops. 569. T. III. his verbis *μετάθεσίς ἐστι στοιχείου μετακίνησις ἀπὸ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν τάξιν οἷον δαρτά δρατά, καρδία κραδία, κάρτος κράτος.* Haec quidem omnia de uno genere sumta sunt, quo literae ejusdem syllabae locum inter se commutant. Sed persaepe etiam vocales et consonae ex altera syllaba in alteram transmigrant; quo discrimine observato Scholiastes ad Od. III. 180. et Gregorius 489. duas hujus affectionis species constituunt nominibus distinctas: *διαφέρει μετάθεσις ὑπερθέσεως· ἡ μὲν γὰρ ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται, ἡ δὲ ὑπέρθεσις ἐν ἑτέρᾳ ὡς τὸ νοθεῖος ὀθνεῖος.* Plerumque tamen haec nomina indiscreta sunt, nec raro commutantur cum aliis: *βάρδιστοι κατ' ἀντίθεσιν τοῦ ρ ὡς κραδία* Hes. *τὸ ἧκα παρὰ τὸ ἀκὴ κατ' ἀντιστροφὴν* EM. 424, 8. *μορτός καὶ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ ρ μροτός* Theogn. Can. 64, 2. *ἀλλότοκον καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον* p. 68, 17. et quod non minus ineptum est: *ἀνλέγω καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀγγέλλω τροπῇ τοῦ ν εἰς γ* EM. p. 6, 55. Zonar. p. 37. *ἀπὸ τοῦ τάλας κατ' ἀναγραμματισμὸν ὁ Ἄτλας* Eust. 962, 54.[2]) *ἐκ τοῦ ἄκρα κατ' ἀναγραμματισμὸν κάρα* p. 700, 57. Nos vero his vocabulis, quibus plerique alias formae primitivae mutationes significant, omnino non utemur sed contenti erimus tralaticiis et in arte fixis adhibita illa Gregorii distinctione metathesis, quae proprie ita dicitur[3]), et hyperthesis;

2) Epitheton est apud Hesychium *Ἄτλας ὁ ἄτολμος ἀπειθής.*

3) Grammatici saepissime hoc nomine significant enallagen literarum qualiumcunque; *πίδαξ παρὰ τὸ πηδᾶν κατὰ μετάθεσιν τοῦ η εἰς ι*

quarum utriusque exempla per Grammaticorum libros incondite fusa in ordinem redigemus praetermissis quae nimis temere effutita sunt.

§. 1. Metathesis species simplicissima et primum se offerens est ea de qua loquitur EM. 718, 11. *σκίφος τὸ ξίφος διαιρέσει τοῦ ξ εἰς κσ καὶ ὑπερθέσει.* Illud *σκίφος* et huic similia *σπέλλιον*, *ὕσδος* dialecto aeolicae attributa sunt vel doricae, sed reperiuntur quaedam longius divagata: *ἀψίνθιον εἶδος βοτάνης· τινὲς δὲ τῶν κωμικῶν λέγουσιν αὐτὸ ἀσπίνθιον* Zonar. 366. quo nomine Meinekius Com. T. IV. 382. Diphilum usum esse suspicatur. Et instrumenti bellici nomen, quo scriptores Byzantii utuntur, *σπαλίων* id est testudo sive vinea, sine dubio idem est atque *ψαλίς*, quo nomine absis sive opus concameratum vel testudinatum et nonnunquam etiam capreoli sive viticulae fruticum significantur ut Moschopulus ait in Syll. Att. *ἕλικες αἱ τῆς ἀμπέλου ψαλίδες* [4]). Huc accedit glossematicum *ψοῖθος ἡ σποδός* Theogn. Can. 26, 22. *ψοθόν μέλαν* Hes. Cineris autem et fumi tam arctum est consortium ut non mirum sit utrumque nominibus simillimis designari: *ψόλον* (*ψολόεν*) *τὸ μέλαν, τὸ σποδῶδες* Schol. Nic. Th. 288. qui etiam *ἔχιδνα ψολόεσσα* v. 129. interpretatur *τεφρώδης*, cum *ψόλος* autem componitur *ἄσβολος* a Schol. Od. XXIV. 539. *ψόλον γὰρ τὴν ἀσβόλην λέγει.* Latinum *spuo* in Techn. 32. contuli cum *ψύττω* (*φθύζω*) et *scabo* cum *ξέω*. Semel

---

EM. 671, 20. *ἀπὸ τοῦ κάζω κασμός καὶ κατὰ μετάθεσιν κόσμος* p. 532, 10. *ἔκπαγλος παρὰ τὸ πλήσσω μεταθέσει τοῦ η εἰς α* Schol. Il. 1, 146. et de consonis *φηρσί ἀντὶ τοῦ θηρσί κατὰ μετάθεσιν* Epim. I. 429. *ἀλκή παρὰ τὸ ἀρκῶ μεταθέσει* EM. 65, 51. etc. *Σέλευκός φησι τὴν δαῖτα στοιχείων μεταθέσει δίαιταν εἶναι* Athen. I. 19. B.

4) Schol. min. ad Soph. Aj. 1054. *ψαλίδα εἶπέ τις τὴν σπαλίδα*, quod incertum est utrum absidem significet an pampinos tortiles; nam hi similes torquibus, quae vulgo *ψέλλια*, ab Homero *ἕλικες* dicuntur v. Schol. Il. XVIII. 401. a Sophocle in Fragmm. *ψαλίδες* v. Ellendt. Lex. Soph. s. h. v. Gregorius 598. de Aeolibus loquens *τὸ ξίφος σκίφος λέγουσι καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα*, quomodo etiam ille Schol. Soph. scripsisse videtur. Verba postrema *καὶ τὴν* — a codd. absunt. *Σφενδυνοί σπόνδυλοι* Suid. fortasse syracusanum est ut *ψίν* et *ψέ* cf. *ψήν* et *σφήξ*.

lecta *Spylli* pro Psylli in codd. Martian. Cap. VI. c. 671. p. 547. ed. Kopp. *spegma* Plin. XXXIV. 13. *Spycharion* in Inscr. cujus C. Schneiderus meminit in Gramm. 511. vel casus fudit vel consuetudo corrupit. Sed *ascia* Vossius recte cum graeco ἀξίνη conjugare videtur sicut viscum cum ἰξός. Consonas vocabulorum graecorum medias hoc modo mutari exemplum unicum est et non certissimum φοῦσκος ὀξυκέφαλος Hes. id est φοξός. Duplici transgressione notabile est nomen nucularum τὰ πιστάκια et ψιττάκια, cujus consona prima continet sigma ex principio secundae syllabae translatum; nam semiticum est *bistac* sive *pistac* v. Niclas. ad Geopp. T. III. 665. Graeci antiquiores βιττάκια et φιττάκια appellant. Cetera quomodo a primis linguae architectis pronunciata sint, propter etymi ignorationem discerni non potest.

§. 2. Consonarum simplicium nullae ad transponendum tam promtae quam semivocales interque has mobilitate excellit rho. Hinc igitur exempla petit Gregorius 488. οἱ Ἴωνες χρῶνται ταῖς μεταθέσεσιν· ἔστι δὲ μετάθεσις ὅταν ἢ τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς ἰδίας συλλαβῆς γίνηται δεύτερον, ἀτραπιτός ἀταρπιτός[5]), ἢ τὸ δεύτερον πρότερον, κραδία, τέτρατος, κρατερός. Haec pro affectis cedunt quia communis usus probavit ἀτραπός, καρδία, τέταρτος, et etiam quia haec convenientiora sunt etymis τρέπω, κῆρ sive κέαρ, τέτταρες. De ultimo ex solo usu judicatur; nam Homerus ipse pro numerorum ratione variat non solum adjectivum κρατερός et καρτερός, sed etiam nomen κράτος et κάρτος. In usu vero dominantur duo sibi contraria κράτος et καρτερός, pro quo scriptores deterioris notae κρατερός asciverunt idque etiam a librariis passim ad Atticos transfusum est v. Duker. ad Thuc. IV. 129. Herodianus vero de Dichron. 363. ed. Lehrs. hoc primo loco ponit, καρτερός hyperthesi affectum dicit. Sed affinium aliqua in suo quidque ordine perstant κάρτα κάῤῥων — κρατύς κρείσσων. Ac si verum est quod suspicamur, horum omnium esse

5) Ἀταρπώ Parca quae vulgo Atropos vocatur v. Techn. p. 38. Eandem fortasse significat Hesychius Ἀταποῦ (Ἀταρποῦς) χαλεπῆς.

unum principium *κάρα* et *κρᾶτα* v. Techn. 128. sequitur hujus inconstantiae causam a natura proficisci. Allatis Gregorius p. 434. addit *τάφρος τάρφος* iterumque in Schol. Hermog. p. 1138. T. VII. Rhett. Gr. *παραφθορά ἐστιν ἐὰν τὴν τάφρον τράφον εἴπῃς*, quod Koenius 338. ex Tabb. Heracl., Du Cangius ex Herodiani Epimm. (p. 125.) aliisque idem aetatis scriptoribus profert et nonnulli etiam ab Hesychio scriptum putant *Τράφος τάφρος* pro *Τράφος τάφος*, sed ex aliis glossis *Ταρφῆες κτερεΐσται, Ταρφήια ἐντάφια* colligi potest pro masculino *τάφος* nonnullos dixisse *τάρφος* et *τράφος* ut *στράχυς* pro *στάχυς*. Alia accumulat Schol. A. ad Il. XXIII. 169. *ἡ διπλῆ πρὸς τὴν μετάθεσιν ὅτι δρατά εἶπεν ἀντὶ τοῦ δαρτά*, quam Schol. B. antistrophen nominat, tertius aliquis addit Aristophanem sic dixisse *δέδραται* in Pac. 1039. sed hoc est a verbo *δράω*, non ut in Schol. dicitur *ἀντὶ τοῦ δέδαρται· καὶ Ὅμηρος δρατὰ σώματα*. Hoc nonnulli aliter scripserunt *διὰ τοῦ ε δρετά ἀπὸ τοῦ δέρειν* (ut *φερτός*) sed vulgatam scripturam sequitur EM. 287, 10. Zonar. 572. *ὡς φθείρω φθαρτός· οὕτω δείρω δαρτά καὶ καθ' ὑπέρθεσιν δρατά ὡς ὀφιόσπαρτον ὀφιόσπρατον*, quo nomine fortasse poetarum aliquis appellavit illud quod a Tragico dicitur *τὸ γηγενὲς ὄφεος θέρος* Bacch. 1025. hoc est Cadmeum vel serpentis Colchici sementem, *θέρος οὖλοον ἀνδρῶν γηγενέων* Apollon. IV. 1034. Perdubium est quod ab EM. 148, 36. traditur: *ἀρπίδες τὰ ὑποδήματα παρὰ Καλλιμάχῳ — θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι, παρὰ τὸ ῥάπτω ῥαπίδες καὶ κατὰ μετάθεσιν ἀρπίδες ὡς ῥῆνες ἄρνες*. Nam illud *ῥαπίδες* sive *ῥαφίδες*, quod Hesychius quoque *ὑποδήματα* interpretatur, iota breve habere oportet ut *σκαφίδες*, *ἀρπίδεσσι* vero in Callimachi versu quem ex Hecale sumtum esse convenit (v. Naek. Hec. p. 70.) habet longum, neque dici licet poetice productum esse ut *μαινῖδες, χειρῖδες*, nam hoc conceditur modo paronymis quae longam habent antepenultimum, alpha autem ante *ρπ* correpte dici auctor est Trypho in EM. l. c. quare videndum ne *ἀρπίς* ab alio ductum sit principio *ἄρω*, unde alia calceamentorum vocabula *ἀρβύλη* et *ἀρτάριον* v. Proll. 124. et Amoris nomen aeolicum *ἄρπυς*, si

quidem hoc conciliatorem significat sive, ut germanice dicitur, copulatorem (Kuppler), quod secus videtur Meinekio Anall. 267. Sed nihil controversiae habent haec: παρὰ τὸ τέρσω τερσιά καὶ ταρσιά παρὰ Σιμωνίδῃ (Schneidew. p.128.) καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τρασιά EM. 764, 25. quod ab etymo θέρω torreo longius discedit quam ταρσός et θαῤῥία Hes. eoque differt ab ante dictis, quorum nativa forma communi usui accommodata est, transposita poesi cessit. Ab eodem autem verbo ductum videtur cremiorum nomen Γάρσανα φρύγανα Κρῆτες Hes. id est τάρσανα et Τραύσανον ξηρὸν πᾶν ἢ φρύγανον, quod apud alios Glossographorum minus recte τραίξανον scribitur. Aeque certum est quod de nomine insulae traditur: Κράπαθος ἀντὶ τοῦ Κάρπαθος κατὰ μετάθεσιν Sch. Il. II. 676. cujus ad exemplum Dionysius in Bassaricis urbem Cypri Carpasiam transnominavit Κραπάσειαν. Idem Homerus, prout tempus fert, modo θάρσος dicit modo θράσος, sed posteriorum scriptorum nonnulli hac opportunitate ita usi sunt ut illi fiduciae notionem subjicerent, alteri confidentiae v. Gesner. ad Lucian. Encom. Musc. §. 5. et Interpr. ad Thuc. III. 12, 1. Id igitur a superioribus hanc habet differentiam quod in pedestri quoque sermone dupliciter dicitur. Origo tamen utrique communis a verbo θέρω v. Techn. 292. cujus formam sequitur aeolicum θέρσος et hinc composita Θερσίλοχος, Θερσαγόρας pro Θαρσαγόρας, neque deserit adjectivum θερμός, quod saepe τὸν θρασύν significat ut *calidus* audacem atque θαλπωρή spem fiduciae genitricem. Ex verborum ordine huc pertinet μάρψαι et βράψαι, quae Hesychius eodem modo interpretatur συλλαβεῖν. Illud habet aliquam cum ἁρπάσαι et *rapere* similitudinem sed non tantam ut idem esse videatur, neque certa est illa ab ignoto nomine μάρη derivatio et repugnat utrique aoristus μαπέειν. Quamobrem in Techn. 47. ad hanc descendi sententiam, literas illorum verborum principales esse tres μαπ, rho vero adventicium haberi oportere ideoque transponi μάρπτω et βράπτω. Hinc existimandum est de adjectivis δυςβάρκανος[6])

6) Pselli versus quos Kuesterus citat ad Suid. s. Δυςβράκανος, a Tittmanno editi sunt ante Zonaram p. CXVI. v. 41.

et *δυςβράκανος ὁ δύςληπτος*, quae ex altera verbi forma *βράξαι* pendent v. Techn. 49. Haec consiliarii nostri taciti praetereunt sed non negligenter tractant verbum farciendi: *πεφαργμένος ἀντὶ τοῦ πεφραγμένος καὶ ἐφάρξαντο ἀντὶ τοῦ ἐφράξαντο καὶ τὸ φρακτόν φαρκτόν, ὥςτε ὑπέρθεσις. Περὶ παθῶν* EM. 667, 22. Addi poterant syntheta *ἄφαρκτος* id est *ἀφύλακτος* Hes. et *ναύφαρκτον*, quod Dindorfius Aristophani tribuit Ach. 95. idemque Grammaticorum quibusdam indiciis ductus poetas Atticos aequaliter *φάργνυμι* et cetera scripsisse censet, non ut in codd. legitur v. Adn. ad Aesch. Pers. 63. ed. Oxon.[7]) Etymon scrutantibus ex proximo occurrit *ἕργω εἴργω*. Nam hinc compositum *ἄερκτον* Harpocratio, Suidas, ceteri interpretantur *ἄφρακτον* et *ἕρκος περίφραγμα*, hoc autem aeolice *ἄρκος* dicitur cognatumque habet *ἄρκυς ἀπὸ τοῦ εἴργω* EM. Digamma, quod huic verbo adhaeret, in aspiratam mutato nascitur *φάργω* et trajectione facta *φράγω*, nomenque *ῥῆχος* id est *φραγμός* litera *φῖ* destitutum ex formula a Grammaticis data: *οὐδέποτε εὑρίσκεται λέξις δισύλλαβος ἐν χρήσει ἀρχομένη ἀπὸ δύο δασέων τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀπὸ δασέος ἀρχομένης* Choerob. Can. 636, 8. His non aliena est Valckenarii conjectura Observatt. in N. T. p. 253. T. II. ab eodem *φράττω* nomen *σφραγίς* repetentis; cui nonnihil momenti adjicit Sophocles *σφραγῖδος ἕρκος* tanquam *ἐκ παραλλήλου* jungens Trach. 612. Nec multum obest quod hoc a poetis epicis et scriptoribus ionicis dicitur *σφρηγίς*, verbum autem et nomina ex eo apta alpha retinent *φράξας* Herod. Apollon. *ἐμφράξαιο* Nic. Th. 79. *περιφράξαι* Nonn. XLIV. 19. *φραγμός* et *φράγμα* Herod. nam apud hunc etiam *φρῆγμα* legitur in Edd. vett. et alpha quoque non ab omnibus aequaliter pronunciatum esse probat diversitas accentus v. Parall. 402. Verum hac super re nimis. Pro *τρέπω* nonnullos *τέρπω* dixisse ut *ἀταρπός* affirmant auctores in Techn. 38. nominati, contraque alii

---

7) Nescio quod ad exemplar formatum sit verbum *φάρκτεσθαι τὸ φράττεσθαι* Phot. ejusque imperativus *φάρκτου φυλακὴν σκεύαζε* Hes. Quisnam enim *δράκτεσθαι* dixerit pro *δράττεσθαι*?

aoristum ἐτράπην ad τέρπω referunt ut Apollonius: τραπείομεν τερφθῶμεν· εἴρηται δὲ κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ ταρπείομεν. Et hoc modo etiam quinque aoristi activae formae explicantur δέρκω ἔδαρκον, πέρθω ἔπαρθον, ὅπερ γίνεται καθ' ὑπερβιβασμὸν ἔδρακον, ἔπραθον Choerob. Can. 625, 7. ἥμαρτον καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν ἤμβροτον 623, 20. δραθεῖν καθ' ὑπέρθεσιν ὡς κραδία EM. 285, 54. ἀπέπαρδε — ἔπραδε δὲ προτεταγμένου τοῦ ρ Suid. quod doricum esse colligimus ex dicterio illo νῦν τ' ἦνθες ἐς χορὸν νῦν τ' ἔπραδες. In communi sermone et attico ἔπαρδον dicitur, dupliciter vero κατέδαρθον et κατέδραθον v. ad Buttm. 142. Ab his, quorum origo ultra memoriam jacet, differunt poetica illa a stirpibus puris derivata, unum δρῶ κατὰ παραγωγὴν δρέκω καὶ ἐν ὑπερθέσει δέρκω Zon. 490. alterum πρῶ πρήθω πέρθω v. Techn. 63. et 97. horum enim aoristi literarum ordinem non mutant nisi quod εὐδρακής dicitur et εὐδαρκής Hes. Verbi perfecti mutationem approbant ἔμβραμαι et βέβραμαι ab Hesychio allata pro εἵμαρμαι, et διέφρασαι παρὰ Ἰβύκῳ (Schneidew. 218.) ἔστιν ἔφθαρσαι καὶ κατὰ πάθος[8]) ἔφαρσαι καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἔφρασαι EM. 273, 24. Ergo ille quum coactus esset verbi ἔφθαρσαι secundam syllabam corripere, pro ἔφθρασαι posuit ἔφρασαι, quia literae φ θ ρ non ita ut χ θ ρ consociari possunt; consonam minus necessariam rho fortasse dimittere noluit ob eam causam ne quis hoc pro secunda persona verbi ἔφθασμαι acciperet. Hinc ad declinationem nominum deducimur. Primum transitu e casu in casum literas transponi credidit Epim. I. 390, 13. Gud. 79, 4. παρὰ τὸ ῥὴν ἡ γενικὴ ῥηνός καὶ κατὰ συστολὴν ῥανός καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἀρνός, de quo et de dativo τέτρασι infra dicetur. Ad motionem pertinent βαρδύτερος et βάρδιστος. Haec enim nunquam ad eam formam revolvuntur quam Grammatici naturalem esse constituunt sed versus heroicus repudiat: παρὰ τὸ βάρος βαρύς καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ βαρδύς καὶ ἐν ὑπερθέσει βραδύς EM. 188, 22.

---

8) Ὕφεσιν dicere voluit sive ἐξαίρεσιν, non συγκοπήν ut Sturzius opinatur.

Pleonasmo huic aliquid fidei conciliat latinum *bardus*, si quidem, ut Festus dicit, a graeco tractum est; nec multum discrepat significatio; nam οἱ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ Luc. Ev. XXIV. 25. uno verbo vocantur βαρυκάρδιοι Psalm. IV. 3. Sed βαρδύς tamen non reperitur neque nimi necesse est; nam in derivatis saepe literae aliter collocantur atque in primitivis ut τάρφος et ταρφύς παρὰ τὸ τρέφεσθαι EM. Ad ultimum distuli quorum aut auctores ignoti sunt aut scriptura ambigua: Δάρχμη ἡ δράχμη, Στάρτοι αἱ τάξεις τοῦ πλήθους (accentu, si mendo caret, aeolico) Hes. nomenque arboris βάρβιλος et βράβυλος et piscium ἐγκαρσίχολοι et ἐγκρασίχολοι quod mire explicant Glossographi, οἱ χολὴν ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες, ad haec Κάρνειος sive Καρνεῖος et Κράνειος Apollinis cognomen, de quo veteres ipsi certant utrum a Carno vate sumtum sit an ab arbore κράνεια v. Siebelis ad Paus. III. 13, 3. Eorum autem quae antea enumeravi alia a poetis versuum rotundandorum causa mutata sunt, alia statim a radice literas instabiles habuisse videntur. Ex indeclinabilibus unum huc trahit Eustathius 46, 7. ῥά ἄρ, quod cum ἄκρα κάρα confert, sed rejicitur ab EM. 134, 8. ὁ ἄρ σύνδεσμος οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ ῥά· ὁ γὰρ ῥά ἐγκλιτικός ἐστι καὶ ὑποτακτικός· ὁ δὲ ἄρ οὐκ ἔστιν ἐγκλιτικός v. Diss. I. c. I. §. 2.

§. 3. Non ita saepe aliae vocales cum rho stationem commutant, primum ut metrum servetur, quomodo Aeschylus Ἀρταφρένης usurpavit, tum ob alias causas minus perspicuas ut gens Lyciae a plerisque Τερμίλαι, ab Hecataeo Τρεμίλαι dicta est, regio Τρεμίλη Anton. Lib. conditor Τρέμιλος Panyas. Appellativum τέρμινθος sive τερέβινθος. Nicander in τρέμιθος vertit et ab hac forma Stephanus etiam nomen urbis Τρεμιθοῦς derivatum censet; a verbo στρέφω manarunt στρέφος et στέρφος intellectu non multum diverso v. Techn. 302. ab ignotis fontibus τέρχνος quod Vossius cum *truncus* confert, et τρέχνος, hoc Dosiadae placitum, illud Maximo; περκνός et πρεκνός sive πρακνός Hes. sed nullum simile dorico σπέργυς παρὰ τὸ πρέσβυς τροπῇ τοῦ β εἰς γ πρέσγυς καὶ ὑπερθέσει σπέργυς. Περὶ παθῶν EM. 723, 17. nam hic non una consona loco mota est sed

duae. Verum et hoc extra causam est et quidquid proprio dialecti cujusdam gentiliciae colore distinguitur ut Τάρτα ἡ τρίτη Hes. φαρετέῤῥων ἀντὶ τοῦ φαρετρέων ὑπερθέσει καὶ ἀναδιπλασιασμῷ EM. 787, 39. et alia. Sed trope, cujus ille meminit, metathesi adjuncta adhibetur etiam verbo ἔρδω παρὰ τὸ ῥέζω ὑπερθέσει ἔρζω καὶ τροπῇ δωρικῇ EM. 179, 55. sed injuria; nam delta pro gamma substitutum esse ut in δνόφος etc. apparet ex nomine ἔργον et futuro ἔρξω, quibus accommodata sunt ἔρκτης, ἔρκτωρ, εὐέρκτης i. q. εὐεργέτης· alteram formam sequuntur ῥέκτης, κακοῤῥέκτης, αὐτορέγμων. Familiaris vero haec metathesis est reduplicationi in sermone poetico ῥερίφθαι, ῥερυπωμένος, ῥεραπισμένος Choerob. Can. 555. Anecd. Ox. T. IV. 185. qui omittit ῥερυθμῶσθαι a Photio enotatum et alia v. Parall. 13. Metri causa poetae verbum ἐγείρω aliter cum nominibus brachyparalectis composuerunt, aliter cum contrario genere ἐγερσίμοθος et ἐγρεσίκωμος, iidemque ἀνέγρετος dixerunt ubi opus esset, ἀνέγερτος ubi liceret, ut in prosa dicitur δυςδιέγερτος, διέγερσις, δημοεγέρτης sive δημεγέρτης et ab ἀγείρω σιταγέρτης· sed λιναγρέτης potius cum αἱρεῖν compositum ut μαζαγρέτας et κωλαγρέτας ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν τὰς κωλᾶς Schol. Vesp. 693. quanquam haec quoque nonnulli ad ἀγείρειν referunt. Unum genus transgressionis publicam obtinuit auctoritatem, illud quod in dativis nominum syngenicorum pluralibus cernitur: ἐν τῇ δοτικῇ μήτερσι διὰ τὴν εὐφωνίαν ὑπερβιβασμὸς γίνεται τοῦ ρ καὶ τροπὴ παρακολουθεῖ τοῦ ε εἰς α, μητράσι, πατράσι, θυγατράσι, ἀνδράσι Choerob. Can. 349, 28. quod verum est si hi casus a nominativis μητέρες, πατέρες declinati sunt terminatione ες in σι mutata. Sine hujusmodi trope nascitur numerale ἐκ τοῦ τέτταρσι τέταρσι ἀποβολῇ καὶ ὑπερθέσει τέτρασι EM. 754, 32. cujus exempla protuli ad Phryn. 409.[9]) Hinc ordinale τέτρατος μετάθεσις ἰωνική Schol. Od. III. 180. Ad derivationem pertinet παρὰ τὸ κρέκω κρεκίς καὶ ὑπερβιβασμῷ κερκίς Epim. 379,

9) Addi poterant Strab. X. 486. XIII. 582. Plut. Vit. X. Oratt. c. IV. 837. C. Longin. c. 39, 4. Diog. III. 56. Galen. de Meth. Med. I. 9, 72. T. X. In Lucian. Dial. Mort. VI. 2. nuper τέτρασιν receptum est.

32. EM. 506, 3. nam κρεκὰς non dicitur; et Κερκολύρα Ἀλκμὰν ἀντὶ τοῦ κρεκολύρα ἠχητικὴ λύρα· ἔστι δὲ τοῦτο πάθος Zonar. 1190. nisi is temere confudit quae in EM. et Suid. distincte scripta sunt Κερκολύρα ὄνομα τόπου et Κέρκος θύρα χαλκῇ Ἀλκμάν. Hesychius Κερκάς κρέξ τὸ ὄρνεον. Ἔτερσε ἐφόβησε Hes. si recte ita scriptum est, ad ἔτρεσε eandem relationem habet quam *terreo* ad *tremo*; ἔπρεσε Hesiodium veteres non pro ἔπερσε acceperunt sed pro ἔπρησε Techn. 89. Montis macedonici nomen apud Photium etiamnum Βρέμιον scribitur, sed jam diu Kannius ad Conon. p. 61. correxit Βέρμιον. De proxima vocali haec accepimus: κρίκος καὶ ἐν ὑπερθέσει κίρκος Epim. I. 223. quorum illud in communi usu positum simileque germanico *Kreis*, alterum, quo Latini utuntur, poetis relictum est; nam quod apud Pollucem legitur I. 94. κίρκοι — τὸ γὰρ κρίκοι ποιητικόν, Bekkerus in contrarium vertit κρίκοι — κίρκοι. Κίρσος πάθος τι περὶ τὸ σῶμα, ὅπερ τινὲς ἰξίαν φασίν, ἄλλοι δὲ κρισσόν Hes. κιρσός ἢ κριξός οἴδημα φλεβὸς καλεῖται καὶ ἰξία Poll. IV. 196. quo loco codd. κρισός praebent; κιρσοὺς οἱ νεώτεροι καλοῦσιν ἰατροὶ τὸ ι μετὰ τοῦ (τὸ) κ τιθέντες οὐ καθάπερ οἱ Ἀθηναῖοι Galen. de Tumor. XVI. 730. T. VII. Usitatius est κίρσος et κιρσώδης, quod Schneiderus cum σκίῤῥος cognatum putat. Tertium est nomen urbis: Κρῖσα ὑπερθέσει Κίρσα καὶ Κίῤῥα. Λεωκρίνης ἡγεῖται δύο πόλεις εἶναι δι' ἄγνοιαν τοῦ πάθους EM. 515, 18. Huic obsequitur Coraes ad Heliod. 93. sed nominibus illis diversas urbes significari probabiliter ostendit Ulrichsius in Itiner. Graec. p. 23. Eorum quae ο micron in syllaba principali habent notissimum est βροτός — παρὰ τὸ μείρω μορτός ὑπερθέσει μροτός, ἐπενθέσει τοῦ β ὥπερ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν ἐξέστη τὸ μ Epim. I. 91. et 431. eodemque Theognostus rem deducit Can. 64, 2. cum subscriptione auctoris: οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς. Vox ignobilior est βρόμος καὶ καθ' ὑπέρθεσιν βόρμος· ἔστι δὲ τροφὴ τετραπόδων EM. 205, 3. βόρμον ὃν καὶ βρόμον Hes. quod Herodianus Epim. 213. βρῶμος scribi jubet διὰ τοῦ ω. In usu praevalet βρόμος, quod aliquam habet cum βορά et figurae similitudinem et significationis; nam

ab alio edendi verbo γράω ductum est γράστις. — Κρόσσας κεφαλίδας τοῦ τείχους καὶ κρόσσους τὰ ἄκρα τῶν ἱματίων παρὰ τὴν κόρσην κατὰ μετάθεσιν· οὕτω Φιλόξενος EM. 540, 40. Gud. 348, 60. quibus paria leguntur in Schol. Il. XII. 258. Caput hominis uno modo κόρση vocatur, pinnae murorum saepissime κρόσσαι et fimbriae vestium κρόσσοι constanterque adjectivum scribitur πρόκροσσος. Sed in illo vacillatur: Κόρσαι κεφαλαί ἐπάλξεις Hes. κορσωτὴ πτέρυξ pinna muri Lyc. 291. ubi in multis codd. κροσσωτὴ legitur. Utrumque cum κάρα κρᾶτα cognationis vinculo constrictum videtur unde etiam pinnae (τὰ πτερύγια τῶν τειχῶν) κρήδεμνα vocantur. Proximum est κρόταφος παρὰ τὴν κόρσην κόρσαφος καὶ κόρταφος καὶ ἐν ὑπερθέσει κρόταφος EM. 541, 22. quod confirmat Pollux II. 40. τοὺς κροτάφους ἔνιοι καὶ κόρσας λέγουσιν aliique in Proll. 291. citati, quo minus probatur Eustathii originatio παρὰ τὸ κροτεῖν, quanquam hujus quoque verbi consonas principales a nonnullis transmotas esse docet Hesychius Κορτεῖν κροτεῖσθαι v. Meinek. Com. Fr. Vol. III. 188. Idem haec praebet: Κόρτος ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κρότων et Πόρκας ἐλάφους ἢ ταχεῖς, quae neque ex etymo judicari possunt neque scimus utrum recte sic scripta sint an a librariis perversa ut multa hujusmodi in hoc Glossario, exempli causa Ἔσσαι κοιμηθῆναι pro ἀέσαι, Ἄχνημος νῆστις pro ἄκμηνος ut Valckenarius putat, Ἐκκομοδεύειν pro ἐκκοδομεύειν, Ἐένδυνεν pro ἐνέδυνεν, Πάλνη πλάνη, et quod ipse correctione egere vidit Νῆλος ἔριον, ἄμεινον λῆνος. Eadem cautio est et de aliis quae in progressu hujus sermonis a Glossographis petemus, et de verbo Θρουνύεται τὸ ὀχεύεται Zonar. 1054. cui simile est nomen montis Θρόναξ in Schol. Theocr. XV. 64. pro usitato Θόρναξ, quod ipsum Hemsterhusius hoc loco substituit; nec suspicione caret θρουνύω sive potius θρόννυμι, quod saltem aliter scribi oportebat θρώννυμι ut στρώννυμι. Etruriae urbem Cortonam quae a Polybio Κυρτώνιον vocatur, Stephanus eodem nomine quo graecam appellat Κρότων, eademque confuderunt librarii in Dion. Antt. I. 26. Montem qui a Dionysio Per. Παρπανισός, vulgo autem Παροπάμισος dicitur, Nonnus Προπάνισον

transnominavit v. Proll. 415. Si σπαργᾶν et σφριγᾶν, ut in significatione competunt, ita etiam communitate stirpis conjuncta sunt, metathesi accessit trope vocalis et enallage consonae. Ex verborum inclinamentis huc revocatur aoristus ἤμβροτον ἀπὸ τοῦ ἥμαρτον κατὰ ὑπερβιβασμὸν τοῦ ρ καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ β Exco. in Cram. Anecd. Oxon. T. IV. 195, 7. Paris. T. IV. 236. Etymo propius est Ἔμορτεν ἀπέθανε Hes. quod ἤμορτεν scribi debet a verbo ἀμείρω sed significatione neutrali. Indeclinabilium unum adnumerat EM. 683, 4. Eust. 166, 30. παρὰ τὴν πρός γίνεται πρόσω καὶ κατὰ μετάθεσιν πόρσω καὶ τροπῇ πόῤῥω, quod a praepositione πρό longius illo discedit sed in usu communi plus auctoritatis habet. — De ypsilo neque Grammatici quidquam monent praeter tenebricosum illud EM. 784, 53. Ὕρτακος ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ ῥύτακος, quae nominis proprii interpretatio esse videtur; neque ego plus afferre possum quam quod Hesychii glossae praebent Διαπύρσιος μέγας διαβόητος et Θυργανᾶν κινεῖν, pro quo κνύειν scribendum est auctore Aristophane qui Eccl. 34. θρυγονῶσα sive, quod etymo τρύω τρίβω convenientius, τρυγονῶσα τὴν θύραν et paucis interjectis τὸ κνῦμα et alio loco Thesm. 481. ἔκνυε τὴν θύραν scripsit. Κύρνα κρανία in Parall. 338. ad latinum *cornus* applicui, quae graece κράνεια dicitur. Κύρβαντες οἱ τὸν κόρον (Jovem puerum) φυλάξαντες· βαίνειν γὰρ τὸ φυλάσσειν· ἢ ὡς Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ κρύβειν Κρύβαντες καὶ Κύρβαντες, ὅθεν καὶ κυρβασία Zonar. 1264. Eadem dicit EM. 547, 39. sed hic praetermisso Herodiani nomine qui hujus inventiunculae honorem sibi eripi facile patietur. Κυρβάδωμεν κρύψωμεν Hes. corruptum videtur ex κρυβάδδωμεν hoc est κρυβάζωμεν, a verbo κρυβάζειν. Pro Κρύμα εὕρημα jam alii reposuerunt κύρμα.

§. 4. Secundam in hac causa locum obtinet lambda. Βελτός ὁ βλητός Hes. ad illud genus transgressionis pertinet cui adjuncta est ectasis syllabae subsequentis πέρθω πρήθω etc. v. Diss. de Sync. P. I. C. II. §. 1. Sed simplicis et germanae metathesis exempla duo sunt, unum domesticum στλεγγίς et στελγίς, idemque lambda in rho verso

στεργίς et στρεγγίς, quod Erotianus improbat sed firmatur verbo latino stringo v. Technol. p. 55. alterum peregrinum βλάσσαμον, quo Nicander usus est sed in secundo demum casu βλασσάμοιο alpha secundae syllabae correpto, quod in recto βάλσαμον producit. Horum obliti Technologi morantur in verbo ἔλδω παρὰ τὸ θέλω τοῦ θ τραπέντος εἰς δ κατὰ Μακεδόνας καὶ ὑπερθέσεως γενομένης· καὶ ἐκ τοῦ ἐθέλω ἐδέλω καὶ ὑπερθέσει ἐέλδω EM. 317, 29. quam enallagen dentalium δ et θ aeolicam dicere solent δάσος θάσος, μήδω μήθω, sed neutrum horum legitur; et illorum quoque verborum cognatio parum explorata est. Ad explicandum adjectivum φολκός Buttmannus in Lexil. I. 246. finxit verbum φέλκω, quod pro πλέκω dictum esse vult tenui in aspiratam versa; probabilius est ἕλκω ὁλκός. Nomen urbis Βέλβινα in codd. Ptolemaei Βλέμινα scribitur. Unius Hesychii auctoritate nituntur Ὄλχος ἐνέδρα et Φύλλειν ἀδολεσχεῖν corrupta fortasse ut multa in hoc mendorum omnium conciliabulo. Aliam ejusdem glossam Ἔλπος ἔλαιον στέαρ et Ἔλφος βούτυρον Kuesterus cum λίπος confert; ab illo derivatum videtur ὄλπη τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον Schol. Theocr. II. 156. Γλία glus sive γλοία et quod Glossographi huic interpretamenti loco subjiciunt κόλλα, item χλόη et χολή (Techn. 25.) num congenerata sint, arbitrentur qui volent[10]) sed φλοιός et φελλός composui Techn. 31. auctore Pausania VIII. 12, 1. ταύτης τῆς δρυὸς τὸν φλοιὸν Ἴωνες φελλὸν ὀνομάζουσι, nec piget conferre σκελλός id est διεστραμμένος et σκλοιός ὁ σκολιός Arc. 37, 11. Quae sequitur liquida locum suum non deserit nisi in reduplicatione verborum μείρομαι et σεύομαι. Τὸ ἔμμορε Ζηνόβιος καὶ Ἡρωδιανὸς οὕτω κανονίζουσι μείρω μέμορα καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ μ ἔμμορα· ἀλλ᾽ ἐλέγχει αὐτοὺς τὸ δεύτερον πρόσωπον ἔμμορες Exc. Cram. T. III. 263, 24. quam sententiam Choeroboscus Can. 593. alio confirmat argumento: μέμορα καθ᾽ ὑπερβιβασμὸν

---

10) Pro χολάοντα ἀνθοῦντα Hes. corrigitur χλοάοντα. Χνόα (χνοίη) et χοίνιξ sive χοινίκη terminatione differunt, λάχνη sive λάχνος lana et χλαῖνα significatione, sed stirpes fortasse communes habent.

ἔμμορα· κρεῖττον δέ ἐστιν εἰπεῖν ὅτι ἀορίστου ἐστὶν ἔμορεν καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ μῦ ἔμμορεν. Δηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἔμμορον, cujus exempla satis in promtu sunt; de perfecto olim dubitabatur EM. 335, 26. εἰ γὰρ ἦν παρακείμενος, ἐμμόρασιν εἶχεν εἶναι, et brevius Epim. I. 156, 14. ἔμμορον οὐκ ἐμμόρασι, sed hodie hujus quoque temporis exempla quaedam evestigata sunt. Geminum est verbi σεύω perfectum σέσυμαι καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ε ἔσσυμαι EM. 383, 44. Epim. I. 156, 25. Restat vero singulare genus transmutationis, de quo agitur in EM. 788, 40. Schol. BL. ad Il. I. 190. παρὰ τὸ σφάζω σφάγανον καὶ ὑπερθέσει φάσγανον· ἢ παρὰ τὸ φάσθαι (φάσαι) τὸ φονεῦσαι. Nostra sententia sic est: a primitivo φάω, cujus perfectum est πεφάσθαι, processit σφάζω praeposito sigma et hinc σφαγή, a quo σφάγανον derivari poterat; sed linguae auctores praeoptarunt sigma pleonasticum, quo gravius sonaret syllaba princeps, ab initio ejus transferre ad finem; mansit vero immotum in herbae nomine σφάγνος, οἱ δὲ φάσγανον Diosc. Mat. I. 19, 35. Eadem litera supposita a themate μίγω germani Graeci μίσγω derivarunt, degeneres σμίγω Medd. Mosq. p. 43. et alii v. Techn. p. 50. propriumque nomen Σμιγόλας v. Parall. 414. Mutarum nulla est quae migrationis suspicionem moverit.

CAP. II.

De hyperthesi.

§. 1. Hujus sunt genera multa et diversa pro numero et ordine literarum quae in discrimen veniunt. Prima et simplicissima ratio est ea qua consona vocali praeposita ei postponitur eoque ex prima syllaba transit in alteram hoc modo νε-α ε-να, θε-ω ε-θω. Ἀπὸ τοῦ ἔννεα ὤφειλεν εἶναι ἐννεάκοντα καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἐνενάκοντα, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πεντήκοντα καὶ οἱ λοιποὶ ἀριθμοὶ τῷ η παραλήγονται, τούτου χάριν κατὰ συνεκδρομὴν ἐκείνων ἔτρεψε τὸ α εἰς η καὶ γέγονεν ἐνενήκοντα Choerob. Orth. 213, 30. EM. 308, 48. Illud ἐννεάκοντα non legitur sed quod hinc

contractum est ἐννήκοντα Homerum auctorem habet idque fortasse a principio non sic sonabat sed νεάκοντα vel νενεάκοντα ipsumque primitivum νέα vel νενέα sicut in aliis linguis niun, neun, novem etc. Alia addit Schol. AB. ad Il. II. 219. ἀνήνοθε ἀπὸ τοῦ θέω ὑπερβιβασμῷ ἔθω ὡς ῥέω ἔρω. Verum ἀνήνοθε ab ἀναθέω derivatum esse minime certum est, nec magis probantur qui participium ἔθων Il. IX. 540. pro θέων acceperunt. Προςέθω προσθήσω Hes. mendose scriptum est pro προςθέω quod ionice dicitur pro προςθῶ. Verbi epici εἴρω duplex fuisse principium ἔρω et ῥέω diversitas inclinamentorum declarat v. ad Buttm. 166. hisque similia quaedam attuli in Techn. p. 16. et 188. sed in usu nullum reperitur praesens commutabile. Ὀθῶς ταχέως Hes. pro θόως tribuitur librariis. Ἱλαρός et λιαρός non ordine literarum ut Eustathius 46, 5. censet sed toto genere differunt. Ficto utitur Epim. I. 367, 10. παρὰ τὸ ἶπος ἰπάζω καὶ ἐν ὑπερθέσει πιάζω, quod si probasset Herodianus Mon. 44, 2. non indictum reliquisset. Nec persuadet Choeroboscus Orth. 242, 28. EM. 635, 48. σπόριον καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ ο ὄσπριον· nam neque σπόριον exstat neque ὄσπριον idem significat quod σπόρος vel σπέρμα sed certum quoddam genus sativorum. Aeque inusitatum est φυτάλιμος, ex quo φυτάλμιος natum esse fingunt v. Proll. 98. In genitivo καιροσέων (ὀθονέων) Od. VII. 107. Eustathius dubitat an literae σε positae sint pro εσ, sed antiquiores aliud suadent; ex καιροεσσῶν ionice factum esse καιροεσσέων, hinc omisso quia numeros egreditur per syncopen epsilo primo καιροσσέων et detracto sigma[1]) καιροσέων. Sed nulla aut hyperthesi aut syncope opus est si statuimus Homerum καιροεσσέων sic pronunciasse ut ο et ε in unam syllabam confluerent vel synizesi vel contractione ut posteriores solent καιρουσσέων. Etenim adjectivum καιρόεις metro accommodari non potest nisi aut bisyllabum fiat καιροῦς καιροῦσσα, aut pro brevi

1) Hoc non dicitur ab Eustathio sed intelligitur. Doederlein in Gloss. Hom. I. 246. καιροσέων pro καιρώσεων a nominativo καίρωσις dictum putat. Sed nomina in ωσις hyperdisyllaba Homerus non novit.

ο accipiat longum καιρώεις ut αἰπώεις. A καιρώεις vero proficiscitur καιροεσσέων et sic a nonnullis scriptum esse colligo ex scholio Ἀρίσταρχος καιροσέων. Ἀκροχερσίτης si a verbo ἀκροχειρίζειν ductum est, pro ις assumsit σι, nam ἀκροχειριστής dicendum erat, idque Schneiderus in Lex. illi substituendum putat, spreta quatuor locorum auctoritate, in quibus omnes libri consentiunt, neglectaque significationis differentia; nam ἀκροχειρισταί omnes appellari possunt qui ἄκραις ταῖς χερσί aliquem aggrediuntur sed athletae illi, qui ἐπιλαβόμενοι ἄκρων τῶν χειρῶν τοῦ ἀνταγωνιστοῦ ἕλκων, prae ceteris vocati sunt ἀκροχερσῖται. Quod nomen si minus ad proportionem respondet, sermonis palaestrici necessitati condonandum videtur. Similiter confusae sunt syllabae νι et ιν in Hesychii glossa χθοῖνος καὶ χθόνιος γήϊνος ἐπίγειος, quo sensu χοϊκός dici solet. Ex Asclepiadis sententia, qui δίκροος cum κόρος id est κλάδος compositum putavit EM. 276, 26. litera rho vocalem antecedentem transgressa est; sed alii alia suadent. Διπλόος, τριπλόος nonnulli syntheton esse statuerunt ut οἰοπόλος, ἀπὸ τοῦ δίς καὶ πέλω EM. 278, 42. sed Choeroboscus Can. 245, 17. prudentius simplicibus adnumerat. Vix memoratu dignum illud: παρὰ τὰς χεῖρας ζαχερής καὶ ὑπερθέσει ζαχρεής καὶ ζαχρειής EM. 408, 30. Sch. Apoll. I. 1159. Ponderis parum habet Hesychii glossa Ἐροτήν ἑορτήν, sed satis notum est ἔροτις, de quo Sch. A. ad Il. V. 299: τὸ ἀλλὶ τινὲς ἀπὸ τοῦ ἄλκις αἰολικοῦ φασι· τοῖς γὰρ εἰς η παράκειται εἰς ις ὡς ἑορτή καὶ ἑορτίς καὶ ἐν ὑπερθέσει ἔροτις atque hoc Eustathius 381, 6. attulisse videtur non ἔορτις, quod prorsus inusitatum v. Gies. de Dial. aeol. p. 286. Et in omni hac copia exemplorum, quae Grammatici ad hoc genus hyperthesis referunt, nullum est cujus duplex species apud scriptores reperiatur. Sed qui διώρυγος, δεκώρυγος, πεντώρυγος dixerunt pro διόργυιος etc. gamma diphthongo praepositum huic postposuerunt detracto, ut oportebat, iota. Simonides si homerico adjectivo κυανοπρώρειος affinxit femininum κυανοπρώειρα, consonam praeposuit diphthongo, sed scriptura non ita contestata est ut nullum dubitationi locum relinquat v. Parall.

214. Aliud diphthongi a consona superatae exemplum promit EM. 128, 57. φαῦλον ὑπερβιβασμῷ τοῦ λ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ φλαῦρον, quae si cum φαῦρος ἀφαυρός παῦρος parvus communitate stirpis connexa sunt, lambda pleonasmo propius est quam rho. Si praeter φλαῦρος reperiretur φραῦλος, ea vera esset hyperthesis sed ad aliud genus pertinens, quo continentur consonarum e syllaba in syllabam migrationes.

§. 2. Harum magna est varietas, sed primum dicam de consonis connexis quae stationem inter se permutant. Sic modo muta praemittitur liquidae: Ἀτρεμής ὑγιής, Νάθραξ ὁ νάρθηξ Hes.[2]) Ἄπριξ γένος ἀκάνθης EM. i. q. ἄρπεζα sive ἄρπισσα. Et in propriis: Ἀχρυλίς pro Ἀρχυλίς in Anth. nisi nomen prorsus diversum aut vitiose scriptum est v. Meinek. Anall. 210. Ἄτρεμις Dianae nomen in Inscrr. doricis, cui simile gentilicium Ἀτραμιττηνός et Ἀρταμιττηνός v. Tzschuck. ad Strab. XI. 509. Neque solum rho sed etiam ny, ἄνδραχνος ἢ ἄνδραγχος ὁ δήμιος Eust. 1858, 37. καχλαίνω et καλχαίνω, quae Hesychius uno eodemque verbo ταράσσω interpretatur et Schol. Soph. Ant. 20. καλχαίνειν πορφύρειν· κάλχη γὰρ ὁ κόχλος τῆς πορφύρας, pro quo in codd. interdum etiam κόλχος reperitur v. Jacobs. ad Anth. 842.[3]) duplicique nomine κάλχη et κάχλα Schneiderus ad Orph. Arg. 962. unam plantam *caltham* significari censet. Frequentius autem liquida praemittitur mutae: ἀντὶ τοῦ ἀγρεῖτε Ἀντίμαχος (Fr. CIX Stoll.) ἔφη ἀργεῖτε ὑπερβιβάσας τὸ ρ Epim. I. 71, 28. ἀγρυπνία ἀργυπνία Eust. 46, 7. nisi hic lusus est etymologorum insomniam esse quasi ἀργίαν ὕπνου, et quod Hesychius praebet Κερδοπά ὄσπρια pro κεδροπά sive χεδροπά. Ut vero duae diversi ordinis liquidae transmoveantur fieri non potest nisi interposita consona muta, μομβρῷ pro μορμῷ et θιμβρός pro θερμός, si quidem Schol. Nic. Th. 35. illud recte interpretatur calidum. His beta implicatum est quia μρ

2) Pro Νορθακινοί ἀσθενεῖς Guietus corrigit νοθρακινοί a νωθρός.

3) In Ammon. 137. κόλχος non appellativum esse videtur, ut Schaeferus putat ad Schol. Apoll. 249. sed proprium.

conjungi non possunt; a natura acceptum habet leguminis nomen, de quo Galenus in Hipp. de Artic. LXI. p. 574. T. XVIII. P. 1. τὸ κερχνώδης ἀπὸ τῆς κέρχνου γέγονεν· οὕτω δὲ ὀνομάζουσι τὴν κέγχρον οἱ Ἴωνες — ἐν δὲ ταῖς πρόσθεν γέγραπται κεγχρώδης γεγονὸς ἀπὸ τοῦ κέγχρου, pariterque variatur in Anaxandridae Fragm. T. III. 183. v. 27. Hinc asperitudo quaedam gutturis, quae quasi granorum insidentium sensum praebet, κέρχνος dicitur masculine atque verbum κέρχνειν sive κέρχειν pro stridere; et ex hoc fortasse avis, quam Latini tinnunculam appellant, κερχνηΐς. Sed fluctuat etiam nomen loci Κέγχρεια et Κέρχνεια Aesch. Prom. 676. Duas mutas transponi vetat natura sermonis; quis enim sonus erit si quis ῥάβδος, ἴγδη, ἀκνή, ὄχθη, ἄφθα, λεπτός, λεκτός et similia convertere velit? Tertio loco ponenda sunt vocabula, in quibus consonarum connexarum altera non solum consonam sibi proximam sed etiam vocalem huic adjacentem supergreditur. Quod fit duplici modo, aut procedendo aut recedendo, ut in duobus nominibus quae Auctor de Barbar. profert in Mss. Cantabr. T. IV. 109. βαρβαρισμός ἐστι περὶ μετάθεσιν, εἴ τις φαίη κόρταφον τὸν κρόταφον καὶ δρίφον τὸν δίφρον [4]). Κόρταφος si quis usurpavit, consonam ab ea syllaba, in qua nata est, promovit in sequentem, quo modo Epim. I. 173. ὀθνεῖος factum dicit ex νοθεῖος. Sed hoc remittimus fingenti. Certiora sunt haec: θίδραξ pro δρίθαξ, σπεκλοῦν pro σπλεκοῦν; Δοῖτρον πύελος σκάφη Hes. pro δροίτη eademque ratione στιφρός a στρέφω derivatum est Techn. 56. nec abhorret Athenaei conjectura βρύτεα παρὰ τὸ βόρυς II. 56. D. quamvis mutato genere et terminatione, eorumque qui adjectivo ἔμπαγλος praestruunt indictum ἔκπλαγος v. Parall. p. 9. Quum vero pro δίφρος diceretur δρίφος, quod Syracusanis tribuitur, rho literas phi et iota transvectum in syllabam ascendit superiorem. Huic simile suppeditat EM. 214, 44. βράταχος καὶ βρόταχος παρὰ Ξενοφάνει ἀντὶ τοῦ βάτραχος καθ' ὑπερβιβασμόν. Nec omit-

4) Hoc uno exemplo utitur Anonymus de Barbar. in Anecd. Boiss. T. III. 238.

214. Aliud diphthongi a consona... ἡ χυδαία γλῶσσα ...mit EM. 128, 57. φαῦλον ὑπο... in hoc quoque li... τασμῷ τοῦ ρ φλαῦρον, quae s... positas. Quaeritur parvus communitate stirpis ... sin nascitur ἔδραθον, propius est quam rho. ... ἄλκη fieri possit κάλη φραῦλος, ea vera ... quidem hanc in rem pertinens, quo ... ...ενίς οὕτω σχηματίζει Ἀπολ... ...bam migrationes. ...πενεγκίς καὶ ἐκτάσει ἐπηνεγκίς καὶ

§. 2. Har... ...ενίς Schol. Od. V. 253. et latius παρὰ de consonis ... καὶ ἐκτάσει ἐνηγκίς καὶ ἐν συνθέσει ἐπη... Sic modo ... ὑπερβιβασμὸν καὶ μεταθέσει τοῦ ν εἰς γ θραξ ὁ ... Orion. 53, 3. EM. 357, 5. Zonar. 799. Hi igi... ἄρπε... ...mutatum εγκ in κεν mutatum esse. Sed hanc expli... in ... non omnibus satis fecisse cognoscitur e scholio e ... Ἀρίσταρχος. Ῥιανὸς δὲ ἐπιτανίδες, pro quo ...ἐπηγκενίδες... vel ἐπιτανίδες scribendum, ut Buttmannus voluit, vel ἐπη... ...νίδες, ut ἐπίβολος, ab eodem verbo τείνω, ad signifi... ...andum ξύλον διατεταμένον ἢ ἰθυτενές, sicut illi interpre... ...tantur[6]), uno verbo *tabulam*, quod nomen Jul. Scaliger a τάω (τέτακα) deducit ut *fabula*, *stabulum* ab eo quod est *fari*, *stare*, *pabulum* a πάσασθαι. Χορός ex ὄρχος conver... ...sum esse Salmasii conjectura est ad Herod. Dedic. Reg. p. 123. communita quodammodo frequenti parallelismo ver... ...borum ὀρχεῖσθαι καὶ χορεύειν Herodian. Hist. V. 7. quae subtilius distinguit Kuesterus ad Arist. Plut. 761. illud universe dici, hoc de iis qui connexis manibus in orbem saltant, et nominum ὄρχησις καὶ ᾠδὴ καὶ χορεία Plut. Symp. IX. Q. XIV. c. 7. nominisque et verbi χορὸν ὠρχήσαντο ... Ὀρχομενοῖο Nonn. XXIV. 261. denique utriusque substantivi cum iisdem vocibus conjunctione ἡμερίδων ὄρ... ...χος Anth. App. n. 50. v. 23. et paullo post χορὸς ἡμερί...

---

5) Primitivum est θύμος, quae latine dicitur satureja *thymi re*... ...ferens ... saporem Columell. IX. 233.

6) Hesychius Ἐπηγκενίδες ἐπωνύγματα et paullo post Ἐπηγκενίδες τὰ ... τῆς σχεδίας ξύλα, αἱ εἰς μῆκος καθηλούμεναι σανίδες· οἱ δὲ τὰ ... ἢ πλάγια. Illo loco scribendum videtur ἐπηγκενίδες ... Παραθέματα sine dubio sunt quae ab aliis παραῤῥύματα vocantur ... παραρρύματα quaedam. cf. Diss. III. c. 3. p. 435.

...οὺς ὀδόντων v. Jacobs. ad Anth. 904. χομαὶ
... primores Arist. Rann. 555. ὄρχατος ...
...74. Neque tamen haec satis sunt valida
...thesin nullo alio exemplo stabilitam;
... ἔρχεσθαι, ut in Schol. Arist. Plut.
... ivatum videtur v. Techn. 280. χορός
..., ut veteres volunt, vel ab alio quo
...

Quarto loco referenda sunt nomina in quibus consona in fine syllabae antepenultimae posita ad finem penultimae profertur vel contra: *Ζάλμοξις* et *Ζάμολξις*, *Σαρμάδοκοι* et *Σαμάρδακοι* v. Aglaoph. 1327. quae tamen peregrinitatis lege judicio exemta sunt; *τὸ κασαλβάς ἔνιοι καλσαβάς γράφουσιν* Eust. 741, 32. quod restituendum Zonarae p. 1157. *κασσαβάς παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν*. *Μάρκας μακάριος* Hes. pro *μάκαρς*, nisi mendosum est aeque ut *Ἀτάρνη βρόχος* pro *ἀρτάνη* Hes. ac *Κυβαρσία κεφαλὴ ἀλέκτορος* Zonar. 1266. et in Edd. vett. Pollucis V. 96. Testatius est illud ab Eustathio depromtum 1400, 30. *τὸν ὀρυγμαδὸν ὀρυμαγδὸν λέγει μετατιθεὶς τὸ γ ἐκ τῆς προπαραληγούσης εἰς τὴν παραλήγουσαν*. Grammatici hoc saepius afferunt et pro nativo venditant: *ὀρυγμαδός παρὰ τὸ ὄρος καὶ ὅμαδος* Schol. Od. I. 133. EM. 632, 33. fortasse ob hoc quod gamma facilius in commissura nominum inseri posse putarent quam in voce ipsa; sed etymologia ista et per se inepta est et causam remoti in ultimam accentus non reddit v. Proll. 349.[7]) Primitivum illud unico Hesychii testimonio *Ὀρυγμάδες θόρυβοι* parum probatur; nam quod paullo post legitur *Ὀρυγμαδός ταραχή*, id ordo literarum ostendit *ὀρυμαγδός* scribendum esse, idemque l. c. Arcadio restitui, quia hic agit de nominibus in *δος* non puris *σμάραγδος*, *μόλυβδος*. Corruptelae autem suspicio hoc justior quod

---

7) Pro *Ἀλινδός δρόμος* Hes. rectius in EM. 64, 21. scribitur *ἄλινδος* ut *τάρανδος*, *Ἀλάβανδος*, *Ἴσινδος*, eodemque accentu bisyllaba *λίνδος* et *Λίνδος* v. Meinek. Com. Vol. III. 576. *Πίνδος*, *Σίνδος*, quod idem ad Steph. s. h. v. nonnunquam acui docet, praeter *Ἰνδός*, quod contrario errore gravatur v. Siebelis ad Paus. T. II. p. 166.

apud ipsum Homerum in codd. plus semel sic scriptum est contra metrum Il. IX. 248. X. 185. Od. IX. 235. quo loco Porsonus non dubitandum esse dicit quin *bene graecum* sit ὀρυγμαδός, sed testem producit nullum. De Cocondrio de Trop. p. 289 Boiss. p. 783 Walz. et Schol. Dion. Gramm. p. 877, 11. qui hoc pro exemplo onomatopoeiae afferunt, dubium esse potest siccine scripserint an ut Dionysius ipse p. 637, 20. ὀρυμαγδός. Ceterum ex Eustathii disputatione apparet eum syllabas hujus nominis non ita divisisse ut nos solemus sed ὀρυγ-μαδός et ὀρυμαγ-δός, neque hoc solum controversum fuit sed tota merismi, qui dicitur, ratio, ἐπειδὰν διαπορῶμεν περὶ τῆς ὄβριμος λέξεως, πότερον τὸ β τῆς δευτέρας ἐστὶ συλλαβῆς ἀρχὴ ἢ τῆς προηγουμένης πέρας Sext. Emp. c. Gramm. c. 169. p. 253. (638 Bekk.) Ex hac vero quaestione, quam Sextus imperite irridet, pendet exemplorum distributio, quae ex una ratione ad metathesin referri debent, ex altera ad hyperthesin. Sed ego sicut antea nostram sequutus sum consuetudinem, ita tenebo in his quae proxime succedunt: Παστίλη τὸ ἀπόξεσμα τῶν δερμάτων Arcad. 109, 8. Suid. Zon. id est σπατίλη, in quo duarum consonarum syllepsi conjunctarum prior ad principium primae syllabae relata est. Sed quis sibi hoc permiserit, dicere nescimus. Eodem aberrarunt librarii in Eupol. Fr. I. 426. φάσκος scribentes pro σφάκος, quae nomina res diversas declarant, illud muscum arboreum, hoc salviam. Sed eadem ab aliis quoque confusa esse docet Hesychii castigatio Σφακός (hoc accentu) χόρτος ὃν τὰ κτήνη ἐσθίει· οἱ δὲ τὸ ὑπὸ τῶν δρυῶν βρύον, οὐκ εὖ· ἐκεῖνος γὰρ φάκος λέγεται, quod Salmasius corrigit φασκός scribens. Plinius XXIV. 6, 17. *sphagnos sive sphacos sive bryon*, idque etiam σπλάγχνον vocari ostendit Schneiderus ad Theophr. T. III. 179. Singulari licentia Dionysius Per. 382. consonam primae syllabae debitam in tertia collocavit urbis Tergestae incolam Τεγεστραῖον vocans.

§. 3. In omnibus, quae enumeravi vocabulis, transmotio in una consistit consona quae vicinas superscandit. Sed non raro fit ut duae consonae in principio duarum

syllabarum positae sibi invicem succedant, sicut columna Gaditana a Dionysio v. 336. Ἀλύβη vocatur, in quo omnes codd. consentiunt, ab aliis Ἀβύλη et urbs Thraciae Καβύλη eadem dici videtur Καλύβη v. Wesseling. ad Itiner. 174. Σαγαλασσός et Σαλαγασσός v. Ellendt. et Krueger. ad Arrian. I. 28. Γύζαντες et Ζύγαντες, quos Stephanus diversis locis attribuit omniumque notissimum Ὄλορος et Ὄρολος. Quorum quum origo ignota sit, credibile est non solum librarios sed etiam multos Graecorum scriptorum nescivisse quomodo scribenda sint. Ac fuerunt fortasse quos etymi species falsa in errorem duceret, veluti si qui urbem Italiae τὰ Μάκαλλα appellarent Μάλακα, quod in multis Aristotelis libris legitur Mir. Ausc. CVII. 840. a. Bekk. sequuti famam illam, cujus Stephanus meminit, urbem illam sic nominatam esse ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐν αὐτῇ Φιλοκτήτην. Sed qui nomen germane graecum Μελάνιππος et Μενάλιππος scripserunt, quod aliquoties factum esse copiose demonstrat Keilius in Onomat. p. 36 sq. per inscitiam lapsi sunt; Κυλλάβαρις semel obrepsit pro Κυλλάραβις Plut. V. Cleom. XXVI. sed crebra est confusio nominum Ἀψηφίων Ἀψεφίων et Ἀφεψίων [8]) Vogesus et Vosegus v. Weber. ad Lucan. I. 397. Pro ὀρσολοπεῖται Aesch. Pers. 10. et H. H. in Merc. 308. (nam saepius non legitur) codices nonnulli utroque loco ὀρσοπολεῖται praebent quo Maximus usus est v. 107. [9]) active sed pari intellectu hoc est pro ταράσσειν sive ὀροθύνειν, quod ab eadem stirpe ὄρω derivatum est paragoge diversa. Sed scriptura difficilior defenditur cognomine Martis ὀρσόλοπος Anacr. quo θοῦρος Ἄρης id est ταρακτικός significari videtur; terminatio non liquet; nam ut cum ὄψ conjunctum credamus, non persuadet Herodianus EM. 634, 11. ὀρσολόπος (sic) ὀρσοοπός (ὀρσόοπος) ἵνα λάβῃ

8) Γάμψηλος Hesychius sumsit ex vitiosis Thucydidis codd. pro Γαληψός. Pariter vitiatum Πρόβολος τὸ τῶν σιτίων δοχεῖον Hes. Phot. Suid.

9) Verba haec sunt οὐδέ κεν εὐπειθῆ μιν ἔχοι πόσις οὐδ' ἐπέεσσιν οὔτ' ἔργοις ἀλλ' ἀεί κε πανήμερον ὀρσοπολεύοι μύθῳ ὀνειδείῳ καί τε πληγῇσιν ἰάπτοι. Μαψίδιοι μῦθοι κενὰ δ' ἔργματα τῇδε πέλοιντο, ubi scribendum ἀλλ' εἰ et post ἰάπτοι comma ponendum pro puncto.

τὸ λ. Περὶ παθῶν. Ex tribus exemplis, quae idem profert p. 68, 17. ἀλλότοκον καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀλλόκοτον ὡς τύπτιλος πίτυλος [10]) καὶ σκέπω σκέπος καὶ πέσκος. Μεθόδιος, duo ordine prima pondere levissima sunt. Sed plus ad probandum confert tertium, quod Apollonius Synt. I. 2, 8. hyperthesi adscribit certantibus aliis: πέσκος κυρίως τὸ τοῦ προβάτου δέρμα παρὰ τὸ πείκω πέκω πέκος καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ· ἢ παρὰ τὸ σκέπω κατὰ μετάθεσιν EM. 665, 50. Hinc pendet quaestio de syntheto Ἀπέσκη (scr. ἀπεσκῆ) τόξα, ἔνιοι δὲ γυμνὰ θήκης Hes. Anecd. Bekk. 422. quod et ἀσκέπαστα significare potest et destituta involucro pelliceo, cui nomen est γωρυτός τοξοθήκη θύλακος Hes. Sed affluunt alia: ξέστης ῥωμαϊκόν ἐστι τὸ ὄνομα· τὸν γὰρ ἓξ ἀριθμὸν οὗτοι λέγουσι σέξ· καὶ μέτρου τινὸς τὸ ἕκτον σέξστον· διὰ δὲ εὐφωνίαν τὸ σέξτης λέγεται ξέστης κατὰ μετάθεσιν τοῦ ξ. Οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέκτου Orion. 187, 38. quod pluribus edisserui in Parall. 18. — Idem 14, 21. παρὰ τὸ μέλειν ἀμελέως καὶ ὑπερθέσει ἀλεμέως καὶ ἐπενθέσει ἀβλεμέως, quod vix probari potest. In Panyasidis quidem Fragm. VI. (Meinek. Anall. p. 366.) ubi convivantes vetat ἀβλεμέως πίνειν, hoc fortasse aliquis ita accipiat ἀμελῶς καὶ ἀπερισκέπτως τοῦ δέοντος, *neglecto decoro*. Sed multum vereor ut sine hac adjunctione ἀμελῶς πίνειν id est negligenter bibere dici possit pro ἀμέτρως vel ἀμελῶς γράφειν pro nimis multa. Ac nullo modo sic intelligi possunt Longini verba in Lexx. citata τὸ πρᾶγμα ἀβλεμὲς προσπίπτει hoc est *leviter tangit*, neque Nicandri βάρος ἀβλεμές Al. 82. quod Schol. interpretatur ἀδρανὲς ὡς ἀπὸ τοῦ βλεμεαίνω [11]) quibus consentit Schol. Il. XII. 42. ἀβλεμής ἀργός ἀπὸ τοῦ

---

10) Sic etiam Schol. Aesch. Sept. 841. In EM. 671, 46. πίτυλος κτυπιστής φαντασιοκόπος παρὰ τὸ τύπτω τύπτιλος καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ μεταθέσει τῆς ἐν ἀρχῇ συλλαβῆς πίτυλος excidisse videtur caput glossae πιτυλιστής — ἀπὸ τοῦ πίτυλος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ τύπτω.

11) Eutecnius βὴξ οὐ ῥαδίαν συγχωροῦσα ἀναφορὰν γίγνεσθαι τοῦ φλέγματος, hoc est ad emoliendam pituitam invalida. In Schol. h. l. Schneiderus perperam edidit βλεμαίνω.

βλεμεαίνω et Eust. ad h. l. ἀβλεμής οὐ πεποιθώς ἄτολμος ἀσθενής. Neque repugnat Pollux III. 123. qui conjuncte affert ἀπροθύμως, νωθρῶς, ὀλιγώρως, ἀβλεμέως, ἀσθενῶς, ἀμελῶς. Hinc enim non efficitur ἀβλεμέως et ἀμελῶς idem significare sed saepe in eundem hominem convenire; nam τὰ ἀμελῶς πραττόμενα solent esse invalida et inefficacia. Contrarium vero significat ζαβλεμέως, quod Hesychius interpretatur μεγάλως πεποιθώς id est τολμηρῶς, προθύμως, καρτερῶς, fortasse ex loco poetae cujusdam ζαβλεμέως ἐμάχοντο, eidemque pro Ζαμελής μεγάλως πεποιθώς, εὔψυχος Dindorfius in Thes. restituit ζαβλεμής. His rebus adducor Panyasin quoque ζαβλεμέως scripsisse non ἀβλεμέως idque cum ἀμελῶς nihil necessitudinis habere sed potius adjectivum ἀβλεμής contrarium significare τοῦ βριαρός cognatumque illi verbum βλεμεαίνειν et voce et intellectu congruere cum βριᾶν. Longius ab intelligentia nostra remotum est νωλεμέως, quod inepte explicatur a Schol. Dion. Gramm. p. 793, 15. παρὰ τὸ νω καὶ τὸ μέλλω ὤφειλε λέγεσθαι νωμελέως· λέγεται δὲ νωλεμέως. Βαρκάζειν τὸ βαρβαρίζειν εἴρηται ἀπὸ τῶν Καρβάνων· Καρβᾶνες γὰρ οἱ βάρβαροι EM. Suid. unde καρβανίζειν ducendum erat, sed neutrum invenitur. Nec magis Γλαγκάζει κράζει Zonar. 442. et Psellus a Tittmanno editus p. CXV. v. 44. sed modo κλαγγάζειν. Nominis defectivi accusativum πείρινθα Schol. Od. XV. 131. ad πέρας refert; aliter vero Sch. Il. XXIV. 190. ἐκ ῥιπῶν φασιν αὐτὸ πλέκεσθαι ὥςτε εἶναι ῥίπινθα· cujus sententiae auctorem sistit EM. 489, 5. Δίδυμος τὴν πείρινθον (adde ἐκ ῥιπῶν) πλεκομένην λέγει ῥίπινθον (καλεῖσθαι) καὶ κατ᾽ ἀντίθεσιν πείρινθον· quorum neutri adstipulamur quamvis salubrioris consilii expertes. Hyperthesin cum enallage vocalis et trope consonae conjunctam admisit idem p. 798, 3. φολίδες αἱ λεπίδες· ἐκ τοῦ λεπίς ὑπερθέσει πολίς καὶ μεταθέσει τοῦ φ φολίς EM. 798. cui non opus fuisset ad commenticium πολίς confugere si cognitum habuisset nomen λοφίς, quod legitur in Schol. Nic. Ther. 154. τὸ λεπίς γράφεται ἔν τισι λοφίς· εἴρηται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἰχθύων, sed hic potius φολίς scripsit. Utriusque vocis similis quidem significatio sed

origo diversa est; a *λέπω* enim *λεπίς* sive *λοπίς*, a *φλόος* autem, quod non solum corticem arborum sed etiam cutem animantum significat (Techn. 314.), *φολίς* eodem intellectu et *φλονίς*. Quemadmodum vero primitiva inter se permutantur *λόπος ὁ φλοιός* Erotian. sic *φολίς* et *φλονίς* ab Hesychio eadem voce *λεπίς* explicantur id est squama piscium anguiumque Proll. 19. adn. et Athenaeus, quum *λοφνίδα* sive *λοφνίαν* vocari dicit *τὴν ἐκ φλοίου λαμπάδα*, nominum *λόπος* et *φλόος* synonymia niti videtur. Verbum *κλοτοπεύειν* EM. 521, 23. dupliciter affectum credidit si pro eo quod vulgatum est *κλοπιτεύειν κολοπιτεύειν ὑπερθέσει τοῦ λ*, hoc potius scriptum reliquit *κλοτοπεύειν ἀντὶ τοῦ κλοπιτεύειν ὑπερθέσει τοῦ τ καὶ ἀντιθέσει τοῦ ι εἰς ο*. Sic enim Suidas *κλωπεύω κλωπιτεύω, κλοτοπεύω δέ*, pro quo in Edd. vett. *κλοποτεύω* vel *κλοπετεύω* legitur. Horum unum in usu reperitur *κλοτοπεύειν*, sed hujus quoque origo ignota, significatio dubia est. Avis nomen *κολλυρίων* Aristot. H. Ann. IX. 23. p. 617. in codd. aliquot *κορυλλίων* scribitur et utroque modo Hesychius, casune incertum an quia Graeci ipsi variarunt. Paenulam antiquiores *φαινόλην* dixerunt, quae postea *φελόνης* appellata est. *Ῥάδικες κυρίως οἱ τῶν φοινίκων κλάδοι· νῦν δὲ καταχρηστικῶς* Sch. Nic. Th. 533. ubi scriptura vacillat *ῥάδικες* et *ῥακῖδες*· eorumque prius Vossius in Etym. cum latino *radix* comparat, alterum Hesychius tuetur *Ῥακίδες κλάδοι* accentu mendoso. *Στεναγή πεπυκνωμένη* Hes. librariis imputatur. A primitivo *Σάραβον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον* hyperthesi distinctum est paragogon *σαβαρίχη*, quod Photius eodem modo interpretatur Teleclidem testem adhibens cf. Proll. 287. Malorum persicorum nomen duplex est *δωράκινα*, quod antiquius putatur, et *ῥοδάκινα* v. Niclas. ad Geopp. p. 669. Hyperthesin metathesi copulatam ostendit *βρέφος*, si sequimur veterum opinionem *παρὰ τὸ φέρβω γίνεται φέρβος καὶ κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων βρέφος* EM. 213, 9. cujus ex sententia primum *ερ* in *ρε* mutatum, tum consonae beta et phi trajectae sunt. Sed alii hoc rectius ad *βρύω* referunt v. Techn. 275. Accepimus vero duo nomina ita contexta ut duarum syllabarum inter se contingentium al-

tera ab una incipiat consona, altera a duabus syllepsi colligatis, ἀριθμός et ἄγλαυρος, quorum illud primam et tertiam, hoc secundam et tertiam commutat; Σιμωνίδης τὸν ἀριθμόν ἀμιθρόν εἶπε καθ' ὑπέρθεσιν· ἐκ δὲ τοῦ ἀμιθρός ἀμιθρῆσαι EM. 83, 42. quod Schneidewinus p. 125. ideo factum putat ut syllaba media produceretur, etsi ἀριθμός apud Lyricos saepius productum iota habet quam correptum. Ἄγλαυρος et ἄγραυλος quum alibi in codd. confusa sunt tum in Nic. Th. 62. nec praetermiserunt interpretes: ἄγλαυροι ποταμοὶ οἱ λαμπροί κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων οἷον ἄγραυλοι οἱ καλοί ἢ καὶ οἱ ἀγλαὰς αὔρας ἔχοντες ἢ οἱ διαλελυμένοι καὶ τρυφεροί. Harum interpretationum nulla est quae non ad scripturam tralaticiam ἄγλαυρος referatur, sive id simplex esse putatur sive cum αὔρα compositum sic ut vel limpidi fluvii significentur vel aprici ventisque expositi. Et qui de metathesi loquuti sunt, ἄγραυλος quidem scriptum invenerunt sed id pro ἄγλαυρος positum esse sumserunt. Schneiderus vero jure praetulit ἄγλαυρος, quod idem poeta v. 441. pro simplici ἀγλαός usurpavit cf. Proll. 259. Aeque fluxum est heroïnae nomen v. Keil. Onom. 42. unde demum atticum Ἀγραυλήν sive Ἀγρυλήν denominatum dicunt. Quod Suidas scripsit Ἀβρικέστερον ἀληθέστερον, ex errore natum habetur pro ἀκριβέστερον. Nulla vero suspicio contingit verba ψαθάλλω et ψαλάττω, quorum utrumque a ψάω derivatum est, hoc praeeunte verbo ψάλλω, illud quasi a ψήθω, cujus speciem refert nomen ψαθαρός sive ψαθυρός. Verum non solum continuae syllabae consonas inter se transfundunt sed etiam disjunctae: παρὰ τὸ ἀμαλδύνω ἀμάλδανον τὸ ἀφανές καὶ ἀμάνδαλον παρ' Ἀλκαίῳ EM. 76, 51. unde est verbum Ἀμανδαλοῖ ἀφανίζει Hes. Non ita facilem explicatum habet alterum: βόλιμος· τὴν παραγωγὴν ἀπέδωκε· καὶ τὸ σημαινόμενον οὕτως εὗρον εἰς τὸ ῥητορικὸν λεξικόν. Ἔστι μόλιβος καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν βόλιμος παρὰ Συρακουσίοις EM. 204, 39. Hic paragogae mentio clarum facit Grammaticum nomen βόλιμος pro derivato habuisse. Quaerentibus vero unde id derivatum crediderit, nihil citius in mentem venit quam βόλος, cujus proxima propago est βολίς. Hoc autem no-

mine varia declarantur instrumenta plumbea; primum μολύβδαινα Il. XXIV. 80. quam Schol. βολίδα vocat, hoc est glandula plumbea, quae cum hamo in aquam projicitur, tum catapirata, quo maris altitudo tentatur, germanico nomine *Senkblei*, italico *piombino*, et pilae plumbeae, quos milites in hostes jaculantur, graece μολιβδόβολοι dictae Du Cang. Hinc igitur ille, si quid video, conjecturam fecit veram nominis scripturam esse βόλιμος ut a λόπος λόπιμος proprieque *jaculum*, *missile* significare. Veram tamen esse hanc notationem minime persuadet sed μόλιβδος, si hariolari vacat, sive μόλυβδος potius cum *mollis* μῶλυς μαλακός cohaeret. Fluctuat urbis Libycae nomen ἡ Τανάπη Dio Cass. LIV. 5. et τὰ Νάπατα Strab. Steph. In exitu hujus loci duo afferam quae nulli allatorum perfecte similia sunt, unum derivatum, alterum declinatum. Illud est τάλαντον et ταντ̄αλίζω, in quo duplex cernitur hyperthesis, una literae ν̄, quae in primitivo primam syllabam claudit in derivato secundam, qua ratione Ζάμολξις (si hoc pro affecto habemus) distat a Ζάλμοξις, altera literae tau, quae a principio tertiae ablata eundem in secunda locum occupavit. Θέλυμνον, quod etiam θέλιμνον et θέλεμνον scribitur non diversam a θέμεθλον sive θεμέλιον originem habere significavit Schol. ad Il. X. 15. et XV. 479. In declinatu mutatur πνύξ πυκνός μετάθεσίς ἐστι στοιχείου· ἔδει γὰρ πνυκός Schol. Ar. Eqq. 165. sed est haec potius restitutio vocis primigeniae πυκν.

§. 4. Hinc jam de vocalibus diversarum syllabarum, quae vices suas commutant, dicere incipiam ac primum quidem de iis quae nullius consonae interpositu separatae sunt, tum de disjunctis. Crebra est vicissitudo literarum ᾱ et ῑ in terminatione adjectivorum quae strictim attigi in Proll. 481. ἀκαδημαϊκός et quod minus auctoritatis habet ἀκαδημιακός (ut κοιλιακός), Ἀννιβαϊκός et deterius Ἀννιβιακός in cod. Vat. Dionys. Antt. II. 17. πυῤῥιχιακός et πυῤῥιχαϊκός apud Hephaest. ejusque Schol. et quod non magis probatur δοχμαϊκός pro δοχμιακός. Sed a diverso themate Πυθία πυθιάζειν καὶ ἀπὸ τοῦ Πυθαΐος διαλύσεως γενομένης Πυθαϊστής. Verbi ἱέναι vocales primas converti

temere affirmat Schol. Flor. ad Eur. Or. 1126. τοῦ μεθίημι τὸ πληθυντικὸν μεθίεμεν καὶ κατὰ μετάθεσιν καὶ κρᾶσιν μεθεῖμεν, et ad Phoenn. 1188. καθίεσα κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν καθεῖσα, nec melius Epim. II. 403, 11. παρὰ τὸ παρίεμαι τὸ προςτακτικὸν παρίεσο, τὸ τρίτον παριέσθω καὶ ἐν ὑπερθέσει παρείσθω καὶ ὑφείσθω. Hic igitur perfectum pro praesenti accepit, ille imperfectum pro aoristo. Speciem transpositi habet imperativus μεθεῖτε, quo Porsonus et Matthiae Gramm. p. 485. tantopere offensi sunt ut ille in μέθεσθε mutaret, hic optativum esse statueret; rectius vero Buttmannus judicat diphthongum ab indicativo transfluxisse ad imperativum et infinitivum εἶναι. Ab εἶμι recta linea declinatus est infinitivus εἶναι, quem EM. 301, 44. verbo substantivo affiguratum dicit (συνεξέδραμε τῷ ὁμοίῳ αὐτοῦ εἶναι) sed Schol. Hes. Opp. 351. ἀντὶ τοῦ ἰέναι κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν, quod et Schol. Od. I. 406. in hoc Homeri loco sumere videtur illo Hesiodi exemplo, quod Goettlingius quidem defendit sed Buttmannus I. 540. et Bredovius Dial. Herod. p. 410. rectius ad εἰμί referre videntur. Alterius verbi imperativum ἔξει, μέτει, δίει Schol. Arist. Nubb. 635. ex ἴε natum putat κατὰ μετάθεσιν καὶ συναίρεσιν neglecto analogo τίθει, Kruegerus Gramm. I. 139. indicativum esse imperative positum *exibis* pro *exi*. — Numerale τρεῖς ex τρίες ortum esse metathesi et crasi Technici colligunt ex ceteris casibus τριῶν et τρισί v. Choerob. Orth. 266 sq. Eundem Graeciae fluvium alio loco Πίερον nominatum esse, alio Πεῖρον Pausanias opinatur. Ἰήθεος ἔφηβος ἄγαμος Hes. scripturae vitium est ut Ἰοκλῆς pro Ὀϊκλῆς v. Buttm. ad Sch. Od. XI. 326. Jacobs. ad Aelian. p. 462. ult. Duobus nominibus ὄαρες et ἄορες plerique unum significari putant *conjuges*, sed utrum ex utro ortum sit dissentiunt: ἐκ τοῦ ἀείρω τὸ συζευγνύω ἄορ ἡ γυνὴ καὶ μεταθέσει ὄαρ ἵνα μὴ συνεμπίπτῃ πρὸς τὸ ἄορ τὸ ξίφος Eust. 754, 26. contraria vero ratione ὁ Ὦρος λέγει ὅτι παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γίγνεται ὄαρ καὶ ὑπερθέσει ἄορ EM. 823, 35. Orion. 169, 1. Ad summam nihil refert; nam si ponimus verbum ἀείρω id est συνείρω connecto cum alpha copulativo conjunctum esse, hinc deri-

vari potuit ἄοροι et metaplastum, ut ajunt, ἄορες sive ὦρες idque confirmatur synonymo συνάορος [12]), in quo duae ejusdem potestatis particulae convenerunt ut in συνόμευνος. Sed quia ō quoque vim copulativam habet, nihil obstat quominus ὄαρες ex hoc et thematico ἄρω constare putemus. Quumque ὄαρες saepius legatur, ἄορες semel, credibilius est hoc ex illo extitisse quam contra. Pro certo tamen neutrum haberi potest quia vocabulorum, quae cum copulativo ᾱ vel ō conjuncta sunt, nullum his simile reperitur ipsumque ἄορες alpha longum habet ac fortasse ne idem quidem declarat quod ὄαρες. Vocalis et diphthongi conversio indicatur ab EM. 261, 26. λέγεται δείλη καὶ δειέλη καὶ δεείλη, quorum primum omnibus notum, alterum adjectivo δείελος conjunctum est; δεείλη si quis dixit, diectasi usus est qua πετεεινός crevit. O micron cum epsilo commutari affirmatur argumento ambiguo: τὰ πεδία λωτεῦντα καθ᾽ ὑπερβιβασμὸν ἀπὸ τοῦ λωτόεντα λωτέοντα καὶ κατὰ κρᾶσιν δωρικὴν ἢ αἰολικὴν λωτεῦντα ὥςπερ Ἐρέβευς· ἐὰν γὰρ ἀπὸ τοῦ λωτόεντα εἴπωμεν αὐτὸ, λωτοῦντα εἶχεν εἶναι Choerob. Can. 395, 22. EM. 571, 2. idemque sensisse videtur Plutarchus de Poes. Hom. II. 12. ubi synaloephae exempla enumerat τοὖπος, θοἰμάτιον, λωτεῦντα ἀντὶ τοῦ λωτεύοντα scrib. λωτέοντα, unde λωτεῦντα contrahi poterat ut καλεῦντες. Sed et λωτέω incognitum est et ab aliis plantarum nominibus, μύρτος, κισσός, ῥόδον etc. verba in εω exeuntia nulla sunt; ac ne certa quidem scriptura; nam Aristarchus e Massal. recepit λωτοῦντα, quod non dubito quin ex λωτόεντα contractum esse statuerit etsi Homerus adjectiva in οεις contrahere non solet sed modo ea quae in ηεις exeunt ut τιμῆντα, cui consentaneum erat λωτῆντα dicere; Hesiodus unum Σιμοῦντα Theog. 342. quod Hermannus dissolvit. Pro κύματα τροφόεντα Il. XV. 621. nonnulli posuerunt participium verbi τροφέω. — Trium voca-

12) In Parall. 216. allata sunt nomina conjugum et cognatarum συνάωρ et ἔορες. Huic simile perfectum Hesychius exhibet Ἔορται ἔδοξε κρέμαται, cujus altera interpretatio congruit cum ἄωρτο ἐκρέματο, altera cum ἄρηρε.

lium se subsequentium primam et tertiam sibi invicem succedere nescio quis tradiderit praeter Schol. Arist. Avv. 273. *παρὰ τὴν φοίνικος γενικὴν γίνεται φοινικόεις καὶ ἐν ὑπερθέσει φοινικίεος καὶ φοινικιοῦς.* Sed hoc avis epitheton et tribunalium atticorum nomina *Βατραχιοῦν* et *Φοινικιοῦν* ex *φοινίκειος βατράχειος* orta videntur per metathesin quantitatis, nec solum haec colorum vocabula sed etiam quae materiam significant *ἐρεοῦς, κεραμεοῦς, χυτρεοῦς*[13]) · haec enim sequuntur exemplum contractorum ejusdem generis metusiastici *χρύσειος χρυσοῦς* etc.

§. 5. Venio ad vocales quibus consona interposita est velut *Ἐλάρα παρὰ Σιμωνίδῃ* (Fr. LXXVIII Schneid.) *Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ* (Fr. CXXXVIII.) · *ὅτι δὲ τὸ πρῶτόν ἐστιν ἀληθὲς, πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προςθήκης λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικὸν Εἰλαρίδης*[14]). *καθ' ὑπέρθεσιν ἄρα τὸ Ἀλέρα γέγονεν. Οὕτως Ἡρωδιανός* EM. 60, 37. Etymi ratio non constat sed mater illa Sisyphi vulgo Elara vocatur. Easdem vocales nonnulli putant confusas esse in adverbio homerico: *τὸ ἐμμαπέως Φιλόξενος ἐν δευτέρῳ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων οὕτω σχηματίζει, παρὰ τὸ ἔπος ἀμεπής ἀμεπέως ὡς ἀψευδέως καὶ ἐπεὶ τρεῖς βραχεῖαι ἀλλεπάλληλοι οὐ συνίστανται, διπλασιασμῷ τοῦ μ καὶ ἀντιπαραχωρήσει τοῦ α καὶ ε γίνεται ἐμμαπέως* Schol. Od. XIV. 485. quod brevius expedit EM. 335, 1. *ἀμεπέως κατὰ μετάθεσιν τῶν φωνηέντων καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ ἐμμαπέως*, brevissime Schol. B. ad Il. V. 836. *ἐκ τοῦ ἅμα καὶ τοῦ ἔπος κατὰ ἀναστροφήν*, pro quo *ἀντιστροφήν* scribendum. Hi ducti sunt homerico exemplo *ἅμα μῦθος ἔην* — et similibus v. Valcken. ad Herod. III. 135. sed vix invenerunt quod cum *ἀμεπής* comparare possent; nam *ἅμα* et raro componitur et uno

13) Max. Planudes in Gramm. p. 36 Bachm. *τὸ κεραμεοῦν ἐκ τοῦ κεράμειον γινόμενον τὴν τῆς παραληγούσης ἔκτασιν ἐπὶ τὴν λήγουσαν μετέθηκε, τὴν δὲ τῆς ληγούσης συστολὴν ἐπὶ τὴν παραλήγουσαν.*

14) Hoc omiserunt novissimi Hesiodeorum editores. Vulgatum *Ἐλλαριάδης* et metro refellitur et collatione affinium; *τὰ μητρωνυμικὰ διὰ τοῦ ι γράφεται Λητοΐδης, Δαναΐδης, Νιοβίδης, Φιλυρίδης* EM. 166, 9. Zonar. 334.

modo ἀμαδρυάς, ἀμαμηλίς, ἀμάσυκον, non ut adjectivum fiat, exempli causa ἀματρεχής, ἀμερκής vel simile quippiam praeter adverbium ἀμαρτῇ. Hoc lubentius amplectimur etymon in Schol. Vict. ad h. l. traditum παρὰ τὸ μάρψαι, hoc est a verbo μαπέειν, ex quo facillime fingit adjectivum ἐμμαπής idem significans quod ἐμμεμαώς, idque ipsum a nonnullis hic scriptum esse declarat glossa ab Heynio allata γράφεται ἐμμεμαώς. A μάω igitur derivata sunt tria verba μαίεσθαι, μαπέειν, μάρψαι, quibus communis est significatio captandi v. Techn. 10. et 47. Alpha et eta reciprocari creditur in alio adverbio; τὸ ἦκα ἴσως ἐν ὑπερβατῷ ἐστι τοῦ φωνήεντος ἀναγκαίως τοῦ ν ἀποστάντος Apollon. Conj. 565, 2. ἦκα παρὰ τὸ ἀκή ἡ ἡσυχία, οὗ ἡ αἰτιατικὴ ἔχει ἐπιῤῥήματος σύνταξιν κατὰ μετάληψιν τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος EM. 424, 3.[15]) Hujus obliterati nominis casus tertius esse creditur ἀκᾶ, quo Pindarus usus est pro ἡσύχως, πρᾴως, et ab hoc illud ἦκα minore molimine repeti poterat quam ab accusativo ἀκήν. Alii ἦκα ab adjectivo quodam ἠκύς derivatum putant ut ὦκα ab ὠκύς Epim. I. 448, 14. Ἀλίπηρα αὐχμηρά EM. 64, 42. vitiosum habetur pro ἀλιπαρῆ, quod Hesychius servat. Aliud ex declinabilibus exemplum promit EM. 743, 49. τάγηνον ἰωνικῶς τήγανον λέγουσι καὶ Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ τήκω τήκανον καὶ καθ' ὑπέρθεσιν τάγηνον, ubi deest κατὰ τροπὴν τοῦ κ εἰς γ p. 756, 27. Verum hanc derivationem incertam reddit altera scriptura ἤγανον, nisi id quoque, ut quidam volunt, a τήκω repetitum est. Duo reperiuntur cum anadiplasiasmo conjuncta: ἀναγκάζω ἠνάγκακα οὐχ εὑρισκόμενον παρ' Ἕλλησιν ἐν χρήσει, ἐν δὲ μόνῃ τῇ τῶν Ἀλεξανδρέων δημώδει συνηθείᾳ EM. 106, 23. τοῦ ἀλάλημι ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς ἀλάλημαι — ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ παθῶν λέγει ἀπὸ τοῦ ἄλημι ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἤλαμαι καὶ ἀττικῶς ἀλήλαμαι καθ' ὑπέρθεσιν ἀλάλημαι p. 56, 35. De hoc in tertio dicetur capite; ἀνήγκακα qui dixerunt, non hyperthesi usi sunt sed verbum ἀναγκάζω

15) Eustathius 397, 10. hoc ἀκήν ἦκα confert cum κρύβδην κρύβδα, κύβδην κύβδα, quae nullam habent cum nominibus similitudinem.

cum praepositione compositum crediderunt; patet vero paronymon esse ut ἐκκλησία ἐκκλησιάζω et alia, quae quia simplici carent, pariter modo intrinsecus augentur modo extrinsecus. Alpha et iota transverti parum probatur exemplo in EM. 172, 5. prolato ὡς παρὰ τὸ πολλά γίνεται πολλάκι καὶ ὀλίγα ὀλιγάκι, δέκα δεκάκι καὶ παρὰ (τὸ) τούτων δωρικῶς τουτάκι, οὕτω παρὰ τὸ αὐτά αὐτάκι καὶ κατὰ ἀντίθεσιν αὐτίκα EM. 172, 5. Nam δεκάκις, ὀλιγάκις, δισσάκις etc. sunt adverbia numeralia quae interrogativo ποσάκις respondent partim γενικά sive indefiniti numeri partim finiti, quae μερικά vocantur, sed αὐτίκα temporale est item ut τουτάκι quod dorice dicitur pro τότε. Certum vero est Epicharmum et Sophronem pro βαπτίζειν dixisse βιπτάζειν. De transfusione literarum α et υ sermo est in loco lacunoso EM. 71, 32. ἀλυκτέων· ἄλλο οὖν ἐστι παράδειγμα ὁ κίρκος, ἄλλο τὸ ὑλακτέων ἀλυκτέων. Hic enim apparet de duobus agi metathesis generibus, quorum unum vocalem et consonam ejusdem syllabae transponit, alterum vocales diversarum syllabarum. Illius specimen est κρίκος, hujus verbum creticum quod Hesychius servavit Ἀλυκτεῖ ὑλακτεῖ. Apud eundem pro Ἀστυλάζει λυπεῖ (λύζει) μετὰ κλαυθμοῦ corrigitur ἀσταλύζει· cui similis est corruptio Λυκάδης pro Λακύδης in codd. Aelian. H. Ann. VII. 41. De epsilo et eta contraria dicunt Schol. Dion. Gramm. 793, 21. ἤρεμος καὶ κατὰ μετάθεσιν ἔρημος et EM. 436, 43. ἐρημία καθ' ὑπέρθεσιν ἠρεμία. Haec *verborum est copia cassa.* Pro θηλυμίτρης librarii aliquoties scripserunt θηλύμητρις. Peregrinum est Ἰνδέα μεσημβρία Μακεδόνες Hes. hoc est Ἐνδία. E turbido fonte haustum dixerim quod EM. 631, 49. narrat ὅρμασται ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω ἥρμοσμαι, τὸ τρίτον ἥρμοσται ὑπερθέσει ὅρμησται καὶ συστολῇ τοῦ η ὅρμασται, quod potius ab ἑρμάζω declinatum est. Inter voces, quae a syllaba κη oriuntur, positum est Κηρυβίων EM. 512, 7. sed refellitur addito Cratini versu et aliis locis[16]). Idem p. 87, 6. ἀμύρητον τὸ ἀτέλεστον· εἴρηται εἰς

---

16) De accentu quae dicit turbata sunt εἰ μὴ ἄρα περιεκτικὴ ἐστιν ἔννοια ἕνεκα ἐμφάσεως καὶ ὑγιῶς ὀξύνεται, quem accentum habet κηρυ-

τὸ ἀμήρυτον. Ibi de metathesi verbum nullum sed idem sive scriptorum sive librariorum error obvenit in Hesychii glossa *Βρύματα μυρήματα*, si quidem id *μηρύματα* significat, et in *Θηλύματα-ἄλφιτα*, quod falsam peperit originationem *ἀπὸ τοῦ θηλύνειν*. Saepissime autem iota et ypsilon transfusa sunt. Auctor de Barbar. p. 195. ed. Valck. *κατὰ μετάθεσιν βαρβαρίζουσι λέγοντες τὸν δίφρον δρίφον καὶ τὸ φέρω φέρνω* [17]) *καὶ Μυτιληναῖον Μιτυληναῖον· ἀπὸ γὰρ Μύτωνος τοῦ κτίστου.* Ficta sunt nomina conditoris *Μύτων* et *Μύτιλος* Steph. sed fingi non potuissent nisi nomen urbis sic ut ille dicit scribi solitum esset, idque viri docti pro altero restituerunt plurimis locis non solum Herodoti, Thucydidis et suppariorum sed etiam inferiorum v. Dindorf. Athen. Praef. XIX. ipsique Suidae tribuendum censet Bernhardy s. *Ἀλκαῖος*. Adjectivum *μυτίλη* id est *αἶξ ἀγρία* semel legitur ap. Theocr. sed codicum consensu summo; Latini vero *mutilus* dicunt sicut Utica pro *Ἰτύκη*. *Μύτιλος* quod Herodianus Mon. 21, 3. cum *πύτιλος* conjungit, aut viri nomen est, de quo modo dixi, aut conchae quod a Latinis varie scribitur mutulus, mytilus, mitulus, germanice *Miesmuschel* a verbo *μύω* unde *μύαξ*, ut a contrario *χήμη* chama *Gienmuschel* sive *Gaffe* ab oscitando unde *Ἐγχημώμενοι ἐγχάσκοντες* Hes. et *Giensucht* id est *χασμωδία* oscedo et *Gienaffe χάσκαξ*, nam conchae pro re nata et *χάσκουσι* et *μύουσι*. Cum nomine *μύαξ*, quod nonnunquam etiam cochlear significat, cognatum est *μύστρον*, *μυστίλη*, *μυστιλᾶσθαι*, quae non raro vocales alternant *μιστύλη* etc. v. Wesseling. ad Herod. I. 132. ut *πίτυλος*

βιών in Theogn. 38, 10. tanquam comprehensivum ut *ἀχυρών*. Sed id quoque nihil aliud videtur quam Epicratis cognomentum, cujus genitivus in codd. nonnullis Demosth. 433, 21. *Κυρηβιῶνος* scribitur contra regulam EM. l. c. Appellativum *κηρύβια* quum alibi tum in Phot. Bibl. CCLXXIX. 865. scriptum est, *Συλληβρία* in Chionis Epist. IV. 169 Orell. pro *Σηλυμβρία*.

17) Valckenarius corrigit *φρενῶ φέρνω*, sed hoc non reperitur nisi apud novitios pro *φέρω*. Ille fortasse scripsit *φέρω φρέω* ut Arcadius p. 172, 24. *φρές τὸ φέρε*. Omittitur hoc ab Herodiano de Soloec. p. 258. *βαρβαρίζουσι δρίφον λέγοντες καὶ Μιτυληναῖος.*

ὑτιλος v. Lehrs. ad Herod. p. 68. σιβύνη et συβίνη Fritzsch. ad Thesm. 1197. Quod in codd. Herodoti ἐνίδρυες scribitur pro ἐνύδριες, in aliis Φιλυρίδης Chironis epitheton a matre Philyra sumtum v. Wellauer. ad Apollon. I. 554. περισυνός in Rav. Arist. Rann. 1016. et duobus Poll. II. . στίππυον et στιππύινος aliquoties in LXX. pro στύππιον sive στυππεῖον stupa et adeo συκίη pro σικύη Aret. Therap. Acut. I. 1. p. 76. (197. ed. Lips.) et 2. p. 79. sine ulla librorum dissensione, πιτύνη pro πυτίνη v. Meinek. Com. II. 1. 124. ἐρισύβη ap. Hesych. s. Σκωλοβάτης, horum igitur omnium reos esse librarios partim etymologicis rationibus evincitur, partim numero exemplorum contrariorum. Sed nonnullorum scriptura dissentanea jam ante codicum nostrorum aetatem increbuit: ἀφυλίσαι παρὰ τὴν λὺν καὶ κατὰ μετάθεσιν ὕλις (ὖλις) EM. 180, 10. eodemque modo scribuntur ὑλίζειν, ἀφυλίζειν, διυλίζειν, ἐξυλίζειν, nunquam contra, etsi ab ὕλη silva longe disjuncta sunt; neque hinc repetunt Grammatici sed a metaplasto: ὕλις μεταπλασμός ἐστιν ἀπὸ τοῦ ὕλη EM. 776, 32. ὕλη καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ὗλις] καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἰλύς Gud. 277, 28. idemque credidisse videtur Photius ὕλην τὸ καθῖζον τοῦ ὕδατος· Ἀριστοφάνης, mendosa, puto, scriptura deceptus. Ab ἰλύς derivandum erat ἰλύζω, sed quia nullum est verbum in υζω a nominibus in υς ductum, ypsilon primam occupavit syllabam. Pro πυτία coagulum plus semel scribitur πιτύα, quod Piersonus ad Moer. p. 291. et Toupius ad Theocr. XI. 66. non improbant; sed utrum verius, apparet ex affinibus πύος, πυετία. Πυτίζω librarii aliquoties in πιτύζω verterunt ypsilo primitivi πτύω in secundam syllabam translato. Proximum erat ut a πτύω derivaretur πτυΐζω, sed verba in υω huc deduci non solent. Transpositis autem literis ypsilon, quod ante vocalem breve est, in πυτίζω sequente consona porrigitur. A φύω declinata sunt φῖτυς, φῖτυ, φιτύω eodem intellectu quo φύτωρ, φυτόν, φυτεύω, sed mutato sono, nimirum ne ypsilon continuo iteraretur quod Graeci, si fieri potest, devitant v. Proll. 140. nam in τετυφυῖα, φυτεύω non simplex auditur vocalis sed composita. Huc spectat etiam regula in Gud.

277, 15. s. Ἰλύς tradita τὰ ἀμφιβαλλόμενα κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἔχοντα ἐν τῇ δευτέρᾳ τὸ ῑ ἢ τὸ ῡ διὰ τοῦ ῑ ἔχει τὴν πρώτην. Mutationis duplicis mentionem habet EM. 732, 26. συβριάζειν ἀντὶ τοῦ συβαρίζειν ἐν ὑπερθέσει, de quo non potest dubitari quin συβαρίζειν sicut ceteri acceperit τὰ τῶν Συβαριτῶν ποιεῖν et hoc modo etiam Aristophanes verbo συβριάζειν (sic enim scribi vult Meinekius Anall. 118.) adjunxit alia helluandi verba ἑστιᾶσθαι et κοτταβίζειν. Id vero non a proprio Σύβαρις derivatum est, quod antepenultimam brevem habet, sed a communi quod Hesychius indicat Σύρας πολυτελεῖς-μήποτε σύβρας· συβράζειν γὰρ τὸ θρύπτεσθαι καὶ χλιδᾶν. Hoc autem adjectivum et cum σοβαρός componi potest et cum σύρβη sive τύρβη id est θόρυβος auctore eodem Συβριάζει σοβαρεύεται, Συβριασμός ὁ ἐν εὐωχίᾳ θόρυβος.

§. 6. Sequitur ut de confusione diphthongorum et vocalium loquar. Procul vero videtur illud: Τρύφων ἀπὸ τοῦ βαῦνος βάναυσος λέγει κατὰ πάθος· ὤφειλε γὰρ ὡς παρὰ τὸ ἵππος Ἵππασος, κριός Κρίασος, οὕτω βαύνασος· γέγονε δὲ καθ' ὑπέρθεσιν Gud. 104, 4. Schol. Dion. Gramm. p. 655, 4. nec probabiliores ii qui compositum dicunt ex βαῦνος et αὔειν quasi βαύναυσος EM. 187, 40. Ἰσαύα Ἰσαύτης καὶ ὑπερβιβασμῷ Αὐσίτης· Ἰσαύα γὰρ χώρα ἐστὶν ἐξ ἧς ἦν p. 171, 6. significari videtur Ausitis Mauritaniae, in qua Hiobus natus v. Bochart. Geogr. Sacr. VII. 8. Hesychius ex serie Εἴελος εἴλιγγος pro εἰλεός scripsit mendosum exemplar sequens. Ἐπείσιον, quod apud Lycophronem autepenultimam longam, sequentem brevem habet, nihilo secius saepius ἐπίσειον scribitur, non ita saepe ἐπίσιον, ut Choeroboscus jubet Orth. 205, 5. verene an falso decerni nequit quia origo ignota. Praetereo ἐπιδεί pro ἐπειδή positum in Inscr. boeoticis, et homericum δείδεκτο, quod non ex communi δέδεικτο conversum sed pro δέδεκτο hoc est ἐδεξιοῦτο dictum est, et casus pronominales τοῖςδεσι et τοισίδε, τηνδεδί et τηνδὶ δέ, quae speciem modo metathesis, naturam diversam habent, postremo illud in EM. 618, 11. παρὰ τὸ οἴμοι οἰμώζω — ἢ ἐκ τοῦ ὤμοι καθ' ὑπερβιβασμόν, quorum prius

merito praefert Apollonius Adv. 538, 11. Ὑσσίπη ὁ ῥύπος Suid. et Εἰλκτῆρες ἐνώτια Hes. librarii perverterunt. Paullo abstrusior est disputatio num vocalis ex una syllaba in alteram traducta cum vocali ejus syllabae, in quam traducta est, diphthongum efficere possit. Id clare pronunciat Schol. Od. III. 178. γόνυ γόνυος καὶ δόρυ δόρυος καὶ καθ' ὑπέρθεσιν γουνός καὶ δουρός, et Choeroboscus Can. 376, 5. iisdem verbis usus sed statim addit ἀλλὰ δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ γούνατος καὶ δούρατος hoc est per syncopen. Hanc approbavit Herodianus v. Diss. de Sync. P. II. c. I. §. 7. rejectis nominativis, quos Trypho posuit, δόρ et γόν v. Parall. 76. eadem libertate usus qua nos στάδα, Πύκνα aliosque casus defectivos ad themata revocamus indicta et ineffabilia. Hi metathesin istam repudiarunt fortasse ob eam causam quia genitivus γόννος non legitur nisi apud Galen. Quom. simul. p. 4. T. XIX. et Grammaticos qui etiam dativo γονύασι utuntur ut Schol. Arat. 575. 586. 615. 272. δόρυος ne apud hos quidem; neque magis cogniti sunt γόνεος et δόρεος, quibus Buttmannus Gramm. I. 223. utitur epsilon ultimae cum $\overline{o}$ micro antecedentis concretum putans. Eadem ratione p. 264. et 266. enucleat comparativos ἀμείνων, μείζων etc. neglectis veterum auctoritatibus: χερίων ἐν ὑπερβιβασμῷ γίνεται χείρων Gud. 564, 15. τὸ ὀλίζων ἐσχημάτισται κατὰ πάθος· παρὰ γὰρ τὸ ὀλιγώτερος κατὰ δεύτερον τύπον τὸ ὀλιγίων ἐξέπιπτε Herod. ad Il. XVIII. 519. idemque etiam de χείρων statuisse videtur Mon. p. 41. et de ἀμείνων atque μείζων, quae eodem loco producit. His Buttmannus p. 223. adjungit οὖλος tanquam ex ὀλοός natum, quod incertissimum est; Doederlein in Gloss. p. 97. φόνιος φοινός, p. 117. πενία πεῖνα, alius forsitan apponat θεμέλιον θέμειλον, sed horum nullum est quod non aliter explicari possit; nec ad fidem firmiora sunt quae Buttmanni suffragatores induxerunt, μάχαιρα a μαχαρία[18]), μέλαινα e μελανία, εὐνήτειρα ex εὐνήτρια etc.

18) Hoc longe aliter explicant veteres quos in Proll. 38. introduxi; neque fuit qui Καῖρα ex Καρία conversum diceret. Sententia nuper placita unum habet sed debilem fautorem Choeroboscum in Psalm. 92, 3. ἐκ τοῦ μένω μενία καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν μνεία.

v. Ahrens. Dial. Aeol. 54 sq. 95 sq. De dativo ταμίασι dicetur alibi. — Iota, quod poetae praepositioni ὑπέρ simplici et compositae inferciunt, ὑπεὶρ ἅλα, ὑπείροχος etc. Grammatici monent in fine collocandum fuisse ὑπερί ut ἐνί, προσί προτί. Verum hae monosyllabae prosschematismo multo sunt accommodatiores quam ὑπέρ, quod ubi adminiculo indigeret, promtissima erat vocalis qua fulciuntur ἀπαί, παραί, semelque etiam prima syllaba praepositionis περί in syntheto Πειρίθοος, cui adstupent Grammatici Epim. I. 370. EM. 668, 15. Id Aeoles fortasse dixerunt Πεῤῥίθοος ut πέῤῥοχος. Contrario motu diphthongi ει vocalem ultimam in syllabam finalem transiisse contendit Herodianus in Choerob. Can. 852, 25. Anecd. Ox. T. III. 270. ἀπὸ τοῦ εἰμί τὸ δεύτερον εἶς καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἐσί, καὶ ἐπεὶ τὰ εἰς ι λήγοντα φύσει μακρᾷ παραλήγεται ἐσσί. Διὰ τί δὲ οὐκ ἔστι τὸ ν ἐφελκυστικόν; κατὰ μὲν Τρύφωνα ὅτι πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι, κατὰ δὲ Φιλόπονον ὅτι καθ' ὑπέρθεσιν ἐγένετο, quo in loco pro τὰ εἰς ι scribi oportet τὰ εἰς σι ut Choerobosc. Can. 565, 31. τὰ εἰς σι ῥήματα μακρᾷ θέλουσι παραλήγεσθαι, δίδωσι, ζεύγνυσι, ἐσσί, quod quum repugnet regulae propositae, verba inferenda sunt hujusmodi τὸ δὲ ἐσσί ἔχει θέσει μακράν· οὐ γὰρ ἦν φύσει μακρύνεσθαι ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ εἶσι ἢ τῷ ἠσί ἀντὶ τοῦ φησί. Verum ἐσσί residuum est verbi prisci ἐσμί, ἐστί. Adhuc unum affertur sed dubium ἐξαίφνης ἀπὸ τοῦ ἐξαπίνης κατὰ μετάθεσιν καὶ τροπὴν τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ Moschop. Sched. p. 59. nec certior Apollonii conjectura in Diss. II. P. I. c. I. §. 2. allata ἐξαίφνης pro ἐξ ἀφανείας dictum esse. Quod quum satis mirabile sit, tum prorsus non intelligo quo modo conciliari possit cum eo loco quem in vestibulo hujus disputationis attuli ἀλλὰ καὶ συλλαβαὶ ὑπερτίθενται ἐξαπίνης ἐξαίφνης, ὄρωρεν ὤρορεν. Hoc in uno certe Homeri loco perfectum potius quam aoristus esse videtur sed quaenam in adverbio illo *syllabae* transpositae sint, divinare nequeo neque hoc memoratur ab Apollonii adstipulatore Planude sed λακέρυζα, pro quo rectius ὀρσόλοπος attulisset. Nam illud cornicis epitheton a verbo λακεῖν derivatum est quod diversum sonum ex-

primit quam *κελαρύζειν*. Ab omnium quae hactenus exposita sunt similitudine longe recesserunt qui vocalem quartae a fine syllabae in penultimam transmeare statuunt *νεήγατος καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε νηγάτεος* Sch. A. ad Il. II. 43. XIV. 185. EM. 602, 15. quod Buttmannus Lex. I. 205. credere non dubitavit. Sed Epim. I. 29. nihil aliud quam epsilon penultimae redundare dicit; quam conjecturam stabilit Hesiodus pro *φατός* usurpans *φατειός* id est *φατέος*. Aoristus a Phrynicho notatus *περιέσσευσε* non ab hyperthesi profectus est sed ab imperitia eorum qui *περισσεύω* compositum putarent ut *περιστείχω*. Neque huc admittimus *ἐκάμμυσα* et *κεκάμμυκα*, quod Apollonius Synt. IV. 7, 317. (323.) minus commode cum *ἠνόχλουν* aliisque augmenti ad praepositionem translati exemplis confert. Id enim recte declinatum est a praesenti vitiose ficto *καμμύω*, unde *καμμύσω*, *κεκαμμυμένος* EM. 87, 31. *κάμμυσις* (omiss. in Thes.) in Hermetis Pim. c. I. p. 12. ed. Rossel.

CAP. III.

De metathesi aspirationis et quantitatis.

§. 1. Ad illam pertinet Apollonii praeceptum Synt. I. 25. p. 55. (61 Bekk.) *τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλὰ ὡς ἐπὶ τοῦ τάφος τεθηπότες, ἐνταῦθα ἐνθαῦτα*. Schol. Lips. ad Il. IV. 243. *τεθηπότες — ἐξ οὗ θάπος καὶ μεταλλαγῇ τῶν στοιχείων τάφος ὡς παρ' Ἡροδότῳ βάθρακος ὁ βάτραχος καὶ μονόχυτρον μονόκυθρον*. Priscianus VIII. 98. p. 430. (840.) *translatio fit aspirationis a prima ad postremam syllabam quomodo κύθρα pro χύτρα, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, quod est ionicum; ad cujus imitationem Latini θρίαμβος triumphus per transmutationem aspirationis protulerunt.* Transponuntur igitur mutae aut ejusdem ordinis aut antistoechae. Ejusdem ordinis labiales commutantur in deae cognomine *Φάπην* (*Φαπίην*) *τὴν Παφίην* Hes. quod hujus generis unicum est; nam pro *ἄφεπτος* Soran. de Obstetr. p. 202. Flor. Lobeckius scripsit *ἄπεφθος*. Dentales in *θωτάζω* et *ἐπι-*

θωτάζω, quae solus Hesychius attestatur; ionicum ἐνθαῦτα fortasse ab ἔνθα derivatum est ut τηνικαῦτα a τηνίκα, et porro ἐνθεῦτε. A θέω (τίθημι) duci poterat θετμός ut ἀτμός, ἐφετμή, et hinc adjectivum θέτμιος· sed illo omisso dixerunt θεσμός ut βασμός, δεσμός, et θέσμιος, pro θέτμιος autem Pindarus et alii posteriorum poetarum substituerunt τέθμιος, ceteri θέσμιος ut δέσμιος. Gutturalium conversionis specimen est homericum συνοχωκότε, quod nostri Grammatici ab ἔχω, ὄκωχα repetunt, veteres vero aut συνοχηκότε scribendum aut certe pro συνωχηκότε accipiendum putarunt EM. 735, 46. Cram. I. 390. Ex duabus Hesychii glossis Ἀχίκητα ἀκατάληπτα et Χάλκη πορφύρα, illa mendi comperta est, κάλχη legitur in Nic. Fr. II. 60. et saepius in codd. Alex. 393. Lyc. 864. χαλκαίνω pro καλχαίνω Eur. Heracl. 40. καλχάνθη et χαλκάνθη, certaturque nomen avis χαλκίς et minus probabile καλχίς v. Meinek. Anall. 317. sicut urbis Χαλκηδών et Καλχηδών v. Parall. 47. Keil. Onomat. 42. Syll. Inscr. Boeot. 58. Bredov. Dial. Her. 92. quae nescio an non solum a librariis sed etiam a scriptoribus minus peritis confusa sint. Venio nunc ad consonas diversis ordinibus adscriptas. Commutantur igitur labiales et dentales φάτνη ἀττικῶς, πάθνη ἑλληνικῶς Moer. quae in EM. 789, 17. jure appellatur ἀντιστοιχία ἰδιωτική. Tum dentales et labiales: τάφος ὁ ἐπὶ τῶν νεκρῶν ὤφειλεν εἶναι θάπος ἀλλ' ὑπερβιβασμὸς γέγονε Epim. I. 397. Choerob. Can. 635. Τελφοῦσα et Θέλπουσα, quod nomen Sylburgius ad Paus. VIII. 24, 1. a verbo θάλπω ductum putat; dentales et gutturales Τελχῖνες et Θελγῖνες v. Aglaoph. 1183. θριγχός et τριγκός quae Schol. Od. VII. 87. cum ionicis κύθρη et κιθών contendit, κήθιον τὸ χήτιον τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι τὸ χωρεῖν Athen. XI. 477. D. Eust. 1259, 38. qui p. 468, 33. ἀχάντιον affert de lingua rustica sumtum. Ab his diversum genus designant Epim. I. 178, 10. et Schol. Dion. Gramm. 856, 25. ἴκω. ἴχνιον ὑπερθέσει τοῦ πνεύματος, quod a nostra causa alienum est. Neque huic disputationi immiscendae sunt metabolae mediarum πιθάκνη et quo Attici utuntur φιδάκνη, σκεθρός et σχεδρός· non

enim quia aspirata aut antecedit aut sequitur mutatae sunt sed arbitratu populi [1]).

§. 2. Haec breviter demonstrasse contentus exsequar alteram hujus disputationis partem, quae est de trajectione quantitatis. Persaepe accidit ut duo ab eadem stirpe propagentur vocabula diverso inter se flexu, quorum in uno syllaba naturaliter longa brevem subsequitur, in altero brevis longam vel versis vicibus. Haec proprie metathesis vocari non potest. Sed ubi ordo vocalium a natura fixus convertitur aut metri causa aut arbitrio aliquo scribentium, ibi maxime hoc nomine uti convenit. Haud tamen facilis est utriusque rationis in omnibus verbis distinctio minimeque observata a Grammaticis, quorum decreta, in quantum expedit, ordine quodam proponam adjunctis quae ab illis praeterita sunt. In numero indeclinabilium duo reperiuntur, e quibus discrimen modo a me significatum facillime potest perspici. Primum est adverbium συνωχαδόν et συνοχηδόν, quorum neutri affecti nomen convenit; nam illud formatum est ad exemplum adverbiorum ὁμιλαδόν, ἀμοιβαδόν, hoc ut ὁμιληδόν, μολπηδόν etc. Ita etiam distinguuntur Κυθηρόθεν et Κυθέρηθεν, illud a neutro plurali, hoc a Κυθέρη v. Meinek. Anall. 46. Neque βορειόθεν dici potest ex βορέηθεν natum esse vel contra; nam utrumque ad regulam pariter aptum. Sed omnes hyperthesis numeros habet ἕως et εἶος, si Hermannus Elem. Metr. p. 58. et Buttmannus vere contendunt pro ἕως et τέως, ubi trochaei mensuram habeant, scribendum esse εἶος, τεῖος, quibus Curtius in Mus. Rhen. Nov. T. IV. 241. praefert ἦος et τῆος tanquam primitivum cf. Hofmann. Quaest. Hom. I. 109. Hoc in conjectura positum est sed probabilius veterum commento qui ἕως ὁ — in principio versus heroici collocatum spondei loco esse existimant. De nominibus primae declinationis huc adnumerandum esset, si satis auctoritatis haberet, γέα et γαῖα, — εἰ γὰρ μακρᾷ παραλήγεται, συστέλλει τὴν λήγουσαν, εἰ δὲ βραχείᾳ, ἐκτείνει γέα

1) Hesychius Κῆθα τάφος fortasse κῆδαρ scripsit i. q. κῆδος unde Κηδεύειν ἐνταφιάζειν.

Theogn. Can. 136, 13. sed neque simplex γέα satis testatum est neque composita, quae ille affert, γεομέτρης, γεόλοφος, γεόμορος. Sed subsidium offert θρέμμα μορίης in exitu hexametri Anth. XI. 305. pro μωρίας et κερεία a Nonno usurpatum pro κειρία Paraphr. XI. 170. Largiorem sermonis materiam praebet declinatio secunda. Nam praeter attica illa ναός νεώς etc. Grammatici huc adscribunt adjectiva quaedam: παρὰ τὸ ἶφι παρήχθη ἴφιμος ὡς πρωῒ πρώϊμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ ἴφθιμος· μετὰ γὰρ τὸν πλεονασμὸν ὑπερτίθενται οἱ χρόνοι Epim. I. 206, 1. EM. 480, 27. qui iota primum natura longum accedente altera consona corripi sumunt ex regula Drac. 53, 10. τὸ ι κατ' ἀρχὴν ἐπιφερομένων δύο συμφώνων συστέλλεσθαι θέλει, ἴσχω ἱστός ἴκτινος, quod idem et de altera ancipitum valere[2]) et non secus de tertia accentus ostendit; nam barytona, quae ultimam natura brevem habent, penultimam positura longam, paroxytona sunt ἄλφι, ἄνθος, ἄστρον, ἄρθρον, ἄρκυς, ἴγδις, λίγδος, ἴδρις, ὕμνος, ὕδρος, ὕβρις, ὕσκλος. Verum tamen ne sic quidem dubitandi causa nobis praeciditur; nam neque primitivi ἴφιμος vestigium ullum cernitur, neque mutatae prosodiae ratio reddi potest; ἴφθιμος enim brachyparalectum versibus perinde aptum erat. Sine hujusmodi autem ratione poetae tempora transponere non solent; id quod ostenditur vel proximo exemplo ἐκ τοῦ ἄπειρος ἀπειρέσιος καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἀπερείσιος Epim. I. 22, 26. Illi similia protuli in Proll. p. 426. cum altero nihil congruit praeter propria Ἀρκείσιος, Σιμοείσιος. Quam ob causam metathesi asseritur. Sed non eadem conditio est adjectivi quod Buttmannus in Lexil. I. 251. huic apponit ab antiquis neglectum ἀείδελος et ἀΐδηλος, quibus antecedunt ἀειδής et ἀϊδής. Adjectivis enim in ης exeuntibus utraque paragoge adhiberi solet, δημεχθής δημεχθηλός, ἀεργής ἀεργηλός, ζοφοειδής ζοφοείδελος, ἀεικής ἀεικέλιος[3]).

---

2) Hinc excipitur ἄρδω v. Parall. 399. adn. Ἀργός et ᾀσμός contractione producta sunt.

3) Ἀεκήλιος Aristarchus et aequales cum ἑκών vel ἕκηλος compositum putant, a quo primum deflexit Suidas qui quum ἀεκήλια sic

Nec omnino audiendus sit qui ἐπακουός ex ἐπήκοος vel hoc ex illo factum dicat; nam suo utrumque tramite ab eodem capite deductum est, alterum ut ἀκούω ἀκουή, alterum retento o micro sed producto alpha ut συνήγορος et similia. Idem intelligi volo de adjectivis ἐπέραστος et ἐπήρατος, ἀπέραντος et ἀπείρατος penultima brevi, ἀγέραστος et ἀγείρατος πλεονασμῷ τοῦ ι ἀντὶ τοῦ ἀγέρατος· οὕτως Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν EM. 8, 27. ἀνέγρετος et ἀνέγερτος, νυκτηγρετεῖν νυκτεγερτεῖν, νεκρεγερσία v. ad Phr. 701. quae differunt quidem nec tamen dici potest alterum nativum esse, alterum de nativo mutatum. Nomen sulphuris θεῖον Homerus in trisyllabum distendit modo per diectasin θέειον, modo epsilo in eta mutato θήιον, sed neutrum alteri subnatum est. Verae autem hyperthesis exemplum praebet ἐρινειός in exitu versus Hesiodii Fr. CLIX. (CLXXXVI.) positum iota correpto ὅσους ἐρινειὸς ὀλύνθους· sed id incertum reddit dissensio codicum, in quibus scriptum est ἐρινεὸς ὅσσους ὀλύνθους, quod Hermannus Praef. Helen. p. XVII. huc mutat ἐρινεὸς οὗτος· ὀλύνθους οὓς ὅδ' ἔχει κτλ., alii ἐρινεὸς ὅσσον ὀλύνθων [4]). Multo recentior poeta in Welckeri Syll. Epigr. L. p. 71. ὑμήναος dixit correpta penultima. Hactenus sermo versatus est in vocalibus poeticis. In communi usu sunt ἐπίσειον et ἐπείσιον, quod supra commemoravi, et plantae nomen τὸ κιχώριον et κιχόρειον latinumque ejusdem mensurae *cichoreum* a duplici principio τὸ κίχορον et ἡ κιχώρη, illud iota longo, hoc fortasse brevi. Utra utri forma anteposita sit, non dijudicamus. Ἔρημος non ex ἤρεμος, ut nonnulli autumant, factum esse supra exposuimus. Σίκανος apud

---

ut illi explicuisset οὐχ ἥσυχα ἢ ἀεκούσια, addit tertium ἢ ἀεικέλια οἷον ἀπεοικότα, idque comprobavit H. Stephanus, rejecit vero Spitznerus ad Il. XVIII. 76. Suidae verba πρὸς τὴν συναλοιφήν, quae editores temere ejecerunt, sumta sunt e Schol. ad h. l. ἡ διπλῆ πρὸς τὴν συναλοιφήν.

4) Meinekius ad Theocr. II. 3. huic comparat ὀρνιθέη κεφαλή Arat. tantummodo propter systolen ancipitis; et haec tolli potest synizesi ut χρυσέη, χαλκέη saepe bisyllaba sunt.

Callimachum tribreve est; poetae latini modo sic ut Lycophro 1029. pro dactylo utuntur, modo pro amphibracho. Pro ἔρειος et κεράμειος Atticos substituisse ἐρεοῦς et κεραμεοῦς jam supra scripsisse me memini. Ejusdem dialecti sunt λεώς, νεώς, εὔγεως, περίνεως etc. — Ἤλυσις ex ἔλευσις extitisse per enallagen temporum Buttmanno Gramm. II. 456. non assentior; nam haec est legitima futuri ἐλεύσομαι propago, altera a themate profecta quod in ἐλήλυθα et ἔπηλυς delitescit. Cum ἵλαος ἵλεως (Εὔνηος Εὔνεως) etc. idem I. 103. confert urbis nomen Τέως Τῆος, nam sic quoque appellatam esse testem quidem nullum habet sed colligit ex adjectivo Τήιος. Stephanus vero a Τέως gradatim Τέιος, hinc Τεῖος et Τήιος processisse statuit ut a Κέως Κέιος Κήιος s. v. Κῶς. Urbs ipsa a Tzetza Chil. IV. 235. et 241. Τεῖος vocatur quod ad Τέως eandem proportionem habet ut εἶος ad ἕως. — Alias in deliberationem veniunt terminationes casuales: Πηληιάδου κοινῶς, δωρικῶς Πηληιάδαο καὶ ἰωνικῶς καθ' ὑπέρθεσιν χρόνου Πηληιάδεω Epim. I. 346.[5]) quae differunt quidem consequutione temporum nec tamen ut dici possit εω ex αο natum esse, sed haec diversis adscripta sunt dialectis ut πόληος πόλεως, Πηλῆος Πηλέως et accusativi Πηλῆα Πηλέα, hic longo alpha, ille brevi. Iidem auctores huic causae adhibent nonnulla tertiae declinationis vocabula: ἠΰς καὶ γενικὴ ἠέος καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε ἐῆος Sch. Lips. I. 393. EM. 318, 8. quae sententia Apollonio ipsi tribuitur in Sch. Vict. XV. 138. Alii ab ἐΰς deflexum volunt cum ectasi; nam alioqui adjectiva in υς eta in paralexi genitivi non accipiunt ne penultima hujus casus syllaba longior fiat quam est ultima nominativi Theodos. p. 44, 25. Nominativum ἠής nemo unus ponit sed syntheton ἐνηής, cui Schol. Il. XVII. 204. προσηνής et ἀπηνής comparat, Glossographi ab Eustathio citati 314, 41. ex ἐΰς natum esse conjectant; et ad hoc etiam plurale ἠέα γυῖα Emped. 377. referri solet, quod

5) Quae postremo addit πᾶσα γενικὴ — ἢ ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν καὶ συστέλλει τὴν λήγουσαν etc. verba sunt Choerobosci 120, 18. EM. 35, 53.

Karstenius pro ἐνηέα positum putabat praepositione praecisa. — Τὰ εἰς ων πατρωνυμικὰ ἅπαντα φυλάττουσι τὸ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς, ὅθεν τὸ Κρονίωνος ἀναλογώτερόν ἐστι· τὸ δὲ Κρονίονος ὑπερβιβασμὸν ἐδέξατο τοῦ χρόνου Choerob. Can. 285. EM. Anecd. Oxon T. III. 385 sq. Haec vera est hyperthesis ab Homero non tam necessitatis causa introducta quam commoditatis. Cum hoc conferri potest vicissitudo epsili et alpha vel iota longi in appellativis ὀργεῶνες ὀργιόνες sive ὀργειόνες, ὀπέωνες ὀπάονες v. Bredov. Dial. Herod. 137. ξυνεῶνες ξυνήονες [6]) quorum etiam primi casus duplicem habent terminationem. Eodem genere continentur μελήδόνες et μελεδῶνες v. Parall. 146. βοτῆρες et βώτορες [7]), φρείατα brevi penultima et φρέατα longa. Haec transgressionis species falsa et inanis saepius existit in motione velut σοώτερος et σωότερος Apollon. Arg. a diversis positivis σόος et σῶος, στενώτερος et στεινότερος, νεώτατος et νειότατος, ἀφνειός ἀφνειότερος, ἀφνεός δὲ ἀφνεώτερος καὶ θεῖος θειότερος, θεώτερος δὲ ἀπὸ τοῦ θεός Epim. I. 279, 28. Sed quantum hyperthesis, quae proprie ita dicitur et in numero affectionum censetur, differat ab illa naturali et legitima temporum distributione, clare perspicitur ex his exemplis: τὰ εἰς ωτερος καὶ ωτατος εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω γράφεται, εἰ δὲ μακρὰν, διὰ τοῦ ο ἁγιώτερος, ἀλυπότερος Moschop. Sched. p. 11. ὥσπερ τὰ διὰ τοῦ ωτερος, οὕτω καὶ τὰ διὰ τοῦ ωσυνη, εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸ τοῦ ω συλλαβὴν βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω γράφεται, ἁγιωσύνη, ἱερωσύνη· εἰ δὲ

6) In Anth. XIV. 150. ἀσκοῦ τὸν προῦχοντα ποδαόνα φέρτατε λαῶν reponendum est quod alibi legitur πόδα μέγα φέρτατε — v. Matth. ad Schol. Eur. Med. 674. nam in amplificativis vix reperias alpha pro epsilo positum. Minus certum est quod sequitur; in Alexandri Aet. versu ἅλα ξυνεῶνα θαλάσσης Meinekius p. 222. dubitat an ξυνῶνα scribendum sit; pro ξυνεών Maneth. II. 411. retineri poterat quod olim legebatur ξυνών.

7) Non integra videntur verba Schol. A. ad Il. XII. 302. βότωρ βότωρος ὑπερβιβασμὸς χρόνου βώτορος καὶ βώτορες. Nam non βότωρ dicitur neque δότωρ sed δώτωρ. Verius EM. 218, 41. βότης καὶ βοτήρ καὶ ἐπεκτάσει βώτωρ.

μακρὰν, διὰ τοῦ ο εὐφροσύνη etc. p. 73. unde supplenda est regula EM. 275, 42. Et his paria sunt adverbia localia, quae pro portione antecedentium syllabarum modo brevem accipiunt paralexin modo longam, *ἀλλαχόθι ἀλλαχόθεν ἀλλαχόσε* sed *ἑτέρωθι ἑτέρωθεν ἑτέρωσε* etc. Neo omittamus composita *κρεηδόκος κρειοδόκος, γεωπόνος γειοτόμος, νεωκόρος νειοκόρος, μετήορος μετέωρος* [8]).

De verbis breviter praecipit Epim. I. 446. *γίνονται ὑπερβιβασμοὶ χρόνου ὑπώρορε, βοώμενος* (scr. *χωόμενος*), *ἑώρταζε*, quorum nihil satis facit. Nam *ὑπώρορε* aoristus est reduplicatus ut *ἤγαγον*, perfectum *ὄρωρε* [9]). Alterum longo circuitu huc deducitur in Epim. 439, 20. EM. 816, 47. scilicet a *χόω* declinatum esse *χούμενος*, idque dorice dici *χώμενος* ut *Μῶσα*, postremo per epectasin *χοώμενος* et *χωόμενος*. Est vero a *χώομαι*. Majore assensu afferri poterat *κυκωόμενος* in oraculo Paus. III. 8, 9. nam hoc e *κυκοώμενος* conversum est v. Techn. 213. et in contrariam partem motum *Σοώμην ὡρμήμην* Hes. quod *σωόμην* dicendum erat a *σώομαι σοῦμαι*. Ab hac poetica metathesi differt ea quae quia in perpetuum fixa est vix in affectionum numerum aggregari potest: *τὸ ἑώλπειν, ἑώργειν, ἐῴκειν, ἑώρταζον ἐδέξαντο ὑπερβιβασμὸν ἵνα συνάρξωνται τῷ παρακειμένῳ* Anecd. Ox. T. IV. 192. vel potius *ὅτι οὐδεμία λέξις εὑρίσκεται ἀπὸ τοῦ η ἀρχομένη ἐπιφερομένου τοῦ ο χωρὶς εἰ μὴ ἐν διφθόγγῳ εἴη ὡς τὸ ἠοῦς ἠοῖ, ἢ κατὰ διάλεκτον οἷον οἱ Ἴωνες ἠόα λέγουσι* Epim. I. 128. et 158. EM.

---

8) Pro *Κλεοπάτρη* poetae, si opus est, *Κλειοπάτρη* substituunt ut *Κλειοφόρος*. In principio pentametri Anth. IX. 215. *ξεῖνε Κλεονίκης* Planudes *Κλεωνίκης* edidit, Jacobsius *Κλευνίκης* optat; sed et *Κλεωμέδων* legitur in Corp. Inscr. I. n. 213. lin. 13. *Ἀνδρώνικος* Anth. App. 339. quam tropen repudiantes Homeristae *ἀνδρειφόντης* scripserunt. A nominibus in *ευς Ὀρειοκόμος ὁ τοὺς ἡμιόνους θεραπεύων* Hes. qui vulgo *ὀρεωκόμος* dicitur ut *Ὀρφεωτελεστής* et Byzantiae dignitatis titulus *βασιλεωπάτωρ* sed utrumque frequentius per ο scriptum.

9) Pro *ὤλολε* Nonn. XLVII. 245. Falckenburgius *ὤλετο* scribi jubet; Lehrsius vero Quaest. 274. dubitat an non perfectum potius sit quam aoristus.

351, 17.[10]) Sic ἄωρτο ex ἤορτο natum esse constat v. Diss. III. c. 6. §. 3. Cum duplici genitivo Κρονίωνος et Κρονίονος Eustathius 193, 15. confert hoc: καὶ τὸ ἠνάλωτο ἐκ τοῦ ἀνήλωτο μετηλλάγη τῷ χρόνῳ καὶ τὸ ἠναντιοῦτο ἀπὸ τοῦ ἐνηντιοῦτο. Verum qui ἠνάλωτο dixerunt, alpha non aliter pronunciasse videntur quam qui ἀνάλωτο hoc est producte, et illa augmenti in praepositionem transfusio compluribus verbis communis ad alium locum pertinet. Miror vero cur ἀκηχέδαται sive ἀκηχέαται et huic contrarium ἀκαχείατο neglexerint quum praesertim participium hac ratione explicent: τὸ ἀκηχεμένη κεῖται μεταθετικῶς ἀντὶ τοῦ ἀκαχημένη διὰ χρείαν μέτρου Eust. 557, 12. Subjunctivos θείομεν, βείομεν, ἐρείομεν, τραπείομεν idem et alii ex amphibrachis θέωμεν, βέωμεν factos esse tradunt, producta per epenthesin prima, correpta altera; sed metathesis nomine, quod hic maxime aptum erat, abstinent, utuntur vero ubi parum convenit in participiis: ἐν τῷ ἐμπεφυῶτες ὑπερβιβασμὸς ἐγένετο τοῦ χρόνου ὥςπερ ἐν τῷ Κρονίονος Choerob. Can. 829, 34. Epim. I. 364, 20—30. scilicet quia πέφυκα ypsilon longum habet. Verum illud ab indicativo πέφυα derivatum est ut δεδιώς a δέδια cum ectasi penultimae ut γεγαῶτες, βεβαῶτες. Aptius affert Eustathius 282, 38. τὸ μεμαῶτες ἐνταῦθα μὲν ἐμεγάλυνε τὴν παραλήγουσαν ἰωνικώτερον καὶ τὴν προπαραλήγουσαν συνέστειλεν, ἀλλαχοῦ δὲ (B. 818.) τὴν παραλήγουσαν κοινότερον ἐσμίκρυνε, τὴν δὲ προπαραλήγουσαν ἐξέτεινε μεμαότες ἐγχείῃσι. Haec a verbis puris ducta sunt, a non puro Meinekius Anall. 382. posuit in Heliodori versibus ὀφθαλμοῖς ἀραρῶσι καλύψας idque a testatis, quae ad Buttm. 36. indicavi, etiam hoc nomine discedit quod antepenultimam brevem habet, quae syllaba ante longam penultimam produci solet τετριγῶτες, κεκληγῶτες. De ἐλήλαμαι quae fuerit Herodiani sententia antea dixi. Πίομαι et πιοῦμαι Eustathius 943, 44. propter enallagen temporum confert cum Σιδόνος et Σιδῶνος, Κρονίωνος, ὄρωρεν aliis-

10) Addi poterant nominis ἠών casus obliqui et ἠόνιος. Apud Zonar. s. Ἑώρταζον 948. pro παραλήγουσα prave editum est παραλλαγή.

que dudum transactis. Illud fortasse natura breve est v. Techn. 18. alterum vere futurum. De duplici participii *μαχειόμενος* et *μαχεούμενος* conformatione nihil quidquam adnotatum reperio sive id casu factum est sive quia utrumque a *μαχέομαι* derivatum crediderunt addito alteri epsilo, alteri ypsilo, quod genus epenthesis suo loco confirmabitur. Sed praetermittitur etiam *κιχάνω*, in quo manifesta hyperthesis signa exsuperant; nam modo sic pronunciatur ut *ἱκάνω*, modo ut *λαμβάνω*. In novissima acie collocabo duo vocabula abnormia, *μυσημίεκτον* (*καλοῦσι*) *τοῦ ἡμιέκτου τὸ ἥμισυ, οὐ καλῶς δέ* Hes. et barbarismum, quem Porphyrius in V. Plotini c. XIII. p. 63. magistro suo firmiter adhaesisse refert: *ἁμαρτάνων ἔν τισι λέξεσι — οὐκ ἂν εἶπεν ἀναμιμνήσκεται ἀλλ' ἀναμνημίσκεται.* Illud sermonem resipit tabernarium. Alterum commemoro tantummodo ob celebritatem auctoris; vera enim aestimatione non est *πάθους* exemplum sed inscitiae sicut illa quae Scytha balbutit comicus. Hae sunt *λέξεις παρεφθορυῖαι* potius appellandae quam *πεπονθυῖαι*.

Verum ne ullam latebram invisitatam relinquamus, paullum aliquid operae impendendum est metathesi contractionis. Haec obtinet in vocabulis quae tres vocales breves per totidem syllabas continuant ut *αἰδέεο*. Id quum aures respuerent, duplex patebat exitus, ut aut duae ultimae vocales in *ου* contraherentur *αἰδέου* (et *αἰδοῦ*) aut prima cum secunda in *ει* *αἰδεῖο* Od. IX. 269. Sic etiam *μυθῇ* ex *μυθέαι*, hoc autem ex *μυθέεαι* contractum esse constat, quod respectantes poetae *μυθεῖαι* protulerunt. Parique vicissitudine nomina variari scimus, quando pro *τὰ κλέη*, quod ars poscit, poetice dicitur *τὰ κλεῖα*, pro *τοὺς εὐκλεέας* (*εὐκλεεῖς*) *εὐκλεῖας*, pro *ἀγακλεοῦς* mutata contractionis ratione *ἀγακλῆος* etc.

CAP. IV.

De metathesi synthetorum.

Post illa quae jam percursa sunt, Apollonius pergit: *ἀλλὰ καὶ λέξεις ὑπερτίθενται οἷον οἰνοφόρος φερέοινος, ἀνδρόγυνος γύνανδρος.* Haec proprie affecta dici non possunt; sed quia semel huic quaestioni implicata sunt, paucis persequi non intempestivum duco. Cum primo illo conveniunt *φέρασπις ἀσπιδηφόρος, ἀγέχορος χορηγός, ἑλκεχίτων πυουλκός, ἀεξίγυιος μυελαυξής*, quorum illa quae a verbo ordiuntur, poetica sunt, haec sermoni apta. Neque tamen hoc semper custoditur discrimen; nam *ἀρχιτέκτων* omnibus tritum est, *τεκτόναρχος* Pollux VII. 117. a Sophocle [1]) audacius fictum judicat et in communi usu idem valent *λῄσταρχος* et *ἀρχιληστής*, sicut etiam verbum *ἔχειν* modo primum locum obtinet *ἐχέκολλος, ἐξεχέγλουτος*, modo secundum *κυνοῦχος* etc. Utrique parti aptus est aoristus secundus *λιπόσαρκος* sive *λιποσαρκής* et *σαρκολιπής, δακέθυμος* et *θυμοδακής, λαβάργυρος* a Timone Phliasio fictum et *ἐργολάβος*. Pleraque aliud tempus in principio habent, aliud in exitu; vel futurum et praesens *ἀρκεσίγυιος γυιαρκής, ἀλφεσίβοιος τιμαλφής, θελξίφρων φρενοθελγής* [2]), vel futurum et perfectum mediae formae *περσέπτολις πτολίπορθος, κλεψίγαμος γαμοκλόπος*, vel futurum et aoristum passivum *βλαψίφρων φρενοβλαβής, τηξιμελής ψυχοτακής, ῥηξίφλοιος φλοιοῤῥαγής, μιξόθηρ θηρομιγής.* Hoc et *θηρομιγής* atque *φλοιοῤῥαγής* cum similibus *ψυχρομιγής, αἱμοῤῥαγής* etc. prosae familiaria sunt, illis poetae utuntur indifferenter. Sed quae Apollonius secundo loco apponit ex duobus substantivis juncta et Trypho quoque de Trop. p. 741. T. VIII. sine cura discriminis affert, ea tanquam

---

1) Ellendtius meus in Lex. Soph. hoc nomine non architectum significari putat sed arti fabrili praefectum; quae distinctio mihi parum perspicua est.

2) In Anth. IX. 525, 12. pro *λυροθηγέα* e Plan. receptum est *λυρογηθέα*. Aeque convenit *λυροθελγέα*.

contra posita distinxit Philo Quis rer. div. haer. 519. D. οἷα ἀνδρόγυνος ἢ γύνανδρος et de Fortit. 739. (379.) ὡς ἀνδρογύνους οὕτω καὶ γυνάνδρους φυλαξάμενοι, illo nomine pathicos significans, hac tribades, sed dubito num haec distinctio antiquitus introducta sit; Sophocles certe γυνάνδρους vocavit τοὺς γυννίδας. Neque veterum usu confirmatur quod Menander tradit de Encom. II. 99. ed. Heer. p. 199. T. IX. ed. Walz. θεοφιλότης μὲν τὸ ὑπὸ θεῶν φιλεῖσθαι, φιλοθεότης δὲ τὸ φιλεῖν τοὺς θεούς· nam et his desunt testes antiqui et ipsis primitivis θεόφιλος et φιλόθεος, quibus similia πονηρόφιλος et φιλοπόνηρος etc. probatiora quidem sed indiscreta sunt, λογόφιλος autem *vocabulum ficticium est facetae oppositionis causa factum* Lehrs. Anall. Gramm. p. 382. De plerisque valet quod Schaeferus dicit ad Schol. Apoll. p. 80. γαστρόχειρ et χειρογάστωρ conferens: *in talibus compositis ordo vocum, e quibus constant, haud raro alternat.* Nec quidquam differunt ἡμερονύκτιον νυχθήμερον, βατραχομυομαχία μυοβατραχομαχία, ἀγριέλαιος ἐλαιάγριον, δεσμότριχον τριχόδεσμος et quae Hesychius affert Θυμολέοντα — καὶ λεοντόθυμον, Μυιάκυνα ἀναιδῆ ex nominativo κυνάμυια conversum in accusativum quasi a recto μυιακύων. Sed inter κεφαλόῤῥιζος et ῥιζοκέφαλος quantum intersit ostendit Schneiderus in Ind. Theophr. Adjectivorum et substantivorum compositio liberrima est, ἀργίπους πόδαργος, ἀβρόπους πόδαβρος, ὠκύπους ποδώκης, κλυτότοξος τοξόκλυτος, βαρύθυμος θυμοβαρής, τραχηλόσιμος σιμοπρόσωπος, ac si quorundam alterutra forma praevalet, id usu potius quam ratione quadam fieri videtur, cujusmodi est enallage a Polluce notata II. 28. οὐλότριχος παρ' Ἡροδότῳ, Ἀρχίλοχος δὲ ἀναστρέψας τρίχουλον εἴρηκε. Cetera enim cum θρίξ composita substantivo finiuntur sicut ea quae cum κόμη, χαίτη, μαλλός et adjectivo quodam. Idem VI. 125. θυμάγροικος ab Aristophane comice fictum judicat, quippe quia ἀγριόθυμος, καρτερόθυμος etc. aliter ordinata sunt. Lucianus Praecc. rhet. c. XVII. καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα percensens refert σοφόνους et contrarium χειρόσοφος, quo nomine aliquis pantomimum significavit haud citra affectationem sed

exemplo aliorum cum *σοφός* compositorum *θυμόσοφος*, *θεόσοφος*, alterum vero exemplo caret. *Πτεροποίκιλος* Aristophanes usurpavit pro *ποικιλόπτερος* metri gratia; sicut Goethius noster germanicum *Riesengipfel* Rimae deae instinctu mutavit in *Gipfelriesen*; ignotus poeta in Anth. *τμητοσίδηρος*, cui repugnant *χρυσότευκτος*, *ἀργυρόπαστος*, *χαλκόπληκτος*, *ξυλόφρακτος*. Epithetorum reciproco ordine decurrentium *ἐρυθρόλευκος λευκέρυθρος*, *ἐρυθροποίκιλος ποικιλέρυθρος* dubium est utrum prorsus eadem fuerit potestas an Graeci *λευκέρυθρον* dixerint quod in summa rubrum est admixto albo et contrarium *ἐρυθρόλευκον* ex rubro albicans. — Extra numerum accedit quod nulli ante dictorum comparari potest, *δρομιάμφιον ἦμαρ* Hes. a poeta nescio quo fictum ad significandum *ἀμφιδρόμια*. — Accentus transfusi exempla copiosissima sunt sed eadem conjuncta cum mutatione vel significationis vel vocis ideoque rei propositae aliena: *αἱ εἰς ων λήγουσαι μετοχαὶ δισύλλαβοι ὀξυτονούμεναι καὶ (ὡς) ὀνόματα κλινόμενα μετατιθέασι τὸν τόνον, Ἄμφίων Ὑπερίων* Arc. 17, 17. quae nomina simplicia esse videntur ut *Ἀρίων*, *Ἐχίων* etc. v. Diss. de Sync. P. I. c. 3. §. 4. *δείδω καὶ μεταθέσει τόνου δειδῶ* EM. 260, 20. *καλίω — καὶ μεταβάσει τοῦ τόνου καλινδῶ καὶ ἀλινδῶ* Phryn. App. p. 5. Verum jam metam aspicio. Nam quod Apollonius in fine sermonis huic disputationi praepositi subdit *καὶ λόγοι ὑπερτίθενται οἷον θρέψασα τεκοῦσά τε* et huic simile Planudae exemplum *εἴ τις τὰς σεμνὰς θεάς θεὰς σεμνάς λέγοι*, utrumque ad schematologiam pertinet et ad eam partem quae est de hyperbato.

DISSERTATIO QUINTA

DE

PARATHESI ET SCRIPTURA HYPHEN.*)

---

*) Haec primum vulgata sunt in Programm. academ. anni 1848 sequentium.

PROŒMIUM.

Septem prosodiis quae in parte Grammatices anagnostica tractantur, nonnulli adjiciunt tres improprias, quas in prooemio hujus libri designavi §. 1. apostrophum, hypodiastolen et huic contrariam notam hyphen v. Epiphan. de Pond. et Mens. c. I. 159. A. ed. Petav. Arcad. p. 191. Schol. Dion. Gramm. 674. Priscian. de Acc. II. 362. Apostrophi una et simplex ratio est tollendi hiatus. Diastolae quatuor numerantur species in Anecd. Bekk. 1158. Cram. T. IV. 310. *τῶν διαστολῶν αἱ μέν εἰσι κατὰ γράμμα ὡς τὸ γημενεον πότερον γῆμεν ἐόν (διὰ κάλλος) ἢ γῆμε νέον· αἱ δὲ κατὰ συλλαβήν ἐπεικεκαμω· ἤτοι γάρ ἐστι κεκάμω ἢ ὁ κέ σύνδεσμος· αἱ δὲ κατὰ λέξιν ὡς ὀνομάκλυτος ὑφ' ἓν καί* (scr. *ἢ*) *ὄνομα κλυτός ἐν διαστολῇ· αἱ δὲ κατὰ διάνοιαν ὡς τὸ „νηῦς ἕστηκεν ἐν λιμένι Ῥείθρῳ ὑπονηίῳ ὑλήεντι“ Ὁ γὰρ Ἀπίων συνθέτως ἀνέγνω, ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς διαιρεῖ* scil. *Ῥείθρῳ, ὑπὸ Νηΐῳ* — Od. I. 186. Primum exemplum sumsit ex Od. XI. 282. ubi nulla fit diversae scripturae mentio, nec tamen finxit more scholasticorum qui *ἔστι νοῦς* et *ἔστιν οὖς*, *ἔστι Νάξιος* et *ἔστιν ἄξιος* proponunt quasi diastolae indigentia Moschop. in App. Etym. Gud. 675, 31. Schol. Dion. 683 sq. Alterum pertinet ad Il. I. 186. ubi Aristarchus *ἐπεί κε κάμω* scripsit, alii *ὑφ' ἓν κεκάμω ὡς τὸ λελάχωσι.* Sed quod Schol. Dion. 703. refert in Od. I. 184. disputari utrum *ἐς Τεμέσην* scribendum sit an *ἔς τε Μέσην*, dubium est unde sumserit hoc Mesae nomen, cujus nulla est apud veteres interpretes mentio, nec meminit Engelius in libro *Kypros* p. 149. His simile *αὐλητρὶς πεσοῦσα* et *αὐλὴ τρὶς πεσοῦσα* Theon. Prog. XIX. 187. ed. Walz. derivatum est e Stoicorum scholis qui hoc amphiboliae exemplum fabricati sunt

Diog. VII. 62. alia Grammatici ludibundi exsculpserunt *εἰς παράδειγμα τοῦ περὶ διαστολῆς λόγου* Eust. 1170, 34. quale hoc est *conspicitur sus* et *conspicit ursus* Max. Vict. in Art. c. 17. p. 726. Donat. I. 5, 3. Ad probandam distinctionem *κατὰ λέξιν* ille affert locum Iliadis XXII. 51. in quo Herodianus *ὀνομάκλυτος* scribi jussit sed addita cautione *ἐν μέντοι τῇ Ὀδυσσείᾳ* (XIX. 183.) *κατὰ παράθεσιν ἀναγνωστέον „ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸς Αἴθων"* Id vero hodie non sic scribitur sed *κλυτόν* ut in Musaei v. 186. *ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Ἡρώ*, idemque neutrum Spitznerus Exc. XI. p. XXII. in scholio isto reponendum censet nec aliter legit Eustathius 1860, 21. His inconsulte additur tanquam quarta species *diastole sensus*, etsi *ὑπονηίῳ* et *ὑπὸ Νηίῳ* neutiquam tantum inter se differunt quantum *γῆμε νέον* et *γῆμεν ἑόν*. Ab hac autem nota, qua literae, syllabae, lexes aut ab antecedentibus separantur aut a subsequentibus, differt connexiva, quam hyphen [1]) vocant itâque definiunt *σημεῖόν ἐστι συναφείας δύο λέξεων συγκειμένων ἢ παρακειμένων* Moschop. in App. Gud. 673, 28. quem *συγκειμένων* nomine significare syntheta apparet ex Schol. Dion. 683, 28. et 699, 3. et exemplis subjectis *ἀρχίφωτος, φιλόθεος, Νικόλαος* [2]). Verum hoc genus jure rejicit subtilior disputator p. 702, 4. *ἐπὶ τῶν ἐκ τέλους* (scr. *ἐξ ἐντελοῦς*) *ἀρχομένων συνθέτων μάλιστα χρὴ τιθέναι τὴν ὑφέν, ἐπειδὴ διφορεῖσθαι συμβαίνει τὰ τοιαῦτα· περιττὸν γὰρ οἶμαι ἐπιτιθέναι τοῖς ἐξ ἀπολείποντος·* cujus sedulitatis vestigia manent in codicibus nonnullis *ὀνειροπόλος, χερσόνησος*,

1) Id plene scribitur *ὑπὸ ἕν* Sch. Od. XVIII. 281. sed infinito saepius *ὑφ' ἕν* non solum illo intellectu sed etiam ubi *simul* significat ut *οὐ δύναται ὑφ' ἓν καὶ σκληρὸν καὶ μαλακὸν εἶναι* Sext. c. Phys. I. 272. p. 606. *ὑφ' ἓν κατεσφάγησαν* c. Astrol. 91. p. 353. *πέντε μεδίμνους ἔλαβεν οὐχ ὑφ' ἓν ἀλλὰ κατὰ μέρος* Schol. Ar. Vesp. 716. *τοὺς ἀσεβεῖς ὑφ' ἓν ἐκτρίψαι* Sap. Salom. XII. 9. Sic etiam *ἁμαρτάνουσιν ἐφ' ἓν* Arist. Nicom. III. 1118. b. 16. *οὐδὲ καθὲν φυλαττόμενοι* Demosth. Cor. 281, 13. quod nunc *καθ' ἓν* scribitur ut *ὑφ' ἓν* pro *ὑφέν*.

2) Arcad. 189. *Ἀριστοφάνης ἐποιήσατο σημεῖα — τὴν ἀπόστροφον καὶ τὴν ὑποδιαστολὴν ἐπὶ τοῖς ἀπ' ἀλλήλων λυομένοις καὶ αὐτὴν ὑποτείνουσαν εὐθεῖαν συγκείμενα* scribendum est *καὶ αὖ τὴν ὑποτείνουσαν εὐθεῖαν τὴν συνάπτουσαν τὰ συγκείμενα.*

δικεράτων etc. v. Bast. Epist. p. 22. Itaque quaestio omnis continetur in vocabulis quae ex duobus integris constant velut Ἄρῃ φίλος et Ἀρηίφιλος, quorum utrumque signis suppositis distinguere haud ab re erat donec consuetudo tenuit ut vocabula neque intervallis discriminarentur neque suo quodque accentu et spiritu inscriberentur. Et hodie quoque saepe in dubium venit utrumnam casus rectus cum obliquo, quem regit, et substantivum cum adjectivo, cui subjacet, ita arcte cohaereant ut uno tenore continuanda unoque accentu regenda sint. Haec quaestio ut ordine explicetur primum substantiva enumerabo quae arctius inter se connexa sunt, tum adjectiva substantivis praeposita, postremo de ceteris orationis partibus adjiciam quantum opus videbitur.

CAP. I.

De conjunctione substantivorum.

§. 1. Ordinem declinationum sequenti primum est celebre Hellesponti nomen, cujus meminit EM. 245, 8. *τὰ ἐκ δύο τελείων συγκείμενα ἢ ἀπὸ εὐθείας συντίθεται οἷον ἑωςφόρος, ἢ ἀπὸ γενικῆς οὐδενόςωρα, Ἑλλήςποντος.* Illa manifesto syntheta sunt, hoc nullo modo, neque id sic scripsit Apollonius eo loco, quem paullo post §. 3. apponam, sed vocibus separatis, quod Stephanum quoque fecisse apparet ex appositis Ἑλλήσποντος (Ἕλλης π.) ἡ χώρα καὶ Ἑλλησποντία καὶ Ἑλλησποντίς· ἔστι δ' ἀπὸ δύο (ἓν) παρηγμένον ὡς παρ' Ὠκεανὸν Παρωκεανίτης, παρὰ ποταμῷ Παραποτάμιος. Illud ut hoc loco ita permultis aliis Ἑλλήσποντος scribitur sed syntheton dici nequit quia genitivus primae declinationis neque cum integro nomine componitur neque cum corrupto nisi mutata terminatione. Syntheton foret Ἑλλόποντος· illud vero haud aliter figuratum est quam quae poetae variandi causa substituerunt πόντος Ἕλλης Lycophr. 1285. *ponto ab Helles* Poet. ap. Senec.

Epist. 80, 7.[1]) Ἕλλης πόρος Aesch. Pers. 818. Ἕλλης πορθμός 870. sed assiduo usu ita concrevit ut pro duobus accentibus acciperet unum. Haec igitur non synthesis appellanda est sed parathesis. Verum hoc quoque nomine antiqui liberius quam par est uti solent; primum Apollonius Adv. 544, 15. ἀφίλως σύνθεσις, οὐ φίλως παράθεσις, tum Herodianus in Schol. Il. I. 271. ἔμ' αὐτόν ἀναγινώσκεται κατὰ παράθεσιν et XVI. 248. σύμπασι σύνθεσις, σὺν πᾶσι παράθεσις, quo modo idem etiam ἂμ βωμοῖς distinguit a syntheto ἀμβωμοῖς VIII. 441. et Epim. I. 423. ὑπὲρ μόρον ab ὑπέρμορον, Sch. Od. XI. 134. ἐξ ἅλος ab ἔξαλος[2]). Hi igitur omnes vocabula, quae vinculo quodam syntactico inter se cohaerent, si forte in synthetorum speciem incidant, parathesi juncta dicunt, quam Schol. Dion. p. 703, 17. ita definit παράθεσίς ἐστι λέξεων παράλληλος σύνταξις, et Suidas s. Ἔγωγε quid a synthesi differat, explanare conatur: κατὰ πέντε τρόπους διαιρεῖται σύνθεσις ἀπὸ παραθέσεως, κατὰ τόνον πάροδος, κατὰ γραφὴν τρισχίλιοι, κατὰ πνεῦμα ἔνεστι, κατὰ εἰςβολὴν μορίου ὡςεὶ[3]) χνοῦς, κατὰ διάλεκτον ἔγωγε, unde cogno-

1) Stephanus Δούλων πόλις — Κρατῖνος πόλιν δούλων φησὶν Ἀπολλωνίου φήσαντος μὴ δεῖν ταύτας τὰς παραθέσεις ἐναλλάσσειν δίχα ποιητικῆς ἀνάγκης. Hac excusatur νῆσος Πέλοπος Oed. Col. 702. Dionys. v. 403.

2) Sic etiam EM. 346, 45. ἐξ ἁλός τινὲς κατὰ συναλοιφὴν ἔξω ἁλός· οἱ δὲ ἐκ τῆς ἁλός scrib. κατὰ συναλοιφὴν ἔξαλος, οἱ δὲ κατὰ παράθεσιν ἐξ ἁλὸς ἀντὶ τοῦ ἔξω ἁλός. Hic synaloephae nomine (nisi συναφὴν scripsit) synthesis significatur ut Sch. Nic. Th. 89. ἀγριάδος μαλάχης κατὰ συναλοιφὴν ἀγριομαλάχης ut Schneiderus e Goett. scripsit pro κατὰ διαίρεσιν. Dicere voluit ἀγρία μαλάχη κατὰ διαίρεσιν εἴρηται ἡ συνήθως κατὰ σύνθεσιν λεγομένη ἀγριομαλάχη. Sic etiam ἄγριος χοῖρος, ἄγριον κάρδαμον parathesis appellatione distingui possunt a synthetis ἀγριόχοιρος etc. ad Phr. 381.

3) Significat ὡς ἂν εἰ, quanquam id quoque conjuncte scribi solet si absolute ponitur; Moschop. Sched. 108. ὡςανεί, ὡςεί, ὥςπερεί, οἱονεί, καθαπερανεί λέγονται κατὰ σύνθεσιν τοῦ εἰ συναπτικοῦ συνδέσμου· ὅτι δὲ σύνθετά εἰσι δῆλον ἀπὸ τῆς διαλύσεως ὡς εἰ ἔλεγε, καθάπερ εἰ τόδε ἐποίει. Sic etiam ἐξ ἅπαντος τρόπου scribi volunt sed omisso nomine ἐξάπαντος v. C. III. §. 5. — Ἔγωγε epectasi attica auctum Suidas discernit ab ἐγώ γε.

scimus eum *παρ' ὁδός* (*πάρ τοι ὁδός* Il. IX. 43.) et *ἔν ἐστι* adnumerasse appositiciis. Id vero nihil ad praesens negotium. Nos enim non quorumlibet vocabulorum juncturae hoc nomen tribuimus sed modo ei, qua duo vocabula rem unam significantia certo et immutabili ordine consociantur vel sub uno accentu *Ἑλλήςποντος* vel sub duobus *Ἕλλης πόντος*. Hanc parathesin impropriam dicemus; illam, quae accentu distinguitur, propriam. Hujus in declinatione prima exemplum unicum est Hellesponti nomen. Nam quod Schol. Pind. Nem. IX. 9. memoriae prodidit pro *Ῥείας πόρος* nonnullos *Ἀρειάςπορος* scripsisse *ὑφ' ἕν*, quum per se incredibile sit, tum etiam refellitur eo quod paullo ante dixi ea modo sic scribi vocabula quorum usus perfrequens ordoque ita fixus est ut sine poetica licentia neque discindi neque inverti possint. Masculina hujus declinationis aut legitime componuntur: *Πυθόπολις ἀπὸ Πυθοῦ περισπωμένου ὡς Ἑρμόπολις* Steph. aut consociantur illo laxiore genere parathesis, quod improprium vocamus, *Ἑρμοῦ πόλις*. Intolerabilis vero est ista duorum codd. Pind. P. IV. 446. scriptura *Μήδειαν τὰν Πελιαοφόνον*, de qua Schol. *ὁ Χαῖρις οὐ βούλεται συνθέτως ἀναγινώσκειν· ἐκ γὰρ δύο ἐστὶ τελείων. Γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη σύνθεσις ὡς μεταβάλλεσθαι τὸν τόνον. Ἤτοι οὖν, φησὶν ὁ Δίδυμος, προςενεκτέον* (*προεν.*) *Πελιαοφόνον ὀξυτόνως ἢ παροξυτόνως* [4]) *ἥτις ἦν τοῦ Πελίου φόνος*. Quemadmodum Apollo *Τιτυοκτόνος* dicitur Orph. H. XXXIV. et Pollux *Ἀμυκοφόνος* Oppian. Cyn. I. 362. sic Peliae interfector vocari poterat *Πελιοφόνος* vel $\bar{o}$ micro in alpha mutato *Πελιαφόνος*· sed genitivus aeolicus doricusque itidem ut ionicus compositionis impatiens habetur.

---

4) Haec stare non possunt; syntheton aut paroxytonon esse debet ut adjectiva *ἀνδροφόνος*, *προφητοκτόνος*, aut proparoxytonon tanquam ex duobus substantivis compositum ut *ἱππόδρομος* id est hippodromus. Apud Hesychium *Μύςφονον παγίς* aut *μυςφόνον* scribendum est ut herbarum nomina *θηλυφόνον*, *μυοφόνον* et *μυοκτόνον*, quae natura sunt neutra adjectivorum, aut *μύςφονος* id est *μυὸς φόνος* ut *αἰγόλεθρος* herba quae etiam *αἰγόλεθρον* dicitur adjective et *Κανθαρώλεθρον* Thraciae locus.

§. 2. Genitivus secundae declinationis vel in synthesi est *Ἀλεξανδρόπολις* Isidor. Char. pag. 25. *Διονυσόπολις*, *Ἡφαιστόπολις* etc. vel in parathesi eaque vel impropria *Ἡλίου πόλις* Strab. XVII. 805. *Ἵππου πόλις* Scylax Peripl. p. 117 Gail. vel propria *Ἀλεξανδρούπολις* Scymn. 924. *Ἀξιούπολις* Tzetz. Chil. XI. 927. *Θεούπολις* Phot. CCXXVIII. 402. *Ἡλιούπολις* Arrian. Anab. III. 1, 1. Diod. I. 57. paulo post vero c. 84. duobus sub accentibus *Ἡλίου πόλις* item *Μιλητούπολις* Strab. XIV. 735. sed codd. *Μιλήτου πόλις*, aliisque locis *Πομπηιούπολις* et *Πομπηΐου πόλις* v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 238. et 411. Utramque scripturam probat Stephanus *Πομπηιούπολις — τινὲς δὲ δίχα τοῦ υ Πομπηιόπολις*[5]), *Τιβεριὰς Τιβεριοπολίτης ὡς τῆς πόλεως καλουμένης Τιβεριουπόλεως*, sed peritiores et hoc dissolute pronunciasse videntur et alia quae nunc apud eum hyphen scribuntur *Ἑρμούπολις*, *Ἡλιούπολις*, *Θεούπολις*, in codd. autem sic ut *Ἑρμοῦ πεδίον*, *Ἡλίου τράπεζα*, *Ἀβώνου τεῖχος*, *Κριοῦ μέτωπον* etc. idemque suspicor de EM. 217, 29. *Κωνσταντινούπολις τὸ ἐθνικὸν Κωνσταντινοπολίτης*, nam ethnica pleraque nascuntur a duobus integris velut a *Γυναικῶν λιμήν*, quod nemo compingere volet, *Γυναικολιμενίτης*, *Πατρόκλου νῆσος Πατροκλονησίτης* etc. et Grammatici, qui synthesis genera per omnes casus minute scrupuloseque exsequuntur, *Ἑλλήσποντος* quidem et *Διόσκορος* cum genitivo integro composita esse non dubitant sed de genitivo declinationis secundae verbum nullum interponunt, quod non omisissent facere si tot illa oppidorum nomina hyphen scripta invenissent, sic ut hodie leguntur. Sed hanc scriptionem etiam discrepantia codicum suspectam facit et incuria scriptorum novitiorum qui ipsa primae declinationis nomina huc detorserunt. Sic enim urbs, quae a matre Constantini M. nomen accepit, *Ἑλενούπολις* vocatur et alia *Μεγαλούπολις*, non illa Pontica quae a Pompejo M. cognominata

---

5) Quod duarum urbium altera sic, altera illo modo vocatur similiterque alia *Ἱεράπολις* alia *Ἱερὰ πόλις* etc. id fortuitum est nullaque grammatica ratione sancitum.

est et semigraece Magnopolis dicitur sed alia quaedam ob magnitudinem ita nuncupata, quod recte fieri negat Tzetzes in Anecd. Oxon. III. 361. *μηδέποτε Μεγαλούπολιν γράφε ἢ* (scr. *ὡς*) *Κωνσταντινούπολιν ἢ Φιλιππούπολιν· οὐ γὰρ ἦν ἡ γενικὴ τοῦ Μεγάλου ἢ* (*ὡς*) *Κωνσταντίνου καὶ Ἀδριανοῦ ὅθεν καὶ Ἀδριανούπολις γράφομεν*, sed hoc quoque scientius *Ἀδριανοῦ πόλις* scribitur v. Reitemeier. ad Zosim. I. 42, 2. et *Κωνσταντίνου πόλις* potius quam contracte ut in Phot. Cod. LII. 18. quod vetat Stephanus *Κωνσταντίνου πόλις δύο μέρη καὶ ἐξ αὐτῶν Κωνσταντινοπολίτης*. Hic duo prima verba Meinekius compegit in unum apposito alio exemplo *Ἀμφάξιον δύο μέρη· τὸ ἐξ αὐτοῦ Ἀμφαξίτης*. Verum tamen praepositio facilius quam genitivus cum nomine sibi subjecto confluere potuit ac ne hoc quidem certum constat utrum urbs Axio circumdata vocata fuerit *πόλις Ἀμφάξιος* sicut incolae *Ἀμφάξιοι* adjective ut *Circumpadani*, et in genere neutro *Ἀμφάξιον*, an illud nomen sic enunciatum fuerit ut *Ad aquas*, *Infra Thebas*. De vocabulis, quae aliud in exitu nomen habent, huc pertinet *Ἑλενούποντος* sive *Ἑλενόποντος* Helenopontus provincia, *Μοψουεστία* Suid s. *Αὐξέντιος*, quod alibi melius scribitur per diastasin quomodo Ciliciae oppidum *Μόψου κρήνη* Phot. Cod. CCLVIII. 788. et all. apud Latinos autem nunc per synthesin Mopsocrene, nunc minus commode Mopsucrene v. Interpr. ad Ammian. XXI. 15, 1. sicut *hermupoa*, *adadunephros*. In Arat. v. 216. pro *εὐαλδέος Ἵππου κρήνης* Vossius edidit *Ἱππουκρήνης* amphiboliae vitandae causa, ne quis *ἵππον εὐαλδῆ* dici putet; sed ejusmodi ambiguitates prisci minus extimuerunt quam nostri aequales. In Hesiodi Th. v. 6. eadem verba olim juncta dispescuit Goettlingius addita ratione *non enim ut Ἡλιούπολις ita dicitur Ἱππουκρήνη*. Sed *Ἡλιούπολις* quoque minus probatur; fontem vero caballinum Graeci *Ἵππου κρήνην* dicunt Strab. VIII. 379. *τὴν τοῦ Ἵππου κρήνην* Lucian. adv. Ind. §. 3. Latini Hippocrenen, quam synthesin enixe impugnat Salmasius in Exercc. Plin. p. 834. „*in hujusmodi locorum denominationibus, quae ex duobus substantivis componuntur, integra duo nomina Graeci semper retinent; nec enim Ἱπ-*

ποκρήνη sed Ἵππου κρήνη dicunt ut Hesiodus et Aratus. In Latinis semper scribendum est Hippu crene, Menandru Thais, Alexandru Stephanus. Sic Μόψου ἑστία Graeci dicunt, non Μοψοεστία, Κυνὸς σῆμα non Κυνόσημα, Κυνὸς κεφαλαί non Κυνοκεφαλαί et apud Solinum Heliu trapeza. Haec scribentem memoria destuit multifariam. In Plin. L. XV. 39. clare scriptum est *stephanus Alexandri,* in duobus Nonii locis s. *Dimissum* et *Tunica* p. 196. b. ed. Gerlach. *Thais Menandri*, non ut Salmasius narrat, cui fortasse graeci genitivi *Menandru* et *Apollodoru* ex didascaliis Terentii obhaeserunt. Synthesis, quam ille ex rerum natura tollit, exempla sunt ἐλαιόκλαδος, κιτρόφυλλον, συκόφυλλον, θηριόδηγμα atque alia ad Phr. 304. congesta. — Accentum compositorum habent duo atticae declinationi adscripta Μινώταυρος Plut. V. Thes. XV. Gryll. c. IX. Philostr. Imagg. I. 16, 787. ubi olim Μινόταυρος legebatur, et all. locc. v. Fischer. Ind. Palaeph. et τὰς Λεωκόρας Demosth. Epit. 1398. Diod. XVII. 15. Illud dissolvitur parenthesi ὁ Μίνω καλούμενος ταῦρος Paus. III. 18, 7. alterius disjunctioni velificatur accentus olim vulgatus Λεώκορας id est Λεὼ κόρας, quod Wesselingius praefert ad Diod. l. c. eamque scripturam fulcit Epim. I. 59. οἱ παλαιοὶ παρὰ δύο λέξεις συνεζευγμένας μίαν παραγωγὴν ποιοῦσιν οἷον Νεάπολις (Νέα πόλις) Νεαπολίτης, Ἄρειος πάγος Ἀρεοπαγίτης (scr. Ἀρειοπαγίτης), Λεωκόριον, Διοςπολίτης, Ἐπιταινάριος, ubi inferenda sunt exempla δύο συνεζευγμένων Λεὼ κόραι [6]), Διὸς πόλις, ἐπὶ Ταινάρῳ. His rerum propriarum nominibus accedunt duo, quae res communes significant, λαγώπυρος et νεώςοικοι, illud ab herbariis sumtum, hoc a naupegis idemque opportunum diremtioni νεώς εἰσιν οἶκοι Paus. I. 1, 2. et 29, 16. Adjectivum λεωσφέτερος nec saepius quam semel legitur nec habet cui comparari possit. Tantum de genitivis macrocatalectis.

---

6) Suspectus est Leos heros et illa de filiabus ejus fabula sicut omnia quae de Graecorum sacrificiis humanis prodita sunt. Nomen Leocorion vel Leocori cujusdam monimentum vel *populi curiam* sive λήιτον indicat.

§. 3. Ab appositicio[7]) Ἕλλης πόντος Apollonius Synt. III. 1, 298. (303.) discernit compositi simile Διόςκορος his verbis: τὰ πλεῖστα τῶν μερῶν τοῦ λόγου διὰ τῆς ἑνώσεως τὸ μοναδικὸν τῆς λέξεως ὑπαγορεύει τουτέστι τὸ ἓν μέρος τοῦ λόγου εἶναι, ἢ διὰ τῆς μονῆς τοῦ τόνου καθ' ἕκαστον μόριον τὸ δισσὸν ἐμφαίνει τῶν λέξεων. Τὸ γὰρ Διὸς κόρος παροξυνόμενον μὲν τὴν γενικὴν ἔχει ἰδίᾳ νοουμένην ὅμοιον ὂν τῷ Διὸς υἱός, προπαροξυνόμενον δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ Διόγνητος, Διόδοτος[8]). Τὸ δὲ εὖ νοῶ δύο ἔχον περισπωμένας ὁμολογεῖ τὴν παράθεσιν καὶ τὸ Ἕλλης πόντος. His adumbratur duplex conjunctionis genus, quod supra designavi; unum simplex et uniforme per synthesin Διόγνητος, alterum bipertitum. Nam si Apollo vel aliusvis Jovis filius Διὸς κόρος aut Διὸς παῖς vocatur, item si Dioscuri Διὸς υἱώ Theocr. XXII. 137. aut inverso ordine κοῦροι Διός Eur. El. 985. ea parathesis est impropria ut Ἕλλης πόρος et πόντος Ἕλλης. Propria vero si Castores nominantur Διοςκόρω, quae duo nomina consuetudo pro uno usurpat amissa nativa significatione, id quod maxime apparet ex Eur. Hel. 292. τὼ τοῦ Διὸς δὲ λεγομένω Διοςκόρω, cui similem speciem habent servorum nomina latina *Lucipor, Publipor* a puero composita ut Priscianus ait VI. 9, 251. (700.) Utramque rationem confundit Eustathius 1323, 57. Στησίχορος λέγει Διὸς κούροις βασιλεῦσι καθ' ὃ Διὸς κούρη Ἀφροδίτη ἐν παραθέσει ἐστίν, ὥςτε κατ' ἐξοχήν τινα Διόςκουροι συνθέτως οἱ τῆς Λήδας pro quo 1686, 58. rectius sic dicit οἱ Διόςκουροι κατ' ἐξαίρετον ἔχουσι τὸ ὑφὲν λέγεσθαι συγκειμένως· ἄλλως μέντοι ἐν παραθέσει πολλοὶ ἐλέγοντο τοῦ Διὸς κοῦροι. Minus distincte Apollonius Synt. IV. 6. 316. τὰ ἐκ δύο τελείων συντεθειμένα μετὰ τῆς συνούσης τάσεως πρόδηλον ἔχει τὴν σύνθεσιν κεραςφόρος, ἑωςφόρος, ἀστυάναξ, τερατοσκόπος[9]), Διόςκορος.

---

7) Finxi hoc nomen ad significandam parathesin; contrarium *composititium* dicitur Varr. L. L. VIII. 33. p. 119. (436. ed. Speng.) pro quo in paucis codd. *compositum* scriptum est.

8) Sic in cod. legitur pro Διόςδοτος, quod non invenimus sed modo adjectivum διόςδοτος.

9) Pro τερατοςσκόπος scriptum est ut προστιάς pro προςστιάς, δύστομος etc. v. Prolegg. 17.

Hoc sive hominis sive semidei nomen si ex *Διόκορος* ortum esset sigma redundante ut *διόςδοτος* dicitur pro *διόδοτος*, tum vero in synthetorum numerum veniret; sed ambo sunt nomina *τέλεια* laxius connexa, quod recte monet Epim. I. 117, 30. *ἡ Διός γενικὴ κατ' ἀρχὴν συντιθεμένη ἀποβάλλει τὸ σ, Διοπείθης, Διογένης· διὸ τὸ Διόςκορος ἐν παραθέσει· τὸ δὲ διόςδοτον ποιητικόν.* Hac super re longa texitur disputatio in EM. 278, 24. quam per partes explicare conabor: *τὸ Διόςκορος οἱ μὲν ἐν παραθέσει λέγουσιν ὅτι ἡ Διός γενικὴ ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ. Οἱ δ' ἐν συνθέσει λέγουσιν ὅτι ἀπὸ δύο λέξεων ἐν συνθέσει οὐσῶν γίνονται παραγωγαί, Ἱεράπολις Ἱεραπολίτης, Νεάπολις Νεαπολίτης, Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης· ἀπὸ δὲ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν οὐδέποτε γίνεται παραγωγή, οὐδὲ τεμενικόν* etc. Clarum verumque est quod in primo enuntiato dicitur *Διόςκορος* syntheton non esse, sed hinc occipiunt turbae. Nam paragoga duntaxat a compositis proficisci contrarium est omnibus quae hujus doctrinae conditores praeceperunt. Primum Apollonius Synt. III. 5, 200. *ἐκ παραθέσεων δύο ἓν γίνεται παράγωγον, παρὰ ποταμὸν παραποτάμιος* et Adv. 587, 21. *παρὰ δύο διεστῶτα ἓν ἀποτελεῖται Ἄρειος πάγος Ἀρεοπαγίτης* scrib. *Ἀρειοπαγίτης*[10]) ut *Ἀχιλλεῖος δρόμος Ἀχιλλειοδρομίτης* Steph. tum Herodianus Sch. Il. V. 19. *ἀπὸ δύο λέξεων κατὰ παράθεσιν γίνεται ἕν τι παράγωγον ὡς τὸ παραποτάμιος καὶ Νεαπολίτης*, tum etiam Stephanus *Διοςκούρων κώμη ἐκ δύο ἓν παράγωγον Διοςκωμήτης* etc. Quae deinde in EM. subjiciuntur exempla *Ἱεραπολίτης, Νεαπολίτης, Ἀρειοπαγίτης*, eorum ultimum si, ut hic scriptum est, ab *Ἄρειος πάγος* processit, synthesin non probat sed refellit. Quare aut *Ἀρειόπαγος* substituendum, quod aliquoties legitur in Inscrr. v. Keil. Onomatol. 111. aut omnia tria ad alium auctorem transferenda sunt qui pro parathesi pugnaret hujusmodi exemplis *Νέα πόλις Νεαπολίτης, Ἱερὰ πόλις Ἱερα-*

---

10) Quod vulgatum est, ab *Ἀρεόπαγος* repeti oportet, cujus rarissima sunt exempla v. Parall. 373. *Ῥαβάθμωβα ἡ νῦν Ἀρεόπολις* Steph. quod eodem modo scripsit Eusebius.

πολίτης, *Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης*[11]). Tum rursus ille infit synthesis propugnator *ἀπὸ δύο λέξεων — οὐδέποτε γίνεται παραγωγή*, sed hic excidit syllogismi conclusio: *εἰ οὖν ἐστι Διοςκορίδης καὶ Διοςκουριάς καὶ Διοςκόριος παράγωγον, δῆλον ὅτι τὸ Διόςκορος οὐκ ἐν παραθέσει ἐστὶν ἀλλ' ἐν συνθέσει.* Verum hoc refutant exempla prius allata. Continuo subdit — *οὐδὲ τεμενικόν· εἰ οὖν τὸ Διοςκορεῖον τεμενικὸν, δῆλον ὅτι οὐ παρήχθη ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν. Ἄρα οὖν τὸ Διόςκορος ἐν συνθέσει ἐστί.* Sed hic quoque post *τεμενικόν* aliquid deest hujusmodi — *ἀλλ' ἢ ἀπὸ ἁπλῶν ὡς Θετίδειον, Αἰακεῖον, ἢ ἀπὸ συνθέτων οἷον Ἀμφιαράειον, Ἱππολύτειον, Κλεοπάτρειον, Ὁμονοεῖον, Θεσμοφορεῖον.* Quibus si ille pro argumento usus est, parum attendit *Ἀμφιάραος* et cetera ita composita esse ut dissolvi nullo modo possint, *Διόςκορος* autem accentum solum syntheti habere ac ne de hoc quidem omnes consentire. Aliud hujus formae temenicum cognovimus nullum praeter *Λεωκόριον* sed id quoque a duobus integris *Λεὼ κόραι* derivatum dicitur. Apertissime vero *Διοσωτήριον* et solemnia *Διπόλεια* pendent ex genitivis *Διὸς σωτῆρος*, *Διὸς πολιῶς*, quae nunquam hyphen scripta sunt. Itaque *Διόςκορος* in parathesin transscribimus, *Διόκορος* sicubi legeretur syntheton dici oporteret ut *Διόπαις*, *Οὐρανόπαις*, *Ταρταρόπαις*, *ὀρνιθόπαις*, *θαλασσόπαις*. Sed notum est *Διόπολις*, quod etiam *Διόςπολις* scribitur vel in diastasi *Διὸς πόλις·* id enim complurium urbium nomen fuit proprium. Si vero Pisa honoris causa appellatur *ἡ Διὸς πόλις* Himer. Or. V. 2, 474. ea neque synthesis est neque parathesis sed mera syntaxis[12]) ut *Διὸς αὐλή*. Sunt vero etiam appellativa cum eodem genitivo consociata nunc conserte, nunc secus: *Διὸς ἄνθος* Nonn. XXV. 527. Theophr. H. Pl. VI. 1, 1. et compluribus locis, quibus

11) Sic etiam Stephanum scripssisse puto *Κυχρεῖος πάγος Κυχρειοπαγίτης*, non *Κυχρεοπαγίτης*.

12) Hoc nomine utitur Sch. Arist. Rann. 549. *ἀπὸ συντάξεως* (in Gud. 296, 22. male *συνθέτου τάξεως*) *ὀνόματα γίνεται*, *Καλὸς καὶ ἀγαθός καλοκαγαθία*, *θεοῖς ἐχθρός θεοεχθρία*. Hic *σύνταξις* non parathesin significat, de qua hic loquimur, sed meram *συνέπειαν*.

Wimmerus *Διόςανθος* substituit, *Διοςβάλανος*, quod idem praetulit disjuncto. Et cum aliis genitivis ejusdem declinationis, primum duo poetica *ἁλοςύδνη* et *ὑδατοςύδνη* v. Proll. 234 sq. pluraque vulgo recepta *ἁλὸς ἄνθος* Damocr. ap. Galen. Med. p. Gen. VIII. 16. p. 1051. T. XIII. Alex. Trall. I. 3, 8. *ἁλὸς ἄχνη* Aristot. H. An. IX. 4. pro quo codd. aliquot *ἁλοςάχνη* praebent ut Diosc. Mat. V. 127. *πυρὸς ἄχνη* chamelaeae synonymon IV. 172. *μυὸς ὦτα* Galen. l. c. I. 4, 387. et all.[13]) *κυνὸς ὄρχις* Diosc. III. 141. sed *cynosorchis* Plin. et saepissime *κυνόςβατος*, *ὑοςκύαμος*. Hoc et *διοςβάλανος* Latini in syntheta mutarunt *jusquiamus* et *juglans*, cujus generis sunt graeca *ἁλοσκόροδον*, *κυνόῤῥοδον*, *δρυοβάλανος* et ex graeco translatum *hyoseris*. Grammaticos parathesin praetulisse apparet ex Apoll. Synt. III. 32, 288. (292.) *τὸ νέα πόλις καὶ τὰ ὅμοια δύο ὀνόματα καθεστῶτα ἐν ἰδίοις τόνοις δὶς κλίνεται, οὐ μὴν τὸ Κόρακος πέτρα ἢ ὑὸς κύαμος.* Sic etiam alia topica *Βοὸς πόρος* Callim. Dian. 254. Orph. Arg. 1069. Oppian. Hal. I. 671. et in Inscr. Cherson. N. 2123. Vol. II. Corp. Inscr. *Βοὸς αὐλή* antrum Boeotiae Strab. X. 445. cui *Bauli* id est *βοαύλια* Campaniae comparatur; *Δρυὸς κεφαλαί*, quod Philostratus parenthesi diremit: *Δρυὸς, ὦ παῖ, κεφαλαί* Imagg. II. 19, 843. *Πέλοπος νῆσος* Anth. VII. 275. ad ultimum *Μυὸς ὅρμος* et *Κυνὸς σῆμα*, quod Meinekius sub uno accentu scripsit sic ut *Γυναικόςπολις*. Eodem genere parathesis continentur ordine inverso *Οὐρὰ βοός* Ptolem. V. 13. et *οὐρὰ μυός* Diosc. Mat. II. c. 144. illud loci nomen, hoc plantae, utrumque alpha longo; syntheta vero sunt quae in breve exeunt. Etenim sicut nominum *ἰχθύς*, *ὀφρύς* $\bar{υ}$ psilon per se longum est, corripitur vero compositione, ita etiam pronunciantur *Βοόςουρα* et *Κυνόςουρα* sicut omnia quae in *ουρα* terminantur v. Parall. 378.[14]) Quae vero hac necessitate adstricta

13) Quemadmodum ex *ἁλὸς ἄνθος* nonnulli fecerunt *ἁλόςανθον* v. ad Phr. 304. ita *μυὸς ὦτα* abiit in *μυοςώτη* et *μυόςωτον*, quae natura sunt adjectiva ut *ἀνδρόςαιμον* *androsaemon* ex integro et corrupto compositum ut *μυοςωτίς*, quod perperam divellitur Galen. T. XII. 80.

14) Graecis illis simile est nomen montis Liguriae *Suismontium*; nam id quoque ex integro et corrupto constat.

non sunt, variemus licet pro cujusque intellectu ἁλὸς ἄχνη scribentes ubi spumam maris significat, hyphen vero ubi zophyton. Et sic alia.

§. 4. Dativos numeri pluralis nominibus praepositos integris breviter perstringit Apollonius Synt. I. 2, 14. ὑφ' ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωμεν τὸ πασιμέλουσα καὶ κηρεσσιφόρητος. Illud non solum a Theognosto Can. 96. refertur in numero synthetorum σαρξιφάγος, ἁρμασίδουπος etc. sed ab Herodiano ipso ad Il. VIII. 527. et saepissime apud Nonnum ita scriptum est[15]), dissolutum vero praetulit Bekkerus; alia autem conjunctionis exempla non extant praeter πασίδηλος et πασίγνωστος, quorum auctores ignobilissimi sunt. Alterum homericorum κηρεσσιφόρητος Aristarchi commendatione sustentatum affligitur Herodiani exceptione l. c. ὅτι οὐδέποτε δοτικὴ ἐπεκτεταμένη κατ' ἀρχὴν συντέθειται ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ τέλος οἷον γυναικάνδρεσσι παρ' Ἐπιχάρμῳ, ac ne hoc quidem syntheton est sed a nominativo poetice ficto γυναίκανδρες declinatum et non epectasi, qua κηρεσσιφόρητος, sed solo diplasiasmo auctum ut βελεσσιχαρής, ὀρεσσιβάτης, ὀρεσσίχυτος, ποσσίκροτος, cujus generis nullum est apud Homerum vestigium. Si Pindarus Fr. LVIII. Delum, quam φορητὰν κυμάτεσσι vocat, κυματεσσιφορήταν dixisset, id utique illi simile foret. Idem Herodianus defendit scripturam bis repetitam Il. XIII. 390. et XVI. 483. ἤριπεν ὡς πίτυς τὴν οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον· de illo enim loco sic loquitur τὸ οὔρεσι τέκτονες Νικίας ὑφ' ἓν κακῶς· ἔδει γὰρ καὶ τὸ οὔρεσι βουκόλοι (571.) συνάπτειν· ἄλλως τε ἔσονται οἱ τὰ ὄρη κατασκευάζοντες· δύο οὖν μέρη λόγου ἐστὶ καὶ λείπει τὸ οὖσαν ὡς εἰς τὸ ἥν τ' ἐν ὄρεσσι χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί XIV. 290.[16]) ubi Schol. λείπει τὸ διατρί-

15) Locis in Thes. citatis adde IV. 92. XXXI. 94. XL. 351.

16) Hoc imitatur Nicander Ther. 407. ὅσσα τε φῦλ' ὀνομάζεται οὔρεσι θηρῶν et alii hunc dativum complementi loco interponentes ὡς ἄγριος οὔρεσι κάπρος Quint. VI. 396. μεσήμβρινος οὔρεσιν ᾠδός Anth. IX. 581. unde non longe distat ποσσὶ χίμετλα Nic. Al. 683. Praepositiones locales addunt Pind. Nem. VI. 109. ὁμοῖος δελφῖνι δι' ἅλμης et Dionysius v. 1181. χαίρετε εἰν ἁλὶ νῆσοι id est ἐνάλιοι, Λιβυρνίδες εἰν ἁλὶ νῆσοι Apoll. IV. 564. Dativus temporalis est Nonn. III. 12. ubi

βουσαν. Non nesessariam esse conjunctionem convenit sed absurda, ut illi videtur, certe non est; nam compositorum pars prior non raro locum, in quo aliquid fit, significat ὑληκοίτης ὁ ἐν ταῖς ὕλαις κοιταζόμενος Procl. ad Hes. Opp. 527. ἀστυβοώτης ὁ ἐν τῷ ἄστει βοῶν Sch. Il. XXIV. 701. aliaque minus antiqua δρυοκοίτης, ὀρικτίτης, ἁλινήκτειρα, quod Manetho dilatavit addita praepositione ἐν ὕδασι νήκτορες ἄνδρες IV. 397. eademque accessit synthetis εἰναλίδινος, ἐναυλακόφοιτις, ἐνωτοκοίτης (et οὐατοκοίτης), ἐνυγροθηρευτής qui τὴν ὑγροθηρικὴν exercet, ἐνυμενόσπερμος, ἐγκαλοσκελής, ἐμβρύοικος. Itaque etiam aliquis ἐν ὄρεσι τεκταινόμενός τι vocari poterit οὐρεσιτέκτων, quod Herodianus cavillatur. In Soph. Phil. 1135. (1148.) ὦ θῆρες οὓς ὅδ' ἔχει χῶρος οὐρεσιβώτας non pascua montana, ut vulgo sumitur, sed ferae monticolae significari videntur. Si simplex πλήτης antiquis in usu fuit, quod Hesychius πελάτης interpretatur, τειχεσιπλήτης in numero eorum referri debet, quae ex duobus integris composita sunt. Sed Herodianus ad Il. VIII. 527. confert cum ἐγχεσίμωρος aliisque in corruptum exeuntibus[17]). Pro νηυσὶ περητός in tribus Herodoti locis substitutum est νηυσιπέρητος simile Pindarico ναυσιφόρητος. Sic etiam ναυσίκλυτος apud eos scriptores, qui dativo ναυσί utuntur, proparoxytonon esse debet ut scribitur in codd. Pind. ap. Boeckh. Nott. Crit. p. 577. sed idem in parathesi est ναυσὶ κλυτός Nem. V. 7. apud Homerum vero, qui dativum aliter format, diastasis excluditur; quare unum quidem accentum accepit quasi syntheton ut Ναυσίθοος, Θεόκλυτος, sed in syllaba extrema ne accipiatur pro proprio. Cur ναυσιπέρατος dicatur sed ποσὶ περατός Poll. III. 103. ut πεζῇ περατός Strab. VIII. 349. γεφύραις περατός XI. 500. causa haec est quod dativos plurales nominum πούς et χείρ sermo communis ad componendum non adaptavit nisi in propriis Χερσιδάμας, Ποσσικράτης· sed χερσιμαχία, quod Moeris ex Platone affert, nunc satis constat mendose scriptum

---

hirundo dicitur εἴαρι κῆρυξ, instrumenti χερσὶ μάχη ap. Platonem v. ad Phr. 688.

17) Pro Ἴμοροι πόλεμοι Hes. scribendum est ἰόμωροι πολέμιοι.

esse pro *χερσὶ μάχῃ*. Frequens vero est et perfacilis dativi singularis cum adjectivis copulatio: *ὥςπερ παρὰ τὴν Ἄρηι δοτικὴν γίνεται ἀρηίφιλος, οὕτω παρὰ τὸ Διί διίφιλος* EM. 275, 6. *ἀρηίφιλος ὡς χειρίσοφος, δουρίκτητος, δουρίκλειτος* p. 139, 53. Horum primum si andronymicum est (quo Homerus non utitur) divelli nullo modo potest, sed adjectivum quoque non aliter scribitur quam *ἀρηίθοος*. Pro *Διῒ φίλος* Bekkerus *διΐφιλος* posuit, quod jam olim suaserat Spitznerus de Vers. Her. 43. propter productionem antepenultimae sed postea deseruit retenta tamen codd. nonnullorum scriptura *νέῳ ἀρηικταμένῳ*, quod Wolfius l. c. necessarium esse ducit ne quis significari putet *Marti occiso*. Sed hoc nemini in mentem venire potest neque tam scrupulosos fuisse veteres apparet e Schol. Il. XXI. 301. *τεύχεα δαῒ κταμένων αἰζηῶν — ἄμεινον κατὰ διάλυσιν ὡς ἄρηι κταμένων· οὐδὲν γὰρ πλέον ἐκ τῆς συνθέσεως*. Id tamen ad illud minus convenit; synthesis enim hoc commodi affert ut epitheton distinguatur a genitivo absoluto quo Quintus utitur IV. 29. *νῦν δ' ὀΐω φεύξεσθαι Ἀχαιοὺς δαῒ κταμένου Ἀχιλῆος*, ubi perperam scriptum est *δαϊκταμένου* quasi epitheton esset ut I. 630. et VII. 155. *ὡς ἐςίδοντο δαϊκταμένην ἐνὶ χάρμῃ* et Nonn. XXIII. 117. *δαϊκταμένων φόνος Ἰνδῶν*. Id autem disjungi nequit quia Nonnus simplici *δαΐ* non utitur. *Ἀρηίφατος* et quae post Homerum invaluerunt *ἀρείφατος, κηρίφατος* a disjunctione vindicat adjectivi *φατός* insolentia, quod fortasse ne Hesychius quidem invenit sed ex homerico *ἀρηίφατος* exsculpsit *Φατοί τεθνεῶτες*. Idem dicendum est de *δαΐσφαλτος*. Quod secundum in illa synthetorum enumeratione locum obtinet *χειρίσοφος*, Scholiasta Dion. p. 684. nota connexiva signari jubet ne audiatur *χειρὶ σοφός*, sed auctorem non subdit neque nobis innotuit praeter proprium *Χειρίσοφος*· nam in Lucian. Rhet. Praec. §. 17. Jacobitzius e codd. edidit *χειρόσοφος* omninoque hic dativus non componitur cum integris sed apponitur ut in Plut. V. Galb. XXV. *ὁ θεὸς αὐτὸν χειρὶ ληπτὸν παρέδωκε*, quod Herodotus V. 106. expressit trisyntheto *ἐγχειρίθετον παραδοῦναι*. Praeponuntur vero alii monosyllaborum dativi tum substantivis

δοριμήστωρ, πυρικαύτωρ, νυκτικλέπτης, tum adjectivis ἀλίπλαγκτος, νυκτίπλαγκτος et alia, quorum omnium accentus est in antepenultima praeter δοριχτητή Il. IX. 343. quod alibi gravatur v. Parall. 456. suffragantibus Grammaticis qui unum ναυσικλυτός acuunt, δουρικλυτός autem in duas voces dissolvi jubent suo utramque accentu distinctam. Unum horum substantivorum cum participiis conjungitur duplici modo; nam fluvii nomen Πυριφλεγέθων indissolubile est sed levius cohaerent epitheta πυριφλεγέθοντος ἐςόπτρου in Agesianactis versu ap. Plutarch. de Fac. Lun. c. III. λέων πυριφλέγων Eurip. πυριπνείοντες ὀϊστοί Mus. ἠελίῳ πυριπλήθοντι Maneth. quae a diastasi non abhorrent, sed incomparabile est verbum πυραίθειν· συνθέτως ἀναγνωστέον Schol. Eur. Rhes. 41.

§. 5. Accusativi speciem praebet nomen urbis Ὑάμπολις, si primitivum fuit Hya, et fuisse qui ita statuerent colligitur e Schol. A. ad Il. II. 521. Ὑάμπολιν οὕτως ἀνεγνώσθη· ἓν γάρ ἐστιν. Alii igitur Ὕαν πόλιν scripserunt. Sed vulgo vocatur Ὑάμπολις per omnes casus, idque Pausanias IX. 35, 4. ex Ὑάντων πόλις contractum putat cf. ad Aj. p. 367. Vulgatius est νουνεχόντως, quod Apollonius de Adv. 587. e Menandro affert Isocratis, qui hoc septies usus est, oblitus, idque ἀσύστατον esse non negat sed defendit hoc modo: πολλάκις σχήματά τινα ἐκ δύο διεστώτων εἰς ἑνότητα παραλαμβάνεται Ἄρειος πάγος Ἀρειοπαγίτης [18]), Νέα πόλις Νεαπολίτης, τὸ αὐτὸ ταυτότης· οὕτως οὖν συσταίη καὶ τὸ νουνεχόντως παρὰ τὸ νοῦν ἔχων, quod ratum habet Joannes de Ton. 39, 24. τὸ νουνεχόντως ἀπὸ δύο κατὰ διάστασιν λέξεων παρήχθη τῆς νοῦν καὶ τῆς ἐχόντων. Contra hanc scriptionem hyphen Schaeferus in Appar. Dem. 886. pugnat exemplo platonico ἐχόντως νοῦν, ex quo hoc modo efficitur non necesse esse ut νουνεχόντως scribatur. Bekkerus vero non hoc solum retinuit sed apud eundem Isocratem etiam λογονεχόντως ex

18) Sic supra scripsi ex EM. 606, 39. qui Apollonii verba excerpsit; vulgatum est Ἀρεοπαγίτης. Ταυτότης hic Bekkerus edidit sed cum signo coronidis in Arist. Nicom. VIII. 14. p. 1161. b. 31. ἡ ταὐτότης ταὐτοποιεῖ.

Urb. ascivit. Grammatici ut hyphen praeferrent fortasse etiam hac ratione ducti sunt quod adverbium medietatis *ἐχόντως* nusquam invenitur nisi alterutro horum nominum vel anteposito vel postposito et quia praeter *νοῦς* nullum extat substantivum cujus accusativus synthesin recipiat, quod fit in adjectivo *νουνεχής* ab eodem Menandro contra analogiam composito cf. Hagen. Diss. de Adverb. graec. I. 11. Quae vero Apollonius cum *νουνεχόντως* comparat, *Ἀρειοπαγίτης*, *Νεαπολίτης*, *ταὐτότης* parum similia sunt; nam illud certe dirimi potest, haec nullo modo. Pro *καρήξανθος* Tatiano c. 10. p. 48. ed. Ott. reddendum est homericum *κάρη ξανθός* Od. XV. 133. sed participium verbi cum *κάρη* compositi nihil interest utrum *καρηκομόωντες* scribatur an *ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου* Eust. 165, 15. *Ποδάνιπτρον*, cui Grammatici accusativum *πόδα* intexunt, alpha non proprium habet sed substitutum vocali connexivae quae in *ποδόψηστρα* et *χειρόνιπτρον* statum suum obtinuit v. ad Phr. 689. Adjectivum *ὀνομάκλυτος* Scholiasta Il. XXII. 51. syntheton esse asseverat et refragantibus *ὅτι οὐκ ἔστιν ἐξ οὐδετέρου καὶ ἀρσενικοῦ σύνθετόν τι*, paene triumphans ob oculos ponit *Ἀστυάναξ* et *ποιηματογράφος*. Hoc alienissimum est; sed nomina generis neutrius cum masculinis componi posse satis probant *ἀστυάναξ* appellativum, *ὀνομακλήτωρ*, *δορύξενος*, *μεθυδώτης*.

Hactenus elaboratum est in nominibus quorum pars prior casus obliqui vim obtinet, posterior recti. Ex duobus rectis *Δημήτηρ* compositum est instar latinorum Marspiter, Diespiter, hoc est sic ut dissolvi nullo modo possit; parathesi vero juncta sunt Liber pater, Janus pater. Illud perfectae synthesis exemplum habetur unicum. Sed Grammatici etiam orthoptota nonnunquam ita conjungi docent ut unum alteri epitheti vice subserviat. Hac ratione Schol. A. ad Il. XIV. 216. homericum *ὀαριστὺς πάρφασις* a schemate asyndeti defendit: *συναπτέον ἀμφότερα τὰ ὀνόματα· τὴν γὰρ παραλογιστικὴν ὁμιλίαν σημαίνει*[19]. Et,

19) Eustathius 979, 36. *οἱ μὲν ἐν ἀσυνδέτῳ σχήματι νοοῦσι δύο πράγματα, ἰδίᾳ μὲν τὴν ὀαριστύν, ἰδίᾳ δὲ πάρφασιν, ἕτεροι δὲ τὸ μὲν ἓν*

si *ἀσφοδελός*, ut quidam auctores sunt, nomen periecticon est pro *ἀσφοδελών* ut *ἀχυρός*, *κοπρός*, sequitur Homerum, quum *ἀσφοδελὸς λειμών* diceret, duo substantiva in casu recto sic junxisse ut alterum genitivi partes sustineat *λειμὼν ἀσφοδελῶν*, quomodo saepe dicitur *ῥόδων λειμών*, vel etiam attributivi *ἀσφοδελίτης*, prae quibus nos composito utimur *Asphodeloswiese*. Ad Soph. Aj. 297. ubi Ajax ab hostibus redit *ταύρους κύνας βοτῆρας εὔκερών τ' ἄγραν ἄγων*, ne quis *canes et pastores* adductos esse putet, cavet interpres: *ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον τοὺς ποιμενικοὺς κύνας· οὐ γὰρ ἀναιρεῖ ἀνθρώπους·* quod monere necessarium erat quia *κύων βοτήρ* longe insolentius dictum est quam *κύων ἀγρευτής* Poll. IX. 12. et *κύων θηρευτής* Il. XI. 325. Neque hoc solum animadverterunt sed etiam epitheta nonnunquam substantivis solito propius adhaerere docent. Apollon. Lex. *τοξότα λωβητὴρ ἓν διὰ δύο.* Schol. Dion. p. 702. *ὑποτακτέον τῇ ὑφὲν καὶ τὰ ἐν δυσὶ λέξεσι συνημμένην διάνοιαν ἐπαγγελλόμενα οἷον τοξότα λωβητήρ· ἓν γὰρ νοεῖται διὰ τῶν δύο ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν τόξων λωβώμενε· καὶ πύκα ποιητοῖο καὶ πυλάρταο κρατεροῖο καὶ ἄγριον αἰχμητήν· μίαν γὰρ διάνοιαν ληπτέον ἐπὶ τῶν ἀμφοτέρων*, quibus similia leguntur in Cram. Anecd. Oxon. T. IV. 309, 30. Haec autem omnia fluxerunt e commentariis homericis, quorum rivulos videmus in scholiis. Primum ex schol. Il. XI. 385. ubi lectores docentur sagittarios Homeri temporibus non eodem quo postea contemtu laborasse v. ad Aj. p. 444. et hoc loco Paridi non artem exprobrari sed pravum artis usum, id quod illi non solum sublatione diastolae sed etiam verbis conceptis indicandum putarunt. In Il. VI. 97. *Τυδέος υἱὸν ἄγριον αἰχμητὴν κρατερὸν μήστωρα φόβοιο*, nonnulli verba *ἄγριον*

ὡς κύριον, τὸ δὲ ἕτερον λαμβάνουσιν ὡς ἐπίθετον. Ad illam rationem Schol. Pind. III. 38. *ἥρως θεός* (Hercules) interpretatur *ἥρως καὶ θεός*, quod Euripides syntheto expressit semideum *ἀνθρωποδαίμονα* appellans. Eodemque vergunt vocabula scholae *ἔκθλιψις κρᾶσις*, *κρᾶσις συναίρεσις* et latina *emtio venditio, locatio conductio, usus fructus, promus condus*, quibus nonnunquam copula interponitur v. ad Aj. p. 138.

αἰχμητήν interductu separarunt, Scholiastes vero Dionysii utroque unum significari putat *τὸν ἐν τῷ αἰχμάζειν ἀγριαίνοντα* uno verbo *ἐγχείμαργον* vel *δοριμανῆ* *ense furentem* ut poetae latini dicunt v. Heins. ad Valer. Fl. I. 144. Sic etiam *πυλάρτης κρατερός* Il. XIII. 415. explicatur *ὁ ἰσχυρῶς τὰς πύλας ἁρμόζων· ἀμφότερα γὰρ πρὸς ἓν ληπτέον·* et argutius etiam Sch. XX. 396. *ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχῃ*[20]) *ἐκ τῶν τριῶν ἓν σημαίνει, ἐν πολέμῳ ἀγαθόν. Θετέον οὖν ἐπ' αὐτὸν (αὐτῶν) τὴν συναφὴν σύνδυο τῆς τε πρώτης καὶ τρίτης λέξεως*, hoc est *ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχῃ*. Et Eustathius 851, 44. *ὥςπερ τὸ τοξότα λωβητὴρ οὕτω καὶ τὸ κέρᾳ ἄγλαε παρθενοπῖπα ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον ἤγουν κομῶν ἐπὶ τῷ τὰς παρθένους ὑπάγεσθαι.* Haec fortasse curiosius disputata sunt quam necesse erat sed inveniuntur alia hujus implicationis exempla quae non solum veterum lectorum subtilitatem declarent sed etiam perspicuam omnibus veritatem contineant. Haec subjiciam alteri hujus disputationis parti.

CAP. II.

De adjectivorum cum substantivis et adjectivis conjunctione.

§. 1. Triplex illa colligationis ratio qua *Διὸς πόλις*, *Διόςπολις* et *Διόπολις* distinguuntur, cernitur etiam in nominibus urbium propriis quae cum adjectivis conjuncta sunt *Μεγάλη πόλις*, *Μεγαλήπολις* et *Μεγαλόπολις*. Prima est parathesis impropria qua commune *μεγάλη πόλις* mutatur in proprium specie non mutata. Alteram vocamus parathesin propriam, cujus unicum indicium est accentus duarum vocum communis. Utrinque distat synthesis quae trope vocalis notatur, ut in appellativo *ἀκρόπολις* et in urbium illustrium epithetis *ἱερόπολις*, *μεγαλόπολις*, *οὐρανόπολις*, *καλλίπολις*, sic in propriis *Ἱεράπολις καὶ Ἱερόπολις διὰ*

20) Sic pro *μάχῃς* scriptum est in V. Ex interpretatione Sch. br. *κατὰ μάχην* colligas aliquos *μάχην* scripsisse.

si ἀσφοδελός, ut quidam auctores sunt, nomen periecticon est pro ἀσφοδελών ut ἀχυρός, κοπρός, sequitur Homerum, quum ἀσφοδελὸς λειμών diceret, duo substantiva in casu recto sic junxisse ut alterum genitivi partes sustineat λειμὼν ἀσφοδελῶν, quomodo saepe dicitur ῥόδων λειμών, vel etiam attributivi ἀσφοδελίτης, prae quibus nos composito utimur *Asphodeloswiese*. Ad Soph. Aj. 297. ubi Ajax ab hostibus redit ταύρους κύνας βοτῆρας εὔκερών τ' ἄγραν ἄγων, ne quis *canes et pastores* adductos esse putet, cavet interpres: ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον τοὺς ποιμενικοὺς κύνας· οὐ γὰρ ἀναιρεῖ ἀνθρώπους· quod monere necessarium erat quia κύων βοτήρ longe insolentius dictum est quam κύων ἀγρευτής Poll. IX. 12. et κύων θηρευτής Il. XI. 325. Neque hoc solum animadverterunt sed etiam epitheta nonnunquam substantivis solito propius adhaerere docent. Apollon. Lex. τοξότα λωβητήρ ἓν διὰ δύο. Schol. Dion. p. 702. ὑποτακτέον τῇ ὑφὲν καὶ τὰ ἐν δυσὶ λέξεσι συνημμένην διάνοιαν ἐπαγγελλόμενα οἷον τοξότα λωβητήρ· ἓν γὰρ νοεῖται διὰ τῶν δύο ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν τόξων λωβώμενε· καὶ πύκα ποιητοῖο καὶ πυλάρταο κρατεροῖο καὶ ἄγριον αἰχμητήν· μίαν γὰρ διάνοιαν ληπτέον ἐπὶ τῶν ἀμφοτέρων, quibus similia leguntur in Cram. Anecd. Oxon. T. IV. 309, 30. Haec autem omnia fluxerunt e commentariis homericis, quorum rivulos videmus in scholiis. Primum ex schol. Il. XI. 385. ubi lectores docentur sagittarios Homeri temporibus non eodem quo postea contemtu laborasse v. ad Aj. p. 444. et hoc loco Paridi non artem exprobrari sed pravum artis usum, id quod illi non solum sublatione diastolae sed etiam verbis conceptis indicandum putarunt. In Il. VI. 97. Τυδέος υἱὸν ἄγριον αἰχμητὴν κρατερὸν μήστωρα φόβοιο, nonnulli verba ἄγριον

ὡς κύριον, τὸ δὲ ἕτερον λαμβάνουσιν ὡς ἐπίθετον. Ad illam rationem Schol. Pind. III. 38. ἥρως θεός (Hercules) interpretatur ἥρως καὶ θεός, quod Euripides syntheto expressit semideum ἀνθρωποδαίμονα appellans. Eodemque vergunt vocabula scholae ἔκθλιψις κρᾶσις, κρᾶσις συναίρεσις et latina *emtio venditio, locatio conductio, usus fructus, promus condus*, quibus nonnunquam copula interponitur v. ad Aj. p. 138.

bitur sed soluta compage ut *Νέα πόλις*, *Μεγάλη πόλις*, quae si uno signamus accentu, syntheta fiunt ut *Θεαγένης*, *νεήφατος*, *μεγαλήφατος* atque hinc proficiscuntur casus obliqui, quos antea notavi, *τῆς Νεαπόλεως*. Disjunctis autem nisi succurreret litera majuscula, lineola ista subscribenda esset qua duarum notionum declaratur cohaerentia vocabulaque mutantur in nomina. Utramque speciem leviter tangit Galenus de Sophism. III. 591. T. XIV. *σύνθεσις καὶ διαίρεσις διττὸν ποιεῖ — καθάπερ ἐν τῷ Νεάπολις καὶ καλὸς κἀγαθός*, quae synaloephe haud raro dirimitur *καλὸς καὶ ἀγαθός* [1]) nec minus saepe parathesis *Νέα πόλις*, eademque diastasis obtinet in aliis locorum nominibus *Νέα κώμη* Strab. XIII. 603. *Μεγάλη κώμη*, *Λευκὴ ἀκτή*, *Κοίλη Συρία* *Coele Syria*, non *Coelesyria* nedum in obliquis *Coelensyriam* v. Intt. ad Liv. XLII. 19, 7. Nec minus probatur synthesis, *Κοιλοσυρία*, *Λευκοπέτρα*, *Ἱεροκαισάρεια*, *Νεοκαισάρεια*, quibus adnumerandum est *Ἱεράπυτνα* quod ex *Ἱερόπυτνα* conversum esse apparet e genitivo *τῆς Ἱεραπύτνης* in Inscr. Cret. apud Le Bas in *Revue Philol.* T. I. 267. v. Tzschuck. ad Strab. X. 204. et 206. Quemadmodum autem idem nomen in codd. Stephani *Ἱερὰ Πύτνα* scribitur, ita libere et impune commutantur *Ἄρειος πάγος* et *Ἀρειόπαγος* atque alia quaedam a significatione loci sejuncta, primum violae species *τὸ μέλαν ἴον* Theophr. H. Pl. VI. 8, 1. *τὸ ἴον τὸ μέλαν* I. 13. *τὸ λευκὸν ἴον* VI. 8, 2. et composita *λευκόϊον*, *μελάνιον* Athen. XV. 680. F. [2]) ut *λευκόλινον*, *λευκερωδιός*, *μελαναίετος*, *μελάμπυρος*, tum femininum *ὠμήλυσις* Diosc. Mat. II. 108. *σὺν ὠμηλύσει* II. 98. *τὴν ὠμήλυσιν* Galen. Gloss. et apud eosdem *ὠμὴ λύσις* per omnes casus; *ὠμόλυσις* non reperi sed similia *ὠμογέρων*, *ὠμοχάραξ*. Ex Servii verbis ad Ecl. V. 86.

---

1) *Καλὸς κἀγαθός λέγεται κατὰ συναλιφὴν οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός* Phot. Hoc legitur in Jambl. Protr. V. 78. Epict. Dissert. I. 72. Corp. Inscr. n. 2693. c. et all. *καλοκάγαθος* Ptolem. Tetrab. L. III. p. 42. a. sed ex Apollonii loco, quo ad Phr. 603. usus sum, removit Bekkerus.

2) Cum *μαλός* id est *λευκός*, unde *Μάλουρος λεύκουρος* Hes. compositum videtur lychnidis coronariae synonymon *μαλόϊον* — *ἄνθος ὅμοιον λευκοΐῳ* Diosc. Mat. III. 104. (114.)

pingue olivum quod Graeci λιπέλαιον vocant, colligi licet eum homericum λίπ᾽ ἐλαίῳ sub uno legisse accentu idque cum adjectivo indeclinabili λίπα copulatum putasse. Substantivum ἀγαθοδαίμων ad Phr. 603. Parall. 371. Graecis aeque ignotum esse dixi atque contrarium κακοδαίμων nec dubium habeo quin Apollonius Pron. 76. B. πολλάκις ἐπ᾽ ὀνομάτων καθ᾽ ἑνὸς ὑποκειμένου δύο κλίσεις γίνονται νέα πόλις νέας πόλεως, ἀγαθαδαίμων ἀγαθοῦ δαίμονος, scripserit ἀγαθὸς δαίμων convenienter urbis nomini Νέα πόλις, nam de hoc eum loqui sat manifestum est; idemque Synt. II. 23, 171. a disparatis ἀγαθὸς δαίμων unum fieri dicit ἀγαθοδαιμονιστής, quibus conveniunt verba jam supra allata C. I. §. 3. παρὰ τὸ Ἄρειος πάγος Ἀρεοπαγίτης[3]), παρὰ τὸ νέα πόλις νεαπολίτης Adv. 587. Horum alterum in ambiguo est utrum civem novellum an, quod praetuli, Neapolitanum significet; appellativum affert Pollux IX. 26. ὁ μὲν μεγάλης πόλεως μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ μικρᾶς μικροπολίτης, ὁ δὲ νέας νεαπολίτης, sed pro hoc νεοπολίτης ut legitur III. 56. substitui debet; nam neque νεάπολις dicitur pro νέα πόλις vel ἱεράπολις pro ἱερὰ πόλις, neque ex νέα πόλις componi potest νεαπολίτης· apud Platonem autem, quem Pollux utroque loco testem adhibet, neutrum extat sed νέοι πολῖται idque alio intellectu de servis recens in civitatem receptis. Cum Apollonio et Herodiano consentit Stephanus Καλὴ ἀκτή ὡς Μεγάλη κώμη· ἐκ τῶν δύο δὲ ἡ παραγωγὴ Καλακτίτης ὡς Μεγαλοκωμήτης, quibus convenit *Novum Comum Novocomensis*, Νέον τεῖχος Νεοτειχίτης. Neque solum quae adjectivum in principio habent sed etiam quae genitivum sive secundae declinationis Ἀδαροπολίτης, Ἡλιοπολίτης, Ἀβωνοτειχίτης, Γορδιοτειχίτης, sive tertiae Διοςπολίτης, Διοςιερίτης, Αἰ-

3) Ad alteram scripturam Ἀρειόπαγος spectat Suidae glossa Ἀρεοπαγίτης διφορεῖται, non ad Ἀρεωπαγίτης, quod et hic et in Demosth. c. Neaer. 1373, 12. in codd. scriptum idemque editum est in Diog. VII. 169. et Suid. s. Διονύσιος (ut Κυχρεωπαγίτης in cod. Rhed. Stephani) sed ex Luciani loco, quem ad Phr. 698. indicavi, recte remotum. Ab Ἀρεοπαγίτης est Ἀρεοπαγιτικός apud Phot. Cod. CXV. 103. et alios v. Benseler. ad Isocr. p. 4.

γοςποταμίτης, eodemque modo Grammatici adjectiva *ἁλος-ἄνθινος*, *ὑοςκυάμινος* a duobus separatim scriptis repetivisse videntur. His omnibus sigma genitivi relictum est eoque differunt ab iis quae a synthetis propagata sunt *Διόπολις*, *Διοπολίτης*, *Πανόπολις* *Πανοπολίτης*, *Ἡρακλεόπολις* quod plerique codd. Strabonis praebent VI. 264. *Ἡρακλεοπολίτης* Phot. Cod. CCL. 276. perperam vero apud Stephanum scriptum est *Ἡρακλεούπολις*—*Ἡρακλεωπολίτης* pro *Ἡρακλεόπολις* sive *Ἡρακλέους πόλις* et *Ἡρακλεοπολίτης* [4]), quod aliter dici potest *Ἡρακλέους πολίτης* ut *Ἀλεξάνδροιο πολίτης* Anth. App. CCXLIV. id est Alexandrinus. Sic etiam pro *Πομπηϊουπολίτης* Lucian. de hist. conscr. §. 15. codd. haud pauci offerunt *Πομπηΐου πολίτης*, pariterque Herodotus II. 3. scripsisse videtur *Ἡλίου πολίτης*, quod codd. Diod. I. 96. tuentur, non *Ἡλιουπολίτης*, eodemque reformandum puto *Ἑρμουπολίτης* et si quid simile apud veteres invenitur. Sed revertendum est unde deflleximus, ad adjectiva.

§. 2. Peculiari quodam modo relativi *ὅσος* nominativus pluralis numeri *ὅσαι* et *ὅσα* cum nominibus quibusdam tempus significantibus consociatur eodem intellectu adverbiali quo non sociatus. Priscianus XVIII. 25, 229. T. II. *Attici*, inquit, *ὁσημέραι καὶ ὅσαι ἡμέραι*. *Ὑπερίδης* „*Ἐνταυθὶ τῷ Ἀπόλλωνι θύεται ὁσημέραι*" [5]). Et contrarium *ὅσαι νύκτες* Lucian. Philops. §. 18. Heliod. IX. 11, 364. ut *ὅσοι μῆνες* *quot mensibus* sive *quotquot mensibus* Demosth. c. Timocr. 744, 25. *ὅσα ἔτη* *quotannis* Arrian. Ind. XXXVI. 190. et cum signo elisionis *ὅσ' ἔτη* Arist. Thesm. 624. quod nunc Schaeferi suasu *ὁσέτη* scribitur, *ὁπόσα ἔτη* Themist. Or. IV. 52. C. *ὅσαι ὧραι* Alex. Aphrod. de Febr.

---

4) Sic censui in proecdosi; idem judicat Meinekius. Nonnunquam recurritur ad simplicia: *Ἄρεος νῆσος τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος ἐξ ἑνὸς τοῖν δυοῖν παρηγμένον*, *Μόψου ἑστία ὁ πολίτης Μοψεάτης κατὰ παραγωγὴν μιᾶς τῶν δυοῖν λέξεων*, *Παρθένου ἱερόν — ὁ οἰκήτωρ Παρθένιος, ὃ παρήχθη ἀπὸ τοῦ Παρθένου μόνου ὀνόματος* Steph.

5) Hoc et *ὅσαι ἡμέραι* in codd. permutantur non raro v. Interpp. ad Thucyd. VIII. 64, 3. et ad Lucian. Nigr. §. 20. T. I. p. 26. ed. Jacob. *Ὀσήμεραι* proparoxytonon est in Photii apographo Porsoniano, sed cetera exempla ostendunt hac synaloephe accentum non retrahi.

XXVII. 383. ὅσαι τοῦ ἔτους ὧραι Plut. de Aer. alien. c. VII. 216. T. XII Hutt. sed ὁσῶραι Thomas reprehendit et consulto Themistius conjuncto apposuisse videtur sejunctum ὁσημέραι καὶ ὅσαι ὧραι χρυσὸν ἐπανιόντα ὁρῶσι v. Dindorf. ad Or. XVIII. 214. non ὁσῶραι, quo inferiores utuntur v. Boisson. ad Herodian. p. 103. Nusquam vero reperitur ποσημέραι et τοσημέραι, sed prisca consuetudo tulit adverbium quod cum similibus tractat Schol. Il. XXIV. 657. πόσα μέρη ἐστὶ τὸ ποσσῆμαρ; ἓν γὰρ οὐ δύναται εἶναι διότι οὐδέποτε πυσματικὸν μέρος λόγου προτάσσεται ἐξῃρημένου τοῦ ποδαπός· (v. ad Aj. p. 402.) δύο δὲ πάλιν οὐ δύνανται εἶναι· εἰρήκει γὰρ ἂν πόσα ἤματα. Ἀπορουμένου τοίνυν αὐτοῦ κάλλιόν ἐστι λέγειν ἓν εἶναι μέρος ὅμοιον τῷ ἐννῆμαρ, ἐξῆμαρ, αὐτῆμαρ. Nobis haec paene putida videtur consultatio sed Herodianus non intempestivum judicavit occurrere errantibus: παραιτητέον τοὺς κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκοντας. Cum αὐτῆμαρ, quod vulgo dicitur αὐθημερόν ut αὐθωρόν et αὐτόετες, ceterisque inseparabilibus in EM. 343, 50. confertur πανῆμαρ, cujus scriptura controversa est in Od. XIII. 31. ἀνὴρ ᾧ τε πανῆμαρ βόε ἕλκητον ἄροτρον· nam Aristophanes οὐκ ἐν συνθέσει ἀλλὰ πᾶν εἶτα κατ' ἰδίαν τὸ ἦμαρ, sive is πᾶν corripi posse putavit ut ἅπαν, πρόπαν, sive ᾧ θ' ἅπαν scripsit [6]). In Quint. L. III. 713. ἄνεμοι — πανῆμαρ καὶ νύκτα νέκυν περιποιπνύοντες reponendum est πᾶν ἦμαρ, quod Schneiderus Oppiano reddidit Hal. IV. 178. ἀεὶ πανῆμαρ ὑπὸ γλαφυροῖσι μυχοῖσι κίχλαι ναιετάουσι, ubi non *per totum diem* significat sed πάσας ἡμέρας ut Apollon. II. 530. Cum adjectivis compositum semper corripitur: τὸ πᾶν συντιθέμενον ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως συστέλλει τὸ α πανάθλιος, πανίερος, παμπόνηρος [7]), πλὴν τοῦ πανάπαλος

---

6) Ὢ ἴ πᾶν ἦμαρ proposuit Nauckius in Fragm. Arist. p. 53. qui πανῆμαρ jure damnari censet quippe ab analogia destitutum; sed hoc idem dici potest de προῆμαρ, πρόνυξ, εἰνάνυχες multisque aliis homericorum vocabulorum. [In Quinti loco nunc repositum est, quod olim suaseram.]

7) Mirum cur hoc elegerit prae multis quorum mensura ex versu cognoscitur.

Epim. I. 338, 17. sed hoc arsi productum est. Et cum substantivis, cujusmodi sunt *πανήγυρις*, *πανηγεμών* et propriis *Παναχαιοί*, *Πανέλληνες*. Sed haec cum casu recto conjuncta sunt *πάντες Ἀχαιοί* etc. [8]) prioribus vero subest notio adverbii *πάντως* vel casus obliqui *κατὰ πάντα ἄθλιος*, *πάντων ἡγεμών*, omnium autem nullum est quod syntheton esse non conveniat. Nam cum adjectivis quidem accusativus *πᾶν* et *πάντα* nunc synthesi connectitur *πανάγαθος*, *πανείκελος*, *παντάγαθος*, *παντάριστος*, nunc parathesi *πάντα ἀγαθός*, *πάντ' εἴκελος* ut *πάντ' εἰκυῖα* Quint. XII. 107. v. ad Aj. v. 1415. Sed cum substantivis una ratione *παντάναξ*, *παντεργάτης* et alia scriptoribus probis aequaliter ignota. Appositionis exemplum nullum inveni nisi quod Hermannus in Soph. Ant. 717. *ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων* duobus vocabulis *πάντ' ἐπιστήμη* unum significari arbitratur *perfecta consummataque scientia*, quo modo etiam Trach. 338. *τούτων πάντ' ἐπιστήμην ἔχω* accepisse videtur. Sed et hoc aliter interpretatur Schaeferus *κατὰ πάντα*, idemque quadrat ad illum locum *ἀνὴρ κατὰ πάντα ἐπιστήμης πλέως* uno verbo *πανεπιστήμων* sive *πάνσοφος*, neque non licet *πάντα* pro masculino numeri singularis accipere *πᾶς πλέως ἐπιστήμης* ***totus refertus scientia*** sicut idem poeta dixit *πᾶς ἄναγνος* ***totus sceleratus***. Adeo cerea est poetarum interpretatio et flexibilis in quamcunque partem ducatur. — Cum *πᾶν* conveniunt *μέγα* et *πολύ*. Illud poetae frequenter praemittunt adjectivis sic ut particulae epitaticae vim obtineat *μέγα κυδήεις* Oppian. Cyn. I. 158. *μέγα νήπιος* [9]), *μέγ' ἄριστος* et interdum scriptores poeticae

8) Appellativorum unicum est illud in Oppian. Cyn. I. 453. *κύνες δὲ πανίχνια σημήναντο*, quod pro *πάντα ἴχνια* accipitur sed dubito an corrigendum sit *παρ' ἴχνια σημήναντο* id est *παρεσημήναντο*. Pro *πανδείματι* Pind. Fr. CXCVI. scribendum est *πανδείματοι* vel, ut Bergkius, *πανδείμαντοι*. In Soph. Phil. 915. *ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα* nemo tentavit *πάνδειμα* proponere.

9) Pro *μεγαλονηπίους* Tzetz. ad Hes. Opp. 129. quod in Thes. omissum, Edd. vett. *μεγάλους νηπίους* praebent, quo modo Grammaticus quidam adulterinam scriptionem Odyss. XXIV. 229. *μέγας δ' ἔτι νήπιος ἦα* accipi posse credidit: *δύναται καὶ ἐπιτάσεως εἶναι ἀντὶ*

dictioni propiores *μέγα πλούσιος* et *μέγα ὄλβιος* Herod. *μέγα εὐδαίμων* Xenoph. v. Jacobs. ad Aelian. p. 62. nec solum adjectivis sed etiam substantivis quae vocantur attributivis *μέγ᾽ ἄναξ* Hes. Theog. 486. *μέγ᾽ ἐϋμμελίης* Quint. IV. 127. et interdum cum adverbio ut *ἄνευθε μέγα* pro *πάνυ πόῤῥωθεν* Il. XXII. 88. Illam vero interiorem societatem, quae synthesi efficitur, cum neutro horum generum coire solet; nam pro *Μεγάφρονες μεγαλόφρονες ἢ μεγάλως ἄφρονες* Hesych. Stephanus vere corrigit *μέγ᾽ ἄφρονες* deleto proximo, quod Lexicographus ipse damnavit adscripto *ἢ μεγάλως ἄφρονες*. *Μεγατίμιος* ter legitur in Theophyl. Sim. Hist. I. 10, 21. A. III. 12, 78. D. IV. 7, 100. B. ut in cod. Aeliani H. An. I. 59. sed disparatis vocibus *χεὶρ μέγα τιμία* IV. 3, 93. eodemque modo apud Aelian. V. H. VII. 8. Suid. s. *Μίλητος* p. 765. ed. Bernh. et alios. *Μεγακήρυξ* condonandum est Theodoro Prodromo, qui si *μεγαλοκήρυξ* scripsisset, insolentiae haberet minus; hoc enim complures hujus inscitae aetatis scriptores utuntur ut Nicetas Ann. XX. 6, 373. et alii v. ad Phryn. 600. sed neutrum eo valet ut Schneidero ad Plat. Civ. T. III. p. 40. concedam Platonem *μεγαβασιλεύς* dixisse quod in uno cod. scriptum est. Ab his separari oportet *μεγαβρεμέτης*, *μεγασθενέτης*· nam simplicia *βρεμέτης*, *σθενέτης* non magis in usu sunt quam *δερκέτης*, *μενέτης*, *ἐργέτης* et his similia.— Adjectivum *πολύ* poetae adhibent amplificandae adjectivorum significationi *πολύκοινος*, *πολυδαίδαλος*, cetera; quo de genere multa scriptores posterioris aetatis in solutum transtulere sermonem: *πολυάγαθος*, *πολύσοφος*, *πολυμάταιος*, *πολύφαυλος*, *πολύξηρος*, *πολυποίκιλος*, quod etiamnunc in usu est, et trisyntheta *πολυάγρυπνος*, *πολυεύσπλαγχνος*, *πολυεύπορος*, quod hoc modo ap. Cedrenum legitur, sub duobus vero accentibus ap. Malelam improbante quidem Schaefero ad Dion. p. 200. b. sed difficili et ad assentiendum et ad contra dicendum optione; nam

τοῦ πάνυ ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ μέγας μῶρος. *Μεγαλονήπιος* eodem loco habendum est quo *μεγαλόδηλος*, *μεγαλοπλούσιος*, a quibus ut intellectu ita antiquitate differunt *μεγαλάδικος*, *μεγαλοπόνηρος* hoc est *ἐν μεγάλοις πονηρός*.

diastolae quoque exempla non desunt: πολὺ ἀφόρητος Lucian. Dial. Mer. IX. §. 3. πολὺ εὐηθές Palaeph. c. XXI. 1.[10]) βροτῶν πολὺ πάνσοφος ἄλλων Anth. XIV. 102. pro quo in libris Sibyll. πολυπάνσοφος reperitur ut πολυπάμφαος Anth. Pro πολὺ πικρά Od. XVI. 255. γράφεται πολύπικρα ἐπίῤῥημα idque nunc locum obtinuit eodemque modo scriptum πολύπικρος ἐρωή Apollinar. Psalm. LXV. 15. Pro Θεσμοφόρω πολὺ πότνιαι Arist. Thesm. 1156. Vossius ad H. H. in Cer. 211. tacite substituit compositum, quod novissimi editores receperunt; πολυκλείτη Anth. App. IX. 93. alibi πολὺ κλειτή scribitur sed veteres uno accentu in ultima posito v. Parall. 457. et Add. 550. Τὸ πολὺ πρώτιστον τινὰ τῶν ἀντιγράφων ὑφὲν γράφουσιν Eust. 362, 12. sed comparativis et superlativis apponitur potius quam componitur, πολὺ πρῶτος, πολὺ ἄριστος, πολὺ μέγιστος, πολὺ φέρτατος, excepto uno πολυκύδιστος quod bis in Anthol. legitur et in Apollinar. Ps. XCI. 1. nisi id quoque dissuendum est. Eorum, quae in adjectivum verbale exeunt, ut πολύθυτος, πολυάρατος, πολύκμητος, compages insolubilis est, quia simplicia aut indicta sunt ut θυτός, aut ne dici quidem possunt ut κμητός v. ad Buttm. 33. Sic multa in hoc genere. Cum substantivis πολύ non conglutinatur, nam πολυπλαγκτοσύνη parasyntheton esse a πολύπλαγκτος cognoscitur ex aliis quae, quia simplicia non extant, pro synthetis haberi non possunt, πολυκτημοσύνη, πλατυῤῥημοσύνη, εὐσχημοσύνη.

§. 3. Tertio loco adnumerandum est adjectivi ἐΰς genus neutrum adverbii vicem explens in compositis po-

---

10) In Themist. XXII. 281. A. πολὺ δὲ ἀθόρυβος ἡσυχία κατεῖχε τὸν τόπον Stephanus dubitat utrum πολύ in πολλή mutandum an pro ἐπιπολύ sumendum sit. Praefero πολλὴ δὲ καὶ ἀθόρυβος ut Dio Chr. I. 67, 47. πολλὴ ἡσυχία κατέχει τὸν τόπον. In Phalar. Ep. CXXVIII. 1. πολὺ δεινὰ βεβούλευσαι κατ᾽ ἐμοῦ Lennepius πολλὰ καὶ δεινά scribi jubet; lenius fuerit πάλαι. Πολλὰ δεινός Soph. Ant. 1034. pro πάνυ δεινός positum videtur ut πολλὸν ἀναλθές Nic. Al. 246. πόλλ᾽ ἄθλιος v. Valck. Phoenn. 624. πόλλ᾽ ἀέκων Il. XI. 557. πολλὰ μάλ᾽ οὐκ ἐθέλουσα XVIII. 434. πυκνὰ ῥωγαλέος Od. XVII. 198. κόπρος μεγάλ᾽ ἤλιθα πολλή Od. IX. 330.

testate duplici, nam in εὔξενος propriam suam significationem obtinet ideoque ab adjectivo divelli nullo pacto potest; saepius vero particulae epitaticae loco praemittitur sic ut omissa non admodum desideretur, εὔζωρος, εὐποίκιλος, εὐστρόγγυλος, quae dissociari vetat accentus. Accentu non retracto suspectum fit εὐκλεινός Anth. App. n. IX. v. 47. quod exterminat Schneidewinus in Philol. T. I. p. 36. correctione facili eademque Hermanno probata in Diss. de Callim. Del. p. 12. μνῆμα τόδε κλεινόν, sed cur *funginum* diceretur, non meruit. Pro εὖ σεμνὴ in Orph. H. II. 12. Hermannus edidit εὐσέμνη, pro εὖ ἱεραῖς in H. VII. idem εὐιέραις, quod saepius legitur [11]) sed masculine terminatum ἡ εὐίερος ut ἡ πανίερος, ἡ ἀνίερος. Εὔμεγα in εὖ μέγα mutandum esse probatur eo quod μέγας uni vocabulo πᾶς subnectitur v. Parall. 221. εὖ λεπτῶς recte scribitur in Andromachi versibus Galen. de Antid. I. 6. p. 42. T. XIV. Verbalia sibi constant εὔδμητος, εὔνητος, εὐκίνητος, εὐποίητος etc. quae quum vulgo minus mobilia sint, nonnulli Il. XVI. 636. εὐποιητάων disjungere maluerunt sed refragatur Herodianus v. Parall. 459. Eadem ratione cetera adjectiva in υς exeuntia cum verbalibus componuntur βραδυκίνητος, ταχυάλωτος, ὀξυκώκυτος, ὠκυδίδακτος etc. Sed valde incerta est eorum cum participiis conjunctio; εὐρυκρείων συνθέτως ὡς ἁλικρείων ἢ εὐρὺ κρείων ἐν παραθέσει Eust. 57, 28. Τὸ εὐρὺ ῥέων γράφουσί τινες ὑφ' ἕν p. 360, 10. Haec nunc conjuncte scribuntur et Ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας Od. IV. 567. et apud posteriores poetas εὐῤῥείων, βαθυῤῥείων, βαρυπνείων, εὐρυμέδων, rarius distincte πρηῢ ῥέων Orph. Arg. 763. εὐρὺ ῥέων Pind. Ol. V. 42. ὠκὺ ῥέων Anth. App. IX. v. 1. quam scribendi rationem L. Dindorfius praefert in Thes. s. Βαθυῤῥείων et asseverantius Vol. II. 147. D. *pro* βαρυπνείοντες ἀῆται Mus. v. 216. *quivis*, inquit, βαρὺ πνείοντες *corrigendum esse videt* quo modo etiam Bekkerus ho-

11) Locis in Thes. citatis adde P. Silent. Ecphr. Soph. 9. Amb. 117. εὖ ἱερός Theocr. Epigr. IV. 5. (Anth. IX. 437.) removit Meinekius; εὔλαμπρος Poll. IV. 183. Bekkerus; εὔθερμος dubitatur.

mericum illud λιγυπνείοντας in duas partes divisit alias inconstans; nam in Il. I. 364. scripsit τὴν δὲ βαρυστενάχων προςέφη, rectius vero XVIII. 78. τὴν δὲ βαρὺ στενάχων προςέφη, quod alibi dicitur βαρέα στενάχων. Etenim si discrimina notionum momento quodam scripturae notare volumus participium ab adjectivo sejungere praestat ubi utrumque suam vim obtinet exempli causa τῷ δὲ βαρὺ στενάχοντι παρίστατο μήτηρ Il. XVIII. 70. Ζεὺς εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας Pind. Ol. XIII. 34. conjungere vero, si utroque nomine epitheton simplex significatur Ἀξιὸς εὐρυρέων, βυθυῤῥείοντος Ἀράξεω, quae nihil admodum differunt ab adjectivis vere compositis πλατύῤῥοος, βαθύῤῥοος. Hac ratione ductus Graefio accedo in Nonn. Dion. XI. 237. ἄνθος ταχὺ φθιμένης ἀνεμώνης in unum contrahenti tanquam compositum ut νεοφθίμενος, sed in Paraphr. VI. 115. recte praefertur diastasis ἐάσατε σύνδρομον αὔραις δαῖτα ταχὺ φθιμένην· nam hoc non cuilibet coenae attributum est sicut illa fluviorum et ventorum epitheta, sed certae cujusdam accidens. Ceterum εὐρυκρείων, unde sermo deflexit, non syntheton est ut Eustathius dicit, sed parathesi junctum vel propria, si sub uno scribitur accentu, vel impropria, si sub duobus ut ventorum epitheton ὑγρὸν ἀέντες, quorum cohaerentiam si qua lectoribus ante oculos ponere cupimus, opus est nota illa hyphen. Synthesi vero continentur adjectiva γλυκύπικρος, θρασύδειλος, ὀξύμωρος, γλυκυμείλιχος, βαθυδινήεις etc. In Maneth. IV. 600. fluctuant codd. inter ἡμισύδουλος et ἥμισυ δοῦλος, cui convenit ἥμισυ πηγός, Callim. H. Dian. 90. consuetudo vero haec ex corrupto et integro componit ἡμίγυμνος, ἡμίθνητος etc. exceptis numeralibus ἡμισυτέταρτον Poll. IV. 165. ἡμισύτριτον, quae quum ex duobus rectis casibus constent, commode dissociari possunt ἥμισυ τρίτον ut *semis tertius*. Hinc venio ad parathesin adjectivorum, quae quia non duo attributa significant sed unum ab altero quasi adverbio definitum, a Grammaticis ad hunc numerum revocantur: ῥαπτὸν ἀεικέλιον ὑφὲν ἀναγνωστέον ἵνα δηλοῖ τὸν ἀεικελίως ῥαπτόν ὡς τὸ τοξότα λωβητὴρ (v. C. I. §. 5.) καὶ ἡ ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλη πόλις Eust. 1959, 50. sed illa tunicae

epitheta seorsum intelligi possunt addita copula ῥαπτὸς καὶ ἄλλως ἀεικέλιος. Sic etiam βοῦς πρωτοτόκος κινυρή Il. XVII. 5. exponitur a Schol. ὑφ' ἓν ἵνα ᾗ ἐν τῷ τίκτειν θρηνοῦσα ἢ περὶ τὸν τόκον κινυρά· neque infitiabimur illa epitheta arctius inter se colligata esse quam κύματα κυρτὰ φαληριόωντα. Ac major etiam necessitudo intercedit inter duo terrae pascuae attributa αἰγίβοτος ἀγαθή id est ἐπιτηδεία πρὸς αἰγιβοσίαν Od. XIII. 246. nam alterum sine altero mancum et imperfectum est [12]). Hoc praetermisso illi tractant Il. XII. 445. λᾶας εἱστήκει πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὕπισθεν ὀξὺς ἔην· primum Schol. A. συναφὴν θετέον ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς λέξεις· ἓν γὰρ τὸ σημαινόμενον κατὰ τὸ ἔσχατον παχύς, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ὀξύς, tum Eustathius 913, 39. ἕτεροι ὑφ' ἓν ἀνέγνων πρυμνοςπαχύς. Sic enim hic scriptum est et alibi ῥαδαλοςδονακεύς 1165, 22. hoc est δονακεὺς ἰσχνοκαλαμώδης vel καλαμὼν ῥαδαλοδόναξ· sed veteres, qui hanc duarum vocum notionum communionem lectoribus ob oculos ponere vellent, certe non intervalla contraxerunt sed disjunctis notam unitatis subsignarunt ut Il. XX. 437. βέλος ὀξὺ πάροιθεν — συναφὴ ἐπὶ τὰς τελευταίας δύο λέξεις· ἓν γὰρ ἐξ ἀμφοτέρων δηλοῦται ὠξυμμένον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος, quod ad hunc locum minus convenit quam XXIV. 348. ubi πρῶτον ὑπηνήτης idem significat quod ἀρτιγένειος sive πρωτόχνους. Et sic lapis ille πρυμνοπαχής dici poterat ut μεσοπλατής. Parathesis vero triplex iniri poterat ratio, una illa quam Homerus praecepit πρυμνὸς παχύς et amplexus est Apollonius I. 727. δίπλαξ μέσση ἐρευθήεσσα id est μεσοέρυθρος (ut μεσόλευκος) neque respuunt scriptores numeris soluti velut δύςκωφοι χρόνιοι Diosc. Mat. V. 88. quod Latini non eadem brevitate reddere possunt; altera per adverbium πρεμνόθεν παχύς ut κάτωθεν λεπτός Diosc. I. 28. tertia ea quam Apollonius l. c. adjunxit primae adjectivo generis neutrius usus ἄκρα πορφυρέη ut κάλαμοι ἄκρα μεσσότομοι Anth. VI. 63. ἄνεμοι κελαδεινὰ δυςηχέες Quint. XIV. 482. idque

---

12) Sic explicari poterit Il. XIV. 183. ἕρματα τρίγληνα μορόεντα hoc est γλήνας τριμερεῖς ἔχοντα, uno verbo *tribaccae*.

saepius reperitur participio in locum adjectivi succedente ἕλκος λευκὸν ἐρευθόμενον *ex rubro albicans* Nonn. XXIX. 102. quod vulgo λευκέρυθρον dicitur composite; νῶτα χιτῶνος γλαυκὸν ἐρευθόμενα P. Silent. Tab. Mund. I. 85. ἵπποι φαιδρὰ φαληριόωντες II. 231. χρωτὶ μέλαν στίλβοντι Soph. II. 222. et all. ad Aj. p. 95. His addo varias circuitionum species ὠχρὸν ἐρευθήεντι μεμιγμένον ἄνθος Silent. Soph. II. 217. τὸ ὕπωχρον μετ᾽ ἐρυθήματος Lucian. Charon. §. 11. ἄνθος ἐν τῷ φοινικῷ ὑποπόρφυρον Diosc. III. 7. (9.) ὑπόκιῤῥον ἐν τῷ μέλανι IV. 154. (157.) φολὶς ὕπωχρος καὶ ἐν τῷ δαφοινῷ πελιδνός Philostr. Jun. Imag. V. 869. (118 Jac.) Sed hinc jam satis apparet quanta in hoc quoque genere fuerit graeci sermonis ubertas et varietas. Nunc vero operam meam conferam ad numeralia.

§. 4. Cardinalium conjugatorum primum ἕνδεκα Apollonius Synt. III. 5, 200. in incerto relinquit εἴτε ἐκ παραθέσεως ὂν εἴτε ἐκ συνθέσεως hoc est, censeo, utrum ex apposito ἓν δέκα factum sit ut ἓν πέντε *sex*, δύο πέντε *septem*, quae Aristoteles Probl. XV. 3. exempli causa fingit, an e composito ἑνόδεκα omissa ut in χέρνιψ vocali connexiva. Hoc minus placet reputantibus syncopen illam perpaucis permissam esse et obsoletis vocabulis ipsumque numerale εἷς non componi nisi casu obliquo ἑνοειδής, ἑνοποιός, ἑνάενος, ἑνίγυιος, illud autem ἕνδεκα constare ex duobus rectis εἷς sive ἓν καὶ δέκα. Praeterea synthesi repugnat conversio partium δέκα εἷς, δεκαμία, δέκα ἓν sive δεκαέν ut δεκαδύο, δεκατρεῖς, quomodo posteriores loquuntur, et interventus copulae ἑνοςκαίδεκα, quod Pollux I. 55. unum ut δυοκαίδεκα accentum habere dicit in antepenultima positum; sed necessario dividitur accedente altera conjunctione ἑνί τε καὶ δέκα ἔτεσι Paus. IV. 17, 6. Neque tamen rursus parathesis dici potest quia ἕνδεκα per omnia genera et casus ducitur sed est quaedam singularis figuratio, quae propria numeralium natura excusatur. Cum ἕνδεκα convenit δυόδεκα sive δυώδεκα, unde δώδεκα natum est; sed illi quoque poetae inserunt copulam accentu vel uni copulae imposito vel per tres voces diviso: δυοκαίδεκα Πάμφιλος τρία ποιεῖ καὶ κατὰ παράθεσιν ἀναγινώσκει·

ἀφορμὴν δὲ ἔχει ἡ κατὰ σύνθεσιν ἀνάγνωσις τὴν ποιητικὴν χρῆσιν, ἥτις τὰ κατὰ παράθεσιν πολλάκις ἑνοῖ ὡς τὸ πασιμέλουσα καὶ τὰ τοιαῦτα Schol. Il. II. 557. ex quo perspicitur Pamphilum illud parathesi impropriae adscripsisse, quomodo vulgatum est Anth. XII. 205. *ἔτη δύο καὶ δέκα,* Herodianum vero propriae, quae *κατὰ σύνθεσιν* hoc est tenore uno pronuntiatur. Itaque dissolvitur interjectione aliorum *δύο γεγονὼς ἔτη καὶ δέκα* Paus. VII. 2, 5. Item pro *τρεῖς δέκα* increbuerunt copulata modo uno accentu *τρειςκαίδεκα ἄνδρες, τριακαίδεκα ἔτη* Andoc. Or. III. p. 24, 4 Bekk. Plat. Legg. VIII. 848. modo aliter *τρεῖς καὶ δέκα ἄνδρες* Pind. Fr. C. *τρία καὶ δέκα* Isocr. Antid. 371, 110 Bekk. Arist. Pac. 988. quod Brunckius etiam aliis substituit locis Plut. 194. et 847. hoc minore periculo quod haec nomina perfacile et interrumpuntur *τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρες* Pind. Ol. I. 127. et transponuntur *μετὰ τρία ἔτη καὶ δέκα* Polyaen. VIII. 7, 253. Idem vero duplici modo scribitur apud Homerum ipsum Od. XXIV. 340. *τρειςκαίδεκα,* quod Eustathius in antigraphis accuratioribus legit, et *τριςκαίδεκα,* quod Wolfius et Bekkerus ex Edd. vett. restituerunt praemonentibus Grammaticis: *τὸ τρεῖς ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ ε, ἤγουν ἐν τῷ τριςκαίδεκα* EM. 765, 17. Inter utrumque codd. tantum non omnes fluctuant Aristot. H. An. VI. 19. p. 573. b. 29. Lucian. de Merc. cond. §. 37. et all. v. Jacobs. ad Philostr. p. 314. Poppo Proll. Thuc. Vol. I. 471. et scriptores ipsi: *τὰ τριακαίδεκα* Plut. de Anim. Procr. XII. 299. et paullo post *τὰ τριςκαίδεκα.* Illud cum usitato *τρεῖς* compositum est quod apparet in casu secundo *τριῶν καὶ δέκα* Thuc. II. 97, 2. Diod. XIII. 38. et tertio *τρισὶ καὶ δέκα* Demosth. Phil. III. 117, 14. alterum cum prisca voce *τρῖς,* quae ex *τρίες* contracta unam per omnia genera et casus formam retinet: *ἡμερῶν τριςκαίδεκα* Hippocr. Muliebr. II. 807. T. II. *τριςκαίδεκα νέοις* Philostr. Sen. Imagg. XVII. 790. *τριςκαίδεκα μνῶν* Isaeus de Hered. Cirrh. 72, 35. et paucis versibus ante *τριῶν καὶ δέκα.* Sic etiam indeclinabile *τεσσαρεςκαίδεκα ξόανα* Paus. IX. 3, 4. *τεσσαρεςκαίδεκα ἐτῶν* Herodian. VII. 1. Athen. V. 198. C. *τεσσαρεςκαίδεκα ἡμέραις*

Dionys. Antt. XI. 20. et all. v. Jacobs. ad Ael. p. 158. *Bredov.* de Dial. Herod. p. 279 sq. differt a declinato τέσσαρες καὶ δέκα νῆες Andoc. de Red. p. 22, 21. quod Pollux I. 55. sub uno accentu scribi jubet sed idem dirimitur in Lys. Or. XIX. 156, 47. et aliis locis ad Phr. 408 sq. designatis nec raro invertitur δέκα καὶ τέτταρες Aristot. H. Ann. IX. 9. p. 596. a. 8. Ἑκκαίδεκα, quod apud Homerum non legitur nisi compositum ἑκκαιδεκάδωρος, diastasi eximit assimilatio consonae; dissolvi potest non assimilatum, ἓξ καὶ δέκα, quod Atticis perperam tribuit Schol. Lucian. Prom. §. 20. p. 55. T. IV. ed. Jacob. ἓξ καὶ δέκα τὸ ξ ἀττικῶς ἐφυλάχθη· οὗτοι γὰρ ἐπὶ τῆς τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν ἁπλῶν· hoc enim fit adjectivis, quae ex numerali et substantivo composita sunt, πεντέμηνος, ἑξμέδιμνος etc. numerale autem non distrahitur nisi omissa copula ἓξ δέκα, quod cum similibus τέσσαρες δέκα, πέντε δέκα legitur in Inscr. Tauromen. v. Franz. Epigr. N. 87. Col. II. lin. 3, 13. et 17. p. 227. — Ἐννεακαίδεκα ὑφ' ἕν· Πάμφιλος δὲ εἰς τρία διήρησε μέρη Schol. Il. XXIV. 496. hac fortasse ratione ductus quod in Od. V. 278. intercedit conjunctio ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα, vel quia poetae antiquo formam propriam et nativam magis convenire putabat. Qui supra vicenarium sunt numeri, ubique habent accentus privos δύω καὶ εἴκοσι Od. IX. 241. πίσυρές καὶ εἴκοσι XVI. 249. et paulo post δύω καὶ πεντήκοντα. Et sic per omnia. Detracta vero copula redit parathesis unitate accentus significata εἰκοσιτέσσαρες etc. idemque fit si ordo convertitur δεκατρεῖς, δεκαοκτώ, εἰκοσιτρεῖς, τριακονταεπτά Diod. XIV. 93. ἐνενηκοντατρεῖς Dionys. Antt. IV. 19. quae apud posteriores praevalent. Eadem cardinalia cum quibusdam substantivis juncta locorum fiunt nomina propria ideoque accentum compositorum accipiunt sed non semper. Sic nomen montium Mauritaniae, quos Latini *Septem fratres* vocant v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. I. 138. in Edd. antiquis Ptolem. IV. 1. Ἑπταάδελφοι scribitur, in codd. plerisque Ἑπτάδελφοι, quod Grashofius divisit accentu mutato Ἑπτ' ἀδελφοί. Et sic alia hujus generis Ἑπτὰ ὕδατα Dionys. Antt. I. 14. Τρεῖς κεφαλαί

Herod. IX. 39. *Ἑκατὸν νῆσοι* I. 151. pariterque Latini *Septem aquae, Septem maria.* Cum topicis hisce conferenda sunt dignitatum nomina cum ordinalium primo copulata *icosaproti*, quod syntheton esse probatur mutatione vocalis, et *δεκάπρωτοι decemprimi.*

§. 5. His enumeratis pauca restant quae quia nulli certo generi subjungi possunt in cursu sermonis non attigi sed hoc loco complectar brevi. Primum duo adverbia, quae constanter hyphen scribuntur, *αὐτόχρημα*, cujus significatio perspicua est, et *παντάπασι.* Hoc Bernhardy Synt. 83. ex diversis generibus conflatum putat, neutro *πάντα* et masculino *πᾶσι*, quod interdum dicitur pro *παρὰ πᾶσι* id est *omnium judicio* v. Hermann. ad Oed. C. 1446. sed idem pro neutro est ut Aristid. Or. XLV. 101. (134 Dind.) *πᾶσι πάντων ἀπελείποντο* et hoc intellectu cum *πάντα* junctum videtur *ἐκ παραλλήλου* ut *πάντη πάντως* pro *παντελῶς* v. Parall. 57. et 540. sed per parathesin, ne confundatur cum masculino *ποιεῖ πάντα πᾶσι προσήγορα καὶ ἁρμόζοντα* Jamblich. de Myst. I. 5. p. 9, 30. Altero loco accedunt pronomina; primum reflexivum, quod apud Homerum aliter atque apud ceteros scribi Herodianus docet ad Il. I. 271. *ἔμ' αὐτόν κατὰ παράθεσιν ἐν δύο τόνοις ἐμὲ αὐτόν· σύνθετος γὰρ ἀντωνυμία παρὰ τῷ ποιητῇ οὐκ ἔστιν* et ad IX. 342. *Ὅμηρος οὐδέποτε συνθέτῳ χρῆται ἀντωνυμίᾳ· διὸ κατὰ διάλυσιν ἀναγινώσκομεν ἔμ' αὐτόν, ἓ αὐτόν.* Etenim poetae, qui in secundo et tertio casu semper uteretur disjunctis *ἕο αὐτοῦ, ἐμοὶ αὐτῷ, ἑοῖ αὐτῷ,* non convenire putavit ut *ἐμαυτόν* diceret conjuncte praesertim ubi non reflexivum est sed ab *ἐγὼ αὐτός* declinatum cf. Lehrs. Quaest. 59. Deinde pronomen demonstrativum *ὁδεῖν* sive *ὁδεῖνα*, cujus duplex redditur ratio in EM. 614, 45. *ὡς τὸ Νέα πόλις δύο ὀνόματα καθ' ἑνὸς ὑποκειμένου, οὕτω καὶ τὸ ὁ δεῖνα· οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι μία λέξις ἐστὶ παρὰ τὸ ὅδε ὁδέϊνα καὶ ὁδεῖνα* hoc est ex *ὅδε* factum esse *ὁδεΐ* ut *οὑτοσί* tum *ὁδέϊνα*[13]) et synaeresi

13) Hoc quasi testatum affert Choeroboscus Orthogr. 246, 7. *ὁδεῖνα δίφθογγον κατὰ παράδοσιν, καὶ ἄλλως ἐκ τοῦ κατὰ διάστασιν εὑρεθῆναι δέϊνα.*

ὁδεῖνα, quod brevius eloquitur Orion. 116, 14. et 122, 28. Apollonius vero Pron. 75. refellit diversitate accentus et significationis cum eo quod οὑτοσί intus declinetur τουτουί, illud vero extrorsum τοῦ δεῖνος sive τοῦ δεῖνατος, denique id pro themate habendum esse dicit, quo omnis quaestio praeciditur. Schoemannus in Hoeferi *Zeitschrift fuer Sprache* T. I. 249. suspicatur e tribus conflatum esse vocibus, articulo ὁ, particula demonstrativa δέ et adverbio ἵνα eadem potestate praedito, quod probat Pottius *Zaehlmethode* p. 153. Equidem sic fere ut Mehlhornius Gramm. p. 236. sentio δεῖνα ab indefinito δείς i. q. τίς productum esse conjunctumque cum articulo praepositivo ὁ δεῖνα significare *ille aliquis, nescio quis,* cui in genere neutro respondet τόδε τι ut apparet e Paus. X. 14, 2. ὁ δεῖνα ὅςτις δὴ τόδε τι ἀπέκοψε. Articulum huic pronomini praepositum agnoscunt omnes, mirumque Graecos decursu aetatis ita oblitos esse ut eum denuo assuerent tanquam nomini integro τοῦ ὁδεῖνα, τῆς ὁδεῖνα, eodem errore quo Chrysippus ὁ θάτερος, τὸ θάτερον usurpavit. Tertium est relativum ὅτις, ὅτι, quod Apollonius Synt. IV. 5, 313. Conjunct. 502. ambiguum esse dicit utrum sit una pars orationis vocali prosthetica aucta ut ὁποῖος, ὁπόσος, an ex duabus constet, articulo postpositivo ὅ, quo Homerus ubicunque metrum permittit utitur pro ὅς, et pronomine infinito; nam a simplici ὅτις declinatum esse accusativum ὅτινας, ad alterum pertinere ᾧ τινι et οὕς τινας. Prosthesin illam probat Ahrensius Dial. Aeol. 127. sed τίς et ὅςτις non eadem ratione inter se juncta sunt atque οἷος ποῖος ὁποῖος, multoque credibilius est articuli formam a casu primo ad obliquos transiisse integram et immutatam: ὡς ὅτου καὶ ὅτῳ λέγομεν, οὕτω καὶ ὅτινα ἀντὶ τοῦ ὅντινα ποιητικῶς Sch. Apoll. II. 875. τὸ ὅτινα παρ' Αἰολεῦσι κοινόν ἐστι κατὰ γένος Schol. Rom. ad Aj. 290. ὅτινας ἀπὸ τοῦ ὅτις, ὃ καθ' ἓν μέρος λόγου Sch. Il. XV. 491. Obliquos quidem immobilitas articuli indissolubiles praestat [14]) sed nominativi scriptura fluctuat; Wolfius ὅτις re-

14) Hoc modo infacunda aetas duorum nominum parathesi juncto-

tinet, Bekkerus contrarium ὅ τις, Spitznerus modo sic III. 279. modo ὅτις XIX. 260. XXIII. 494. ut veteres scribunt, qui solum neutrum ὅ τι· vel intervallo relicto vel hypodiastolae ope a conjunctione discernere student excepto si geminetur consona: *ὥςπερ ἐν τῷ ὅςτις δύο λέξεις εἰσὶν, οὕτω καὶ ἐν τῷ ὅτι — ἐὰν δὲ ἀναδιπλασιασμὸν δέξηται ὅττι, μόνον ἐστὶν ὄνομα ἐν μιᾷ λέξει ἀκουόμενον* EM. 636, 43. *εἰ μέν ἐστιν ὅ τι δι' ἑνὸς τ, ἀμφιβάλλεται εἴτε ἓν μέρος λόγου εἴτε δύο· εἰ δὲ ὅ ττι διὰ δύο, ἐπίκρισίς ἐστι τοῦ ἑνὸς ὀνόματος* Epim. I. 324, 17. idque ratum habemus quia divisio Bekkero placita insolitam oculis objicit speciem *ττι*. In consuetudine unum evaluit ὅςτις, quod semper hyphen scribitur quamvis utrinque declinatum, ne iis quidem casibus exceptis in quibus tria tempora uno reguntur accentu ut in genitivo *ὧντινων*, quem Hermannus regulae accommodavit *ὧν τινῶν* scribens. Postremo si articulus generis neutrius cum adjectivo ponitur pro adverbio, id quoque Grammatici Byzantii significant consopito articuli, qui procliticae locum obtinet, accentu. Sic Moschopulus in Syll. p. 160. a Ritschelio emendatus Praef. Thom. CXII. *τοπλέον, τοδεύτερον, τοτρίτον καὶ τὰ τοιαῦτα, εἰ μὴ ἔχουσιν ἐπαγόμενον ὄνομα πρὸς ὃ ἀποδοθήσεται*[15]) *ἐπιῤῥήματά εἰσι*, idemque statuunt de adverbiis articulo subjunctis: *Δωριέων ὁ τοῦ οὐδετέρου ἄρθρου πλεονασμὸς ἐν τῷ τοπρὶν ἀντὶ τοῦ πρίν, οἳ καὶ ἀντὶ τοῦ νῦν καὶ πάλαι καὶ τῶν ὁμοίων τοπάλαι φασί καὶ τονῦν καθ' ἓν τι* Eust.

---

rum alterum indeclinatum relinquit: *θάψος ἣν Ῥωμαῖοι ἐρβαρουβίαν καλοῦσι* Alex. Trall. I. 3, 9. et iisdem verbis Paul. Aeg. III. 2, 55. *ἱερεὺς Βοναδίης* Inscr. LVIII. in Welcker. Syll. p. 86. *rosmarinum, olusatri.*

15) Hac nota etiam adjectiva praepositionibus adjuncta ab adverbiis discernunt: *τὸ ἐξάπαντος εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλεις, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον* Schol. Lucian. Phalar. Pr. §. 2. p. 135. ed. Jacob. *Κατάκρας ἐπίῤῥημα Θουκυδίδης, εἰ μή ποτ' εἴη κατ' ἄκρας τῆς πόλεως* Suid. Idem *Διόλου ἐπίῤῥημα, δι' ὅλου δὲ καιροῦ*, pro quo Bernhardy posuit *δι' ὅλου τοῦ καιροῦ*, articulum omitti posse negans. Sed omisit Lucianus Ver. Hist. I. 29. *δι' ὅλης νυκτός*. Praeterea *διόλου* minime idem significat quod *δι' ὅλου τοῦ καιροῦ* id est *χρόνου*, sed *omnino, in totum.*

759, 57.[16]) qui pro Doriensibus aliquanto majore ratione Atticos appellasset ut Gregorius p. 120. *ἀττικὸν τὸ λέγειν ἀντὶ τοῦ νῦν τανῦν* et Atticista Villoisoni p. 83. *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τηνικαῦτα λέγουσι τοτηνικαῦτα*, quod utrum sic scribatur an per diastasin Hermannus ad Oed. C. 440. in aequo ponit, idque de universo hoc genere pronunciare videtur. Nimirum res tota dirigitur ad commoditatem lectorum, cui alii plus curae impertiunt, alii minus. Wolfius in Homeri carminibus scripsit *τοπρῶτον, τοπρίν*[17]) etc. Huic vero adversantur Spitznerus ad Il. I. 6. et Matthiae ab eo laudatus; synthesin enim poscere ut accentus retrahatur, hoc autem non fieri in vocabulis, quae ille in unum componat, eademque non raro dirimi interjectu aliarum vocularum *τό γε παλαιόν* Plat. Crat. 420. B. *τό γε νῦν* Pind. P. XI. 68. *τό γε τήμερον* Nubb. 1513. *τὸ δὲ νυνί* Heliod. III. 18, 132. At non animadvertunt vocabula, de quibus hic agitur, non vera synthesi sociata esse sed illo solutiore genere connexionis, quod neque accentum mutat neque distractionem excludit. Cum Wolfio facit Boeckhius in Pind. Ol. II. 152. (85.) *ἐς τὸ πᾶν ἑρμηνέων δεῖται* (*ὁ λόγος*) scribens *τόπαν*, nam syllaba brevi opus esse, *πᾶν* autem non corripi nisi in compositis *ἅπαν, πάμπαν, τοπαράπαν, ἔμπαν*. Easdemque partes sequitur Reisigius Enarr. Oed. p. CC. *ut τοπρῶτον, ita τοπάν scribendum; paullum enim lapsus est Boeckhius* Praef. Pind. XXXVII. *τόπαν scribens*. Verum si non ita scribitur, dissimile fit quatuor illis, quibus innititur Boeckhii explicatio correptionis. Sed praeter hanc accentus diversitatem etiam alia obstant; nam *τοπαράπαν* et quod insolentius fictum est *ἔμπαν* alpha

---

16) Addit idem *τάδε μὲν πάντα κατὰ αἰτιατικὴν πτῶσιν· τὸ δέ γε τῷ τέως καὶ τῷ τότε καὶ τῷ μεταξὺ οὐδὲν μὲν ἐκώλυε καθ' ὁμοίαν πτῶσιν συνεστάλθαι καὶ αὐτά, ἔδοξε δὲ ὅμως αὐτὰ προενεγκεῖν ἐλλείψει προθέσεως καὶ ὀνόματος χρονικοῦ.* Sic Thucydides modo *ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ*, modo brevius *ἐν τῷ πρίν* v. Comm. ad I. 32, 4. nunquam vero *τῳπρίν, τῳτέως, τουπάλαι* nec aliud simile.

17) Hoc ab eo quod antecedit discernit Epim. I. 343. *τὸ πρίν ἐπίῤῥημα ἔχει ἐξαίρετον τὸ ἄρθρον πρόταξιν λαμβάνειν.* Huic similia *τονῦν, τοτηνίκα* etc. (v. ad Phryn. 50.) apud Homerum non leguntur.

breve habere non constat; quae vero breve habent, ἅπαν, πρόπαν, πάμπαν, σύμπαν, ita conglutinata sunt ut diffindi nullo modo possint, quod saepissime fit articulo: πόλις ὀλομένη τὸ πᾶν id est παντελῶς Aesch. Ag. 1141. multisque aliis hujus poetae locis, quorum in uno corripi omnino non potest ἐς τὸ πᾶν ἐιητύμως Ag. 682. id est πάντως. Itaque sequitur πάν breve in illo Pindari loco proprietati dialecti attribuendum esse v. Choerob. Can. 183, 6. Ahrens. Dor. 178. alibi τὸ πᾶν dicitur hoc adverbiali intellectu.[18])

CAP. III.

De conjunctione vocabulorum declinabilium et indeclinabilium.

§. 1. Articulum conjunctioni praemissum tangit Etym. Gud. 418, 7. ὅ γέ σύνδεσμος μετὰ τοῦ πρώτου προςώπου ἐν συνθέσει ἐστὶν ἔγωγε, σύγε—μετὰ δὲ τοῦ τρίτου ἐν παραθέσει ὅ γε. Id in Homeri carminibus pro ὅγε reduxit Bekkerus. De ἔγωγε et adjunctis dicam in Diss. de proschematismo. Sicut ὅ γε nunc apud illum scribitur, ita etiam ὅς τε, ὅς περ, ὅθεν τε, ὅσον τε, ὥς περ, ὥς τε etc. apud ceteros sic ut cuique editorum libuit praeter quae in adverbiorum naturam abierunt, ἅτε, ἅπερ, ἁπερεί, καθαπερανεί, ὥςπερ, ὥςτε. Sed jam veteres Homeri interpretes titubasse discimus e Schol. Apoll. I. 769. et III. 37. ὄῤῥα τε οἱ Ἀριστάρχειοι δι᾽ ἑνὸς ρ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν· Ἡρακλέων δὲ ἐν δυσὶν ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ τόῤῥα, quod quondam sic scribebatur Il. XVI. 228. Apoll. I. 526. II. 718.

18) In Apollonii loco Adv. 569. τὸ πᾶν μονοσύλλαβον μὲν ὂν ἐν ἐκτάσει τοῦ α ἐστίν, ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν καθεστηκὸς, εἴτε κατὰ σύνθεσιν εἴτε καὶ * * * ειαν τοῦ ἐλλείποντος α, ἐν συστολῇ Otto Schneiderus (Zeitschr. fuer Alterthumswiss. ann. 1843. p. 654.) lacunam explet κατὰ σύνέχειαν vel συνέπειαν scribens, probabilius Lehrsius ad Herod. 357. κατὰ ἐντέλειαν, Blomfieldius ad Aesch. Pers. 42. κατ᾽ ἔνδειαν, quo significatur Apollonium πάν brachycatalecton pro ἅπαν positum putasse.

et alibi, nusquam vero, nisi quid me fugit, τόρ ῥα nec ὅρ ῥα ut κατὰρ ῥόον, ἀνὰρ ῥῶγας [1]). Alterum, de quo Grammatici nos admonent, hoc est: *οἱονεί δύο μέρη λόγου ἐστὶν ἐν συναιρέσει* Choerob. Orth. 246, 19. atque sic scribitur *οἱονπερεί* absolute positum Plat. Theaet. 201. E. sed aliter in constructione plena et perfecta *ὅμοιόν ἐστιν οἷόνπερ εἴ τις θηρῴη* Xen. Cyr. I. 4, 11. — Hinc ingruit numerosa turba relativorum, quorum varietatem adumbravi ad Phr. 373. *οἱοςδήποτε, ὁποιοςδήποτε, ὁποτεροςοῦν, ὁπηλίκοςοῦν, ὁςτιςδηποτοῦν* etc. quae saepe particulatim discerpuntur. Diversa genera complectitur Schol. Dion. p. 702. *οὐ χρὴ τιθέναι τὴν ὑφὲν ἐν ταῖς ἐπεκτάσεσι καὶ ταῖς ἀχωρίστοις συνιάξεσι Πάλληνάδε, Μέγαράδε, δηλαδή, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν. οὕτω δὲ οἶμαι ἔχειν καὶ τὸ οὐδείς.* Topica illa constat veterum nonnullos diverse scripsisse, metaplasta quidem hyphen *Παλλήναδε* ut *ἄγραδε* sed *Μέγαρα δέ* sic ut *οἶκον δέ* v. Lehrs. Quaest. 40. *Δηλαδή* unum in ultima accentum habere tradunt Herodian. de Acc. Adv. p. 279. T. III. Cram. et Arcadius 183. idque convenit potissimum ubi absolute ponitur pro adverbio *δήλως*, quo veteres non utuntur, velut Iph. A. 1366. *δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης*, nec rarum *δηλονότι* hoc adverbiali intellectu *nempe, nimirum,* exempli causa *σώσουσι δηλονότι* Lucian. Dial. Mar. XII. 2. Sed hic Jacobitzius unius cod. auctoritate divisit, quod saepe fecerunt Platonis editores praeeunte Astio in Comment. ad Polit. 635. Schneiderus ad Civ. T. I. 164. non negat codices jungenti potius quam separanti suffragari, sed hanc consensionem a grammaticorum auctoritate repetit; „prorsus enim a vero abhorrere Platonem aliumve „probatum scriptorem uspiam duo tam dissimilia natura „et pondere vocabula in unum conflasse ita ut gravius „accentu privaretur." Haec tamen ratio non obstitit quominus *ὡςπερανεί, ὁςτιςδηποτοῦν* et similia scriberentur conjuncte non semper quidem sed saepe ut *μονονού, μονον-*

1) Schol. Od. II. 338. *ὅθι νητός—Ἀριστοφάνης ὀθιννητός ὡς τὸ ἐνὶ μεγάροισι (ἐνιμμεγάροισι).* In Theocr. XV. 128. duo codd. *ὀρροδόπηχυς Ἄδωνις.* De *σύῤῥα* dixi in Aglaoph. 520. Plura attulit Spitznerus ad Il. XVI. 228.

οὐχί, *ὁσονού* etc. Articuli feminini generis cum adverbio juncti exemplum unicum est *τηνάλλως*, cujus vis propria apparet in Philemonis comici loco T. IV. p. 16. *περίεισι τηνάλλως* sed penitus obscuratur in Demosth. Prooem. 1431, 8. *οὐχ ἵνα τηνάλλως ὑμᾶς δεδίττωμαι* et aliis Atticorum scriptorum locis v. Ast. ad Plat. Legg. p. 88. quibus omnibus Bekkerus et hunc sequuti hyphen exemerunt, quod saepe tollitur parenthesi particulae *τήν γε ἄλλως* v. Boisson. ad Herodian. p. 133. neque adhibetur dativo *Τῇ ἄλλως*, *τῇ ματαίως* Hes. redit vero in adverbio *Ἀλληνάλλως ὡς ἔτυχε* Suid. et adjectivo *ἀλλήναλλος ἄνθρωπος*, quo Eustathius 618, 19. homericum *ἀλλοπρόςαλλος* exprimit. Plura dicenda sunt de societate quae inter adverbia numeralia et nomina intercedit. Horum ordinem ducit illud, de quo Herodianus loquitur in Mon. 25. *τὸ ἅπαξ ἐν τῇ συντάξει τοῦ ἅπαντες ἐκκλίνει*[2]) *τὸν τόνον ὡςεὶ ὀξύνοιτο· ἀπαξάπαντες γὰρ λέγομεν.* Phrynichus App. 18. *ἅπαξ ἅπαντες· τοῦτο ἕν τί ἐστι κατὰ παράθεσιν· ἡ μέντοι πρώτη συλλαβὴ βαρυτονηθήσεται ἐν συνθέτῳ οὖσα* aut negligentius loquutus est aut interposuit quod Lehrsius poscit ad Herod. l. c. *ὡςεί*. Nam a synthesi adverbium *ἅπαξ* abhorret quam longissime. Sed si cum *ἅπαντες* uno comprehenditur tenore, parathesis existit ut *Ἑλλήςποντος* v. C. I. §. 1. neque aliter existimavit Schol. Plut. 117. *ἀπαξάπαντες δύο μέρη τοῦ λόγου εἰσὶ, τάττονται δὲ ὑφ' ἓν καὶ προφέρονται ὡς δηλαδή, ἀπαξαπλῶς.* Sed haec consortio dissolvitur rursus vel interpositione *ἅπαξ δὲ πάσας* Philostr. Soph. II. 25, 1. p. 609. vel trajectione partium *πάνθ' ἅπαξ συλλαβοῦσα* Iph. T. 531. Duo proxima complectitur EM. 767, 37. et 279, 10. *τὸ διςχίλιοι καὶ τριςμύριοι ὡς ἔχοντα τὸ σ ἐν παραθέσει ἐστί· τὸ δὲ δίς καὶ τρίς ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ· σεσημείωται τὸ διςθανέες καὶ τρίςφυλλον*, quo edicto tria vocabulorum genera concluduntur. Primum, quod ex adverbio numerali et nomine cardinali constat, facile quidem interveniente aliqua particula dirimitur *πεν-*

2) Aptius est *ἐγκλίνει*, quod Skrzeczka noster hic reponendum esse mihi indicavit.

τάκις γὰρ χίλιοι Plat. Legg. V. 737. E. τρὶς μὲν μυρίας Emped. v. 5. τρὶς γὰρ μυριοι Hes. Opp. 250.[3]) sed hac causa remota accentu uno notatur διςμύριοι, πεντακιςχίλιοι, minime vero πολλακιςμύριοι, quod perperam olim legebatur in Plat. Legg. IV. 706. E. VII. 810. E. Themist. Or. XI. 153. A. hoc enim numerale non est. Fixa vero et perpetua reperitur diastasis in periphrasi numeralium, qua poetae utuntur et poeticae dictionis amatores δὶς δύο Eur. Troad. 817. δὶς ἑπτά Herc. 1330. Herod. I. 86. Levit. XII. 5. τρὶς δέκα Callim. Dian. 33. τρὶς ἐννέα in vaticinio Thucyd. VII. 50, 4. *ter quatuor* Enn. Ann. I. 110. saepius *bis sex* [4]) et ordine inverso ἑκατὸν δίς Aesch. Pers. 341. Duo, quae EM. l. c. a regula excipit, vere syntheta sunt sed diverso modo; διςθανής, cui Gregorius Naz. τριςθανής affinxit, cum adverbio conjunctum, τρίςφυλλον cum cardinali. Hoc decurtari docet Schol. Od. XII. 22. auctore Apollonio τὸ δίς καὶ τρίς ἐν ταῖς συνθέσεσιν ἀποβάλλει τὸ σ, δίπους, τρίπους. Adverbii anomaliam unus veterum interpretum disjunctione tollere conatus est δὶς θανέες ἐν δυσὶ μέρεσι. Probabilior vero est pleonasmus, quem allegat Grammaticus in Cram. Anecd. T. IV. 309. τὰ παράλογα σημειοῦσθαι χρὴ ὡς τὸ ἔμβραχυ, οὐχ ὡς δὶς παῖδες, ὅπερ ἐν διαιρέσει ἐστὶν αναλογώτερον ὡς καὶ τριςάθλιος. Οὐ μὴν τούτοις ὅμοιον τὸ διςθανέες· πλεονάζει γὰρ τὸ σ καθὰ καὶ ἡ τρίςφυλλος βοτάνη. Illud, quod in graeco est proverbio δὶς παῖδες οἱ γέροντες, Eustathius 1706, 4. refert a nonnullis συνθέτως proferri δίςπαιδες quomodo dicitur παλίμπαιδες οἱ γέροντες et nove παιδιογέροντες, sed prior ille recte statuit duo esse vocabula *bis pueri* ut ἀεὶ παῖδες οἱ Ἕλληνες. Suspecta sunt διςταφής et δίςτοκος, quae Lexicographi nullo testimonio confirmata habent, et τρίςλοπος, quod Schneiderus pro τρίςλιπος edidit in Theophr. H. Pl. III. 5, 1. πεύκην

3) Tzetzae adnotatio ἢ κατὰ σύνθεσιν ἢ κατὰ διάστασιν spectat ad enormem scripturam τριςγαρμύριοι, qua Eustathius utitur 1542, 48. In Plat. Crit. 108. E. ἐνάκις ἔτη χίλια Bekkerus ordinem consuetum restituit.

4) Hinc novitii scriptores effecerunt parasyntheta δίςεκτος, διςδέκατος.

καὶ ἐλάτην καὶ δρῦν τρεῖς ἀφιέναι βλαστοὺς συμβαίνει· διὸ καὶ τρίςλοποι, quod commutandum videtur cum verbo *τρὶς λοπᾷ*. Itaque duntaxat duo illa relinquuntur poetice aucta *διςθανής* et *τρίςφυλλον*, quod natura est neutrum adjectivi *τρίςφυλλος* ut *quinquefolius*, *centifolia*. Sequente vocali haec adverbia sigma retinent *δίςηβος*, *δίςευνος*, *τριςάριθμος*, quibus non repugnant *διετής*, *διανθής*, *τριάνωρ*, nam haec non adverbii notionem exprimunt sed nominis ut *δίπους* id est *δύο πόδας ἔχων*, *τρίφυλλος*, *τρίπους*, *διώνυμος* etc.[5])· Ab his adjectivis differunt substantiva; quo genere continentur vocabula affinitatum deteriore seculo invecta *διςεξάδελφος*, *διςέγγονος*, *τριςέγγονος* (v. Proll. 51.) et dignitatum *διςύπατος*, *διςανθύπατος*, *τριςύπατος*, *τριςέπαρχος*. Illorum conjunctio certissima est, haec dirimi possunt ut *bis consul* etc. sed vulgo non dirimuntur; fluctuant vero nomina minus celebrata *τριςαρειοπαγίτης*, quod Critici in Ciceronis quodam loco e codd. vestigiis restituerunt, *τριςαριστεύς* Hermog. Rhetor. p. 24. T. III. *τριςαριστέως εἰκόνα ἀνέστησαν οἱ πολέμιοι*, quo disjuncto amphibolia nascitur, et his antiquiora *ὁ τριςμακαρίτης Πυθαγόρας* Antiphan. Fr. Vol. III. 92. nisi praeferri debet codd. nonnullorum scriptura *ὁ τριςμακάριος*, tertio *οἶκος τριςολυμπιονίκης* Pind. cujus ad similitudinem *ἀνὴρ τρὶς πυθιονίκης* Herod. VIII. 47. revocari licet sed necesse non est neque hoc permittit *ἡ ἑπτάκις αὐτοῦ διαυλοδρομία* Joann. Lyd. de Mens. I. 12. p. 4. Adjectivis verbalibus haec adverbia apponuntur integra sic ut dissolvi possent nisi accentus probaret composita esse *δίςεφθος*, *τρίςεφθος*, *τριςκοπάνιστος*, *τριςέλικτος*, sed hoc etiam *τριέλικτος* scribitur ut *τριτάννστος*. Ab his rerum corporearum epithetis differunt quae animi notiones significant. His enim nullum adverbiorum numeralium additur praeter *τρίς*, modo integrum *τριςδύστηνος*, *τριςόλβιος*, modo corruptum *τριπάν-*

---

5) EM. 279, 10. *τὸ δίς καὶ τρίς συντιθέμενον ἀντὶ τοῦ δύο καὶ τρεῖς λαμβάνεται, διπρόςωπος* etc. Verbis conversis idem dicit Schol. Lips. Il. III. 372. *ὁ δύο καὶ τρεῖς μὴ μετὰ τοῦ δέκα συντιθέμενος εἰς τὰ ἐπιῤῥήματα μεταλαμβάνεται.*

ουργος, τριτάλαινα, idque non propria significatione sed pro particula epitatica ac ne omnibus quidem adjectivis sed praecipue iis quae *felix, gratus* hisque contraria significant, non vero τρὶς σοφός pro πάνυ σοφός etc.[6]) Illa in Edd. antiquioribus plerumque hyphen scribuntur τρις-κακοδαίμων, Porsonus vero in Praef. Hec. p. XXVIII. disjunctionem suasit duabus usus rationibus, una quod in Oed. C. 372. εἰςῆλθε τοῖν τριςαθλίοιν ἔρις κακή nomen in secunda dipodia positum numeros corrumpat nisi dirimatur, altera quod in Od. V. 306. τριςμάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις[7]) et Arist. Plut. 851. ὦ τριςκακοδαίμων καὶ τετράκις καὶ πεντάκις adverbia separatim apposita indicium faciant etiam τρίς a nomine suo separandum esse. Illam rationem elevat Hermannus ad Soph. l. c. hujus vis imminuitur eo quod τετράκις et quae sequuntur adverbia non ita ut τρίς epitasis causa adjectivis praeponuntur sed hoc antecedente a poetis extrinsecus appendi possunt τριςμάκαρες νῆες, τρὶς δ᾽ ὄλβια κύματα τῆνα, τετράκι δ᾽ εὐδαίμων ἄνεμος Anth. XII. 52. nec dubie sermoni concitato convenit idem subjungere nomini syntheto exempli causa τριπάνουργος καὶ τετράκις. — Veram synthesin excludit accentus non motus τριςμάκαρ[8]), τριςοιζυρός et terminatio feminina τριςασμένη, τριςοιζυρά· parathesis utrum accentu

6) In Etym. Gud. 535, 23. τὸ τρίς συντιθέμενον μετά τινος ἑτέρας λέξεως ἀποβάλλει τὸ ε (sic) ἐν τῇ συνθέσει οἷον τριςόλβιος, τριςμέγιστος, τριήμερος deest hujusmodi quid: ἐν τῇ συνθέσει ἀποβάλλει τὸ σ τριήμερος, ἐν δὲ παραθέσει φυλάσσει τριςόλβιος τριςμέγιστος. Haec duo duas lexes continent, τριήμερος vero duo ἄλεκτα. In Theophr. H. Pl. II. 4, 2. μεταβάλλουσι κατὰ τὰς ὥρας διὰ τοὺς σπόρους πρὸς κουφότητα καὶ ἀλυπίαν· οἷον ἐάν τις τοὺς ὀρόβους ἐαρίνους σπείρῃ, τριςάλυποι γίνονται, pro hoc nescio an δυςαπόλυτοι scribi debeat, pro ἀλυπίαν vero εὐλοπίαν. Εὔλοποι dici videntur ciceres quorum corium sive tunicula sub dentibus facile solvitur, qualem habent ciceres albi.

7) Sic etiam τριςμάκαρες κεῖνοι καὶ τετράκις scriptum erat in Pythiae versu Paus. VII. 5, 1. sed novissimi editores sic ut plerique codd. τρὶς μάκαρες.

8) In Callim. Fr. CXI. editum est τρίςμακαρ sed in Stob. Flor. LIX. (LVII.) 11. p. 377. unde Bentlejus hoc sumsit, τριςμάκαρ.

significetur an in cogitatione relinquatur, perparum interest; sed nostrorum doctorum plerique diastasin praeferunt ut Porsonus [9]).

§. 2. Adjectivorum, quae ex cardinalibus et substantivis composita sunt, scriptura hodie apud omnes fixa rataque est *τριςκαιδεκάπηχυς, τριακαιδεκετής, ἑκκαιδεκάδωρος, ἐννεακαιδεκετής, πεντηκοντακαιτριετής*. Eamque praescribit etiam Sch. Vict. ad Il. XXIII. 264. *δυωκαιεικοσίμετρον ὑφ' ἓν ὡς δυωκαιεικοσίπηχυ·* et EM. 459, 3. *θυρεπανοίκτης σύνθεσιν ἐπὶ συνθέσει ἀνεδέξατο· ὁμοίως καὶ τὸ δυωκαιεικοσίπηχυ*. Sed et haec indicium praebent nonnullos aliter decrevisse et clare hoc perspicitur e Schol. AV. ad Il. XV. 679. *τὸ δυωκαιεικοσίπηχυ ὑφ' ἕν· τοὺς γὰρ ἀριθμοὺς οὕτω προφέρει διὰ τοῦ ι ὡς εἰκοσινήριτα* [10]), *τινὲς δὲ κατὰ παράθεσιν ὡς τὸ τρεῖς καὶ δέκατος ὥςτε καὶ τὸ θηλυκὸν τρεῖς καὶ δεκάτη.* Hoc quidem nunc hyphen scribitur *τριςκαιδεκάτη* Od. XIX. 202. Hesiod. Opp. 780. consentiente Choerobosco Orth. 268, 9. *ὁ τρεῖς ἀριθμὸς ἐν τῇ συνθέσει διὰ τοῦ ι γράφεται τριςκαιδέκατος, ἐπειδὴ οὐδέποτε τὸ σ καὶ κ ἐν συλλήψει ὄντα ἔχουσι τὴν ει προηγουμένην·* et EM. 767, 11. *τοῦ τριςκαιδέκατος ἡ σύνθεσις οὐκ ἐγένετο ἀπὸ τοῦ τρίς ἐπιῤῥήματος ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τρεῖς ὀνόματος.* De synthesi erratur; nam ut ab *ἕνδεκα παραγωγή τις ἐγένετο ἡ τοῦ ἑνδέκατος* Apoll. Synt. III. 5, 20. et a proximo *δώδεκα δωδέκατος*, eadem ratione ab individuo *τριςκαίδεκα* parasyntheton *τριςκαιδέκατος* genere mobili. At a conjugatis *τρεῖς καὶ δέκα* derivatum est *τρειςκαιδέκατος* ut a *μικρὰ πόλις μικροπολίτης*. sed improbatur propter inconcinnitatem literarum *εισκ*, de qua commonemur saepius. Hac causa remota probantur *τεσσαρεςκαιδεκάτη* Herod. I. 84. Galen. Comm. in Hipp. de Cris. II. 9, 878. T. IX. *πεντεκαιδεκάτη* Aristot. Probl.

---

9) Dobraeus ad Pac. 241. *perspicue legendum τρὶς ἄθλιοι.* Sic etiam Dindorfius et alii cf. Nauk. Aristoph. p. 177.

10) His discrepans *ἐεικοσάβοιον* fortasse eo excusarunt quod nusquam *εἰκοσάβοιον* legitur. Pro *δύω καὶ εἰκοσάπηχυ* Aristid. Or. Plat. II. 258. Dindorfius p. 336. reposuit homericum.

XXVI. 13. p. 941. b. 14. ἑπτακαιδεκάτῃ Thuc. IV. 101. ὀκτωκαιδεκάτῃ Od. V. 279. quae ne syntheta dicantur prohibet mobilitas generis et recusatio tropae concessae synthetis πενταστάδιος, ὀκτάμηνος, neque vero parasyntheta dici possunt ut a δώδεκα δωδέκατος sed (si fas sit dicere) paraparatheta sive ἀπὸ δύο ἐν παραθέσει ὄντων παρηγμένα ut *unetvicesimus*, *duodevicesimus*. Ab his vero plurimum distat δυωκαιεικοσίπηχυ, δυωκαιεικοσίμετρον, quae qui in plures partes diduxerunt, aliam rationem sequuti sunt; τὸ δυωκαιεικοσίμετρον οὐκ ἂν ἀρέσκοι τοῖς παρασημειωσαμένοις ὥς τι καινὸν τὸ δυςαριστοτόκεια ὡς ἐκ τριῶν λέξεων σύνθετον Eust. 1299, 39. quibus idem 1364, 26. πανάποτμος addit et Schol. Il. XVIII. 54. quartum ἀμιτροχίτων. Hinc cognoscimus fuisse quosdam qui polysynthetis offenderentur eorumque numerum quantum fieri posset imminuere studerent ac prae ceteris ea quae plus quam tribus nominibus contexta sunt contra canonem in EM. 459, 10. propositum ὥςπερ τόνος οὐ τίθεται περαιτέρω τῶν τριῶν συλλαβῶν, οὕτως οὐδὲ λέξις σύνθετος θέλει εἶναι περαιτέρω τῶν τριῶν λέξεων. Nam altius extructa dithyrambicorum mensuram attingunt, quae a Comicis saepe derisa sunt. Atque hoc e fastidio nescio an illa fluxerint diastasis exempla quae passim in libris scriptis editisve obversantur ἐννέα καὶ δεκαετηρίς Stob. Ecl. I. 42. p. 264 Heeren. ἑπτὰ καὶ δεκαετής in cod. Poll. I. 55. ἑπτὰ καὶ δεκάπηχυς Antig. Car. c. XCVIII. (quod hyphen scribitur in cod. Bast. Ep. 89.) ἑπτὰ καὶ εἰκοσέτης Anth. App. n. 251. πέντε καὶ πεντηκονταετής codd. Plat. Civ. V. 460. E. ἐννέα καὶ εἴκοσι καὶ ἑπτακοσιοπλασιάκις IX. 587. E. Verum omnium, quae Grammatici huic quaestioni applicant, desperatissimum est illud in Il. XXII. 349. οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα στήσωσι. Id qui ex εἴκοσιν et ἠριτόν id est ἐριστόν compositum dicunt, dupliciter offendunt; nam et εἴκοσι ny paragogicum in synthesi non assumit (εἰκοσίεδρος) et quae a verbo ἐρίζω derivantur (ἀνέριστος, δυςήριστος) sigma non amittunt; nam μεγήριτος quod Schol. h. l. et EM. 297, 44. ex Hesiodo afferunt, nunc cum μεγήρατος commutatum est. Praeterea ne

aptum quidem videtur vicenaria dicere εἰκοσέριστα quasi πρὸς εἴκοσιν ἐρίζοντα. Alii cum stirpe nominis ἀριθμός compositum putant et ut τριςάριθμος, ἑξάριθμος, πεντάριθμος, πεντηκοντάριθμος (omiss. Th.) Sibyll. V. 40. sic dici εἰκοσινήριτος, cui simile ἑξήριτος Hermannus in Diss. *Emendd. quinque Olymp. Pind.* p. 17. Pindaro tribuit. Verum tamen mirum est cur poeta non maluerit εἰκοσάριθμα ἄποινα dicere admisso hiatu ut γυναῖκα ἄγεσθαι Il. XXIII. 263. manetque, quo antea offendebamur, pleonasmus literae ν. Si quis vero illud trisyntheton esse statuat ex εἴκοσι et νήριτον, valde dubito an nullum hujus compositionis exemplum reperiri possit praeter recentissimum τριςανάριθμος in Leonis Imp. Oracc. v. 137. in quo τρίς non numerum significat sed intentionem. Minus scrupulorum habet altera lectio quam Schol. tecte improbat; nam quum dicit ὑφ᾽ ἓν ἀναγνωστέον, significat quosdam εἴκοσι νήριτα scripsisse hac, puto, sententia εἰ δεκάκις καὶ εἰκοσάκις στήσωσιν ἀναρίθμητα ἄποινα *si decies viciesque huc attulerint infinita lytra.* Quemadmodum igitur vulgatae scripturae interpretes cum adverbio δεκάκις comprehendunt notionem nomini composito εἰκοσινήριτα subjectam, sic ut Eustathius dicit δεκάκις νήριτον ἀπὸ κοινοῦ κατὰ παράθεσιν καὶ εἰκοσινήριτον κατὰ σύνθεσιν, sic illi qui εἴκοσι seorsum scribunt, huic significationem adverbii εἰκοσάκις communicant. Schematis hujus aliquot exempla ex alio genere numeralium affert Porphyrius in Schol. Il. X. 252. πέφνε τρεῖς καὶ δέκ᾽ ἄνδρας, τετράτῳ δ᾽ αὐτὸς πεδάθη id est τριςκαιδεκάτῳ (Pind. Fr. C.) τέκνα ἔπεφνε δυώδεκα, αὐτὸν δὲ τρίτον (Fr. CLVII.) δωδέκατος — τρίτος id est tertius decimus (Eupol. Fr. p. 537.) quibus in locis nomen δέκατος in altera parte enuntiati reticetur sicut in Aristot. Mirab. c. 38. p. 832. a. τὸ πῦρ ἐκλιπεῖν ἐπ᾽ ἔτη ἑκκαίδεκα, τῷ δὲ ἑβδόμῳ ἐπανελθεῖν, et adverbium Aesch. Pers. 341. ἑκατὸν δὶς ἦσαν ἑπτά τε id est quatuordecim de Scholiastae sententia κατὰ κοινὸν τὸ δίς. Ac rursus cardinale δέκα in priore praetermittitur ἓξ ἢ ἑπτακαίδεκα ἔτη Xen. Cyr. I. 2, 8. πέντε ἢ ἑκκαίδεκα ἔτη I. 4, 16. Horum tamen nullum homerico illi perfecte

simile est; sed si quis invenerit *τετράκις ἢ πέντε ἐστεφανωμένος* aliudve hujusmodi, tum res confecta erit[11]).

§. 3. Adverbiorum loci unum cum nomine sibi subjecto firmius concrevit: *κατωκάρα οὕτως ὑφ' ἓν λέγουσιν οἱ ἀττικοὶ οὐ διῃρημένως — ἐπίῤῥημά ἐστι σύνθετον καὶ σὺν τῷ ι γράφει Ἡρωδιανός* Schol. Arist. Pac. 153. Hoc loco utitur Joannes p. 29. de adverbiis a dativo ductis disserens: *καὶ τὸ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀπὸ δοτικῆς γέγονε καὶ τὸ κάρα παρ' Ἀριστοφάνει κάτω κάρα ῥίψας με*, quod ut prioribus conveniat, addenda est nota dativi *κάτω κάρᾳ* vel hyphen *κατωκάρᾳ*. Neque tamen de casu assentior; nam est potius accusativus ut in *ἀνάκαρ* et in germanico ***kopfueber*** latinoque ***praeceps*** atque francogallico, quo H. Stephanus illud interpretatur, ***la tête en bas***, quod a Graecis dicitur *κατακέφαλα*[12]). Hic autem casus pendet ex notione verbi *ἔχειν* ut Pind. P. VI. 14. *ὁ ὕμνος φάει πρόςωπον ἐν καθαρῷ ἀγγελεῖ νίκαν πατρί*, quod Schol. ita explicat *ἔξωθεν προςληπτέον εἰς τὸν πλήρη λόγον τὸ ἔχων, ἵν' ᾖ ἔχων τὸ πρόςωπον ἐν φάει*, ipsumque hoc participium additur sed alio intellectu Od. XXIV. 242. *Λαέρτης ἔσκαπτε κεφαλὴν κατέχων*, quod olim disjungebant: *διαιροῦμεν τὸ κατέχων ἀντὶ τοῦ κάτω ἔχων* Gramm. in Anecd. Cram. T. IV. 309. et Schol. ad l. c. *κατ' ἔχων δύναται δὲ καὶ ὑφ' ἕν*, Eustathius vero *τὸ κατέχων οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ παρ' Ἀττικοῖς κάτω κάρα ἢ συνθέτως κατώκαρα* (hoc accentu). Quomodo hae duae voces, quia unum intellectum faciunt, hyphen scribi solent, sic etiam appellationes velut *κατωτριχίας* personae comicae nomen in cod. Poll. IV. 148. et

---

11) Diversum hujus brachylogiae exemplum sed aeque singulare *ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός* explicui ad Phr. 412.

12) Proculus in Tim. III. 175, 9. (414 Schneid.) *εἰκῇ ζῶμεν καὶ κατὰ τὸ προςτυχὸν καὶ ὅ φασι κάτω κάραν ποιούμεθα τὴν τῶν ὄντων κρίσιν* hoc est praecipitanter judicamus. *Ἀντικρύ* EM. 114, 39. ex *ἀντικάρα* natum putat *οἷον ἀντικέφαλα*. Certius est *πρόχνυ* id est *τὰ γόνατα προέχων* (ut *τὼ χεῖρε προέχων*), quod in adverbium abiit. Et ad hanc formam alia cum eodem casu composita *συγχρῶτα περαίνων, ὀπισθάγκωνα δεδεμένος*, id est manus post tergum religatas habens, qui nunc dicitur *ὀπισθαγκωνισμένος*.

Ἀνώπολις urbis Creticae Steph. s. Ἀραδήν. Adverbium χαμαί cum verbalibus sic ut τῆλε synthesi conjungitur χαμαιεύρετος, χαμαίστρωτος, cum participiis levius cohaeret χαμαὶ ἐρχόμενοι ἄνθρωποι, λωτὸς χαμαὶ αὐξόμενος Theocr. XVIII. 42. quorum ad similitudinem revocandum videtur χαμαιφθιμένοιο πετήλου Joh. Gaz. Tab. II. 291. Sed pro uno valet ὑψιμέδων. Adverbiorum temporalium frequentissimum attingit Herodianus Epim. 184. τὰ παρὰ τὸ ἀεί ἐν συνθέσει γινόμενα διὰ τῆς ει γράφονται ἀειπάρθενος, ἀείμνηστος, ἀείζωος etc. et iisdem fere exemplis Schol. S. Germ. ap. Heyn. ad Il. T. VI. 638.[13]) Primum horum accentum mutat cum intellectu; nam ἀεὶ παρθένοι vocantur innuptae quaelibet sive deae sive mortales, sed si Vestales per antonomasiam hoc nomen accipiunt, convenit conjuncte dici ἀειπάρθενοι ut vulgatum est in Dion. Cass. XXXVII. 45. CVI. 5. sed accentu male in penultima relicto. Sic etiam rex sacrorum a Dionysio Antt. IV. 74. ἀειβασιλεύς appellatur vocibus connexis id quod editores interductu significandum putarunt ἀει — βασιλεύς[14]) sed accentu propter characterem non moto. Alterum ἀείμνηστος in Anth. App. n. 290. restituendum est pro ἀεὶ μνηστὸν ἔχων πόθον· nam simplex μνηστός alium intellectum habet et cetera quoque verbalia sociantur adverbio, ἀείρυτος, ἀεικίνητος etc. Tertium ἀείζωος quominus divellatur obstat communitas utriusque generis ὁ et ἡ ἀείζωος et quod ad neutrum ἀείζωον attinet, significatio substantivi; id enim proprium fuit herbae nomen, quam Aeschylus ἀείζωον πόαν vocat. Sed saepe res ita comparata est ut pro cujusque sensu vincula appositionis et adstringi et relaxari possint. In Euphor. Fr. LXIV. πτῶκες ἀειχλωροῖσιν ἰαύεσκον μολο-

---

13) Ἀειγενέτης, quod hic interponit, non compositum est sed a composito ἀειγενής derivatum ut εὐγενέτης, εὐμενέτης v. Parall. 437. et 447.

14) Haec nota convenit Appian. Civ. I. 98. τὸν καλούμενον μεταξὺ βασιλέα id est interregem, qui alibi μεσοβασιλεύς vocatur. Cum ἀειβασιλεύς conferri potest nomen factionis Milesiae ἀειναῦται et avium ἀεισκῶπες Aristot. H. Ann. IX. 28. quod in duobus codd. dirimitur, in Athenaei loco proparoxytonon est.

θούροις aut accentum epitheti retrahi aut ἀεὶ χλωροῖσιν scribi oportet, quo admisso ambiguum fit utrum adverbium ad adjectivum referendum sit an ad verbum ut in Anth. V. 77. ἔστι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, ἀείλαλος, ὠκύς, ἀθαμβής, ubi in Pal. ἀεὶ λάλος scriptum est; quam disjunctionem in VII. 423. γραῦν ἀεὶ πολύμυθον, ἀεὶ λάλον [15]) tuetur parilitas membrorum. Sed οὔνομα ἀεὶ νέον VII. 225. ἀεὶ θεῖος IV. 1. v. 47. et ordine inverso στυγνὸς ἀεί Theocr. XVII. 49. vix dignosci possunt a conjunctis ἀείμαργος, ἀείθουρος. Eadem inconstantia est participiorum; cum conjunctis μῦθος ἀειζώων, θεοῦ ἀειζώοντος, quorum auctores in Thes. nominantur, pugnat μίμνω ἀεὶ ζώων Nonn. Par. XIV. 75. quod propter sequentia καὶ δι' ἐμὲ ξύμπαντες ἀεὶ ζώοιτε mutari nequit. In Nic. Ther. 538. ἑλξίνην ἀειθάλλουσαν ἰάμνοις conjuncta Schneiderus recte discidit quod poscit casus participio adjunctus ut Orph. H. XIX. 24. ἀεὶ θάλλοντα λογισμοῖς. Cum hoc verbi modo etiam πάλιν componi posse Herodianus concedit, a ceteris discludit: Νικίας ὑφ' ἓν παλιντροπάασθαι· ἔφαμεν δὲ ὁπότε περὶ τοῦ παλιμπλαγχθέντες διελαμβάνομεν, ὅτι τὸ πάλιν τοῖς ῥήμασι κατὰ διάλυσιν προσγίνεται Sch. Il. XVI. 95. ubi nunc scribitur πάλιν τρωπᾶσθαι, nec obtinuit παλιντρωπῷντο quod Apoll. IV. 643. in cod. Guelph. reperitur. Eandem sententiam tulit de participio aoristi ad Il. XI. 326. παλινορμένω Τυραννίων δύο ποιεῖ, ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σύνθετον· εἴρηται δὲ περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ πάλιν ὡς πρὸς τὰς μετοχάς, ὅτε περὶ τοῦ πλαγχθέντας διελαμβάνομεν, hoc est ad I. 59. ubi in Schol. A. hoc modo nobis relictum est: οὐκ ἐκ ῥήματος ἡ σύνθεσις τῆς μετοχῆς id est participium illud non a παλιμπλάζω sed ex se natum esse ut παλινορμένω, ex quo illud non consequi ut πάλιν cum infinitivo τρωπᾶσθαι aliisve modis conjungi possit. Itaque etiam EM. 648, 32. participia sola commemorat παλινορμένω, παλιμπλαγχθέντας, εὐρυκρείων, quod in C. II. §. 3.

---

15) In proximis τοιάνδε σταλουργὸς ὅδ' ἔκρυφε Βιττίδα τύμβος τιμελ... ἄχραντον νυμφιδίαν ἄλοχον scribendum videtur σταλοῦχος et Τιμόλα id est Τιμολάου.

cum aliis hujus familiae protuli. *Παλινοστεῖν* sive *παλιννοστεῖν*, quo scriptores Byzantii utuntur, decompositum est ut *παλινδρομεῖν* ab adjectivo ejusdem notae *παλίννοστος*, sed idem in P. Silent. Soph. II. 30. fortius et significantius dividitur *πάλιν νόστησον ἀοιδή*. Ad probandam ejusdem adverbii cum substantivis feminini generis synthesin sufficit unum sed homericum *παλίωξις*, nam in Hipp. L. de Hum. p. 121. T. I. duo opposita *μετεωρισμὸς παλινίδρυσις sublatio ac rursum depressio* in tres voces dividi possunt; *παλίῤῥευσις* aetatis infimae est. Nominum primae declinationis exempla quae collegi ad Phr. 498. Aj. p. 368. nonnihil dubitationis habent; pro *παλιῤῥύμη* Polyb. Bekkerus reduxit veterem scripturam *πάλιν ῥύμη* dubitans tamen an praeferri debeat *παλιῤῥυμία*. Masculina hujus generis sunt *παλιγκάπηλος*, *παλιμπροδότης*, *παλίμπαις* sive ut Jacobitzius e codd. scripsit *παλίπαις* in proverbio *παλίμπαιδας τοὺς γέροντας γίνεσθαι* Lucian. Saturn. c. 9. Sed et hoc et *παλινδωμήτωρ* P. Silent. Soph. 84. dialysi tolli potest ut *παλινάγγελος*, quod Glossographi depromserunt ex Il. XI. 647. sed hic sublatum est adverbio ad verbum relato ut jubet Schol. A. *τινὲς ὑφ' ἓν παλινάγγελος, οὐκ εὖ*. Adjectiva verbis connexa *παλινάγρετος*, *παλίντιτος* tam vere syntheta sunt quam *παλίσσυτος* ceteraque quae ad simplicitatem redigi nequeunt. De *παλινόστιμος* Graefius ambigit an distrahendum sit in Nonn. XXXI. 197. *πεπότητο θεὰ πάλι νόστιμος Ἶρις*, intactum praeteriens XI. 44. *ὅπως παλινόστιμος ἔλθῃ*, quod parasyntheton dici posset ut *ἀνόστιμος* Proll. 172. si *παλίνοστος* alicubi legeremus per ν simplex scriptum. In Oppian. Hal. I. 616. *πομπή τε ῥιπή τε καὶ αὖ παλινόστιμος ὁρμή* synthesis sustentatur eo quod Halieuticorum scriptor decurtato *πάλι* non utitur. Duarum affinium particularum *ἄψ* et *αὖ* altera compositionis impatiens, alteram cum *ἐρύω* compositam esse creditum est propter homericum *αὐέρυσαν*. Quod quum nulli uni verbo fiat, alii diastole usi sunt, alii quia *αὖ* non *retro* significat, *ἀνέρυσαν* scripserunt vel certe *αὐέρυσαν* ex hoc natum putant litera *νῦ* propter sequens digamma omissa

cf. Symbol. liter. Batav. T. VIII. p. 45.[16]) Inter duo contrariae potestatis adverbia *ὀψέ* et *πρωί* hoc interest quod illud in synthesi formam aeolicam *ὀψί* induit, unde Herodianus argumentatur *ὀψὲ δύων παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ Ἀράτῳ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου· εἰ γὰρ ἦν σύνθετον διὰ τοῦ ι ἐγράφετο ὡς ὀψιμαθής, ὀψιτέλεστος* Mon. 26, 5. et Sch. Il. XXI. 232. Ita in P. Silent. Soph. 844. (II. 438.) scribebatur *ὀψὲ δύοντα Βοώτην*, quod quum ob caesuram displiceret, Graefius non *ὀψιδύοντα* sed *ὀψεδύοντα* praetulit. Attamen illis perfectae synthesis exemplis non prorsus similis est participiorum cum aliis orationis partibus conjunctio. Hac enim consonae quidem, quae mutari possunt, mutantur *παλιμπλαγχθείς, ἀγακτίμενος, βαθυῤῥείων* etc. sed vocalis incorrupta manet in *ὑψιμέδων, ὑψιθέων*, extra quod nullum hujus formae adverbium cum participio conjunctum reperimus. — Adjectivorum verbalium cum *ἄρτι* copulatorum duo sunt genera; unum, quia simplice caret, insolubile *ἀρτικόμιστος, ἀρτιστράτευτος, ἀρτιδάϊκτος* (omiss. in Thes.) Nonn. XL. 102. alterum solutionis capax nec tamen solvendum, partim propter accentum *ἀρτίχριστος, ἀρτισύλληπτος* (omiss. in Thes.) Diosc. Eup. II. 77, 289. *ἀρτίγνωστος*, quod Schweighaueserus in Appian. Civ. III. 12. ex Aug. pro *ἄρτι γνωστός* recepit, partim quia in sermone soluto generis communis sunt *ἀρτίκαυτος κονία* Theophr. Sed in Anth. VIII. 122. *ἀρτιγενειάσκων Εὐφήμιος, ἄρτι δ' ἔρωτας καλέων* adverbium a participio commode divelli potest. Non item in versu ignoti poetae *μύρσος παλαιφαμένης ἄγνοιο* EM. 595, 33. sic enim ille viticem appellasse videtur propter priscum ejus et solemnem in Thesmophoriis usum et id quidem hyphen ut synonymon *παλαίφατος*, quod est epitheton fagi hominum altricis. Hoc autem ne dirimatur obstat participii simplicis significatio activa. Duarum Thessaliae urbium cognominum *Φάρσαλος παλαιὰ καὶ νέα* altera *ἡ πάλαι Φάρσαλος* et una voce *Παλαιφάρσαλος* dicitur ut nuper editum est in Strab. IX.

---

16) cf. Diss. I. c. I. §. 6. Cum *αὐερύειν* Guietus ad Hes. haud importune confert *Αὐχάττειν ἀναχωρεῖν* sive *ἀναχάζεσθαι*.

431. v. Engel. *Kypros* T. I. 121 sq. Sic etiam Παλαιπερκώτη, Παλαίτυρος v. Tzschuck. ad Mel. Vol. III. P. II. 632. et alia quae idem collegit ad Eutrop. p. 383. sed uno modo ἡ πάλαι Ἑλλάς, τὸ πάλαι Ἄργος, nam haec propria non sunt; et τὸ παλαιὸν Ἴλιον, quia quum Troja nova floreret, veteris urbis (si unquam stetit) vix rudera noscebantur. Ἀματροχόων Od. XV. 451. Bekkerus divisit ut θαμὰ τρωπῶσα Od. XIX. 521. at Θαματροχεῖ οὐχ ἡσυχάζει Hes. disjungi non possunt quia simplex τροχεῖν non dicitur; id igitur parasyntheton est a ficticio θαμάτροχος, cui unum simile ἀμηῶος sed hoc e conjectura pendens[17]); praeterea nullam vocem cum ἅμα et θαμά similibusque λίγα, σάφα, τάχα, ὦκα compositam indagavimus. — Adverbiorum qualitatis alia praepositionum more componuntur μογιλάλος, ἑκάεργος, ἀδηφάγος, alia synthesin non ferunt ut πάνυ[18]), λίαν, σφόδρα, μάλα, de quibus si quando dubitatio incedit utrum cum adjectivo proxime apposito an cum aliquo alio cohaereant, Grammatici hyphen adnotant ut ad Il. XIII. 237. συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, hoc adscriptum legimus ὑπὸ τὰς τελευταίας δύο λέξεις τὸ τῆς συναλοιφῆς σημεῖον θετέον· ἐξ ἀμφοτέρων γὰρ ἓν δηλοῦται τὸ λυγροτάτων, quo significatur μάλα non ad ἀρετὴ πέλει pertinere ut Aristarchus sumsit σφόδρα καὶ κακῶν ἀνθρώπων γίνεταί τις ἀρετή, sed ad adjectivum, quomodo haec: τελέως ἀγαθός, ῥυδὸν ἀφνειός, ἠρέμα λευκός, κομιδῇ νέος etc. Unum ἄγαν non solum apponitur οὐκ ἄγαν σοφός Eurip. sed etiam componitur abjecta consona ἀγακλυτός[19]) et cum participio ἀγακλυ-

17) Accusativus nominis heroici Amopaon Il. VIII. 276. non ab Eustathio quidem ut Spitznerus putavit sed in Ed. Rom. et Steph. aspiratur; ceteri Ἀμοπάονα. Quod Herodianus de psilosi dicit, ad secundam solum syllabam pertinere videtur.

18) Παννυπενθής, quod Brunckius edidit in Anth. Plan. CCLXV. merito rejecit Jacobsius. *Migdilybs* Plautus confinxisse videtur graecissans, sed Graeci ipsi μιξέλλην, μιξοβάρβαρος.

19) Ἄγαν κλυτός Anth. App. CXXX. conjectura incerta est. Alcaeus p. 580 Bergk. Pittacum fortasse non ἀγάσυρτον vocavit, quod Glossographi ἀκάθαρτον interpretantur, sed ἀνάσυρτον id est ἀνασυρμένον. Quare pro exemplo afferre nolui.

μένη, cui proximum est ἀγακτιμένη. Cur vero in Il. III. 375. ἱμάντα βοὸς ἶφι κταμένοιο, quod non participium sed epitheton est ut δαϊκτάμενος, nulli collibitum sit ex duobus unum facere, hanc fuisse suspicor causam quod plerique omnes ἶφι nomen esse putarent ex ἰνόφι contractum. Adverbiorum in duplicem exeuntium tria syntheta sunt πυγμάχος hoc est πὺξ μαχόμενος, λάγβατον[20]) et μαψίλογος, sed dubitatur de substantivo μαψαύρα, unone tenore scribendum sit an accentibus diversis v. Proll. 260.

§. 4. Declinabilium, quae cum praepositionibus conjunguntur, genera quatuor sunt, substantiva, adjectiva, numeralia, pronomina relativa. De his singulis dicam sed brevius quam pro copia rerum quae paene infinita est. Moschopulus in enumeratione adverbiorum quae in ος exeunt Sched. p. 19. affert etiam ἀνακράτος ἀντὶ τοῦ λίαν καὶ κατακράτος, κατὰ πολλὴν ἐξουσίαν, quibus tertium addit Suidas Καταμέρος ἐπίῤῥημα, nec dubium quin illi eodem loco habuerint quae nunc separatim scribuntur ἀνὰ κράτος Aelian. V. H. VIII. 13. ἀνὰ μέρος Polyb. II. 20, 10. Paus. X. 8, 3. Athen. I. 16. A. παρὰ μέρος Anton. Lib. c. 30. etc. sed in codd. saepe conjuncta sunt κατακράτος v. Popp. in Thuc. Proll. I. 460. et in libris editis κατακράτος Demosth. 239, 1. (213 Bekk.) ἀνακράτος Philo de Abrah. T. II. p. 7. Synes. Ep. CXLVII. 285. D. cf. Ellendt. ad Arrian. I. 12, 8. idemque accentu retracto ἀνάκρατος v. Jacobs. ad Aelian. H. An. VII. 6, 1. et consona assimilata ἀγκράτος, quod Grammaticus Anecd. Bekk. 337. a Xenophonte dictum esse scribit κατὰ συγκοπὴν sed improbat, ac fortasse ne Xenophon quidem sic scripsit sed quod in omnibus codd. legitur ἀνὰ κράτος· nam illa poetica est syncope vel potius apocope conjuncta cum assimilatione consonae ut ἂμ φόνον etc. De masculinis huc primum referendum est nomen omnium, quae sermo humanus continet, augustissimum λόγος, duabus contrariae potestatis praepositionibus ἀνά et παρά adjungi solitum accentu in-

20) Hesychius Λάγβατον ἀνατετραμμένον· οἱ δὲ λάγαν ἐμβάλλοντες scripsisse videtur λάγδην ἐμβαίνοντες.

clinato: *καὶ τἄλλα ἀνάλογον τούτοις* Plat. Alcib. II. 145. D. et iisdem verbis Pollux IX. 86. [21]) *ἀνάλογον τοῖς αὐτοῖς ὁ ὄγκος γίνεται* Arist. Probl. XXII. 1. *ἐκ τοῦ ἀνάλογον συμβαίνει* Rhetor. II. 23. p. 1399. a. 33. III. 2. p. 1405. a. 11. *αἱ ἀνάλογον ἀπορίαι* Sext. c. Log. II. 35. p. 465. (295 Bekk.) quo loco Fabricius adjectivum substituit *αἱ ἀνάλογοι* ut Camus in Aristot. H. Ann. I. 4. p. 489. a. 26. *ἐν τῇ ἀναλόγῳ*. Hoc minime necessarium; sed in Plat. Civ. VI. 508. B. *ταύτην τἀγαθὸν ἐγέννησεν ἀνάλογον ἑαυτῷ*, Dion. de Comp. c. III. *ἀνάλογόν τι πέπονθε* multisque aliis locis perdubium est utrum adjectivum sit an substantivum hyphen scriptum, quod Stallbaumius ad Tim. 53. E. *immane vitium* dicit *a Bekkero sublatum*; sed Bekkerus ipse qui, quum Platonem ederet, nomen a praepositione dirimendum putavit, Aristoteli et Sexto ll. cc. reliquit conjuncta. In Diod. XV. 33. *τὸ παράλογον τῆς τύχης* haud dubie adjectivum est quo saepius utitur v. Ellendt. ad Arrian. II. 26, 4. sed Eur. Or. 391. *ὦ παράλογόν μοι σὴ φανεῖσ᾽ ἀμορφία* substantivum, quod G. Dindorfius dissuendum censet, Porsonus vero non solum hic retinet sed etiam in Bacch. 938. substituit vulgatae *ὅταν παράλογον σώφρονας Βάκχας ἴδῃς*. Pro *ὑπὸ λόγον ποιεῖσθαι*, quod Wurmius ad Dinarch. 49. cum *ἀνὰ λόγον* et *παρὰ λόγον* confert, ubique reponendum videtur adjectivum *ὑπόλογον*. Nihil vero refert in Il. XX. 30. *δείδω μὴ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ* utrum sic scribatur *ὡς ὑπέρβιον*, adjectivo pro adverbio posito, quae Aristophanis sententia fuit, an quod Herodianus aeque probat, *κατὰ διάλυσιν* ut Apollon. IV. 20. Anth. Plan. CVI. Aliud substantivi cum praepositione coalescentis exemplum subjicit Suidas *Παραπόδας ἐπίῤῥημα εὐθέως* [22]) appositis duobus Polybii locis, apud quem hoc saepius legitur sed dissolute; sic etiam Lucian. Hist. conscr. §. 13. Philostr. V. Ap. I. 6. ubi codd. et edd. veteres hyphen exhibent. Diastasis dominatur in dictionibus figuratis *περὶ πόδα* id est

---

21) Hic ante Bekkerum scribebatur *κατὰ ἀνάλογον* ut Phil. de Humanit. 391. (703.) *κατὰ ἀνάλογον τῆς κτήσεως* et Geoponn. V. 26, 8.

22) Hoc propter codices quosdam praetermisit Bernhardy.

ἁρμοζόντως et ἐκ ποδὸς διώκειν Dion. Antt. III. 20. at hyphen mutatoque accentu ἐκποδών tam multis locis ut suspicionem moveant aliter scripta ἐκποδῶν sive ἐκ ποδῶν ποιεῖσθαι Isocr. Antid. 385, 175 Bekk. Diod. XVIII. 23. Dionys. III. 72. IV. 72. Dio Cass. Excc. Vat. pag. 20. Zosim. IV. 46, 12. etc. Itaque ἐκποδών restituerunt Stanlejus Choeph. 20. Guietus Lucian. Pro imagg. §. 29. Jup. Trag. §. 24. Schaeferus ad Plut. Vol. I. 384. taciteque Bernhardy in Suidae glossis, ubi Aldus quinquies ἐκποδῶν scripsit, introduxit alterum, quod Arcadius distincte adverbiis adnumerat una cum ἐμποδών et quod posteriores huic affinxerunt παρεμποδών, quae manifestum est ad exemplum oppositi ἐκποδών conformata esse. Sic etiam Προποδών ἔμπροσθεν Hes. pro quo Suidas πρὸ ποδῶν, Photius προποδῶν. Cetera uno complectar ambitu; ἀνάκαρ et ἐπίκαρ accentu reclinato in Galen. Gloss. sed ἐπικάρ in EM. et Schol. Il. XVI. 392. apud Homerum ipsum ἐπὶ κάρ, quod probasse videntur qui hoc κάρ non integrum sed apocope affectum putarunt. Ἄν' ὄπιν εἰς πρόςωπον Suid. Phav. si intellectum nominis habet, rectius sic scribitur quam ἀνόπιν Hes. sed κατ' ὄπιν Himer. XXI. 7, 740. propter significationem adverbialem contrahi debet ut εἰςόπιν et ἐξόπιν, cui quae inest praepositio rectionem amisit ut ἐμποδών et latina *exadversum*, *examussim*, *interdiu*. Nulla ejusmodi necessitate adstrictum sed usus perpetuitate fixum est παραχρῆμα [23]), cui Nicander Al. 627. substituit παραχρέος, quod Naekius Choeril. 214. etiam Callimacho Fr. CVI. reddendum putat ut videlicet poetico sermoni aptius. Duplicem mutationem subiit Ἐπισχερώ ὀξυτόνως ὥςπερ ἰώ γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ ι Sch. Il. XVIII. 68. EM. 365, 15. quippe quia non τῇ δοτικῇ παραγωγῇ ἐνέχεται Apollon. Adv. 576, 30. Nam natura quidem dativus est obsoleti nominis σχερός, quod sive substantivum est sive adjectivum a σχεῖν ductum proprie continuum sive con-

23) Παρὰ χρῆμα Theophr. H. Pl. IX. 15, 2. Strab. XIII. 593. et alibi in codd. quod Astius praefert in libris Platonis et Schaeferus ad Dionys. 192.

tinens significat. Hinc ἐν σχερῷ bis apud Pindarum et in codd. Apollon. I. 912. pro ἐνσχερώ, cui poetae fortasse formam incorruptam praetulerunt, vulgo autem conjuncte dictum videtur et cum assimilatione consonae Ἰσχερῶ (ἰσχερώ) ἑξῆς Hes. Simile affert EM. 313, 54. ἐγχρῶ ἐγγὺς ἀποκοπῇ τῆς τι συλλαβῆς· γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ γ καὶ μετὰ τοῦ ν· quod si fit, nihil differt ab integro ἐν χροΐ nisi quod iota deficit; nam ὁ ἐν χροΐ κειράμενος Anth. VII. 412. idem dicitur ἐγχρῶ κουρίας, apocope autem nulla est. Notam propriam dativi retinuit adverbium temporis, quod affert EM. 345, 8. ἐνωρᾷ (sic) ἔχει τὸ ι· λέγεται δὲ ἐπὶ δοτικῆς μόνης ἀντὶ τοῦ θᾶττον Ἀριστοφάνης Εἰρήνη (v. 122.) unde patescit in Grammaticorum exemplaribus sub uno spiritu scriptum fuisse, non sic ut in illo loco et Theocr. XXI. 41. legitur, ἐν ὥρᾳ. Alia quaedam hujus generis protuli ad Aj. v. 786. Pro copulato ἐξυπαρχῆς Suid. saepius legitur sub duplici spiritu ἐξ ὑπαρχῆς v. Orell. ad Memn. p. 236. idque etiam in Aristotelis et Luciani locis, quos Stephanus s. Ἐξυπαρχῆς indicat, repositum est; sed ἐξαρχῆς, quod Bekkerus divisit Demosth. p. Cor. 285, 23. (172, 4.), reliquerunt editores Heliod. V. 2, 176. Himer. Ecl. V. 18, 144. Multo frequentius est ἐξεπιπολῆς, quod qui cum ἐξαίφνης comparant a Phrynicho reprehensi Ecl. 126. manifesto hyphen scripserunt idque diu pro recto valuit; nunc vero diastasis probatur Arist. Probl. I. 43. p. 864, 25. IX. 10. Lucian. Nigrin. §. 35. aliisque locis ad Phr. allatis, neque secus δι' ἐπιπολῆς, ἐπ' ἐπιπολῆς, ἐν ἐπιπολῇ, quae raritas sua a concretione defendit. Ex EM. 112, 16. ἄντηστιν παρὰ τὸ ἀντῶ apparet veteres in Od. XX. 68. pro κατάντηστιν disjuncta legisse. Διατάχους ἐπίῤῥημα ἐπιτάσεως EM. Suid. juncturam exuit, sed pro ἐν γειτόνων saepe invenitur ἐγγειτόνων, quicum pugnat ἐκ γειτόνων v. Interpp. ad Plut. v. 435. Cum illo conferri possunt nomina demotica, quae Grammatici inter adverbia numerant Ἐξ Αἰθαλιδῶν ἐπίῤῥημα, ἐν Εἰρεσιδῶν Diog. III. 41. et nonnunquam hyphen ponunt: Ἐνεχελιδών (hoc accentu) Hes. EM. quomodo Menagius Ἐνιφιστιαδῶν edidit Diog. l. c. Ex his tot unius coloris exemplis perspicitur

quam propensi fuerint librarii ad conjunctionem vocabulorum quae unum quiddam significare viderentur. At hoc tamen non apud omnes valuisse ostendit magna copia exemplorum contrarii generis: *ἀπὸ γνώμης, ἐκ ψυχῆς, ἐπὶ σχολῆς, εἰς ὑπερβολήν, καθ' ἡμέραν, ἐν μέρει, παρὰ μέλος, πρὸς βίαν* etc. quae aeque trita et a similitudine adverbiorum non longius remota neque tamen vulgo contracta sunt. Sed hinc exiguo viae flexu sermo deducitur ad adjectiva, quorum ex immenso pelago pauca excerpam rei pusillae curam detrectans.

§. 5. Arcadius 182, 11. *τὰ εἰς ων ἐπιῤῥήματα ὀξύνονται ἐμποδών, ἐκποδών, ἐκδεξιών*, quorum ultimum affert etiam Etym. Gud. 494. *τὰ εἰς ον ἐπιῤῥήματα διὰ τοῦ ο γράφεται πλὴν τοῦ χρεών, ἐμποδών, ἐκδεξιών* et Herodian. Epim. 260. qui *ἐξαριστερών* addit. Sed alio accentu Choerob. in Ps. 125, 9. EM. 338, 45. *ἐκδεξιῶν ἐπίῤῥημα τοπικόν* et soluta compage *ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἐκ δεξιῶν* Athen. V. 205. B. quae scriptura in his et similibus tam fixa et stabilis est ut qui contra sentiant nugari videantur. — *Τὰ εἰς ος ἐπιῤῥήματα διαβραχέος, διαταχέος, καταχρέος* Choerob. in Psalm. 55, 2. quibus Moschopulus Sched. p. 20. et Herodianus Epim. 261. adjiciunt *διαπαντός ἐπίῤῥημα χρόνου — καὶ τοπικόν*. Hoc ita scriptum est in Prom. 283. Iph. T. 1124. (1087.) Plat. Civ. III. 407. D. Demosth. Cor. 301, 20. usque ad Bekkerum, qui primus a codd. recessit. Diverso vero accentu notatur *Τὸ ἐξάπαντος ἐπίῤῥημά ἐστιν εἰ μὴ ἐπάγηται γενικὴ οἷον ἐξ ἅπαντος τρόπου ἢ τοιοῦτό τι* Moschop. Syll. fol. 160. a. (Ritschl. Praef. Thom. CXII.) *ἐξάπαντος εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλεις, εἰ δὲ χωρὶς, ὀξύνειν μόνον* Schol. Lucian. Phal. I. c. 2. cui regulae adversatur *ἐξ ἅπαντος* absolute positum pro *πάντως* Paus. III. 8, 5. Lucian. Pisc. §. 41. 24) — *Ἀντὶ τοῦ παντελῶς καθόλου λέγουσι — καὶ ἀντὶ τοῦ εἰς*

---

24) Constanter scribitur *ἐκ παντός* v. Perizon. ad Aelian. V. H. II. 4. sed *διαπαντός* Dion. Cass. LIII. 12. Paus. II. 34, 3. Phryn. Ecl. p. 103. et in plerisque codd. Thucydidis v. Popp. Prol. T. I. 445. Huebner. ad Diog. II. 11. rarius *διὰ παντός* quod Menagius praefert I. 70.

ἅπαντα ἐφόλου καὶ πληθυντικῶς ἐφόλων Atticista Villois. p. 81. Hoc memoria non subjicit sed modo *καθόλου* et *διόλου*, quae perfrequentia sunt sed non perpetua[25]). His respondent genitivi femininorum *Κατάκρας ἐπίῤῥημα* Suid. *διακενῆς*[26]), *ἐπίσης*[27]), *ἐξαυτῆς*, *ἀπεναντίας* etc. quae praeter primum plerumque sic scribuntur, aliter vero *ἐκ νέας*, *ἐκ πρώτης* et *ἀπὸ πρώτης*, *ἐκ ταχείας*, *ἐξ ἑκουσίας*, *ἐξ οὐρίας ἐπίῤῥημα* EM. 348, 55.[28]) Accusativi exemplum unicum est *κατ^αμόνας* Suid. in quo consentiunt codd. Thuc. I. 32. et 37, 5. sed recte *κατὰ μόνας* Xenoph. Mem. III. 7, 5. Plat. Legg. IX. 873. D. quod praetulit Meinekius in Alex. Fr. Voll. III. 468. Cetera sunt adjectiva generis neutri: *παρολίγον τῷ βίῳ ἐκινδύνευσε· σύνταξις* Suid. significans *σύνταξιν ἐπιῤῥηματικήν*. Idem *παρὰ πολὺ ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ πάνυ πολύ*, quod cautius eloquitur Schol. Thuc. I. 29,

25) *Καθ' ὅλου* Bekkerus posuit Dem. Cor. 251, 3. sed Aristoteli Nicom. I. 4. II. 2. VI. 6. et Sexto 630, 12. reliquit *καθόλου*, quod sexcenties legitur. De *διόλου* v. C. II. §. 5. adn. 15.

26) *Διακενῆς* Eur. Tro. 759. Dionys. Antt. XI. 19. Diog. VII. 113. Aristaen. I. 10, 42. alibi *διὰ κενῆς* Athen. IX. 380. B. Liban. Decl. T. II. 67, 19. idque Bekkerus substituit Polyb. II. 50. et Dion. Cass. XLVI. 53. XLIX. 1. sed alterum retinuit Meinekius Com. Vol. III. 609. *ἐπικενῆς* Aristot. Plant. II. 3. p. 824, 40. Huic simile *Ἐπικοινῆς ἀντὶ τοῦ κοινῇ* Hes. dispescit Albertius ut *πάντα τὰ ἔθνη ἐπὶ κοινῆς Σκυθικὰ λέγονται* Procop. Goth. IV. 5. 574. (476 Lips.) et IV. 20, 620. (559.)

27) *Ἐπίσης* Paus. X. 21, 4. Babr. Fab. Praef. 6. Galen. de Facult. Med. L. I. 14. p. 53. T. II. Artemid. I. 26. et 78. M. Anton. IX. 1. Diog. II. 94. VII. 120. Himer. Ecl. X. 6, 180. sed *ἐπ' ἴσης* Or. XV. 351. quod Jacobitzius in Lucian. Dial. Mort. XII. 3. et Dial. Deor. XXI. 1. ex uno B. reposuit. *Ἐξίσης* Artem. V. 78, 426. Julian. Misop. 358. D. idemque Heylerus in Epist. XXVII. e codd. recepit v. Adnott. p. 289. *Ἐξ ἴσου* Isocr. de Pac. 159, 3. Bekkerus pro *ἐξίσου*.

28) *Ἀπεναντίας* Himer. Ecl. XIII. 27, 226. Synes. Dion. p. 35. *ἐξεναντίας* Paus. X. 22, 4. Plutarch. Phocion. c. 36. sed *ἐξ ἐναντίας* Aristot. H. Ann. IV. 12. p. 1126. b. 14. X. 1. p. 1172. a. 28. etc. idque probavit Schaeferus ad Plut. l. c. *Ἐξ αὐτῆς* quidem scriptum est in Apollon. Synt. IV. 12, 341. (334.) sed confertur h. l. cum *ἐξαίφνης*, quod ille pariter cum casu patrico compositum dicit *κατ' ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν*. Hinc colligitur eum utrumque eodem modo scripsisse hoc est *ἐξαυτῆς* sicut in plerisque locis legitur v. Schaefer. ad Bos. 443. Meinek. Com. Vol. II. P. I. 36.

4. τὸ παρὰ πολὺ μᾶλλον ἢ πολύ· sed hoc quoque dubito an demonstrari non possit. Nam in multis locis praepositio adeo nihil ad significationem confert ut sine sensu demi possit: τοῦτο τοῖς — χρεομένοις παραπουλὺ μᾶλλον ἐνδέχεται ἢ τοῖς — Hippocr. Vict. Acut. p. 64. T. II. (395 Foes.) ἐγγυτέρω παραπολύ Longin. XVII. 3. p. 74. παρὰ πολὺ (vulgo παραπολύ) ἀμείνων Lucian. Dial. Mar. XV. 3. Jov. Trag. §. 35. aut pro κατά positum est ut in Thuc. l. c. παραπολὺ vel ut nunc scribitur παρὰ πολὺ ἐνίκησαν similique Paus. III. 18, 3. παρὰ πολὺ γενομένης τῆς νίκης· aut significationem propriam (ultra, citra, praeter) retinet et grammatice quidem cum adjectivo cohaeret, intellectu autem ad nomen refertur ut παραπολὺ τῆς ἀληθείας εἴρηται Philostr. Her. p. 702. fin. id est πολὺ παρὰ τὴν ἀλήθειαν *weit vor der Wahrheit vorbey*, et Synes. Epist. LXII. 206. A. λόγος ἔργου παραπολὺ τῆς ἴσης ἐστί, Encom. Calv. 94. D. παραπλεῖστόν ἐστι τῆς ἀκριβείας, qui genitivus ab epitheto suspensus est, hoc autem a praepositione regitur. Similiter modo παραβραχύ legitur Zosim. VI. 4. Synes. Dion. p. 41. A. ὑπόβραχυ accentu male retracto[29]) Aelian. H. Ann. IV. 34. καταβραχύ Galen. de Puls. p. 479. T. VIII. saepius κατὰ βραχύ quod Kiesslingius reduxit Jambl. Protr. I. p. 10. Illa scriptura si omnino retinenda, certe iis locis reservanda est ubi vis praepositionis hebescit, sed illud ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας προῆλθε nemo aliter scribere volet quam ὁ Καλλικρατίδας τῆς τριήρους ἐπὶ πολὺν ἀνέῤῥηξε τόπον Diod. XIII. 99. Dupliciter vero construi potest in Lucian. Icarom. §. 14. παραπολὺ (Jacob. παρὰ πολύ) τῶν ἄλλων ζώων ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος. Ab his omnibus differt ἐπίπαν Xenoph. Fragm. XX. Herod. IV. 68. VI. 46. Plat. Epin. 986. E. Paus. VI. 20. 8. Heliod. V. 4, 178. etc. quod quum accentum in antepenultima habeat, parathesi assignandum est propriae ut ἀνάλογον, *propédiem*, *ínvicem* etc. At vero pro

---

29) Κάθομον κατὰ τὸ αὐτό Hes. eodem accentu scribendum quo ἀναμέσον Philon. de Sept. I. 4. Jerem. Epist. LIV. quod saepius duos habet accentus.

ἐπίπαν τόλμης ἥκουσι Galen. Isag. IX. 98. T. I. ratio poscit ἐπὶ πᾶν, quod Blomfieldius restituit in anapaestis Aesch. Pers. 42. pro ἐπίπαν ἠπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος sed falso hoc alpha breve habere credit ut πρόπαν, σύμπαν (ἅπαν). Etenim haec sunt neutra adjectivorum per omnes casus declinatorum, ἐπίπαν vero merum adverbium ex duabus partibus conflatum accentu uno[30]). Ad σύμπαντες nihil accedit propius quam σύμπολλοι Plat. συμπλείονες Aristot. Polit. III. 15. p. 1286. b. 36. et numeralia cum hac praepositione conjuncta sed haec nequaquam eadem scripturae constantia: σύνδυο γράφουσιν οἱ Ἀττικοὶ καθ' ὁμοιότητα τοῦ σύντρεις Eust. 800, 4. τὸ σύντρεις ἀττικὸν καθὰ καὶ σύνδυο· σὺν τρεῖς δὲ εἰπεῖν τῆς κοινῆς ἐστι φράσεως· οὕτω λαλεῖται καὶ τὸ ξυνεείκοσι 1638, 21. Σύνδυο praeter alios in Th. citt. legitur Dem. c. Mid. 564, 22. Xenoph. Anab. VI. 3, 1. et sic in Plat. Parm. 143. D. Hipp. M. 282. E. pro σὺν δύο secundum Stephanum scripserunt ceteri; eadem correctio adhibita est Pind. P. IV. 159. Athen. VIII. 337. D. σύνδυο καὶ σύντρεις Jambl. V. Pyth. XXI. 97. p. 212. sed σὺν δύο Polyb. VIII. 6, 2. quod correxit Bekkerus, σὺν δύο καὶ σὺν τρεῖς Malch. Philad. Hist. p. 90. C. σύντρεις Lucian. Enc. Dem. §. 21. σὺν πέντε καὶ σὺν πλείω Aristid. p. 155. T. I. Dindorfius hyphen scripsit; σὺν πέντε (Bekk. σύμπεντε) καὶ σύνεξ Harpocr. s. Συμμορία, pro σὺν ὀκτὼ Athen. XV. 702. B. Dindorfius tacite συνόκτω, postremo pro σὺν ἄμφω Apollon. IV. 134. ex uno cod. receptum est συνάμφω, quod persaepe legitur; συνδώδεκα Eur. Tr. 1083. auctore Barnesio; συνεκκαίδεκα Dem. Cor. 260. Horum duo non solum anabibasmo accentus distinguuntur sed etiam assimilatione consonae, σύμπεντε et σύμπαντες, de quo loquitur Herodianus in Sch. Il. XV. 248. ἐνθάδε μὲν ἡ γραφὴ διὰ τοῦ μ̄ ἐστίν, ἐπεὶ κατὰ σύνθεσιν· ἐν δὲ τῷ τ ε ύ χ ε σ ι τ ε ξ ὺ ν π ᾶ σ ι φυλάξει τὸ ν̄ ἑαυτῆς ἡ πρόθεσις διὰ τὴν παράθεσιν. Sed notum est consonas etiam in parathesi interdum assimilari ἐμμέσῳ etc. v. ad Aj. p. 348. et in tmesi

30) Ἐπίπαντες et ἔμπαντες extra Inscr. non inveniuntur.

ξύμμοι λάβεσθε ib. p. 367. ὅτε ξὺμ πρῶτ' ἐφύοντο Emped. v. 229. ut Karstenius edidit pro ξύμπρωτ'. — Sed dispertitivorum species plures sunt, una per anadiplosin, qua scriptores Alexandrini utuntur δύο δύο v. Biel. Thes. h. v. et Winer. Gramm. des N. T. §. 38. p. 204. Du Cang. h. v. δύο καὶ δύο Oribas. L. XLIV. p. 14. ed. Bussemak. quae nunquam in unum compinguntur; altera conficitur e duabus praepositionibus κατά et ἀνά, quibus germani Graeci semper suum subjiciunt casum καθ' ἕνα, ἀνὰ τέσσαρας, infacundi vero nominativum ἀνὰ εἷς, καθ' εἷς v. Winer. l. c.[31]) atque haec non raro sub uno accentu καθεῖς Tzetz. Chil. X. 576. et all. adeoque per synecdromen mutato καθείς ut in plerisque codd. Thomae M. s. h. v. scriptum est secundum novellos magistros in Regg. Prosod. c. 129. p. 450. τὰ εἰς εις πάντα ὀξύνονται οὐδείς, μηδείς, καθείς καὶ αἱ μετοχαί.

§. 6. Praepositionum pronominibus adjunctarum summa inconstantia est: παρό Diog. II. 16. IV. 37. καθό II. 17. Aristot. Nicom. VII. 15. p. 1154. b. 22. etc. Attigit hoc Apollonius Synt. IV. 10. p. 307. ubi εἰςό sic ut ἐν ᾧ, ἐξ οὗ non simplex esse docet sed δύο μέρη λόγου, τῇ μέντοι συνόδῳ ἕν τι παρυφίσταται, διὸ καὶ ὡς ἡνωμένα αὐτὰ παρεδεξάμεθα, quam henosin clarius ostendit prisca scriptura ἐχσῆς pro ἐξ ἧς v. Osann. Syll. Inscr. 71. Hoc solvitur illa controversia περὶ τοῦ εἰςόκε, πότερον ἐν συνθέσει ἐστὶν ἢ ἐν παραθέσει Sch. Il. III. 409. Epim. I. 138, 30. EM. 305, 17. Id non ita pridem εἰς ὅ κε scribi coeptum est, ut εἰς ὅ pro εἰςό v. Lehrs. Arist. 336. Sic olim jungebatur ἐφῷ, cujus triplicem constructionem tradit Thomas εἰς παρῳχημένον ἀντὶ τοῦ διότι οἷον „ἐφῷ Γεννάδιον ἔγραψε“ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ εἰς ἀπαρέμφατον οἷον „ἐφῷ μεμνῆσθαι“ καὶ ἀντὶ τοῦ ἵνα εἰς μέλλοντα ὡς Θουκυδίδης „ἐφῷ τοὺς ἄνδρας κομιοῦνται“ quo loco certi codices iota dativi constanter omittunt, alii ἐφ' ᾧ praebent. Signi-

---

31) Homericum προμνηστῖνοι Schol. Od. XXI. 230. interpretatur εἷς παρ' εἷς τὸ λεγόμενον, ἀλλεπάλληλοι. Aegrius Plutarcho conceditur ἀνὰ τέσσαρες, quod Hermannus tuetur Opusc. IV. p. 5.

ficatio duplex est, una causalis *διὰ τοῦτο ὅτι*, altera finalis *ἐπὶ τούτῳ ἵνα*, quod discrimen scriptura exprimere videtur Atticista Villois. p. 80. *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν διότι ἐφ᾽ ᾧ λέγουσι μετὰ διαστολῆς πνεύματος οἷον „ἐφ᾽ ᾧ τὴν κλοπὴν εἰργάσω, οὐκ ἀτιμώρητος ἔσῃ“ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐφ᾽ ᾧ* (scr. *εἰπεῖν ἵνα*) *λέγουσι μετὰ μόνης περισπωμένης*[32]) *ἐφ᾽ ᾧ* (scr. *ἐφῷ*) *οἷον „ἐργάσομαι τὸ ἀγαθὸν ἐφ᾽ ᾧ δοξασθήσομαι“*. Similiter *διό* modo pro demonstrativo *καὶ διὰ τοῦτο* sive *διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν* ponitur in exitu enuntiati ut Plat. Civ. III. 409. A. *διὸ δὴ καὶ εὐήθεις φαίνονται οἱ ἐπιεικεῖς*, modo suam propriam potestatem retinet *οὐ χαλεπὸν εὑρεῖν διὸ εἴρηται* Crat. 406. E. *εὔδηλόν ἐστι διὸ τοῦτο ἐποίησας*, quod Taylorus dirimendum putat *δι᾽ ὅ* probante Schaefero App. III. 551. Huc conveniunt Apollonii verba Synt. IV. 5, 313. *τῆς αὐτῆς ἐπιστάσεως ἔχεται καὶ τὸ διότι καὶ καθότι πότερον ἐν παραθέσει ἢ συνθέσει*, sed paullo post c. 11, 330. (337.) ostendit utrumque ex tribus constare partibus, nec aliter conformatum est *παρότι* Phalar. Ep. LVII. 260. De pronomine quantitatis mentionem injicit Suidas *Ἐφόσον ἓν μέρος λόγου, Καθόσον ἐπίῤῥημα*, quae in eadem qua cetera varietate sunt: *Καθόσον* Diog. IV. 2. VII. 8. Phalar. XXVII. 134. LXXXIII. 262. *παρόσον* Sext. c. Gramm. c. 67. p. 231. (614 Bekk.) *παρ᾽ ὅσον* Phalar. LII. 206. LXXXII. 260. et all. ap. Hermann. ad Lucian. Hist. scrib. p. 127. Fritzsch. Quaest. Lucian. p. 125. De demonstrativis afferendum est *προτοῦ*, quod saepius sic scribitur quam *πρὸ τοῦ* v. Schaefer. ad Dem. T. I. 22. sed displicuit Popponi Comm. ad Thuc. I. 32, 4. duoque ceteris notabiliora quia unum eorum accentum simplicis retinet, alterum retro agit: *ἐπέκεινα ἐπιτάδε Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς* Antiatt. Bekk. 94, 6. significans Phaed. 112. B. qui locus usque ad Bekkerum sic scribebatur *εἰς τὸ ἐπέκεινα γῆς καὶ εἰς τὸ ἐπὶ τάδε*. Hoc codd. non raro una scriptum exhibent *ἐπίταδε* v. Ja-

---

32) Hoc est omisso spiritu ut *ἀνθῶν*, quomodo nonnullos scripsisse colligimus ex Herod. Philet. 456. *ἀνθέων γραπτέον καὶ μὴ ἀνθῶν ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ ἀνθ᾽ ὧν ἔδωκας.*

cobs. ad Ael. p. 123. sed multo frequentius ἐπὶ τάδε quomodo nunc editum est et recte quidem sed alterum vereor ut jure mutatum sit; nam ἐπέκεινα non solum hic et duobus aliis Platonis locis antiquitus traditum est v. Schneider. ad Civ. T. III. p. 169. sed etiam Isocr. Antid. 124, 41. Galen. de Usu Part. XV. 6. p. 666. T. IV. Athen. X. 390. B. et apud alios, ipseque Bekkerus in Aristot. de Sens. VII. 449. a. 26. retinuit ἐπέκεινα sequente ἐπὶ τάδε. Cum illo congruit ὑπερέκεινα, quod Thomas rejicit; cum altero conferenda sunt ἐπὶ θάτερα, ἐφ᾽ ἑκάτερα et quae Plato copulavit Hipparch. 229. A. ἐπ᾽ ἀριστερὰ καὶ ἐπὶ δεξιά, quod librarii in Orph. Arg. 1217. et alibi cum composito ἐπιδέξια confuderunt v. Schneider. ad Civ. T. I. 336. Ad exitum festinantibus paululum morae injicit adverbiale παρ᾽ αὐτά, quod scriptores tenuioris ordinis usurpant pro παραυτίκα, modo sic scriptum Herodian. III. 11, 17. (p. 74, 1 Bekk.) Aristid. de Rhetor. T. II. 49. (p. 64 Dind.) Apollon. Hist. XI. modo hyphen accentu vel in ultima uti par est posito Schol. Od. XVI. 148. Sch. Phoenn. 913. quod Jacobitzius ascivit Lucian. Amorr. §. 33. variantibus libris, vel in antepenultima πάραυτα v. Thes. quo sono illud hodie notari auctor est Coraes Atact II. 419. Eodem modo ap. Hesych. scriptum legitur Ἄναυτα Ταραντῖνοι τὸ παραχρῆμα, aliter vero Περιαυτά πως οἷον ἐγγύς καὶ παρὰ μικρόν Phot. cujus fontem ignoro. Ἐξαυτῆς παραυτίκα Hes. paullo ante disceptatum est.

Praepositiones cum verbis per synthesin componi res decantata est. Sed si sic compositis alia interponitur vocula, librarii fluctuant nunc ἀντ᾽ εὖ πείσεται scribentes nunc εὖ ποιήσουσι καὶ ἀντευπείσονται Liban. Decl. 246. T. III. συνευπεπονθότες Dem. quod Schaeferus improbat App. I. 536. Mihi satis spectatum est Platonem scripsisse sic ut vulgo legitur per hyperbaton pro εὖ ἀντιπείσεται ut ἀντέπαθον κακῶς Themist. Or. VII. 98. D. εὖ προπαθών Liban. 231. T. III. Ab his notabiliter differt Thucydideum μὴ σὺν κακῶς ποιεῖν ἀλλὰ συνελευθεροῦν· pro quo κακῶς συμποιεῖν dici non poterat quia hujus verbi longe alius est intellectus. Quare aut συγκακοποιεῖν dicendum

erat ut *συγκακουργεῖν* aut, quia hoc ab usu alienum erat, sic ut ille dixit praepositione adverbialiter posita, cujus antimeriae exempla plurima demonstrat Thesaurus s. v. *Σύν*. Et de aliis quoque praepositionibus saepe dubitatur utrum verbo agglutinanda sint an absolute scribenda sic ut adverbii loco esse appareat. Primus scrupulum injecit Abreschius in Aesch. Choeph. 301. *καὶ προςπιέζει χρημάτων ἀχηνία* dissolute scribens *πρὸς πιέζει*. Id in compluribus Demosthenis locis introduxit Dindorfius, *ἀπειρόκαλος πρὸς ἔδοξεν εἶναι, τὴν οἰκίαν πρὸς ἕξεις, πρὸς ἔλαχε*, quod approbavit Schaeferus App. T. IV. 80. idemque Dindorfius in Aristid. Or. XLVI. 259. T. II. (194, 6.) *κελεύοντι ὑπήκουε καὶ πρὸς ᾔδει χάριν* scripsit pro *προςῄδει*, et in Posidippi versibus Athen. IX. 377. A. *ἐὰν — παραβάλλῃς, καὶ πρὸς ἐκδαρεὶς ἄπει*, quod Meinekius T. IV. 521. non recepit, ipseque Schaeferus in Longi Past. I. 51. *μὴ καὶ προςκαταγέλαστοι γένοιντο* nihil novavit. Alii vero disjunctionem adeo necessariam duxerunt ut proprium diastolae signum interponerent: *καὶ τοῦτό σοι ἥξει τἀγαθὸν καὶ πρὸς, εἰδήσεις χάριν* Synes. de Regn. p. 14. A. Hanc rationem si amplectimur, in Teletis Fr. ap. Stob. Flor. XCVII. 31. p. 524, 37. *δοῦλον ἕτερον προςσπεύδει κτήσασθαι*, praepositionem, quae infinitivo adjungenda erit ut paullo ante p. 523, 48. *καὶ ἄλλον προςτρέφει*, separatim scribemus tanquam adverbium, quod manifesto deprehenditur in Aristid. XLVI. 367. T. II. (284, 9.) *τὸ γοῦν ἐξοστρακισθῆναι καὶ πρός γε, εἰ βούλει, φυγῇ ζημιωθῆναι κέρδος (ἡγεῖτο)·* sed proxime post more consueto adjungitur verbo *ὁ δὲ Κίμων ἐξωστρακίσθη μὲν, φυγῇ δὲ οὐ προςεζημιώθη*, neque aliter fit in similibus *οὐχ ὅπως ἠδίκησεν· ἀλλὰ καὶ προςευεργέτησε* Diod. XIII. 22. *ἠδίκηταί τις εἰς παῖδα; ἀλλ' οὐχὶ ἡ γυνὴ προςηδίκηται* Himer. Ecl. IV. 3, 94. *χίλια τάλαντα ἀνάλωκε καὶ ἔτι πολλὰ προςοφείλει* Thuc. VII. 48. quod cum *προςέτι* commutari potest nec tamen ideo divelli debet. — Adverbii *ἐνίοτε* originem Epim. II. 199, 3. explicat verbis mutilatis *ἐνίοτε διὰ τοῦ ι· η γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐστὶν καὶ τοῦ ὅτε, καὶ ἔνιοι·* clarius vero Fragm. Lex. Hermann. p. 331. n. 80. *ἀπὸ τοῦ ἔνι ἀντὶ τοῦ*

ὑπάρχει καὶ τοῦ ὅτε γίνεται ἐνίοτε· ὁμοίως καὶ ἀπὸ τοῦ ἔνι οἵ τὸ ἔνιοι ἀντὶ τοῦ τινές. Haec vulgo tenet sententia sed repugnat non solum terminatio feminina ἐνία, quod excusari potest oblivione originis, sed etiam significatio; nam ἔνι non idem valet quod ἔστι, neque ἔνεστι vel ἔνεισιν οἵ dicitur pro ἔνιοι. Hoc igitur simplex esse videtur ut Schaeferus quoque censet ad Greg. 864. a numerali ἕν derivatum; nec moratur spiritus, quem Coraes Prodr. Bibl. p. 30 sq. et Boeckhius Nott. Crit. ad Pind. p. 406. opponunt; nam mutatur interdum derivatione ἕδος ἔδαφος, ἕπομαι ὀπάων et ὀπηδός, ἕψω ὄψον, ἔτης ἑταῖρος, εἰδέναι ἵστωρ [33]). Ἐνίοτε autem quum non facile ab ἐνιαχοῦ, ἐνιαχῇ dissociari possit, Apollonio assentimur Adv. 607, 21. παρὰ τὸ ἔνιος ἢ ἔνιοι ἐστί, ut ἄλλοτε, πάντοτε. Τραπέμπαλιν Pherecrates e sermonibus vulgi ascivisse videtur. Cum interjectione ἤν *en* componitur imperativus verbi synonymi accentu fluxo ἠνίδε, ἤνιδε, ἢν ἰδού, quod aliter interpretatur Matthiae Gramm. p. 565. ἐὰν θέλῃς, ἰδοῦ, sed non persuadet. Vox *hoc est* tam crebro inculcatur ut non mirum sit a nonnullis ad convinctiones translatam esse: τουτέστι σύνδεσμος διασαφητικός 773, 14. et sic scribitur Sext. c. Gramm. 258, 196. (644, 14 Bekk.)

CAP. IV.

De syntaxi indeclinabilium.

§. 1. Frequentissime conjunguntur praepositiones et adverbia vel in appositione vel in compositione, de quo

33) Sic Herodianus scribi jubet Il. XVIII. 501. ἐπεὶ τὸ ι πρὸ τοῦ στ δασύνεται, quod constanter fit in paronymis vulgo receptis ἱστορία et ἱστορεῖν, sed ἴστωρ ipsum ap. Hom. et Hesiodum notatur leni v. Spitzner. ad Il. XVIII. 501. Idem XXIV. 94. ψιλῶς τὸ ἔαθος καὶ ἐσθής (ἀπὸ δασυνομένου τοῦ ἕω)· τὰ γὰρ φωνήεντα ψιλοῦται ἐπιφερομένου τοῦ σ μεθ' ἑνὸς τῶν δασέων· et ad I. 486. τὸ ἔρμα εἰ ἐκ τοῦ ἐρεισμα, οὐ ψιλοῦται ἐπεὶ τὰ βραχυνόμενα φωνήεντα πρὸ τοῦ ρπ δασύνεται. Eustath. 843, 11. τὸ ο πρὸ τοῦ π ψιλοῦται ὀπή, ὀπώρα, ὀπάων παρὰ τὸ ἕπω. Et ubi nulla hujusmodi causa subest τὰ ἀπὸ δασέων μετασχηματιζόμενα ψιλοῦσθαι φιλεῖ ἡμέρα ἦμαρ, ἡδονή ἦδος Sch. IX. 6.

Grammaticorum tribus et pulpita certant. Neutram sincere probat Servius Aen. VII. 289. *abusque et adusque usurpative dicimus; praepositio enim nec adverbio jungitur nec praepositioni.* Sed usum rationi praevaluisse concedit Nonius p. 517. *omnes artem sequuti negant adverbiis praepositiones addi oportere, sed auctoritas veterum praeponi debet, desubito* [1]), *derepente.* De duobus autem conjungendi modis utrum praeferat, hic non declarat, sed dubitantibus succurrit Donatus ad Hecyr. IV. 1, 3. *derepente ὑφέν· nam si separaveris, non est latinum*, et amplius in Arte II. 13, 3. *praepositio separatim adverbiis non applicabitur, quamvis legerimus desursum, desubito, exinde, dehinc, sed haec tanquam in unam partem orationis sub uno accentu pronunciabimus.* Eadem iterans Pompejus Comm. XXVI. 14, 356. *haec*, inquit, *vitia non sunt, quoniam una pars orationis composita est; si diceres ex inde, re vera soloecismus est.* Et Priscianus quoque XIV. 1, 580. praepositionem adverbiis praeponi per compositionem concedit exemplis perspicuis *perinde, subinde, deinceps, abhinc.* Haec vel oblitus vel aspernatus Burmannus ad Aen. l. c. de abusque et adusque sic disputat: *scabrities haec est; nec veteres adverbia et praepositiones in unam vocem contraxerunt sed distinxerunt, ad usque* etc. Sic haec in Edd. vett. praecipue scriptorum recentiorum scripta leguntur *ad invicem, ex adversum, de sub, de foris, ab intus, a longe* etc. v. Muncker. ad Hygin. Fab. 257. p. 367. ed. Stav. et ad Fulgent. Myth. L. III. c. 6, 718. Possin. ad Passion. Perpet. et Felicit. p. 185. in Galland. Bibl. T. II. Priscianus vero quod de latinis particulis affirmat, idem de graecis praecepit is, cujus auctoritatem in omnibus sequendam putat; Apollonium dico qui in exitu Syntaxis IV. 11, 536. hunc locum tractavit sed multo brevius quam pro rei amplitudine et exemplis parum explanatis usus. Primum quidem collaudat sententiam a prioribus latam τὰ ἐπιῤῥήματα ἔχεσθαι τῆς πρὸς τὰς προθέσεις συνθέσεως, ἐπάνω, περικύκλῳ, ὑπο-

---

1) Hoc cum adjectivo compositum est ut *in subitum*, quod genus separatim tractabitur.

κάτω, ἀποδίς, ἀπότρίς, ἀποψὲ καὶ τὰ παραπλήσια, sed desiderat τὴν ἀκριβῆ ἀπόδειξιν δι' ἧς τὸ διστάζόμενον τῆς συντάξεως περιεγράφετο· τί γὰρ μᾶλλόν ἐστι τὸ ἀπὸ ὀψὲ[2]) τά τε ὅμοια δύο μέρη λόγου ἤπερ ἕν; ergo addendum fuisse praepositiones cum carentibus casu in unum coalescere sive ut brevi post dicit 337. αἱ προθέσεις ἐν ἀπτώτοις καθ' ἕνα σχηματισμὸν μεταλαμβάνονται hoc est ἑνοῦνται ut alibi loquitur Adv. 509. In quo mihi sententiae auctores quodammodo cavillari videtur. Hi enim idem dixerunt verbis aliis. A praecepto ipso plurimis in locis libri nostri editi manuque scripti dissident praepositiones seorsim scriptas exhibentes, cujus scripturae exempla contrariis permixta a Fischero Animm. ad Vell. T. IV. 229. Sturzio Dial. Maced. 209. Winero Gramm. N. T. 356. et 486. G. Kruegero Gramm. Gr. P. I. Fasc. II. 295. plura a me ad Phr. 46 sq. congesta sunt neglecto tamen Apollonio et omissis haud paucis. Hic autem quaestio habebitur utrum librarii peccaverint composita dirimentes an Apollonius certa quaedam adverbiorum genera de lege exemerit. Itaque genera ipsa contractis undique exemplorum copiis produci et in quam quodque scripturam propendeat inquiri oportebit, considerata cujusque significatione, derivatione, constructione et si qua alia diversitatis indicia deprehendi possint. Hac via rem absolutum iri non spondemus, sed tentabitur; *ut quimus, ajunt, quando ut volumus non licet.* Ceterum non solum scripturae gratia hic suscipietur labor sed simul ut sermonis antiqui et novitii diversitas in hoc quoque genere usurpationis animadvertatur. Quemadmodum enim latina consuetudo extincto flore eloquentiae fines antiquitus constitutos multifariam transiluit, ita etiam Graeci quo longius ab illo fastigio defluxerunt, eo effusius hac componendi libertate usi sunt.

2) Hoc quum antecedentibus repugnare videatur ab Ott. Schneidero in Comment. de Apoll. Synth. et Parathesi (Ephem. Scient. Ant. ann. 1843. N. 81. p. 644.) et Skrzeczka nostro in Observatt. in Apoll. de Pron. p. 16. in contrarium vertitur interposita negatione τί γὰρ οὐ μᾶλλον τὸ ἀπὸ ὀψέ —. Id cuimodi sit postea videbimus.

§. 2. Vocabulorum quae hic in disquisitionem veniunt, duo numeramus genera, quorum unum in adverbium exit, alterum in nomen. Illi suppositae sunt tres species primariae, loci, temporis, qualitatis, quae frequenter quidem inter se permutantur sed hoc in sermone, quantum res patitur, disparanda sunt. Localibus naturae ordine praecedunt tres particulae interrogativae a simplicissima orationis parte articulo profectae ποῦ sive πόθι, πόθεν, πόσε. Harum primam Graeci hujus aetatis praepositioni subjungunt ἀπὸ ποῦ sive ἀποποῦ, ut fit in linguis recentioribus, et jam aliquot retro seculis Tzetzes Chil. I. 837. ἐκ ποῦ, locupletiorum vero auctorum nullus. Sed illud ἐμπῇ in Phalaeci Epigr. ex ἐν πῇ (in ubi) compositum esse conjecturam feci in Diss. I. c. VII. n. XVIII. Πόθεν interrogativum nullam hujusmodi societatem init praeter Ἐςποθερπές (sic) πόθεν ἥκεις Hes. quod boeoticum videtur; Boeoti enim pro ἐκ dicebant ἐς, ἔςγονος, ἐς Μουσῶν, et fortasse πόθε, pro quo tamen nihil afferre possum praeter ὅθε Tzetzae frequentatum. Minime vero declinat eam ποθέν indefinitum, quando sine casu nominis ponitur ut ἀηδὼν ἔκποθεν ἠερόφοιτος ἐπὶ στομάτεσσιν ἐφεζομένη Christod. Ecphr. v. 129. id est ὁπόθεν οὖν sive ἐξ οἱουδηποτοῦν τόπου, et ἔκποθεν ἐμοὶ γέγονε quod Antiatt. Bekk. 93, 9. affert nescio unde sumtum. Ubi vero genitivus sequitur v. c. ἔκποθεν Οὐλύμποιο et alia [3]), praepositionem cum hoc comprehendi convenit, quo tollitur synthesis. Ἐξ ὅθεν Nicander posuit Th. 318. pro *quo ex tempore* vel *qua de causa* sic ut praepositio ad sensum nihil conferat, et similiter demonstrativo utitur Apollonius IV. 526. Κεραύνια κικλήσκονται ἔκτοθεν, quod ne incauti pro simplici ἔκτοθεν accipiant, vel ἐκτόθεν scribere praestat vel ἐκ τόθεν. Obscurius est neque alibi lectum illud in Quint. IV. 29. μοῖραι ἄλλοτε βλάπτουσαι, ἄλλοτε δ' αὖτε ἔκποθι κυδαίνουσαι, quo ducti Jungermannus et Koechly II. 418. ediderunt ὃν ἔκποθι λειριόεσσαι Ἑσπερίδες θρέψαντο pro

3) Utriusque generis exempla confuderunt Hermannus de Sect. Poett. 823. Spitzner. Observv. in Quint. 9. et Tychsen. Praef. LVI.

ἔκτοθι, sed poeta significare videtur ἔκταθι τῆς οἰκουμένης id est πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο ubi Hesperides habitant; pro ἔκποθι fortasse εἴ ποθι scripsit absolute positum pro εἴ που τύχοι ut *sicubi*, *si forte* v. ad Aj. 885. Πόσε et cetera hujus relationis adverbia a commercio praepositionum omnino abhorrent. Illis vero poetarum non antiquissimorum loquutionibus in limine relictis protinus intramus in illum amplissimum localium coetum, in quo praeter duo ab Apollonio praecepta quatuor reperiuntur similiter cadentia ἀποκάτω, ἐπιπρόσω, ὑπεράνω, ἐξάνω Hes. [4]) poeticumque ab alio principio ductum ἐξοπίσω, εἰςοπίσω [5]), plura in θεν ἀπόπροσθεν, ἔμπροσθεν, ὑπόπροσθεν [6]), ἐξύπερθεν, ἐφύπερθεν, καθύπερθεν, ὑποκάτωθεν, ὑπεράνωθεν Suid. προπάροιθεν, ἐξόπισθεν, κατόπισθεν, ἀπάνευθεν, ἀπάτερθε et ex tribus quasi corporibus structum ἐξαπάτερθε, ut omittam ὑπένδοθεν, ἀπενθεῦτεν Schol. Demosth. ad p. 137, 7. (p. 207. T. I. Dind.), ἐξεντεῦθεν Gloss. ad Lycophr. v. 31. (omiss. in Thes.) et alia ad Phr. 46. in adn. collecta quorum testes aut incomperti aut nullius in censura vocabulorum auctoritatis. In θι duo exeunt ἀποτηλόθι et παραυτόθι sed homericum ἀπόπροθι et quae posteriores huic accommodarunt διάπροθι, πρόπροθι epectasin monosyllabam habent ut ἀπόπροσθεν. Horum omnium scriptura partim librorum consensu partim ipsa accentus ex penultima paroxytonorum in antepenultimam (nisi character obstat) translatione tam confirmata est ut pauca quae contra veniunt exempla regulam labefactare non possint praesertim eorum scriptorum quorum apographa aut non multa

4) Vocabulorum minus notorum auctores adscribam omissa locorum qui in Thes. indicati sunt designatione.

5) Κατοπίσω in libris apocryphis V. T. legitur; ἀποπίσω hodie in Graecia auditur.

6) Τοὺς ὑπόπροσθεν χρόνους Hippocr. Epid. III. 3. p. 480. T. III. ed. Lips. p. 68. T. III. ed. Littré. Pro ἔκπροθεν ἐκ παλαιοῦ Dindorfius in Thes. ἔκπροσθεν reponi jubet ad sensum aptius, ceterum pariter ignotum. Lucianus Astrol. §. 29. quum dicit bonorum praedictione animos exhilarari τὰ ἀγαθὰ εἰδότας ἀπιξόμενα πολλὸν ἀπόπροσθεν εὐφρανέει, significat *e longinquo delectat*.

aut non accurate collata habemus: ὑπὸ κάτω πετρῶν Apollon. Hist. XXXVI. 85. ed. Tauch. cui Westermannus substituit ὑποκάτω ut paullo post scribitur οἱ ὑπεράνω Σύρτεων c. XXXVIII. 85. ὑπὲρ ἄνω in cod. Lucian. Dial. Deor. IV. 2. κατ' ὄπισθεν in codd. Joseph. Antt. XIII. 4, 641. (nunc κατόπιν) ἀπ' ἄνωθεν Galen. Eup. II. 24. p. 469. T. XIV. ἀπὸ ἄνωθεν I. 16, 387. et bis in N. T. ἐς πρόσθεν Schol. Eur. Hec. 961. ἐξ ἔμπροσθεν in LXX. ῥέων εἰς ἄνωθεν Liban. Decl. T. I. 329. nisi is εἰς indivisus scripsit, quod convenit sequentibus εἶτα τεμὼν ἑαυτὸν περιβάλλει τὸ χωρίον. Εἰς ὀπίσω Quint. VI. 584. ad solitum revocavit Koechly. In Il. X. 273. λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας id est κατελιπέτην nonnullos scripsisse καταυτόθι apparet e Schol. φασὶ παρέλκειν τὴν πρόθεσιν, διὸ φυλάσσειν τὸν τόνον. Wolfius et hic praepositionem separatim scripsit et XXI. 20. τόνδε κατ' αὐτόθι λεῖπεν, itemque Wellauer. Apoll. I. 1356. κατ' αὐτόθι νάσσατο παῖδας, sed Theocriti editores novissimi XXV. 154. λιπόντε καταυτόθι ἀγρούς praetulerunt disjuncto, et Koechly Quint. XII. 348. adeo contra codd. καταυτόθι μίμνον scripsit. Rectene an secus vix quisquam arbitrabitur; neque certius est primitivum Od. X. 567. ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι, Apoll. II. 528. κατ' αὖθι μίμνον. Ubi vero nullum intercedit ejusmodi verbum quod cum praepositione apte componi possit, merito probatur conjunctio: καταυτόθι τέτμον ἄνακτα Apoll. IV. 537. καταυτόθι δράγματα κεῖται Quint. III. 376. κεῖτο παραυτόθι VI. 440. idemque convenit Il. XXI. 344. νεκροὶ οἵ ῥα κατ' αὐτόθ' ἅλις ἔσαν, quibus omnibus locis codd. et edd. variant. Οἱ ἐν αὐτόθι ἄνδρες, quo Schol. Apoll. II. 965. utitur, Schaeferus p. 200. hoc uno exemplo non satis firmatum putat. Ceterum αὐτόθι et αὐτόθεν a τηλόθεν, τηλόθι et similibus differunt eo quod a casualibus derivata sunt ut οὐρανόθεν, Τροίηθεν. Haec a praepositionibus, quas subsequuntur, ubique disjuncta legimus non solum homerica sed etiam ἐκ πρώραθεν Theocr. XXVII. 11. ἀπὸ πρώραθεν Quint. XIV. 378. ἀπ' οὐρανόθεν Orph. Lith. 240. ἐκ Διόθεν Hes. Opp. 763. ἐξ Ἀργόθεν Soph. ἐκ παιδόθεν Julian. Epist. LXXVII.

145.[7]) In his praepositionem abundare contendit Antiatticista Bekk. 93, 10. quum dicit ἔκποθεν et ἐξ οὐρανόθεν sic ut alia multa περιττὰς ἔχειν τὰς προθέσεις, et utrumque disclusisse videtur sicut Herodianus Il. XVI. 669. ἀπὸ πρὸ φέρων ita scribi jubet ut praepositio prior cum verbo continuetur, ἐπεὶ πολλή ἐστι παρέλκουσα ἡ πρό, et Schol. Od. XVI. 10. ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω — παρέλκει ἡ πρόθεσις. Apollonius vero, qui ut Ἴδηθεν pro Ἴδης sic ἐξ οὐρανόθεν pro ἐξ οὐρανοῦ positum eodemque modo ἐγγύθεν, σχεδόθεν aliquando primitivorum loco positum dicit κατὰ παρολκὴν ποιητικήν Adv. p. 598, 27. p. 622, 3. sive ut 608, 30. ait οὐ λεκτικῶς προςεληλυθέναι, ἐν δὲ μόνον παραγωγῇ, non dubium habuit syllabam θεν paragogicam, praepositionem autem significabilem esse et propterea eam a nomine disparasse videtur, quod poscit inversio Ἐπιδαυρόθεν ἄπο Pind. Nem. III. 145. ut οὐρανόθι πρό. Sic vulgo scribuntur quae ab adjectivis fluxerunt ἀπὸ μακρόθεν, quo Chrysippus aliique hujus notae usi sunt v. ad Phr. 46.[8]) ἐξ ἑτέρωθεν Theocr. XXII. 91. ἐν δ' ἑτέρωθι Theodot. in Euseb. Pr. Ev. IX. 17, 426. C. ἐπὶ μεσσόθι ζώνης Oppian. Cyn. I. 92. εἰς ἑτέρωσε Apollon. IV. 1315. a quo dissident ἐπιπροτέρωσε II. 940. sed id quoque in Codd. et Edd. nonnullis dirimitur, παραυτόθε quod Suidas ex Arriano affert, παρεκατέρωθεν Nicol. Progymn. in Rhetorr. Gr. T. I. 299, 16. et ἐξομόθεν πεφυώς Od. V. 477. quod Wolfius dissolvit hoc majore ratione quia praepositio ad verbum referri potest ut ἐξ ἐμέθεν γεγαώς. Haec igitur, quibus origo a nominibus, regula, cui ἐξόπισθεν et similia subjecta sunt, eximi oportet. Illa vero de syllabae θεν usu paragogico uno nititur fundamento pronominum personalium et paucorum poetice productorum ἄνευθε, ἄτερθε[9]), in localibus vero istis, quibus Apollonius utitur, significatio oblitescit duntaxat.

---

7) Praepositionem ab adverbio longissime disjunxit Quintus V. 108. ἐκ δὲ κεραυνοὶ ἐξεχέοντο οὐρανόθεν.

8) Εἴσομαι δ' ἐξ ἄλλοθεν Apollon. Adv. 623. vitiose scriptum est pro ἐξ ἀλλόθεν Il. XXI. 33.

9) Ἄνευθε Epim. I. 40. ἐπεκτεταμένον vocatur sicut ὕπαιθα II.

§. 3. Hae sunt statae et ordinariae adverbiorum terminationes. Eorum quae certas in exitu syllabas non habent, pleraque eodem diriguntur; primum quae *prope* et *procul* significant, ἐπισχεδόν, παρασχεδόν, πάρεγγυς, πρόςεγγυς et utroque celebrius σύνεγγυς, tum ἀφικάς (βάλε) Nic. Th. 675. (nisi tmesis subest), διαμφίς Dion. Per. deinde quae *retro* et *contra* ἔμπαλιν, ἀνάπαλιν et tripertitum ἐξέμπαλιν ἐπαριστέρως Hes. κατέναντα Quint. Maneth. pro quo antiquiores poetae ἔναντα, ἔςαντα dixerunt, et vulgare παρεκτός. Verum in hoc genere sensim increbrescit appositio: παρὰ σχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν Dionys. Antt. VII. 45, 1410. quod fortasse a librariis disjunctum est ritu adjectivorum παρὰ σμικρὸν ἦλθεν ἐμπρῆσαι Dio Chr. LII. 270. παρὰ βραχὺ ἐλθὼν τοῦ ἑλεῖν Zosim. I. 42. etc. ἀπ' ἐκεῖ Schol. Eur. Or. 339. a quo dissidet παρεκεῖ in vulgari dialecto, ἐς δεῦρο Dio Cass. LXVI. 21, 1094. Heliod. I. 25. p. 41. Alciphr. I. 8. ἀνὰ μεταξύ Arist. Phys. Ausc. VII. 2, 243. a. quod Bekkerus in unum contraxit quomodo aliis locis scriptum est in Thes. indicatis et hodie dici testatur Coraes ad Isocr. p. 154. Κατ' ἀντικρύ retinuerunt Meinekius in Com. Ed. min. T. I. 614. et Bekkerus Aristot. Probl. XV. 7, 912. a. 9. XXVI. 35. Hic idem vero recepit καταντικρύ Hist. Ann. IV. 4, 5. ut Jacobitz. in Lucian. Amorr. §. 54. Schneider. in Civ. VII. 515. Dindorf. Athen. IX. 390. D. discrepantibus ubivis libris sed praestat conjuncte scriptum ut ἀπαντικρύ, quanquam ἐξ ἀντικρύ exadversum vulgatum est in Phil. V. Mos. III. 665. A. Vol. II. 147 Mang. non ἐξαντικρύ ut in Thes. dicitur. Non minor est inconstantia eorum quae apud poëtas epicos inveniuntur: ἀποτῆλε cum genitivo constructum in duobus Anthol. locis, quod ἀπὸ τῆλε scribitur Od. XV. 10. Quint. X. 320. cumque eodem casu ἀπὸ τηλόθι Quint. V. 540. tertio ἀποτηλοῦ in exitu versus Hom. Apollon. IV. 1174. Anth. XIV. 66. Pro ἀπὸ νόσφι in homericis carminibus

158, 32. et saepe ponitur pro ἄνευ, hoc vero nunquam absolute pro ἄνευθε, nec magis ἄτερ sine casu. Eadem epectasi aucta videntur πάροιθεν, πρόσθεν, δῆθεν, δήπουθεν, quorum nullum certe motum e loco significat.

Wolfius introduxit compositum in iis etiam locis, ubi praepositio verbo adjungi potest, quod Schol. Il. I. 541. praefert, vel significationem adverbii ἄπωθεν obtinet v. Lehrs. Quaest. 95. Pro ἐς ἄχρι γυίων Anth. Plan. CCCVII. v. 3. et ἐς ἄχρι Μυρίνης Apollon. I. 604. emendatius ἐσάχρι scribi probatur eo quod genitivus ex adverbio pendet redundante praepositione. Sed in Themist. Or. XXII. 279. B. οἱ πλάσται ποιοῦσιν αὐτῆς (Scyllae) τὰ μὲν ἀπ᾽ ἄχρι κεφαλῆς ἄχρι λαγόνων παρθένον valde blanditur Petavii correctio ἀπ᾽ ἄκρας τῆς —. In Aret. de Diut. Sign. I. 2. p. 27. ed. Lugd. pro ἐς μέσφι μέσου Wigganus jure ex Oxon. ascivit εἰς. Cum πάρεγγυς pugnat comparativus παρ᾽ ἆσσον Apoll. II. 961. excusatur tamen sic ut ἐπὶ μᾶλλον similitudine adjectivorum ἐπὶ θᾶσσον, ἐπὶ μᾶσσον etc. Sed codd. nonnulli praebent παρᾶσσον, quod in ordinem receptum est. In Anton. Lib. XLI. p. 58. Ἀμφιτρύων ἔπειθε Κέφαλον εἰς ἆσσον ἰέναι τῷ κυνί plerique adverbium attentant parum prospere; Hermannus illo retento τῷ θηρίῳ (vulpi) scribi jubet. Vulgati similius et corruptelae propius est τῷ κινάδει· etenim κίναδος οἱ Σικελιῶται τὴν ἀλώπεκα καλοῦσι Harp. Hanc autem mixturam dialectorum Antonino admodum placuisse scimus v. Koch. Praef. XLIX.

§. 4. In adverbiis temporalibus, de quibus dicere ordimur, tam neglectae quam observatae regulae exempla adsunt. Eorum simplicissimum ὅτε duabus subjungitur praepositionibus: ἐξότε Aristoph. Avv. 334. multisque aliis locis, et εἰσότε, quod codd. subinde praebent pro vulgato εἰς ὅτε Od. XIX. 144. Apoll. II. 857. Arrian. Anab. VI. 28, 11. etc. eandemque significationem temporalem etiam particulae locali οὗ tribuit Hesychius Ἐς οὗ μέχρις οὗ, et legebatur hoc olim apud Herodotum sed emendatum est substituto pronomine ἐς ὅ v. Bredov. Dial. Her. 283. Parathesis invasit duo ab eodem initio tracta εἰς ὁπότε Aesch. c. Ctesiph. 67. (414. §. 99.) ἐς πότε Soph. Aj. 1188. et redditivum εἰς τότε Demosth. de Symmor. 185, 2. Anth. XI. 243. et all. Phr. 46. cujus synonymon ἐς τῆμος Bekkerus Od. VII. 308. removit mutata interpunctione. Ἐκ πότε

non reperi, sed persaepe ἔκτοτε, quod nuper Schaefero auctore in Plut. Caes. XLVIII. repositum est pro ἐκ τότε, rarius ἀπότοτε sive ἀποτότε et ἀπὸ τότε inter quae fluctuant Thomae libri etc. Haec duo ab Atticistis jure rejiciuntur sed quod in collectaneis ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ inscriptis p. 469 Piers. generatim adjicitur καθόλου οἱ Ἀττικοὶ χρονικοῖς ἐπιῤῥήμασιν οὐ συντάττουσι τὰς προθέσεις refellitur et iis exemplis quae jam allata sunt et nonnullis aliis quae hic proponam intermixta extraneis. Ἐξαῦτις speciem ab Homero acceptam per omnes epicae poesis aetates pertinaciter propagavit quamvis intellectu subinde mutato, neque aliter μεταῦτις Apollon. μεταῦθις Sext. c. Gramm. c. V. p. 241. (626 Bekk.) sed μετ' αὖτις (sic) codd. Aesch. Eum. 472. εἰςαῦθις (in Thes. omiss.) Sext. l. c. 617, 23. Lucian. Dea Syr. §. 55. Anth. VI. 16. quod atticorum scriptorum editores disjungere solent v. Ast. ad Plat. Gorg. p. 8. Blomfield. ad Thuc. IV. 63, 2. Jacobs. ad Ael. 193. Eadem ratio intercedit inter μετέπειτα, cujus scriptura constat apud Homerum, Callim. Nic. Apoll. ipsumque Herodotum, et ἐς ἔπειτα, cui Kruegerus Thuc. I. 130, 2. ἐςέπειτα antefert[10]), sed testes multi adsunt nec deest ratio v. §. 5. interque ἐς αὐτίκα Arist. Pac. 367. et in libris nonnullis Arat. 770. a Buttmanno contractum et ἀπαυτίκα Phr. 47. μεταυτίκα, ἐπαυτίκα, quod Dindorfius in Thes. separari vult, omniumque frequentissimum παραυτίκα, quod raro in codd. divellitur. Ad horum viciniam descendunt παρευθύς Georg. Progymn. II. 553. in Walz. Rhet. T. I. quod si παρ' εὐθύ scribitur in Hippocr. de Affect. Intern. p. 489. T. II. dubitari potest utrum εὐθύ adjectivum sit an adverbium a Phrynicho notatum, cujus primum exemplum est ap. Aristot. Probl. XXVI. c. 12. 941. b. 19. Polit. II. 2. p. 1264. b. 13. nec mutavit Bekkerus sed in Gener. Anim. I. 22. p. 730. b. 2. εὐθύς edidit secundum codd. Adverbium loci κατευθύς Xenoph. Paus. V. 11, 1. Apollon. Lex. s. Ἰθύς cessit aptiori κατ' εὐθύ pro quo

---

10) In Gramm. Gr. P. I. Fasc. II. §. 66. adn. 3. et 4. ἐς ἔπειτα omniaque hujusmodi rectius sic quam hyphen scribi censet.

κατευθύ scriptum est Zosim. II. 30. ut olim in Orph. A. 1211. ubi Hermannus κατ' ἰθύ posuit metro confirmatum idemque in fine hexametri legitur Arat. 863. sed κατιθύς ante vocalem Babr. Fab. 95, 42. Quint. VII. 36. Insolentiae speciem habet ἐκ παραχρῆμα Diog. VII. 93. sed ea removetur interpositu articuli τοῦ, quem cod. Arund. praebet. — Ἀπαρτί Joannes testatur attice acui nihil addens de duplici significatione quam Schol. Plut. 388. a Didymo in commento περὶ διεφθαρυίας λέξεως adnotatam esse prodidit, sed is quoque accentum novit in ultima positum sicut in pluribus legitur Comicorum locis v. Meinek. Vol. II. P. I. 284. et 289. idemque in Platonis Fragm. P. II. 663. tacite scripsit pro ἀπάρτι, quod aliquoties in codd. Pluti intercurrit ut ἐςάρτι Eust. et divisis vocibus ἀπ' ἄρτι ut in N. T. vulgatum est retento accentu simplicis v. §. 5. — Zonaras 753. παρὰ τὸ ἄγχος συνθέσει ἔναγχος, quod quo minus laxaretur obstitit vel diversitas significationis vel raritas simplicis quod Hesychius quidem interpretatur προςφάτως, ἐγγύς, Apollonius autem Adv. 596. κατ' ἰδίαν dici negat. Composito Longinus alteram praepositionem adjecit προςέναγχος dicens. — Ἔτι complures earum in societatem asciscit; saepius εἰς, nunc absolute εἰς ἔτι (sic) θυμὸν ἔχων πεπνυμένον Tryph. 166. nunc addito adverbio εἰςέτι νῦν Apoll. I. 1354. Callim. Del. 77. Dionys. 950. et in codd. Appian. IV. 20. ubi εἰς ἔτι vulgatur, vel nomine adverbiali εἰςέτι που χθιζόν Apoll. IV. 1397. saepissime ἐξ sequente alibi adverbio ἐξέτι κεῖθεν Callim. Apoll. 114. alibi casu praepositioni apto, primum apud Homerum ἐξέτι τοῦ — Il. IX. 106. ἐξέτι πατρῶν Od. VIII. 245. quae Bekkerus discerpenda putavit praemonente Thierschio Gramm. 617. not. c. quia praepositio cum genitivo cohaeret hyperbato eodem diremta quo ἔκ ποτέ τις φρικτοῖο θεᾶς σεσοβημένος οἴστρῳ Anth. VI. 219. ἔκ ποτε τῆςδε πόληος — ἡγεῖτο Append. 165. ἔν ποκα Θήβαις Callim. Lav. 56. Callim. Del. 189. τὸν εἰν ἔτι γαστέρι μάντιν, quae est Fabri correctio frustra impugnata pro εἰςέτι. Sed nonnullis particulis, quae crebro juxta se ponerentur accidit ut ad ultimum synthetorum instar ha-

berentur; cujus rei exemplum praesentissimum est pervulgatum illud προςέτι τούτοις, pro quo aut ἔτι πρὸς τούτοις dicendum erat aut πρὸς τούτοις ἔτι, sed ubivis προςέτι legitur similiterque ἐξέτι τούτων quum apud carminum scriptores, quos Spiznerus Obss. ad Quint. 248. et Jacobsius ad Anth. 848. nominant, tum in soluto sermone v. ad Phr. 48. Jacobs. ad Aelian. 194. Perpetua est inter εἰςαεί et εἰς ἀεί conflictio, nec patescit discrimen nisi forte conjunctio praeferenda est ubi nihil amplius quam simplex ἀεί significatur ut Soph. Aj. 343. τὸν εἰςαεὶ χρόνον λειηλατήσει, disjunctio vero in hujusmodi verborum complexu κτῆμα εἰς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα.

§. 5. Jam fere absolutis quae χρόνον γενικόν sive ἀόριστον significant, sequuntur τὰ μερικά. Primum duo illa a Phrynicho relegata ἀπόπαλαι et ἔκπαλαι, quae accentus a dissociatione vindicat, tertiumque quod Lucianus adjungit eadem nota inustum ἐκπέρυσι, sed similiter composito προπέρυσι Atticae eloquentiae principes utuntur Phryn. 42. unde Comicorum aliqui πρωπέρυσι produxerunt, idque certum praebet synthesis indicium, nam πρό nunquam protenditur nisi in composito πρωτέλειος i. q. προτελής, derivato autem πρωτερικός rectius subscribitur vocalis quae in πρωίκαρπος, πρωίτερος adscribitur. Ejusdem generis sed minoris dignationis et contrarie scripta sunt ἀπὸ πρωί a mane Joseph. Antt. XIII. 4, 641. Athen. XII. 526. B. Joann. Lyd. de Mens. IV. 7. p. 158. (62.) Geoponn. XIX. 17, 1251. ἀπὸ πρωίϑεν Epiphan. de Pond. et Mens. III. 161. A. et hoc eodem loco ἀπὸ ἕωϑεν ἕως ἑσπέρας, pro quibus apud eos qui emendate loquuti sunt unum ἕωϑεν legitur. Neque aliter ἀπὸ νῦν Anth. VI. 41. XI. 166. Antiatt. Bekk. 79, 30. quod elegantius dicitur ἀπὸ τοῦ νῦν, εἰς νῦν (*ad nunc* Hand. Tursell. IV. 343.) Plat. Tim. 20. B. Aelian. H. Ann. IV, 42. utrumque sine ullo, quoad constet, librorum dissidio, ἀπ᾽ ἄρτι in N. T. quod Vulgatus interpretatur *a modo*, εἰς ὀψέ Thucyd. Demosth. (Phr. 47.) quo longe posterius in conspectum veniunt diverse scripta κατοψέ, ἀποψέ et προςοψέ. Sciscitantibus autem quaenam hujus sit discrepantiae ratio ille

qui illustre ad hanc causam vestibulum fecit, nimis obscure respondet ac reapse se δύςκολον praebet. Adstipulatur enim eorum sententiae qui praepositiones cum adverbiis componi dixissent, sed eam accurate demonstratam esse negat; id autem necessarium fuisse ad circumscriptionem τῶν δισταζομένων hoc exemplo probat: τί γὰρ μᾶλλόν ἐστι τὸ ἀπὸ ὀψέ τά τε ὅμοια. δύο μέρη ἤπερ ἕν. Quomodo viri docti haec verba corrigenda putaverint supra dixi; equidem omnia sarta et tecta conservo sententiamque in hanc partem accipio, esse quaedam ambigua velut ἀποψέ, quod si nihil amplius quam simplex ὀψέ significet hyphen scribendum esse, contra vero si praepositio vel verbum vel nomen ex se religatum habeat ad hunc modum ἀγὼν γὰρ ἀπ' ὀψὲ τελέσθη vel Βοώτεω ἀπ' ὀψὲ δύοντος ut Aratus dixit 585. ἐπ' ὀψὲ δύοντι Βοώτῃ. Testem quidem hujus tmesis nullum citare possum sed quin poetarum aliquis aliquid hujusmodi dixerit, non dubium habeo et huc Apollonium animum retulisse arbitror quum diceret particulam istam pro contextu verborum diverse scribi. Aliud hujus dittographiae exemplum ipse subjicit c. I. 304. τῆς αὐτῆς ἔχεται ἀμφιβολίας ἀποψέ, ἀποδίς. Quippe id quoque aliter scribi oportet si praepositio ex supervacaneo addita est sicut multae quas Grammatici pleonasmi nomine celebrant, aliter si ad nomen appositum pertinet velut ἀπὸ δὶς ἑπτὰ παίδων.

Ad vicinitatem pleonasmi descendunt praeverbia quae significationem habent adverbio, quicum devincta sunt, consimilem πάρεγγυς, ἐπισχεδόν, σύναμα. Omissae enim non desiderantur, additae aliquid ad emphasin conferunt; quod significare videtur Photius Παραυτίκα ἔγγιόν τι τοῦ αὐτίκα σημαίνει καὶ ὑπογυιότερον et quod ad nomina attinet Schol. Od. IV. 386. ὑποδμώς ὑποτεταγμένος θεράπων — ἔμφασιν γὰρ ἔχει ἡ ὑπό, alius vero h. l. sic ut Arcadius 93, 23. et EM. 135. 36. eam παρέλκειν arbitratur, idemque convenit ad alia nomina verbaque quibus praepositiones vi quadam quasi sympathiae se applicuerunt v. Parall. 386. Sic igitur ἔκπαλαι, quod Phrynichus pro ἐκ παλαιοῦ usurpari refert, quantum differat a πάλαι, res est ante oculos

posita; πρόπαλαι vero, quod eodem accentu scribitur tanquam vere syntheton ut a Joanne nominatur 36, 22. non πρὸ παλαιοῦ significat sed olim ut προπάροιθεν pro πάροιθεν κατ' ἀναδιπλασιασμόν Epim. I. 356. 23. et in Apoll. IV. 520. Κεραύνια κικλήσκονται ἐκεῖθεν ἐξότε—ἀπέτραπον et Callim. in Apoll. 47. Νόμιον κικλήσκομεν ἐξέτι κείνου ἐξότε — ἔτρεφεν ἵππους[11]) quam non necessaria sit particula, apparet ex homerico ἐξέτι κείνου ὅτε v. §. 1. Par atque una est ratio adverbiorum μετέπειτα (μεθ' ὕστερον), μεταῦθις, μετόπισθε, nam haec quoque constant e vocabulis parallelis, ideoque non recipiunt intra se articulum qui si inseritur, praepositio vim suam propriam recuperat, sed obscuratur rursus si dicitur εἰςαῦθις λέγω. Atque hac tenui prosodiae inclinatione, si opus videatur, distingui possunt εἰςοπίσω (ἐχάζετο) ubi nihil amplius quam ὀπίσω significat, et εἰς ὀπίσω proprie dictum pro εἰς τὸ ὀπίσω, qua ex ratione in Schol. Dion. 755, 31. pro ἀποκάτω ἀρχόμενοι τὴν χεῖρα ἐπὶ τὰ ἄνω μέρη προφέρομεν scribendum esset ἀπὸ (τοῦ) κάτω. Sed hoc tamen discrimen minutius est quam ut a librariis custoditum credam ac si qua appareant commutatae cum intellectu scripturae vestigia, id casu magis quam certo consilio accidisse arbitror. Ab utraque connexionis ratione differt tertia, in qua praepositio neque tota redundat neque ad vocabulum declinabile referri potest sed adverbium sibi proximum quasi casum regit velut si quis ita loquutus est ἡ μάχη ἀποψὲ ἤρξατο a sero (diei), cujus constructionis testes abunde sunt: εἰς ὀψέ (ut εἰς νύκτα), ἀπὸ πρωί, ἀπὸ νῦν, ἀπ' ἐχθές in Anth. XI. 35. τρεῖς μναῖ ἦσαν ἀπ' ἐχθὲς ἔτι *tres minae supererant de coena hesterna*, eodem-

---

11) Consimili pleonasmo usus Heliodorus III. 5. 117. praepositionem temporalem adjungit relativo ἠσχολούμην ἐξ ἐκείνου ἐξ οὗπερ ὁ χρησμὸς ᾔδετο, *ex illo tempore ex quo* pro simplici *quo*; causalem Aelianus H. Ann. I. 23. ἐξ ὧν ποθοῦσιν, ἐκ τούτων ἁλίσκονται, aliam Isocrates Antid. 187. (93.) πρὸς τοῦτο πεφύκασι καλῶς πρὸς ὃ ἂν προῃρημένοι τυγχάνωσι. Conversis partibus Demosth. Phil. III. 115. (p. 105, 19 Bekk.) ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεῖλε Φωκέας, ἀπὸ ταύτης αὐτὸν πολεμεῖν ὁρίζομαι.

que modo *πρὸ χθές* potius quam ut Apollonius c. XI. 340. et hodie Graeci solent *προχθές* scribendum esse probat altera forma ex duabus partibus conflata *προυχθές* (ut *προὔργου*) quo non simplex *ἐχθές* significari videtur sed nudius tertius; veteres vero neutrum receperunt sed *χθὲς καὶ πρότριτα* dicunt vel *χθὲς καὶ πρώην*. Illi simile sed multo illustrius est *προπέρυσι*, quod distrahere veremur obsequio moris inveterati — *τῇ γὰρ μακρᾷ συνηθείᾳ οὐ δυνάμεθα ἀντιτάξασθαι* Schol. Dion. 718, 10. Ea omnia Apollonius inconstantiae impatiens exceptis quibusdam amphibolis ad unam redegit speciem addita fortasse uberiore expositione quam aut librarii, ut multa, reciderunt aut ipse in alium locum rejicere maluit.

§. 6. Verum ab hoc loco, qui nunc est in manibus, pedem referre non possum quin aliquid de adverbiis numeralibus adjiciam, quorum mentionem infert Apollonius. *Ἀποδίς* et quod in C. XI. 339. strictim modo attigit *ἀποτρίς*, quo loco reperiantur ignoramus sed legimus sane *εἰς δίς* (*χειμὼν ἐπιγίγνεται*) Appian. Mithr. c. 78. et multo crebrius *εἰς τρίς* Xen. Anab. IV. 2. (4.) 16. Theophr. H. Pl. IX. 8, 7. Paus. IX. 34. Lucian. Philops. c. 12. Athen. XV. 701. E. nusquam vero *ἐςτρίς*, quod in Pind. Ol. II. 68. (124.) Pyth. IV. 61. (109.) a Boeckhio ejusque successoribus editum est sublato syllabarum intervallo quo solo appositum a composito discerni potest, nam accentus non migrat; sed appositionis signum dat tenor duplex adverbii *ἐπὶ τρίς* Diosc. Eup. II. 20, 233. Mat. V. c. 87, 750. c. 102, 766. His omnibus fere locis si simplex *τρίς* scriptum esset, nemo quidquam de integritate sententiae delibatum putaret, ideoque Apollonium haec quoque synthesi subjecisse suspicor, eos vero qui praepositiones non temere adjectas esse sed progressionem adusque tertium significare censerent, illa non aliter et enuntiasse et scripsisse quam *εἰς ἔτος*, *εἰς τέλος* etc. non solum librarios sed etiam magnam partem scriptorum qui canonem Apollonianum aut ignorarent aut scholae relinquendum ducerent. Duo ab his numeralibus derivata scripturae momento distinguit Joannes p. 23. *διὰ τρίχα οὐ συνθέτως ὡς διάνδιχα.* Com-

positum διάκριχα jure rejicit Spitznerus ad Il. II. 655. praepositionem cum verbo jungens, quod ad omnes locos convenit; διάνδιχα sic ut ἄνδιχα nunquam discerpitur nisi per paremptosin διὰ δ' ἄνδιχα Hes. Opp. 23. Numeralium primum cum praepositionibus pluribus connectitur scriptura duplici: ἐςάπαξ, ἐφάπαξ, καθάπαξ, et persaepe compage soluta v. Interpr. ad Aesch. Prom. 750. (775.) sine ullo ad nostrum quidem sensum discrimine nisi quod in hujusmodi oratione ἀπειπὼν εἰς ἅπαξ μὴ βαδίζειν πρὸς αὐτόν id est *semel in perpetuum* Liban. contra Luc. 206. T. III. vel ὁ ποιητὴς οὐκ εἰς ἅπαξ παρορίζει τὸ δεινὸν ἀλλὰ τοὺς ἀεὶ ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ *non semel sed saepius* Longin. X. 6. etc. disjunctio convenientior videtur quam ubi cum simplici ἅπαξ commutari potest ut εἰς ἅπαξ καὶ δεύτερον semel iterumque Heliod. VI. 6. 262. quod alibi sine praepositione dicitur ἅπαξ καὶ δεύτερον πληγείς Memn. Hist. XLIX. 70. προηττημένοι οὐκ εἰς ἅπαξ Dion. Chr. XI. 357. ἐφάπαξ et καθάπαξ divulsa non legimus, sed novitium προςάπαξ Paul. Aeg. I. 40, 189. idem πρὸς ἅπαξ scribitur Alex. Trall. III. 7, 292. συνάπαξ in loco non satis lucido Galen. de Adm. Anat. L. III. c. 5. p. 381. T. II. — Duorum congregativorum quae Schol. Dion. p. 948, 23. diversis attribuit generibus, τὸ μὲν ἅμα χρονικὸν, τὸ δ' ὁμοῦ τοπικόν, hoc alterum ad nostram causam nihil confert, sed ἅμα si ex affini ἅπαξ (v. Diss. II. P. I. c. 3. §. 5. fin.) aestimamus, numeralibus accedet. Huic praepositio ejusdem potestatis nunc postponitur ἅμα σὺν Βάκχαις Eur. Ion. 718. nunc anteponitur accentu sub uno idque modo absolute, saepius addito dativo sed neutrum constanti scriptura σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας διεξιόντες Lucian. de Merc. Cond. §. 1. πλουσιώτερος σὺν ἅμα Κροίσων ἑκκαίδεκα Timon. §. 23. σὺν ἅμα πάντων διαλεγμένων Harm. §. 3. quibus locis alii σύναμα scribunt; cum dativo ταῖς δὲ — ταῦροι σύναμ' ἐστιχόωντο Theocr. XXV. 126. ubi in cod. Vat. σὺν ἅμ', in Edd. novissimis σύναμ' scriptum est, sed illo modo ὅτῳ σὺν ἅμ' ἕσπετο πέτρῃ Anth. VII. 9. atque adeo in soluto sermone σὺν ἅμα τῷ ἰδεῖν Sext. c. Eth. 720. (577.) quod non defen-

ditur interventione poetis crebra σὺν τέκνοις ἅμ᾽ ἐσπόμην Eur. Med. 1134. σὺν ἐμὶν ἅμα Theocr. XI. 65. σὺν δ᾽ ἅμα Anth. IV. 1, 27. ideoque a Bekkero correctum est σύναμα. Pro εἰς ἅμα Theocr. XX. 39. cujus consponsor nullus, nonnulli εἰς ἕνα vel εἰς ἕν scribi jubent; notius est εἰν ἑνί i. q. ὁμοῦ v. Jacobs. ad Anth. V, 293, 12.

§. 7. Accentus in hac tota causa momenta exigua sunt. Nam in synthetis quidem retrahitur ex regula communi: σύνεγγυς κατὰ πρόθεσιν συγκείμενον προπαροξύνεται Theogn. Can. 164. persaepe autem locum non mutat aut quia praepositio abundat, qua ratione ductus Apollonius 596. ἐναγχός eodem tono quo ἀγχός notandum putat, Joannes vero 38. Epim. I. 344. et Moschop. Sched. 19. accentum in tertia ante ultimam ponunt quomodo vulgo et hoc scribitur et προσέναγχος, quod semel inventum habemus; aut quia character obstat ut παραυτίκα, παραυτόθι, ἐπισχεδόν, διαμφίς, διαμπερές, ἀποτηλοῦ, καταντικρύ, nam sic terminata aut ultimam habent acutam aut ultimae proximam; et qui ἀπαρτί scripserunt fortasse exemplum verbalium ἐγερτί, ἐγρηγορτί etc. sequuti sunt. Sic etiam ἀνεκάς Apollonius 570. ab Atticis male ἄνεκας scribi argumentatur ex oxytonesi homophonorum; quin cum ἑκάς compositum putaverit, non dubitandum videtur, licet significatio aliquantum discrepet. Illa autem atticae tonosis tam praecisa recusatio non dubium relinquit quin ille tralaticiis accentibus non tantum auctoritatis adjunxerit ut propterea a synthesi recederet. — Contrariam huic diastasin interpositione non probari ostendunt exempla plurima διὰ δ᾽ ἄνδιχα, ἐκ δ᾽ ὀνομακλήδην, κατὰ τὸ ἑξῆς, ἐκ τῶν ἐπιπολῆς Arist. Probl. XXVII. 10. et quod Aeschylus dixit triplicato pleonasmo μετά τ᾽ αὖθις ἐν χρόνῳ Eum. 492. (475.) Sed pergam conficere reliquum iter.

§. 8. Genere quarto continentur adverbia qualitatis, quorum alia ex se orta, alia a nominibus derivata sunt. Illuc pertinent ἐπὶ δήν Apollon. Nonn. XXIII. 11. Silent. Soph. 154. μετὰ δηθά Apoll. εἰς ἅλις (λειμῶνες θαλέθουσι) Theocr. XXII. 17. et diverse scriptum ἐπίπαγχυ XVII. 104. (vett. Edd. ἔπι πάγχυ) quibus in locis praepositio

positum διάτρ ... Opp. 264. et Maneth.
praepositionen ... cui adaptari potest.
convenit; διάν ... consuetudo quoti-
per paremptosi ... Schol. Dion. p. 925,
primum cum ... μετὰ σύνθεσιν ἐστιν
ptura duplici: ... pars natura adjectivum
page soluta v. ... EM. Atque haec
ullo ad nostrum ... derivatio non abhorret
hujusmodi orati ... ἐξ ἀφανίας factum
αὐτόν id est se ... τὸ ἐξαυτῆς p. 341.
T. III. vel ὁ π ... et παρεξῆς tanquam
ἀλλὰ τοῖς ἀεὶ ... copulata Diss. III. c. 2.
saepius Longin. ... generis vestigia com-
quam ubi cum ... p. 29. ἔστι τινὰ παρ'
καὶ δεύτερον se ... καὶ μετὰ προθέσεως
alibi sine praepo ... Tum EM. 266, 18.
Memn. Hist. XL ... πέραν et Eustathius 306,
Chr. XI. 357. ἐ ... ἀπὸ θηλυκῆς αἰτια-
sed novitium προ ... ὅθεν ἡ περαία προς-
ἅπαξ scribitur Al ... ἀντιπέρας παροξυτόνως
non satis lucido ... προθέσεως σύνθετον. Ac-
p. 381. T. II. — ... exemplum adjicit Zonaras
Dion. p. 948, 23. ... θηλυκοῦ εἰς ἐπίρρημα
χρονικὸν, τὸ δ' ὁμ ... τὸ πρώτην παρ' αἰτιατ.
sam nihil confert, ... τὸ ἀκμήν. Coraes ver-
c. 3. §. 5. fin.) aestim ... hoc etiam ἄγαν ab ἄγη de-
positio ejusdem pot ... sive ἐδήν ab inusitata ἀδή
χαις Eur. Ion. 718 ... praepositiones accedunt ἀντιπέρ...
idque modo absolute ... auctoritatis habet ἀντιπέρας ...
constanti scriptura σ ... mibus κατ' ἀντιπέραν Polyb. II.
τες Lucian. de Merc. ... Xenophonti et Luciano restituere
Κροίσων ἑκκαίδεκα T. ... praepositione ἐκ ...
λεγμένων Harm. §. 3. ... T. 31. quod qui ita scripsit ...
cum dativo ταῖς δὲ — ... ἅμα, cui nullum accedit ...
XXV. 126. ubi in cod. ... praepositio εἰς ἅμα Longin. III.
σύναμ' scriptum est, se ... in N. T. et Eust. 1386, ...
πέτρη Anth. VII. 9. at ... qui ὑπέρτερον ...
ἅμα τῷ ἰδεῖν Sext. c. E ... una cod. ...

μὲν ἄγαν Eur. hunc accusativum putasse nominis
i ἄγη, quod raro ultra primum casum declinatur. Εἲς
legimus apud scriptores sacros et paucos profano-
de quibus eadem dubitatio utrum μάτην natura ad-
ım esse crediderint an accusativum suspensum a prae-
one plerumque omissa sicut χάριν pro εἰς χάριν dici
ıt non solum de vulgo Grammatici sed Apollonius
dv. 514.
erum illa de adverbiorum ortu nominali suspicio va-
atius. Etenim si substantivum ἄντη, cujus vestigia
n in obscuris regionibus indagavimus Techn. 259.
e antiquitus percrebuit, hujus quasi residuum habe-
um quartum ἄντην, quod Epim. I. 39, 32. parum
iter a verbo ἀντῶ arcessit. Substantivi usitati spe-
ca apparet in homerico κατ' ἄντηστιν θεμένη δί-
rall. 442.) quod ante Wolfium κατάντηστιν scribe-
c. III. §. 4. quia idem significat quod adverbia
ντην. Et haec quoque annectuntur praepositioni-
ἄντην usurpavit Themistius Or. XIII. 168. B.
describit aquas quae e longinquo per montes
superque valles arcuato opere tectas in urbem
αἱ μὲν τὸν αἰθέρα ὑψοῦ διαπτᾶσαι, αἱ δὲ
ται ἠλιβάτους πρῶνας πλεῖν ἢ χιλίους σταδίους
κάταντα, οὔτε ἄντην οὔτε κατάντην διαδραμοῦ-
aequo libramento per acclivia et declivia pro-
ic igitur ἄντην pro ἄναντα *sursum* positum est,
ι κάταντα ut Oppianus dixit πρὸς κάταντα
7. Aliam praepositionem adjunxit Homerus
ἄκιδνος εἴσαντα ἰδέσθαι vel ut prius vulga-
, quod Schol. Harl. Aristarcho tribuit, αἱ
ἰς ὦπα. Hoc autem magis cum κατένωπα
veteres varie explicant v. Diss. II. P. I.
us Arist. 311. adverbium esse putat ut κα-
mina secundae declinationis accedentibus
περικύκλῳ, quod Apollonius cum ἐπάνω
syntheton; nam simplex κύκλῳ adver-
t ὁμόφωνον τῇ δοτικῇ et quod prorsus
ρω tanquam dativum nominis πόρος

ad sensum nihil confert sed in Hes. Opp. 264. et Maneth. VI. 288. ἐπὶ πάγχυ sequente verbo cui adaptari potest. Fixa vero est compositio eorum quae consuetudo quotidiana suscepit; primum illud quod Schol. Dion. p. 925, 13. designat πρόθεσις ἐν ἐπιῤῥήματι κατὰ σύνθεσίν ἐστιν οἷον ὑπέρευγε, ὑπέρευ, cujus altera pars natura adjectivum esse putatur indeclinabile παρὰ τὸ ἐΰς EM. Atque haec a nominibus defectivis et obsoletis derivatio non abhorret ab Apollonii conjectura ἐξαίφνης ex ἐξ ἀφανίας factum esse κατ' ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν ὡς τὸ ἐξαυτῆς p. 341. cui supra apposui ἐφεξῆς, καθεξῆς et παρεξῆς tanquam cum genitivo funditus abolito ἑξῆς copulata Diss. III. c. 2. §. 5. Clariora hujus denominativi generis vestigia commonstrant alii. Primum Joannes p. 29. ἔστι τινὰ παρ' αἰτιατικῆς γεγονότα οἷον τὸ πέραν καὶ μετὰ προθέσεως ἀντιπέραν καὶ ἀπὸ δοτικῆς πέρα. Tum EM. 266, 18. δηρὸν ὀνοματικὸν ἐπίῤῥημα ὥςπερ πέραν et Eustathius 306, 24. πέραν ἐστὶν ἐπίῤῥημα μεταληφθὲν ἀπὸ θηλυκῆς αἰτιατικῆς· πέρα γὰρ ἡ γῆ κατὰ γλῶσσαν ὅθεν ἡ περαία παράγεται et Schol. Thuc. I. 100. ἀντιπέρας παροξυτόνως· ὄνομα γάρ ἐστι θηλυκὸν γενικῆς πτώσεως σύνθετον. Accusativi in adverbium conversi exemplum adjicit Zonaras 1338. μάτην ἀντὶ τοῦ ματαίως ἀπὸ θηλυκοῦ εἰς ἐπίῤῥημα, plura Joannes ipse l. c. καὶ τὸ πρώην παρ' αἰτιατικὴν σχηματίζουσι καὶ τὸ ἄκην καὶ τὸ ἀκμήν. Coraes vero Prodr. Ael. p. 48 sq. praeter hoc etiam ἄγαν ab ἄγη declinatum putat et ἅδην sive ἄδην ab inusitata ἀδή satietas. Horum autem nonnullis praepositiones accedunt ἀντιπέρας, ἀντιπέραν et quod minus auctoritatis habet ἀντιπέρα, cumque duabus praepositionibus κατ' ἀντιπέραν Polyb. IX. 42, 11. quod nuper Xenophonti et Luciano restitutum est; cum una diversae relationis praepositione ἐκ πέραν τοῦ χειμάῤῥου I. Maccab. V. 37. quod qui ita scripsit, πέραν pro adverbio habuit ut λίαν, cui nullum antecedit nomen sed praemittitur tamen praepositio εἰς λίαν Longin. XLVII. §. 1. p. 142. ὑπὲρ λίαν in N. T. et Eust. 1396, 42. nec mihi persuasum est eos qui ὑπεράγαν usurparunt ut Aelian. H. Ann. III. 38. (unus cod. ὑπὲρ ἄγαν) Diog. III. 26.

ὑπὲρ μὲν ἄγαν Eur. hunc accusativum putasse nominis prisci ἄγη, quod raro ultra primum casum declinatur. Εἰς μάτην legimus apud scriptores sacros et paucos profanorum, de quibus eadem dubitatio utrum μάτην natura adverbium esse crediderint an accusativum suspensum a praepositione plerumque omissa sicut χάριν pro εἰς χάριν dici censent non solum de vulgo Grammatici sed Apollonius ipse Adv. 514.

Verum illa de adverbiorum ortu nominali suspicio vagatur latius. Etenim si substantivum ἄντη, cujus vestigia quaedam in obscuris regionibus indagavimus Techn. 259. jam inde antiquitus percrebuit, hujus quasi residuum habemus casum quartum ἄντην, quod Epim. I. 39, 32. parum probabiliter a verbo ἀντῶ arcessit. Substantivi usitati species prisca apparet in homerico κατ᾽ ἄντηστιν θεμένη δίφρον (Parall. 442.) quod ante Wolfium κατάντηστιν scribebatur v. c. III. §. 4. quia idem significat quod adverbia ἄντα et ἄντην. Et haec quoque annectuntur praepositionibus; κατάντην usurpavit Themistius Or. XIII. 168. B. (206.) ubi describit aquas quae e longinquo per montes perfossos superque valles arcuato opere tectas in urbem deducuntur αἱ μὲν τὸν αἰθέρα ὑψοῦ διαπτᾶσαι, αἱ δὲ ὑποδραμοῦσαι ἠλιβάτους πρῶνας πλεῖν ἢ χιλίους σταδίους ἄναντα καὶ κάταντα, οὔτε ἄντην οὔτε κατάντην διαδραμοῦσαι hoc est aequo libramento per acclivia et declivia profluentes. Hic igitur ἄντην pro ἄναντα *sursum* positum est, κατάντην pro κάταντα ut Oppianus dixit πρὸς κάταντα Cyn. IV. 427. Aliam praepositionem adjunxit Homerus Od. V. 217. ἄκιδνος εἴςαντα ἰδέσθαι vel ut prius vulgabatur εἰς ἄντα, quod Schol. Harl. Aristarcho tribuit, αἱ δὲ κοινότεραι εἰς ὦπα. Hoc autem magis cum κατένωπα convenit quod veteres varie explicant v. Diss. II. P. I. c. 3. §. 2. Lehrsius Arist. 311. adverbium esse putat ut καταῦθι. — Ad nomina secundae declinationis accedentibus primum offertur περικύκλῳ, quod Apollonius cum ἐπάνω adaequat tanquam syntheton; nam simplex κύκλῳ adverbium esse praedicat ὁμόφωνον τῇ δοτικῇ et quod prorsus incredibile est πόρρω tanquam dativum nominis πόρος

Adv. 578. easque inter ὀνόματα ἐπιῤῥηματικά refert ut ἰδίᾳ, πυκνά Synt. II. 18, 114. (109.) Verum justa aestimatione κύκλῳ purus putus est dativus ut δρόμῳ cursim, χρόνῳ sero, κεφαλαίῳ summatim, etsi nonnunquam adverbii significationem habet ut ἡ κύκλῳ κίνησις etc. ideoque nominatim distinguitur ab adverbiis, quibus iota non subscribitur ut πόῤῥω, ἄφνω EM. 544, 12. Syntheton illud legitur in Plut. Amat. X. 755. A. οἰκέται περικύκλῳ δραμόντες, eodemque modo Winckelmannus ad h. l. p. 143. in Plat. Phaed. 112. E. scribendum censet Ὠκεανὸς περικύκλῳ ῥέων pro περὶ κύκλῳ. Vulgatum si retinemus praepositio aut pro adverbio posita est ut κύκλῳ πέριξ ἔθεινον circumcirca Aesch. Pers. 418.[12]) aut tmesi a verbo sejuncta ut περὶ κάτω τραπήσεται ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω Phot. sic enim codd. h. l. et apud Athen. exhibent v. Meinek. Com. Vol. II. 776. vulgo autem περικάτω scribitur ut προςέτι ζημιωθήσεται quod una voce dici potest προςζημιωθήσεται adverbio vel anteposito vel postposito. Ambiguitas in utraque scriptura eadem est; nam περὶ κύκλῳ si seorsum audiatur circa orbem significare potest ut ἐν κύκλῳ in orbe, περικύκλῳ autem nihil differt a dativo substantivi περίκυκλος. Sed apposito verbo praestat disjunctio, qua tmesis indicatur; nec enim cum προςέτι conferendum est quod persaepe nullum juxta se verbum habet. Dativis nominum localium in adverbia versis praepositionem addi insolitum est, recteque judicat Meinekius Del. 189. ἐν Ἰσθμοῖ aut a librariis corruptum aut si qui recentiorum sic scripserint eos dissimili ἐν Πυθοῖ deceptos esse id quod Hemsterhusio accidit quum apud Paus. l. 3, 2. ἐν Ποταμοῖ corrigeret ad exemplum nominis tritocliti ἐν Φρεαττοῖ et deinceps Schaefero ad Apollon. 213. itemque Ahrensio quum ἐν Πριανσιοῖ (quod potius Πριανσίοις scribendum) contenderet cum simplici οἴκοι, pro quo ἐν

12) Pleonasmos cumulat Orph. Lith. 358. ἀμφὶ δέ μιν κύκλῳ περί τ' ἀμφί τε πάντοθεν ἶνες—τανύοντο, ubi Hermannus tacite πέρι scripsit ut adverbium significaret, puto. Sic etiam nonnulli Homerum γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν pro πέριξ posuisse statuerunt sed accentum tamen nemo mutandum putavit Apoll. Synt. 311.

οἴκοι dici Apollonius definite negat. Nominibus feminini generis, quae cum intellectu adverbiali syllabam *σι* assumunt, saepius praepositionem affictam videmus subscripto insuper iota *ἐν Ἀθήνῃσιν*, *ἐν Θήβῃσιν*[13]) sed ea merito abjicitur v. Fix. in Thes. T. I. 832. Quae restant syllabae paragogicae *σε*, *ζε* et *δε*, earum duae in usu obviae sed a pleonasmo illo sejunctae sunt; tertiam poetae extrinsecus auxerunt: *μετὰ νῆάδε* Apollon. IV. 1768. et *ποταμῶν οἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσι* Od. X. 351. ut Aristarchus quidem scripsit a Zenodoto dissentiens. Hoc attigit Eustathius 1661, 53. *ἐν τῷ εἰς ἅλαδε περιττῶς κεῖται ἢ τὸ εἰς ἢ τὸ δὲ διὰ τὸ ἐκ παραλλήλου κεῖσθαι ὡς τὸ ὅνδε δόμονδε*, quod genus accusativos plerique epectasi auctos putant. — *Μᾶλλον* sive dorice *μάλιον* si ad *θᾶσσον*, *βάσσον* referimus, adjectivum videri potest, quo nomine vindicatur *ἐπὶ μᾶλλον* sat antiquis auctoribus vulgatum v. Jacobs. ad Philostr. 668. sed pro *ἐπὶ μάλιστα* Themist. Or. IV. 57. A. *ἐς μάλιστα* (ad Phr. 48.) veteres uno modo *τὰ μάλιστα*, nemo *ἐς μάλα* vel *ἐπὶ μάλα*. *Πάμπαν* etsi ab Apollonio Adv. 569, 10. et aliis adverbium nominatur tamen quia natura substantivum est praepositionem recipit *ἐς πάμπαν*[14]). Adjectivi *ἐπιτηδής* nullum vestigium superat praeter neutrum quod propter significationem a Schol. Il. I. 142. *ἐπίῤῥημα ὀνοματικόν* vocatur; cum hoc autem compositum est *ἐξεπίτηδες*. Componuntur vero etiam quae natura sunt adverbia, sed per parathesin; primum verbalia: *κατὰ συστάδην μάχεσθαι* Theophyl. Sim. Hist. VII. 2, 167. in Exc. Legg. *ἡ κατὰ συστάδην χειρονομία* Heliod. IX. 16. quod reprehendit Coraes p. 302. *τὴν πόλιν ἐς*

13) EM. 25, 12. *τὸ Ἀθήνῃσι, Θήβῃσι ὤφειλε χωρὶς τοῦ ι γράφεσθαι ἀλλὰ γράφεται σὺν τῷ ι διὰ τὸ συνεμπεσεῖν ταῖς τοιαύταις ἰωνικαῖς δοτικαῖς*· sed improbatur 450, 34. *Θήβῃσι ὅτε μὲν ἔχει τὴν πρόθεσιν δοτική ἐστιν, ὅτε δὲ χωρὶς αὐτῆς, τότε ἐπίῤῥημα.*

14) Quod Schneiderus edidit Opp. Cyn. II. 348. *ἀμφαγαπαζόμενοι περὶ δὴ περίπαμπαν ἔχουσι* a Lehrsio emendatum est *περὶ πάμπαν* id est *πάνυ περιέχουσι* sive *περιέπουσι*· quemadmodum autem Aristophanes *πάνυ πάμπαν* junxit sic ille antecedens *περί* id est *περιττῶς* praemisit.

ἄρδην ἐξελεῖν IX. 2, 350. quod idem nove dictum censet; διὰ τοῦ κατ' ἀποτάδην λόγου Olympiod. in Alcib. p. 160. ed. Creuz. et Hermias in Phaedr. 184. Duas praepositiones geminant sed diverso nexu ἐξαναφανδόν homericum et εἰς ἀναφανδόν, quorum illud nihil differt a simplici (ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδόν) altero Quintus utitur εἰς ἀναφανδὸν ἱκέσθαι pro communi εἰς τοὐμφανὲς ἥκειν praepositione partes suas gnaviter tuente; neque reperitur verbum εἰςαναφαίνω unde derivatum dici possit; sed prius parasyntheton est ab ἐξαναφαίνω ut συλλέγδην, ἐναλλάγδην etc. v. Diss. III. c. I. §. 2. cui generi Apollonius Adv. 611, 28. applicat ὄπτω ὄβδην καὶ ἐςόβδην similiaque Herodianus cum πλέκω πλέγδην περιπλέγδην componit Mon. 97. ubi cod. ἐς ὄβδην. Et καταμελεϊστί quoque Aratum v. 624. a verbo ficto καταμελεΐζω derivasse Buttmannus censet sed apud Homerum διὰ μελεϊστὶ ταμών scribendum esse assentitur Vossio. Eadem est distinctio paronymorum. Contra eos qui Il. XVI. 548. κατ' ἄκρηθεν (λάβε πένθος) scriberent Herodianus ad probandam Aristarchi lectionem κατὰ κρῆθεν affert Hesiodi verba Sc. 7. κατὰ κρῆθεν βλεφάρων τ' ἄπο, praetermittens alium hujus poetae locum Th. 574. in quo Codd. et Edd. consentiunt, κατὰ κρῆθεν δὲ καλύπτρην κατέσχεθε, praetermisit autem propterea quia hic ἄκρηθεν non minus convenit quam κρῆθεν, in altero autem sententiae tenor ita fert ut ante partem (βλέφαρα) nominetur totum (κάρη) idemque apud Suidan Κατακρῆθεν ἀπὸ κεφαλῆς praestat scripturae quam Bernhardy e codd. recepit κατάκρηθεν. In Od. XI. 588. Edd. vett. δένδρεα κατακρῆθεν χέε καρπόν Bekkerus edidit κατὰ κρῆθεν, Wolfius minus recte κατάκρηθεν· nam ἄκρη pro κάρα vix invenitur, neque id persuadet Sch. Od. V. 313. hic κατ' ἄκρης positum esse κατὰ παράλειψιν τῆς κεφαλῆς, multoque minus probati sunt qui Il. XIII. 772. Ἴλιος, ὤλετο κατ' ἄκρης scripserunt κρῆς μονοσυλλάβως ἐπεὶ καὶ κρῆθεν φησί, sed verba medietatis excludit Epim. I. 172. οὐδέν ἐστιν εἰς ως ἐπίῤῥημα σύνθετον, μάλιστα δὲ παρὰ πρόθεσιν, ὥςτε τὸ ἐπισμυγερῶς δύο δεῖ ποιεῖν μέρη παρελκούσης τῆς ἐπί, quem pleonasmum Herodianus ad Il. IX. 456. et huic

adverbio concedit et paulo post 516. simili ἐπιζαφελῶς· πάλιν παρέλκει ἡ ἐπί. Peccant igitur διαβραχέως, διαταχέως, quod ad Phr. p. 48. rejeci a Schaefero retentum ad Phal. Ep. XC. 283. et similia ad Phr. 247. notata.

Hactenus dictum est de vocabulis quae ab aliis orationis partibus incipiunt, in alias desinunt. Adverbia loci et temporis quae persaepe praepositionum loco cum sui similibus junguntur ἕως ὀψέ, μέχρι ὀψέ, μέχρι δεῦρο [15]) procul dubio ab omnibus uno eodemque modo scripta et ob eam rem ab Apollonio silentio praetermissa sunt. Neque admonitione egent adverbia qualitatis quae ἐκ παραλλήλου conseruntur λίαν πάνυ Parall. 62. σφόδρα πάνυ Phalar. Ep. II. p. 6. μάλα πάγχυ Od. XXII. 195. ἂψ ὀπίσω παλίνορσα μεθερπύζει Orph. Lith. 421. δίχα τηλόθι Λέσβου Anth. VII. 376. tritumque illud πάλιν αὖ, εὐθὺς παραχρῆμα. Dubitabile est unum ex tribus dictionibus ambitiosius constructum quod Apollonius commemorat sed ob solum accentum Adv. 566. περισπᾶται τὸ οὐδαμῶς καὶ ἔτι παρ' Ἐπικούρῳ τὸ ἁμῶς γέ πως σημαῖνον κατά τινα τρόπον, quod saepe unum accentum habet et pariter quae ab eodem fonte diverso inter se flexu derivata sunt ἁμηγέπη, ἁμοθενγέποθεν, quibus Grammatici adjiciunt ἁμουγέπου, ἁμοιγέποι v. Bernhard. ad Suid. s. Ἀμηγέπη, eamque scripturam alteri praefert Schneiderus ad Civ. T. II. p. 112. et confirmat Zonaras p. 165. ἁμῶς ἐν συνθέσει ἁμωσγέπως. Aliis vero adverbiis particula enclitica in diastasi apponitur praecipue iis quae a dispertitivis derivata sunt ἄλλως πως, ἑτέρως πως et auctius ἑτέρως πως διαφόρως Aelian. V. H. III. 41. tum etiam adverbiis qualitatis θείως πως, ποικίλως πως, μάλα πως, μᾶλλόν πως v. Weisk. de Pleon. 170. tertio localibus ἄλλοθέν ποθεν Thuc. I. 35, 3. *aliunde aliounde* Lucr. V. 523. ὅθεν ποθέν Dio Chr. VII. 240. ὁπόθεν δήποθεν Klotz. ad Devar. II. 423. οὐδαμόθι ἑτέρωθι Herodot. ἄλλοθεν οὐδαμόθεν Demosth. ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ et ἄλλοσέ ποι Plat. pro ποσέ quod non reperi.

15) Ἀνεκάς aut sine ullo exemplari fictum aut non ita compositum est ut Erotianus dicit ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἑκάς.

Si vero supra diotis μᾶλλόν πως, ἑτέρως πως adhibemus dictiones ejusdem potestatis μᾶλλόν τι, διαφερόντως τι Thuc. I. 83, 3. aliaque in vulgus nota nihil probabilius est quam illa eadem conjunctione teneri quae est adverbio cum pronomine indefinito. Μεγάλως πως alicubi a me lectum esse non recordor, sive id fortuitum est sive quia pro eo se insinuavit synonymon μεγάλως τι ὠφέλιμον Plat. Charm. 171. D. μεγάλως τι ἐπήνεσε, Lucian. pro Imagg. §. 19. Hic Jacobitzius, illo loco Stephanus μεγαλωστί scripserunt sed videndum ne album calculum errori adjecerint. Apollonius quidem p. 572. hoc et duo ejusdem figurae νεωστί et ἱερωστί simplicia esse censet similiaque adverbiis verbalibus in ιστι, φρυγιστί, δωριστί, nec tamen ejusdem originis sed ab adverbiis ducta ἐν προςθέσει τοῦ τι, quare ἠλογημένα appellat [16]). Huic autem adstipulatur Buttmannus Gramm. II. 454. tum propter accentum tum quia pronomen τί notionem adverbii antecedentis circumscribat et coangustet, quod contrarium esse homerico exemplo κεῖτο μέγας μεγαλωστί. Coangustandi vis quomodo pronomini indefinito adscribi possit parum assequor; scripturam ancipitem fuisse probatur etiam Suidae glossa, quam Bernhardy in marginem rejecit, ὥςπερ μεγάλως καὶ ἀττικῶς μεγαλωστί, οὕτω καὶ νέως νεωστί. Καί ἐστιν ὅμοιον τῷ οὕτω τοι (τι) εἰ καὶ βαρύνεται ἐκεῖνο, et Eust. 1086, 28. τὸ μεγαλωστί ἀπὸ τοῦ μεγάλως γέγονε πλεονάσαντος τοῦ τι ἐπεκτατικῶς ὡς καὶ ἐν τῷ οὕτι, οὕτω τι καὶ τοῖς ὁμοίοις. Sed natura procul dubio quatuor illa medietatis adverbia, quae per syllabas ωστι exeunt, e duabus constant partibus, eoque differunt ab imitativis in ιστι, quorum diversa origo et longe dispar intellectus. Quin Theognostus ipse Can. 160, 1. haec duo genera non permixte tractat sed unum post alterum. Ac μεγάλως τι in sermone attico et communi non aliter quam ut ratio poscit scriptum esse librorum indiciis probatur; quo accedit crebra parenthesis: ναὸς οὕτω δή τι μέγας ὥςτε Ῥωμαῖοι μεγάλως δή τι θαυμά-

16) Ἁπλωστί, quod Hermanno ad Aesch. Suppl. 447. in Choeph. 112. pro ἁπλῶς τε reponendum videtur, veteres Grammatici ignorant.

σαντες αὐτὸν — ἐκάλεσαν Paus. VII. 16, 3. quomodo idem dixit περισσῶς δή τι VIII. 9. et Themistius Or. XXI. 302. (248 D.) πάντως δή τι, tria autem reliqua vulgo hyphen scripta sunt hoc graviore ratione quia simplicia, quibuscum composita videri possint, non extant; nam νέως EM. 600, 55. ficticium est, ἱερῶς e Plut. V. Lyc. 27. nuper remotum, δημίως prorsus non cognitum. Syntheta accentum individuorum in ιστι acceperunt quia haec infinitum quantum exsuperant. Haec agitantibus occurrit adverbii interrogativi cum eodem pronomine copulatio vel interrogativo vel infinito πῶς τί τοῦτ᾽ εἴρηκας et πῶς τι τοῦτο λέγεις in Platonis locis varie scriptis, v. Stallbaum. ad Soph. 261. E. πῶς τι θράσους ἔχομεν Plut. V. Caes. LIV. v. Heindorf. ad Hipp. Maj. T. I. p. 166. Schaefer. ad Plut. Vol. V. 290. Illud Hermannus praefert ad Antig. Praef. p. VI. interrogationem duplicem esse ratus asyndeto vinctam *quid dicis* et *quomodo dicis* id est quo argumento et quem ad finem. Quae duplicatio sane non infrequens πόθεν μεθέπεις τίνα παρθένον Nonn. I. 118. ἐνθυμεῖσθε ὅθεν οἷ διέβη Dem. c. Aristocr. 673, 10. etc. v. ad Aj. p. 484. Sed mihi ut οὕτω τι sic etiam πῶς τι scribendum videtur, a quo perpaullum differunt sub uno accentu scripta ὁπωςτιοῦν et ὁπητιοῦν *aliquapiam*, quae Thomas tribuit Atticis. Postremo, ne quid obliviscamur, idem pronomen leniter inflexum subjungitur adverbio temporali; τὸ ἄττα ἐνίοτε ἐκ τοῦ περιττοῦ προςτίθεται — — χελιδὼν πηνίκ᾽ ἄττα φαίνεται καὶ ὁπηνίκ᾽ ἄττα κοπιᾶτ᾽ ὀρχούμενοι Schol. Plat. 107, 37. (371 Bekk.) τὸ ἄττα ἀλόγως παράκειται Sch. Ar. Avv. 1514. Verum hoc missum facimus. Ἁπαξαπλῶς etsi constanter sub uno accentu atque spiritu scribitur, tamen non synthesi sed parathesi junctum esse inter Grammaticos convenit v. Lehrs. ad Herod. p. 86. In his igitur Apollonii consilia non magnopere desideramus. Sed vellem aliquid addidisset de epallelia praepositionum, quam severiores verborum exactores qui *abusque* et cetera virgula notarunt censoria, pari fastidio rejiciunt ut Pompejus XXIX. 3, 396. *duae*, inquit, *praepositiones non cohaerent.* De hoc genere quae apud Homerum leguntur ἀποπρό,

περιπρό, διαπρό, διέκ, παρέκ, ἀπέκ, editores novissimi receperunt pro disjunctis; qua de re Spitznerus in Excursu XVIII. tam abundanter et explicate dixit ut nihil addendum putem praeter Longini testimonium X. 6. ὁ ποιητὴς τὰς προθέσεις ἀσυνθέτους οὔσας συνηνάγκασε παρὰ φύσιν „ὑπὲκ θανάτοιο“ (φέρονται Il. XV. 628.) quod alibi dicit ὑπεκφέρειν. Longinus igitur quum praepositiones ἀσυνθέτους vocat, cum latinarum artium scriptoribus haud obscure consentit. De epanadiplosi praepositionum ἀμφὶ περί in Diss. de Prosth. VIII. §. 9. not. 44. loquutus sum. Vulgaris dialecti sunt ἔναντι Geopp. I. 14, 1. ἀπέναντι Scymn. v. 587. Diod. etc. ἐξέναντι in V. T. κατέναντι Ὀλυμπίων Lucian. Fugit. §. 1. et Steph. s. Κατάνη, quod librarii aliquoties pro usitato κατέναντα invexerunt v. Spitzner. ad Quint. 84.

His ut facultas tulit explanatis ad disputandum supersunt conjunctiones et interjectiones. Sed jam propemodum vereor ne plerique legentium haec grammaticae, ut cum Alcuino loquar, densitatis spineta excedere gestiant. Neque tamen fore puto qui operam in his rebus insumtam fastidiose aspernetur, totamque quaestionem nullius ad graeci sermonis cognitionem momenti esse putet. Id certe deprecabuntur veteres docti, quorum subtiles de parathesi et synthesi disputationes manifestum faciunt quanto studio varias illas vocabulorum inter se conjunctiones et unius ad alteram relationes scrutati sint. Horum praecepta late diffusa ad ordinem quendam redigere et quoad cum libris nostris conveniant exquirere non intempestivum duxi neque minore cura dignanda quam alia orthographiae et palaeographiae capita.

INDICES.

I. Index Graecus.

A.

B.

Γ.

Δ.

E.

Z.

H.

Θ.

I.

K.

Λ.

M.

N.

Ξ.

O.

Π.

Ρ.

Σ.

T.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

II. Index Latinus.

A.

O.

P.

Q.

R.

S.

T.

U. V.

III. Index auctorum emendatorum vel explicatorum.

ALTENBURGI EX TYPOGRAPHEO AULICO.

In demselben Verlage erschienen ausserdem:

Lobeck, Chr. Aug., Aglaophamus sive de theologiae mysticae Graecorum causis libri III. Accedunt Poëtarum Orphicorum reliquiae. 2 Vol. 8. maj. 10 Thlr.

Lobeck, Chr. Aug., *PHMATIKON* sive verborum graecorum et nominum verbalium technologia. 8. maj. 2 Thlr.

Apollonii Citiensis, Stephani, Palladii, Theophili, Meletii, Damascii, Joannis, aliorum Scholia in Hippocratem et Galenum e Codd. Mss. Vindobonens. Monacens. Florentin. Mediolanens. Escorialens. etc. primum graece ed. F. R. Dietz. II Vol. 8. maj. 4 Thlr. 25 Sgr.

Arriani Nicomed. de expeditione Alexandri libri VII. rec. et annotat. instr. J. E. Ellendt. 2 Vol. 8. maj. 4 Thlr. 25 Sgr.

---

v. Bohlen, P., das alte Indien, mit besonderer Rücksicht auf Aegypten. 2 Thle. gr. 8. 4 Thlr. 10 Sgr.

Ciceronis, M. T., Brutus sive de claris oratoribus liber. Recens. emendav. interpret. est Fr. Ellendt. ed. II a. 8. maj. 2 Thlr. 7½ Sgr.

Ciceronis, M. T., de oratore libri III. Recens. emendav. interpret. est Fr. Ellendt. 2 Vol. 8. maj. 6 Thlr.

Ciceronis, M. T., idem liber ex recensione O. M. Müller. 8. maj. 1 Thlr. 10 Sgr.

Drumann, W., Geschichte Roms in seinem Uebergange von der republicanischen zur monarchischen Verfassung. Nach Geschlechtern und mit genealogischen Tabellen. 6 Bde. gr. 8. 20 Thlr.

Drumann, W., Geschichte Bonifacius des Achten in 2 Bänden. 1852. 2 Thlr. 21 Sgr.

Drumann, W., Grundriss der Culturgeschichte. gr. 8. 1 Thlr. 2 Sgr.

Ebert, J. F., *ΣΙΚΕΛΙΩΝ* sive Commentariorum de Siciliae veteris Geographia, Historia, Mythologia, Lingua,

Antiquitatibus Sylloge. Accedunt praeter Inscriptionum aliquot enarrationem, Scriptorum ut natione Siculorum, ita horum, qui de rebus Siculis egerunt, vitae cum reliquiis operum illustratis. Vol. I. p. 1. 8. maj. 25 Sgr.

Ellendt, Fr., Lexicon Sophocleum. 2 Vol. 8. maj. 10 Thlr. 25 Sgr.

Ellendt, Fr., de formis enunciationum conditionalium linguae latinae Commentatio. 8. maj. 10 Sgr.

Fragmenta Vaticana iuris civilis anteiustinianei e Codd. rescr. ab A. Maio ed. commentariis illustr. A. de Buchholz. 8. m. 2 Thlr.

Graff, E. G., die althochdeutschen Präpositionen. Ein Beitrag zur deutschen Sprachkunde und Vorläufer eines althochdeutschen Sprachschatzes nach den Quellen des 8ten bis 11ten Jahrhunderts. Für Lehrer der deutschen Sprache und Herausgeber altdeutscher Werke. gr. 8. 1 Thlr. 15 Sgr.

Lehrs, K., de Aristarchi Studiis Homericis. 8. 2 Thlr. 5 Sgr.

Lehrs, K., Quaestiones Epicae. 8. maj. 1 Thlr. 20 Sgr.

---

von Lengerke, Caes., Kenáan. Volks- und Religionsgeschichte Israëls 1. Band. 3 Thlr. 25 Sgr.

---

von Lengerke, Caes., Die fünf Bücher der Psalmen, Auslegung und Verdeutschung. 2 Bände. gr. 8. 3 Thlr. 6 Sgr.

Lukaszewski, X. J. A. E., Słownik Podręczny Wyrazów obcych i rzadkich w jezyku polskim uzywanych. gr. 8. 1 Thlr. 12 Sgr.

Meyer, E., botanische Auszüge aus Strabo's Geographie und einem Fragmente des Dikaearchos, nebst Erläuterungen. 8. 1852. 28 Sgr.

Motherby, pocket Dictionary of the Scottish Idiom — the signification of the words in english and german etc. 12. 1 Thlr. 20 Sgr.

Mrongovius, Ch. E., Ausführliches polnisch-deutsches Wörterbuch, kritisch bearbeitet. gr. 4. 4 Thlr. 15 Sgr.

Mrongovius, Ch. E., Desselben deutsch-polnischer Theil. 3te sehr vermehrte und verbesserte Auflage von Dr. Wysomierski, in 3 Lieferungen. Lexicon-8. 1852—1853. 3 Thlr. 7½ Sgr.

Nesselmann, F., litthauisches Wörterbuch. Lex. 8. 1851. 3 Thlr. 22 Sgr.

Otfrid's Krist, das älteste im 9ten Jahrhundert verfasste hochdeutsche Gedicht, nach drei gleichzeitigen zu Wien, München und Heidelberg befindlichen Handschriften, kritisch herausgegeben von E. G. Graff. Mit einem Facsimile aus jeder der drei Handschriften. gr. 4. 5 Thlr. 20 Sgr.

Rosenkranz, K., System der Wissenschaft. gr. 8. 1850. 2 Thlr. 20 Sgr.

Rosenkranz, K., Psychologie 2te Aufl. gr. 8. 2 Thlr. 7½ Sgr.

Rosenkranz, K., Pädagogik als System. gr. 8. 1 Thlr. 6 Sgr.

Rosenkranz, K., Goethe und seine Werke. gr. 8. 2 Thlr. 15 Sgr.

Rosenkranz, K., kritische Erläuterungen des Hegelschen Systems. gr. 8. 1 Thlr. 25 Sgr.

Rosenkranz, K., Zur Geschichte der deutschen Literatur. gr. 8. 1 Thlr. 15 Sgr.

Schubert, F. W., de Romanorum Aedilibus libri IV. 8. maj. 3 Thlr.

Schubert, F. W. Prof., Handbuch der allgemeinen Staatenkunde von Europa;

1r Theil 1r Band: Die allgemeine Einleitung und das russische Reich. 1 Thlr. 20 Sgr.

1r Theil 2r Band: Frankreich und das britische Reich. gr. 8. 2 Thlr. 25 Sgr.

1r Theil 3r Band: Die Reiche Spanien und Portugal. gr. 8. 2 Thlr. 5 Sgr.

1r Theil 4r Band: Die Italienischen Staaten Neapel und Sicilien, Sardinien, der Kirchenstaat, Toscana, Parma, Modena, Lucca und St. Marino. gr. 8. 3 Thlr. 10 Sgr.

2r Theil 1r Band: Der Oesterreichische Kaiserstaat. gr. 8. 2 Thlr. 10 Sgr.

2r Theil 2r Band: Die Preussische Monarchie. 1r Theil gr. 8. 2 Thlr. 12 Sgr.
2r Theil 2r Band: Die Preussische Monarchie. 2r Theil. gr. 8. des ganzen Werkes 7r Band. 1 Thlr. 10 Sgr.
Preis der bisher erschienenen 7 Bände 16 Thlr. 2 Sgr.

Struve, K., über die lateinische Declination und Conjugation, grammatische Untersuchung. gr. 8. 1 Thlr. 25 Sgr.

Voigt, Joh., Geschichte Preussens von den ältesten Zeiten bis zum Untergange der Herrschaft des deutschen Ordens. 9 Bände. Mit Kupfern und Karten. gr. 8. Vollständig. Ladenpreis 27 Thlr. 15 Sgr.

Voigt, Joh., Geschichte Marienburgs, der Stadt und des Haupthauses des deutschen Ritter-Ordens in Preussen. Mit einer Ansicht des Ordenshauses, gest. von Rosmäsler. gr. 8. 3 Thlr.

Voigt, Joh., Handbuch der Geschichte Preussens bis zur Zeit der Reformation. In drei Bänden. 2te mit Kupfern vermehrte Aufl. 1851. 3 Thlr.

Voigt, Joh., Briefwechsel der berühmtesten Gelehrten des Zeitalters der Reformation mit Herzog Albrecht von Preussen. Beiträge zur Gelehrten-, Kirchen- und politischen Geschichte des 16ten Jahrhunderts, aus Originalbriefen dieser Zeit. gr. 8. 3 Thlr.

Voigt, Joh., Geschichte der Eidechsengesellschaft in Preussen, aus neu aufgefundenen Quellen. gr. 8. 1 Thlr. 10 Sgr.

Voigt, Joh., die westphälischen Fehm-Gerichte in Beziehung auf Preussen, aus den Quellen dargestellt, mit Urkunden. 1 Thlr. 7½ Sgr.

Codex diplomaticus Prussicus. Urkundensammlung zur ältesten Geschichte Preussens aus dem K. Geheimen Archive zu Königsberg, nebst den Regesten herausgegeben von Joh. Voigt. 3 Bände gr. 4. 5 Thlr.

Wannowski, K., Antiquitatum roman. libri. 4. maj. 1 Thlr. 18 Sgr.

ALTENBURGI EX TYPOGRAPHEO AULICO.

3 2044 038 402 228

